UTRECHT
EENTEN

No. 2060 VRIJDAG 4 Januari 1929 48ste Jaargang

2236

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Nieuwjaarstroost.

»*Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zoo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?*
Die ook Zijn eigen zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Rom. 8 : 31, 32.

De eerste stappen hebben wij in het nieuwe jaar gedaan. God zegene ons in dit jaar. Wij willen elkander liever zegen toewenschen dan geluk. Want geluk is iets, wat toevallig kan zijn en tijdelijk, maar de zegen van den almachtigen God blijft.

De toekomst is voor ons menschen verborgen door een dikke ondoorzichtige nevel. Maar laat ons dankbaar daarvoor zijn, want indien wij alles vooruit wisten, wat dit nieuwe jaar ons brengen zal, zou ons leven onverdragelijk worden. Het is voldoende dat elke dag van dit nieuwe jaar aan zijn eigen kwaad genoeg heeft.

Wel weten we, wat onze taak zal zijn ook in dit nieuwe jaar.

Ons beroep, dat misschien niet altijd even gemakkelijk zal zijn te volbrengen, maar waarvoor we toch dankbaar willen zijn omdat het vastigheid geeft aan ons zoo haastig daarheen snellende leven.

—o—

Maar bovenstaande tekstwoorden verheffen ons tot het hoogste punt van kracht en levensblijheid in ons leven.

Hier is niets te bespeuren van angst en zorg. Rustig, moedig en verblijd ziet het oog van het kind Gods op de stormachtige zee des levens. Paulus stond boven de omstandigheden.

Hij leefde in een vrije, reine lucht, waarin alle nevelen verscheurd zijn.

Dat hebben ook wij noodig voor het nieuwe jaar. Het oog daarom op God gericht en Hem vertrouwd! Want zonder godsvrucht en godsvertrouwen zullen wij zijn als een riet, dat heen en weder bewogen wordt, afhankelijk van de meening van elken dag, de courant en de tijdgeest.

Dat is onze Nieuwjaarstroost, dat wij een God hebben, die ons genadig is, een God, die machtig is, een God, die rijk is.

—o—

Een God, die ons genadig is!

Ook Luther zag in, dat dit de beslissende vraag voor het geheele leven is: »Hoe krijg ik een God, die mij genadig is?« En het ten volle bevredigende antwoord is: Door Jezus Christus, die de Heiland der zondaren, die onze Gerechtigheid is! Wie naar dien God van genade vraagt, toont, het heil zijner ziel hooger te achten dan het lichamelijke, aardsche, wereldsche. Laat ook voor dit nieuwe jaar het eerste beginsel zijn: »Wat baat het den mensch, als hij de geheele wereld gewon en leed schade aan zijn ziel?

Dit kon het laatste jaar van ons leven eens zijn. En dan is het betrekkelijk onverschillig, hoeveel wij bijelkaar geschraapt hebben aan geld en goed, maar dan is deze ééne vraag beslissend: »Is onze ziel gered? Hebben wij een God, die ons genadig is?»

O, welk een heerlijke Nieuwjaarstroost is dat, te weten, een God te hebben, die ons genadig is, een God, die niet tegen ons is, maar vóór ons!

Wanneer wij hart en geweten beluisteren, worden wij aangeklaagd, want wij waren niet zoo getrouw als wij zijn moesten.

Toen gij het oude jaar hebt afgesloten, op de rechte wijze, wat was het resultaat van uw balans opnemen? Zijt gij met uzelf tevreden? Of zijt gij ver achtergebleven van het doel dat God Zich met u stelde? Ons gebrek aan liefde, ijver, getrouwheid, geduld en deemoedigheid komt voor de aandacht en drukt ons ter neer. Hoe heerlijk dan een God te mogen kennen die ons genadig is, een God, die de zonden vergeeft en onze overtredingen bedekt door het bloed van Zijn Zoon Jezus Christus, het bloed des kruises.

Dan leven wij als verlosten ook dit nieuwe jaar aan de hand van onzen Heiland, die zeide: »Ik geef

hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand kan ze uit Mijn hand rukken!«

—o—

Onze Nieuwjaarstroost is, dat wij een God hebben, die machtig is.

»Zoo God vóór is, wie zal tegen ons zijn?« Dat klinkt zoo overwinningszeker. Is God aan onze zijde, dan behoeven we niet te vreezen, al zijn de vijanden nog zoo talrijk. Ons leven is een leven van strijd. En zal dat in het nieuwe jaar ook wel blijven. Maar God is vóór ons! En al maken de machten der hel zich op, het zal ons niet schaden. Dan mag ook de vijand, de vorst der duisternis, op ons aankomen, wanneer God vóór ons is, vermag hij niets. En wanneer de zonde ook machtig geworden is, de genade van den almachtigen God is dan nog veel machtiger geworden.

God wil ook onze gemeenten bewaren.

Wanneer de leden door liefdeloosheid en enghartigheid de gemeenten maar niet onvruchtbaar maken. Laat ons mede helpen aan den bouw van Gods Koninkrijk. Alle menschenwerk veroudert en gaat de weg van alle vleesch. Maar alleen Gods werk staat op den eeuwigen grondslag.

»Een vaste burg is onze God,
Een toevlucht voor de Zijnen!
Al drukt het leed, al dreigt het lot,
Hij doet Zijn hulp verschijnen!«

»Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen. Ik zal tot den Heere zeggen: Mijn Toevlucht en mijn Burcht! mijn God, op wel'ken ik vertrouw! »Zoo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?«

Ja, wij weten, wat wij aan onzen God hebben en dat maakt ons getroost, moedig en sterk!

—c—

Maar wanneer dit nieuwe jaar ons nieuw leed zal brengen en smart, verlies en teleurstelling? Ook dan zijn wij getroost, want wij hebben een God, die rijk is. »Hoe zou Hij ons met Jezus Christus, Zijn Zoon, niet alle dingen schenken?« God heeft ons het grootste en beste gegeven, wat Hij ons menschen te geven vermag: Zijn eeniggeboren Zoon! Al het andere wat Hij ons nog zou kunnen geven, is klein en onbeteekenend in vergelijking met deze eene groote Gave.

Van Hem komen alle goede en volmaakte gaven. Wanneer wij nog eens terug denken aan 't afgeloopen jaar, moeten wij volmondig bekennen: Wij hadden altijd nog genoeg om te eten, het heeft ons nog aan niets ontbroken! Om te leven hadden we genoeg! Wij hebben een rijke God, die zelfs boven bidden en denken gaf en alles welmaakte! Maar God is geen slaaf van onze begeerlijkheid. Misschien wordt ons in dit nieuwe jaar wel veel onthouden, waarnaar wij toch zoozeer verlangd hebben. Maar een kind van God hangt immers niet zoo erg aan de uiterlijke sieraden des levens.

Wij willen ook dan niet aan God twijfelen, wanneer Hij ons iets weigert, of zelfs ons iets ontneemt. Wij, die omgeven zijn door en verbonden zijn met de dingen dezer wereld, verliezen zoo gauw het eeuwige doel uit het oog. Maar God houdt Zijn doel altijd in het oog. En dat groote doel is, dat wij steeds meer den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig zullen worden. Daarom besnoeit Hij soms ons uiterlijk leven opdat er ruimte kan komen voor de ontvouwing van het innerlijk leven.

—o—

Een aanzienlijk geneesheer was eens met zijn gezin op de rivier de Maas bij Rotterdam aan het spelevaren met zijn vrouw en kinderen in een zeilboot. Maar eensklaps sloeg de boot om en zijn geheele gezin verdronk voor zijn oogen. Met veel moeite werd hij zelf gered. Deze vreeselijke gebeurtenis was voor hem de aanleiding, zich ernstiger dan ooit met het heil zijner ziel bezig te houden. Hij vond den Heer Jezus als zijn Verlosser en Zaligmaker en werd later een gezegend zendeling in Zuid-Afrika. Zijn naam is Van der Kamp.

Wij hebben een rijke God, die uit alle leed en verdrukking heerlijke bloesems laat groeien. »Zalig is hij, die aan Mij niet geërgerd wordt«, zeide onze Heiland. Maar wie Zijn doorboorde hand vasthoudt, ervaart ook heden: »Zou God ons met Jezus niet alle dingen schenken?« Ga met uw Heiland mede in dit nieuwe jaar.

N. P. G. B.

Nieuwjaarsgroet

van den President van het Baptiste Wereldverbond.

In deze mijn eerste Nieuwjaarsboodschap aan mijn Baptiste broederen over de geheele wereld wensch ik uiting te geven aan mijn innige dankbaarheid voor de uitdrukking van uw vertrouwen en waardeering, welke mij het recht geeft om u als uw president te groeten. Ik voel mij zoo gering onder het besef van deze hooge eer en ben mij ten zeerste bewust van de overmannende verantwoordelijkheden, die ze medebrengt. Daarom is mijn eerste ernstig en dringend verzoek aan mijn broeders om de voorbede ten behoeve van mijzelf en mijn medearbeiders, dat Gods raadsbesluiten ons leiden in elke poging om Zijn Koninkrijk uit te breiden en de belangen van onze Baptiste Broederschap in alle landen te behartigen.

* * *

De voornaamste gebeurtenis in de geschiedenis der Baptisten gedurende 1928 was het vierde Congres, dat verleden Juni te Toronto, Canada, werd gehouden. In vele opzichten was het de belangrijkste vergadering in onze geschiedenis, niet alleen wat getallen betreft, maar omdat ze een indrukwekkende demonstratie gaf van onze geestelijke eenheid en solidariteit als een volk. Meer dan zestig landen waren vertegenwoordigd en de duizenden afgevaardigden en bezoekers waren zich levendig bewust van het dierbare geloof en de verheven idealen en de onwankelbare toewijding der Baptisten in verband met den persoon van Christus, hun Heer en Heiland, alsmede met den ver-strekkenden arbeid van Zijn Koninkrijk.

* * *

Onder de meesterlijke leiding van Dr. E. Y. Mullins, die tot aller leedwezen door ziekte de vergaderingen te Toronto niet kon bijwonen, heeft het Verbond gedurende zijn zittingsperiode er veel toe bijgedragen om het gevoel van gemeenschap bij de Baptisten der wereld te versterken en deze dichter bij elkaar te brengen. Hier mag genoemd worden het aandeel, dat wij gehad hebben in het opkomen voor de rechten

van onze verdrukte broeders, vooral in Roemenië. Een stap in de goede richting was de benoeming van Dr. J. H. Rushbrooke als Algemeen Secretaris. Dr. Rushbrooke is een groot administrateur; de heele Baptiste Wereld overziet hij en zijn leidersgave zal veel weten te bereiken in het versterken en samenbinden der geestelijke krachten van ons volk.

* * *

Nimmer te voren heeft de wereld zulk een dringende behoefte aan ons getuigenis gehad dan tegenwoordig. Nimmer te voren was onze taak duidelijker omlijnd. Wij zijn een Nieuw Testamentisch volk. Het gezag van Zijn heilig Woord, de Godheid van Christus, de algenoegzaamheid van Zijn verzoenende offerande, de noodzakelijkheid en de hope der wedergeboorte, de werkzaamheid van Zijn levende tegenwoordigheid, het recht der ziel om zonder andere tusschenkomst dan die van Christus tot God te mogen gaan, de onderbrenging van alle deze dierbare waarheden in den doop, dien Hij ons heeft nagelaten, de bevestiging van de eischen van Jezus Christus in al de verhoudingen der menschen en volkeren onderling — deze zijn de kardinale kenmerken van ons getuigenis.

* * *

Laat ons in ootmoedige afhankelijkheid van Zijn genade, in eerlijke toewijding van elkander en met vol vertrouwen in den toekomstigen zegepraal van deze groote beginselen, onszelve met nieuwe toewijding aan onze van God verordineerde zending verbinden.

JOHN MACNEILL.

Nieuwjaarsgroeten
van den
Algemeenen Secretaris van het Baptiste Wereldverbond.

Bij gelegenheid van den eersten Nieuwjaarsdag na mijn verkiezing als Algemeen Secretaris van het Baptiste Wereldverbond veroorloof ik mij de vrijheid den redacteuren van de Baptiste bladen te verzoeken om door middel van hun kolommen mijn broederlijke groeten over te brengen aan de leiders en leden van de Baptiste Conventies, Uniën en Gemeenten over de heele wereld.

Onze geloofsbeweging heeft een groot verleden en groot heden: haar toekomst zal nog grooter wezen, als de beteekenis onzer erfenis goed wordt begrepen en wij allen diepgaand gevoel hebben voor broederschap en van onze verantwoordelijkheid. Moge ons Baptiste volk tot verheerlijking van God de hooge doeleinden verwezenlijken, waartoe Hij het in het leven heeft geroepen.

J. H. RUSHBROOKE.

ZENDING.

Yakusu, 15 November 1928.

Zondag 4 Nov. was een goede dag voor de gemeente alhier. Ruim 6 uur werden we door het luiden van de kerkbel uitgenoodigd om samen te komen. Hoewel het nog zoo vroeg was, waren toch velen aanwezig. Wat ons zoo vroeg samen bracht, vraagt ge? Er waren 17 personen in ons midden, die reeds langer of korter geleden hun begeerte hadden kenbaar gemaakt, om onderwezen te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Ze hadden onderwijs ontvangen en gevraagd om gedoopt te mogen worden. Er waren meerderen, die gevraagd hadden, maar het werd beter geoordeeld, dat die anderen nog wat zouden wachten. De gemeente meende echter, dat zij mocht en kon voldoen aan den wensch van deze 6 zusters en 11 broeders.

Daarom begaven we ons in blijde stemming naar de kerk. Na een kort samenzijn, begaven we ons naar de rivier, waar de doopsbediening plaats vond. Een groote schare was aanwezig. Daarna gingen we weer naar huis om later weer samen te komen. Om 9 uur regende het echter, maar later klaarde het op, zoodat we inplaats van om 9 uur om 10 uur samen kwamen. Met een groote schare mochten we luisteren naar de prediking van het Evangelie. 's Middags om 3 uur kwam de gemeente nogmaals samen om den dood des Heeren te gedenken. De nieuwe leden werden welkom geheeten en toegesproken en er was blijdschap in onze harten. Eén der nieuwe leden was een van onze meisjes. Ze is hier nu bijna 5 jaar bij ons geweest, en nu mochten we de blijdschap smaken om samen den dood des Heeren te gedenken. Er was een danktoon en een gebed in onze harten. Waarschijnlijk gaat ze ons spoedig verlaten. De datum voor het huwelijk is nog niet vastgesteld. We hopen dat ze dan in haar nieuwe omgeving een blijde getuige van Gods liefde mag zijn. Ook haar aanstaande echtgenoot is lid der gemeente.

In mijn laatsten brief heb ik geschreven over het bouwen van kamers voor meisjes. Onze nieuwe keuken en bergplaats is in gebruik en nu worden 3 kamers voor meisjes gebouwd. Allerlei arbeid verhinderde het bouwen. Eindelijk konden de arbeiders weer verder werken. Gelukkig kwam er toen bericht, dat er op de Unievergadering besloten werd, om geld voor 3 kamers te zenden. Dus mochten we verder gaan. Nu is het metselwerk voor die 3 kamers bijna afgeloopen. Ondertusschen hebben we bericht ontvangen dat er meer geld gegeven werd voor het bouwen, en van het Zendingsgenootschap kwam bericht, dat we door kunnen gaan met bouwen.

We zijn dankbaar voor uw gaven. Nu kunnen we straks meer meisjes hier bij ons laten wonen. Waar u ons in staat hebt gesteld om woonplaatsen te bouwen voor de meisjes, mag ik zeker nogmaals vragen om uw voorbede.

Het jaar 1928 spoedt ten einde. Een nieuw jaar is weer voor ons. De Heere zegene ons allen ook in 1929, en stelle ons tot een zegen.

De uwe in Zijn dienst, G. REILING.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Op den berg der verheerlijking.
Opgaan naar Jeruzalem.

Mat. 17 : 1—13 en 20 : 17—28. Vergel. Marc. en Lucas.
Les voor Zondag 3 Febr. 1929.

Reeds in vorige lessen was de vijandschap der Farizeën en Schriftgeleerden duidelijk op te merken. Zelfs hebben wij vernomen, dat Jezus tot zijn disc. over

zijn dood ging spreken. Wel een bewijs, dat de disc. die vijandschap ook zagen. Dat zij toch van Jezus' dood niet wilden hooren, kwam, omdat ze Jezus te machtig achtten — en te menschelijk tevens — om zich te laten mishandelen. Jezus wilde zijn disc. op die ontzettende gebeurtenissen voorbereiden, omdat Hij wist, dat ze zeker komen zouden. En zijn bedoeling zal ongetwijfeld geweest zijn om hen — als eens alles voorbij zou zijn — te vaster in Hem te doen gelooven. — — In deze les vernemen we, dat Jezus ook zelf op die ontzettende dagen werd voorbereid. Zijn Vader was met Hem en sterkte Hem — ook ten aanschouwe van discipelen — voor den weg, dien Hij te gaan en het lijden dat Hij te lijden had.

Na een korte inleiding, waarin bovenstaande gedachten besproken zijn, vertellen wij van de verheerlijking op den berg. Men leze v. 1 aandachtig en vertelle aanschouwelijk, wat daarin is meegedeeld. Toen Jezus en de genoemde disc. op den berg waren, gebeurde iets heel bijzonders. Vertel rustig eerst v. 2 en dan v. 3. Mozes en Elia, dat waren twee mannen, die bij de Joden in hoog aanzien stonden. En zij zullen wel verschenen zijn als lichtgestalten, even heerlijk als Jezus in v. 2 beschreven wordt. — — De discipelen zagen M. en E. met Jezus samenspreken. Wij weten niet, *wat* zij besproken hebben, maar we weten wel, *waarover* ze spraken; vertel hiervolgens Luc. 9 : 31 en verzuim niet er op te wijzen, dat deze samenspreking in de eerste plaats beteekenis heeft gehad voor Jezus zelf. 't Zal Hem, gereed om op te gaan naar Jeruzalem, d. i. naar Golgotha, tot sterking hebben gediend.

Dan volgt het tweede deel, v. 4—8. De disc. waren erg ontroerd, zie Marc. 9 : 6. Maar ongetwijfeld hebben ze 't ook heerlijk gevonden. Ook schijnen ze te hebben gehoopt, dat Mozes en Elia wel een flinke poos zouden blijven. Maar dan moest er ook wel iets voor hen gedaan worden. Petrus wilde wel graag iets doen, en hij verwachtte hetzelfde van de andere twee. Een hut van takken en bladeren scheen hem wel het meest voor de hand liggende, dus stelde hij voor die te maken. Maar of hij werkelijk een goed voorstel deed, dat wist hij zelf niet; daartoe was hij te zeer onder den indruk van 't geen hij zag.

Meteen gebeurde er al weer iets bijzonders, en daardoor had Petrus niet eens meer een antwoord op zijn vraag noodig. Vertel v. 5—7. Let er op, dat Jezus de disc. aanraakte, om hen weer geheel tot zich zelf te doen komen. Daarna v. 8: Jezus alleen. Voor de disc. kan het wel een teleurstelling zijn geweest; het is ook een les: Mozes en Elia hebben hun tijd gehad, maar gelukkig blijft Jezus; Hem hebben wij ook steeds noodig.

Tot v. 13 zijn er geen bijzondere moeilijkheden. Dit gesprek leidt de gedachten weer tot het meer gewone terug. In de vertelling is het geschikt voor een overgang naar het volgende: opgaan naar Jeruzalem.

Na het voorgaande heeft Jezus nog een geruimen tijd gewerkt, maar eindelijk brak de tijd aan, dat Hij zijn laatste reis naar Jeruzalem ondernam. De disc., die wel wisten, hoe vijandig de oversten te Jeruzalem gezind waren tegen Jezus, zagen er tegen op om derwaarts te gaan. En als ze dan weer op Jezus zagen, die zoo beslist was en toonde toch niet van Jeruzalem weg te zullen blijven, dan waren ze verbaasd, zie Marc. 10 : 32. Jezus bemerkte dat natuurlijk wel. Maar Hij wist ook, dat zijn weg toch derwaarts leidde. Dus sprak Hij opnieuw met zijn disc. over hetgeen Hem

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

24

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst voorspoedig. Hij kwam vaak in aanraking met de familie Landman, maar evenals zij een Christen worden, wilde hij niet. Tegenspoeden bleven niet uit. Zij kwamen eerst in den vorm van een sprinkhanenplaag en later werd zijn land bezocht door een geweldige hagelslag.)

»Och, onze mooie boonen!« klinkt het op droevigen toon van de lippen van vrouw Zandberg. Een kort en heftig »ja, ja!« klonk er van de lippen van den man. Terwijl buiten verder de hagel aan het dorschen is onder veel geratel, gaan zijn gedachten ook uit naar het eerst zoo veel belovende, maar nu geruïneerde boonenveld. Juist deze boonen hadden veel moeten bijdragen tot de voeding der familie.

Ook had men er op gerekend, enkele zakken vol naar de markt te kunnen brengen. Maar nu waren er inplaats van volle, zware zakken niets dan ledige hulzen.

Dat waren moeilijke tijden voor de farmers. Ze werden hard, zoo hard als staal in den strijd met de plagen des lands, Zandberg niet het minst. Zij behielpen zich, door te bezuinigen. Wat ze niet hadden, aten ze niet. Waren de aardappelen wegens de droogte mislukt, dan had men misschien maïs, en zoolang duurde het ook niet, of men kon weer aardappels oogsten, want deze kon men twee maal in 't jaar poten. Men sloeg zich er door heen.

Maar de droogte, de verzengende gloed, die de vrucht des velds in 't geheel niet tot oogsten en dorschen laat komen, welke het sap reeds in de wortels laat sterven, is de meest gevreesde vijand der menschen-, dier- en plantenwereld, die ook het meeste voorkomt, het langste blijft en het meeste verwoest. Eigenlijk dreigt de droogte altijd. Een langdurige droogte als bij ons voorkomt is daar een jaarlijks voorkomend verschijnsel.

Maar niet zelden regent het een geheel jaar door niet. Tuinen en land dicht bij beeken gelegen kunnen dan nog wel een beetje nat gemaakt worden, maar de landerijen brengen in zulke tijden niet anders dan harde, grijsachtig gele grassprieten voort.

Wat in het boek der profeten Joël staat, (1 : 18) leert elke Zuid-Afrikaner binnen enkele jaren kennen: »O, hoe zucht het vee! de runderkudden zijn bedwelmd, want zij hebben geen weide; ook zijn de schaapskudden verwoest. Tot U, o Heere! roep ik, want een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd, en een vlam heeft alle boomen des velds aangestoken; ook schreeuwt elk beest des velds tot U,

te wachten stond, Mat. 20 : 18, 19. Dat was een ernstig gesprek op reis naar 't Paaschfeest; de disc. zullen er wel een poosje stil van geweest zijn.

Toen ze al weer een eind van de reis afgelegd hadden (we weten niet precies, waar ze waren) wendde de moeder van Jacobus en Johannes zich tot Jezus met een verzoek. Natuurlijk ging dat niet buiten de zoons om. Ze schijnen haar zelfs vergezeld te hebben, naast haar te hebben gestaan, zie v. 22. Vertel maar wat zij vroeg en ten antwoord kreeg. Met drinkbeker en doop zal Jezus wel zijn lijden en dood bedoeld hebben. Daaraan zouden de disc. deel krijgen.

Na dit gesprek was de stemming onder de disc. bedorven, zie v. 24. Ze zullen dat ook wel in woorden hebben laten blijken. Maar Jezus mengde zich in hun gesprek. Het moet wel een pijnlijk gesprek voor Hem geweest zijn; denk maar aan v. 28. Heel andere dingen vervulden zijn gemoed. Maar ongetwijfeld heeft zijn vermaning daardoor des te dieper geklonken. Tracht u deze dingen goed in te denken en vertel dan, wat Jezus tot de twaalf disc. sprak. v. 23—28. Aan het laatste vers laten zich wel een paar goede woorden vastknoopen, om er de vertelling mee te sluiten.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

HET DOEL VOOR OOGEN.

Als voorzitter van den Nederlandschen Baptisten Jeugdraad kom ik bij de intrede van 1929 tot u met de bede, dat gij

het doel voor oogen

blijft houden.

En wat is ons aller doel?

Is het niet hetzelfde, waarvoor Jezus Christus, onze Heer en Heiland, aan het kruishout op „dien heuvel ver van hier" is gestorven? Het is een wonderbare zaak, die al de vromen van al de geslachten heeft aangegrepen en op de knieën gebracht en doen opstaan als leeuwen. Het is — o, laat mij het maar eens een weinig preciseeren — het zaligmaken van het verloorene; het is de omzetting van doornen in denneboomen en van distelen in mirteboomen; het is het brengen van onze jongelingschap en jongedochterschap onder de bestraling van Gods liefde in de hoop, dat daarbij de zonde wijke en verdwijne en al wat nobel is zich ontplooie en verrijze in krachtig, jubelend leven. Het is echter nog veel meer: het is ook de wegbrokkeling van alle scheidsmuren en de opzijdeschuiving van alle locale en provinciale en zelfs nationale voorhangselen; het is de toenadering en verbroedering van onze jeugdwerkers en jeugd, hetzij zij wonen en arbeiden in de Groninger en Drentsche veenkoloniën of in het mooie land, waar de Geul des zomers onze stedelingen aangename verpoozing biedt, of in die plaatsen, waardoor het wereldverkeer zich een weg heeft gebaand en die Hollands roem in den vreemde hoog houden.

* * *

Er is zooveel, dat ons het doel verdonkert.

Wij allen verkeeren in het gevaar om de onmiddellijke omstandigheden over ons ideaal te laten heerschen. We richten dan onze oogen op de vlammen die vlak bij ons uitslaan, of spitsen onze ooren op het dreigend gerommel, dat uit onverwachte diepten rondom ons omhoog warrelt. Of we laten ons bekoren door het plaatselijke succes en met ongeduld vervullen over de traagheid waarmede elders de zegepraal schijnt te moeten worstelen. Of we laten ons inpalmen door wantrouwen dat machtige wapen van den Booze, zoodat de overbrugging van onze zijde haast

want de waterstroomen zijn uitgedroogd, en een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd«.

Wanneer een farmer in zulk een tijd een andere ontmoet, spreekt hij als groet wel vaak de klacht der Boeren uit: »Banje droog!« Zelfs de Engelsche Lady, die nooit iets met het boerenbedrijf te doen gehad heeft, zucht, voor zij nog een ander woord gezegd heeft: »How dry!« (Wat droog). Zelfs de eigen zoon van Afrika, de kaffer, wordt de hitte tenslotte te sterk en daarom zegt hij niet »Mollo!« als groet, maar: »Schoe, schoe!«

Vreeselijk lijdt dan het arme vee. Moe en krachteloos staat het daar.

Van zwakte en ellende komt het nauwelijks van zijn plaats, en nauwelijks doen ze de moeite om met den staart de vliegen weg te jagen. Langzaam gaat de kop van een koe naar beneden.

Het beest is hongerig. Het snuift een beetje en steekt dan de kop weer omhoog, zonder iets gebeten te hebben.

Zoo gaat het dikwijls dagelijks.

Het dier wordt door den honger steeds weer aangedreven. Maar moeder aarde is en blijft arm en heeft niets om haar zoekende en smachtende bewoners te voeden. Dag aan dag draagt het groote vee zijn magere lichaam naar het afgestorven veld, de huid hangt o zoo ruim om de beenderen, tot eindelijk — na lange moeitevolle tijden de regen begint te vallen en tamelijk snel alles weer groen maakt, of — tot het vee zich niet langer meer op de beenen kan houden en »valt« zooals men het zacht uitdrukt, daar het verhongerd is.

»In het westelijk district is reeds veel vee gevallen.«

»Ja, dat moest er wel van komen.«

Zoo ongeveer vertelt de eene farmer aan de andere van de gevolgen der aanhoudende droogte. Dat is voor niemand iets bijzonders, men heeft er reeds mee gerekend. Men voegt er aan toe: »Dat arme vee!« Men gaat verder over het grijsachtiggele veld en ziet onderweg een cadaver liggen met de gieren erbij bezig en men vertelt de eerste die men ontmoet, wat men gezien heeft.

Het gesprek van den dag wordt de droogheid en het gevallen vee.

Nog onbarmhartiger handelt de brandende zon met de kudden schapen. Met gebogen koppen staan ze op het veld, met de bekken schatten zoekend op de lichamen der anderen. Er zijn onder hen ook drachtige schapen. Wanneer de kleine lammeren op de wereld komen, kunnen zij echter niet vroolijk om het moederschaap heen huppelen. De schapeboer heeft zijn lang mes al geslepen en staat klaar — er blijft niets anders over voor hem, als hij het moederschaap in het leven behouden wil — de pasgeboren lammeren direct den keel af te snijden. Daartoe kan het na lange regenlooze tijd met de kudden schapen komen.

(Wordt vervolgd).

niet tot stand kan komen. Waarlijk, allerlei wolken legeren zich tusschen ons en ons doel.

Maar ons voornemen zij in de kracht van onzen Heer om ons doel voor oogen te houden.

Een schrijver merkt van Napoleon op: „Hij zou nooit te midden van de woelingen der omstandigheden ook maar voor een enkel oogenblik den voorwaartschen weg uit het oog verliezen". Met andere woorden: Napoleon werd nimmer verblind door een tijdelijk of plaatselijk succes, evenmin door een naderende schaduw van den tegenslag. Hij zag alleen op het doel en de heerlijkheid van het doel deed een krachtvloed neerkomen op zijn wil en weten.

Is ons doel niet oneindig heerlijker dan dat van Frankrijks grootsten keizer?

* * *

Wie onzer heeft niet eens van Chalmers gelezen, den zendeling van Nieuw Guinea? Wat hij heeft moeten doormaken om den inboorlingen het blijde nieuws van Jezus' reddende macht te brengen, tart alle beschrijving. Eens stond hij voor een groote schare luisterenden en zeide: „Indien ik voor een en twintig jaar geweten had, wat ik nu weet; dat ik verscheidene malen schipbreuk moest lijden; dat ik den dood vele keeren in het aangezicht moest zien; dat ik omringd zou worden door woeste wilden met speren en stokken gewapend; dat de speren om mij heen zouden vliegen en een knuppel mij tegen den grond zou slaan dan zou ik nog uitroepen: laat mij zendeling mogen zijn!"

Chalmers was een werker met een doel, dat hij door niets liet verdonkeren. Geen wonder, dat deze goede krijgsknecht van Jezus Christus zich over den hemel aldus uitliet: „Er zal in den hemel hard gewerkt moeten worden. Ik denk, dat ik daar weer in de zending bezig zal zijn, in moedigen arbeid voor Christus. Hij zal het voor mij moeten bewaren, want ik kan niets anders zijn dan zendeling".

Niets anders zijn dan zendeling!

En wij in het Vaderland niets anders dan jeugdwerkers!

En geen speren en stokken en knuppels zullen ons van ons ideaal om zielen te winnen en om dichter bij elkaar te komen afhouden.

De Heer helpe ons om met Paulus datgene te grijpen, waartoe wij van Christus Jezus gegrepen zijn

Stadskanaal. J. W. WEENINK

Hoog bezoek.

Matth. 2 : 1—12.

In het hierboven aangewezen Schriftgedeelte vinden wij de vermelding van het bezoek der wijzen (Magiërs) uit het Oosten aan Maria en Jozeph, na de geboorte van hun heilig Kind Jezus. Deze bezoekers waren lieden, die tot den stand van geleerden behoorden en bijzonder de Astronomie (sterrekunde) bestudeerden.

Over hun verschijning in het Joodsche land en over de gebeurtenissen daarmede in verband, gelijk Mattheüs ons die beschreven heeft, is door de mannen der wetenschap in den loop der eeuwen heel veel gesproken en geschreven — positief en negatief — en men is 't er nog niet over eens geworden. Betoogen over de namen, aantal en stand dier wijzen, hebben aanleiding gegeven tot veel verdichting. De kerk heeft hen koningen verklaard. Vandaar „driekoningenfeest" op 6 Jan. Dat er drie zouden geweest zijn heeft men afgeleid uit de drieërlei presenten, die zij medebrachten, zoodat ze dan uit drie verschillende landen zouden gekomen zijn, en elk dus uit eigen land van de opbrengsten daar het beste zouden gebracht hebben. Sommigen hebben gemeend zelfs hun namen te kunnen noemen, als: Caspar, Melchior en Balthasar.

Dit alles kan waar zijn, maar boezemt ons slechts weinig belang in.

Of de bezoekers direct na de geboorte des Heeren of 40 dagen daarna te Bethlehem aangekomen zijn, heeft ook menige tong en menige pen in beweging gebracht, maar ook dat is gebleken onbewijsbaar te zijn. Wij gaan er dus ook niet verder op in. De gebeurtenis zelf is belangrijk genoeg.

Wij hebben bij de overdenking van het gebeurde vooral te letten op de wonderbare leiding Gods Hij wilde, dat Zijn Zoon bij Zijn komst in de wereld gehuldigd zoude worden. En dit is onbewust geschied — door de Herders, als vertegenwoordigers van Israël, door de Wijzen, als vertegenwoordigers der volken of heidenen.

Bij Jezus Christus worden alle volken — bewust of onbewust — tot één doel samengebracht.

Het gebeuren bij den Geborene te Bethlehem, is profetie die wel aanvankelijk maar nog niet geheel vervuld is.

De vraag kan voorkomen: hoe zijn die Oostersche Wijzen er toe gekomen om bij de verschijning dier bijzondere ster aan de geboorte van een Israëlietischen koning te denken, en daarin zoo vast te gelooven?*) 't Staat toch bij hen vast, dat, zoo zeker zij die *ster* hebben gezien, het een feit is dat de Koning der Joden geboren is. Hun denken ging waarschijnlijk nog niet verder dan het aardsche koningschap in politieken zin. Hun gaan naar Jeruzalem, de koningsstad, doet daaraan denken. Het is ongetwijfeld alleen aan de leiding en bewaring Gods te danken geweest dat zij nog zoo goed onder de handen van den wreeden Herodes weg gekomen zijn.

Te Jeruzalem waren zij op een dwaalspoor, maar onder leiding van Gods ster kwamen zij heerlijk terecht en bereikten zij hun doel. En al vieren wij het „driekoningenfeest" niet mee, zalig noemen wij nochtans ieder, die het voetspoor drukt der gelukkige Wijzen en voor wien de ster van het Oosten niet vergeefs te Bethlehem scheen!

Wat er later van de Wijzen nog geworden is in hun land, en of zij daar nog hooger licht hebben uitgestraald, of dat zij, zooals een legende zegt door den Apostel Thomas in Indië nog gedoopt en tot de zoogenaamde „Thomas Christenen" gerekend kunnen worden, heeft niet de minste zekerheid. Zooveel is zeker zij zijn door God, die ook de sterren in Zijne hand houdt, naar Bethlehem geleid, om Gods raad uit te voeren, en Zijne gedachten uit te drukken en de zaligheid ook der Heidenen door Jezus te symboliseeren.

Wij weten voorts, dat Joseph en Maria, stoffelijk gedacht, arm waren en ze moesten, onder 's Heeren voorlichten, nog de moeilijke reis naar Egypte ondernemen, om aan de wraak van Herodes te ontkomen. En waar zouden zij de middelen vinden om alle kosten te bestrijden?

Daar zorgde God voor en zond hun hoog bezoek, mannen, die koninklijke geschenken medebrachten, en zeker de ouderharten zeer hebben verrast en verblijd.

Hier openbaarde zich reeds de ware aard van Christus' Gemeente op aarde: arm naar de wereld, maar rijk in God, en wel verzorgd soms op wonderlijke wijze.

Heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld —

*) De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat er onder de Oostersche volken een herinnering, als traditie bewaard gebleven was aan de woorden van Bileam die we vinden in Num. 24 : 17. N. v. B.

rijk in 't geloof en erfgenamen des Koninkrijks, hetwelk God beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben? (Jac. 2: 5.)

God zorgt voor alles, dat is de roem des geloofs en tot dat einde heeft God Zijn Zoon in de wereld gezonden.

N. v. B.

UIT DE GEMEENTEN.

AMSTERDAM. De gemeente verheugt zich in de zegeningen des Hemels. Onverdroten gaat zij voort hare roeping te vervullen. Het maandblad „De Zaaier" wordt regelmatig door haar verspreid. Dezer dagen smaakte zij de blijdschap, dat een jonge dochter haren Heere en Heiland leerde kennen.

Enkele klagers over te weinig licht werd het zwijgen opgelegd door 't daarstellen van nieuwe lantaarns die — wanneer het daglicht te kort schiet — een prachtig wit licht verspreiden.

Den 23 December vierde de gemeente het verjaardagsfeest van haren broeder Voorganger. Treffend waren de blijken van belangstelling en waardeering. De jeugd had hierin een groot aandeel. Behalve stoffelijke blijken van hulde, deden zang, muziek, voordrachten en toespraken den dag onvergetelijk maken

Thans bereidt zij zich voor ter viering van het groote feest, gewijd aan haar Heer, waarbij de groeiende jeugdarbeid rijkelijk denkt mede te werken. Zij het een voorproef van HET Kerstfeest dat komende is. W. VEENSTRA, Secr.

AMSTERDAM Geliefden in Christus! Gaarne deel ik U iets mede van ons driedaagsch Kerstfeest dat we in de Hoofdstad vierden. U die reeds eenige ervaring hebt van de oververzadigdheid der grootstedelingen zult ongetwijfeld het hoofd schudden op dit vernemen. „Wie is in staat den Amsterdammer een driedaagsch feest te bereiden?" zal hij vragen. Toch heeft dit plaats gevonden.

De eerste dag ving aan met het gemeenschappelijk zingen der schoonste zang: „Eere zij God". De Leeraar bracht ons daarbij in den geest te Bethlehem. 's Middags vierden de kinderen der twee Zondagsscholen het kinderfeest rondom den electrisch verlichten Kerstboom. — De tweede dag ving andermaal aan met een wijdingsdienst waarbij we nogmaals aan 't groote feit werden herinnerd terwijl 's avonds feest werd gevierd door de ouderen. — Een rijk program werd op degelijke wijze afgewerkt waarbij veel jonge menschen een rol vervulden. De derde dag bracht de kleine meisjes uit de jongedochtersvereeniging samen met de ouders dezer jeugdigen. Voor den derden maal klonk het machtige „Eere zij God" van veler lippen, waarna een degelijke rij van onderwerpen op meesterlijke wijze ten gehoore werd gebracht. Velen moesten zich deze drie feesten met een plaatsje op een ruwe plank tevreden stellen — sommigen genoten het feest staande -- weer anderen dreigden door de stoel te zakken, doch de feestelijke stemming werd niet verstoord en 'k merkte niet, dat iemand zich schaamde. Dacht men zóó aan de kribbe, dat men niets hiervan merkte?

Vele onbekende gezichten kregen we deze dagen onder de prediking. Menschen zonder kennis aan de beteekenis van 't Christusfeest en vreemdelingen in den Geopenbaarden wil van God zagen we rondom den boom geschaard. Was het de sobere ontvangst? of de warme evangelieprediking die ze bij ons lokte? Neen! 't waren de jonge dochters door welke ze mede tot dit feest gebracht werden.

Hoewel op een bijzondere manier, werd toch het zaad der wedergeboorte in ruime mate uitgestrooid. Dat het overvloedige vrucht voortbrenge is de bede der gemeente.

Naar dat ik me heb laten toefluisteren, hoopt Amsterdam spoedig in staat te zijn behoorlijke zitplaatsen te kunnen aanbieden waardoor het zitten op planken wel vergeten zal worden.

De uwe in Christus, W. VEENSTRA, Secr.

HARLINGEN. De gemeente mocht met blijdschap het feest van Jezus' geboorte vieren. De vroege bidstond, op den eersten Kerstmorgen, bracht velen in een dankbare stemming en vol goede verwachting voor den zegen die ons nog bereid was. En men is niet beschaamd geworden. Het heerlijk Kerstevangelie, dat nimmer nog zijne bekoring voor ons verloren heeft, maar telken jare weer nieuw is, werd door een aandachtige schare gevolgd en ons verkondigd door student br. Brongers. Het kinderfeest werd ook in opgewekte stemming gevierd, terwijl de Kerstfeestviering voor de gemeente en hare vrienden een bijzonder gezegend samenzijn was. In woord en lied werd getuigd van de liefde des Heilands die voor ons nederdaalde op aarde. En waar we den eersten Kerstdag met een bidstond begonnen, zoo zou de laatste hiermee eindigen. Een zoekende ziel in ons midden, welke zich van haar zondeschuld bewust was en naar vrede zocht (en die ook vond), verzocht, dat er met haar gebeden zou worden. 't Was een ernstig oogenblik, waarin we de werking van Gods Geest mochten ervaren.

We mogen dan ook getuigen: de Heer heeft boven bidden, boven denken aan ons welgedaan en we hebben een gezegend Kerstfeest mogen vieren, zoodat we met geloof en vertrouwen weer een nieuwen tijdkring hopen in te gaan, wetende, dat Gods vriendelijk aangezicht ook in 1929 over ons zal zijn.

We wenschen u allen Gods zegen toe op al den arbeid in de gemeenten voor 1929.

Uw zr. in Chr. R. v. d. S.

HENGELO. S. O. S. zoo had de Gemeente boven haar advertentie geschreven, die de opwekkingssamenkomsten d.d. 27, 28 en 29 Nov. l.l. aankondigden.

Save our Souls is red onze zielen is de noodkreet die de gansche menschheid moest slaken.

En om dien kreet des harten te bevredigen, om aan die zielen het oude, eenvoudige en toch altijd weer nieuwe en onbegrijpelijke kruisvangelie te brengen, daartoe waren in de eerste plaats deze samenkomsten belegd. God zij dank, de boodschap door onzen voorganger met medewerking van de brs. v. Dongen en Prins gebracht heeft twee zielen kunnen bevredigen die dan ook niet aarzelden het kruisevangelie tot het hunne te maken door geloovig de hand te leggen op de belofte van onzen Heiland: Die in Mij gelooft heeft het eeuwige leven. God geve de beide zusters de lust en de kracht om in Hem te blijven gelooven en zoodoende de ziel in veiligheid te brengen.

Ook voor de Gemeente waren het avonden van stichting en opbouw en naast God zijn we de brs. die ons met het Woord dienden hartelijk dankbaar.

Ook de Kerstdagen zijn voor de Gemeente gezegende dagen geweest. We mochten luisteren naar onzen jongen br. theoloog E. Huizinga en ook genieten van de Kerstboodschap van onzen voorganger.

De eerste Kerstdag was het 's middags feest voor de kinderen; de tweede Kerstdag voor de grooteren welk laatste feest bijzonder gezegend werd doordat een zuster de goede keuze deed Voorwaar de Heer was met ons en Zijn Geest was het die alles bestuurde en we zijn dan ook recht dankbaar voor Zijn trouw en genade.

De correspondent.

HOORN, Dec. '28. Zoo liggen dan de heerlijke dagen weder achter ons, waarin wij de geboorte van onzen Heiland zoowel ernstig als feestelijk hebben herdacht en gevierd.

Den eersten Kerstdag was onze gel. br. Voorganger in onze zuster-gem. Workum, doch den tweeden dag was deze in ons midden. Wij werden 's morgens bepaald bij de geboorte van onzen Heiland en waarvoor deze op aarde gezonden was: Alzoo lief had God de wereld, dat Hij Zijn éénge-boren Zoon op aarde zond om zalig te maken al degenen, die in Hem gelooven zouden Des namiddags 5 uur hadden wij een feestelijke samenkomst met de Zondagsschool en Kl. meisjesvereeniging, met medewerking van onze mandolineclub „Geef Gode de eer". De Heere was kennelijk in ons midden en wij hebben een paar gezellige uurtjes doorgebracht. Ook gaven een dame en twee heeren nog een paar muziekstukjes ten gehoore. Geve God, dat alles wat gedaan is vruchten moge dragen voor tijd en eeuwigheid en er nog menig zondaar naar het Kruis worden gebracht, en geve Hij, dat onze kl. gemeente moge groeien en bloeien.

Ook kan ik niet nalaten te vermelden, dat onze Mandolineclub een muziekavondje heeft gegeven, waar de Heer onze God in verheerlijkt werd en 't welk dan ook schitterend is geslaagd.

H. P.

Gewestelijke Jeugddag

Dinsdag 8 Jan. a.s. te Emmer-Erfscheidenveen.

Programma voor de middagvergadering.

1. Gemeenschappelijk theedrinken om 3 uur.
2. Openingswoord van den leider, Ds. A. P. Barendregt.
3. „Beschikbaar voor den Heer" door Ds. K. Reiling.
4. Opstellen van jonge menschen.
5. Bidstond.

Zang van het zangkoor van Nw. Weerdinge.

Pauze tot 7 uur.

De avondvergadering zal een "groote Jeugdsamenkomst zijn!

Sprekers Ds. Reiling en Ds. Barendregt. Zang van het zangkoor te Emmer-Erfscheidenveen.

Komt allen met goede verwachtingen; vergeet ook uw boterham niet.

Jeugddag te Stadskanaal

op Donderdag 10 Jan. a.s.

3 uur Ontvangst. Theeconversatie.

3½ Opening door den leider Ds. Bouritius.

Opstellen van G. Kosmeyer, G. de Haan e. a.

Bespreking. Toespraak door Ds. de Haan van Vriescheloo. Zangver. van Nieuwe Pekela.

Koffie-Pauze.

7¼ Avondvergadering. Opening door den leider Ds. Hekhuis.

Toespraken J. v. d. Baaren, G. Metz; vrije toespraken. Zangver. van Nieuwe Pekela.

De Secretaris.

In den loop dezer week zijn door mij aan al onze abonnees, die 't abonnementsgeld per post betalen, stortingsbiljetten verzonden met verzoek het bedrag binnen 10 dagen te betalen.

Mag ik op uw aller medewerking rekenen? Ja?

Ga dan direct naar het postkantoor en toon het.

In afwachting,

uw Administrateur.

Plaatst Uwe Advertentiën in De Christen

Alle broeders en zusters in Christus Jezus *Gods besten zegen* toegewenscht in het Nieuwe jaar.

T. WOBBES en Echtgenoote.
Drachten.

H. KROMHOUT
en
M. KROMHOUT—Koudenburg
wenschen aan alle leden der Baptisten Gemeente te Harlingen
een gezegend Nieuwjaar.
Vlieland.

Onzen hartelijken dank

aan allen, en in 't bijzonder aan de Gemeente alhier, voor de vele blijken van liefde en belangstelling welke wij mochten ondervinden bij ons zilveren huwelijksfeest.

K. DOKTER en Echtgenoote.
N. Weerdinge, Dec. 1928.

Een gezegend 1929

toegebeden door:
W. VEENSTRA
W. VEENSTRA—de Vries.
Amsterdam, Smitstr. 28.

Moge in den nieuwen tijdkring alle Brs. en Zrs. het geloof versterkt — de liefde vermeerderd worden; en zij de hoop hun allen een zaal'ge vertroosting.

G. H. TER BRAAK.
Haarlem, 1 Jan. 1929.
Keizersstraat 7.

Wie kan mij helpen aan de adressen van

den heer J. Kuiper, oud adres Groningen, Oosterhamrikkanaal;

den heer R. J. Maters, oud adres Haarlem, Da Costastraat 50;

den heer U. Koopmans, oud adres Amsterdam, Fokke Simonsstr. 37;

den heer J. Boes, oud adres Emmer-Erfscheidenveen.

Bij voorbaat mijn oprechten dank.

Uw Administrateur.

No 2061 VRIJDAG 11 Januari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Jezus, mijns harten vrede.

Gij mijns harten vrede, zijt
Ook de eenig ware ruste,
Reine bron van klare lusten,
Zuivre bron van zaligheid —
Laat mij willen en niet willen,
Wat Gij wilt en niet en wilt,
Blijde gaande door het stille
Leven in Uw vree verstild.
Buiten U is niets dan strijd,
Niets dan moeiten, niets dan zorgen —
Laat mij, in Uw rust geborgen,
Slapen gaan in eeuwigheid.

Verhoor dan deze bede:
Voltooi Uw werk, en leer
Mij, wonend' in Uw vrede,
Nu zwijgen, Heer!

Uit: »Van stilte en inkeer«, iets gewijzigd.

N. v. B.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De diepe Blik van den Heiland.

En Hij zeide tot hen: Ik zag den Satan als een bliksem uit den hemel vallen. Ziet, Ik geef u de macht, om op slangen en schorpioenen te treden en over alle kracht des vijands: en geen ding zal u eenigszins beschadigen.

Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen.

Luk. X : 18—20.

Zeventig discipelen waren door den Heere Jezus twee aan twee uitgezonden om door woord en daad het Koninkrijk Gods in Israëls steden en dorpen bekend te maken.

Gemakkelijk was hun deze taak geenszins voorgesteld. »Ziet, Ik zend u als schapen in het midden der wolven«. Nochtans hadden de discipelen gehoorzaamd.

En nu zijn ze weergekeerd.

Blijdschap vervult hun hart. Nauwelijks zien ze den Meester of ze jubelen Hem toe: Heere, ook de duivelen zijn ons onderworpen geweest in Uw Naam.

Ge gevoelt in deze groote vreugde de reaktie op de vrees, die hun gemoed beklemd had. »Als schapen temidden der wolven« zouden ze zijn en . . . . . ze hadden geheerscht onder hunne vijanden!

De bovenstaande verzen behelzen het antwoord van den Meester op de overwinningskreet Zijner jongeren.

* * *

Hij zegt hun, *dat hun strijd zwaarder was, dan zij wisten.*

De discipelen juichen: ook de duivelen zijn ons onderworpen geweest in Uw Naam.

Over het uitwerpen van duivelen had de Meester bij de uitzending niet gesproken. Zij moesten het Evangelie verkondigen en de zieken genezen. Zij zullen daarbij allicht op den tegenstand van bezetenen gestuit zijn en in vertrouwen op hun Zender waren ze voor deze booze machten niet teruggedeinsd. Ze hadden deze geesten in den naam van Jezus geboden uit te varen en hadden inderdaad het veld behouden.

Als overwinnaars waren ze wedergekeerd.

De opdracht, hoe moeilijk ook, was volbracht.

Met beven waren ze uitgetrokken, ziende den ernst van den strijd. Zich meer dan overwinnaars voelende, keerden ze met blijdschap weer.

Verrassend is daarop het antwoord van den Heer: »Ik zag den Satan als een bliksem uit den hemel vallen«.

De discipelen meenden gestreden te hebben tegen de duivelen, Jezus zegt: gij streedt tegen Satan zelf. Hij zag, dat de arbeid van Jezus' boden de grondslagen zijner heerschappij deed wankelen, en stortte zich neer om zijn trawanten bij te staan in hun verweer. Gij meendet te strijden tegen Satans onderdanen, maar gij streedt tegen Satan zèlf, zegt de Heer.

* * *

Onze strijd is *zwaarder* dan wij denken.

Paulus heeft eens gezegd: wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, maar tegen geestelijke boosheden.

Zóó zag de Heere Jezus ook Zijn eigen strijd; niet tegen vleesch en bloed, niet tegen menschen streed hij, maar tegen Satan, die van de menschen zich bediende. »Ga achter mij Satan«, zeide Hij tot... Petrus. En »Satan voer in het hart van Judas« toen deze uitging om zijn Meester over te leveren.

Wanneer we door den strijd heen zullen zijn, zullen we ons verbazen over zijn ernst.

Laat ons leven bij de waarheid, waarvoor Jezus hier het oog Zijner jongeren opent: onze strijd is strijd tegen Satan zèlf.

* * *

Uw kracht is grooter dan gij denkt, is het tweede, dat de Heer Zijn blijde jongeren antwoordt.

Oòk de duivelen waren hen onderworpen geweest in den Naam van Jezus.

In dien Naam waren ze uitgegaan; in dien Naam hadden ze gepredikt, in dien Naam de kranken beter gemaakt. En ... die Naam hadden zij aangeroepen tegen de bezetenen en de kracht van dien Naam had niet gefaald!

Hoe rijk, hoe sterk voelden ze zich met dien Naam!

Waar die Naam werd verheven,
Vloden de duivelen en vielen terneer!

* * *

Maar verrassend is het antwoord van den Heer.

Bij Hem geen verwondering. Gij hebt macht, zegt Hij, om op slangen en schorpioenen te treden en over *alle kracht des vijands*, en geen ding zal u eenigszins beschadigen.

Dit overtrof, wat de jongeren zich hadden gedacht. Niet slechts over de duivelen, maar over alle kracht des vijands konden zij heerschen.

Aan den strijd worden we niet ontheven. Slangen en schorpioenen worden niet uit onzen weg verdreven. De strijd blijft; de gevaarlijke hindernissen moeten onder den voet geloopen worden.

Geloof blijft noodig; *vertrouwen* op een hoogere kracht dan die des tegenstanders.

Op slangen en schorpioenen moet den voet gezet worden. Alle kracht des vijands moet worden getrotseerd.

Waar 't geloof ontbreekt, deinst men terug.

't Ongeloof zoekt een omweg en — — komt om.

't Kleingeloof bidt: Heer, neem de slangen en schorpioenen weg, en — — brengt tot mislukking.

't Geloof zet den voet op hen en — — ondervindt geen schade.

Over slangen en schorpioenen heen gaat men ten hemel in.

* * *

Uw blijdschap heeft beter grond, dan gij meent, is het derde, wat de Heer Zijn juichende jongeren voorhoudt.

De zeventig keerden weder met blijdschap, want hun opdracht was volbracht, hun werk geslaagd, *zelfs waren de duivelen* hen onderworpen geweest.

Zoo hadden ze de heerlijkheid ervaren, die verborgen was in de gemeenschap met den Heer. In hun *arbeid* was Hij hun eerst recht openbaar geworden. Nu *wisten* ze, wat ze in Hem hadden.

Tot groote daden, tot een heilzaam werken stelde de gemeenschap met Hem hen in staat. Door Hem werd hun leven een overwinning, een zegen, één welslagen. Door Hem lagen ook de duivelen aan hun voeten en was de weg naar Gods heerlijkheid vrij.

* * *

Hooger wijst het antwoord van den Heer.

Gij hebt meer reden tot blijdschap, dan ge meent: Uw namen zijn geschreven in de hemelen.

Zullen we ons verblijden over ons levensresultaat? Laten we ons liever verheugen over het *einde*.

Langs welke wegen het ook gaan zal; door welke diepten en donkerheden; over welke hoogten van blijdschap — de eind-uitkomst is het gewichtigste. Gelukkig maakt niet het *hier* en *nu*, maar het *eens* en *dan*.

Gelukkig is, wie van zijn zaligheid verzekerd is.

Immers: sommige zullen eens zeggen: Heere hebben we niet in Uwen Naam ... duivelen uitgeworpen? en de Heer zal hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend!

Daarom verblijdt u niet daarin, dat de geesten u onderworpen zijn.

Uw blijdschap heeft beter grond: Verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen!

L.

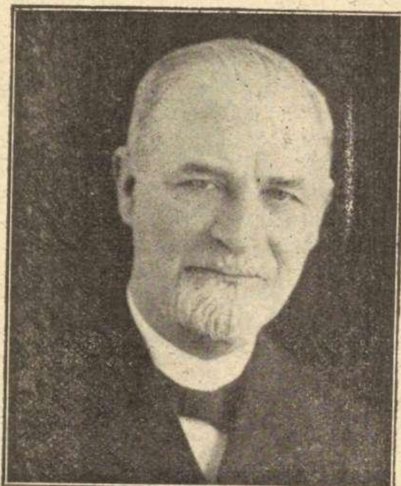
LOSSE SCHAKELS.

Vrede-makers. Er wordt hard gewerkt aan het vredesvraagstuk. We willen gelooven aan de oprechtheid van allen daaraan medewerkenden, den invloedrijken en den invloedarmen. 't Is reeds een groote schade vooruit, dàt zoovelen er zich mede bezig houden en dat het zoo langzaam vordert houdt verband met den ontzaglijken ernst van het vraagstuk. Te verwachten dat de oorlog, die onder de menschheid al bestaansrecht gehad heeft zoover als de geschiedenis teruggaat, in een paar jaar duurzaam zal zijn uitgelicht uit de samenleving der volken, is erg naïef. Wat duizenden jaren geduurd heeft, werkt men in tien jaar niet weg. De oorlog is symptoom van gedachten en voorstellingen die alom verbreid zijn en diep zijn ingeworteld. Hij is niet daarmede uit de wereld te stooten, dat men de wapenfabricatie verbiedt. De geesten moeten omgezet worden, opvattingen moeten worden ondermijnd. Geschiedt dit, inplaats dat ze in school en boek, in krant en kerk telkens voedsel ontvangen, dan verdwijnt de oorlog mettertijd door versterf in den wortel, die hem draagt. Thans wordt nog 8.640.000.000 gulden per jaar uitgegeven voor oorlogstoerustingen en f 12.000.000 voor den vredesarbeid van den Volkenbond. En ... men klaagt over de duurte van den Volkenbond. Dit is echter geld uitgeven om geld te sparen.

Ontwapenings-hindernissen. Vlotten wil het met ontwapening niet recht. Niet omdat de verantwoordelijke personen niet *willen*, maar omdat ze 't nog niet aandurven. Het risiko, van het zich verlaten op de overeenkomsten en besluiten, in en door den Volkenbond tot stand gekomen is, naar men meent, nog te

(*Zie verder pag. 4*)

Radio-uitzending vanwege de Unie der Baptisten Gemeenten in Nederland

Ds. B. Planting

Evangelisatie-Samenkomst

uitgezonden vanuit het kerkgebouw der Baptiste Gemeente te *'s-Gravenhage op Donderdag 17 Januari, 's avonds van 8-10 uur.* Voorganger Ds. Jeronimus, den Haag

Golflengte 1852 meter.

Sprekers:

Ds. J. v. d. Schors, Pred. te Haarlem
Ds. B. Planting, Pred. te Amsterdam
Ds. Jeronimus, Pred. te Den Haag.
Organist: J. de Ruijter, Den Haag.
Gemeentelijk Zangkoor „Gode zij ons lied", Directeur R. Hof Jr.

Ds. J. v. d. Schors

1. Orgelspel: Improvisatie over Gezang 36 vers 1. (J. de Ruijter).

2. Gemeenschappelijk gezang: Psalm 68 : 10.

3. Zangkoor: Bede.

Heer, maak toch mijn harte
Waarachtig en trouw;
Geef, als ik soms struikel,
Meer hart'lijk berouw,
Meer heil'ge weemoed.
Voor andermans schuld
Meer mildheid, meer deemoed
Meer stilte en geduld.

O, laat toch mijn bede
Mij leeren mijn plicht,
Dat meer elke schrede
Naar U zij gericht.
Geef ijverig streven,
Geef inniger lust
Om Jezus te volgen,
Naar 't leven der rust.

Geef kracht om te strijden,
Geef lust voor een lied,
Uw Geest zij mijn helper
In leed en verdriet,
In 't kampen en zorgen,
O, geef mijn gemoed,
Bij Jezus te rusten,
Bij Hem is het goed.

4. Bijbellezing: Ps. 95 : 1-8

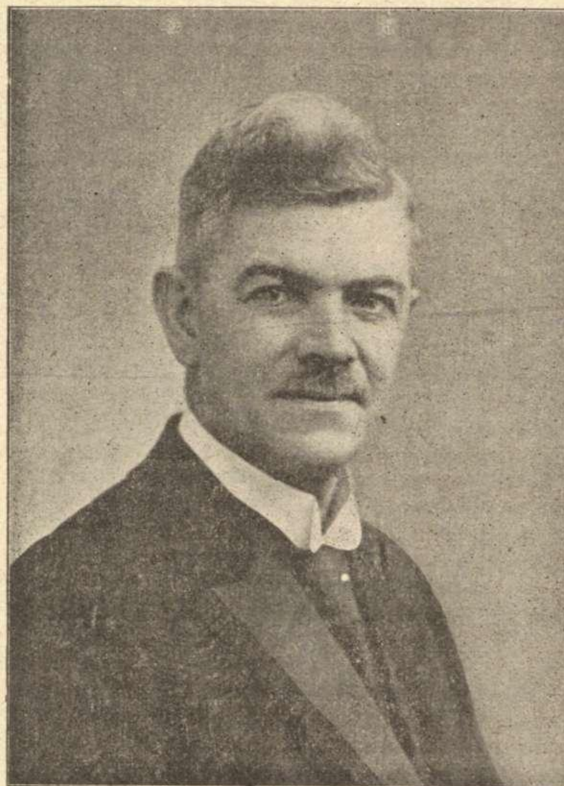
5. Gebed.

6. Gemeenschappelijk gezang: Ps. 95 : 1.

7. Toespraak Ds. J. v. d. Schors. Onderwerp: Een dramatisch verleden.

8. Orgelspel: Vater unser im Himmelreich. (J. S. Bach)

9. Zangkoor: Keer weer.

Ds. J. Jeronimus

Zijt gij in den vreemde,
Verre weggevloon?
Hoor nu 's Vaders roepstem:
Mijn zoon, Mijn zoon!

Refr:
's Vaders liefde wacht u,
Kind, Hij mint u teer,
Kom vlucht in Zijn armen!
Keer weer, keer weer!

O, slechts diepe ellende,
Is daarginds uw loon,
Kwelt uw ziel en lichaam,
Mijn zoon, mijn zoon!

's Vaders liefde — — enz.

Moede, alleen gelaten,
Lijdt gij smaad en hoon,
O, gij smacht naar ruste,
Mijn zoon, Mijn zoon.

's Vaders liefde — — enz.

Kind, gij blijft de Mijne,
Zijt gij M' ook ontvloon,
'k Blijf u steeds beminnen,
Mijn zoon, Mijn zoon.

's Vaders liefde — — enz.

10. Toespraak Ds. B. Planting. Onderwerp: Een beteekenisvol heden.

11. Zangkoor: Komt heden.

Hoort de roepstem van uw Vader,
Keert terug toch, komt naar huis!
Blijft niet van verre, komt nu nader,
Vrijspraak wacht u bij het kruis.

Refr:
O, Komt nu! Hij roept u!
Wacht niet! 't heil is u bereid.
O, Komt nu, Hij roept u!
't Is de dag der zaligheid.

Hebt gij niet reeds lang gezworven,
Levend in het vreemde land?
Hoort, het heil is u verworven,
Ziet, uw God reikt u de hand.

Refr. O, Komt nu — — enz.

Spreekt uw Heiland van uw zonden,
Openbaart Hem al uw leed;
Bij Hem wordt de rust gevonden,
Bij Hem, die uw schuld voldeed.

Refr. O, Komt nu — — enz.

12. Gemeenschappelijk gezang: Gez. 39 : 4.

13. Toespraak Ds. J. Jeronimus. Onderwerp: Een heilrijke toekomst.

14. Zangkoor: Waarom niet nu?

Bedroef den Geest Gods nu niet meer;
Sluit de oogen langer niet voor 't licht;

Verhard u niet, kom tot den Heer!
Gij woudt gered zijn; waarom niet nu? (bis)

Wellicht is dit uw laatste kans!
Verwerp niet 't aanbod van gena!
Nu is 't de tijd, God noodt u thans:
Gij woudt gered zijn: waarom niet nu? (bis)

Vol meêlij dringt Gods Geest u nog;
Beantwoordt Gij Zijn liefde dus?
Verlaat uw eigen wegen toch!
Gij woudt gered zijn; waarom niet nu? (bis)

„Die tot Mij komt", luidt 's Heeren Woord,
Dien werp Ik geenszins uit! — dus kom!
Eer gij voor 't laatst die roepstem hoort!
Gij woudt gered zijn; waarom niet nu? (bis)

15. Gemeenschappelijk gezang: Gez. 229 : 1 en 7.

Collecte tot dekking der kosten aan deze uitzending verbonden. Luisteraars gelieven te storten op Giro No. 107005 van Ds. Jeronimus, Den Haag, Kepplerstr. 326

16. Dankgebed.

17. Orgelspel: Improvisatie over: „Roept uit aan alle stranden". (J. de Ruijter).

De Secr. der U. R. C., J. BOITEN,
Asterstr. 150, Den Haag.

(*Vervolg pag. 2*)

groot. En daarbij komt, dat de regeeringen ook niet durven ingaan tegen de adviezen hunner deskundigen. Een deskundige, schrijft in The Baptist Times een oud-Admiraal, durft geen risico te aanvaarden wanneer het door bewapening is af te wentelen. Zoo hebben zij door opvoeding en scholing nu eenmaal de dingen leeren zien. Veiligheid moet er zijn en de grootste veiligheid ligt daarin, dat men de sterkste is. Geen wonder dat zij, wier taak het is voor de veiligheid van een volk zorg te dragen, het in de wapens zoeken. En vandaar dat het ontwapeningsvraagstuk nog niet nader gekomen is tot een oplossing.

De regeeringen hebben tegenover de adviezen dezer mannen een andere macht noodig, waarop ze steunen kunnen. Dat is de ontwapeningsdrang van de volken zelf, of de *moreele* ontwapening. Het zedelijk oordeel moet de oorlog als middel tot oplossing van geschillen, afwijzen. In dien geest spreken de staatslieden, sprak voor enkele maanden Lloyd George. Akkoord, maar waarom wordt aan deze omzetting van het zedelijk gevoel niet harder gewerkt en waarom ziet men wat wantrouwend naar hen, die het doen?

Wettige middelen. Sommige, missschien wel de meeste gemeenten, verklaren in hunne statuten, dat zij naar het bereiken van hun doel streven zullen met alle wettige middelen.

Daarin schuilt voor ons Nederlanders en voorzoover ons oog reikt, geen gevaar. Of 't echter goed gezegd is? We moeten rekening houden met de mogelijkheid dat er een Overheid is, die godsdienstvrijheid aan banden legt. Heelemaal geen vreemde veronderstelling. Onze Overheid bemoeit zich gelukkig niet met of althans heel weinig met kerkelijke en godsdienstige zaken. Dit verdriet de uiterst rechtsche en uiterst linksche partijen. Maar niet altijd was het zoo. Niet overal is het zoo. Men denke zich eens 't geval, dat de Overheid bepaalde Samenkomsten verbiedt of de bediening van den Doop. Zouden we ons dan gebonden achten om alleen met *wettige* middelen naar de bereiking van ons doel te streven? Ik denk van neen.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

25

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst voorspoedig. Hij kwam vaak in aanraking met de familie Landman, maar evenals dezen een Christen worden, wilde hij niet. Tegenspoeden bleven niet uit. Zij kwamen eerst in den vorm van een sprinkhanenplaag en later werd zijn land bezocht door een geweldige hagelslag. Maar de ergste vijand was nog wel de langdurige droogte).

Van Amos 4 : 9: »Ik heb ulieden geslagen met brandkoren en met honigdauw« en wat er verder volgt kent Afrika ook het laatste: »nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de Heere«.

Het klimaat gelijkt veel op dat in Palestina, en de menschenharten ook. Op Zandberg kon het tenminste altijd nog toegepast worden.

Wanneer de dichte stofregen er geweest is, kan men den brand verwachten. De farmer overziet zijn land. De geheele lucht wordt voor zijn oogen gevuld met vochtige golven. Men noemt het stofregen, want regen is het eigenlijk niet. Deze natttigheid komt zooals 't lijkt niet van boven zooals andere regen, maar wordt door den wind gedreven daarheen waarheen de wind gaat. Degene die onderweg is, kan zijn kleeren niet vast genoeg dichtknoopen of binden. Deze stofregen dringt overal doorheen. Maar de kundige landman zegt niet: »O, wat word ik nat! Deze stofregen is nog erger dan gewone regen«. Neen, hij denkt: »O wee, nu komt er brandkoren!« Hij was verblijd geweest toen de halmen welig opschoten en toen later de aren begonnen te zetten. Maar wie nu het korenveld betreedt vindt in de plaats van graankorrels zwart stof. Hij kan dan geen graan oogsten. De plaag, die »brandkoren« heet, heeft de korrels, nog voor zij zich ontwikkeld hadden, tot een zwart poeder gemaakt en de wind had het in alle richtingen verspreid.

Wanneer een van deze plagen hun landstreek had getroffen, konden de bezoekers, die de samenkomsten van Landman bezochten er mee rekenen, dat hun toestand door passende Bijbelteksten belicht werd. Reeds geruimen tijd hoorde Zandberg bij zulke gelegenheden goed toe. Maar zijn hart geleek op harde, door de zon gedroogde kleigrond, niet hopeloos onvruchtbaar als het zand der woestijn, maar het was wel heel moeilijk te bewerken en er was veel goddelijk geduld bij noodig.

In oorlog met de kaffers.

De vrouw van Zandberg wist steeds weer in het

De Gemeente is niet van de aarde aardsch. Ze is een apart lichaam in den Staat. Ze heeft een eigen Koning, eigen Regeering, eigen levenswet. Dat heeft vaak geleid tot hevige botsingen met den wereldlijken Staat en wij willen toch niet van tevoren verklaren dat zulks met ons nooit het geval zal zijn, door in de Statuten de regeering mede te deelen, dat we slechts met *wettige* middelen naar ons doel zullen streven? Het recht tot geestelijk-revolutionair optreden, tot lijdelijk verzet moet de gemeente zich in deze wereld altijd voorbehouden. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Verwoesting van Jeruzalem voorzegd. Zalving te Bethanië.

Mat. 24 : 1—13; 26 : 1—16. Vergelijk de andere evangeliën.

Les voor Zondag 10 Febr. 1929.

De vorige les handelde over Jezus' opgaan naar Jeruzalem. Het was een gaan naar het lijden en naar den dood. Maar — ofschoon de discipelen nog om voorrang streden — Jezus ging met de sterke begeerte om te dienen. Hij ontweek Jeruzalem niet, want Hij wist, dat zijn dood een losprijs zou zijn voor velen. Zoo zien wij dan nu Jezus te Jeruzalem. Verleden jaar eindigden we de lessen over het leven van Jezus met den intocht in Jeruzalem en nu vertellen we eenige Zondagen achter elkander over de laatste dagen van onzen Heiland en over zijn sterven.

Het is aan alles te merken dat Jezus veel aan zijn dood dacht; vooral in de gesprekken met zijn disc. valt dat op.

Op een van deze laatste dagen was Jezus weer naar den tempel gegaan, en toen Hij weer terug wilde naar Bethanië, waar Hij in dien tijd logeerde, hielden de disc Hem staande. Ze vonden den tempel en al de daaraan verbonden gebouwen zoo mooi. Stel u voor, dat gij een der disc. zijt en vestig in uw gedachten Jezus' aandacht op al dat schoons. Doe 't ook voor uw klas. Natuurlijk verwacht gij, dat Jezus zal antwoorden: »Ja, dat is bijzonder mooi; in een woord prachtig!« Of iets dergelijks. Maar ik geloof, dat het gelaat van Jezus droevig ernstig stond. Hij wist, wat de Joden zouden doen (zie Mat. 27 : 25). Hij wist ook, dat Gods oordeel komen zou (zie 23 : 38). Vertel, wat Jezus antwoordde.

Zoo gingen zij heen. Later zaten zij samen op den Olijfberg (westelijke helling). Weer viel 't oog op den tempel. Vertel nu de vraag der discipelen. Eigenlijk zijn het twee vragen. De tweede begrepen zij zelf niet goed, want ze hadden immers nog niet eens gedachten over Jezus' dood, opstanding en hemelvaart. Jezus gaf een zeer algemeen antwoord, en begon met een waarschuwing. v. 4. Wat er allemaal gebeuren zou in de toekomst, en hoe precies dit en dat zou zijn, was niet het voornaamste, als de disc. maar niet verleid werden. Er zouden zelfs menschen opstaan, die zich voor Chr. uitgaven. Velen zouden daardoor verleid worden. Gelooft ze niet! Bange tijden zouden komen: Oorlogen en Christenvervolgingen.

Vers 13 is een vermaning, die nog heden van groote beteekenis is. Daarmee sluiten wij dit deel van de les.

—o—

vaak zoo moeitevolle leven van een farmer een lieflijke Zondagsidylle te scheppen. Zoowel de kinderen als de ouders verblijdden er zich de geheele week reeds in. Het gelukte zijn vrouw nogal gemakkelijk, gezien de sterke zin voor het gezinsleven van Zandberg, om de geheele Zondag vrij te houden om naar hart en gemoed zich te verblijden. De liefde tot haar man en tot de kinderen maakte haar steeds weer vindingrijk. Och, hoe speet het haar van haar man, wanneer zij zelf genieten mocht van de zegen Gods op den dag des Heeren en hij, die in de week niet anders dan werk en overwerk kende, des Zondags niet meer had dan lichamelijke rust, maar geen sterking voor het hart, misschien door zijn voortdurend weerstreven en onrust des harten. Om zijnentwil was zij ijverig in de weer, de Zondag liefelijk en schoon te maken, en natuurlijk deed zij het ook om der kinderen wil.

Wanneer de boomen in den tuin flink groeiden en al aardig lommerrijk werden, werd het ook veel gezelliger om huis heen. Het ontbrak vooral niet aan prachtige bloemen. Wanneer de ouders 's Zondags uit de kerk kwamen, huppelden de kinderen al gauw naar den tuin. Het was hier eigenlijk altijd mooi, want de tuin kon geregeld nat gehouden worden uit een ravijn, waarin altijd wel water was.

Hier droegen de sinaasappelboompjes die Zandberg van de Boeren gekregen had, na zes of zeven jaar reeds vrucht. In den bloeitijd was het dan een groene en witte pracht en als de tijd kwam dat de appelen rijp werden werd het een goudgele en groene pracht, een lust om te zien. Deze boomen hadden wel een bijzondere aantrekkingskracht voor de kinderen, die vooral jubelden wanneer ze een appel mochten hebben.

Kindervreugde gaf ook aan de ouders blijdschap. Bovendien had vader nog een perzikboompje meegebracht van de Boeren. Dit boompje gaf zelfs nog eerder haar kostelijke vrucht.

Zij bezaten ook een wijnstok. Daarvoor had vader slechts een paar twijgjes in den grond behoeven te steken. Bij goede verzorging en geregeld nathouden waren zij zoo gegroeid, dat de kinderen reeds na drie jaar de dikke druiven met den mond konden bereiken, wanneer zij door vader of moeder werden opgetild.

Hier gevoelde het gezin van Zandberg zich rijk en gelukkig. De kinderen speelden met elkander, een sinaasappel of perzik of iets anders in de hand, liepen naar de ouders en praatten een beetje met hen, waarna ze weer onder de boomen gingen spelen. Zoo ging het den ganschen namiddag met korte onderbrekingen.

(Wordt vervolgd).

Misschien één dag, hoogstens twee dagen later, toen Jezus weer eens een geschikt oogenblikje had, sprak Hij ook al weer met zijn disc. over zijn dood, 26 : 1, 2. De oversten hadden reeds meermalen overlegd, hoe ze wel het best Jezus zouden kunnen vangen en ombrengen. Ook toen vergaderden zij weer, 26 : 3—5.

Zoo leefde Jezus dus zijn laatste dagen geheel onder den invloed van de gedachten aan zijn dood. Het schijnt echter wel, dat de disc. er niet veel van begrepen hebben. Het wilde hun blijkbaar heelemaal niet aan, dat het werkelijk zoo zou gebeuren. Maar Jezus was geheel van lijdens- en stervensgedachten vervuld.

In dezen tijd, misschien op denzelfden dag, was Jezus te Bethanië de gast van Simon den melaatsche. (Wellicht iemand, die door Jezus genezen was). Wat daar in huis gebeurde, is in de geschiedenis van Jezus' lijden bijzonder belangrijk.

Vertel achtereenvolgens de verschillende bijzonderheden.

Dit verhaal mag niet verward worden met dat in Luc. 7, al doet ook de beschrijving van Joh. sterk aan hetzelfde of aan een gelijk geval denken. Ditmaal was er geen sprake van een onheusche behandeling door den gastheer. Ook zeggen Mat. en Marc., dat deze zalving het hoofd gold. Door de wijze van aanzitten (liggen) was het wel gemakkelijker de voeten te zalven. Maar in deze zalving schijnt de persoonlijke betrekking tot Jezus veel sterker te spreken, dan in de geschiedenis van Luc. 7; èn daarbij past geheel de zalving van het hoofd als bedoelende de persoon.

Verzuim niet, goed te laten uitkomen, dat Jezus ook hier weer van zijn dood sprak. V. 13 mag natuurlijk ook vooral niet vergeten worden. Tenslotte komt de ontpopping van Judas, ofschoon nog niet in 't openbaar. Dat krijgen we D. V. de volgende les.

K. R.

Gemeenschappelijk gebed.

De maand Januari is een tijd van veel arbeid op gemeentelijk- en evangelisatiegebied. Dan moet er, zal het goed gaan, ook veel gebeden worden. In den brief van Jakobus lezen wij o. a.: »een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel«. Dat gelooven wij. Jakobus had zijne motieven, voor wat hij schreef. Wij hebben ze ook.

Onze gemeente te N. Weerdinge vraagt de voorbede, bijzonder voor de Evang. Samenkomsten, die zij, met behulp van B.B. Voorgangers uit andere gemeenten, wenscht te houden aan het einde van deze maand: 16 en 17 Jan. te Valthermond en op 21, 22 en 23 op haar eigene plaats.

Ook de Stadskanaalster gemeente denkt zulke Samenkomsten, met het oog op God en op hare roeping, te houden op 30, 31 Jan. en 1 Februari.

O, laat ons bidden om zegen, opdat onze Veenkoloniale gemeenten, die in de laatste jaren zoo menige teleurstelling en vele bezwaren hebben te trotseeren gehad, ook door d i e n arbeid bemoedigd, vertroost en geheiligd mogen worden.

Er zijn in dit gedeelte van ons land, sedert vele jaren, wonderen van genade bij den arbeid ervaren; God is dezelfde als altijd en wil nog dezelfde genade verleenen. Wij moeten er vatbaar voor zijn. N. v. B.

Onze Radio-uitzending.

Nog een enkel woord over bovengenoemde Radiouitzending op 17 Jan. e.k.

Mijn voornemen om ten behoeve van luisteraars, die geen ontvang-toestel hebben, een lijst van adressen te publiceeren kan niet worden uitgevoerd. De opgaven zijn te onvolledig. Ieder belanghebbende moet zich nu, zonder onze hulp in dezen terecht vinden. Aanbeveling verdient 't echter, dat men, waar mogelijk, het voorbeeld der Gem. Harlingen volge, die in haar Vergaderzaal, Noorderhaven 49, gelegenheid geeft om te luisteren.

Dat al de luisteraars ook dien avond hun bijdrage voor de uitzending zullen afzonderen, nemen we, als van zelf sprekend aan.

Eindelijk een *dringend verzoek* aan de besturen onzer Gemeenten, om n.l. op den Zondag voorafgaande of volgende op de uitzending (dus 13 of 20 Jan.) een extra kollekte te houden ter bestrijding van de onkosten aan de uitzending verbonden. Als dat door allen gedaan wordt, dan zijn we — naar ik hoop — financieel ook voor de volgende uitzending klaar. Welke Gemeente zou nu, als het hinkende paard, achteraan willen komen. Vergeet s.v.p. niet, dat de rekeningen op tijd betaald moeten worden.

In afwachting namens het Unie-Radio-Comité,

B. PLANTING.

Amsterdam.

UIT DE GEMEENTEN.

APELDOORN. De Kerstdagen brachten ons rijke geestelijke zegeningen. Tot veel arbeid werden we geroepen in den dienst des Heeren.

De Kerstprediking aan den morgen van den eersten en tweeden Kerstdag bracht ons Gods liefde nader, die ons in Bethlehems kribbe wordt geopenbaard.

Aan den namiddag van den 1en Kerstdag vierden we bij den verlichten Kerstboom feest met de kinderen van onze Zondagsschool. De kindergezichtjes straalden van vreugde. Die vreugde deelde zich mede aan de ouderen, die ook in grooten getale aan het feest deelnamen. Rijk bevracht met verschillende zegeningen hadden we de kleinen huiswaarts laten gaan, wat onze Voorganger aanleiding gaf als wensch uit te spreken, dat allen in dit vele goede maar mochten opmerken, dat we een rijke Heiland hebben, die kinderen en ouders onuitsprekelijk gelukkig wil maken.

Onze jongel.samenkomst op den tweeden dag mag wel geslaagd heeten. De groote opkomst sprak van groote belangstelling. Nadat door den plaatsel. Voorg als leider v. d. jongel.arbeid het doel van dit samenzijn was toegelicht, kon ons program geregeld worden afgewerkt. Opstellen, voordrachten, solo's enz. wisselden af, terwijl de Apeld. jeugd ook voor ververschingen zorgde. Het was een goede samenkomst, die we besloten met de bede: „Laat menig jeugdig leven aan Christus en Zijn dienst worden gewijd".

Den Oudejaarsavond vond ons weer te zamen in dankstond. De Heer had ons zoovele zegeningen geschonken, dat we tot danken werden genoopt. Trots tegenwerking en vijandelijke aanvallen mochten we voortgaan in den arbeid In vrede en liefde vereenigd stonden we op den Oudejaarsavond voor den Troon, dankend voor ervaren gunst. Niemand der brs of zrs, noch iemand uit de gezinnen werd weggenomen, ofschoon de doodsschaduwen soms naderden. De arbeid in de Gem. ging geregeld voort. Menig keer mochten we de kracht des Evangelies aanschouwen. Zes maal zagen we ons doopvont geopend. Onder de doopelingen was ook een zwarte br. geboortig uit Suriname en thans hier woonachtig. Door verspreiding van chr. lectuur hebben we getracht het Evangelie bekend te maken in uitgestrekten kring en ook in de zieken-

huizen enz. Voor al deze zegeningen hebben we God hartelijk gedankt, hebben ons vanwege onze tekortkomingen voor Zijn aangezicht verootmoedigd en Hem ernstig gesmeekt ons getrouwheid en kracht te schenken tot den arbeid op ons uitgestrekt gemeente-terrein in het hartje van Gelderland.

De mededeeling dat onze trouwe secretaris door een ongeval, hem in de laatste dagen des jaars overkomen, eenigen tijd verhinderd zou zijn, de samenkomsten te bezoeken, smartte ons zeer. Wij bevelen hem den Heer aan.

God zegene al onze naderl. Gemeenten in den nieuwen tijdkring. Mocht allerwege een opgewekt geestelijk leven worden aanschouwd.

GRONINGEN. Dankbaar voor de genoten zegeningen willen we de brs en zrs die „De Christen" lezen (en welke Baptist leest De Christen niet?) deelgenoot maken van onze blijdschap. Immers wij zijn allen huisgenooten van het groote geestelijk huisgezin waarin slechts één wet geldt: de Koninklijke wet der liefde. Heerlijke Kerstdagen liggen achter ons. Zoowel in de prediking des Woords als op ons liefdemaal dat we de 1ste Kerstdag 's middags mochten houden, heeft God ons rijkelijk gezegend. Ook de feesten der Zondagsschoolkinderen hebben er het hare toe bijgedragen om een blijvenden indruk achter te laten in veler gemoed. Een eeresaluut voor de volharding en trouw onzer brs en zrs die dezen tak van arbeid verzorgen. Immers waar wij in den huiselijken kring genieten van ons koffieuurtje na kerktijd, 's Zondagsmiddags, daar brengen zij dit offer en verrichten hun taak. Wel is waar een heerlijke, doch niet altijd een even gemakkelijke taak. Brs en zrs, wij willen hen die onze jeugdwerkers zijn, steunen met onze sympathie, ons gebed, en wanneer het noodig is .... met ons geld. Zondag, 6 Jan, was voor de Gem. een dag, die op meer dan gewone wijze aanleiding gaf, zich bij de ambtsdragers te bepalen. Twee nieuw gekozen Ouderlingen, de brs. K. Heiklaar en J. G. Dethmers, en een nieuwgekozen diaken, br. N. Mostert, moesten als zoodanig worden bevestigd. Nadat de Leeraar der Gem. ons op treffende wijze had bepaald bij de plaats die wij hebben in te nemen als volgelingen van Jezus, hoe wij bereid moeten zijn als levende steenen in den geestelijken tempel, ons te laten invoegen, had de bevestiging plaats.

Moge het onze brs gegeven zijn om het N. Testamentisch ideaal, betreffende de Ouderlingen en diakenen dicht, zeer dicht, nabij te komen. De Corr.

SNEEK. Sedert onze laatste mededeeling in dit blad, hebben we weer oogenblikken mogen doormaken, waarin we rijkelijk Gods Geest hebben mogen ervaren.

11 Dec. was het Ds. v. Dongen, die in een Openbare Verg. sprak over het onderwerp: De 3 kruisen. Reeds het hooren noemen van het belangwekkend onderwerp, deed menigeen een heerlijke avond verwachten, en wij zijn in onze verwachtingen niet beschaamd geworden.

Ook de Kerstdagen zijn dagen geweest van waar zielsgenot. 1ste Kerstdag 's morgens werden wij door onzen br. Voorg. bepaald bij die aloude gebeurtenis, zulks naar aanleiding van den tekst in Jes. 2 : 5: Komt gij huis Ja oks, laat ons wandelen in het licht des Heeren. 's Middags 3 uur kwamen we als gemeente en vrienden weer bijeen, in welke bijeenkomst door woord en lied onze zielen werden gevoed en Gods naam verheerlijkt. Door de verschillende vereenigingen werd een Kerst-cantate uitgevoerd, terwijl door enkele broeders en zusters het Kerstlied uit het Kerstnummer van De Christen ten gehoore werd gebracht, wat door de aanwezigen met stille aandacht werd beluisterd.

2den Kerstdag 's morgens prediking en 's middags schaarden we ons met onze ongeveer 150 Zondagsschoolkinderen om den verlichten Kerstboom, zulks in de groote zaal van de „Harmonie". Ook hier hebben we veel genoten daar we rijkelijk Gods Geest hebben mogen ervaren. De groote zaal was geheel gevuld met bezoekers. Het was een heerlijk slot, en niet alleen de kinderen maar ook de ouders en allen die het feest hadden meegemaakt, waren vol lof over alles, wat gehoord, gezien en gegeven was.

Is het wonder dat de harten van hen, die de bidstond bezochten op Vrijdagavond d.a.v. overvloeiden van dank aan God en uit volle borst konden zingen Ps. 103 vers 1 „Loof, Loof den Heer, mijn ziel, met alle krachten" enz.? Want gebeden was er op den voorgaanden bidstond om een zegen, en de Heer heeft ons niet beschaamd.

Brs. en zrs., zoo zijn we thans het nieuwe jaar reeds ingetreden vertrouwende op Hem, die ons ook in het afgeloopen jaar in alles nabij geweest is. Onze bede zij dat we nog eens vruchten mogen zien van alles wat ook in de achterliggende dagen is geschied, zoodat wij gesterkt en bemoedigd worden en Gods naam verheerlijkt. Uw br. in Chr. J. v. d. HEIDE.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

„Kunt u mij ook een uitlegging geven van Spreuken 31 vers 6, het eerste gedeelte: „Geef sterken drank, die verloren gaan?" Moet men dit letterlijk opvatten? Hoe kan men weten, wie verloren gaan en wie behouden worden? Mij dunkt dit is niet mogelijk. Hoe denkt u er over?" J. H. te D.

* * *

Dus wil onze broeder gaarne weten wie verloren gaan en wie behouden worden.

Is het misschien om zich te kwijten van de taak, die een letterlijke opvatting van: „Geef sterken drank, die verloren gaan" den bijbelgetrouwen oplegt?

In dat geval brengt de vraag mij een andere over de lippen.

Slaat hij ook nauwkeurig acht op de honden?

Want dat behoort dan eveneens tot zijn bezigheid, alsmede tot die van allen, welke Oostersche beeldspraak verwarren met Westersche concreetheid.

Immers verklaart de apostel in zijn brief aan de Filippenzen nadrukkelijk: „Ziet op de honden", en hij merkt hierbij niet op, zooals in sommige gevallen, dat hij naar den mensch spreekt!

Ik kan me heel goed begrijpen, dat een oningewijde, die Jezus Christus dient en daarom den sterken drank den rug heeft toegekeerd, het heel moeilijk vindt om den raad sterken drank te geven en dan nog wel aan het verlorene als goed te accepteeren.

Dat kan hij niet doen.

En dat kan niemand doen, is het wel?

Evenmin komt het in ons hoofd op om van onze gemeenteleden te eischen, dat zij de honden bestudeeren!

Wie de bijbel verlettert komt waarlijk voor zeer zonderlinge dingen te staan.

* * *

Laat mij beginnen met een opmerking naar aanleiding van: „die verloren gaan".

Hierbij moet niet gedacht worden aan den verloren toestand na den stervensure. Wie dat doet, legt een Nieuw Testamentische gedachte eraan vast, die in het hart van den spreker of eigenlijk spreekster nooit is opgeklommen. Neen, er is uitsluitend gedacht aan degenen, die zich stoffelijk of zedelijk niet langer konden handhaven. Een minstens evengoede vertaling van het oorspronkelijke woord zou „verongelukte" zijn. Dus: „Geeft sterken drank aan den verongelukte".

Maar nu verder. Wie is de zegsman van dezen raad? Een vrouw. We lezen aan het begin van het hoofdstuk: „De woorden van den koning Lemuël de last, waarmede zijne moeder hem onderwees". En welke waren deze woorden zijner onvergetelijke moeder? Wel, die moeder scheen een zeer verstandige vrouw te zijn geweest, die ervan overtuigd was, dat uit het gebruik van wijn en sterken drank geen goeds voortvloeit. Zij zegt: „Het komt den koningen niet toe, o Lemuël, het komt den koningen niet toe wijn te drinken en den prinsen sterken drank te begeeren". Want doen ze dat toch dan ver-

geten ze de inzetting en veranderen de rechtzaak aller verdrukten.

Maar wie had er nu meer tijd en meer geld en meer gelegenheden om sterken drank en wijn te gebruiken en te koopen dan de koningen en prinsen van die dagen? Wat zullen zij met al hun tijd en al hun geld doen, indien het drinken van alcoholische dranken hun ten stelligste moet worden ontraden?

Lemuël's moeder weet er wel weg mee. Zij zegt als het ware: Besteedt den tijd en het geld dat gij wellicht heel graag aan den drank ten offer zoudt willen brengen, zooveel als ge kunt, tot steun van de hulpbehoevenden en tot troost van de beproefden: „Geeft sterken drank aan den verongelukte, en wijn dengenen, die bitterlijk bedroefd van ziel zijn".

Wat een verstandige vrouw was die moeder van koning Lemuël! Zij zou ongetwijfeld met Paulus volkomen accoord zijn gegaan, wanneer deze schrijft: „Maar wij die sterk zijn zijn schuldig de zwakheden van de onsterken te dragen en niet onszelven te behagen". En had zij geleefd ten dage van Paulus' Heer en Heiland dan zouden wij haar stellig onder de vrouwen hebben aangetroffen, die Hem volgden, want zij bezat immers iets van het gevoelen, dat ook in Christus Jezus was, die in de gestaltenis Gods zijnde, geenen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn, maar heeft zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is den menschen gelijk geworden. Zij zelve was een vrouw, welker waarde is verre boven de robijnen; een vrouw, zooals zij die voor haar zoon heeft begeerd, en zooals ik die alleen onzen jongelingen van harte toewensch, namelijk een vrouw, die met lust harer handen werkt en die daarbij haar handpalmen uitbreidt tot den ellendige en nooddruftige; die haar mond open doet met wijsheid en op welker tong is de goeddadigheid; die de gangen van haar huis beschouwt, het brood der luiheid niet eet en den Heere vreest.

En welk een goed zoon moet Lemuël zijn geweest. Niet alle goede moeders hebben voorbeeldige kinderen, hetgeen jammer genoeg is. Maar een zoon, die de liefdevolle raadgevingen zijner zorgzame moeder niet alleen aanhoort doch ze ook in zijn hart bewaart en ze later het nageslacht doet erven, moet wel de blijdschap zijn geweest van haar, die hem in de armen heeft gedragen. We weten niet waar en wanneer Lemuël geregeerd heeft — gissen doet missen en velen hebben gemist — doch dit staat vast, dat hij als waardig zoon zijner moeder geleefd heeft en gestorven is.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN
Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Zending van de Gem. Bergumerheide f 17.—. Gem. Harlingen f 74.65.
A. H. ZERBST, Rijnlaan 128bis.
Giro 68108, Utrecht.

CORRESPONDENTIE.

Allen, die ons schriftelijk Gods zegen hebben toegewenscht voor 't Nieuwe jaar, betuigen we langs dezen weg onzen hartelijken dank. E.-R.

Br. O. E. H. te A'doorn. Waarom heeft U bezwaar tegen de genoemde advertentie? U vergat dat in Uw stukje te zeggen. E.-R.

No. 2062 VRIJDAG 18 Januari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Jezus spreekt, waar ieder zwijgt.

En Jezus antwoordende zeide tot hem: Simon, ik heb u wat te zeggen.
Luc. 7 : 40.

In dit verhaal van Lucas ontmoeten we een vrouw, die aan ons wordt voorgesteld als: „een vrouw uit de stad, welke een zondares was".

Deze weinige woorden zeggen genoeg. Een leven van schuld en schande stond haar op het aangezicht te lezen. Was ze misschien een heidin, eene van die ongelukkige vreemdelingen van reinheid en deugd, die de Romeinen naar de omgeving van het meer van Galilea hadden overgebracht?

Maar deze arme vrouw kwam tot inkeer. Wie zal zeggen, hoe lang en moeitevol zij geworsteld heeft om zich aan de macht der zonde te ontrukken en hoe de herinneringen aan een gelukkige jeugd en een vriendelijk thuis en blijde ouders haar vervuld hebben met een heimwee naar de reinheid van haar kinderjaren.

Wat ze tot inkeer heeft geleid, wordt ons niet verteld. Wel weten we, dat Jezus er bij te pas was gekomen, want ze had immers een onbedwingelijk verlangen om haar hart voor Hem uit te storten.

Toen zij het vertrek van den maaltijd schuchter binnentrad, werden oogenblikkelijk de gesprekken gestaakt en kon men wel een speld hooren vallen. Sommigen bogen het hoofd en knepen de lippen op elkaar. Anderen keken nu eens de vrouw en dan weer elkander verontwaardigd aan. Het was plotseling diep stil geworden. En juist toen het zoo diep stil was geworden en niemand meer spreken kon of wilde, had Jezus wat te zeggen.

Onwillekeurig word ik aan een ander geval herinnerd, waarin Jezus alleen wat te zeggen had.

Een jongeling, zoon eener weduwe, had de oogen tot den doodslaap toegesloten en werd grafwaarts gedragen. De smart der moeder was onbeschrijfelijk. Zij maakte den weg naar de groeve vochtig van haar tranen en haar snikken vervulde allen met het diepste medelijden. Maar wat konden zij doen? Wat konden zij zeggen?

Toen de droeve rouwstoet in de grepe van het zwijgen bij de poort van de stad was gekomen, trad Jezus op ze toe. Hij had wat te zeggen. „Jongeling, Ik zeg u, sta op!" De jongeling gehoorzaamde Hem in het doodendal en geen moeder werd meer getroost als deze.

Ja, Jezus heeft gewoonlijk wat te zeggen, waar niemand iets te zeggen heeft.

* * *

Wat heeft de wereld te zeggen tot een ziel, die gebogen is onder zonde en schuld?

Ze begeert over deze dingen liever niet te praten. Kom in een gezelschap, dat de tongen los heeft over het een of ander, dat de openbare belangstelling heeft getrokken. Introduceer er de zonde als onderwerp voor discussie en de gezelligheid pakt haar koffers haastig in om af te reizen!

En toch is het getal dergenen legio, die met David stamelen: „Want ik ken mijn overtreding en mijne zonde is steeds voor mij", en die met Christen zeggen: „Wel, mijnheer, 'dat pak op mijn rug is verschrikkelijker dan al die vreeselijke dingen door u genoemd. Het is mij net gelijk wat ik op mijn weg tegenkom, als ik maar ontslagen kan worden van dat pak".

O, de wereld is zoo stil, zoo ijzig stil, zoo winterstil over de zonde.

Maar hoor, er is Eén, die wat te zeggen heeft. Wie is Hij? Wat zegt Hij?

Zooals gij zijt, de Meester noodt,
Al zijn uw zonden tergend groot,
Al is uw schuld scharlaken rood,
O, schuldig zondaar kom!

* * *

En wat heeft de wereld te zeggen tot een ziel, die losgemaakt wordt van haar lichaam?

Geen woord!

De wetenschap schrijft telken jare duizenden boeken over allerlei. Zij heeft haar honderden medicijnen voor

de even talrijke kwalen. Ze is dag en nacht bezig om de middelen te ontdekken, die de ongeneeslijke ziekten zullen doen verdwijnen.

Waar zij haar millioenen woorden heeft voor gezondheid en ziekten, heeft ze daar niet eenige woorden over voor den stervende?

Geen enkel!

De menschen hebben woorden voor hun zaken, woorden op de sociëteit en den clubavond, woorden voor vijanden en vrienden, woorden voor alles en allen, maar zij hebben geen woorden voor de ziel, die op het punt staat de levenstent te verlaten.

Jezus spreekt, wanneer noch wetenschap, noch menschen iets hebben te zeggen. Hoor Hem teeder fluisteren:

Leg nu je armen om mij heen,
Wij zijn alleen
In het groote diepe donker.
Ik kleef u aan . . .
Om saam te gaan
Naar 't huis van gouden flonker!

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

De sprake des vuurs.

Waarschijnlijk zal menige ongeloovige wel eens een glimlachje over gehad hebben bij het woord van den Apostel Petrus, als hij daar zegt: »Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruisch zullen voorbijgaan en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarop zijn, zullen verbranden«. Neen dat stemt niet overeen met de evolutie-leer of met het denkbeeld van voortdurende ontwikkeling aller dingen. Wie wil nog aan zulk een tragisch einde van al het schoone dezer aarde denken!

Nochtans doen er zich geweldige gebeurtenissen en natuurtooneelen voor, en hebben zich dikwijls diergelijke, onverwachte voorvallen vertoond op aarde, gebeurtenissen, die voor een korten tijd ontroering verwekten onder de volken. Deze deden vaak bijbelkenners aan de woorden van Petrus denken. Nochtans bestaat er waarlijk geen reden, om des Apostels voorstelling overdreven of dwaas te achten.

Wij bepalen ons nu maar eens bij gebeurtenissen uit den jongsten tijd. Pas eenige weken geleden kon men in de couranten lezen over den ontzettenden brand in Californië, waar op een groote uitgestrektheid petroleumbronnen voeding opleverden aan een geweldige vuurzee, die groote verwoesting aanrichtte, honderde mijlen in omvang. De voorraad brandstof in den schoot der aarde is onuitputtelijk! Er is slechts een wenk van den Almachtige noodig, om de geheele aarde in vlammen te zetten, en alles wat er op is in vuur te doen onder gaan. Een bijbelgeloovige verwacht deze dingen; maar dan ook de verschijning van een nieuwe aarde, die door verloste menschen zal bewoond worden, en waarop gerechtigheid wonen zal.

Een nieuwe Catastrophe deed ons voor enkele dagen weer opschrikken, toen we lazen van de ontzettende gasontploffing in het hartje van London, met al de jammeren en verwoestingen, die er nog van gezien worden, en duizenden van onze medemenschen in doodelijken angst gedreven heeft, en waarbij ongetwijfeld velen van Londons burgers hun welvaart, gezondheid of hun leven bij hebben verloren. Nu zijn we niet van meening dat zulk een gebeurtenis reeds de vervulling is van Petrus' profetie, maar wel voorteeken er van, die eene sprake Gods zijn voor ons menschelijk geslacht, en ons zeggen, dat ons niet de onmogelijkheid der vervulling van Petrus' woorden behoeven voor te stellen, maar dat de mogelijkheid bestaat, heel logisch voor ons menschelijk denken, als men er maar aan denken wil.

Het spreekt als vanzelf, dat iemand — en zooals er zoovelen zijn — die niet rekent met het booze en schuldige van de zonde, maar toch geen innerlijke rust heeft, liefst niet aan Gods oordeelen denkt en ze gaarne wegredeneert.

Nog een sprake van vuur. Voor enkele dagen kon men in vele bladen lezen dit:

»Te New York is de nog niet geheel voltooide Baptisten kerk aan de Riverside Drive door brand verwoest. Het is een der grootste branden geweest, die ooit in New York gewoed hebben. Alle pogingen van de brandweer om den brand te blusschen, bleven vruchteloos, daar het water onmiddellijk bevroor. (!) Ook de 110 meter hooge toren, door Rockefeller bekostigd ter eere zijner moeder, is verbrand. De vlammen laaiden op tot een hoogte van 200 meter.

De bouwkosten van de kerk bedroegen vier millioen dollar. In de Rockefeller-toren zou het grootste carillon der wereld worden geplaatst.«

Wij behoeven er als Baptisten jaloersch bij te zijn, waar wij Nederlandsche Baptisten financieel zoo ver achter staan bij onze Amerikaansche geloofsgenooten en niet in staat zijn — op verre na niet — om zulke reuzenwerken tot stand te brengen. De vraag moge eerder bij ons opkomen: is zulk een trotsch werk als de te bouwen kerk en reusachtigen toren wel werkelijk naar Gods wil? — Mogen zulke enorme kapitalen, wanneer God ze aan Zijne kinderen heeft toevertrouwd, — kapitalen als vier millioen dollar — dan wel voor zulke doeleinden aangewend worden, terwijl er op het wijde Zendingsveld zoo vele behoeften en zorgen zijn, waardoor het werk soms moet ingekrompen worden?

Heeft God wellicht ook te New York door vuur gesproken?

O dat toch Gods kinderen, wien aardsche middelen, al is 't niet in die mate als br. Rockefeller, zijn toevertrouwd, hetzij weinig of iets meer, toch wel bedenken, dat zij als rentmeesters over de goederen huns Heeren aangesteld zijn, en rekenschap moeten geven, ook betreffende financieel beheer, tegenover hun Leenheer!

Stoffelijke en geestelijke gaven behooren met ootmoed en wijsheid ten nutte aangewend te worden. Zoo wil God het.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Paaschmaaltijd. Voetwassching. Ontdekking van den verrader.

Mat. 26 : 17—25; Joh. 13 : 1—30.

Les voor Zondag 17 Febr. 1929.

Voor het vertellen van deze les is het noodig, dat wij ons zoo goed mogelijk in-leven in die laatste dagen van Jezus, en in de gedachten, die den Heiland hebben bewogen. Trouwens, dat is het geheim van ons »vak«, als ik het eens zoo noemen mag. Men moet de dingen mee-voelen, in de ziel meebeleven; dan vertelt men meestal goed. Wanneer men dan tenminste ook de les begrijpt en goed kent.

Zoo is bij deze les van groot belang de volgorde der bijzonderheden. Bij lezing der verschillende berichten, ontstaat er aanvankelijk verwarring. Maar verwarring is noodlottig voor de vertelling. Wij moeten dus trachten uit te vinden, hoe de door de evangelisten beschreven gebeurtenissen op elkander volgen. En dat is in deze les een moeilijke zaak. Het komt mij voor, dat wij dit niet met absolute zekerheid kunnen doen. We zullen ons dus tevreden moeten stellen met een voorstelling der dingen, die hoogst waarschijnlijk juist is. En die is m.i. wel te krijgen. Hier volgt mijn opvatting in dezen. Wie 't beter weet, die zegge het.

a. De bereiding van het Pascha; in Marc. 14 en Luc. 22 uitvoeriger beschreven dan in Mat. 26 : 17—19.

b. Het binnen komen en zich aan tafel begeven, waarschijnlijk zonder de voeten te wasschen. Begin van den Paaschmaaltijd en gemopper van de discipelen over de vraag, wie de voornaamste was onder hen. Zulks misschien wel om de een voor den ander zich vrij te pleiten van schuld in zake de ongewasschen voeten. Bij het blootvoets in sandalen loopen was het wasschen der voeten geen overbodige weelde.

c. De voetwassching door Jezus, zie Joh. 13. Lucas heeft deze zaak ook even ter sprake gebracht, doch zeer onvolledig, zie 22 : 24—27.

d. Jezus' woord ter verklaring van hetgeen Hij deed. Men lette op Joh. 13 : 12; Jezus nam weer plaats aan den disch.

e. De aanduiding van den verrader.

f. De instelling van het avondmaal.

Na dien of tusschen *e* en *f* sprak Jezus nog veel met zijn disc., zie Joh.

De veronderstelling, dat de voetwassching zoo vroeg heeft plaats gevonden, schijnt in strijd te zijn met Joh. 13 : 2*a*, waar staat: »Als het avondmaal gedaan was«. Er is echter alle reden om hier te vertalen: Tijdens, of bij het avondmaal. Dit vers kan niet als een ernstig argument tegen bovenstaande volgorde gelden.

Een moeilijkheid is ook de vraag: Wanneer is Judas weggegaan, voor of na de instelling van het avondmaal? Immers, Luc. geeft de volgorde anders dan Mat. en Marc. Maar het bericht van Luc. maakt op mij den indruk, dat de schrijver niet veel aandacht aan de volgorde heeft geschonken. Hij schijnt enkel eenige bijzonderheden te hebben vermeld zonder op het verband te letten. Daar is b.v. Luc. 22 : 24: »En daar werd ook twisting onder hen, enz.« Is het precies, alsof iemand zegt: »O ja, en toen gebeurde dat ook nog?« Dit gesprek laat zich na dat over den verrader en na de instelling van het avondmaal bezwaarlijk denken. Over dezen twist hebben Mat. en Marc. niets geschreven. Maar hun mededeelingen omtrent den verrader en het avondmaal steunen bovenstaande volgorde. Ook Joh. 13 : 10 steunt die. Na die opmerking kon de aanduiding van den verrader niet lang meer uitblijven.

Overigens heeft deze les geen bepaalde moeilijkheden. De wijze waarop men in 't Oosten »aanzat«, is al zoo vaak besproken, dat ieder het wel weten zal, vermoed ik. Over de voetwassching zij nog dit gezegd: De disc. hadden ongetwijfeld des morgens het bad genomen, volgens de reiniging der Joden. De voeten waren weer bestoven. Waren die gewasschen, dan was de man geheel »rein«. Wij moeten deze treffende les niet *enkel* beschouwen als een aansporing tot nederigheid en dienstbetoon; men denke vooral aan zulke diensten, waardoor de gereinigden, die weer bestoven zijn, door hun eigen daden onrein geworden, daarin niet blijven voortleven. Misschien is deze gedachte voor de meeste kinderen te moeilijk, maar de onderw. bedenke dit voor zich zelf.

Wij hebben alle reden om Johannes voor de in Joh. 13 : 23 bedoelde disc. te houden. Het vallen op de borst van Jezus zal zijn het ombuigen van het hoofd, zoodat hij de borst van Jezus aanraakte. Wellicht is dit gesprek zacht gesproken of wel gefluisterd.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Voor de dooden gedoopt.

„Kunt u ons ook zeggen, wat de apostel in 1 Cor. 15 : 29 bedoelt? Werd er in de gemeenten van zijn dagen voor de dooden gedoopt? We zaten op onze vereeniging onlangs met dit vers verlegen, zoodat we besloten er een vraag van te maken voor de vragenbus van den Jeugdredacteur".

P. T. te S.

De ouden vergeleken den bijbel heel gaarne met een visch: wat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, was het malsche vleesch, terwijl de minder begrijpelijke gedeelten voor graten werden aangezien, die bestemd waren om terzijde te worden gelegd.

Het behoeft niet gezegd, dat men met deze vischbeschouwing gemakkelijk over de moeilijkheden heenkomt. Ook laat ze zoo heerlijk de overtuiging, vaak van de vaderen geërfd, met rust.

Toch kan ik in weerwil van deze voordeelen de vischbeschouwing niet aanbevelen — d. w. z. niet als een middel om er de eerste de beste moeilijkheid mee van de hand te doen. Ik geloof, dat God ons zoowel in het leven als in Zijn Woord moeilijkheden heeft geschonken, opdat wij ze doorworstelen en zoo noodig onze overtuiging er mede herzien zullen.

Het probleem bevat het licht
Gelijk de zwarte steenkool!

* * *

In den loop der eeuwen heeft men velerlei verklaringen gegeven van het „doopen voor de dooden". Enkele ervan laat ik hier volgen, dewijl ik geloof, dat ze ons allen interesseeren, al kunnen we ze ook niet met ons gansche hart en onze gansche ziel ondersteunen.

Sommigen redeneeren volgenderwijs: In Paulus' dagen waren er Christenen, die om verschillende oorzaken zich niet hadden laten doopen. Tegen den tijd dat hun aardsche loopbaan zou ophouden, voelden zij toch groote behoefte aan het water, want zij wisten, dat de doop de poort was tot de gemeente en zij wilden de gemeente niet gaarne missen. Aan hun begeerte werd voldaan. Zij werden gedoopt, maar voor den arbeid van de levende broeders en zusters in de zichtbare gemeente vereenigd hadden zij weinig of geen beteekenis meer. Zij werden gedoopt en zouden binnen afzienbaren tijd zich bij de verheerlijkte gemeente voegen om met haar God te eeren en te dienen. Ze werden dus voor de dooden gedoopt.

Deze zienswijze geniet zelfs de hooge eer door den grooten Calvijn gedeeld te worden. En waar deze volgens eigen zeggen niet van fantastische maar van degelijke verklaringen houdt, schijnt ze in elk geval den schijn der degelijkheid te bezitten.

Toch kan ik mij niet met ze vereenigen, al is ook een theoloog als Calvijn haar schutspatroon. Vooral drie bezwaren heb ik er tegen: Ten eerste geloof ik niet, dat men in Paulus' tijd zieken, die hun einde voelden naderen en aan opname in de gemeente behoefte hadden, op bijbelsche wijze ging doopen. Ik vermoed, dat men veel eerder den wensch voor de daad zou accepteeren en ze alleen op belijdenis aanvaarden. Ten tweede geloof ik niet dat er in de dagen van den apostel vele Christenen rondliepen, die niet gedoopt waren. Het was toen immers regel, dat die tot het geloof kwam, zich onmiddellijk liet doopen. En ten derde geloof ik niet, dat de apostel in zijn ijver om de opstanding te verdedigen als argument zou gebruiken, wat eigenlijk een langdurige en schromelijke ongehoorzaamheid aan Jezus Christus is.

* * *

Een andere verklaring is, dat men zich in de dagen van de apostelen in de plaats van de dooden liet doopen.

Tegen het einde der tweede eeuw waren er secten, die de plaatsbekleedende belijdenis en doop in eere hielden en zich daarbij beriepen op hetgeen Paulus schrijft in het 15de hoofdstuk van zijn eersten brief aan de Corinthiërs. Zij waren begaan met het lot van hun ontslapen vrienden en bloedverwanten, die zonder Christus en zonder doop de eeuwigheid waren binnengetreden en meenden dat zij ze uit hun verloren toestand konden redden door zich voor hen te laten doopen. Zij waren natuurlijk aanhangers van de leer, dat de mensch zulk een overvloed van goede werken kon krijgen, dat hij daarmede een ander, die er min-

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing

26

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst nogal voorspoedig. Hij kwam vaak in aanraking met de familie Landman, maar evenals dezen een Christen worden, wilde hij niet. Tegenspoeden bleven niet uit. Zij kwamen in den vorm van een sprinkhanenplaag en later een geweldige hagelslag. De grootste plaag was wel de langdurige droogte. Zandberg was alles weer zoowat te boven gekomen en vooral 's Zondags was het een gezellige huishouding. Dan was men meest buiten, waar de tuin hoe langer hoe schooner werd.)

Een mooie afwisseling was voor de kinderen, die nogal van afwisseling hielden, om naar den rozentuin te gaan. Ze hadden al een paar maal gevraagd: «Vader zullen wij nu eens in den rozentuin gaan?»

Deze lag naast de andere tuin. Hij werd rozentuin genoemd, omdat de meeste bloemen, die er de eerste maal bloeiden, rozen geweest waren, waarvan enkele soorten in Afrika het geheele jaar door bloeien. Later waren er chrysanten in verschillende kleuren bijgekomen. Deze bloemen had Zandberg in den tijd toen hij metselaar was van den zendeling gekregen. Ook de vrouwen van de officieren hadden prachtige bloemensoorten gegeven om daardoor blijk te geven, dat zij met hun melkvrouw zeer tevreden waren. Te midden van deze bloemen speelden de kinderen dan naar hartelust.

Verder was het een welkome afwisseling, wanneer de moeder in de handen klapte en »Zondagsschool!« riep. Dan klonken vanaf een schaduwrijke plaats allerlei oude en nieuwe liederen, eerbiedig werden de handen gevouwen bij het gebed, en dan werd er geluisterd naar een Bijbelsche geschiedenis, tot met het zingen van een lied de Zondagsschool gesloten werd. Dikwijls drongen de kinderen er op aan een extra lied te zingen. Alles ging heel goed van stapel, vooral omdat de ouders trots de beperkte tijd niet verzuimd hadden de kinderen lezen te leeren. De vader zelf was met vreugde bij deze kinderbijeenkomst aanwezig. Zijn vrouw kon wel is waar beter zingen en vertellen dan hij, maar hij hielp toch heel goed en naar 't scheen ook met blijdschap mee Zondagsschool houden. Dikwijls echter gaf hem het gehoorde allerlei stof tot nadenken.

Hoewel Zandberg en zijn vrouw in de week hard moesten werken, gunden zij zichzelf toch vrijmoedig deze schoone Zondagmiddagen.

Op zekeren Zondagmiddag echter, toen zij juist uit den tuin kwamen en nog het koor herhaalden van een lied, zouden zij zeer onstichtelijk gestoord worden in hun vroolijke stemming en ook niet zoo spoedig weer in die stemming komen.

»Wel, wat zou dat beteekenen, daar rijdt een soldaat in galop op ons huis toe en dat nu op Zondag?« vraagt Zandberg aan zijn vrouw.

De ruiter ziet hen en stuurt zijn paard direct in hun richting.

der voordeelig aan toe was, helpen kon om diens tekortkomingen aan te vullen en zonden uit te delgen.

Wij verwerpen deze beschouwing. Het komt ons voor, dat ze door en door heidensch is, al doet de Roomsche kerk haar leer over het vagevuur er op steunen.

Maar toch vind ik iets mo is in de menschen, die zich in de plaats van de dooden lieten doopen.

Zij immers maakten zich ongerust over den toestand van hun lieve dooden en begeerden iets te doen dat hun ten goede zou komen.

Wij kunnen niet veel doen voor degenen, die alreeds zijn ontslapen, maar wel veel voor degenen, die straks de doodsrivier zullen oversteken.

We kunnen dezen den weg wijzen naar het Jeruzalem, dat boven is. We kunnen ze waarschuwen voor den weg, die tot het verderf leidt. We kunnen hun het kruis helpen dragen, hun een roosje op de borst spelden.

* * *

Welke is de eenvoudigste verklaring ?

Toen de apostel zijn brieven aan de broeders en zusters te Corinthe schreef, was deze groote wufte wereldstad juist bezocht geworden door een vreeselijke besmettelijke ziekte, die haar slachtoffers bij duizendtallen ten grave sleepte.

Nu hadden vele Christenen in Corinthe vooral thuis een uiterst moeilijk leven. Zij moesten ondervinden, wat Jezus eens had voorzegd, dat de bitterste vijanden van een discipel onder zijn huisgenooten worden aangetroffen.

Intusschen wierp de ziekte ook vele van deze trouwe, heldhaftige, alleenstaande Christenen in de armen van den dood. Hun plaatsen kwamen ledig en, zooals het dan heel vaak gaat onder zulke omstandigheden, toen begonnen de broers of zusters of ouders ze te missen. Zij kregen vanwege de ledige plaats de oogen wijd geopend voor de liefde en toewijding en lijdzaamheid, kortom voor het mooie door God verzorgde hart van de gestorvenen. En zij betreurden hun dood. Zij verlangden naar ze. Zij wilden komen waar zij waren heengegaan, maar zij wisten, dat zij daar nimmer zouden aanlanden, wanneer zij zich niet bekeerden.

Zoodoende werden zij gedrongen om den weg des levens te zoeken. En dien vonden zij, waarna zij werden gedoopt om in de gemeente de plek in te nemen van hun dierbare dooden.

Zij werden dan voor de dooden gedoopt.

1) omdat zij geloofden, dat deze in onverderfelijke heerlijkheid aan de andere zijde van het graf leefden en zij een sterk verlangen hadden om straks met hen vereenigd te worden; 2) omdat zij tot het oogenblik van scheiden hun werk in de aardsche gemeente wilden voortzetten.

Paulus zegt het zoo treffend juist: „Indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?”

Ook gedoopt

Niet uitsluitend om de dooden.

Maar toch mede om de dooden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK

Jeugdconferentie

gehouden 8 Dec. in de Baptistenkerk te Groningen.

Nadat de verschillende jonge menschen van buiten, zich

Meestal hadden de soldaten, als zij bij hen kwamen, alle tijd, vraagden van alles en nog wat en hoorden graag verhalen uit het vaderland. Maar deze had nu geen tijd. Hij gunde zich nauwelijks tijd om behoorlijk te groeten, maar vraagde onmiddellijk: »Hebt gij in den laatsten tijd bij de kaffers ook iets gezien, dat u verdacht toeleek? Wij gelooven beslist, dat zij oorlog willen voeren«.

»Neen«, antwoordde op langgerekten toon het echtpaar, nadat zij eerst elkander en dan den soldaat beteuterd aanzagen.

»Heelemaal niets?« Wanneer hebt gij de mannen het laatst gezien? Hoe lang is dat geleden?«

»Ja, mannen«, moesten zij antwoorden, »hebben wij in den laatsten tijd niet veel gezien, maar gisteren en eergisteren liepen hier wel enkele kaffervrouwen om. Wij hebben nog met hen gesproken want enkelen waren hier bij huis«.

»Is u anders ook nog wat eigenaardigs bij de kaffers opgevallen?« werd hen verder gevraagd.

»Iets eigenaardigs? Ja, iets eigenaardigs deed eergisteren een kafferjongen, wiens broer goed bevriend is met onze oudste jongen«, antwoordde Zandberg. »Je weet immers wel, die grimassen van Nyogobeni, waarom wij nog zoo gelachen hebben«, voegde hij zijn vrouw toe.

»Ja«.

»En wat deed hij dan?«

»Ja, wat was dat ook weer? Hij deed zoo. Zandberg maakte enkele bewegingen met den hand aan zijn hals.

»En daarop deed hij met een stok, alsof hij daarmee wilde werpen en op de borst stooten«.

»En verder?«

»Daarna liet hij zich plotseling neervallen, bleef een poosje roerloos liggen en liep ten slotte weg, alsof hij ons een beetje griezelig had willen maken«.

»Dat heeft werkelijk wel iets te beteekenen«, was het antwoord van den ruiter, die zich reeds weer gereed maakte om te vertrekken.

»De volwassen mannen hebt gij niet gezien, omdat zij reeds bijeenvergaderd zijn; de vrouwen deden spionnendiensten. De kafferjongen heeft waarschijnlijk gehandeld in opdracht van zijn oudere broeder, die zelf reeds met de mannen moest meetrekken en liet u waarschuwen.

Hetgeen hij u voordeed, beteekende halsafsnijden en speerwerpen of steken en daarna dood neervallen.

Houd u gereed, opdat gij uw vee en alles, wat gij dragen kunt, misschien reeds morgen vroeg naar het kamp brengt. Hier zijt gij niet veilig«.

De laatste schrikaanjagende woorden werden onder het wegrijden hen toegeroepen en klonken, daar zij wegens de steeds toenemende afstand geschreeuwd moesten worden, nog onheilspellender. Nooit nog hadden zij een mensch zien wegrijden als deze ruiter. Nauwelijks waren zij een weinig bekomen van den schrik, of hij was al bij de volgende farm aangekomen, om ook daar navraag te doen en de menschen voor te bereiden. Een blik over de velden toonde hen, hoe nog meer ruiters over de paden draafden, die zeker dezelfde opdracht hadden.

(Wordt vervolgd).

verkwikt hadden aan een kop thee, werd om ruim half vier onze conferentie op de gebruikelijke wijze geopend. Het begin was eigenlijk wat ontmoedigend. De zang- en muziekvereeniging, die voor de middagvergadering zouden medewerken, lieten op zich wachten. Het gering aantal aanwezigen droeg daartoe ook veel bij. Wij willen deze conferentie niet bezien in 't licht van deze teleurstellingen. Daardoor zou de wezenlijke inhoud te veel op de achtergrond gedrongen worden. De ervaring heeft ook nu weer bewezen, dat God ons door alles heen kan zegenen. Door de vertegenwoordiger van het Centraal Jeugd-Comité werden daarna eenige hartelijke en bemoedigende woorden gesproken. Ondanks het gemis van muziek en zang heeft de middagvergadering een goed verloop gehad. De behandeling der onderwerpen was zeer goed te noemen. Men werd als jong Christen verplaatst in huisgezin, maatschappij, vereeniging en Bijbel, op het verkeerde gewezen en het goede aangeprezen. Om het onvolmaakte te verdringen en het volmaakte, het ideale aan te nemen, strijden in moeilijkheden en in Gods kracht overwinnen. Dit waren de hoofdgedachten van dezen middag. Alles te zamen droeg een opvoedend karakter, juist voor de jonge Christen van groot gewicht. Aan het einde van deze vergadering speelde de muziekvereeniging, die inmiddels gekomen was, nog enkele muziekstukken en dat op zeer verdienstelijke wijze.

De avondvergadering was beter bezocht en gezelliger. Muziek en zang was een aangename afwisseling.

Had de middagvergadering meer een opvoedkundig karakter, deze avond was er een van uitsluitend Evangelieprediking. De behandelde onderwerpen ontleend aan de gelijkenis van de verloren zoon waren de volgende: Egoïsme, Isolatie, Herstel en Hersteld. Op pakkende wijze is daarna naar aanleiding van deze onderwerpen het Evangelie verkondigd. Alleen het behandelde onderwerp Egoïsme sloot zich meer bij de middagvergadering aan, om de wijze waarop het behandeld werd. Het was echter jammer, dat Hersteld om des tijds wille geheel niet behandeld is. Wij jonge menschen kunnen dankbaar zijn, deelgenomen te hebben aan deze conferentie. Er is gesproken van moeilijkheden en mogelijkheden welke zich bij ons voordoen. Het speet ons dan ook, dat er niet meer jonge menschen door deze conferentie bereikt waren. Met het voornemen dat het bij ons anders en beter moet worden, zijn wij na God voor deze gezegende uren gedankt te hebben, huiswaarts gekeerd. Onze wensch is nog meer zulke vergaderingen te houden en bij te wonen.

X. Y. Z.

Jeugddag Emmer-Erfscheidenveen

Dinsdag, 8 Jan., werd onder begunstiging van mooi winterweer de tweede jeugddag in dit gewest gehouden.

Uit N. Weerdinge, Valthermond en Exloërmond waren wij met de jeugd van E.-E.veen te zamen. 't Was een goede dag. Ds. Reiling sprak eerst als afgevaardigde van den Jeugdraad en memoreerde de beteekenis van die instelling. Hij is er hoofdzakelijk op uit om het saamhoorigheidsbesef bij onze jonge menschen te verlevendigen en te versterken. Daarna hield zijn Eerw een toespraak over het onderwerp „Beschikbaar voor den Heer".

Wij werden allen gepakt door den ernst der noodzakelijkheid, om ons ter beschikking van den Heer te stellen. Niet maar ideëel, in een vroom lied of zoo, maar praktisch en werkelijk, zoodat wij tot dienst bereid zijn, ook dan als de roeping tot helpen tot ons komt door menschelijke opdracht. Achter zulk een bevel zullen wij den Heer zien, die ons roept.

Een drietal opstellen, die alle aanvullend in diezelfde richting wezen, werden beluisterd, terwijl het zangkoor van N. W. ons zijn liederen deed hooren. Een ernstige bidstond besloot deze gezegende middagbijeenkomst.

In de avondvergadering sprak Ds. Reiling nog naar aanleiding van het woord uit Matth. 11, hetwelk handelt over het verborgen zijn der geestelijke dingen voor de wijzen. Spr. maakte duidelijk, dat hier eigenwijzen bedoeld werden, terwijl het kenmerk der kinderkens hun leergierigheid is. Hij wekte ons op scholieren van Jezus te worden. Ds. Barendregt, die de leiding had van dezen dag, sprak daarna nog een ernstig slotwoord. Te 9 uur 's avonds werd deze goed geslaagde jeugddag met dank aan God door Ds. Reiling gesloten.

Z.

ZENDING.

Velen onzer lezers zullen zeker met belangstelling vernemen, dat Rev. John Bell, die verleden jaar vele van onze gemeenten heeft bezocht, aan het Baptist Zendinggenootschap ontslag uit den actieven dienst heeft aangevraagd, hetgeen hem op de meest eervolle wijze is verleend. Hij was drieendertig jaren als zendeling onder de heidenen werkzaam met veel zegen; de eerste tien jaren in 't Congoland, welk arbeidsveld hij om gezondheidsredenen moest verlaten, en drieentwintig jaren in China, waarover hij ons verleden jaar zulke interessante mededeelingen deed. In de »Missionary Herald« brengt het Genootschap een en ander ter kennis van zijn lezers en voegt er bij: »Het doet het Comité leed in het vervolg den arbeid van Mr. Bell te moeten missen, maar het wenscht hem en Mevrouw Bell van harte leiding toe voor de toekomst, en dat de zegen des Heeren moge rusten op al hun arbeid in het vaderland«. De red. van de »Herald« voegt er bij: »Wij allen stemmen hier van harte mee in. Mr. Bell is een man zonder vijanden en allen die hem kennen zijn zijne vrienden«. En wij in Nederland sluiten ons ook zeker gaarne aan bij de wenschen van het Zendinggenootschap.

A.

UIT DE GEMEENTEN.

STAVOREN. Wanneer ik de gemeenteberichten lees in De Christen zoo wil ook ik niet langer wachten u een korte mededeeling te doen van de verstreken Kerstdagen. Hebben wij (in ons bericht voor de feestdagen) gezegd met zulk een program en biddende harten niet bevreesd te zijn voor koude Kerstdagen, wij zijn niet beschaamd. De eerste Kerstdag hadden wij 's morgens dienst en 's middags liefdemaal, waarbij ons kerkje vol was maar de harten waren meer dan vol, want die liepen over van 't ondervonden volbrachte werk van Christus. Men kon slechts een begeerte waarnemen en dat was

Niet ons o Heer,
Maar U alleen zij d'eer.

Niet een die daar zichzelven zocht. Maar wat de Heiland heeft gewrocht met zulk een stemming en Geest werd de 2de Kerstdag verwacht, begonnen en geeindigd, want mochten wij van onzen gel. br. Voorganger 's morgens een boeiende Kerstprediking hooren, ook 's avonds in het Kerstfeest met de kinderen was het niet alleen het licht dat van de Kerstboom straalde maar ook werd daar in ruime mate vernomen door woord en zang ook van de jongedochtersvereeniging het licht van Gods genade. Zoo is dan 't Kerstfeest en ook 1928 in 't verleden en 1929 is begonnen maar vol verwachting, want 2 zielen gaven zich aan den Heer, welk een kostelijk begin. Brs. en zrs. welk een Nieuwjaarsgroet nietwaar?

Zoo gaan wij moedig als gemeente voort,
En zorgen wij maar dat er liefde is aan boord
En geef die liefde voor geen enkle prijs
Dan zorgt de Heer ook dit jaar voor een goede reis.

Uw br. in Chr., de Secr.
J. W. ZWAAN.

ZWOLLE. Heden mag de gem. weer melding maken van genoten zegeningen, weer kwam een br. tot de gem. om zich door den doop in de gem. te laten opnemen. Na een hartelijke belijdenis werd hij door br. de Vries in de gem. welkom geheeten. Zondag 6 Jan. j.l. mochten wij getuige zijn van de doop en bepaalde br. de Vries ons bij 1 Petrus 3 vers 21, waar hij op eenvoudige wijze de gewetensvraag uitlegde; welke door een groot gehoor werd gevolgd, want ons kerkje was tot in alle hoeken bezet. Hierna schaarde de gem. zich om den disch des Heeren en hadden wij allen een gezegende ure, Gods Geest was kennelijk in ons midden, en wij konden ook allen zeggen, het was ons goed aldaar te zijn. Moge de

Heere ons ook hier in Zwolle nog als kanalen van Zijn zegen gebruiken.

Namens de gem. Zwolle,
de Secr. H. PAALMAN Jr.

BERGUMERHEIDE, 1 Januari 1929. Alwaar we onze stem niet lieten hooren in het voorbij gesnelde jaar in ons gemeentelijk orgaan De Christen, zullen we thans bij het begin van het nieuwe jaar even geluid geven, opdat de brs. en zrs. in onze gemeenten mogen weten, dat we er nog zijn. Wat onze begeerte was: de uitbreiding der gem. gebeurde niet, integendeel, waar we niet op gerekend hadden geschiedde, n.l. 2 zusters werden door den dood weggenomen, en een broeder verbrak door zijn handelingen de gemeenschapsband. Zoo hebben we het einde van 1928 met haar lief en leed bereikt en bepaalde onze br. Voorganger ons den laatsten avond bij 2 Sam. 7 vs. 18, daarbij gedenkende de overvloeiende liefde en trouw des Heeren aan ons gegeven. Ons in dat licht van Gods liefde beziende, is de uitroep met de man Gods: „Wie ben ik Heere Heere en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt". Wat zal 1929 onze gem. brengen? We werden de 1ste morgen bepaald door onzen br. Voorganger bij Markus 10 vs. 51. Waar de Heiland vraagt, wat wilt gij, dat Ik u doen zal? Alwaar aan de b i d d e n d e blinde gegeven werd, wat hij verlangde, zoo wil Jezus ook in 1929 aan de biddende gemeente geven, wat goed voor haar is. Moge dan geliefde brs. en zrs. in Jezus, onze bede gedurig zijn: „Heere, geef de brs. Voorgangers in alles Uwen wil te kennen en te doen, leid ze door Uwen Heiligen Geest op al hunne wegen, geef ons als leden van Uw lichaam, lieve Jezus, de eenheid des Geestes naar Joh. 17 vs. 21—23. Indien onze harten hiermede vervuld zijn, geliefden in Jezus, dan zal 1929 voor ons en onze gemeenten zeer vruchtbaar zijn. Dit wenscht de afd. te Bergumerheide u allen van harte toe. v. d. M.

VRIESCHELOO. Het is reeds geruimen tijd geleden, dat deze gem. iets van zich deed hooren. Dit is echter niet gelegen in het feit dat er geen actie meer van haar uitging; integendeel. De arbeid ging geregeld voort. Onze geachte Voorganger is vol ijver en toewijding en de verhouding der leden onderling is zeer goed te noemen.

De heerlijke Kerstdagen gingen niet ongezegend voorbij. Den eersten dag vierde Bellingwolde feest met de kinderen van de Zondagsschool, waarna nog een gezegende samenkomst plaats had voor de volwassenen. Den tweeden dag had de Zondagsschool feest te Vriescheloo en te Hebrecht. De onderwijzers hebben zich flink van hun taak gekweten. Den eersten Kerstdag mochten we het heerlijk Kerstevangelie beluisteren, hetgeen duidelijk tot ons sprak van Gods groote liefde, geopenbaard in het kindeke Jezus, den Zaligmaker der wereld.

Het oude jaar werd gesloten en het nieuwe aangevangen op de gebruikelijke wijze. Zondag den 6 Jan. was het een zeer bijzondere en tevens heerlijke dag voor de gemeente en schrijver dezes. 3 jonge zielen hadden den Heiland van zondaren beleden en hadden den wensch te kennen gegeven door den doop aan de gem. te worden toegevoegd. Onze Voorganger, br. de Haan, sprak dezen morgen zeer duidelijk naar aanleiding van 1 Petrus 3 : 20 en 21. Hierna daalde onze br. met de jeugdigen af in het watergraf. Vervolgens zaten we met onze nieuwe leden om de tafel des Heeren. Menig goed woord werd nog gesproken en den Heiland van harte dank gebracht voor deze eerstelingen in 1929.

Zoo God wil denkt de gem. den 28, 29 en 30 Januari Evangelische Samenkomsten te houden. De gem. houdt zich in dezen aan de opmerking van onzen ouden br. N. van Beek, en verzoekt alle brs. en zrs. door geheel ons vaderland met ons b i d d e n d e d e z e d a g e n v o o r t e b e r e i d e n. Dus waarde brs en zrs, bidt voor ons, want nietwaar? het gebed is een macht en een hamer, die de hardste harten verbrijzelt En dit alles alleen ter eere van het geboren kindeke van Bethlehem. Dat zij zoo!

Uw heilbiddende br. in Chr.,
Wedde. E. K.

HAULERWIJK. Misschien is er wel eens door sommige brs en zrs gedacht: Hoe zou het de Gem Haulerwijk gaan met haar nieuwen Voorganger? Nu, brs en zrs, ik kan u zeggen, dat het ons Gode zij dank goed gaat. Gem. en Voorganger zijn één en veel wordt er gedaan om te trachten zielen te winnen voor Gods Koninkrijk. In Nov. hield de Gem. Evangelische Samenkomsten, waar door Ds. Louw en Ds. Brandt op duidelijke wijze den weg des Heils werd verkondigd. Des Heeren Geest was echter de nawerker van het uitgestrooide zaad, want eenige dagen later beleed een jonge dochter vrede te hebben gevonden door het geloof in Jezus.

De Kerstdagen waren blijde dagen. Werd den eersten morgen ons de gave Gods in de geboorte van Zijn Zoon gepredikt, des avonds hield de Zondagsschool feest met ongeveer 130 kinderen. Ons kerkgebouw was bij deze gelegenheid gevuld vooral door ouders der kinderen en waar deze over het algemeen menschen zijn, die niet ter kerk gaan, bidden wij dat ook dit werk nog vrucht moge afwerpen. Den tweeden Kerstdag werden Gem. en vrienden uitgenoodigd door de jeugdvereeniging om met haar blijde te zijn en feest te vieren rondom den Kerstboom. De kerk was bezet en men kon merken, dat het allen goed was daar te zijn. Het was dan ook bij het middernachtelijk uur toen men na den Heer voor al het goede te hebben gedankt huiswaarts keerde. Was de oudejaarsavond een mijlpaal, die ons 't verleden deed overdenken, de Nieuwjaarsmorgen was het, waarop wij met het *besluit om* bij den Heer te blijven en onze verwachting op onze God te stellen blijmoedig voorwaarts gingen. 8 Januari hield de Gem. haar jaarvergadering. Uit de verschillende verslagen hoorden wij dat God goed was, en dat de offervaardigheid der brs en zrs hiervan getuigden. Wij mochten ook hier de eenheid ervaren waar al de aftredenden met bijna alle stemmen herkozen werden.

Geve God, dat in dit ingetreden jaar, wij allen mogen leven tot Zijn eer en mogen medewerken tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk. De Secr., L. J.

N WEERDINGE. Het is reeds geruimen tijd geleden, dat we langs dezen weg wat van ons lieten hooren. De redenen zijn, dat hier alles zijn gewone gang gaat, geen bijzondere gebeurtenissen plaats hebben. Doch nu de feestdagen weer in 't verleden liggen, wil ik u toch wel gaarne mededeelen, dat we heerlijke rijk gezegende feestdagen hebben gehad.

's Avonds voor Kerstfeest kwamen velen tezamen in ons lokaal om het zilveren huwelijksfeest van onzen br Ouderling Dokter en zijn vrouw bij te wonen.

's Morgens van den eersten Kerstdag vulde een groote schare ons kerkgebouw om de Kerstprediking te beluisteren, terwijl 's middags onze vijf Zondagsscholen feest vierden.

's Middags van den 2den feestdag waren we weer bijeen om liefdemaal te houden. Dat waren heerlijke uren, door verschillende broeders werd getuigd van de liefde van Jezus Al te vroeg was het uur van sluiten aangebroken om ruimte te maken voor een uitvoering van de Muziek- en Zangvereenigingen welke ook uitstekend geslaagd is.

Oudejaarsavond waren we weer bijeen om de groote weldaden des Heeren te herdenken. Doch al deze vreugde was niet ongemengd. Kort voor de feestdagen toch bracht de gemeente Leeuwarden een beroep uit op onzen beminden Voorganger, die we niet gaarne wilden afstaan. Biddend werd deze zaak voor den Heere gebracht, niet alleen gemeenschappelijk, doch ook veel in de eenzaamheid. Blijdschap straalde dan ook van ieders aangezicht toen onze Voorganger heden mededeelde dat hij voor het beroep der gemeente Leeuwarden had bedankt. Ik ben er zeker van, dat menig dankgebed is opgezonden tot Hem die het alzoo heeft willen leiden.

God geve dat we in het pas begonnen jaar vele zegeningen mogen ontvangen en de band der liefde zoowel tusschen Voorg. en gemeente als onderling steeds inniger worde, Zijn naam tot eer. De Secr.

MEDEDEELINGEN

In dank ontvangen van de gemeente Amsterdam f 10 90; Deventer f 13.24; Haulerwijk f 14.54½; S. Venema, Koudum f 1.25; H. W. van Beek, Neerbosch f 2.25.

S. HOUKES,
Penningm. Kas »Voorzorg«.

VOOR ONZE RADIOUITZENDING.

Het Unie-Radio-Comité verzoekt vriendelijk alle bijdragen etc., ter bestrijding van de onkosten verbonden aan onze Radiouitzending te zenden aan den penningmeester van bovengenoemd comité, den heer *G. Broertjes*, Heerenweg 82, te *Heemstede*, postgiro *No. 142741*.

De verantwoording der ingekomen giften geschiedt door ons orgaan.

ONS KERSTNUMMER.

De administrateur van ons weekblad deelt mij mede, dat hij moeite ondervindt met het innen van de verzendkosten van onze Kerstnummers en is van oordeel, dat een toelichtend woordje mijnerzijds veel onrust zal wegnemen.

Volgens de rekening van den drukker bedroegen de verzendkosten meer dan een halve cent per ex. en minder dan één cent. Voorts werd mij te verstaan gegeven, dat vermoedelijk al de rekeningen van de verzending nog niet binnen waren. Bij gevolg heb ik mij aan den zeer veiligen kant moeten houden en daarom den gemiddelden verzendprijs op 1 cent per ex. bepaald vóor partijen beneden de 1000, en op $^1/_2$ cent voor grootere hoeveelheden. Achteraf blijkt, dat deze regeling een klein voordeelig saldo opgeleverd heeft, dat natuurlijk naar de baten van onze Unie verhuist.

De verkoop van ons Kerstnummer is bepaald een succes geweest. Reeds een week vóór het Kerstfeest was de geheele oplage van 16000 ex. uitverkocht en heb ik sommige nabestellers niet kunnen bevredigen.

Ik breng hierbij mijn diepgevoelden dank aan alle leiders en leden onzer gemeenten, die zoo dapper hebben gearbeid om onze Unie-uitgave onder de menschen te brengen.

De Uwe in den dienst van Hem,
Die Kindje werd in Bethlehem.

J. W. WEENINK.

LEEUWARDEN. Ds. Reiling heeft voor het beroep van de gemeente Leeuwarden bedankt.

de Secr. DE V.

LEESTAFEL.

Jaarboekje van den Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland. Verkrijgbaar bij W. S. Koopmans, Dijkstr. 5 te Franeker. Prijs 50 ct.

Dit jaarboekje bevat: Voorwoord, Gegevens der Bondsgemeenten, Comité, Orgaan, Kassen, Commissies en Fondsen; Statuten en Huishoudelijk Reglement van den Bond; Lijst van ontslapen predikanten; Statuten Samosir-Zending en Huishoudelijk Reglement van deze Zendingsorganisatie.

De »Recapitulatie« geeft volgende cijfers (de tusschen haakjes geplaatste zijn die van een jaar eerder):

Aangesloten zijn: 22 gemeenten met een totaal ledental van 3582 (2880). In deze gemeenten arbeiden 16 (10) predikanten, 1 (1) hulpprediker en 1 (3) leerend ouderling. Er zijn 5 vacatures. Aantal catechisanten 1217 (1097). Aantal Zondagsschoolleerlingen 1861 (2626). De leidende broeders in onzen kring zullen van de gegevens van dit jaarboekje gaarne kennis nemen. L.

CORRESPONDENTIE.

ANIMISME.

Br. V. te A. schrijft over 't geloof aan voorteekens in Nederland. In vele streken zaait men niet op Goede Vrijdag: het zaad zal niet gedijen; hondengehuil en spookverhalen hebben bij vele oudjes op 't platteland nog waarde.

Wat br. V. schrijft is een bevestiging van de waarheid, dat kennisneming van de »*animistische hypothese*« 't licht werpt over tal van verschijnselen ook in òns land, die onmogelijk hun oorsprong kunnen vinden n. 't Christendom. We moeten echter wèl onderscheiden Soms, neen veelal zijn de verschijnselen blijven voortbestaan. De verschillende gewoonten bij begrafenissen (spiegels en schilderijen bedekken, ramen sluiten, 't lijk door een overigens niet gebruikte deur naar buiten brengen, 3 x 't kerkhof rondwandelen) zijn niet meer animistisch in hun verklaringen. Andere zijn zelfs gansch en al door onze Christelijke levensbeschouwing geabsorbeerd. We denken aan 't gebruik van den Kerstboom, 't zoo schoone symbool van »licht in 't donker«, maar toch van heidenschen oorsprong en berustend op de preanimistische grondslag der »imitatieve magie«. 't Zou niet ondienstig zijn, dat meerbekenden op dit terrein eens een artikelenserie wijden aan dit voortbestaan van animistische verschijnselen in de gekerstende maatschappij.

L. de J.

Br. O. E. H. te A. Mijn broeder, als U bezwaar heeft tegen het opnemen van een bepaalde advertentie, dan moet U dat bezwaar noemen. Bekend te maken, dat men de daad van een ander afkeurt, zonder te willen schrijven waarom, is niet ridderlijk. En »De Christen« wil U geenszins de gelegenheid geven, om zoo te handelen. Bij eenig nadenken zult u deze daad van vriendschap waardeeren. E.-R.

No 2063 VRIJDAG 25 Januari 1929 48ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling des Heeren Jezus in Zijn menschelijke jeugd.

En het Kindeke wies op, en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid; en de genade Gods was over Hem.
En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte en in genade bij God en de menschen.
Luk. 2 : 40 en 52.

Ons is in de H. Schrift aangaande de eerste levensjaren van den Heiland in het vleesch slechts weinig medegedeeld. Dit is ongetwijfeld zoo naar de wijze beschikking van God, die niet gewild heeft, dat Christus als bloot mensch, zou verheven of, naar de wijze der Roomsche kerk met moeder Maria, afgodisch zoude vereerd worden. Daartoe was Jezus niet in 't vleesch geboren of door den Vader in de wereld gezonden. Historisch weten we uit de eerste 30 levensjaren des Heeren, dat Hij na Zijne geboorte in eene kribbe is neergelegd, dat Hij ten 8sten dage besneden is, 40 dagen na de geboorte door Zijn moeder naar Jeruzalem en in den tempel gedragen is en daar ook nog op de armen van den ouden Simeon gelegen heeft; en gedurende 12 volle jaren vernemen we niets meer van 't heilige Kind; terwijl we Hem als 12-jarige knaap, wanneer Hij met zijn ouders mee reist naar Jeruzalem, om vóór 't eerst zelfstandig het Paaschfeest mede te vieren, waarbij Hij dan door Zijn wijsheid en kennis der H. Schrift, den oudsten en leeraren Israëls bewondering afdwingt, voor 't in dit tijdperk ontmoeten.

De woorden, die wij hierboven van den Evangelist Lukas overschreven, bieden ons een diepe bron van heilzame kennis en een wijde ruimte ter overweging aan. Wij hebben toch niet minder behoefte aan kennis aangaande de menschheid van Jezus, dan van Zijne Godheid. Zijne menschheid doet ons denken aan het wonderbaar verband, waarin wij ons den Heiland moeten denken met ons menschelijk geslacht.

Hij is waarlijk mensch geworden, ons in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Hij kon zóó alleen de Middelaar Gods en der menschen zijn. In Zijn mensch zijn zien we de zelfbeperking van den Zoon Gods. Hij was in de gestaltenis Gods, maar heeft zichzelven vernietigd, ontdaan van Zijne heerlijkheid en heeft de gestaltenis van een dienstknecht (slaaf) aangenomen. (Fil. 2 : 6 en 7).

Zoo was onze Heere Jezus dan eens waarlijk kind, geheel natuurlijk, en is gevoed geworden met de moedermelk en vervolgens is Hij lichamelijk uit de aarde, door de voortbrengselen der aarde gevoed en gesterkt geworden. Waarschijnlijk niet aan een rijk voorzienen disch, maar toch voldoende, om flink op te wassen. Wij mogen ons voorstellen een gezonde knaap, zonder eenig gebrek of eenig teeken, dat de zonde vaak in het oog of op het gelaat van een zondig menschenkind afdrukt. Wij zouden Hem mogen noemen een Goddelijk, ideaal menschenkind, want dat was Hij ongetwijfeld. Hij zal met andere jongens in Nazareth omgesprongen hebben, waarbij Hij dan vaak Zijn afkeer moest toonen, wanneer daar iets gedaan of gesproken werd, wat in strijd was met Gods wil. Hij groeide voorspoedig op en was onderdanig en eerbiedig jegens Zijn ouders, die Hij beschouwde als Hem van Zijn Vader in den hemel gegeven. Welk een genot en vreugde is het voor moeder Maria en ook voor Jozef geweest, zulk een kind te mogen opvoeden!

Ook geestelijk werd Hij gesterkt en nam Hij toe in ontwikkeling. Dat wil dus zeggen, Hij verzamelde kennis en maakte er een Gode welbehagelijk gebruik van, en zoo nam Hij toe in genade of gunst van God, en verwierf ook de gunst van menschen. Zijn geestelijke ontwikkeling was ook werkelijkheid en wezenlijke vooruitgang. Wat Hij als kind nog niet begreep, als knaap nog niet ten volle overzag, (kind te zijn is immers geen gebrekkigheid of onvolkomenheid) bevatte Hij op mannelijken leeftijd geheel en al. Zijne ontwikkeling is onbelemmerd geweest, en niet als met onze zondige kinderen 't geval is, door allerlei inwendige verstoringen verhinderd. Zijn menschelijk leven onderscheidde zichdoor een hoog geestelijke bezielingen kracht.

Wij mogen gelooven aan een middellijke opvoeding overeenkomstig Gods raad en leiding.

Wij denken daarbij allereerst aan 's Heeren geheiligde, Gode gewijde moeder, wier teeder gevoel en reine gemoedsgesteldheid zich bij den levensaard van haar Kind geheel aanpaste.

Dan de plaats, waar Hij opgevoed werd: In een der schoonste streken van Neder-Galilea, tusschen de Middellandsche zee en het meer Genezareth, lag Nazareth, om den top en aan den helling van een vrij steilen heuvel, die het verrukkendst uitzicht over vruchtbare landouwen en wijngaarden aanbood, terwijl men van den heuveltop af in de verte den prachtigen Thabor zag, die zich op ongeveer 2 uren afstand statig verhief. Anderzijds kon men van de helling af den blik laten weiden over het genoemde meer, en het streven der vele visschers gadeslaan. Geen wonder dat de Heere zich later bij Zijn onderwijs veel van de daar bekomen indrukken bediende, om Zijn toespraken te illustreeren door gelijkenissen.

Voorts was voor Hem zeker wel het voornaamste middel tot geestelijke ontwikkeling Zijn geheel eenig gebruik maken van den inhoud van de H. Schriften Deze waren voor Hem de woorden Zijns Vaders, in den striktsten zin. Reeds op Zijn 12de jaar bracht Hij de oudsten en leeraren te Jeruzalem in verbazing over Zijn verstand en antwoorden; Hij kwam vlot door 't examen heen! En ook denken we aan de jaarlijksche reizen naar Jeruzalem, bij gelegenheid van 't Paaschfeest. Daar leerde Hij bij ervaring de godsdienst Zijns volks in al deszelfs oppervlakkigheid en soms schandelijkheid kennen.

Ook Zijn g e w o o n Synagogebezoek, was een school voor Hem in het verachte Nazareth. Van Jeruzalemsche of Alexandrijnsche hoogere wetenschap heeft Jezus zeker nooit gebruik gemaakt. Hij was en bleef in de schatting der menschen de zoon van Jozeph, timmerman te Nazareth.

Zoo is Hij geweest de »Zoon des menschen« en als zoodanig een levensvoorbeeld voor menschen. Zoo heeft Hij zich aan de menschheid gegeven. Hij was aan God gelijk, maar is ook den menschen gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Allen, die van harte in Hem gelooven, worden aan Hem gelijk naardien Hij hun Zijn Geest, Zijne liefde, Zijne kracht, levenskracht, medegeelt.

Ja, Hij is ons Hoofd en onze wet.

O, lezers gelooft in Hem! Hebt Hem lief!

N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

Amerikaansche manieren. Wij weten, dat de leer der evolutie voor sommigen insluit, dat de mensch schepsels van lager orde onder zijn voorouders telt. We weten ook dat dit de reden is, waarom ernstige christenen tegen deze theorie in 't geweer komen. Waar en door wie deze kwestie nu ooit uitgemaakt moet worden, toch in geen geval in en door een groote volksvergadering, zouden wij zoo zeggen.

Daarover denken alle voor- en tegenstanders echter niet zoo. In Toronto arriveerde een heer, aldaar voorgesteld door zijn vrienden als »de Leider der evolutionisten in Engeland« en »de geleerdste man der wereld«; en deze daagde een orthodoxen dominee uit tot een debat over de evolutie theorie. De draadlooze maakte dit wereldkundig. Maar deze weigerde de handschoen op te nemen. De Toronto Daily Star maakte daar heel wat van en verklaarde, dat niemand dien knappen mijnheer Jozeph Mc Cabe durfde ontmoeten. Hierop werd een Dr. W. B. Riley gevraagd om den strijd met den evolutionist te willen aanbinden. De radio maakte ook dit Amerika-kundig.

Op den debatavond luisterden 3400 menschen met groote belangstelling. Het publiek was scheidsrechter. Toen de voorzitter de vraag in stemming bracht, wie de overwinning behaald had, sprong drievierde van het auditorium op en verklaarde Dr. Riley tot overwinnaar. Daarop werd een lofzang gezongen en droop Mr. Mc Cabe af en verdween. Dien avond ging, schijnt de correspondent van The Christian te willen zeggen, heel orthodox Amerika gerust gesteld, slapen.

Waar is de waarheid? Een vreemde manier om de waarheid door meerderheid van stemmen te laten vaststellen. Ons dunkt, men moest de dingen wat ernstiger opnemen en de moeilijke vraagstukken maar ter oplossing overlaten aan de deskundigen. De meerderheid kan héél veel op deze planeet maar de waarheid produceeren gelukkig niet. De waarheid wordt gevonden, ontdekt, beleden, maar niet door de helft plus een vastgesteld.

We herinneren ons een soortgelijke beweging in Berlijn voor circa 18 jaren. Prof. Drews joeg heel wat stof op met zijn bewering dat Jezus nooit geleefd heeft. In circus Busch te Berlijn kwamen 20.000 menschen bijeen als protest tegen deze bewering. In dien tijd hoorde ik een geestelijke met veel voldoening van deze actie gewagen. Vreemd. Is de volksstemming dan zoo gewichtig in religieuze zaken? Wij meenden dat de geestelijke dingen vooral zaak der persoonlijkheid zijn en ongeschikt voor massale bewegingen.

De bakermat der menschheid. Deze is voor de zooveelste maal ontdekt of — beter gezegd — de zooveelste bakermat der menschheid is ontdekt. Natuurlijk kon dat wel, wanneer mocht worden aangenomen, dat de menschheid van verschillende ouderparen afstamt. Dat wordt ons tegenwoordig echter — als ik het wel heb — niet veroorloofd. Bijgevolg moeten we aan één bakermat gelooven. Ze heette gevonden te zijn in Klein Azië, aan den Noordpool, in 't hartje van Afrika en thans is ze ontdekt in Centraal Azië.

Een expeditie onderzoekt dat wijde gebied en vond er de overblijfselen van tot nog toe onbekende dieren. Een van hen, dat niet lang genoeg geleefd heeft, opdat wij zouden kunnen zeggen hoe z'n tijdgenooten hem noemden, heeft nu den naam ontvangen van Baluchiterium. Het was 8 meter lang en $3^1/_2$ Meter hoog. Men vond er echter ook de resten van een menschelijke huishouding, die millioenen omvat moet hebben en dagteekende uit den steentijd, zoo'n 20.000—25.000 jaren geleden. De geschiedenis van de beschaving dezer menschenfamilie kon worden nagegaan over een tijdperk van duizenden jaren. Resten van deze menschen zijn echter niet bewaard gebleven — te wij-

ten aan de daarvoor ongunstige bodemgesteldheid. Van het hartje van Azië uit zou de menschheid naar Oost en West zijn getrokken.

Wettige middelen. In hun statuten, die de Gemeenten opzenden aan de Koningin, om ingeschreven te worden op de lijst der Kerkgenootschappen, verklaren ze ook, dat zij hun doel zullen nastreven „met alle wettige middelen", die zij geschikt en noodig zullen achten.

Een Vereeniging, die erkend wenscht te worden om rechtspersoonlijkheid te verwerven, moet dat misschien doen. Een Gemeente kan dat echter niet en behoeft dat o.i. ook niet, om te worden ingeschreven.

Een Gemeente is een appart rijk, met een eigen Koning en levenswetten. Zij bestaat uit staatsburgers, die tegelijk hun burgerschap in de hemelen hebben. Zij eeren de aardsche Overheid, maar erkennen ook een ander Gezag in dat van hun hemelsch Hoofd. En met de mogelijkheid van een botsing tusschen den wil van het wereldlijke Staatshoofd en den Heer in den hemel, moet altijd gerekend worden. En wiens wil haar dan het hoogste moet zijn, is voor de Gemeente niet aan twijfel onderhevig. »Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de menschen«.

Wanneer een Gemeente van Jezus Christus belooft met *wettige* middelen haar doel te zullen nastreven, belooft ze meer dan ze allicht zal kunnen nakomen. Immers, wanneer de wil van de aardsche Overheid indruischt tegen dien van den Heerscher Jezus, denkt de Gemeente er niet aan, slechts met *wettige* middelen haar doel te zullen najagen. Daarom moet ze 't ook niet beloven:

Een Gemeente verloochent haar karakter, als ze zonder meer gehoorzaamheid aan de wereldlijke overheid belooft. Ze vormt een eigen rijk, met eigen Koning en eigen wetten en in geval van botsing, blijft ze volharden in de gehoorzaamheid aan den hemelschen Heer en Zijn wetten tegenover den aardschen vorst.

Dus Revolutie? De Gemeente wapent zich nooit voor revolutionaire daden in den gebruikelijken zin van het woord. Ze is echter altijd bereid tot lijdelijk verzet. In dat verzet ligt haar kracht. Petrus greep niet naar het zwaard, toen hem het verkondigen van Jezus' Naam verboden werd, maar liet zich in de gevangenis zetten. Zoo deden alle martelaren die Jezus huldigden als „Heerscher aller Heeren". Dit is het onvervreemdbaar recht der Gemeente en haar onbreekbaar wapen. In het hanteeren van dit wapen ligt grooter macht dan in het gebruik van kanonnen en giftgassen.

Voor een overheid, onder welke 't mogelijk is om „godzalig te leven in deze tegenwoordige wereld", zijn wij hartelijk dankbaar. Laat niemand dat voorrecht onderschatten! Men sluimere er echter ook niet bij in, alsof we al in het duizendjarig rijk waren. De tijd, om eens voor al te beloven, dat we ons aan de wetten der aardsche Overheid zullen onderwerpen, is nog niet gekomen. We zijn geen Volkskerk, geen Staatskerk, doch een *Christus*-gemeente.

Voorzichtigheid geboden. Gemeenten moeten kieskeurig worden in het laten voorgaan van personen in de godsdienstoefeningen. Onbekende personen moet men zonder meer weren. Personen, die buiten onzen kring staan, allicht bij andere gelegenheden het beginsel des N.-Testaments tegenstaan en bestrijden, moet men niet voor de Gemeente laten optreden, zeer zeker niet in de gewone godsdienstoefeningen. Onze gemeenten moeten er zich zelve te goed voor achten om te worden aangezien voor een plaats, waar alles terecht kan. Baantjesjagers zijn er ook op godsdienstig terrein. 't Is nu eenmaal een feit, dat er nog altijd menschen zijn, die de godzaligheid beschouwen als een middel om den kost op te loopen. 2 Tim. 6 : 5. Wijk af van dezulken! Broeders! weert u uit zelfrespekt tegen iedereen, die uw gemeente gebruiken wil om zijn preeklusten bot te vieren. Beproef de geesten! Niet afgaan op de aanbeveling van menschen, die de gave missen om de geesten te onderscheiden. Houdt uw reputatie hoog.

Moeilijkheden der Baptisten in Polen. Onze broeders in Polen zijn in groote moeilijkheden met de autoriteiten gewikkeld, welke hoofdzakelijk voortvloeien uit het gemis van eensluidende en allen omvattende bepalingen betreffende de verschillende godsdienstige gezindten des lands. Het huidige Polen is gevormd door de samenvoeging van deelen, die vroeger onderworpen waren aan de Oostenrijksche, Duitsche of Russische wetten. Zoolang de Poolsche Regeering in gebreke gebleven is om de positie, waarin de verschillende kerken zich van oudsher bevonden, wettelijk te regelen, blijven de oude bepalingen gelden en de plaatselijke gezaghebbers passen deze niet zelden toe op een wijze, die de Baptisten tegenwerkt. De moeilijkheden zijn het grootst in die districten, die vroeger tot Oostenrijk behoorden en waar de positie der Baptisten elke wettelijke regeling derft. Eén gevolg daarvan is, dat een huwelijk tusschen Baptisten plaats moet vinden volgens Roomsch Katholieke voorschriften, of als burgerlijk huwelijk van »godsdienstloozen«. De kinderen van personen, op andere wijze in den echt verbonden, worden als »onwettig« ingeschreven. Het gebruik van een openbare begraafplaats is onderworpen aan de beslissing van Roomsche priesters. In andere deelen van Polen, in 't bijzonder daar, waar vroeger de Rus heerschte, zijn de Baptisten gewikkeld in moeilijkheden van weer anderen aard.

De grondwet van de Poolsche Republiek huldigt duidelijk het beginsel van godsdienstvrijheid, en het is ernstig te hopen dat de Overheid met de toepassing van dit beginsel vollen ernst zal maken, zoowel in de wetgeving als de administratieve regelingen. We mogen zeggen dat Baptisten over heel de wereld van overlang sympathiek stonden tegenover Polens verlangen naar vrijheid en het zou een algemeene en ernstige teleurstelling baren, als het bevrijde Polen, in zijn verhouding tot eenige groep zou falen in de erkenning van de heerlijkheid der vrijheid.

Baptiste Conferentie voor Latijnsch (Zuid) Amerika in 1930. De Conferentie zal gehouden worden in Rio de Janeiro. De Nationale organisaties. Zendingskorporaties en alleenstaande Gemeenten zullen vertegenwoordigd wezen. Dr. Rushbrooke en Dr. Ray van den Zuidelij-

ken bond der Ver. Staten, zullen er den Wereldbond vertegenwoordigen. — In Latijnsch Amerika liggen groote mogelijkheden voor de N. Testamentische beginselen. L.

ZENDING.

Het Januarino. van de »Herald« bevat o. a. nadere bijzonderheden over den dood van de zendingszuster Mej. G. M. Mann, op 12 Nov. l.l.,*) die opnieuw een bewijs zijn van de treurige toestanden in China. Zendeling J. C. Harlow schrijft: »Mej. Mann vertrok van morgen om ongeveer 8 uur per fiets naar Sinchow. Wij hadden verleden week veel sneeuw gehad en haar reis was daarom uitgesteld. Zij dacht echter dat de wegen nu wel al zoo goed zouden zijn, dat zij gaan kon. Zendeling Dart zou haar tot halfweg vergezellen en daar zou zij afgehaald worden door zendeling Emmott. Verleden herfst gingen onze dames dikwijls zonder geleide per fiets uit, maar omdat er onlangs ten zuiden van de stad in donker een paar maal reizigers aangevallen waren, vroeg ik een van onze meest vertrouwde Chineesche helpers of hij dacht dat het raadzaam was, dat Mej. Mann de reis per fiets maakte. Hij was van oordeel, dat er geen gevaar bij was; die aanvallen waren in donker gedaan en Mej. Mann zou 's morgens vertrekken en aan den noordkant van de stad, waar Mej. Mann's route lag, was nooit iets dergelijks voorgevallen. Het was dus alleen uit voorzorg, dat Mr. Dart haar vergezellen zou, en niet omdat het noodig geacht werd.

Van morgen had het erg gedauwd, en de wegen waren daardoor zwaar om te berijden, en nadat zij ongeveer vier uren gaans per fiets afgelegd hadden, besloten zij om terug te keeren. Terwijl Mr. Dart het zware slijk wat van zijn fietswielen afmaakte, reed Mej. Mann vooruit. Toen werd Mr. Dart plotseling door een paar gewapende mannen aangevallen, die hem al zijn geld en zijn fiets afnamen. Hij trachtte hulp te krijgen van mannen, die er op toegeloopen waren, maar te vergeefs. Toen merkte hij, dat de roovers in de richting van Mej. Mann gingen, en liep hen zoo hard hij kon achterna Toen hij nog een paar honderd meter van haar af was, hoorde hij schieten en zag haar vallen, en toen hij bij haar kwam lag zij bewegingloos neer; zij was blijkbaar dadelijk dood geweest en de twee roovers reden op de beide fietsen weg.

Zoodra wij in de stad bericht hadden is Dr. Broomhall er met een auto, ons door een Duitschen vriend geleend, naar toe gegaan om haar te halen. Hij vond dat zij twee wonden had, een in het hoofd en een in den nek. Mr. Dart is ongekwetst, maar vreeselijk geschokt.

De politie doet wat zij kan om de moordenaars te vatten en verscheiden overheidspersonen zijn reeds hier geweest om hun leedwezen uit te spreken over het voorgevallene« enz.

Dit gebeurde in de provincie Shansi, waar de toestanden veel beter zijn dan in Shensi, waar de burgeroorlog in de laatste jaren zoo ontzettend heeft gewoed

*) In onze nieuwsbladen hebben wij van den dood van Mej. Mann gelezen.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

27

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst nogal voorspoedig. Hij kwam vaak in aanraking met de familie Landman, wilde echter geen Christen worden gelijk deze. Tegenspoeden kwamen in den vorm van een sprinkhanenplaag, een geweldige hagelslag en langdurige droogte. Midden in de vreugden van een schoone Zondagmiddag werden zij opgeschrikt door de tijding, dat de kaffers zich gereed maakten tot den oorlog.)

»Pakt liever vanavond nog een en ander bijelkaar«, had de soldaat nog gezegd. Dat hadden zij ook gedaan, en het was maar goed geweest ook, want nadat zij een onrustige nacht hadden doorgemaakt, zagen zij reeds bij het eerste morgenkrieken den soldaat van gisteren weer over het veld rennen.

»Direct naar het kamp toe! Vrouw en kinderen, vee, kippen, alles meenemen! De kaffers zijn reeds aan het branden! Gauw!«

Zoo riep hij hen toe uit het zadel, gaf onmiddellijk zijn paard weer de sporen en vloog weg.

Zij hadden er al lang eenige rekening mee gehouden, dat zij ook nog wel eens een kafferoorlog zouden meemaken. En, gewend als ze waren aan moeilijke tijden, bleven zij ook geen seconde door schrik verlamd als aan den grond vastgenageld staan. Het volgende oogenblik was het vee uit de kraal voor den wagen gespannen, de bundels kleeren enz. opgeladen en vooruit ging het, zoo gauw men de ossen maar aandrijven kon.

In en in de nabijheid van het kamp heerschte de grootste bedrijvigheid. Half militaristisch, half zigeunerachtig, zag het er daar uit.

Eenige dichterbij wonende farmers waren reeds vóór Zandberg aangekomen. De mannen tot aan de vijftien- en zestienjarige jongens toe werden direct voorzien van geweren en ammunitie. Voor vrouwen en kinderen lagen er geheele pakken tentmateriaal op het gras. Wanneer zij in de tenten wilden wonen, moesten de vrouwen ze zelf maar opslaan, de mannen hadden er geen tijd voor. Het vee graasde in de nabijheid, alles doorelkaar heen. Kleine kinderen, keukengereedschap, geheele partijen kippen met nog bijelkaar gebonden pooten, lagen of hokten in een bont mengelmoes op den grond of in de wagens bijeen.

Daar Zandberg ontdekt werd als vroegere milicien-soldaat, maakte men hem direct, nadat hij even een geweer in handen gehad had, tot korporaal, die de farmers, die niet gediend hadden, kort instructies geven moest om dan ook direct te helpen om het kamp in beteren staat van tegenweer te stellen. Het was een ononderbroken komen en gaan van bereden

en waar ook Mr. Bell zulke moeilijke tijden heeft beleefd. Gedurende twee jaren is telkens de oogst vernield en geroofd door soldaten en plunderende bandieten, en nu is er verleden jaar een verschrikkelijke droogte geweest, zoodat er niets gegroeid is en er nu een groote hongersnood heerscht. De zendelingen doen wat zij kunnen, en het zendinggenootschap heeft op hun kreet om hulp reeds geld gestuurd, maar als men bedenkt dat een Chineesche provincie veel grooter is dan heel Nederland, en 30, 40 en meer millioenen inwoners telt, dan begrijpt men hoeveel er noodig is. Duizenden verlaten de provincie om elders brood te vinden, en 't is meermalen gebeurd, dat men uitgehongerde menschen dood aan den weg vond. Het koren is viermaal zoo duur als gewoonlijk, en andere voedingsmiddelen naar evenredigheid.

Gedenken wij onzen broeders in deze zware beproeving. A.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Instelling van het Avondmaal
Laatste vermaningen. Gebed.

Mat. 26 : 26—29. Joh. 13 : 31—38, 14—17.
Luc. 22 : 31—38.

Les voor Zondag 24 Febr. 1929.

Na een korte herhaling van de vorige les wordt nu de instelling van het avondmaal verteld. In de opsomming der verschillende bijzonderheden noemde ik in de vorige les ook reeds het avondmaal, evenwel niet met de bedoeling, dat ook dit 17 Febr. zou worden verteld.

In de bekende Bijbelverklaring van Dächsel wordt verondersteld, dat na de aanduiding en verwijdering van den verrader Joh. 13 : 31, 32 moet volgen. [Met dit woord zou Jezus de aandacht der disc. van Judas hebben afgetrokken, om die nu weer opnieuw te winnen voor hetgeen Hij nog te zeggen had over zich zelf. Deze veronderstelling komt mij zeer aannemelijk voor. Laat ons dus 24 Febr. beginnen met Joh. 13 : 31, 32.

Het Paaschmaal was nog niet met dankzegging gesloten, ook was nog niet alle brood genuttigd en de derde beker, de beker der dankzegging, was ook nog niet rondgedeeld. Wel mogen we aannemen, daar het ongeveer aan dien derden beker toe was, dat het tegen het einde van het Paaschmaal liep. Toen nam Jezus de rest van het brood, brak het en deelde het, daarbij de bekende woorden sprekende.

Nu volge, te beginnen met Joh. 13 : 33, de vermaning over de verloochening. Na v. 37 past m. i. treffend Luc. 22 : 31, terwijl we Joh. 13 : 38 wel kunnen beschouwen als een beknopte aanduiding van wat de andere evangelisten uitvoeriger vertellen. Ieder moet hier wel naar beste weten de verschillende uitspraken tot een geheel maken. Mijn ruimte is te beperkt om dit alles uitvoerig te behandelen en „pasklaar" te maken.

Voor dit gedeelte geef ik de voorkeur aan de voorstelling, die Joh. geeft, als hij deze gesprekken IN de Paaschzaal laat houden. Pas in 18 : 1 laat hij Jezus vertrekken. Dat lijkt mij zeer aannemelijk. Wat Joh. in 14—17 beschrijft, laat zich beter denken in een gesloten vertrek met gewijde stemming dan buiten.

Dat het gesprek over de verloochening (let vooral op Mat

politiesoldaten, steeds in gestrekten galop. Zij werden gebruikt voor patrouille- en adjudantendiensten.

De legionairs vormden cavalerietroepen, die zich meestal ophielden aan de rand der Amatole-bergen, om zich geheel naar behoefte snel samen te trekken of te verspreiden. De bewapende farmers moesten, aangevoerd door legionairs-officieren en -sergeanten, het bosch binnentrekken, daar de bereden soldaten daar niet konden komen. Zoo werd alles opgesteld.

Onophoudelijk ging het nu verder met het instrueeren, vormeeren en afmarcheeren naar het bosch.

Zandberg was blij, dat zijn zoon Willem, die als zestienjarige jongen reeds mee moest, in zijn eigen troep was ingedeeld. Wanneer, hoe en of zij zouden terugkomen, wie kon dat zeggen? Wanneer, hoe en of zij de hunnen zouden wederzien, of dat dezen in het kamp zouden worden overvallen, zooals velen op de farm overvallen waren en gedood, was allemaal nog in de nevelen der dreigende toekomst gehuld.

Zij moesten op alles voorbereid zijn.

De mannen, vrouwen en halfrijpe jeugd reeds waren niet anders gewend in dit land dan een moeilijk en wisselvallig leven te leiden en aan allerlei gevaren het hoofd te bieden. Wanneer een bloedige tijd stond te wachten, dan was dat slechts een stap verder in het ruwe leven van een landverhuizer die zich onder de wilden gevestigd had.

Wekenlang was het een boschoorlog. De nachten, waarin de »rooden« onbemerkt konden nadersluipen, om met de assagaai, de werpspies, zooveel vijanden als slechts mogelijk was, geluidloos te treffen, waren de ergste tijden. Het werkte vooral verwarrend, wanneer van de zijde der kaffers schoten knalden.

Tengevolge van het strenge verbod, om aan de kaffers wapenen en munitie te verkoopen, moest men eerst aannemen, dat in de richting, vanwaar een schot kraakte, ook blanken aanwezig moesten zijn. Maar zoodra eenigen in de richting van het schot gingen, vielen zij in een hinderlaag, en dat kwam dikwijls voor. Vreeselijke moordpartijen waren daarvan het gevolg. Zooals later bleek, hadden Engelsche kooplieden door gewetenlooze geldzucht gedreven, tegen een fabelachtige waarde aan vee den moordenaren hunner landgenooten trots het verbod vuurwapenen en munitie verschaft.

Langzaam ging het nu voorwaarts, tot de plaats, waar de rivier Keiskama een bocht maakt. Stap voor stap gingen de blanken verder. Zij hoopten reeds, dat de geheele oproer-beweging op deze manier zonder veel verliezen zich zou afwikkelen. Zij hadden niet het minste vermoeden, wat het verslagen opperhoofd van plan was! Juist op deze manier wilde hij de blanken achter zich aan trekken, om hen op een geschikte plaats te kunnen afslachten.

In het kamp hoorden de vrouwen door de nu en dan verschijnende adjudanten meer over de geheele toestand en de voorgeschiedenis dan hunne mannen in het veld.

(Wordt vervolgd).

26 : 31) de disc. wel ontroerd heeft, laat zich begrijpen. Daarbij past geheel Joh. 14 : 1. Gaarne zou ik uit deze eenig mooie hoofdstukken enkele trekken aan de kinderen laten vertellen. Moeilijk is dat echter wel, en daarom wil ik gaarne veel vrijheid laten aan een ieder van u. Een paar aanduidingen waag ik toch te geven.

Allereerst komt, dunkt mij, in aanmerking Joh. 14 : 1—3 of misschien zelfs tot v. 6. Dat sluit zoo mooi aan bij 't gesprek over de verloochening en verstrooiïng der disc. In dat zelfde hoofdstuk biedt ook v. 16—18 een mooi, wel voor kinderen te vertellen gedeelte omtrent de zorgende liefde van Jezus. Eveneens 19—27.

Wij moeten voor hfst. 15 en 16 wel volstaan met te zeggen, dat de Heer nog vele ernstige woorden tot zijn disc. gesproken heeft, om dan nog bijzonder gewag te maken van 's Heeren gebed, hfst. 17. Dat kan natuurlijk ook niet als geheel verteld worden, maar er kan i e t s v a n verteld worden, en dan voel ik er vooral voor om gewag te maken van die gedeelten, die Jezus' liefde en zorgzaamheid voor zijn disc. het best laten uitkomen. V. 6—23 is wel het meest belangrijke gedeelte. Ik hoop, dat het u gelukken zal, ook uit dit gebed enkele hoofdtrekken te vertellen.

Moeilijk is deze les wel, maar toch niet te moeilijk, dunkt me. Dit deel van Jezus' leven is onze bijzondere aandacht zoo waard. En wie er zich in verdiept, zal er zelf door gezegend worden. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

TOEWIJDING.

(Opstel voorgelezen op den gewestelijken Jeugddag te Stadskanaal).

Een kort woord en toch van zoo groote beteekenis.

Hebben we den eenen of anderen arbeid voor onzen Heiland te verrichten en is het ons een levensbehoefte hem goed te volbrengen, dan is toewijding een zaak van zeer groote beteekenis.

Zonder toewijding is onze dienst nutteloos.

Alles zoowel in ons dagelijksch als in ons geestelijk leven strekt tot voorbeeld.

Wat gebeurt er wanneer gij den ijver mist, waarop uw werk toch zeer zeker recht heeft en uw patroon aanspraak mag maken?

We willen maar eens aannemen, dat gij een zekere taak wel goed vindt, doch dat u de lust ontbreekt om ze met liefde en ingespannen krachten te verrichten. Gij werkt er aan, maar dat doet gij, omdat het zoo behoort. Uit de wijze, waarop gij eraan werkt, blijkt heel duidelijk, dat het u tamelijk onverschillig is. Wat zal uw patroon doen? Eerst geeft hij u een waarschuwing, bereikt hij daarmede niet, wat hij beoogt, dan krijgt gij een tweede vermaning, die gewoonlijk een beetje harder is dan de eerste. En mocht deze tweede vermaning niet de gewenschte uitwerking hebben, dan wordt gij uit zijn dienst ontslagen.

En wie wil u daarna nog hebben? Gij ondervindt dan, dat zoo goed als niemand lust heeft u te gebruiken of het moet al een werkgever wezen, die van wege nijpend gebrek aan personeel het met u probeeren wil.

Allen die naar mij luisteren, hetzij jongeling of jongedochter, doe alles met toewijding anders zal uw leven mis loopen, want het is de toewijding die ons gestalte geeft

Denk eens aan de gelijkenis van de talenten, die de Heer eens verteld heeft.

De eerste arbeider ontving vijf, de andere ontving twee en de derde één talent.

Wat de arbeiders ontvingen, werd hun gegeven met geen andere bedoeling dan om met toewijding ermede te handelen. Zouden zij winst maken en dat was toch het verlangen van den heer — dan was toewijding hun onontbeerlijk. De beide eersten hadden ze ook en zij mochten tot hun groot genoegen een flink voordeel boeken. Die vijf talenten had verdiende er nog vijf bij en die over twee de beschikking had gekregen, vermeerderde ze met twee. Is het niet opmerkelijk, dat deze beiden zichzelf verdubbelden? Dat doet toewijding. Dat doet toewijding ten allen tijd: zij maakt ons grooter, zij verdubbelt ons.

En die het eene talent had ontvangen, was niet ijverig geweest. Hij had gepruild over het eene talent en niets verricht. En Jezus zeide van hem in de gelijkenis, dat hij een luie en onnutte dienstknecht was en nam van hem dat eene talent weg, zoodat hij niets meer had. Zijn luiheid bracht hem tot zelfvernietiging en dat doet de luiheid altijd.

O, laten wij bij ons werk voor Christus Jezus toch toegewijd zijn. De Heer zal ons dan grooter maken en ons verdubbelen. Hij kan ons dan hoe langer hoe beter gebruiken. En wanneer wij van ons werk worden weggeroepen, zal Hij tot ons zeggen: „Gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten". Dat klinkt toch veel mooier dan hetgeen Jezus den luien dienstknecht moest toevoegen. Die had niets meer en ging naar de plaats waar waardelooze dingen worden opgestapeld, namelijk daar waar weening is der oogen en knersing der tanden.

Is uw leven voor anderen ten zegen? Zijt gij vol van de liefde van God?

* * *

En wat doet gij voor den Heer?

Waarin zijt gij arbeidzaam?

Zijt gij lid van een vereeniging? Helpt gij mee aan den arbeid der Zondagsschool?

Welken arbeid gij ook hebt, doe er uw best voor en geef uzelf met toewijding aan uw werk. Vraagt de Heer niet ons gansche hart en leven?

Jezus heeft zichzelf voor ons gegeven en dat niet met traagheid of lusteloosheid, maar met bijzondere toewijding. Kunnen we ons wel voorstellen, dat Jezus zich gaf zonder liefde voor Zijn zending om ons te verlossen? Dat is niet mogelijk. Wat bad Hij wonderheerlijk hij het avondmaal en wat getuigt Zijn strijd in den hof van zijn toewijding. En Jezus zegt als het ware: „Zie wat en hoe ik voor u gedaan heb. Wat en hoe doet gij voor Mij?"

* * *

Er is nog een schoone zijde aan toewijding, die ik niet onopgemerkt voorbij mag laten gaan.

Petrus schrijft in een van zijn brieven „Benaarstig u in uwe roeping, want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.

Die toewijding in zijn werk voor den Heer aan den dag legt, heeft het met zichzelf wat gemakkelijker. Wij allen hebben strijd met onszelf en loopen gevaar in onze oude zonden te vervallen. De verzoeker houdt niet op ons lastig te vallen. Hij laat geen enkele gelegenheid voorbijgaan om ons te hinderen. Maar wanneer wij toewijding hebben voor onzen arbeid, dan sluiten wij de deur voor hem dicht. Hij kan dan nog wel om ons heen loopen, maar binnen komen vermag hij niet. En hij wordt immers alleen een gevaar, wanneer hij binnen komt.

Het is dus voor ons persoonlijk leven van het grootste belang, dat wij toewijding hebben.

* * *

En hoe kunnen wij onze toewijding voor het werk van Jezus Christus het beste volhouden?

Ik zou zeggen door middel van het gebed.

Het is Zijn werk, waarin Hij zelve altijd aanwezig is en de bede, dat Hij ons in staat stelle om ons deel van Zijn werk met toewijding en ijver te vervullen, verhoort Hij gewis.

GEERTJE KOSMEIJER.

UIT DE GEMEENTEN.

DRACHTEN. Met blijdschap des harten wil ook graag de Gemeente Drachten melding maken van de zegeningen, welke de Heere haar heeft geschonken. Zondag, 1 Januari 1928, werd een broeder op zijn belijdenis gedoopt. 4 Febr. volgden 2 zusters; de prediking werd alle Zondagen geregeld gehouden Hoewel wij gezegend samenkwamen, vonden geen buitengewone zegeningen plaats, totdat in November een br. tot ons kwam om belijdenis des geloofs af te leggen. Na voor de Gemeente verklaard te hebben, dat hij vrede had door het bloed van Jezus Christus, werd hij Zondag 2 December in het bijzijn van vele toeschouwers gedoopt.

Nu naderden ons drukke dagen, want het Kerstfeest was ophanden. Wij kwamen den eersten Kerstdag reeds des morgens om zes uur samen, niettegenstaande het regenachtig weer was, waren velen opgekomen, om bij de verlichte Kerstboom de oude, en toch weer nieuwe Engelenboodschap te beluisteren. Het stemde ons allen tot groote dankbaarheid, zoodat wij de drukke werkzaamheden gemakkelijk konden verrichten. Om twee uur hielden wij Kerstfeest met de kleine kinders beneden 7 jaar en om 6 uur met de ouderen. Beide keeren was ons locaal met ouders en belangstellenden gevuld. Er was een flinke gelegenheid de boodschap van verlossing en zaligheid te brengen.

Den 2den Kerstdag waren velen onzer aanwezig op den bepaalden tijd om 3 korven aardappels te schillen en te koken. Aardappels, groenten, vleesch en worst, alles moest voor één uur gereed zijn, want dan konden van alle gezindten de kinderen beneden 16 jaar zich tegoed komen doen. Toen wij ruim 80 blijde jongens en meisjes hun hongerige magen zagen vullen met de heerlijke, warme spijzen, dankten wij God en zagen al ons werk rijk beloond. Ook deze kinderen werden gewezen op Jezus als de ware Kindervriend, en toen er gevraagd werd, hoeveel kinders gewoon waren voor hun eten te bidden, waren het er slechts 16. Des avonds 6 uur kwamen de ouden van dagen. Ook nu was ons locaal weer vol en ook dit heerlijk Kerstfeest stond geheel in het teeken van Jezus Christus, onzen Heere. Ofschoon sommigen onzer van 9—12 uur het lokaal niet hadden kunnen verlaten, konden wij toch van harte God danken voor zooveel zegen ons geschonken.

T. W.

VRAAGTEEKENS.

II.

Alle socialistische richtingen komen ook daarin vrijwel overeen dat zij de bevoegdheden der collectieve machten [Staat Gemeente etc.] wenschen uit te breiden, daar het haar doel is, alles wat tegenwoordig tot het gebied van den particulieren ondernemingsgeest behoort, als takken van openbaren dienst in te richten.

Wij kunnen zooals reeds is opgemerkt, verschillende soorten socialisme onderscheiden of liever gezegd verschillende socialistische „scholen" onder het woord „school" wordt in de economie verstaan een begrip zoo ongeveer gelijkstaand met „richting"] en wel het staatssocialisme, de christelijk sociale richtingen, het solidarisme, het marxisme, het revisionisme.

Tot onderwerp onzer beschouwingen nemen we het Marxisme aangezien het socialisme, zooals het zich hier te lande openbaart, geheel op marxistische leest geschoeid is.

Het Marxisme ontleent z'n naam aan Heinrich Karl Marx [1818—1883]. Hij werd 5 Mei 1818 te Trier geboren als zoon van Joodsche ouders Men beweert dat zijn voorouders van vaderszijde reeds vanaf de 16e eeuw rabbijnen zijn geweest.

Zijn ouders waren zeer ontwikkelde menschen die in 1824 tot de belijdenis van het christelijk geloof overgingen. Zijn moeder was van Hollandsche afkomst.

Marx genoot het beste onderwijs dat in het toenmalige Duitschland verkregen kon worden. In 1841 promoveerde hij tot doctor in de wijsbegeerte.

In 1843 trad hij in het huwelijk met Jenny von Westphalen, wier familie tot de aanzienlijkste in de officieele kringen der Rijnprovincie behoorde. Haar broeder werd later Pruisisch minister. Het was een zeer gelukkig huwelijk. Onder al de beproevingen en ontberingen zijner revolutionaire loopbaan vond Marx in zijn vrouw een dappere, standvastige en sympathieke gezellin.

Spoedig na zijn huwelijk verhuisde hij naar Parijs waar hij, studeerende in de Staathuishoudkunde, in aanraking kwam met het Fransche socialisme en met zijn landgenoot, Friedrich Engels, zoon van een der rijkste Rijnlandsche fabrikanten uit piëtistischen kring stammend, die in een boek vol sprekend feitenmateriaal, de ellende der arbeidersbevolking te Manchester, waar hij geruimen tijd had vertoefd, geschilderd had.

Beide mannen sloten een vriendschap, die tot aan Marx' dood heeft geduurd.

In 1845 werd Marx, op verzoek der Pruisische regeering uit Parijs verbannen, waarop hij zich in Brussel vestigde. Gedurende de revolutionaire onlusten van 1848 keerde hij naar Duitschland terug, doch in 1849 vestigde hij zich definitief te Londen waar hij in 1883 stierf.

Veel heeft Marx geschreven. Zijn meest bekend, tevens zijn meesterwerk verscheen in 1867 getiteld „Das Kapital". Merkwaardig is in zijn geschriften het beslist atheïsme. In een zijner verhandelingen heet het b.v.: „De godsdienst is de hersenschim die de mensch zich schept, om het anders ondragelijke leven dragelijk te maken. Zoo is de godsdienstige ellende tegelijkertijd de uitdrukking van een protest tegen de werkelijke ellende. De Godsdienst is de opium des volks".

Dit wat betreft de persoon van Karl Marx.

Thans wenden wij ons tot zijn leer tevens die der sociaal democratie.

Men moet niet uit het oog verliezen, dat er al reeds lang vóór dat Marx optrad socialistische theorieën waren verkondigd. Marx bracht echter heel iets anders. Inplaats van een „utopistisch socialisme" bracht hij een wetenschappelijk systeem.

De fundamenteele stelling van het Marxisme nu is het z.g.n historisch-materialisme.

Engels heeft aan het graf van zijn boezemvriend Marx, het historisch-materialisme als volgt omschreven: „Gelijk Darwin de wet der ontwikkeling van de organische natuur, zoo ontdekte Marx de ontwikkelingswet der menschelijke geschiedenis: de tot nu toe onder bovennatuurlijke overwoekering bedekte eenvoudige waarheid, dat de menschen voor alles eerst eten, drinken, wonen en zich kleeden moeten, eer zij aan politiek, wetenschap kunst, godsdienst enz. kunnen doen; dat derhalve de productie der stoffelijke levensmiddelen en daarmede de voortdurende veranderende economische ontwikkelingstrap van een volk of van een tijdvak, den grondslag vormt, waaruit de staatsinrichtingen, de rechtsbeschouwing, de kunst en zelfs religieuze voorstellingen der betrokken menschen zich ontwikkeld hebben en waaruit zij mitsdien ook verklaard moeten worden — niet gelijk tot nu toe geschied is, omgekeerd".

Marx zelf heeft zich aldus uitgedrukt: „De productiewijze van het materieele leven bepaalt het geheele sociale, politieke en geestelijke levensproces. Het is niet het bewustzijn der menschen dat hun zijn, maar juist omgekeerd hun maatschappelijk zijn, dat hun bewustzijn bepaalt". M. a. w., Marx is de meening toegedaan, dat het de maatschappelijke toestanden zijn, die gedachten over

godsdienst, recht en zedelijkheid bestemmen. Alle hoogere geestelijke ontwikkeling hangt af van de stoffelijke; de geestelijke verschijnselen zijn niet anders dan weerspiegelingen van de stoffelijke. We willen trachten, deze theoretische uiteenzetting met eenige voorbeelden duidelijker te doen spreken. Zoo zijn in de lijn van Marx geredeneerd, alle uitvindingen niet in de eerste plaats toe te schrijven aan het vernuft van den uitvinder, maar aan de behoeften der omstandigheden. Wanneer de behoefte aan een of ander voorwerp ontstaan is, dan is de uitvinding aanstaande.

Zoo wordt, om een voorbeeld aan den godsdienst te ontleenen, door Marx de leer der uitverkiezing als volgt verklaard. In den tijd dat deze leer, als onderdeel van het Calvinisme, ontstond, traden in het maatschappelijke leven, met name in het productieproces, geweldige veranderingen in, die hevige crises in het leven riepen en die velen buiten hun schuld, uit hun rijkdom in diepe armoede stortten en omgekeerd, vele armen tot rijkdom brachten.

En nu is de leer, dat God in Zijn vrijmachtig raadsbesluit beschikt, wie geschapen is tot eeuwig wel en wie tot eeuwig wee, niet anders dan een weerspiegeling van den destijds heerschenden toestand, welke velen, door de onverklaarbare wisseling der fortuin, in den afgrond der armoede wierp en enkele anderen op het gestoelte van den rijkdom verhief. [Prof. Mr. P. A. Diepenhorst voorlezingen over de economie I Geschiedenis Pag. 264.]

(Wordt vervolgd.)

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Zending Br. M. J. Verhorst, Wissekerke f 2.50; voor de Congo van Gem. Muntendam f 40.—.

Gemeenten en Brs. en Zrs. worden vriendelijk verzocht mij de Zendingsgelden te doen toekomen.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Abonneert U op

„De Christen".

Verloofd:

ELSKE JONKER

en

JAN MAARSSEN.

Hendr. de Keizerstr. 63.
Abel Tasmanstr. 61.
Utrecht, Jan. '29.

Plaatst Uwe Advertentiën in De Christen

In Jezus ontslapen.

Zaterdag 19 Januari 1929 des morgens om 1 uur is onze Zuster

Mannie Venema,

na een zeer langdurig lijden, op den leeftijd van 24 jaren, rustig en kalm in haar Heiland ontslapen.

Haar aardsche woning waarin zij veel geleden heeft, is Woensdag 23 Jan. te Woensel aan den schoot der aarde toevertrouwd, waar zij wacht op Jezus' komst. 1 Kor. 15 : 51 en 52.

Zij verzocht vóór haar heengaan, ook de Gemeente Stadskanaal een hartelijk »tot weerziens« toe te roepen.

Het adres van hare familie is: J. STRATING, *Hubertusstr. 3*, Eindhoven.

Namens de Bapt. Gemeente te Eindhoven,

A. H. VERHEUL, Secr.

Eindhoven, 19 Jan. '29

Hedenmorgen is onze geliefde Zuster

Mannie Venema,

in den jeugdigen leeftijd van 24 jaar, na een ziekbed van ongeveer drie jaar, tot haar Heiland gegaan.

Hoewel zij veel geleden heeft, kon zij toch nog eenige minuten voor haar ontslapen verzekeren, dat Jezus haar wachtte, en dit is ons tot grooten troost.

Zij blijft bij ons in gedachten voortleven, en wacht ons boven.

Namens het Jongelieden-Comité »Immanuel« te Eindhoven,

W. BATS, Secr.

No. 2064 VRIJDAG 1 Februari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Bijna bewogen . . . wat ontbreekt?

Matth. 19 : 16—26.

»Gij beweegt mij bijna, een Christen te worden«, zeide eens koning Agrippa, toen de Apostel Paulus geboeid voor hem stond.

Bijna bewogen, een Christen te worden, kan ook gezegd worden van de jonge man, die tot Jezus kwam met de vraag: »Wat ontbreekt mij nog?«

O zeker, er ontbrak niet veel aan, om een discipel van den Heer Jezus te worden, maar voor de rijke jongeling was het toch *te* veel, en hij ging bedroefd weg.

Zou dat ook niet een passende vraag zijn voor u, lezer van dit blad, om ook voor den Heiland op de knieën te vallen zooals Markus van deze jongeling vertelt en Hem te vragen: »wat ontbreekt mij nog?«

—o—

Het was voorzeker een rijk begaafd en edel aangelegd mensch, die deze vraag stelde, nog jong van jaren, maar toch reeds een »overste«.

Hij was zoopas getuige geweest van een onbeschrijfelijk liefelijk tooneel, hoe Jezus de kleinen omhelsde, hen zegende, en het groote woord sprak: »Derzulken is het Koninkrijk der hemelen!« Innerlijk is deze jonge man diep ontroerd door een machtig heimwee naar dit Koninkrijk en gevolg gevende aan een opwelling van zijn eigen nog jeugdig hart werpt hij zich neer aan de voeten van den Heiland met de woorden: »Goede Meester! wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?«

Zonder twijfel een verblijdend woord. Maar de Heer ziet dieper dan wij menschen, Hij ziet het hart aan. En het antwoord des Meesters verraadt, dat het achter de blinkende oppervlakte toch nog niet goed staat met den jongen overste. Deze nam het te licht op met het begrip »goed«. En in het verlangen zelf goed te zijn en onberispelijk, deed hij de vraag: »Ik zie, diep bewogen, dat Gij een volkomen goed mensch zijt, zeg mij, hoe ook ik het kan worden«.

»Wat noemt gij Mij goed?« zegt de Heer scherp terechtwijzend, »niemand is goed dan Eén, namelijk God«.

Jezus wil niet, dat er met het woordje »goed« gespeeld wordt. God is goed en heilig, en God alleen; zou deze jongeling God erkend hebben in de voor hem staande Jezus? Neen, Hij was hem slechts een uitstekende Rabbi en menschelijk leeraar, en waar is onder hen één, die goed zou zijn? Als Rabbi aangezien en aangesproken moet Jezus de titel »Goede Meester!« afwijzen. God alleen is goed en volmaakt, zoo iemand het ook wil trachten te worden is er slechts één weg mogelijk: volkomen overgave aan God en aan Zijn wil. »Wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden«.

»Welke?« vraagt leergierig de jongeling. Hij denkt aan buitengewone verrichtingen en eischen.

Maar wat hoort hij van Jezus?
Niets meer dan de hem van kindsbeen af bekende geboden der Mozaïsche tafelen der wet en van deze de schijnbaar gemakkelijkste der tweede tafel. En dan barst de jonge man los: »Al deze dingen heb ik onderhouden van mijne jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?«

Luther zegt bij de uitlegging van dit vers: »O, laat nu de klokken luiden over zulk een zoon, waarop vader noch moeder noch God iets aan te merken heeft«.

Zeker, als hij de geboden opvatte als de Farizeën, had hij gelijk: hij had niemand doodgeslagen en niemand bestolen enz. Maar bij al het edele van deze jongeling, hoe vlak en eigengerechtig was het toch: »wat ontbreekt mij nog?«

—o—

Is deze Farizeesche zienswijze uitgestorven? Laat ons niet enkel denken aan dezulken, die deze vraag stellen en in gedachten direct antwoorden: nietwaar? niets!

Laat ons eerder denken aan werkelijk edele naturen, die wij hoogachten, maar die Gods eischen en de menschelijke zondediepten niet verstaan. »Goede Meester!« dat is hun eenigste kennis van Christus. »Wat

zal ik goeds doen?« dat is hun geheele Christendoms-vraag. Alle aardbewoners vallen bij hen uiteen in twee groepen: goede menschen en kwade menschen. En zij willen graag tot die eerste groep behooren of rekenen zich er reeds bij.

Een Verlosser hebben zij dan natuurlijk niet noodig en het kruis van Christus is een tamelijk overbodig ding, misschien zelfs een beleedigend iets.

Bij zulke menschen gaat het meestal naar de oude monologie: »Ik dank U, o God . . .« of in moderne taal: »Ik ben God zij dank altijd een goed mensch geweest, ik doe mijn plicht en probeer nog steeds beter te worden dan ik ben . . .« Wat ontbreekt mij nog? God beware ons voor deze vraag en het stille antwoord daarop: niets!

—o—

Was bij de jongeling alles in orde?

Hij gevoelde zelf vaag, dat het niet zoo was. Door zijn ziel ging het vermoeden: »Tenzij uw gerechtigheid beter is dan die der Schriftgeleerden en Farizeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan«. Hij was juist tot Jezus gekomen omdat hij gevoelde, dat de ware vrede hem ontbrak. Markus vertelt ons, dat de Heiland hem liefhebbend aanzag.

—o—

»Wat ontbreekt mij nog«. De Heiland zegt het. »Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij!« Nu viel het geheele kaartenhuis van zijn vroomheid inelkander, nu voelde hij wel, wat er aan ontbrak.

Met dit woord van Jezus is raar omgesprongen. In de R. Kath. Kerk zegt men dat door de monniksbelofte van vrijwillige armoede de stand der volmaaktheid bereikt wordt. Maar draait men het woord van Jezus dan niet om? De Heiland wil uit een werkheilige een arme zondaar maken, en men gebruikt Zijn woord om . . . een werkheilige te maken.

Anderen eischen, als in de communistische of socialistische heilstaat: volkomen afstand van alle bezit en eigendommen. Maar dat staat nergens in den Bijbel. In de naaste omgeving van den Heer . . . had Martha te Bethanië niet zelf een huis waar Jezus vaak op bezoek kwam, en heeft Hij ooit geëischt dat zij het zou verkoopen? Of toen Zacheüs den Heiland in zijn huis ontving en het ontwaakte tollenaarsgeweten uitriep »De helft van mijn goederen geef ik aan de armen!« viel de Heer hem toen in de rede: »neen, Zacheüs' niet de helft, maar alles?« En toen sommigen na Pinksteren alles verkochten en aan de gemeente gaven wat zij bezaten, deden ze dat in volle vrijheid.

Zegt Paulus niet: »Al ware het, dat ik al mijn have den armen gave, en de liefde niet had, zoo zoude het mij geen nuttigheid geven!«?

—o—

De jongeling ging bedroefd heen. De Heiland had goed gezien. De strik, waarmede deze jongeling, die bijna bewogen was een volgeling van Jezus te worden, was gebonden, was een van de gevaarlijkste soort. En als de Heiland van het buitengewoon moeilijke voor een rijke spreekt om zalig te worden, zijn zij verslagen en ontzet. Zij zijn zelf niet rijk, maar . . . los, geheel los van het aardsche waren ook zij niet. En wie is het wel?

Zeer verslagen vragen ze dan ook: »Wie kan dan zalig worden?« »Niemand!«

Wie kan zijn eigen trotsche menschenhart veranderen? Wie kan zichzelf helpen? Wat ontbreekt mij nog om een Christen te worden?

En ons antwoord moet zijn: alles!

Maar Jezus spreekt het heerlijke woord tot allen die bijna bewogen zijn een Christen te worden: »Bij de menschen is het onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk!«

Door Gods genade kon Paulus zeggen: »Ik acht alles schade, indien ik Christus slechts gewinne!« »Daar is redding, o zondaar voor u!« Bij God alleen is het mogelijk. »Ga tot Hem, Hij geeft u rust, blijf niet langer verre staan. Dat u niets weerhoud' van Hem, Jezus neemt de zondaars aan!«

N. P. G. B.

ZENDING.

EEN OEROUD LIEFDESPLAN GODS.

Gen. 12 : 2, 3.

De redding der volkenwereld, de bekeering der heidenen, is niet een idee uit hoofd en hart van eenig menschenkind voortgekomen. Jezus Christus zelf, dien Jesaja reeds »het licht der volken« noemt, wees zijner Gemeente de zending onder heidenen als gewichtigste levenstaak aan. Maar reeds lang voor Jesaja en andere Profeten gaf de Heere zijn wil te kennen aangaande bekeering van de volken der wereld als een zegen in de naderende heilsbedeeling. Tot Abraham werd reeds gezegd, dat hij door den hem geschonken zegen, tot een zegen gesteld zou worden voor alle geslachten des aardrijks. Daar reeds brak het licht door van Gods liefderaad, waarvan eens alle volken der aarde zouden genieten.

Om deze gedachte Gods te verwerkelijken, gebruikte Hij een mensch, die zich onvoorwaardelijk Hem ter beschikking stelde. Deze vond Hij in Abram.

Abram (later Abraham) was een mensch, die zich innerlijk liet vrijmaken, om God te kunnen dienen. Hij werd door Gods oproep los van de wereld, in welke hij tot nu toe mede geleefd had; hij liet zich losmaken van zijn bezitting, ja, zelfs van zijne familie. Waar God hem gebruiken wilde, verliet hij alles, wat hem in den dienst van God hinderlijk zou kunnen zijn. Nog heden kan God voor de behoudenis der heidenen slechts menschen gebruiken, die zich van harte laten losmaken, om den Heere geheel te dienen.

Abraham was ook bereid, om den bekenden wil van God onverbiddelijk te volbrengen. Zoodra hij had begrepen: Dat wil God van mij maken! ging hij niet meer te rade met vleesch en bloed, maar deed den wil van God; ook dan nog zelfs wanneer hij den diepsten zin van het bevel Gods niet ten volle kon begrijpen. God stelde zijn gehoorzaamheid en trouw dikwijls op zeer harde proef. Te weten: God wil het! was hem genoeg. — Voor de zending onder de volken, zijn alleen menschen geschikt, die onbedingd tot gehoorzamen bereid zijn, ook dan, als zij 's Heeren opdracht niet ten volle begrijpen.

God kon Abraham ook daarom gebruiken, omdat

hij God ten volle vertrouwde, ook onder de moeielijkste omstandigheden. Toen hij op Gods bevel afreisde nam hij als het gewichtigste reismateriaal zijn vertrouwen op God mede. Hij vertrouwde God, dat Hij hem op voor hem totaal onbekende wegen leiden zou; dat Hij hem in gevaren beschermen zou; dat Hij voor zijn levensonderhoud zorgen zou; kortom: alles vertrouwde hij zijn God toe, dewijl hij wist de weg die ik bewandel, ga ik volgens Gods wil.

Wie God onder de heidenen dienen wil, die moet zijn God in alle levensaangelegenheden volkomen vertrouwen kunnen als Abraham

Waar God zulke menschen vindt, daar geeft Hij hun zijn zegen en maakt ze daardoor tot een zegen voor anderen. Abraham werd door God ook met aardsche goederen rijk gezegend. Alles, wat hij om Gods wil had achtergelaten, werd hem overvloediglijk weder geschonken. Maar veel rijker dan alle aardsche bezitting, was de inwendige zegen, die hij er van wegdroeg. In de opvoedingsschool Gods werd hij gevormd tot een mensch, die niet slechts zijn tijdgenooten, maar inderdaad den allermeesten menschen torenhoog overtrof. Zijn godsvrucht, zijn toewijding en andere vooropstaande deugden zijn slechts door enkele menschen beleefd geworden. En welk een overvloedigen zegen lag er voor Abraham in de diepe kennis van God en in de hartelijke gemeenschap (vriendschap!) die hem ten deel viel! (Gen. 18 : 17). Waarlijk, God heeft woord gehouden: »Ik zal u zegenen!«

Zoo kon de aartsvader ten zegen zijn voor velen. Dat, wat God (Gen. 18 : 19) van hem gezegd heeft, is rijkelijk vervuld geworden: »Ik heb hem gekend, opdat hij zijnen kinderen en zijn huis (gezin) na hem zoude bevelen en zij den weg des Heeren houden... opdat de Heere over Abraham doe komen, wat Hij hem beloofd heeft«. En gelijk hij voor zijn kinderen en nakomelingen ten zegen werd, zoo ook werd hij het voor zijne medemenschen. Hoe aangrijpend wordt het ons in Gen. 18 voorgesteld, hoe hij voor anderen heeft gebeden, en als redder zijner broeders zich vertoonde.

De geschiedenis der heidenzending heeft talrijke voorbeelden, om te doen zien, hoe menschen, die zich Gode dienstbaar stelden, daarin mildelijk gezegend zijn, en zóó vele anderen ten zegen werden, zoodat dikwijls een mensch duizenden tot behoud dienden.

Naar Gods belofte zal deze zegen Abrahams eens tot alle geslachten der aarde komen. In ruime mate is die belofte heden reeds vervuld. Nauwlijks is er nog een volk op de aarde, dat niet reeds op een of andere wijze met het Evangelie in aanraking is gekomen. Millioenen uit alle windstreken en tijden hebben reeds den God Abrahams leeren kennen en vertrouwen. Abraham werd de stamvader van Hem, die Jesaja »het licht der heidenen« en de grijze Simeon eveneens »een licht tot verlichting der heidenen« noemde. En Jezus zelf zond Zijne Apostelen de wereld in, om alle volken, alzoo ook de verste heidenen, het Evangelie te verkondigen. In Christus' zendingsbevel wordt Gods belofte aan Abraham bevestigd: »In u zullen gezegend worden alle geslachten der aarde!« En wanneer eenmaal »de volheid der heidenen« ingegaan zal zijn, en wanneer dan ook Israël als geheel volk het Evangelie zal aangenomen hebben, dan mag Abraham zich verheugen en God prijzen, Die Zijn woord zonder voorbehoud heeft vervuld. En wij zullen ook met de ontelbare schare uit alle volken en talen en tongen God prijzen, Die Zijn eeroud liefdesplan zoo heerlijk uitgewerkt heeft.

Nog is de volheid der heidenen niet daar. Nog hebben wij het heerlijk voorrecht, daartoe te mogen medewerken. Daarom laat ons bij de vele verplichtingen in eigen omgeving, de heidenen in de verte niet vergeten! Wij willen hun immers onze liefde, onze gebeden, onze offers en, wanneer het God zoo behaagt, onszelf van ganscher harte geven.

Uit »Der Neurupiner Missionsbote«.

N. v. B.

De stamboom van den Heere Jezus

Matth. 1 : 1—16.
Luk. 3 : 23—38.

De Evangelisten Mattheüs en Lukas, stelden er blijkbaar veel prijs op, de geslachtslijst van den Heere Jezus op te sporen en duidelijk te vermelden.

Mattheüs begint er zijn Evangelie mede. Hij vooral begreep hoeveel het beteekende voor de geloovigen uit zijn volk Israël, dat zij met zekerheid wisten, dat Jezus uit het koninklijk geslacht van David gesproten was, en dus als de ware Messias mocht en moest geëerd en aangebeden worden. En ook heeft de Apostel-Evangelist ongetwijfeld aan zijn geheele volk gedacht en geschreven, ten einde het op hun Messias opmerkzaam te maken, opdat allen in Hem zouden gelooven en zalig worden.

De opgezette stamboom van M. ziet er wat anders uit dan die van Lukas. De eerste begon met David te noemen. Zijn plan was om met bijzonderen nadruk van Davids koningschap uit het koninklijk geslachtsregister te toonen, door de namen der hoofdpersonen van driemaal viertien geslachten te noemen. De Evangelist volgt bij zijn indeeling de groote tijdperken in de geschiedenis van Israël.

Er blijkt wel uit met welk een nauwgezetheid onder Israël de lijst van die geslachten waren bijgehouden en dat onder zeer wisselende omstandigheden, maar met uitzicht naar den grooten Zoon Davids, den Messias.

Lukas begint zijn opgeven van 's Heeren geslachtslijst niet van boven af, zooals Mattheüs, maar van onder af opwaarts, maar niet tot David, noch tot Abraham, maar tot Adam. Lukas was gedurende jaren de reisgenoot en medearbeider van den Apostel Paulus; en zijn paulinische gezindheid — het universeele, de samenvatting van alle volken, het gansche menschdom, de geheele menschheid, die mag deel hebben aan Gods heil in Christus. En juist die ruime gedachte — Christus voor allen — deed hem zoo veel bijzonderen nadruk leggen op het mensch-zijn van Jezus. De Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, van Wien Paulus sprak, wordt ook door Lukas bij het opstellen dier geslachtsboom voor oogen, als de God-menschelijke, heerlijke Gave Gods aan de wereld.

Hij begint zijne beschrijving met omtrent 't 30ste levensjaar des Heeren naar het vleesch, en zegt dan eerst waarvoor men, wat zijn afkomst betreft, vrij algemeen Jezus hield. Hij werd geacht te zijn de zoon

van Jozeph. Nu noemde Lukas de naam der moeder niet, dat behoorde zoo niet in een geslachtsregister — maar noemde Maria's vader, n.l. Heli, die dus naar den regel der natuur, Jezus' grootvader was.

De beide geslachtslijsten van Mattheüs en van Lukas luiden tamelijk gelijk van Abraham tot David. Alleen is het te merken, dat er aan beide zijden namen uitgevallen zijn. Hoe dat zoo geschied is, is niet op te sporen. Dit is ook nog het geval na David.

Met het begin der regeering van Davids zoon, Salomo, komt er een besliste scheiding. Mattheüs trekt de koninklijke lijst door, Lukas vormt een nieuwe tak van Davids stam, laat Salomo los en noemt Davids zoon Nathan (Luk. 3 : 31). Van dit punt uit vervolgen Mattheüs en Lukas daarna hun eigen weg, en Lukas eindigt zijn opsomming niet bij Jozeph, maar bij Maria, de moeder des Heeren. Het koningschap van Salomo was niet de type van Christus' Koningschap, maar wel het koningschap van den teruggezetten Nathan.

Nochtans is 't wel merkwaardig, dat Jozeph en Maria beiden uit het geslacht van David waren.

Zeer treffend is het op te merken, dat Mattheüs, die voor de geloovigen uit de Joden schreef, verschillende vrouwennamen in zijn lijst noemde. Zulks was naar Joodsche zeden niet welvoegelijk, maar M. doet het toch, en nog wel van heidinnen, die door uithuwelijken in de gemeenschap Israëls opgenomen en onder wonderbaar Godsbestuur in de geslachtslijst van den Messias ingevoegd zijn! Ja, daar zien we de voetsporen Gods in de geschiedenis.

En is hier ook niet duidelijk te merken de groote genadegedachte Gods, om in de volheid des tijds, als Hij Zijn Zoon in het vleesch zou doen verschijnen, Deze èn voor Joden èn voor heidenen, tot zaligheid zoude aanbrengen? De namen van Rachab en Ruth schitteren als goddelijke lichtpunten in Israëls geschiedenis, en in de openbaring van Gods raad. En waar Mattheüs dan ook vrouwen noemt als Thamar en Bathséba, de vrouw van Salomo, die ook takjes werden aan den stamboom des Heeren, ja, dan schittert ons Gods genadeplan voor oogen, om Zijn Zoon in de wereld te zenden, ten einde diep gezonkenen en in strikken der zonde verwarden, op te heffen en als verloste zondaren en zondaressen op te richten en te verhoogen in Zijne gemeenschap, en ze te vereenigen met Zijn verlost volk!

Zoo glansde reeds onder de Oude Bedeeling, het Evangelie van Gods genade en wijsheid ons tegen!

Ons, die in Christus zijn, is Hij geworden: »wijsheid van God, en rechtvaardigmaking, en heiligmaking, en verlossing«. (1 Kor. 1 : 30.)

God zij geloofd! N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gethsemané. Gevangenneming.

Mat. 26 : 36—56; vergel. Mat. en Marc.
Joh. 18 : 1—13.
Les voor Zondag 3 Maart 1929.

Het was voor Jezus en zijn disc. een ernstig samenzijn geweest dien vooravond van het Paaschfeest. Lang hebben bleef er geen oplossing voor dit ongewone verschijnsel over.

Een nader onderzoek was nogal moeilijk, want bij het werk zelf waren de vijandelijke kaffers nooit aan te treffen. Toch bleek naderhand voldoende, dat die boomsoort, die het geschiktste hout gaf voor de korte werpspiezen, het assagaaihout, zeer dikwijls aangesneden was. Dat laatste deed de achterdocht sterk toenemen. Toen echter plotseling alle kaffermannen uit hunne kralen verdwenen waren hoorde men spoedig in vlugge opeenvolging wel zooveel, dat men moest rekenen met een ernstige oorlog. Het opperhoofd Sandili had zijn mannen opgeroepen en zich verbonden met het Scaleka-opperhoofd Kreli. Niet lang lieten zich nu de huiveringwekkende vlammenteekens van rookende en brandende farmhuizen op zich wachten. Die het zagen, liep een koude rilling over de rug. Wanneer hij tijd er voor heeft, viert de zwarte krijger eerst zijn lust bot in het pijnigen en verminken er daarna pas in het vermoorden van zijn vijanden.

Een zeer kritieke tijd zou voor de blanke soldaten aanbreken, toen Sandili hen tot aan een prairiebosch gelokt had. Hier vormde de bergketen voor hen, die niet heel nauwkeurig met het terrein bekend waren, een natuurlijke val; en de blanken stonden er voor, voor ze er erg in hadden. Dat was precies volgens de berekening van de sluwe Sandili. Door een aanhoudende terugtrekkende beweging, onderbroken door kleine aanvallen, had hij zich juist hierheen

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

28

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst nogal voorspoedig. Hij kwam ook in aanraking met de familie Landman, wilde echter geen Christen worden gelijk deze. Tegenspoeden kwamen in den vorm van een sprinkhanenplaag, een geweldige hagelslag en langdurige droogte. Midden in de vreugden van een schoone Zondagmiddag werden zij opgeschrikt door het bericht, dat de oorlog met de kaffers was uitgebroken. De vrouwen moesten allen naar het kamp, waar zij meer hoorden, dan de mannen, die allen het veld in moesten, ook Zandberg als korporaal, die onder zijn manschappen ook zijn zestienjarige zoon Willem had).

Reeds langen tijd voor het uitbreken van den oorlog hadden bereden politie-soldaten verdachte dingen gezien. Ongewoon dikwijls waren »roode« mannen in het bosch geweest om met allerlei dingen bezig te zijn. Dat was opvallend, want volgens onverbreekbare overlevering was het vernederend voor mannen, brandhout en hout voor huttenbouw te zoeken, dat was enkel het werk van de vrouwen. Men moest dus wel aannemen, dat de mannen bezig waren hout voor werpspiezen te snijden. Anders

zij ongetwijfeld in de zaal vertoefd. Uit het evangelie van Johannes blijkt wel, dat Jezus nog veel tot de jongeren te zeggen had. Wat had Hij een zorg voor ze! O, Hij wist ook zoo goed, dat hun geloof in Hem zeer geschokt zou worden, dat zij door zijn lijden en dood verschrikken zouden als kinderen tusschen wilde en booze menschen.

Eindelijk dan stonden zij op om heen te gaan. Er was een plaats waar Jezus dikwijls vergaderd was geweest met zijn disc. Dat was de hof Gethsemané op de helling van den Olijfberg. Daar was het stil en rustig. Ook thans ging Jezus naar die plaats. De wandeling daarheen was niet zoo heel ver. In een half uur was het best te doen. Wij volgen Jezus en zijn disc. in onze gedachten door de stad, de poort uit, door het dal van de beek Kedron en dan weer omhoog, tegen den Olijfberg op. Mij is het te moede alsof stille ernst hen heeft omzweefd.

Daar aangekomen sprak Jezus Mat. 26 : 36 en Luc 22 : 40. De disc. moesten bij den ingang wachten en bidden. Jezus wilde alléén bidden.

Drie mannen nam Hij mee verder den hof in, Petrus, Jakobus en Johannes. Terwijl zij samen gingen, begon Jezus droevig en zeer beangst te worden, Mat. 26 : 37, 38. Na een poosje liet Hij ook deze drie achter. Vertel Marc. 14 : 34. Zij zouden zijn zwaren strijd *niet zien*. Hij wilde *alléén bidden*; door niemand gestoord aan den Vader zich vastklemmen, nu de last van de zondeschuld der wereld op Hem aan kwam. Maar gaarne wilde Hij, dat zij met Hem waakten. Vertel v. 39. Wellicht hebben de drie in 't eerst de stem van Jezus zoo nu en dan kunnen hooren en verstaan. Maar pas later hebben zij dien zwaren gebedsstrijd eenigszins begrepen. Geruimen tijd bleef Jezus zoo in gebed. Toen kwam Hij bij de disc. terug. Vertel v 40, 41, vergeleken met Marc. 14 : 37, 38.

Daarna ging Jezus weer 'n eindje van hen af — tracht het opnieuw aanschouwelijk voor te stellen. Teruggekomen sliepen de discipelen al weer en wisten niet wat ze Jezus antwoorden zouden. Hij liet ze maar met rust en ging alleen — voor de derde keer. Teeken ook dit.

Na een poos kwam Jezus terug. Het gebed had Hem gesterkt. Hij ging getroost den verrader tegemoet.

Wat, den verrader? Ja! De disc. schijnen niet veel meer aan Judas gedacht te hebben, anders zouden ze niet zoo rustig zijn geweest. Maar Jezus had op zijn komst gerekend. Nu zou hij weldra komen, want hij wist wel, waar Jezus naar toe ging, Joh. 18 : 2.

Jezus kwam bij de disc. en wekte hen. Ja, wat zijn strijd betrof mochten ze nog wel wat voort slapen en rusten; maar de verrader was nabij, daarom moesten ze gaan. Waarom zou die bende Hem zoeken ver in den hof en daar den boel ook nog vernielen? Jezus ging hem tegemoet naar den ingang.

Met schrik zagen de disc. nu ook de lantaarns en de fakkels en in 't licht daarvan ook de mannen. Wat mag er toen wel in hen omgegaan zijn? Wat waren er een menschen! Beschrijf den stoet; noem de groepen: soldaten, waarschijnlijk van den tempelwacht; overpriesters; *Schriftgeleerden*; ouderlingen des volks. En Judas was de leidsman! Hij had beloofd, den persoon aan te duiden, dien de soldaten grijpen moesten. Vertel, wat hij doen zou en hoe dat verliep, v. 48—50.

Vertel dan eerst Joh. 18 : 4—9.

Daarna traden soldaten op Jezus toe, misschien moeten we aannemen, dat er wel een paar tegelijk op Hem zijn toegesprongen: zie bij Mat. v. 50b. Petrus kon het niet meer uithouden. Vertel v. 51—54. vergeleken en aangevuld met Joh. 18 : 10, 11.

Tenslotte de gevangenneming en de vlucht der discipelen. Droeve nachtelijke optocht. Hoe anders enkele dagen tevoren, toen Jezus op een jongen ezel reed en allen „Hosanna" riepen. Nu begrijpen wij, dat Jezus toen niet vroolijk kon zijn. Hij wist, wat spoedig volgen zou. K. R.

Een zeer gemakkelijk boekje is in de lijdensweken de „Overeenstemming der evangeliën" door Dr. G. P. Marang. Uitg. Nederl. Zondagsschoolvereeniging. Prijs 50 cent K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

HOE MAAK IK EEN GOEDE TOESPRAAK?

Het beeld.

Is dit niet de derde keer, dat ik met hetzelfde onderwerp tot u kom? Doch de nood is mij opgelegd, immers ben ik

---

willen terugtrekken.

In de avondschemering blonk de bergkam roodachtig van de duizenden roode kaffers, die reeds juichten. »Nu hebben wij ze!« en zich brutaal blootgaven. De blanken hebben echter geen vrij schot. Wanneer zij het wagen, ook maar iets vooruit te gaan, zijn zij door een twintigvoudige overmacht omsingeld.

Op de hellingen en op de kam der cirkelvormige hoogte kruipen de zwarten rond en prikkelen de tot schieten vaardige blanke krijgers, die in hun opwinding moeilijk te weerhouden zijn om op onverstandige manier verder op te dringen.

Hoe gemakkelijk konden zij in de schemering te ver gaan! Enkele sluwe, zeer goed met het terrein bekende kaffers hadden zich reeds tamelijk vèr naar beneden gewerkt en wachtten, door haat bezield, ongeduldig op een onvoorzichtige blanke. O, wat zou het een bange nacht worden! Een vooraf afgesproken teeken .. de assagaai vliegt geluidloos, zonder knal; de zich verscholen zwarte krijgers hurken in de onmiddellijke nabijheid en in greppels . . . en menige Europeër heeft den doodelijken stoot ontvangen. Het onraadschreeuwen en schieten geeft niet veel. De kaffers trekken zich slechts een weinig in de hun precies bekende duisternis terug; wanneer de blanken hen in die voor hen onbekende duisternis volgen, zijn zij voor de tweede maal in den val, zonder nauwelijks een vijand te hebben waargenomen. Meermalen liepen zoo groepjes blanken en ook enkelingen in het verderf en waren de »roode« kaffers op bloedige wijze tevreden gesteld, tot de lang verbeide morgenschemering de blanken uit de klem bevrijdde, het nieuwe daglicht hen echter ook hun verliezen toonde.

Dat de bosch-oorlog hier op deze gevaarlijke plaats nog menige blanke het leven zou kosten, daarop was in ieder geval door de kaffers gerekend.

Maar hij, die dit alles zoo sluw had uitgedacht, die met onvermoeide energie alles had voorbereid en er een begin mee had gemaakt, Sandili, de onverschrokken aanvoerder van den opstand was in deze ontzettende nacht zelf getroffen, en dat zou voor het spoedig einde van dezen oorlog van veel meer belang zijn, dan de blanken na deze vreeselijke nacht durfden hopen.

Waar waren Willem Zandberg en zijn zoon gebleven? Reeds bij het uitzwermen in het bosch waren zij van elkander af geraakt en gedurende den nacht nog meer. De een wist niet van den ander, of hij nog in leven was of tot hen behoorde, van welke men gedurende den nacht een korte schreeuw had gehoord. Hoe had zich het oor ingespannen om te luisteren in de onheilspellende duisternis, hoe was de fantasie aan het werk geweest! Toen Zandberg bij de aanbrekenden morgenschemering zijn troep wilde samentrekken, stiet hij met zijn voet tegen een lijk. Wie was het? In een oogenblik wilde zijn voorstellingsvermogen hem de gestalte van zijn oudste zoon voorschilderen.

(Wordt vervolgd).

zelfs in mijn tweede opstel, gelijk ik daarbij heb geprofeteerd, er niet mee klaar gekomen.

We hebben in het voorgaande stilgestaan tusschen een goed gewas en een goede toespraak en gezien, dat bij beide de bodem behoorlijk toebereid moet wezen, terwijl bij den groei in beide gevallen uitdunnen of snoeien gebiedende eisch kan zijn.

Thans nog een woord over het beeld.

Een goede toespraak kan het eigenlijk niet zonder passende beelden doen.

Fuller was gewoon te zeggen: »Beelden zijn als vensters, die het licht doorlaten". En wie is het niet met hem eens! Dikwijls, wanneer onze geschiktste woorden niet in slaat zijn onzen toehoorders te verklaren wat wij bedoelen, werkt het licht van de overeenkomst met verrassend succes. Onze Heiland, het Licht der wereld, oordeelde het noodig om zijn toespraken door middel van beelden te verduidelijken. Wat waren ze, dank zij deze beelden, bevattelijk zelfs voor de eenvoudigsten. Geen wonder, dat het gewone volk Hem gaarne beluisterde.

Spurgeon merkt op: „Niet alleen aan Noach, maar ook aan elken prediker der gerechtigheid luidt de opdracht: *Gij zult een venster aan de ark maken*".

De toespraak, die uitsluitend uit degelijke zinnen vol degelijke gedachten bestaat, spreekt slechts tot het hart van weinigen Voor de meesten is ze als een huis zonder vensters, als een gevangenis, waarvan ze de bijzonderheden het liefst aan zich laten voorbijgaan.

* * *

Niet alleen laten vensters het licht door, maar ook een stroom van versche lucht, al zijn ze in onze bedehuizen helaas gewoonlijk hermetisch gesloten vanwege de gevoelige haarlooze schedels van sommige onzer broeders. Welk een wonderbaarlijke uitwerking heeft soms niet een geopend venster! Het gehoor ontwaakt uit den onweerstaanbaren slaap, die een drukkende en onwelriekende atmosfeer het in de oogen heeft gestrooid. Het komt tot het leven terug en is weer in staat aandacht te schenken.

Ook in dit opzicht werkt het beeld als een venster.

Ik mag gaarne toespraken, verhandelingen of betoogingen lezen, maar wanneer ze van het begin tot het eind zijn als een dorre woestijn zonder eenige oasen, waar de palmboomen groenen en de wateren de blauwe luchten weerspiegelen, of — ik wil veronderstellen dat de stof degelijk is en de behandeling ervan minstens even degelijk — als een uitgestrekt woud, dicht begroeid met hooge boomen en zonder een ravijn, waarin de beek kabbelt en het hert zijn dorst lescht, dan wordt mijn begeerte om tot het einde toe vol te houden wel heel zwaar op den proef gesteld.

En waar ik vermeen tot het gewone menschdom gerekend te moeten worden, kan ik het vermoeden niet van mij zetten, dat andere menschen tegenover dezelfde materie eenzelfde gevoelen bewaren.

* * *

Een mooi venster vergeten we niet spoedig.

Er zijn kerken, die haar vermaardheid hoofdzakelijk te danken hebben aan een opvallend schoon venster. Vele bezoekers kunnen u na verloop van jaren niet meer vertellen, wat de architectuur van het bouwwerk is. Die is hun in nevelen ondergegaan. Maar de voorstelling, die de kunstenaar in het glas heeft gebrand, is ze bijgebleven en die raken ze hun gansche leven niet kwijt.

Dit is heel vaak de geschiedenis van een doeltreffend beeld.

Een oude broeder voorganger vertelde eens, dat hij ergens veertig jaar geleden een godsdienstoefening had geleid en er onlangs weer in de buurt kwam. Hij ontmoette er iemand van zijn leeftijd, die hem herkende en blij op hem toeliep. „Ik kan mij nog heel goed uw preek van vroeger herinneren, mijnheer!" zeide hij.

Natuurlijk voelde de toegesprokene zich hierdoor niet weinig gestreeld en vroeg: „Wat was dan de tekst?"

De man moest bekennen, dat hij den tekst niet meer wist „Waarover ging dan de preek?"

„Och, mijnheer", antwoordde hij, „ik geloof, dat ik zoowel tekst als preek ben vergeten, maar toch staat mij levendig voor den geest, wat u hebt willen zeggen. U hebt een beeld gebezigd, dat ik tot aan mijn dood toe zal onthouden".

En daarop vertelde hij tot in bijzonderheden wat het beeld was.

Beelden zijn niet zelden als spijkers, waarmede de waarheid aan het geheugen wordt gehecht.

* * *

Waar moet de spreker zijn beelden zoeken?

Ligt de heele wereld niet voor hem open? De natuur, kunst, wetenschap, literatuur, geschiedenis, het drukke dagelijksche leven, onze huiselijke omgeving, onze ervaring, kortom alles is hier den mensch onderworpen, die oogen heeft om ermede te zien en daarbij iets heeft te zeggen.

Maar de mooiste en meest pakkende beelden blijven altijd die van eigen vinding.

„Er moeten bloemen in een toespraak voorkomen", zegt een zeker schrijver en redenaar, „maar de meeste moeten bloemen zijn, die wij zelf hebben gekweekt, niet die teere bloemen, die met vele voorzorgsmaatregelen geïmporteerd zijn van een ver afgelegen land".

Wat kunnen eenvoudige menschen de waarheid, die zij onder de aandacht van hun omstanders willen brengen, soms raak illustreeren aan de hand van hun dagelijksche bezigheden. Ik hoorde eens een soldaat een goed woord van Jezus zeggen, dat hij verduidelijkte met wat er in de kazerne en het hospitaal plaats grijpt. Zijn gansche toespraak was gekleurd met de kleuren van zijn dagelijksche omgeving en wij allen hebben God gedankt voor den zegen, dien Hij ons door onzen broeder had gebracht. Och, laat een verpleegster, die haar werk liefheeft, of een zendeling, die niet anders dan zendeling kan zijn, over het evangelie spreken en laten beide hun voordrachten eens versieren of verluchten door gelijkenissen aan de ondervinding op het eigen erf ontleend, hun beelden zullen ons vergezichten geven, die ons verwonderd doen zijn en ons ontroeren, terwijl diezelfde beelden, door den welsprekendsten kanselredenaar gegrepen om dezelfde waarheid te belichten, ons nauwelijks als bijzonder doeltreffend opvallen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

UIT DE GEMEENTEN.

NIEUWE PEKELA. Het is al een heele tijd geleden dat wij door middel van deze papieren bode iets van ons lieten hooren. Het gaat daarom in onze gem. Gode zij dank toch wel goed. Het jaar 1928 ligt achter ons en terwijl wij jaarvergadering hielden en een blik terug wierpen was dat een blik vol dankbaarheid. Uit de verslagen bleek dat de Heer ons gezegend had zoowel op geestelijk als op stoffelijk gebied. In een zeer dankbare stemming gingen we dan ook huiswaarts.

Den 17den Januari was er in onze kerk een radiotoestel met zeer groote luidspreker geplaatst en hebben velen geluisterd naar de ons bekende Evangelisatie-uitzending. Het was alles zeer goed te verstaan zoodat ook wij konden genieten van toespraak, zang en muziek. Een broeder merkte op, dat het nu eerst recht in vervulling gaat als wij zingen: „Daar ruischt langs de wolken een lieflijke naam.

Wij gaan voorwaarts vol goeden moed biddende om leiding en wijsheid van den Heer en in het vaste vertrouwen dat Hij ons niet begeeft en niet verlaat. De Secretaris J. H.

STAVOREN. Mochten wij kort geleden melding maken van heerlijke Kerstdagen in en door de gemeente beleefd, thans is het bericht niet minder verblijdend, want een br. en zr., die (zooals gemeld) vrede voor hun ziel hadden gevonden in het bloed van Christus, wenschten ook door den Doop in de gemeente te worden opgenomen. Zoo was het dan Zondag 13 Januari een feestdag voor de gemeente. Des middags sprak onze br. Voorganger Ds. van Dongen voor een overvolle kerk een heerlijk Evangelie (dat naar wij zullen hopen, niet ledig zal wederkeeren), waarna onder groote plechtigheid den Doop aan genoemde br. en zr. werd voltrokken. Daarna schaarden wij ons als Gem. om den Disch des Heeren, waar de nieuwe leden hartelijk welkom werden geheeten. Ja, groot waren de zegeningen, maar onze God heeft meer om te geven want een jeugdige zuster mocht eveneens vrede vinden aan den voet van het Kruis. Wanneer het zoo gaat in de gemeente dan kunnen wij toch moeilijk zwijgen van de groote daden des Heeren, nietwaar? Nu zou ik nog veel kunnen zeggen, want wij hebben in den tusschentijd onze gemeentelijke jaarvergadering gehad. Maar laat 't u genoeg zijn te weten, dat wij ook op die vergadering dankbaar mochten terugblikken, anders zou ik te veel van het geduld van onzen Redacteur vergen.

Met br.gr., uw br. in Chr., de Secr. J. W. ZWAAN.

MEDEDEELINGEN

BOUWFONDS GEMEENTE UTRECHT.

In vriendelijken dank ontvangen van de gemeente Hoorn f 4.—.

Bapt. Gem. Utrecht. D. MOLIJN, Secr.
Giro 101892 J. P. Coenstr. 33.

RADIO-UITZENDING.

Met vriendelijken dank aan de gevers ontvangen van G. H. te A. f 2.50; N. v. B. te St. f 2.50; D. v. V. te A. f 1.00; Coll. Gem. te 's-Gr. f 16.10, idem te H. f 7.35; idem te W. f 5.72. Coll. luisterclubje te H. f 3.60. Totaal f 38.77.

G. BROERTJES, penn. U. R. C.
22 Jan. 1929. Heerenweg 82, Heemstede.
Postr. 142741.

DERDE GEWESTELIJKE JEUGDDAG
te 2e EXLOERMOND.

Wij wekken alle jonge menschen uit de omgeving op, om *Vrijdag 8 Febr. a.s.*, den Jeugddag te 2e Exloërmond te bezoeken.

HET COMITEE.

LEESTAFEL.

Een woord tot de rijpere jeugd, door A. W. F. Idenburg en

De Bijbel, door J. N. D.

Uitgave van J. N. Voorhoeve, te Den Haag.

't Is ons niet duidelijk, waarom het woord van den heer Idenburg, waarin hij de jeugd vermaant om vast te houden aan de belijdenis der vaderen, door Voorhoeve wordt uitgegeven.

Het tweede geschriftje is een getuigenis a.g. den Bijbel.

L.

VRAAGTEEKENS.

III.

De godsdienst is voor Marx niets anders dan een uitvloeisel der materieele ontwikkeling. De mensch concludeert uit alles wat hem overkomt, dat er machten zijn, buiten en boven hem, die hij dan Godheden noemt. De mensch schept zich dus een Godsvoorstelling of liever gezegd een God.

In de eerste tijden werden de natuurkrachten vergoddelijkt. Maar naarmate men deze meer ging beheerschen, verbleekte de luister dier goden zienderwijze. Toch ging het Godsbegrip niet te loor. Want naarmate de voortbrenging zich van de voorziening louter en alleen in eigen behoeften, ging ontwikkelen tot een voortbrenging voor de markt ontstonden er allerlei crises, die veel ellende veroorzaakten, doch waardoor tevens het bewustzijn, „daar zijn machten boven ons die wij niet kennen", bevestigd werd. Zoo spruit naar Marx' oordeel alle religie voort uit de onkunde van den mensch met betrekking tot de innerlijke samenhang der machten, welke hun bestaan beheerschen.

Prof. Mr. M. W. F. Treub zegt in zijn werk „Hoofdstukken uit de geschiedenis der Staathuishoudkunde" op pag. 106 handelende over de grondslagen van het Marxisme, dat deze leer „het denken en daarmede ook het handelen der individuen en groepen in de maatschappij, uit de materieele omstandigheden, de economische toestanden waaronder deze individuen en groepen in de maatschappij leven, verklaart.

In het maatschappelijk leven is de begeerte naar economische [d.w.z. stoffelijke] goederen alles overheerschend. Vandaar dat voor het verklaren van het maatschappelijk gebeuren alle andere invloeden ondergeschikt zijn aan en, bij voldoende kennis, in laatste ontleding teruggebracht kunnen worden tot dien der economische toestanden, welke op hun beurt weer bepaald worden door het peil waartoe de goederenproductie is geklommen. Nu worden de verhoudingen die bij een bepaald ontwikkeling-stadium der productiemiddelen ontstaan, door recht en moraal gesanctioneerd. Doch recht en moraal hebben hierbij slechts schijnbaar een zelfstandige beteekenis. In werkelijkheid zijn deze voorstellingen niet anders dan de vormen, waaronder de noodzakelijkheid der maatschappelijke verhoudingen, gelijk die door het ontwikkelings-tadium der productiewijze wordt bepaald, aan de onder die verhoudingen levenden bewust wordt. De voorstellingen omtrent godsdienst, moraal recht, kunst, worden derhalve niet genegeerd doch hun wordt *oorspronkelijke* beteekenis ontzegd".

Geen wonder dan ook, dat als eerst de kapitalistische productie-wijze door de socialistische zal zijn vervangen, er van godsdienst geen sprake meer zal zijn.

Het anti-godsdienstige van het Marxisme wordt door Hendrik de Mon in zijn lijvig werk; „De Psychologie van het socialisme" op pag. 8 en 9 zoo juist omschreven als hij betoogt: Het Marxisme leidt de doelstelling van het socialisme af uit het natuur-noodwendig verloop van maatschappelijke ontwikkelingswetten: in zoover is het deterministisch (determisme is de leer dat 's menschen handelingen zoodanig bepaald worden door voorafgaande oorzaken dat hij niet anders doen kon . . . . . Het inzicht in de maatschappelijke ontwikkelingswetten baseert het Marxisme op de geschiedenis van het verleden. . . . .

De ontwikkeling der maatschappij volgens bepaalde wetten voltrekt zich echter volgens Marx niet vanzelf, maar door *menschelijke wilshandelingen* die op het inzicht in de hen bepalende verhoudingen berusten, en bij het strijdende proletariaat bovendien op het inzicht in de noodzakelijkheidswetten van Marx *moesten* berusten".

Ik hoop in het bovenstaande een goed inzicht te hebben gegeven in dat belangrijke onderdeel van het Marxisme, dat het historisch materialisme wordt genoemd. Nauw daarmede verbonden is de leer van den klassestrijd doch die behandelen wij D.V. eens een volgende keer.

Het zal ons allen voorzeker reeds duidelijk zijn geworden dat de leer van het historisch materialisme voor een christen ten eenenmale onaannemelijk is. Haar anti-godsdienstige strekking is reeds voldoende om ons van haar af te wenden.

Een ieder in wiens leven de Christus is verschenen gevoelt als bij intuïtie dat *niet* de *mensch* de omstandigheden maakt, dat niet de mensch de economische omstandigheden beheerscht, doch dat *God* de geschiedenis schrijft, zij het ook met als hulpmiddelen de menschen.

Toch is deze opmerking geen bestrijding van het Marxisme, die een ieder kan bevredigen. Wij moeten dus hare argumenten eens nader onder de loupe nemen.

Allereerst dient te worden opgemerkt, dat het historisch

materialisme veel minder materialistisch is dan het schijnt. Het leidt wel alle overtuigingen en gevoelens terug tot den invloed der economische toestanden, waaronder zij zijn opgekomen en zich hebben ontwikkeld, maar die economische toestanden zelf, doet het bepaald zijn door den stand der productie-techniek. Maar die hangt toch zeer in de eerste plaats af van de ontwikkeling v. d. menschelijken *geest*. Die productiemiddelen, die productietechniek zijn toch weer alle producten van hoogeren geestelijken arbeid. Die *geestesarbeid* is toch eigenlijk de primaire factor d. w. z. de eerste, de grondfactor in het menschelijke arbeidsproces. Marx heeft dat zelf zoo duidelijk ingezien, als hij de vergelijking treft tusschen de bij en den mensch in hun arbeid. Hij zegt b.v.: „Wat van den aanvang af den slechtsten bouwmeester van de beste bij voordeelig onderscheidt, is dat hij de cel van zijn hoofd gebouwd heeft vóór hij haar in was bouwde. Aan het eind van het arbeidsproces komt een resultaat te voorschijn dat bij het begin daarvan reeds in de voorstelling der arbeider aanwezig, derhalve reeds ideëel voorhanden was". (Zie Mr. Treub pag 137 en 138). Dit nu geldt b.v. bovenal voor den buitengewoon ingewikkelden machinebouw. Wanneer men dit even doordenkt, dan gevoelt men dat het historisch materialisme ons plaatst voor dezelfde moeilijkheid als van het probleem van de kip en het ei. Immers de productietechniek kon niet vooruitgaan zonder vooruitgang van den geestesontwikkeling van het volk in technische richting en die vooruitgang is weer niet denkbaar zonder algemeene verhooging van het peil der geestesontwikkeling in het algemeen. Men gevoelt het historisch materialisme helpt ons niet uit de moeilijkheid met z'n bewering dat alle geestelijke waarden bepaald worden door de economische toestanden, die op hun beurt weer bepaald worden door de productietechniek. (Zie Treub pag. 138) (Zie ook de critiek van den Zweedschen revisionistischen sociaal democraat Gustaaf F. Steffen in Die Grundlage der Sociologie). Voorts die van Hendrik de Mon in zijn meergenoemd werk „De Psychologie van het socialisme".

(Wordt vervolgd.)

No. 2065 VRIJDAG 8 Februari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Gerustheid.

O God, 't is zoet met U te leven,
In U tevreên, in U gerust,
Getrokken door geen eigen lust,
En door geen aardschen lust gedreven.
't Is zoet, mijn God, wanneer wij lijden,
Tot U, den Redder, op te zien:
't Is zoet, aan U den dank te biên
Wanneer ons hart zich mag verblijden.
Gij, eeuwig, ondrieglijk Wezen,
Gij, Gij alleen belooft en geeft.

Die U vertrouwt, verwacht en heeft,
Heeft met U geen gebrek te vreezen.
Laat and'ren voor de toekomst ijzen:
Mijn God, mijn Vader geeft mij brood;
Hij weet, Hij kent, Hij ziet mijn nood;
En heeft genoeg om mij te spijzen.
O God, ik hoop op Uw genade:
Verleng mijn dagen, breek ze af,
De weg ten hemel ligt door 't graf —
Nooit komt men daar te vroeg of spade.

BILDERDIJK.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De trapsgewijze Ontwikkeling van het Geloof.

Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, gewijgerd, ... verkiezende, . . . achtende, . . .
Hebr. XII : 24—27.

Dit hoofdstuk des *geloofs* is een hoofdstuk van *daden*, van *groote* daden.

't Geloof zou zonder werken kunnen bestaan? Onmogelijk! Dit hoofdstuk zegt mij juist, dat het geloof samen gaat met *groote werken*. Het geloof brengt ons in gang, zooals de stoom de machine in beweging zet en de electrische stroom de lampen ontsteekt.

* * *

Het gaat in den tekst over Mozes. Over een gedeelte van zijn leven. Niet over heel zijn leven. Ook vers 28 spreekt nog over M.'s geloof, maar dat nemen wij er niet bij, omdat het er ons nu slechts om gaat te zien, hoe het geloof zich van trap tot trap ontwikkelt.

Men zou slechts in twijfel kunnen zijn, of ook vers 27 niet in een veel lateren tijd wijst dan de 3 voorafgaande verzen. De verzen 24—26 handelen duidelijk over den tijd, waarin M. tot manlijke jaren was gekomen en beslissen moest voor zijn volgend leven: over M. den *jongeling* dus. Vers 27 spreekt echter over het verlaten van Egypte, en daarbij is men geneigd te denken aan den uittocht 40 jaar later. Maar ons dunkt, dat hier gedacht is aan Mozus' *vlucht*, toen hij aan Farao's hof onmogelijk was geworden.

We kunnen dan, in 't geen hier, vers 24—27 van M.'s geloof gezegd wordt, zoo duidelijk zien, hoe 't geloof de gesteldheid der *ziel* wijzigt; een mensch innerlijk verandert, en in nieuwe, andersoortige daden zich uit.

I. *De 1e trap is: het visioen of de overtuiging:* Hij *zag* den *Onzienlijke.* Hij had een gezicht. Met het geestelijk oog schouwde hij een hoogere de hoogste werkelijkheid: God. Hij kreeg zekerheid, *persoonlijke* zekerheid aangaande God.

Daarmede *begint* het geloof. Eerst is »God« voor ons een *woord*, een *naam*, een klank — meer *niet.* Wij hooren het woord, maar 't is voor ons een woord, zooals elk ander. Zoo *ge*bruiken of *mis*bruiken we het. Wij nemen uit navolging of op gezag van anderen aan, dat er een God is en gelooven alles wat ons aangaande dien God gezegd wordt. Maar ons *eigen* leven gaat buiten Hem om. Hij is ons een Onbekende. Wij staan in geenerlei persoonlijke betrekking tot Hem. Hij leeft ergens, vèr weg, *Zijn* leven, en wij hier op aarde *ons* leven. Zijn leven en óns leven zijn als twee cirkels, die elkaar niet snijden. Laat staan dus, dat ons leven God tot *Middelpunt* zou hebben.

Hoe krijgt men die persoonlijke zekerheid? Hoe

wordt God *ons* werkelijkheid? *Diepste* werkelijkheid? Ergens in het O. Testament heeft God zichzelven een vreemden naam gegeven: »Ik zal zijn die Ik zijn zal. Mozes had n.l. gevraagd »wie zijt gij?« En toen had God gezegd: »Ik zal zijn, die Ik zijn zal«, m. a. w.: dat zal de *ervaring* u moeten leeren. God is de God van het leven. »Wandel met Mij en mettertijd zal u steeds duidelijker blijken wie Ik ben« zegt God.

Dat is de groote les: de weg der ervaring, der gehoorzaamheid, is de eenige om God te leeren kennen. In 't geen wij beleven in gehoorzaamheid, kunnen we God, den Onzienlijke, als 't ware zien. Zoo alleen komt er persoonlijke zekerheid, iets, waaraan men zich kan vasthouden. Eerst weinig, maar wordt dat weinige aanvaard, dan groeit het.

Hebt gij dat vaste punt? Die aanraking in uw geweten met den Eeuwige? Al het andere stroomt voorbij en laat u onrustig. God heeft de eeuwigheid, de vraag naar het eeuwige, in uw hart gelegd. Als ge opmerkt, nadenkt, kunt ge met de oogen van uw hart den *On*zienlijke zien. Zoo begint het geloof. Daardoor, dat God, God*zelf*, uw hart raakt. Toen Mozes zoo zeker van God was geworden alsof hij Hem zag, *begon* zijn geloof. Paulus' geloof *begon*, toen hij Jezus zèlf zag. En uw geloof *begint*, als gij aan uw hart de werking van Gods Geest voelt.

* * *

II. *Een zuiver oordeel is de 2e trap.* »Achtende« of »oordeelende . . .« Wanneer wij God hebben leeren kennen, brengt dit een groote wijziging in ons oordeel over de dingen. Tweeërlei staat dan tegenover elkaar; we voelen: 't eene is goed, 't andere kwaad; het eene moeten we aannemen, het andere verwerpen. Voor elk oordeel is een toetssteen, een uitgangspunt noodig. Wie God *persoonlijk* heeft leeren kennen, heeft *God* tot uitgangspunt. Paulus aanvaardde Jezus Christus tot uitgangspunt: »'k acht beoordeel alle dingen schade en drek te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Jezus Christus. Gezien in het licht van Jezus Christus, van Zijn Woord; Zijn kruis, Zijn openbaring, kan, wat men eens als schande; wijsheid als dwaasheid, voordeel als schade openbaar worden. Zoo zet de aanraking met God, den Levende, den Werkelijke, het oordeel om; *totaal* om. »Daarom«, zegt de Ap.: »daarom kent de wereld ons niet, omdat ze *Hem* niet kent«.

De versmaadheid van Christus en de schatten van Egypte stonden naast elkaar en Mozes oordeelde, dat de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom beteekende, hooger soortig geluk, dan de schatten van Egypte. En Paulus zegt: »het zij verre van mij te roemen anders, dan in het kruis«. Welk een oordeelsomzetting! In 't kruis — roemen. Zulk een verandering van den mensch van binnen bloeit uit de aanraking met Christus op.

Voor wie inderdaad Christus leert kennen, wordt Christus levensuitgangspunt. Het gezicht op de dingen verandert; het oordeel wordt tegenovergesteld aan dat van vroeger. Eigen voorrechten en deugden — neen! »Neem de wereld, geef mij Jezus«. Het is de 2e trap, maar ze veronderstelt de 1e. Hebt ge de 2e trap des geloofs reeds betreden? Wees gewillig om dit gezuiverde oordeel te aanvaarden. Hoe vreemd het u ook schijnen moge, zooals ge de dingen *nu* ziet, zoo geheel *anders* dan vroeger, zóó zijn ze. Slechts wie nog niet bestraald werd door de verlichting der kennis van Christus meent, dat de schatten van Egypte, dat, wat er buiten God te grijpen valt, hooger waarde heeft dan de hartegemeenschap met den Gekruisigde.

Is Christus het *leven* van uw leven; levenbeheerschend geworden? Toetssteen; uitgangspunt? Is 't met u zoo, dat uw leven, als men Christus er uit wegdenkt, onverstaanbaar wordt? De zuivering van het oordeel moet doorgaan. Handhaaf uw bijzonder eigen standpunt. Onderschat dit niet, op een onzuiver oordeel volgt een onzuivere keus en een onzuiver leven! Mozes oordeelde, dat de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom was dan de schatten van Egypte. Staat ge ook altijd zoo, dat ge tot dezelfde gevolgtrekking komt?

* * *

III. *Een heilzame keus is het 3e, waarin het geloof zich ontplooit.* Van onze beoordeeling der dingen hangt onze keus af. We kiezen, wat we het beste achten. Wie gelooft, kiest bizonder, omdat hij bizonder oordeelt. Hij oordeelt: 26 en daarom verkiest hij: 25. Vanzelfsprekend! Gij kunt niemand tot een, in *uw* oog goede keus bewegen, wanneer hij uw *inzicht* niet deelt. Eerst moet hij de dingen zien, zooals *gij* ze ziet. Wanneer gij, doordat gij God leerdet kennen een anderen blik op het leven gekregen hebt, gaat ge ook anders *kiezen*, anders *handelen*. Het geloof influenceert, bepaalt uw keuze. Het dwingt uw keuze. Gij moet verkiezen liever »met Israël kwalijk behandeld te worden, dan een tijdlang de wereld te genieten«; gij *moet* als *eerlijk* mensch. Gij mòèt, krachtens het licht, dat u is opgegaan. En als ge 't niet doet, dan mishandelt, vermoordt ge uw diepste zelf.

* * *

IV. *In de belijdenis voltooit het geloof zich.* De belijdenis maakt het af; bij de belijdenis breekt het door. Mozes heeft *geweigerd* Farao's zoon te heeten. Mozes maakte zijn keus bekend, schreed tot de daad; hij openbaarde zijn innerlijke verandering. Een *onbeleden* geloof is een *onvoldragen* geloof, een geloof, dat in zijn ontwikkeling is blijven steken en nu . . . *sterft*. Als ge uw verhouding tot Christus niet belijdt, als ge niet laat weten wat Jezus u is, kunt ge u niet handhaven. *Belijdt* uw keuze en uw geloof heft u op den drempel der *zaligheid*. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Verloochening. Voor den Hoogen Raad.

Mat. 26 : 57—28 : 1. Joh. 18 : 12—27.

Zie ook bij Marc. en Lukas.

Les voor Zondag 10 Maart 1929.

Met Joh. 18 : 12 13 sluiten wij zonder een aparte inleiding bij de vertelling van den vorigen Zondag aan. Het is niet duidelijk, wat er precies gebeurd is in dit eerste verhoor, voor Annas. Wellicht moeten wij het beschouwen als een eerste onderzoek, om vast te stellen hoe de zaak straks verder zou moeten

VRIESCHELOO

Pastorie

Pastor J. de Haan

J. de Haan, geboren 9 Mei 1870, herboren 20 Mei 1888, was in 1892—1895 uniecentreiziger. De Commissie wilde hem laten studeeren, maar hij was in het diepst van zijn ziel overtuigd, dat dat zijn weg niet was. Trouwde in 1896, 10 Mei.

Heeft vanaf zijn bekeering immer medegearbeid en immer kwam er meer arbeid bij. — 1899 vertrok het gezin naar Musselkanaal en in de Veenkoloniën heeft hij tot 31 December 1920 op vele plaatsen gewerkt. — Meer dan eens had hij plan den arbeid aan anderen over te laten, daar hij een groot gezin had te verzorgen, maar 1 Cor. 9 : 16 lag dan loodzwaar op 't hart. Daar hij Zondags altijd van huis was te prediken (de nood was hem opgelegd) heeft de Heer bijzonder hun gebed in betrekking tot hunne kinderen willen verhooren want deze allen (10) behooren tot onze Gemeenten.

worden aangepakt. Sommigen meenden, dat Annas zijn vertrekken had in een deel van het hoogepriesterlijke paleis. Het is niet onmogelijk; m. i. ook niet zeker. In elk geval moet niemand denken, dat Jezus van den een naar den ander een heel eind te loopen had. Daartoe was Jeruzalem een veel te kleine stad. De beschrijving van het binnenkomen van Petrus en van het zijn »in de zaal« (op de binnenplaats) van den hoogepriester, geeft m. i. wel eenigen steun aan de gedachte, dat Annas kamers had in hetzelfde gebouw.

Een moeilijkheid is nu weer, hoe de verschillende bijzonderheden op elkander gevolgd mogen zijn. Wij moeten weer erkennen, dat we het niet absoluut zeker weten. Gelukkig, dat dit ook niet de hoofdzaak is. Mijn beperkte ruimte laat niet toe, de verschillende opvattingen tegenover elkander te stellen en te bespreken. Ik stel u de dingen voor, zooals ik ze zie en wie meent, een andere voorstelling beter te kunnen verdedigen, die doet dat maar gerust.

Wij laten in onze vertelling Jezus naar Annas brengen en vervolgens naar Kajafas, waar de Sch. en O. vergaderd waren (Mat. 26 : 57). En dan beginnen we weer over Petrus, die van verre volgde, toen Jezus gevangen genomen werd. Over het binnenkomen licht Joh. 18 : 15, 16 ons in. De andere discipel is volgens veler meening Johannes geweest. Men gelooft, dat hij nogal gezien geweest is in het paleis en zoodoende niet alleen binnen kon komen, maar ook kon gedaan krijgen, dat Petrus binnengelaten werd. Nu ging het ook niet zoozeer om de discipelen; het gold alles den Meester. Petrus kwam dus ook binnen, d. w. z., op de binnenplaats van het hoogepriesterlijke paleis, waartoe achter de voorpoort een breede gang toegang verleende. Waar sprake is van »des hoogepriesters zaal«, »buiten in de zaal«, »beneden in de zaal«, daar hebben wij aan deze binnenplaats te denken. Petrus vond een plaatsje bij 't vuur. Hoe lang hij daar precies vertoefd heeft, weten we niet. De dienstmaagd, die P. binnen gelaten had, kwam er ook bij. 't Gesprek zal wel over Jezus en zijn aanhangers geloopen hebben. Zij keek P. aan; in 't licht van 't vuur kon zij hem goed zien. Zij sprak tot Petrus, Joh. 18 : 17 »Zijt gij ook niet uit de disc. van dezen mensch?« Petrus: »Wel neen, ik niet hoor«. Zij, hem strak aanziende, tot de anderen: »Zeker, ook deze was met hem«, (Luc.); en weer tot Petrus: »Wel zeker, ook gij waart met Jezus den Nazarener«, (Mat. en Marc.). Dan nog een besliste ontkenning, Mat. 26 : 70, Marc. 14 : 68.

Tot zoover de eerste verloochening. Onderwijl zal waarschijnlijk Jezus verhoord zijn òf, in eerste, voorloopig, verhoor voor Annas, òf reeds voor Kajafas.

Petrus schijnt zich spoedig daarna van het vuur verwijderd te hebben, Marc. 14 : 68, misschien wel om door de »voorzaal« (gang) weg te gaan, daar hij

Onze groote BALANSPRUIMING waarmede wij HEDEN een aanvang maken, zal eene

VERRASSING zijn, door de véélheid van Keuze — door de zéér talrijke koopjes — en opname van 'n aantal zeldzaam mooie boeken, **DIE NERGENS ELDERS TE KRIJGEN ZIJN**. Wij hebben in onze Pakhuizen nog zeer veel zitten dat er uit moet. Gedurige aankoop van [ ]ijen, noodzaakt ons allerlei restanten voor een schuifje van de hand te doen. Door onze groote omzet kunnen wij de prijzen tot een minimum terug brengen. Boekenliefhebbers zull[ ] aantrekkelijke No's — de opvallende koopjes er uit halen. Ook weer enkele spotgoedkoope nieuwe uitgaven. Alles in deze lijst is goedkoop! En nu is er van alles wel flinke voorraad, maar waar zelfs flinke getallen uit de [ ]iedingen wegvlogen, wachte men niet te lang. »Wie eerst komt, wie eerst maalt«. Bibliotheken vult nu uw voorraad aan! Boekenliefhebbers, hier is weer een éénige gelegenheid om uw vrije uren te vullen met lectuur — hetzij tot [ ]g — hetzij tot leering — hetzij tot stichting. Geldig zoolang de voorraad strekt.

1. A v. Loon. Violenhof. Aandoenlijk familie verhaal, vol fijne trekjes, 144 bl., 59 ct.

2. Ds. Visscher „De Hertog van N.-Castle". Prachtverh. Zeeschuimersleven 18e eeuw, gr. uitg. 180 bl. 91 ct.

3. Yester, het Armenische meisje. Uit bange tijden van vervolging, 132 bl. 51 ct.

4. Mevr. Hoffman. Toch gelukkig. Vreugde en lijden uit 't leven van 'n jonge vrouw, 132 bl, 51 c

5 Prof Scharling. Jövik! Fijn verhaal uit 't leven der bewoners van het hooge Noorden. Mooie vertelkunst, vol humor, 445 bl 129 ct

6 Jacobs De kleinzoon van den Hofprediker Bange dagen uit den Wereldoorlog, 160 bl, fijn geb. 112 ct.

7 A. Bomhard. Oprechte menschen. Treffend verhaal uit donkere tijden, 164 bl, 62 ct

8 Johannes. Meer dan Overwinnaars Uit de Christenvervolging onder Nero, 128 bl 51 ct

9 Bettex Wat dunkt u van den Christus? Gloedvol boek, 117 bl, 59 ct

10 Ds Wisse. Uit het zieleleven. Over geloofsverzekerdheid. Voor eenvoudigen, 92 bl, 64 ct

11 Ds. Winkel. Dr. A Kuyper's Leven en Arbeid Groot schitterend werk, rijk geb. f 7,50 nu 391 ct

12 Gr. v. Prinsterer. De maatregelen tegen de Afgescheidenen, getoetst aan het Staatsrecht. Nieuwe uitg. met uitgebr aant. ook over Groen's leven f 0,90 nu 39 ct

13 A. v d. Flier Een Held van de Daad — Mooi Annechien van Steenwijk e a. fijne hist. verh. 180 bl 79 ct

14 Van Suylestein Liederen van een Vinder Fijne, teedere poëzie, keurig geb. f 3,50 nu 98 ct

15 De Mérode Het Heilige Licht. Fijne poëzie, keurig geb. f 3,50 nu 98 ct

16 Truus. Greta's offer. Treffend! gr uitg. 152 bl f 1,50 nu 76 ct

17 Mej. H. S. S. Kuyper Reis naar de Zugspitse in de Eeuwige sneeuw en reis naar Rusland Met platen Iets mooi's, 92 bl 29 ct

18 Mathilda Roos Verborgen wegen Uit een huwelijksleven. Prachtig! 272 bl fr geb 125 ct

19 Diemen de Jel. S O S. (Red onze zielen). Uit het Zeemansleven. Ontroerend, 152 bl gr uitg f 1,50 nu 76 ct

20 Ds. Kuylman „Daar staat geschreven!.." Bijbelwoorden tot onderwijzing, opbouwing, troost, enz. systematisch gerangschikt. Een boek voor elk geloovige, voor kruisdragers, zoekenden, treurenden twijfelaars, kranken, stervenden. Een juweeltje, 500 bl 145 ct, in soepel omsl. roodsnee 170 ct

21 Herinneringen uit Dr. A. Kuyper's Kinder- en Jongelingsjaren, door zijn zuster, met portret, f 0,90 nu 49 ct.

22 v d Hulst Niek van den schoolmeester Vol pl 220 bl fr geb 139 ct

23 I De Helden van Z.-Afrika
II De scherpsch. van Z.-Afrika
III De Ruiters van Z.-Afrika
De 3 beroemde Penning-verhalen 640 bl vol pl in een rijken prachtb samen 490 ct

24 De Boer De Erfdochter van de Doorwerth. Keurig verhaal. Hervorming in Gelderland, 340 bl 99 ct, geb 139 ct

25 Prof. Heyns Gereformeerde Geloofsleer, Voorw. Prof. Bouwman Handboek en Bijbelgids. In een reeks van bladen als om strijd aanbevolen, 360 bl gr uitg 300 ct fr geb 390 ct

26 Le Feuvre Vrede gezocht . . . Prachtverh, 256 bl, fr geb 150 ct

27 Clara Heitefuss Van menschen die onderweg waren Treffend levensverhaal 160 bl 79 c

28. Smink De Zeven Rozen aan het dorre hout (de 7 kruiswoorden) Mooie uitg f 1,25 nu sl 39 ct

29 Green De vlucht eens Konings, Spannend hist verh. m. pl. 260 kol rijk geb 179 ct

30 Brouwer De Zielverkooper van Bristol Prachtig! gr uitg 120 bl f 1,50, nu 74 ct

31 Lantzberg Het éene noodige Treffend! Vooral het slothoofdstuk: „Toen vond hij terug den God van zijn kinderjaren..." 90 bl gr uitg 59 c

32 Mevr. Monod Nieuw Bijbelsch Dagboek Een der beste Dagboeken (bekroond prijsschrift) Loopt heel de H. Schrift door, van de Schepping tot Openbaring, 600 bl f 4,90, nu 99 ct

33 Breevoort in de vlegeljaren. Fijn vlot verhaal gr uitg 128 bl f 1,50, nu 74 ct

34 Seerp Anema In 's Levens opgang Iets moois, 252 bl fr geb 125 ct

35 De Volksvriend Bundel verh., o.a.: Sprekende steenen, De vroolijke reiziger, Een snoever beschaamd, enz. 192 bl, 41 ct

36 K. v. Loon Keesje éénarm Treffend verhaal uit het leven, gr uitg 144 bl f 1,50, nu 76 ct

37 v d Wal Echte jongens Gezond humoristisch jongensverh, 186 bl fr platen mooi geb 146 c

38 Ds. S. H. Buitendijk Bladen uit mijn levensboek 1820—1909 Interessant vertelt Ds. B. uit zijn veel bewogen leven, met pl. 212 bl Keurig geb 116 ct

39 Generaal De Meester De groote Wereldoorlog 1914—1918 Volledige gesch. Wereldoorlog Het hoofdwerk, 4 gr dln in 2 rijke prachtb 34 × 26 cM. met 1100 prachtplaten Schitterende, boeiende beschrijving. Dit zeldzame groote, mooie standaardwerk van f 46,— thans f 17,90 (desgewenscht termijn betaling: in 4 maanden, telkens f 4,50)

40 P. de Zeeuw Vaderlandsche Liedeboek, voor School en gezin Op muziek Prachtig, o.a.: Neerlands duin frissche stranden, Hou zee, hou zee, Wij leven vrij, 't Is plicht dat iedre jongen, enz. 112 bl. gec. Koopje 59 ct

41 W. Barret Het Teeken des Kruises! Beroemd verhaal eerste Christenvervolging, 234 bl, fr geb 125 ct

42 Spurgeon Overeenkomstig de Belofte en de Draad door den Doolhof, 152 bl, 61 ct

43 Spurgeon Korenaren, tusschen de schoven opgelezen, 144 bl, 61 ct Spurgeon's werken [ ] teren als diamanten. De taal is wegslepend s[ ]

44 Levensbeschrijving en Bekeering va[ ] na Catharina Merks. Haar verblijf in het [ ] huis te Rotterdam en haar sterven N[ ] uitg. 112 bl. 69 ct.

45 Bunjan De Parabel van den onv[ ] baren vijgeboom. Vermaard werkje, 96 bl, [ ]

46 v. Wouden Moeder Kaja. Uit de C[ ] tenvervolging in Rusland Gr. uitg. 282 bl, [ ]

47 Jäckel Luidende Klokken Ontro[ ] verh. van een zendeling en zijn verloofd[ ] Afrika's donkere wildernissen, 430 bl, 1[ ]

48 Mooi Annie Prachtige Zuid-Afrikaan[ ] vertelling, met pl 256 bl fr geb, 119 ct

49. De Nichtjes v. d. Commandeur Z.-Afr. spannende episoden, met pl 218 bl, fr geb 1[ ]

50 De Dochter v. d. Zeekapitein Van[ ] Z.-Afr. land en de Zee Prachtig! 234 bl, pl, fr geb 119 ct

No 48—50 ineens f 3,30 Koopje!

51 P. Brouwer Moeiten des Levens mooi verhaal, 238 bl fr geb 125 ct

52 Levensbeschrijving en 25 brieven Kaatje v. d. Wekken, door P Hart, oud-kapitein Een treffend sterven, 104 bl, 66 [ ]

53 Joh. Dose Vrouwenadel Schitterend [ ] haal uit het leven, 300 bl, f 2,90, nu 98 ct, geb 1[ ]

54 Per Luchtschip „De Argonaut" S[ ] nend reisverhaal fijne pl. gr uitg 190 bl [ ] ct, in keurband 161 ct

55 Ds. Visser Onder vrienden en onder vi[ ] den Een verhaal vol mooie episoden, 250 bl [ ]

56 Ten Kate De Schepping Dit beroe[ ] kunstwerk geeft een zeldzaam schoone [ ] klaring van Genesis I, 260 bl Koopje 79 c[ ]

57 J. v. Brabant Lief en leed uit het le[ ] van een Dorpsschoolmeester Fijn hum. v[ ] 112 bl fr omsl 39 ct

58 Het voetspoor der Beloften Woorden [ ] troost voor Pelgrims, Van ouds verma[ ] 182 bl, 59 ct

59 W. Eversdijk 's Heeren lof, verkond[ ] uit den mond der kinderen Reeks treffe[ ] verhalen, 100 bl., 59 ct

60 Montgomery Verkeerd begrepen Uit [ ] leven van ouderlooze kinderen. Treffend [ ] bl, 79 ct, geb 124 ct

61 Hocking De Overwinning der liefde. M[ ] sleepend verh. uit een Huwelijksleven, 240 bl [ ]

62 Uddo Aller Afschrapsel Uit de verv[ ] ging en gevangenschap der Afgescheiden[ ] in 1834, 150 bl 59 ct

63 Uddo De Hannekemaaiers Treffe[ ] drama van het eenzame Friesche plattela[ ] 150 jaar geleden, 80 bl. 36 ct

64 Rijnbergen Nelly Jonker. Héél mo[ ] vertelling, 260 bl fr geb 159 ct

65 Been De Ring en de Lamp Prach[ ] familieverhaal vol fijn-humoristische tafereelt[ ] Iets moois, 220 bl fr geb 146 ct

[ ] Rivier De Atheïst Uit de duisternis [ ] Licht Treffend verhaal uit Oorlogstijd [ ]18, van een Professor en zijn dochter, [ ]rijk geb 99 ct

[ ]Vormser Een Pelgrimvader Uit de dagen [ ]scheiding Prachtuitg. 240 bl fr geb 195 ct

[ ]chmidt Prachtboek over het leven en lot [ ]eeskinderen in vorige eeuwen. Vooral [ ]tichtsleven Aangrijpend, f 3,90 nu 99 ct

[ ]chippers Het Veerhuis en de Rozendonk [ ] huwelijksleven. Prachtig, 160 bl 79 ct

[ ]chippers Het loon der Zonde Boeiend, [ ]79 ct

[ ]sser Modern Bijgeloof De gevaren v. [ ]ritisme, Waarzeggerij, enz. Leerzaam [ ]arschuwend, 124 bl 59 ct

[ ]ader Chinique. (Bekeerd priester). De [ ], de vrouw en de biechtstoel, 220 bl, 96 ct

[ ]ader Chinique. Vijftig jaren in de kerk [ ]me. Treffende levensgesch. o.a: Jeugd, [ ]onnik, De biecht, Kijkje in het nonnen-[ ], Bekeering, In groot gevaar, Uitred-[ ]nz. enz. 320 bl, 112 ct

[ ]helps. De Zwarte Profeet. Spannende [ ]gesch. In prachtb met foto van de [ ]hte non, 330 bl 196 ct

[ ]evr. Bosboom. Majoor Frans. Prachtig, [ ]96 ct, geb 136 ct

[ ]Siche. Chr. Roosekamp. Mooie fam. [ ]Er loopt een leuke liefdeshist. door-[ ]80 bl, f 2,50 nu 96 ct

[ ]oogendijk. De Gids van Bergen op Zoom [ ]rh. Franschen tijd, 204 bl, sierl geb 62 ct

[ ]eevoort Vrouwen van beteekenis uit [ ]ijehuis. Vanaf Juliana v. Stolberg tot [ ]en Emma. Vooral 't intieme leven, [ ]sierl geb, 58 ct

[ ]okkens De Grootvader onzer Koningin. [ ]tijd van Waterloo., 10-daagsche Veld-[ ]nz. Mooie hist. verh. 260 bl, sierl geb 69 ct

[ ]fers. Oostloorn. Dorpsschetsen. We-[ ]emd, 340 bl, fr geb, 250 ct

[ ] Vries. Schetsen uit het Friesche [ ]en. Inh. o.a.: De twee Weezen, Stroo-[ ] „Jan Hen", enz. vol humor, 142 bl, 33 ct

[ ]na Karen. Het Noorsche bruidje. Een ver-[ ]de liefde. Prachtig, 122 bl in bandje, 62 c

[ ]rdes. De Marskramer. Uit bange [ ]Prachtig! 100 bl, 49 ct

[ ]r. Gr. v. Prinsterer. Ongeloof en [ ]e. Groote ed. bewerkt door v. Malsen. [ ]orwoord van Mr. Lohman en Prof. [ ], 640 pag. rijk geb. met aant., een [ ]van kennis, f 13,75 nu 575 ct

[ ]. K. J. Kapteijn. „Vrouwenstemrecht — [ ]e Kerk?" Belangrijk en actueel! 36 bl 23 c

[ ]. G. Wisse. Vrijzinnige Staatkunde. [ ]elijnd, helder betoog, 96 bl 49 c; fr geb 99 c

[ ]Hollander. I Socialisatie? II De taak van [ ]ium. III Kampende, niet als de lucht [ ]! Drie prachtige leerzame brochures, 100 bl. Samen 29 ct

88 Ds Diermanse. Het Ethisch beginsel — getoetst aan de H. Schrift. Voorrede Prof. Honig Veel spreekt men over dit beginsel. Hoe weinig weet men er vaak van. Dit prachtig oriënteerend werk van f 2,60 nu 79 ct, fr geb f 3,50 nu 129 ct

89 Dirk Verhey. Gedachtenis. Laatste woord voor de naderende Eeuwigheid en Gods leiding in zijn bekeering, 240 bl, 119 ct

90 Huntington. De naakte boog Gods of het oordeel over de vijanden der waarheid, 60 bl 39 c

91 Huntington. De vernieling des Doods, door de fontein des Levens, 64 bl, 39 ct

92 Huntington. Het Koninkrijk der Hemelen ingenomen door Gebed. Het altoos aangrijpende verhaal van Huntington's leven en bekeering, 256 bl, 159 ct

93 Ds. J. v. Andel Uit de Heilsfontein. Uitlegkundige overdenkingen. Zeldzaam mooi boek, 162 bl, gr uitg 96 ct

94 Ds. Js. v. d. Linden. De Heere is mijn Herder! Psalm 23. Een juweeltje! 96 bl, 46 ct

95 Jacobus Durham. Christus gekruyst, of het merg des Evangelies. Over Jesaja 53. Een boek van groote vermaardheid. De oorspronkelijke uitg. 1752, nieuwe uitg nieuwe letter, kw. uitg. prachtig papier, in fijn linnen band, goud titel, 870 bl, f 15,— nu 690 ct

96 Huntington. Briefwisseling tusschen „De luisterende Steenuil" en „De zingende Nachtegaal" (Hoogl. 2 : 12 en Jes. 43 : 20). Merkwaardig, schoon boek, gr. uitg, 220 bl, 149 ct

97 Th. v. d. Groe. Verzameling van 16 Biddags-Predikatiën. Beroemd werk 348 bl, 159 ct

98 Th. Boston. Het kromme in het levenslot. Een boek voor kruisdragers. Zie o.a.: Pred. 7 : 13, Joh. 1 : 29, enz. 194 bl, 91 ct

99 Johannes Havermans Christelijke gebeden en dankzeggingen. Handboekje voor eenvoudigen, 130 bl 29 ct Koopje!

100 Smytegelt. Twee Paasch- en twee Pinksterstoffen, 60 bl, 39 ct

101 Ds. C. de Jonge. Ruth het eigendom van Boaz — of de geloovige het eigendom van Jezus, 72 bl, 39 ct

102 Philpot. De groote Profeet over het volk Gods, 68 bl, 36 ct

103 Philpot. De groote Hoogepriester over het huis Gods, 80 bl, 42 ct

104 Ds. P. Los De lusthof Sions Inh. o.a.: Zeg den kinderen Israëls dat zij voorttrekken — Satans listen enz 148 bl, 59 ct

105 Da Costa volledige Dichtwerken, 3 dln, ± 1000 bl, in prb, nu 295 ct Buitengew Koopje

106 Dr J. v d Valk Bilderdijk Bloemlezing uit zijn gedichten Met levensbeschrijving, keurige aanteekening, enz Deel I, 224 bl Keurig geb 68 c

107 Idem Deel II, 224 bl Keurig geb 68 ct Bilderdijk I en II ineens genomen f 1,25 Kostelijke verzameling der schoonste dichtwerken!

108 W Metz Luimige Rijmen en Verzen Inh o a: Leepe Saartje — Bootsman Thijs — Een oude vrijster over het huwelijk — Brutale Brechtje, enz enz 92 bl, 49 ct

109 W Metz Vroolijke Rijmen en Gedichten Inh o a: Een smokkelhistorie — Haarlemmerolie — De Porder - Niet erg lief, enz, 96 bl 49 c

110 Reciteerboek I, II en III Drie dln inh o a: Eerlijk duurt het langst — Kreupele Dorus — Huibert en Trijn — De Doodenwacht — De oude Torenwachter — De Stroopers, enz enz enz 300 bl, 98 ct Buitengewoon koopje

111 Voordrachten Bundel I o a: Bach te Dresden — De Voddenkoopman enz, 100 bl, 55 ct

112 Bundel II o a: De Zenuwachtige voordrager — De onaangename koster, enz, 100 bl 55 c

113 Bundel III o a: Heilige eenvoud — God zorgt — Bertha's brief, enz, 100 bl, 55 ct

114 Bundel IV o a: De lange broek — De wandelende Jood, enz 100 bl, 55 ct

115 Bundel V o a: Het Breistertje van Veenwouden — De vondelingen, enz, 100 bl, 55 ct

No's 111—115 samen f 2,50

VOORWAARDEN:

1. Opgaaf der No's is voldoende.
2. Bestellingen per postw. of anderszins. Op de strook s.v.pl. DUIDELIJK de No's en uw adres. Kan ook per Giro op ons No. 31769.
3. Beneden f 1 leveren wij niet.
4. WIJ ZENDEN FRANCO THUIS.
5. Naar het Buitenland met verhooging van 20 procent wegens extra vracht.
6. Dit aanbod is tijdelijk.

Let op ons nieuw adres:

Uitgeverij Boeijenga

Kleinzand 89 - Sneek

het niet best langer uithouden kon op dit vijandig terrein. Hoe het zij, het is hem niet gelukt. Hier, in of bij de gang, vond de 2e verloochening plaats. Joh. laat die ook bij 't vuur geschieden, maar in dezen houden wij ons aan Mat. en Marc. Over de persoon (personen), die Petrus aansprak, is ook verschil. Waarschijnlijk hebben verschillende personen gesproken; Johannes zegt: »*Zij* zeiden tot hem«. Ik neem aan, dat *de* dienstmaagd (de deurwaarster) weer de eerste was (Marc.), dat daarna een andere dienstmaagd, die er bij stond, ook een duit in 't zakje deed (Mat.), en dat tenslotte een »mensch« (man) hetzelfde deed (Luk.) De verloochening kan ook in verschillende gezegden bestaan, die samen als 2e verloochening gerekend moeten worden.

Nu liet men Petrus een geruimen tijd met rust. Onderwijl was de Hooge Raad nog steeds bezig om op zijn manier Jezus te verhooren; 2e verhoor; nu voor Kajafas. Ik geloof, dat het 't beste is, dit nu eerst te vertellen.

Ook hier moeten we weer trachten de verschillende gegevens tot een geheel te verweven. Stel den kinderen een groote zaal voor, heel wat eerwaardige mannen. In 't voorgestoelte de hoogepriester in al zijn (uiterlijke) waardigheid; allen gezeten. Daarnaast Jezus, staande, tusschen eenige dienaren (Joh. 18 : 22*a*.).

Hun voornemen, eer ze begonnen, Mat. 26 : 57.

Eerste deel, Joh. 18 : 19—23.

Tweede deel: Getuigen (valsche) treden op, Mat. 26 : 59*b*—63*a*.

Tenslotte de gewetensvraag van den hoogepriester en wat daarbij behoort, 63*b*—66.

Nu vermoed ik, dat Jezus weggebracht is en wel naar de binnenplaats, waar ook Petrus nog altijd was. Daar moesten de soldaten Hem bewaken, terwijl de raadsheeren nog wat napraatten en hun plannen bespraken, o. a. ook, dat ze — wat wel om verschillende redenen moest — bij 't aanbreken van den dag een laatste vergadering zouden houden, om hun oordeel te bevestigen. Als een godslasteraar werd Jezus naar de binnenplaats gebracht; en hoe Hij daar bewaakt werd blijkt voldoende uit de berichten der evangelisten, Luc. 22 : 63—65; Mat. 26 : 67, 68; Marc. 14 : 65.

Dit spotten en mishandelen wekte de hartstochten nog meer op, en nu kon ook Petrus niet langer met rust gelaten worden. Hij schijnt zich — zoolang het een beetje kalmer op de binnenplaats was — in 't gesprek te hebben gemengd. Zoodoende had zijn Galileesch dialekt de aandacht getrokken. En iemand, die daar waarschijnlijk al even over gedacht had, zei tot Petrus: »Maar gij behoort ook bij dezen Jezus« (Lukas), en oogenblikkelijk vielen een paar anderen hem bij [zie Mat. en Marc.] om hetzelfde te zeggen: »Zeker, uw spraak maakt u openbaar. 't Is goed te hooren, dat gij een Galileër zijt«. En nog een mengde zich er in [zie Joh.], een, die mee geweest was naar Gethsemané, om Jezus gevangen te nemen, nog wel een familielid van Malchus: »Zeker, gij behoort ook bij Hem; praat maar niet tegen. Ik heb u gezien in den hof!« Dan volgt — wellicht ter bekrachtiging van ontkennende gebaren gedurende het spreken dezer verschillende personen — de ontzettende derde verloochening. Vertel die volgens Mat. en Marc.

Ik neem aan, dat Jezus toen weer op de binnenplaats was — zie boven — en dit alles gehoord heeft. Boven het gepraat der menschen uit klonk hanengekraai! En terwijl Petrus in de richting van Jezus keek, keerde deze zich om en . . . zag Petrus aan. Wat mag er toen in Petrus omgegaan zijn? . . . Hij kon het niet meer uithouden, Mat. 26 : 75*b*. Sluit deze droeve verloochening met een deelnemend woord voor Petrus en tevens een waarschuwend woord voor de kinderen.

Langzaam ging de nacht voorbij. Jezus leed onder de wreedheid der soldaten, nog altijd op de binnenplaats. Nauwelijks was het dag, of nogmaals vergaderde de Raad. En Jezus stond wederom als beklaagde en . . . werd nu beslist ter dood veroordeeld. Aanstonds zouden zij Hem voor Pilatus, den Stadhouder, brengen met verzoek dit vonnis te bekrachtigen. Daarover bij leven en welzijn een volgende keer.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

HOE MAAK IK EEN GOEDE TOESPRAAK?

Een laatste woord.

Weet ge, wat beslist onontbeerlijk is om een mooie, goede, vruchtdragende toespraak te kunnen geven?

Een mooi, goed, vruchtdragend karakter!

Een van de evangelisten merkt van Jezus op, dat Hij sprak als een machthebbende en niet als de schriftgeleerden.

Ik vind dit een kernachtig woord, waarbij het contrast tusschen partijen zoo scherp mogelijk wordt gesteld.

Wat hadden de schriftgeleerden niet voor boven Jezus! Zij waren immers de leiders, de mannen van stand, de specialisten inzake godsdienst. Bovendien behoorden zij tot een broederschap met een geschiedenis. Zij verlustigden zich erin om den keten van hun verleden schakel voor schakel terug te gaan tot aan de scholen der profeten toe. Zij behoorden tot een ouden geestelijken adel en genoten in ruime mate het prestige, dat het onwetende volk gaarne aan een kerkelijk historische groep vermaakt.

Ook waren de schriftgeleerden lieden, die hooger onderwijs hadden genoten. En wat dat zeggen wil, kunnen wij, die in een tijd leven, waarin een goede opvoeding en behoorlijke ontwikkeling van lichaam en geest veel meer waard zijn dan tienduizend doode guldens, heel goed begrijpen. Immers heeft de jonge mensch, wien toegestaan wordt om het afdruksel van een middelbare of hooge school in zijn zak te mogen dragen, heel wat voor bij degenen, die het leerboek met zijn dertiende of veertiende jaar voor altijd heeft toegedaan. Welnu, de schriftgeleerden waren de geschoolde leeraren van Palestina en alles, dat de wetenschap en de beschaving van dien tijd voortbrachten, werd in hun schoot geworpen.

Dan nog hebben we te bedenken, dat zij officieele menschen waren. Zij waren door hun eeuwenoude kerk erkend, omdat zij vermoedelijk eerst verschillende kerkelijke examen-commissies hadden bevredigd aangaande kennis en overtuiging.

En wat had Jezus, waarop hij bogen kon?

De eenige school, die Hij bezocht had, was de

dorpsschool te Nazareth. De ontwikkeling, die Hij genoten had, was die, waarmede de toenmalige maatschappij het kind van het platteland misdeelde. Geen enkel erkend kerkelijk college en geen enkele autoriteit op kerkelijk of sociaal terrein had Hem een aanbeveling geschreven. Hij behoorde noch tot de Levieten, noch tot de schriftgeleerden, noch tot de priesters. Geen sterveling had Hem tot een ambt bevestigd en geen oudste had de handen op Zijn hoofd gelegd. Hij was en bleef tot het laatste toe een eenvoudige werker onder jeugd en volwassenen.

En toch voelde iedereen dat de toespraken van dezen Jeugdwerker met een macht waren bezield, waaraan geen sterveling zich ontrukken kon zonder zich geweld aan te doen.

Wat was het geheim van Zijn macht?

Hoe kwam Hij er aan?

Jezus sprak met de macht van het karakter.

* * *

Er is niets zoo verheffend, niets zoo onweerstaanbaar als een rein hart en een toegewijde ziel.

Van een zeker vooraanstaand mensch werd meer dan eens dit mooie getuigenis gehoord: „Wat hij zegt is goed, en hijzelf is nog veel beter". Deze man kon een toespraak geven, die de menschen stimuleerde om naar het eeuwige leven te grijpen. Hij was niet bij machte om met woorden te tooveren of om de toehoorders met stille bewondering voor zijn redenaarstalent te vervullen; hij kon alleen door middel van het woord zegenen. En is dit niet het hoogste, dat een spreker kan bereiken? Wat vraagt God nog meer?

Ik heb eens van een predikant gelezen die buitengewoon grooten invloed op zijn gemeente en stad uitoefende en toch niet welsprekend noch bijzonder begaafd kon worden genoemd. Volgens verklaring van een zijner ouderlingen moest het geheim van zijn macht gezocht worden in zijn karakter. „Achter elke preek staan twintig jaren van rein leven", luidde het antwoord op een desbetreffende vraag.

O, daar is geen macht als die van een eerlijke, reine ziel. Meermalen heb ik toespraken beluisterd, die in vorm en inhoud uitnemend waren verzorgd en toch den toehoorder geen zegen in den schoot wierpen. Zij misten de kracht van een persoonlijkheid, waarin niet meer het eigen ik leefde maar Jezus Christus.

Deze week kreeg ik weer eens het boekje, getiteld „Kleine bloemen van Sint Franciscus van Assisi" in handen. Het geeft de wonderlijkste verhalen van dezen heilige, die eerst een geëerd ridder was, maar de wereld heeft vaarwel gezegd en de grondlegger is geworden van de orde der monniken naar hem geheeten. Het vertelt van zijn macht over de menschen der aarde, de dieren des velds, de vogelen des hemels en de visschen der zee. Hij moet ontegenzeggelijk een zeer groot mensch zijn geweest, een man, van wien ontzaggelijken invloed ten goede over zijn tijdgenooten uitging.

En wat was het geheim van zijn macht?

Het boekje verhaalt van zijn aankomst in een zekere woning, waarin hij zich ter ruste begaf. In het midden van den nacht bemerkte een kleine jongen, dat de heilige was opgestaan en weggegaan. Hij ging aan het zoeken en waar de deur open stond, vermoedde hij, dat Franciscus zich naar een nabijgelegen bosch had begeven. „En toen hij nabij de plaats kwam waar de heilige in het gebed was verzonken, hoorde hij vele stemmen; en dichterbij gekomen zijnde om te zien en te hooren wat er aan de hand was, ontwaarde hij een wonderbaarlijk licht, dat Franciscus bescheen, en in dat licht bemerkte hij Christus en de heilige maagd Maria en den heiligen Johannes den Dooper en den heiligen Johannes den Evangelist en een groote menigte van hemelsche heirlegers, die allen met den heiligen Franciscus spraken. Toen de kleine jongen dit hoorde en aanschouwde, viel hij in een diepen slaap".

Vindt gij dit legendarisch verhaal niet aangrijpend mooi? Het wil een verklaring geven van de macht, die Franciscus over mensch en dier had en het zoekt het geheim ervan in zijn reine ziel. Zoo rein was de man, dat verheerlijkte vromen en schepselen van een hoogere orde gemeenschap met hem konden uitoefenen.

Ja, willen wij een goede toespraak geven, dan moeten wij bovenal ervoor zorgdragen zelf goed te zijn.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de zending Gem. Drachten f 24.—; Gem. Stadskanaal, zendingsver. „Zaai aan alle wateren", voor de Congo f 500; Gem. Stavoren voor de Congo f 60; voor Paramaribo f 12.50.

Gemeenten, Brs en Zrs, zeer gaarne had ik het zendingsgeld tijdig binnen, opdat ik de laatste boekmaand niet alles tegelijk krijg *en* Unie- *en* zendingsgeld.

A. H. ZERBST.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. Giro 68108.

JEUGDDAG TE VRIESCHELOO,

op Woensdag 13 Februari a.s.

3 uur ontvangst. Theeconversatie.

3½ uur opening door den leider br. Hekhuis.

Opstellen van P. van Dam en G. Geertsma.

Toespraak van br. Weenink, daarna bespreking.

Een dubbel kwartet van Stadskanaal zal zingen.

Koffiepauze.

7 uur avondvergadering. Leider br. Weenink van Stadskanaal.

Voordracht van Hendrikje Smit van Muntendam.

Vrije toespraken.

Gelegenheid tot stellen van vragen.

Sluiting ¼ voor 9 uur.

Sedert de vorige opgave ontvangen van J. S. te H. f 4.45; Bapt. Gem te E.-E.v. f 10.—; idem te S. f 7.—; coll. luisterclubje te G. f 5.—; coll jong.ver. te N. f 7.50; Bapt. Gem. te D. f 9.—; idem te A. coll. f 29.65; G. P. te O. f 2.50; St. te A. f 3.00; N. N. te V. f 5.—; M. J. V. te W. f 2.50; Bapt. Gem. te S. f 7.50; idem te H. f 20.—.

Ontvangen door Ds. J. Jeronimus van A. D. D. te O f 2.50; K. v. d. W. te M f 2.00; Wed. D. D. V. te A. f 5.00; K. ten C. te B. coll. f 2.50; luisterclubje te O. f 5—; H. te 's-Gr. f 2.50; J. H. v. d.

V. te A. f 0.50; H. M. te H. f 1.75; G. M. H. te H. coll. f 1.—; G. I. H. te H. f 2.00; J. B. te M. coll. f 4.00; R. P. ter B. te H. f 3.50; A. H. te M. f 1.00; J. S. te H. f 5.00; F. v. K. te D. f 5. —; A. T. te S. f 5.—; J. C. H. te H. f 1.00; V. B. te F. f 1.00; J. H. R. te Z. f 1.00; J. v. d. L. te H. f 1.50; zr. K. te 's-G. f 1.—; W. de W. te D. f 1.—; Wed. A. R. te T. f 2.00; A. v. d. M. te B. f 0.50; J. O. te D. f 1.00; H. B. S. te N. P. f 1.00; G. v. D. te Den H. (O.) f 1.00; H. M. te N. f 1.00; Bapt. Gem. te D. coll. f 6.67; H. L. te A. f 2.50; L. R. te S. D. f 2.50; luisterclubje bij J. V. de V. f 1.40; K. te 's-G. f 1.00; Bapt. Gem. te Z. coll. f 8.00; W. H. te T. A. f 5.00; S. te T. A. f 2.50; luisterclubje te Z. f 4.75; A. M. H. te D. f 5.00; J. K. te Z. f 2.50; G. K. te A. f 2.50; G. J. B. te G. f 1.00; S. v. d. M. te G. f 1.00. Bijeen f 220.67.

Hartelijken dank. Ons vertrouwen is niet beschaamd. Van enkele gemeenten ontvingen we echter nog geen bijdrage. Mag ik vriendelijk daarop aandringen?

We zouden gaarne zien dat de onkosten voor de e.k. uitzending gedekt waren.

2 Febr. '29. G. BROERTJES, Penn. U. R. C.
Postr. 142741. Heerenweg 82, Heemstede.

VRAAGTEEKENS.

(Slot).

Ook wat de verklaring betreft van het ontstaan van godsdiensten en leerstellingen, kon de praktijk de marxistische theorieën niet bevestigen. Zoo slaat Marx de plank mis, wanneer hij beweert dat de praedestinatie theorie, ontstaan is in den tijd van Calvijn; onder den druk der benarde economische toestanden. Niet Calvijn, doch Augustinus (354—430 na Chr.) is de geestelijke vader van de leer der praedestinatie. Wanneer men nu weet, dat er in den tijd van Augustinus geen economische crises optraden, (die openbaarden zich eerst, toen de productie er eene was geworden voor de markt en niet meer alleen gericht was op de voldoening in eigen behoeften) dan beseft men ook, dat de marxistische theorie ten deze weinig schijn van waarheid bevat.

Meerdere bewijzen zouden nog kunnen worden aangevoerd, doch wij zouden dan te zeer de grenzen van ons doel overschrijden. Wanneer wij dus opnieuw de vraag stellen „Welke zij onze houding ten opzichte van het socialisme", dan meen ik op grond van het bovenstaande met alle vrijmoedigheid te mogen antwoorden: „Onze houding zij een beslist afwijzende, hoezeer wij ook waardeeren en appreciëeren, ja zelfs profiteeren van datgene wat het socialisme heeft bereikt".

Het Evangelie is te sociaal getint, dan dat wij buiten het Christendom ook nog maar iets noodig hebben om zuiver rechtvaardige economische toestanden te scheppen. Waar het evenwel op aan komt is dat wij als christenen onze roeping getrouw blijven en ons door Gods Geest, die ons overtuigt van zonde en oordeel laten leiden. Om te komen tot betere sociale toestanden is allereerst vereischt een *revolutie*, doch niet een revolutie die door den mensch is ontketend, doch eene die door God is verwekt. Een revolutie des harten. Die moet gepredikt en geleerd worden en naar mate Gods Geest krachtiger over den wereldakker kan waaien, naar die mate wordt de atmosfeer gezuiverd van alle onrecht en zullen, als gevolg daarvan, billijker en rechtvaardiger economische toestanden ontstaan.

Uit het feit, dat wij tegenover het Marxistisch socialisme een beslist afwijzende houding van zelfsprekend achten, mag evenwel niet geconcludeerd worden, dat wij er vijandig tegenover moeten staan. Wij moeten integendeel veel respect betoonen voor die mannen, die met gevaar voor eigen veiligheid en met opoffering van eigen schitterende vooruitzichten en maatschappelijke positie, den strijd voor de rechten der verdrukte arbeiders hebben aangebonden en daardoor het in groote zelfvoldaanheid ingesluimerd Christendom een vlammend protest in het aangezicht hebben geslingerd.

Doch hoezeer hen ook achtend en waardeerend, hunne theorieën kunnen wij niet accepteeren en daarom kan van een meegaan geen sprake zijn. Wij hebben medelijden met hen, omdat zij, geleid door mooie idealen, een weg bewandelen die ontnuchtering moet geven en die op teleurstelling moet uitloopen. Want zij hebben niet 's Vaders Zoon aan boord en dus geen veilig strand voor 't oog.

Dordrecht. U. DE VRIES.

CORRESPONDENTIE.

Enkele, laat binnengekomen Gemeenteberichten moeten ditmaal een week overstaan.

E.-R.

Heden ontsliep ons innig geliefd Dochtertje
SOPHIA
in den ouderdom van ruim 4 jaar.

Dat de Heere der Heeren heeft gezegd: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk Gods", is onze eenige troost.

S. KLUIN en Echtgenoote
en Kinderen.

Foxhol, 3 Febr. '29.

Zoo de Heere wil, hopen onze lieve Ouders en Grootouders,

ROMKE ROFFEL
en
KLAASKE v. DIJK,

Woensdag 20 Februari hun
25-jarig Huwelijksverbond
te gedenken.

Onze bede is: Heere, spaar onze gel. Ouders nog in lange dagen voor ons.

Hunne dankbare Kinderen:
S. ROFFEL.
A. ROFFEL—Terwisga
en Kl.kinderen.
JOH. ROFFEL.
JANTJE ROFFEL.
AUKJE ROFFEL.

Psalm 134 : 3.

Sneek, 4-2-'29.
Liggende met 't schip Oudvaartkade.

No. 2066 VRIJDAG 15 Februari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Een schoonen hof en booze menschen.

de gansche vlakte van den Jordaan . . . . . was als de hof des Heeren. . . . . . en de mannen van Sodom waren boos en groote zondaars tegen den Heere. Gen. 13 : 10, 13.

De vlakte van den Jordaan als de hof des Heeren. Daar spreidde de natuur een weelde aan kleuren en vormen en geuren ten toon, die het volmaakte nabij kwam.

Daar sprak elke rots zwijgend van de macht, die ze gestalte had geschonken, daar pronkte elke bloem voor God en ritselde elk blaadje een dankgebed tot Hem, die het had voortgebracht; daar kabbelden de golven van de groote rivier het lied van lof en daar kronkelde elk pad blijmoedig omhoog naar den hemel; daar flonkerden de sterren van onbeschrijfelijk geluk en daar liet God des daags Zijn voetstappen vallen en daar had Hij des nachts Zijn leger gespreid . . . .

Welk een schoone uitgestrektheid. De levende en de levenlooze schepping blakerden er van geluk en leven.

En de menschen?

We zouden verwachten, dat de menschen in zulk een omgeving zich gedroegen als kinderen Gods, die in harmonie met de redelooze natuur zich beijverden om den Allerhoogste lof en dank en eer en aanbidding toe te brengen.

Maar wij vergissen ons.

Is er wel grooter contrast denkbaar? »En de mannen van Sodom waren boos en groote zondaars voor den Heere«.

* * *

Het geneesmiddel tegen de zonde ligt blijkbaar niet in een mooie omgeving, want wanneer ergens in de wereld voorbeeldige menschen moesten wonen, dan was het zeker wel in de vlakte van den Jordaan.

Corot, de groote Fransche meester, een man met een zeer edelmoedigen aard, wilde de muren van de gevangenissen beschilderd hebben met mooie landschappen, want daardoor zouden de bewoners tot eerlijkheid en deugd worden teruggebracht.

We gelooven gaarne in de heilzame werking van de plastische kunst ook op ontredderde zielen, maar of een beschilderde muur een dief of een moordenaar zal hervormen?

Onze ervaring, gesteund door wat de bijbel zegt — en wat is de bijbel anders dan beschreven ervaringen van vroegere geslachten — verzekert ons, dat de genezingbrengende medicijn voor de zonde niet in de natuur is te vinden.

De sterren zeggen: wij bezitten hem niet!

De zee ruischt: Hij is niet in mij!

De bloemen weten zich met goddelijke schoonheid aangekleed. Zij bevatten balsem voor vele lichamelijke ziekten, doch zij hebben geen troost voor de zonde.

De diepten stamelen: wij houden hem niet verborgen!

Het oog des arends heeft hem nog nimmer bespied.

* * *

Het afdoende geneesmiddel is Jezus Christus.

Er was niets, waarmede God het zoo moeilijk had, als met de zonde.

Onze geleerden breken het hoofd over Zijn schepping. Hoe is de wereld ontstaan? En wanneer? De wetenschap is het over de beantwoording niet eens en geen enkel wetenschappelijk mensch weet er iets van.

God daarentegen had het er heel gemakkelijk mee. In dertig verzen vertelt ons de bijbel hoe God het gedaan heeft. Hij schiep de aarde, zon, maan en sterren de dieren des velds en der hemelen en der wateren door het te zeggen. Hij bracht den mensch voort en blies Zijn adem in zijn neusgaten. Alles uit Hem even gemakkelijk!

Maar met de zonde had Hij het o zoo moeilijk.

Om hem te niet te doen moest Hij Zijn machtigen arm ontblooten. Ja, met Zijn machtigen arm alleen kon Hij het niet af. Hij was gehouden om meer te geven dan dat. Hij moest wel zichzelf geheel ontdoen van den sluier Zijner afzondering.

Kwam Rembrandt om te schilderen en Napoleon om te heerschen, Jezus Christus kwam om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.

O, ongelukkig mensch, die ik ben, wie zal mij verlossen van de macht der zonde, van het lichaam dezes doods?

De boomen en struiken kunnen het niet doen.

De beek kan mij met haar kristal helder water niet rein wasschen.

De zee kan mij niet witter maken dan de sneeuw.

»Ik dank God door Jezus Christus!«

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LOSSE SCHAKELS.

Bidstond en Beestenspel. Onlangs lazen we enkele mededeelingen en beschouwingen over een letterkundige, die onder zijn Engelsche volksgenooten groote bekendheid geniet. Door aanraking met geloovigen was hij over de groote dingen der ziel gaan nadenken en stond eindelijk dicht bij de Baptiste overtuiging.

Op zekeren avond zou hij, voor 't eerst, een bidstond bezoeken. Op 't vastgestelde uur was hij er — alleen. Na drie kwartier kwamen de overige bezoekers. Waarom zoo laat? Wel, er was een circus in het stadje aangekomen en het afladen der wilde beesten had de broeders en zusters zoo geboeid, dat ze er drie kwartier te laat om in den bidstond kwamen. Maar de nieuwe bezoeker is niet teruggekeerd en bij die gemeente heeft hij zich niet aangesloten.

We gelooven, dat in den bidstond de kracht eener gemeente kan liggen. Maar blijft gij er niet vandaan (ik spreek nog niet eens van te laat komen) om heel wat minder buitengewone dingen, dan het arriveeren van wellicht nooit eerder aanschouwde levende leeuwen, tijgers en olifanten? En bedenkt ge wel, dat dat het werk in zijn *geheel* schade doet? Zoudt gij uw leven niet gaan veranderen en medeafdalen in de machinekamer en voor de vuren plaats nemen? L.

Dr. E. Y. MULLINS. †

Op 23 Nov. des vorigen jaars werd bovengenoemde, die President van den Wereldbond onzer Baptisten Gemeenten was, en als zoodanig over de geheele wereld onder Christenen bekend, op 69 jarigen leeftijd uit dit leven naar hooger opgeroepen, om bij zijn Heere en Heiland te zijn.

Zijn naam is meermalen ook in dit ons blad genoemd, en zijn heilwenschen, vermaningen en wenken, bijzonder bij jaarwisselingen, gericht tot alle Baptisten der wereld, hadden steeds een lieflijken en ernstigen klank.

Dr. M. stamde af uit een predikantenfamilie. Zijn vader was een der eigenaardige pioniers op christelijk gebied, van welke de geschiedenis van Amerika er zoo velen aanwijst: hij was landbouwer, predikant en onderwijzer in één persoon!

Toen zijn zoon, later Dr. M., 8 jaar oud was, toog de familie naar Texas, toenmaals nog »een wildernis«. Zijns vaders grootste begeerte was echter, dat zijne kinderen een degelijke opleiding zouden ontvangen. Toen zijn drie dochters, die de oudste der kinderen waren, naar een kostschool gingen, nam de knaap Edgar zich voor ten behoeve van zijne zusters zoo veel mogelijk geld te verdienen, om hun opleiding te bekostigen. Zoo was hij achtereenvolgens bodelooper, courantenventer, drukkersleerling en telegrafist. Als 15 jarige was hij telegrafist-helper, tegen vol loon van een man, was een echte Amerikaansche waaghals en vol ondernemingsmoed. Intusschen werkte hij onvermoeid voort aan eigen ontwikkeling, tot ook hij aan de beurt kwam, om in een college opgenomen te worden, waar hij zich met al zijn kracht en gaven aan de studie zou kunnen wijden.

Als 20 jarig student leerde hij ook zijn zondaarsstaat inzien en werd bekeerd en werd weldra gedoopt en lid der Baptisten gemeente. Spoedig daarna wenschte hij zich geheel in den dienst des Evangelies te geven; hij gaf zijn studie in de rechten op en ging theologie studeeren op het Seminarium der zuidelijke Baptisten in Louisville om zich voor het predikantenambt te bekwamen. De wensch zijns harten was voor de Zending uit te gaan naar Brazilië; maar toen de tijd daarvoor gekomen was kon het Zendingscomité niet over de middelen beschikken, om hem uit te zenden. Zoo zien we hem dan weldra en gedurende 14 jaren arbeiden als predikant in drie Baptisten gemeenten in de V. S. van Amerika. Een van die gemeenten was gevestigd in de Universiteitsstad Baltimore; een andere in Boston, waar men het historisch geworden Newton-Seminarium vindt. Mullins maakte zich de gelegenheid ten nutte tot rusteloos studeeren.

Hier volgde voor hem de grootsche levenstaak. In 1899 beriep hem het Southern Baptist Theological Seminarium te Louisville tot haar President (of Directeur). Hij volgde die beroeping en heeft deze positie tot zijn einde toe behouden.

De veelzijdige pioniers-idee zijns vaders bleef in hem, zijn zoon, voortleven. Hij was een vooraanstaande organisator. De door hem geleide inrichting is heden het grootste theologische Seminarium der wereld, en in dit thans loopende leerjaar zullen weer jonge theologen uit vier werelddeelen en uit vele gemeenschappen hier hunne studiën vervolgen. Het Seminarium is zoo uitgebreid, dat het met alle bijgebouwen een op zich zelf staande stad gelijkt.

Dr. M. was een voortreffelijke leeraar, een waardig opvolger van John A. Broadus, de beroemde exegeet. M.'s wetenschappelijke levensarbeid heeft hij op het gebied der systematische theologie en de behandeling en uiteenzetting der groote problemen, die het Christendom bewegen, vastgelegd. Eenige zijner werken als: »Het Christendom op de kruisweg«, »Religieuze vrijheid en autoriteit«, zijn groot werk »De leerstellingen der Christelijke kerken« en andere, hebben een wijde verbreiding gevonden en staan in de eerste rijen der theologische lectuur in Amerika.

Eenige malen heeft Dr. M. ook in den politieken en socialen strijd in zijn land ingegrepen, zoo b.v.b. in verband met de laatst gehouden Presidentsverkiezing der Staten, en steeds stelde hij zijn scherp gespitste pen in dienst van gerechtigheid en waarheid.

De grootste dienst heeft de overledene wel aan zijne gemeenschap bewezen, toen het gold den strijd tegen het modernisme, dat ook de Amerikaansche Christenheid zoo zeer beweegt en scheuring dreigt te

veroorzaken. Telkens heeft Mullins, zelf met beide voeten op den bodem van het volle Evangelie staande, als President der Zuidelijke Baptisten Conventie, die ongeveer 4 millioen leden telt, tegen dat verderfelijke kwaad de stem verheven en tegen verbrokkeling en vóór broederlijk overleg ernstig vermaand Deze zware taak is niet tevergeefsch geweest, maar heeft een deel van zijn levenskracht geëischt. (Slot volgt.)

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Jezus voor Pilatus en Herodes.

Mat. 27 : 2, 11—31; Luc. 23 : 1—25; Joh. 18 : 28—19 : 16.

Les voor Zondag 17 Maart 1929.

Nadat in de dagzitting (Luc. 22 : 66), des morgens vroeg (Marc. 15 : 1), Jezus door den Joodschen Raad ter dood veroordeeld was, stond de geheele menigte van hen op (Luc. 23 : 1) en leidde Hem tot Pilatus (slechts een korten afstand, die spoedig afgelegd was).

Men vertelle eerst volgens Joh. 18 : 28—32. Bij v. 32 vergel. men Joh. 12 : 32, 33. Hadden de Joden Jezus gedood, dan zou Hij ongetwijfeld gesteenigd zijn, evenals later Stefanus.

Daarna Luc. 23 : 2. Dat was *de* beschuldiging, waarmee ze bij den landvoogd wat moesten bereiken. Pilatus zou geen mensch ter dood veroordeelen omdat hij zichzelven Gods zoon noemde. Joh. 18 : 33—38 is dan weer het volledigste verslag. Lucas en Johannes beide vertellen, dat Pilatus Jezus onschuldig bevond en dit ook beslist uitsprak. Men volge dan verder Lucas; in 23 : 5 vinden we de herhaling van de beschuldiging, die in v. 2 genoemd is. „'t Is toch zoo", zeggen zij. „Hier in Jeruzalem en omgeving heeft Hij nog weinig kwaad kunnen doen, maar Hij is in Galilea begonnen; daar heeft Hij heel wat te doen gemaakt; en nu begint het hier ook al".

Dat deed Pilatus aan Herodes denken. Die was toch juist in Jeruzalem. En hij besloot de aangelegenheid aan Herodes over te geven. Of dit alleen was om er zich af te maken en of hij het bovendien nog beschouwd heeft als een middel om weer met Herodes in aanraking te komen en de gestoorde betrekkingen te herstellen, weten wij niet. Wel is ons verteld, dat het laatste in orde kwam. (Wat de oorzaak was van de vijandschap, weten we niet zeker. Luc. 13 : 1 vermeldt een feit, dat wel ruzie kon veroorzaken; het kan evenwel ook uit reeds bestaande vijandschap voortgekomen zijn.) Wat er bij Herodes plaats gevonden heeft, vinden we alleen in Luc. 23 : 8—12.

Nu volgt het 2e verhoor voor Pilatus.

Het was nu voor Pilatus veel moeilijker geworden. De spot van Herodes, die Pilatus zelf kon waarnemen aan het witte kleed, dat Jezus aan had, sterkte de Joden en zou tevens de hernieuwde betrekkingen met dezen Viervorst weer in gevaar brengen. Mij dunkt, dat het voorstel van Pilatus, om Jezus te kastijden en los te laten, ten doel had, den Joden en Herodes niet af te stooten, eenigszins tevreden te stellen zelfs, en toch zijn eigen uitspraak te handhaven. Men vertelle hier eerst volgens Luc. 23 : 13—16.

Onder het spreken, ik denk nog eer het tot geeselen gekomen was, dacht Pil. er aan, dat hij altijd op 't Paaschfeest een gevangene losliet. Dat zou misschien uitkomst kunnen brengen, dacht hij. Doch de inval was nog ongelukkiger dan de gedachte om de zaak aan Herodes over te dragen. Immers, daardoor zou Jezus als een, die werkelijk schuldig was, gratie krijgen. Maar Pilatus dacht dit niet verder door; alleen dacht hij er nog aan, een welbekenden gevangene naast Jezus ter keuze voor te stellen; zie Mat. 27 : 16 en Marc. 15 : 7.

Nu moeten wij Mattheüs volgen tot 27 : 21. Vergeet niet, de boodschap van Pilatus' vrouw te vertellen. Tot besluit van dit deel kan Luc. 23 : 19 dienen.

Pilatus had bij dezen afloop geen rust, Luc. 23 : 20; ook Mat. en Marc. getuigen van nog een poging van Pilatus om Jezus vrij te laten. Het baatte echter niet. „Kruisig Hem", was het antwoord op alles, wat Pilatus zeide. Nog eens, hopeloos verlegen, riep Pilatus: „Wat heeft Hij dan kwaad gedaan? Ik heb geen schuld des doods in Hem gevonden. (En nu kwam hij op zijn voorstel terug.) Zoo zal ik Hem dan kastijden en loslaten". Maar zij riepen te meer (Mat. en Marc.) „Kruisig Hem". „En zij hielden aan met groot geroep, . . . en hun en der overpriesteren geroep werd geweldiger" (Luc.) Als nu Pilatus zag, dat hij niets vorderde, maar veeleer, dat er oproer werd . . . enz." Mat. 27 : 24—26.

Men zou denken, dat nu nog een stil oogenblik voor Jezus aanbrak, voor Hij den bitteren kruisdood smaken moest, maar neen. Ontzettende dingen volgden. Eerst werd Jezus gegeeseld, en toen kregen de laaghartige soldaten vrij spel met Hem. Drie evangelisten vertellen er van. Men kan Johannes wel volgen, maar het is goed aan te vullen met het bericht van Mat., v. 27 en 28.

Opmerkelijk is, dat Pilatus nog eenmaal weer probeerde Jezus te bevrijden, Joh. 18 : 5—12*a*. Maar toen kwam een voor Pilatus verpletterend dreigement, v. 12*b*. Pilatus was verslagen, haastig bekrachtigde hij het vonnis, waarin hij reeds eerder toegestemd had, en Jezus werd weggeleid naar een ons niet bekende plaats in het gebouw, om een weinig later naar de plaats der kruisiging te worden gebracht. Met diepen weemoed in ons hart zien we Hem in onze gedachten na.

K. R.

ZENDING.

EEN BRIEF VAN ZUSTER REILING.

Een en ander over ons Kerstfeest.

Zondagmorgen werden we reeds bepaald bij de herders, die heengingen om Jezus te zien. Ook wij werden uitgenoodigd om te zien, hoe Gods Zoon neerkwam als een hulpbehoevend kindje. Hoe Hij alles verliet voor ons.

Zondagmiddag vertelde zendeling Parris ons het een en ander over het werk te Yalikina en onder de Esoo volksstam. Daar zendeling Mill met vacantie is moet Parris zooveel mogelijk zijn werk er bij doen. Daarom is hij weinig te Yakusu. In Nov. had hij een klasse onderwijzers. Daarvoor waren meer dan 100 onderwijzers uit die omgeving samen gekomen. Daarna hadden hij en Abalayama, de inlandsche ouderling of voorganger, een reis gemaakt en verschillende scholen en dorpen bezocht. Op vele plaatsen waren personen, die reeds lang hun begeerte hadden te kennen gegeven, om onderwezen te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Nu ging de zendeling of de inlandsche voorganger met hen spreken. Velen werden voorloopig afgewezen. Ze wisten nog zoo weinig van Jezus, of hun leven was niet zooals dat behoort te zijn. Toch mochten ze aan 80 personen zeggen, dat ze gedoopt konden worden. Nu moesten ze van de verschillende plaatsen samenkomen op een plaats, waar water genoeg was om te doopen. Op de bepaalde plaats en tijd had de doopsbediening plaats. Echter waren niet allen gekomen. Toch mochten hij en Abalayama 69 personen doopen op dien dag.

Ook het werk in de dorpsscholen daar ging goed vooruit. Scholen, waar 120 of 150 en meer namen op de lijst waren. Niet allen kwamen geregeld, maar de ouders en opperhoofden beloofden er voor te zorgen, dat de scholen meer geregeld bezocht zouden worden.

Het was ons allen goed, naar dit verhaal te luisteren. Als wij bedenken, dat in die omgeving 30 jaar geleden de naam van Jezus onbekend was, maar kanibalenfeesten heel bekend, dan kan het niet anders, of er is een danktoon in onze harten en een bede: »Heere ga door met Uw werk«.

Kerstmorgen om 5 uur ontwaakte ieder, die niet al reeds eerder wakker geworden was. Van huis tot huis gingen ze, de groepen jongens en meisjes, mannen en vrouwen om hun liederen te zingen en ons een gelukkig Kerstfeest te wenschen. Toen onze meisjes terug waren ontvingen ze hun geschenken, waarmee ze zich heel blij betoonden.

Om 9 uur gingen we samen naar de kerk waar we opnieuw werden bepaald bij het kindeke in de kribbe en bij de beteekenis van het Kerstfeest voor ons. Het was een goed samenzijn.

Den volgenden dag gingen we samen naar de Chopa waterval. Daar hadden we samen een rustigen dag. De waterval is niet zoo geweldig diep, maar toch diep en breed genoeg om er een regenboog in te zien. Onwillekeurig gingen mijn gedachten een jaar terug. Toen was het buiten koud en binnen de gedachte aan het ophanden zijnde afscheid. Hoe vlug is dit jaar weer voorbijgegaan en hoe hebben we weer Gods liefde en almacht mogen ondervinden. Het was ons goed een oogenblik neer te zitten op die rotsen en te luisteren naar het geweldig bruisen van het neerstortende water. Het was ons goed om daar den regenboog te aanschouwen en om terug te keeren tot ons werk met al den zegen van een dag daar buiten.

Nu is het Kerstfeest weer voorbij. Het is vacantie en enkele van onze meisjes zijn op reis naar hun ouders of met hun familie. Anderen gaan later. Als dit gelezen wordt is de vacantie weer voorbij en het gewone werk weer begonnen. Daarom beveel ik ons en onzen arbeid in uwe voorbede aan.

Yakusu. G. R.

VERVOLGVERHAAL.
BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

29

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst nogal voorspoedig. Hij kwam ook in aanraking met de familie Landman, wilde echter geen Christen worden gelijk deze. Tegenspoeden kwamen in den vorm van een sprinkhanenplaag, een geweldige hagelslag en langdurige droogte Bovendien was er een oorlog met de kaffers uitgebroken, waaraan ook Zandberg en zijn oudste zoon moesten deelnemen.

Na een bange nacht trok Zandberg, die tot korporaal was benoemd, zijn troep weer bijelkaar, stiet met de voet tegen een lijk en dacht in het eerste oogenblik, dat het zijn zoon was.)

»Neen! God zij gedankt!« Hij was het niet. Maar het was wel een bekende. Er was geen leven meer in het lichaam te bespeuren. Hij kon voorloopig niets meer met hem doen dan hem een weinig aan aan den kant achter een boschje te leggen. Toen ging hij een paar stappen verder, toen hij plotseling andere voetstappen hoorde en de gedempte stem van zijn zoon hoorde: »Vader, hier ben ik!«

»Gelukkig! Dus je leeft nog en bent goed gezond?«

»En vader ook nog? O, wanneer moeder het wist dat wij gespaard bleven!«

Vader en zoon lagen in elkaars armen. Er volgden eenige heilige, ernstige oogenblikken.

»Willem, dat was een booze nacht, er zijn dooden gevallen. Ik geloof zelfs vele. Kom, laat ons God danken!«

Voor Zandberg zelf recht wist, wat hij deed, lag hij met zijn zoon in het oerwoud van Afrika op de knieën en sprak hortend en stootend dankwoorden voor de genadige bewaring.

Willem, die reeds voor eenigen tijd tot besliste overgave aan God gekomen was, stortte in rustige, innige woorden zijn hart uit voor zijn Heiland; bij zijn vader was het meer een machtige innerlijke ontroering.

»Selhorst is dood, ik heb hem wat ter zijde achter een boschje gelegd«.

»Ik heb een aangetroffen, die zwaar gewond was. Ik heb hem zoo goed het ging verbonden. Nu moet ik eerst bericht aan de dokter sturen«.

Terwijl zij met elkander over zulke dingen spraken kwamen zij met nog enkele kameraden bij de afgesproken plaats aan.

Aan den zoom van het bosch bescheen het eerste morgenlicht een bewegelijk militaristisch schouwspel. Het was trouwens een ernstig schouwspel. Eenige gewonden lagen gereed voor het transport, ook lagen er dooden; en steeds meerderen werden gebracht. Verschillende groepen kwamen samen en gingen ook direct weer uit elkaar, hetzij om zich te melden

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

DE CHRISTUS VAN DE CONGO-RIVIER.

Een mooi boek is dit werkje van Dr. Fullerton. Het is in het Engelsch geschreven en draagt den titel : „The Christ of the Congo river". Zijn bladzijden houden den lezer aangenaam bezig met de geschiedenis van den arbeid van het Baptiste Zendingsgenootschap in Belgisch Congo.

Het 40 jarig jubileum van dien arbeid, het vorig jaar gevierd, heeft het bestuur van voornoemd genootschap geïnspireerd om den bekwamen auteur, die vroeger als secretaris en thans als eere secretaris het werk der Baptisten onder de heidenen uitnemende diensten heeft bewezen en nog bewijst, te verzoeken de belangrijkste lotgevallen te beschrijven en te bundelen.

Koning Albert van België begroet in een voorwoord zijn bewondering over het evangelische, opvoedende, zedelijke en sociale werk van de Baptisten onder de inboorlingen van zijn rijksgebied.

Allen, die Engelsch lezen, moeten dit boek, door de „Carey Press" Londen uitgegeven, koopen. Zij krijgen voor drie shillings en zes pence een schat van bijzonderheden over heldhaftige mannen en vrouwen, die in hun lijden en sterven ons toewenken om het werk der zending in het hartje van Afrika niet te vergeten en om manlijk en kloekmoedig te blijven in onze eigen worsteling ten einde het *Koninkrijk Gods nabij te brengen.*

* * *

Het boek begint met een geschiedkundige herinnering. De Congo-rivier is een van de wonderen der wereld. Maar een grooter wonder dan zijzelve is het, dat ze gedurende tienduizenden jaren haar geweldige watermassa's dwars door Afrika heeft kunnen stuwen zonder dat de millioenen menschen van Europa en de andere deelen der aarde er iets van hebben bemerkt. Tot voor vijftig jaren was ze zoo goed als geheel onbekend.

Aan haar oevers hadden tot in onheugelijke tijden stammen hun dorpen gebouwd. Elke stam had haar eigen riviergebied en daarbuiten waagde zij zich niet. Geen enkele kon zeggen, waarheen de rivier zich richtte of welke bestemming zij had. Het eenige, dat zij van haar konden vertellen was, dat zij Lualaba heette. Eens vroeg een beruchte Arabier, een slavenhandelaar, aan een geleerde onder de inboorlingen :

„Weet gij ook waar de rivier zich henensnelt?"
„Zij stroomt naar het noorden".
„En verder?"
„En verder naar het noorden".
„En verder?"
„En verder naar het noorden".
„Maar waar gaat ze heen?"
„Naar de zoute zee".
„In welke richting bevindt zich de zoute zee?"
„Allah Yallim" (God weet het).

En tot voor een halve eeuw was het totale van de menschelijke kennis aangaande de Congo-rivier „Allah Yallim".

Wat men alleen met zekerheid kon zeggen was, dat men er niets van afwist.

* * *

Na bijeengebracht te hebben, wat het verleden tot in zijn grijzen ouderdom toe over het hart van Afrika heeft ontdekt en geschreven, vraagt de schrijver de aandacht voor het werk van het Zendingsgenootschap. Treffend doet hij uitkomen, hoe God als het ware onze broeders gewenkt heeft om de evangelisatie der volksstammen ter hand te nemen. En waar deze vanwege de groote finan-

---

of het bosch verder te doorzoeken naar vermisten.

De aanvoerders stonden door de berichten van alle patrouilles een tijdlang voor een raadsel. Van alle kanten kwam namelijk de boodschap, dat nergens meer een ongewonde kaffer te bespeuren was.

Wat was daarvoor de verklaring?

Was het een nieuwe list, waarachter weer nieuw verderf school? Om welke redenen zouden de kaffers geen neiging hebben, zulk een moorddadige nacht als de laatste te herhalen? De beschrijving van een bijzonder gekleede en uitgeruste kaffer, die ook gevallen was, leidde ten slotte tot het vermoeden, dat de kaffers hun leider, hun ngos, verloren hadden en daardoor ontmoedigd waren geworden, zich ten minste eerst maar eens hadden teruggetrokken. Zouden de blanken zich met deze hoop mogen koesteren? Ja, het vermoeden zou bevestigd worden!

Op de aangewezen plaats bezag men den gevallen kaffer. Ja, dat moest hij zijn, dat was hij, die het geheele oproer leven en beweging ingeblazen had. Dat moest hij zijn, de ergste vijand der blanke landverhuizers, die nooit had willen toegeven, dat de blanken, wat beschaving en wetenschap betrof, boven de kaffers stonden. Men vond hem toegedekt met een leeuwenhuid. Een der gesmokkelde geweren lag nog aan zijn zijde. Waarschijnlijk had men hem willen meenemen, maar was genoodzaakt geweest, hem op de vlucht te laten liggen. Iets verder lagen twee huiden van luipaarden, waaruit bleek, dat enkele onderbevelhebbers bij hem waren geweest maar om het naakte leven te redden, overhaast gevlucht waren. Men had Sandili nog een bloedige assagaai in de hand gedrukt. Zelfs in den dood moest hij nog alle blanken den gloeienden haat der kafferstammen verkondigen. Eens had de nu voor altijd gesloten mond koen gesproken: »Wat wilt gij hier, gij mlungo? Gaat weer heen met groote schepen en bouwt uw spitse hutten bij uw eigen broeders. Ik wil hier met mijn zwarte menschen alleen melis verbouwen en veel vee bezitten. Dit is ons land!«

Omdat de blanken echter niet weg te krijgen waren, ook niet »ngos« tot hem zeiden, en hem niet gehoorzaamden, had hij steeds geschikte gelegenheden gezocht, hen te verdrijven of te verdelgen. Ook nu had hij weer alles gewaagd, ook zijn eigen leven op het spel gezet, maar het ook verloren. Hij was nu dood, en de landverhuizers konden verlicht ademhalen.

Na grondige nasporingen in de geheele streek kon worden vastgesteld, dat de kaffers zich in de richting van de Kaairivier hadden teruggetrokken. In de Transkaai probeerden zij echter nog stand te houden. Schermutselingen kwamen daar nog dikwijls voor. Onder anderen lieten een jaar later komandant van Linsingen en zijn zestienjarige zoon bij de edele poging, een Engelsche gewonde te verlossen, het leven. (Wordt vervolgd).

tieele offers aanvankelijk aarzelden, daar liet Hij een kwaker die bijna als een gierigaard bad geleefd om met zijn millioenen het werk des Heeren onder de heidenen te mogen dienen, ze te hulp komen. Heerlijk vinden we in het ontstaan en de voortzetting van het uiterst moeilijke zendingswerk om en bij den evenaar bevestigd, dat God nooit of te nimmer halve scharen maakt.

* * *

Het hoofdstuk dat ons zoo nu en dan een traan in de oogen deed wellen, draagt den veelzeggenden titel „Tragedie”.

Het schijnt wel, dat aan elk nieuw stukje werk voor God de martelaarskroon verbonden is. Congo maakt daarop tenminste geen uitzondering.

Toen Braboeuf, een van de eerste zendelingen der Jezuïeten, in Canada zijn mede-arbeiders vertelde, dat hij in den hemel een kruis had gezien, vroegen zij hem hoe groot het was Hij antwoordde plechtig: „Groot genoeg om ons allen te kruisigen”.

Eindeloos is de rij der graven, die in Congo voor de helden en heldinnen zijn gedolven.

Toen Comber einde 1884 in het vaderland was teruggekeerd kon hij van zes dooden in dat jaar behalve die van zijn jonge vrouw melding maken. Onder deze was er een, die nauwelijks drie weken in Congo had doorgebracht, en drie, die reeds dadelijk bij aankomst als slachtoffers van de koorts vielen. Op den avond voor het Kerstfeest verwisselde zijn broeder Dr. Comber, die zich geen moeite had ontzien om zich voor zijn moeilijke taak te bekwamen, het tijdelijke met het eeuwige, na ruim een jaar het werk der zending als geneesheer te hebben gediend.

„Er was een groote vergadering op Donderdag 30 April 1885 om den eenzamen man welkom te heeten. Vlak voor de opening was er bericht ingekomen van den dood van McMillan, na een verblijf van slechts enkele maanden in Congo. Intusschen was ook Cruikshank gevallen, die nog geen jaar gearbeid had. En hadden zij de gave van de profetie dan zouden zij hebben geweten, dat Alex. Corve, die met Cruikshank was scheep gegaan op 21 Mei, den laatsten adem zou uitblazen en Cottingham op 8 Juni, dat is een paar weken na zijn aankomst. Vier mannen binnen drie maanden! Comber wist op dat oogenblik alles nog niet, maar hij wist genoeg *om hem omringd te doen* zijn met het heilige van de eeuwigheid. Hij zelf zou nog *twee jaren en twee maanden* leven. En het jaar van zijn dood zou ten allen tijde in de herinnering voortleven als een jaar van tragedie want binnen een tijdsbestek van vijf maanden eischte het niet minder dan zes zendelingen”.

Maar ofschoon de arbeid vele slachtoffers vroeg, bleven er toch vrijwilligers in overvloed zich aanbieden: niet minder dan twaalf voor elke ledig gekomen plaats! De zendelingen gingen heen met de gedachte dat zij nimmer zouden *terugkeeren en* dat zij binnen korten tijd den arbeid van hun gansche leven zouden hebben verricht. Zij waren als de eerste sneeuwvlokken van den winter, bereid om te verdwijnen opdat die na ze komen, zouden blijven om al het zwarte land met een rein kleed te bedekken. Zij trokken naar Congo gelijk Ignatius van Antiochië naar Rome trok met de woorden op de lippen: „Ik ben tarwe die vermalen moet worden tusschen de tanden van de leeuwen om brood te maken voor het volk van God”.

* * *

Het ligt voor de hand, dat in dit boek Yakusu onze bijzondere aandacht heeft getrokken.

Hoe moeilijk was dus het pionierswerk!

En hoe rijk is de oogst er op het oogenblik!

Ik heb wel lust om een geheel artikel aan dit hoofdstuk te wijden, want ik weet, dat elke Baptist in Nederland gaarne iets over deze baken in donker Afrika leest. Maar ik moet dezen keer volstaan met een enkele mededeeling over het werk van Dr. Chesterman in zijn ziekenhuis, dat door de edelmoedigheid van een vriend der zending is gebouwd.

Gedurende de vijf jaren, waarin deze bekwame geneeskundige de bestrijding van de vreeselijke slaapziekte ter hand heeft genomen, is het percentage der slachtoffers, dat in sommige districten tot 30 was opgeloopen, teruggebracht tot 0,3. Dank zij dit schitterend resultaat is onze broeder uitgenoodigd om zijn medewerking te verleenen aan een standaardwerk over tropische ziekten.

In 1927 bedroeg het getal dergenen die het ziekenhuis bezochten om medische hulp niet minder dan 30.000!

Maar een voorbeeld spreekt duidelijker dan getallen.

Een jongen van zeventien jaar werd leelijk door een krokodil toegetakeld. Men droeg hem in het ziekenhuis, waar de wonden moesten worden genaaid.

De eerste steek scheen hem weinig te hinderen, maar met de tweede zuchtte hij:

„Wat! moet een mensch tweemaal op een dag sterven? Tweemaal op een dag? Ooo!”

„Houd je toch kalm”, troostte de dokter.

Een naald brak. Een nieuwe werd opgenomen en het werk ging verder.

„Is het nog niet gedaan? riep de patiënt uit. „Oja! stel je voor, dat een mensch genaaid wordt als een kleedingstuk!”

Weer brak de naald.

„Dokter”, zeide de jongeling met een lach, „haal een naaimachine!”

Toen de behandeling was afgeloopen, werd hij zorgvuldig op een bed van de ziekezaal gelegd.

* * *

Het stemt ons tot dankbaarheid, dat wij aan het moeilijke maar heerlijke werk Gods in Congo ook deel mogen hebben. En het is ons een eerezaak om het werk te blijven steunen met ons gebed, ons geld en ons bloed.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Jeugddag Exloërmond.

Vrijdag, 8 Febr., hielden wij onzen derden Jeugddag in de kerk te 2e Exloërmond. Precies half 4 opende de leider, Ds. Reiling, nadat wij reeds door de gemeentejeugd daar ter plaatse op een goeden thee onthaald waren. De opkomst was ook op de middagvergadering goed, alleen had op eenigen, die er wel hadden kunnen zijn, het schaatsenvermaak meer bekoring uitgeoefend dan het tezamenzijn.

Ds. Reiling las Ps. 32 en vestigde onze aandacht op het 8e vers Ik zal U onderwijzen . . . ik zal raadgeven, mijn oog zal op U zijn. Deze kostelijke belofte bracht hij in verband met het woord uit vers 2. „In wiens geest geen bedrog is”. Wie eerlijk voor God is, mag zich deze belofte met volle verzekerdheid toeëigenen. Ds. Barendregt sprak over het thema „Karaktervorming door de Schrift”. Spr. schetste kort den verderfelijken invloed van prikkellectuur op ons karakter om daartegenover de H. S. te stellen in haar eenvoud, werkelijkheidszin en groote eeuwigheidslichtlijnen. Wie in de Schrift leeft met zijn denken gaat handelen naar de Schrift. Zoo vormt de bijbel ons en maakt ons menschen, die evenals een Abra-

ham. Jozef, Petrus Paulus enz., door God gebruikt kunnen worden tot Zijn doel. Drie opstellen wezen in diezelfde richting ofschoon zij, die ze leverden, niet met elkander gecorrespondeerd hadden.

Het zangkoor van E.-E.veen en een vijftal jonge menschen van Exloërmond zongen op verdienstelijke wijze eenige liederen. De middagsamenkomst werd met een korte bid- en dankstond gesloten.

De avondsamenkomst te 7 uur was bizonder goed bezet; geen plaatsje was ledig. Het zangkoor van N. Weerdinge en het vijftal uit Exloërmond diende ons in het zingen van schoone liederen. Als eerste spreker belichtte Ds Barendregt, in aansluiting aan wat dien middag gezegd was, den persoon van Daniël. Daniël beteekent „Mijn God is Rechter". Het gansche leven van Daniël stond in dat teeken. God stelde hem het recht. Hij onderwierp er zich gewillig aan. God zijn Rechter werd hem telkens tot Redder en deed hem een licht zijn in uitgebreiden kring Vergel. het slot van hoofdst. 6. Ds. Reiling trok vervolgens uit het zoo pas gesprokene alsook uit het verhandelde van dien geheelen dag, op zeer praktische, aangename en toch aangrijpende wijze de conclusies, onder het mottowoord: „Indien gij deze dingen weet; zalig zijt ge zoo gij ze doet".

Deze Jeugddag had de tendens onze jonge christenen op te wekken tot zelfstandig bijbellezen en schriftonderzoek.

Ongeveer te 9 uur werd de vergadering met dank aan God gesloten. Menigeen is vervuld met ernstige gedachten en goede voornemens huiswaarts gekeerd. B.

„Een veelbeteekenende reis",

door D. LAANSMA.

Veelbeteekenend, althans voor de schrijver dezer regelen. Reeds lang koesterden wij de begeerte, om nog eens, gelijk als in 1902, een reis te ondernemen, naar het oude Vaderland. 't Was dus 26 jaar geleden, sinds we voor het laatst „Neêrlands bodem betraden" en 37 jaar, dat we als emigrant reisden naar de U. S. A.

In het begin van 1928 kwam een brief van Makkum, de plaats onzer geboorte, een schrijven van een geliefd familielid, openbarende de begeerte, dat we nog eens over de oceaan zouden komen. En het was niet de eerste maal, dat zulk een begeerte van uit Nederland tot ons kwam. Ook anderen hadden het meer dan eens geopenbaard. Terwijl hierover gesproken werd in huiselijke kring, zeide mijn geliefde vrouw: „Wel als dat dan nog eens gebeuren moet, dan wordt het nu ook tijd". Zij herhaalde dit gezegde, waarop ik vroeg, of zij mij dan verlof gaf, en zij had haar antwoord gereed: „Ja, als de gemeente u verlof geeft, dan ook ik".

Bij de allereerste gelegenheid vroeg ik de gemeente om 3 maanden verlof, en ja, het werd vergund. Na vele vooren toebereidselen, kwam de dag van vertrek. Eerst nog Dinsdagavond de 8ste Mei een vaarwel- en tot weerzienbijeenkomst in de kerk, waar een groote schare bijeen was. Kostelijke toespraken en gepaste gedichten, zooals die van br. W. de Vries en de oude heer T. Stehouwer, werden uitgesproken, en eindelijk vurige gebeden opgezonden tot den troon der Genade, en toen ten slotte „hartelijke handdrukken" ook niet zonder tranen, en ook die bijeenkomst kwam tot een einde.

Donderdag, de 10de Mei, 's middags om 12 uur naar 't station, waar ook nog broeders en zusters aanwezig waren, om hun Voorganger naar de trein te begeleiden. Op 't gegeven sein, en daar rolde de trein, en komende te Flint, Mich, ja, ook dáár stond één mijner zonen, om ook Vader nog even de hand te drukken. De reis zou ditmaal gaan over Engeland. Te Durand Mich, kwam volgens afspraak mijn vriend J. Wildman van Chicago, bij mij, op denzelfden trein, om ons te vergezellen op de reis naar Nederland. Met snelle vaart ging het door Mich. en door Canada, totdat we de volgende morgen te Montreal aankwamen. We hadden tijd om die oude stad te bezichtigen, en per gehuurd voertuig bezochten we ook de top van de berg Mount Royal (koninklijke berg) waar ook de Fransche naam „Montreal" aan is ontleend. In de stad zelf bezichtigden we de Notre Dame, gebouwd naar de bouworde van de Notre Dame van Parijs, en voorts de St. Pieterskerk, gebouwd naar de bouworde van die in Rome. Het was en is daar alles Roomsch, wat een pracht en wat een afgoderij, maar ook wat een toewijding, met betrekking tot deze toewijding, kon menig protestant een lesje leeren. Dan eindelijk naar het stoomschip van de White Star Line, Laurentic. Dat schip zou ons naar Liverpool, Engeland vervoeren. 't Ging eerst voor mijlen en mijlen, langs de groote en vermaarde St. Lawrence Rivier, en eindelijk daar ging het de groote oceaan in. Het schip nam een noordelijke koers, en het duurde niet lang of we gevoelden de nabijheid der gevreesde en gevaarlijke ijsbergen. Het werd zeer mistig. Men durfde nauwelijks vooruit. De vrees voor aanraking met een ijsberg is groot. Soms lagen we stil, geen beweging in de boot. Wat waren we allen blij, toen het gevaar voorbij was. Toch was het een oponthoud van 24 uren. Wat dadelijk een geheel andere stemming onder de passagiers. Behalve mijn reisgezel, waren er nog 4 meer van Hollandsche geboorte, onder de passagiers De anderen waren allen Amerikanen, Ieren, Schotlanders en vele Engelschen. De oudste passagier, een predikantsweduwe, was 86 jaar oud en keerde als weduwe naar Schotland terug. De jongste passagier was 4 weken, was in Canada geboren, en nu ging de jonge moeder, met haar kind naar Schotland, „om haar schat" aan haar ouders in Schotland te laten zien. Ik nam een kiekje van die jongste passagier. Op den dag des Heeren had ik het voorrecht, om te mogen prediken, en tot laat in den avond zaten velen met ons nog geestelijke liederen te zingen. (Wordt vervolgd.)

UIT DE GEMEENTEN.

DEN HAAG, 25 Jan. Dit was de datum waarop vereenigingen haar feest hebben gevierd. En niet zonder goede resultaten is dit geschied. Deze avond biddend verwacht — deze avond lang voorbereid — is allen geworden tot een onvergetelijke Niet één is heengegaan wiens verwachtingen niet bevredigd waren geworden; zelfs de donker-sombere, scherpe criticus, die met zijn loerend oog zoekt en zocht, en zijn ooren spitste, naar elk geluid dat zich liet hooren om straks zijn afbrekende opmerkingen te kunnen maken, moest inplaats van dat, ons verzekeren „het was ons goed, daar te zijn".

Het officieele gedeelte was deze feestavond geen uur van eentonigheid of verveling voor oningewijden.

De reciteerwedstrijd was prachtig boeiend. De meisjes en jongens, die zich hadden te meten in de voordrachtkunst, hebben de spanning in de zaal ten hoogste opgevoerd, en de Jury heeft in deze geen gemakkelijke taak gehad, de beste aan te wijzen.

En de pantomines, zij hebben teweeg gebracht, dat al de lachspieren in werking zijn gebracht, zelfs de meest ernstige en bezadigde moest of hij wilde of niet zijn instemming betuigen en lachen — — lachen.

Iets nieuws waren de lichtbeelden. Een der leiders had den zomer van 't vorige jaar verschillende foto's genomen van onze zomercampagne met de tenten in duin en bosch, had deze foto's omgewerkt in projectie-plaatjes; — — en nu verschenen deze op 't witte doek, terwijl door den leider het verhaal der campagne werd verteld. Enthousiasme — overal in de zaal, u kunt zich de blijdschap der aanwezigen en vooral die der jongens, wel indenken, dunkt mij.

In 't kort samengevat, is deze avond van het begin tot het einde geslaagd, getuige de instemming der toehoorders op de feestavond zelf, en de berichten die daarna zijn binnengekomen.

U begrijpt lezers der Christen, de dankbaarheid der leiders, niet alleen aan medewerkers, maar allereerst aan onze Heiland, de groote Kindervriend, die op onze vereenigingen altoos het middelpunt is, en naar Wien wij altijd weer het ontvankelijk gemoed der kinderen heenwijzen.

Vol moed en vertrouwen op Gods hulp ter bekwamer tijd, gaan wij de toekomst tegen.

Heer Jezus, neem onze handen,
En leidt ons voort
Langs steile afgrondsranden
Naar 't Hemelsch oord

Zoo weet dan heel Baptist Nederland, dat in Den Haag op 25 Jan. feest is geweest, als allen tenminste dit overzicht lezen; wat wel eens te betwijfelen valt; gezien er bijna elke week één of meer verslagen en overzichten der desbetreffende vereenigingen in De Christen plaats vinden.

Den Haag. A. GEBEL.

's-GRAVENHAGE. Dat een wijle stil te staan en achterwaarts te blikken ons een verkwikkende zegen kan doen geworden, mocht ook de gemeente aan deze plaats ervaren, toen zij den 30sten Jan. j.l., hare jaarvergadering hield.

De Voorganger, Ds. Jeronimus, bepaalde de Gemeente bij „Het gemeenschapsleven in de Gemeente", daarbij o.m. wijzende op den noodzakelijken eisch van persoonlijke gemeenschap met God, zal deze gemeenschap haar stuwkracht in de gemeente doen gevoelen. Alzoo „op tot de bron dier gemeenschap" zij het wachtwoord der Gemeente. De overdenking, in het jaarverslag van den Secretaris neergelegd, stemde tot dankbaarheid aan God. De finantieele verantwoording bewees wat ook in deze „gemeenschap" vermag. Ook de verschillende vereenigingen der gemeente deden van zich hooren. Deze verslagen ademden, zonder uitzondering, een gevoelen van dankbaarheid, mede voortspruitende uit het bewustzijn, welk een zegen het is, te mogen mede-arbeiden aan 's Heeren werk.

Dien zegen ervarende — broeders en zusters — wenschen wij voort te gaan in gemeenschap met onze Overste Leidsman.

Hij doe zijn arbeid — ook aan deze plaats — wel gelukken en make alle dingen wel! C. M., 2e Secr.

ZWOLLE. Op Donderdag 31 Januari j.l., was voor onze gem. een Evangelische Samenkomst belegd, waartoe Ds. Kuipers van Deventer in ons midden was. Als onderwerp had hij gekozen „Verliezen of Winnen". Ons lokaal was goed gevuld. Spr. werd met aandacht gevolgd. Na Ds. Kuipers trad onze br. de Vries nog op met een opwekkend woord. Heerlijk werd hier het zaad des evangelies gestrooid. Moge God het bedauwen met Zijn Geest, opdat het rijke vruchten moge voortbrengen!

Zondag, 3 Febr j.l., was voor ons weer een gezegende dag. Weer werd een br., die te kennen had gegeven, dat hij Jezus wou volgen, óók in den dood, door den Doop, in de gem. opgenomen. Na een tijd van veel strijd en twijfel had God hem getroffen, en kon hij ook op de j.l. gem.vergadering een blijmoedig getuigenis afleggen voor de gem. Nadat onze br. Ouderling de Vries, ons een heerlijk woord had mogen prediken, werd de Doopsbediening voltrokken. Daarna schaarde de gem. zich om den Disch des Heeren, om zijn dood te gedenken. Heerlijk was het met zooveel brs. en zrs. aan te zitten, want er waren veel brs. en zrs. schippers in ons midden.

Ons lokaal, dat zoo ongeveer 100 zitplaatsen heeft, was overvol. Na afloop van den dienst gaf zich weer een zuster op — die reeds van haar 16de jaar den Heer kende — om ook Jezus gehoorzaam te zijn en zich te laten doopen. Dus alweer zegeningen! Wij zijn allen naar huis gegaan met een dankgebed in ons hart. De Secr. H. PAALMAN Jr.

DEVENTER. Geliefde brs. en zrs. in Christus! Den 27 Januari j.l., hield de gemeente haar jaarvergadering in dankbare stemming; een overzicht over het afgeloopen jaar werd gegeven, en hieruit bleek dat vele zegeningen ons deel waren geworden. Gevoelende onze eigen zwakheid, zijn wij het nieuwe jaar ingegaan met deze bede: Heer stel de gemeente Deventer tot een rijken zegen in de plaats harer inwoning en daar buiten. Bleef onze oude broeder G. Hulleman Sr, ouderling der gemeente het afgeloopen jaar voor ons gespaard, den 28 Januari j.l. is hij zachtkens heengegaan Den 31 Jan. hadden velen der gemeente met de familie en bestuur zich vereenigd op den doodenakker, om hem de laatste eer te bewijzen; goede woorden werden gesproken en het slot was, hij spreekt nog, nadat hij gestorven is Gezongen werd Gezang 189 vers 6. De laatste tijd was hij zeer zwak en bijna blind, doch zijn geest helder, en zijn woorden waren als met zout besprengd. Voor velen was hij tot een zegen, ook ondergeteekende heeft veel van hem geleerd; zijn nagedachtenis zal voor de gemeente in dankbare herinnering blijven Wij hebben een stil „tot wederzien" gezegd De gemeente heeft thans een trouwe strijder minder doch hoopt, dat de gelederen spoedig mogen worden aangevuld. Dat wij getrouw mogen worden bevonden, is de wensch van ons, voor al onze broeders en zusters. De uwe in Christus,

Namens de Gemeente, de Secretaris, A. DIJKSTRA.

Heden verblijdde ons de Heer door de geboorte van een welgeschapen Dochtertje

Barteldina

Alles wel!

R. SISSING.
A. H. SISSING—Spier.

R'dam, 1 Febr. 1929.
Goede Hoopstr. 9a.

Wij danken alle broeders en zusters voor de groote belangstelling aan ons getoond op 5 Febr. j.l., hetwelk ons ten zeerste heeft verblijd.

H. HUIZING en Echtgenoote.

Musselkanaal, 12 Febr. 1929.
Sluiskade No. 23.

Welke zuster uit onze kringen, in bezit van de akte L. O., zou e.v. in aanmerking willen komen voor een benoeming als onderwijzeres aan een Christel. School? Men zende spoedig bericht aan den Eind-Redakteur. E.-R.

Correspondentie.

F. v. d. W. Toronto Canada. Uw postwissel in goede orde ontvangen. Mijn besten dank. De Heer richte U spoedig weer op.

G. v. d. M. Caïro Egypte. Uw brief met het geld ontvangen. Hartelijk dank.

De Administrateur.

No. 2067 VRIJDAG 22 Februari 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De dienende Heiland.

De Zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen.
Marc. 10 : 45.

Ieder, die zich groot, rijk en aanzienlijk acht in deze wereld, wil door zijn medemenschen gediend en geëerd worden. Dat brengt het hoogmoedig karakter des menschen zoo mee. Onder de discipelen des Heeren vertoonde zich ook wel die leelijke kwaal, en bracht de vraag naar voren: wie is onder ons de meeste?

Dit teekende hun abnormale verhouding tegenover God, en zij kwamen er door in wanverhouding tegenover hun Meester. Deze toch openbaarde een tegenovergestelde gezindheid. Niet om gediend te worden, maar om te dienen was Hij „Zoon des menschen" geworden.

Jezus was precies gezind als Zijn Vader, en diende als Zijn Vader. „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook", zeide Hij.

In Psalm 40 : 7 en in Hebr. 10 herhaald, wordt de Zoon Gods sprekend ingevoerd met deze woorden: „Ik kom, om Uwen wil te doen, o God!"

Op de vraag: wie of wien diende de Heere Jezus? volgt allicht als antwoord: de menschen, of: de zondaren. Dit is slechts betrekkelijk juist. De Heere diende God, Zijn Vader. De dienst van Hem alleen kon Gode welbehagelijk zijn. Zijn dienen was volmaakte, heilige gehoorzaamheid. Toen de Heere Zich door Zich te laten doopen, in vereeniging met de zondige menschen, openlijk aan den dienst des Vaders wijdde, sprak de Vader, met hoorbare stem uit den hemel: „Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!" (Luc. 3 : 22).

Jezus diende Zijn Vader in al Zijn spreken en handelen, óók toen Hij aan het kruis Zich ten zoenoffer overgaf.

Jezus' dienen was ten bate of tot heil van het menschelijk geslacht.

Hij kwam om zondaren te redden en zalig te maken; niet omdat zij zondaren, maar omdat zij m e n s c h e n waren, geschapen naar het beeld van God, en des Vaders rechtmatig eigendom zijn. Zoo bezag Jezus de menschen, ook al waren ze diep weggezonken in het slijk der zonde. Daar was 's Vaders eer mede gemoeid. De eer des Vaders, de verheerlijking van den Naam des Vaders, was voor den Heiland de hoogste voorstelling, aan welke Hij zich vasthield. „Ik zoek niet Mijn eer, maar de eer Desgenen, die Mij gezonden heeft", sprak Hij.

Hij verkondigde de liefde Gods voor de wereld, de „kosmos", maar 't ging boven alles om de menschen, alle menschen die God wil behouden, door het eenige middel en den eenigen Middelaar, dien Hij gegeven heeft.

De arbeid des Heeren was hoofdzakelijk strijden tegen satan en zijn rijk, tegen leugen en dwaling in verscheidene vormen, vooral geveinsdheid, valschelijk geheeten godsdienst en huichelarij heeft hij fel bekampt. Geen wonder, want de leugen was het wapen, waarmede satan van den beginne aan menschenzielen doodde.

Als Jezus menschen trok „uit deze tegenwoordige booze wereld", dan deed Hij dat naar den wil van onzen God en Vader (Gal. 1 : 4), dan deed Hij zulks in den dienst Zijns Vaders. De zielen, die Hij aldus redde waren dan des Vaders, en de Vader gaf ze Hem als een loon op Zijn arbeid, een buit Zijner overwinning. Ook, als Hij Zijn ziel tot een rantsoen voor velen geeft, en lijdt en sterft, Hij rechtvaardig voor ons onrechtvaardigen, dan geschiedt dit, opdat Hij ons tot God zoude brengen. (1 Petr. 3 : 18).

Zoo heeft Jezus den Vader gediend en verheerlijkt, en zoo Zijn leerlingen te kennen gegeven hoe God gediend wil worden. Godsdienst van onwedergeboren menschen is geen dienen van God, maar dienen van zichzelven en dienen van het vleesch en de hoogmoedige vleeschelijke gezindheid.

Intusschen heeft de Heere, zooals uit het verband van den hierbovenstaanden tekst blijken kan, Zijnen leerlingen willen zeggen, hoe zij zich bij het dienen van God en het dienen van elkander, hadden en hebben te gedragen. Hun onderlinge strijd om nummer 1 was zelfzuchtig en zondig. Juist in strijd met het voorbeeld

des Meesters. In het navolgen van en 't gelijkgezind zijn met Jezus, wordt Hij gediend. En die Mij dient, zegt Hij — de Vader zal hem (haar) eeren. En die den Zoon niet eert, eert ook den Vader niet, die Hem gezonden heeft.

Geliefde lezer, niet het hooghouden van *onze* godsdienst kan heil aanbrengen of Gode welbehagelijk zijn; maar het geloof in Jezus en *Zijn* dienst leidt tot zaligheid en tot de liefdedienst van Jezus Christus. Zoo eeren wij Hem in waarheid en vinden vrede bij God, die door den dienst Zijns Zoons voldaan is.

De Heere verlangt niets anders en niets meer van menschen tot hunne zaligheid. Alles is begrepen, voor alle menschen, in het „laat u leiden" èn „laat u verzoenen" èn „neemt aan".

N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

De Baptiste Wereldbond heeft de volgende gegevens ontvangen, die het gaarne verder geeft.

Werelddeelen:	Gemeenteleden:	Z.schoolleerlingen:
Europa[1])	640.642	649 660
Azië	359.214	184.550
Afrika	81.650	39.752
Amerika [2])		
Noord	8.835.937	5.510.997
Centraal		
en West Ind. Eilanden	63.238	56.696
Zuid	38.249	30.648
Australië en N. Zeeland	33.797	43.553
Totaal	10.052.727	6.515.356

[1]) Rusland is hierin niet begrepen.

[2]) In Amerika zijn ruim een half millioen Baptisten niet aangesloten bij den Wereldbond.

Vergeleken met de gegevens van een jaar eerder, volgt hieruit:

1. In elk werelddeel was groei.
2. De grootste wasdom in Noord-Amerika (338.347). De relatief grootste toename hadden Afrika en Zuid-Amerika.
3. In Roemenië was een toename van 14 %. Men telt er 36.928 Baptisten. In Bulgarije 558. Slechts in Groot-Brittannië in Ierland ging het ledental achteruit.
4. Op sommige zendingsvelden is de vooruitgang opmerkelijk

Burma 3000; Assam 4000; Telegu 1500; Filippijnen 4100; Bengalen 500. In China ondergingen de cijfers geen verandering, ondanks den burgeroorlog.

5. Op de zendingsterreinen in Afrika, in Nigeria en Kameroen was een toename van 5000 leden. Ook aan de Congo was wasdom.
6. In Zuid-Amerika werd een vooruitgang van 12 % geconstateerd. Brazilië o. a. groeide met 3600 leden tot 32.645 leden.
7. Bedenkelijk is de teruggang van het aantal Zondagsschoolleerlingen in Europa (haast uitsluitend in Engeland te zoeken) en in Azië.

Lukas was in staat cijfers te geven over den groei van het werk in de Apostolische gemeenten. Toen werd dus reeds een statistiek bijgehouden. Geen wonder, want hoe zullen alle dingen met orde geschieden, als dat achterwege blijft? En de koortsachtige haast om in den hemel te komen, en die voor cijfers geen belangstelling gehad zou hebben, heeft in de eerste gemeente niet geheerscht, zooals sommigen ten onrechte veronderstellen.

De Apostolische gemeente was kosmisch en niet »jenseitig« georiënteerd.

L.

De laatste opgaven van de Amerikaansche Baptisten vermeldt: 56965 gemeenten, 50328 Predikanten, 50257 kerken en lokalen, 8865134 leden, 48238 Zondagsscholen met 5513266 leerlingen. De gemeenten-bezittingen aan kerken en andere gebouwen reiken bijna aan 12 millioen guldens.

* * *

De Baptisten in Zuid-Afrika gaven tot einde 1928 de volgende statistieken op: (men onderscheidt daar Europeesche gemeenten en gemeenten van kleurlingen) Europeesche gemeenten 43, met 43 Predikanten en 78 plaatsen van samenkomst en 6062 leden. In 75 Zondagsscholen worden door 450 onderwijzers(ressen) 4180 kinderen onderwezen. In het pas achterliggende jaar werden 216 personen gedoopt en der gemeenten toegevoegd.

In 11 gemeenten van de Negers en Indiërs werden 25 belijders gedoopt, zoodat men nu 233 leden telt. In 10 Zondagsscholen worden door 84 onderwijzers 1121 kinderen onderwezen.

N. v. B.

Dr E. Y. MULLINS. †

(Slot.)

Bij al de menigvuldige hoogachting van Dr. Mullins door Christenen uit verschillende gezindten bewezen, werd hij, dat ligt voor de hand, door zijn eigen geloofsgenooten, die hij zoo belangrijke diensten bewezen heeft, de Baptisten over de geheele wereld, wel het meest bemind en geëerd. Vandaar dan ook dat hij ten jare 1923, tot algemeen genoegen, tot President van den Wereldbond der Baptisten gemeenten, gekozen werd. In deze kwaliteit heeft hij in 1926 een reeks van Conferenties in Europa geleid, en vele Baptisten in Duitschland en naburige landen herinneren zich met aangenaamheid zijn opwekkende, heldere boodschap. De geleerde was in zijn prediking als in zijn wetenschappelijke voordrachten een boeiende redenaar. Hij had de gave om uit de kleinste dingen des dagelijkschen levens, zijn illustraties te kiezen. Lloyd George, de Engelsche staatsman, verklaarde, dat Dr. M. op hem een onvergetelijken indruk gemaakt had.

»Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen«. (Openb. 14 : 13).

De begrafenis van het stoffelijke van Dr. M. — zoo wordt bericht — geleek op die van een koning. Vertegenwoordigers uit omtrent de geheele wereld waren tegenwoordig, om den tribuut van hun dank en liefde, die zij voor den overledene in hunne harten

omdroegen, over te brengen. Daaronder waren mede Dr. McNeill, de plaatsvervanger van den overledene, als President van den Baptistischen Wereldbond, en Dr. Truett, de »vorst onder de Predikanten van Amerika«, was eveneens onder de belangstellenden aanwezig.

De eigenlijke grootheid — schrijft een broeder — van Dr. Mullins, lag wellicht niet zoo zeer in zijne beteekenis als organisator, geleerde of Predikant-redenaar, maar in den adel en zuiverheid van zijn karakter. Of hij met vorsten en staatslieden had te handelen of met den armsten student, overal was hij steeds dezelfde: eenvoudig, nedrig, vriendelijk en waar, een oprecht mensch en een ootmoedige Christen.

Grooter dan alle vereering voor den bewonderden leeraar was in de harten van duizende studenten, die onder zijne leiding tot den dienst in het Evangelie werden voorbereid, was de liefde voor hem, als voor hun vaderlijken vriend. En deze jonge mannen, die vaak naar de Bijbellezingen en stichtelijke toespraken in het Seminarium geluisterd en die nu na het heengaan van hun President opstonden om met oogen vol tranen woorden van dank te stamelen, vormen zeker wel de sierlijkste krans als gedachtenis aan den overledene.

Wij denken hier aan het vermanend woord der Schrift: »Gedenk uwer Voorgangeren, die u het Woord Gods gesproken hebben, en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling«.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Kruisiging en begrafenis van onzen Heiland.

Mat. 27 : 32—66; Marc. 15 : 20—47.

Luc. 23 : 26—56; Joh. 19 : 16—42.

Les voor Zondag 24 Maart 1929.

Er zijn menschen, die de vergeving der zonden licht achten; die meenen, dat men door het geloof in Jezus gemakkelijk van zijn zonden afkomt, zóó gemakkelijk, dat men het zondigen toch eigenlijk niet als iets heel ergs kan beschouwen Zouden deze menschen zich wel ooit gezet hebben, om de lijdensgeschiedenis te overdenken en in den geest te beleven? Mij dunkt, dan zouden ze ook de geringste zonde voor een grove minachting van 's Heeren lijden gaan houden. Wat is de verzoening duur gekocht! Was hetgeen in de vorige les behandeld werd niet reeds ontzettend? O, hoe vreeselijk is het wat men Jezus heeft gedaan! Maar de les van heden is nog aangrijpender. Het is heel noodig, dat elke onderw. zich persoonlijk inleeft in hetgeen Jezus leed. Maar ik geloof niet, dat wij ooit recht zullen waardeeren, wat wij in deze les te vertellen hebben.

Moeilijk is deze les niet. Ik kan wel volstaan met de volgorde der verschillende bijzonderheden te geven met een enkele opmerking hier en daar.

Aansluitend aan de vorige les gaan wij met onze gedachten in het rechthuis, waar Jezus nog was. Daar werden nog twee andere mannen gebracht, moordenaars. Daar werd een ieder het kruis aangewezen. Hoe ontzettend, daar bukte zich ook Jezus en nam zijn kruis op.

a. Naar Golgotha: Simon van Cyrene. De weenende vrouwen en Jezus' woord tot haar. In Luc. v. 29 kan men best zeggen: Gelukkig de vrouwen, die dan geen kinderen hebben.

b. Kruisiging: De aankomst op Golgotha. Gemirrede wijn geweigerd. Dan aan het kruis vastgemaakt. Onderwijl de bede: »Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen«. Oprichting van de kruisen. Het opschrift; het bord zal wel vóór de oprichting aan het kruis bevestigd zijn, denk ik, maar daarna werd het gezien. Het opschrift (in drie talen geschreven) werd door velen gelezen. De ergernis der Joden en 't antwoord van Pilatus.

c. Verdeeling der kleederen (van alle 3 gekruisigden) zie Joh.

d. Spotters: Terwijl de soldaten er wat bij waren gaan zitten (Mat.), leed Jezus onder de bitterste spot. De voorbijgangers spotten; de oversten zelfs deden mee; af en toe ook de soldaten eens weer. Hoe wreed toch; hier was zelfs geen eerbied voor pijnlijden en sterven. Zelfs de moordenaars deden mee; één van hen kwam echter tot inkeer.

e. Jezus en zijn moeder! Denk aan Luc. 2 : 35*a*.

f. Verlatenheid: Eerst lezen we van duisternis, die om middag inviel en Jezus met zijn lijden aan de oogen der spotters onttrok. Ach konden we het als een symbool voor de schaamte van ons geslacht beschouwen! In die duisternis klonk de droeve klacht, het vierde kruiswoord. Vertel wat de soldaten dachten en deden.

g. Het einde: (zie Joh. 19 : 28.) Na geruimen tijd, toen Jezus ook wist, dat alles nu volbracht was, kwam de klacht over dorst, die vreeselijke kwelling der gekruisigden. Hier tenminste nog een vlaagje medelijden.

Spoedig daarna: »Het is volbracht«, en toen: »Vader, in Uwe handen beveel ik mijnen Geest«.

h. Bijzonderheden bij Jezus' sterven: Het scheuren van den voorhang in den tempel; de getuigenis van den hoofdman; de scharen, Luc. 23 : 48, 't Verzoek der Joden, zie Joh. 19 : 31 en vervolgens.

De vrouwen en vrienden (hier »bekenden« genoemd) die van verre stonden!

i. Begrafenis: Jozef en Nicodemus, »zich verstoutende«, gingen tot Pilatus, en mochten Jezus begraven. En Hij, wiens graf bij de goddeloozen en misdadigers besteld was, werd gelegd in het graf van een rijke, Jes. 53 : 9. Wachters besteld.

Deze les is rijk aan stof. Men overzie het geheel en overlegge, welke gedeelten men slechts met een enkel woord zal vermelden en welke men uitvoeriger zal vertellen.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

PERSOONLIJK WERK.

Een van de beroemdste mannen der wereld, Dr.

Beecher, werd eens gevraagd, wat naar zijn meening het grootste werk was, dat een mensch hier op aarde kan verrichten.

Zonder een oogenblik te aarzelen antwoordde hij: »Het grootste werk? Het is niet, dat men zijn best doet om een wetenschappelijk gevormde man of vrouw te worden, hoe mooi en noodig dat ook moge wezen; evenmin, dat men zich inspant om van zichzelf een knap theoloog te maken en dat is toch een zaak van geen geringe beteekenis; maar het grootste werk van de geheele wereld is, dat de eene mensch den anderen broederlijk bij de hand neemt en hem in aanraking brengt met den levenden Christus«.

Wat Beecher heeft gezegd, wordt door allen, die in het Koninkrijk Gods werkzaam zijn — en onder hen zijn er velen, die wel ijverig bezig zijn, doch nimmer met den enkeling vertrouwelijk over het eeuwig heil, dat Jezus geeft, spreken — volmondig bevestigd. Want is er wel iets denkbaar, dat schooner is dan de redding en de bewaring van mede-jongelieden? Die aan dat schoone werk eenig deel mag hebben, blijft hier op aarde in zijn arbeid leven, al wandelen de eeuwen ook over zijn gansch vergeten graf.

* * *

Het persoonlijk werk is niet te vervangen.

Heeft onze Heer niet gezegd, dat het Koninkrijk der hemelen gelijk een koopman is? En hoe doet een goed koopman? Hij werkt massaal en ook persoonlijk. Hij laat het niet bij een groote advertentie in een plaatselijk of provinciaal blad. Hij doet meer. Hij zendt zijn reizigers er op uit, opdat deze persoonlijk zijn goederen in aanraking brengen met het publiek. De algemeene aankondigingen en het persoonlijk contact bouwen zijn zaak op.

Wij moeten als werkers voor onzen Meester van den koopman leeren om niet alleen algemeen, maar ook persoonlijk op te treden. O, hadden wij als Jeugdwerkers toch maar de stoutmoedigheid van menigen voorspoedigen koopman! Hoe zou onze heilige zaak groeien en bloeien!

Toen de zoon van de Sunamitische door een zonnesteek werd getroffen en in den schoot van zijn moeder gestorven was, ging deze naar Elisa om hem deelgenoot te maken van haar smart. De profeet beval Gehazi, zijn knecht, om naar het sterfhuis te gaan en gaf hem zijn staf mee met de woorden: »Leg deze op het aangezicht van den jongen«. Gehazi deed wat hem was opgedragen, doch . . . . . »daar was geen stem noch opmerking«. Hij keerde naar zijn heer terug en vertelde dezen, hoe het hem was gegaan: »de jongen is niet ontwaakt« Daarop ging de profeet zelf naar het doodenvertrek. Hij klom op het bed en »leidde zich neder op het kind en leggende zijn mond op deszelfs mond en zijn oogen op deszelfs oogen en zijn handen op deszelfs handen, breidde hij zich over hem uit en . . . . . het vleesch van het kind werd warm«.

Eliza meende met knecht en staf en mantel zijn doel te kunnen bereiken, evenals wij met onzen dominé en openbare vergaderingen. Doch hij vergiste zich. Hij moest zich persoonlijk geven. Dooden worden alleen opgewekt door persoonlijk contact.

* * *

Jezus werkte persoonlijk.

Hij zag op zekeren dag Levi in het tolhuis zitten, ging naar hem heen en noodigde hem vriendelijk uit om Hem te volgen. Hij bemerkte bij Jericho dat een man in den vijgeboom zich in evenwicht hield en zeide tot hem: »Zacheüs, haast u en kom af, want ik moet heden in uw huis zijn«. En denk verder aan dat diepgaande gesprek met Nicodemus, aan dat ontroerend schoon onderhoud met die vrouw bij de Jacobsbron te Sichar, aan den achtendertigjarigen kranke te Bethesda en aan zoo veel andere gevallen. Luister, wanneer Hij verhaalt van een herder, die zijn negenennegentig schapen veilig in den stal achterlaat. Zij zijn allen goed geborgen, doch er is een, dat ontbreekt. En de herder dwaalt al zoekend over heuvelen en bergen, totdat zijn voeten pijnlijk en gezwollen zijn geworden en hij haast niet verder kan. Toch wil hij niet eerder van rusten weten, of hij moet het schaap op zijn schouders kunnen dragen. Wat wil de Heer met deze gelijkenis zeggen? Immers dit: »O, mijn goede vrienden, mijn jeugdige helpers in den arbeid der redding, werk persoonlijk! Ga het verlorene achterna, totdat gij het op een veilige plaats hebt gebracht«.

* * *

We worden bijzonder aangemoedigd om persoonlijk werk te verrichten.

Het persoonlijke werk is moeilijk, ja zoo moeilijk, dat sommigen onzer, die zich een naam hebben verworven voor hun trouw en ijver ten voordeele van de gemeentelijke bijeenkomsten, vergaderingen of zelfs bidstonden, er niet toe kunnen besluiten. Het is nu eenmaal niet anders, dan dat we doorgaans met bijzondere ambitie spreken over onze gemeentelijke beginselen en vooral over het schriftuurlijk gezag, dat aan onze doopsbeschouwingen ten grondslag ligt, terwijl wij erg schuchter zijn in het persoonlijk winnen van zielen.

Jezus wist, dat wij er groote moeite mee zouden hebben en daarom kwam Hij onze zwakheid te hulp. Hij verzekerde Zijn vrienden van weleer en thans — en vergeet niet dat Zijn woorden onomstootelijk vast staan en ja en amen zijn en dat eerder de hemelen en de aarde zullen voorbijgaan, dan dat ook maar één tittel of jota van Zijn beloften onvervuld zal blijven — »Mij is gegeven alle macht . . . . . gaat heen . . . . . Ik ben met u«.

* * *

Bovendien zijn wij aan ons eigen geloof verschuldigd persoonlijk aan den arbeid te gaan.

Eenigen tijd geleden werd ergens een moordenaar tot de doodstraf veroordeeld. De eene geestelijke na de andere probeerde in zijn cel te worden toegelaten om met hem over God en de eeuwigheid en de zaligheid in Christus Jezus te spreken. Zijn hart was echter zoo gehard geworden, dat hij de vele boodschappers van den vrede zelfs niet eens te woord wilde staan. Eindelijk gelukte het toch een ervaren evangelist om met hem in aanraking te komen. Hij wees den veroordeelde op de bezoldiging der zonde en dat elk mensch aan God rekenschap moet geven van zijn leven op aarde, maar geen enkel woord, hoe waarschuwend het ook mocht zijn, vond weerklank in zijn ziel.

»Ziet gij dan niet in, dat gij binnen eenige uren in een andere wereld zult zijn?«

»Ik zie dat niet in. Ik weet wel, dat ik spoedig ophoud te leven. Of er een andere wereld is, weet ik niet; ze laat mij geheel koud«.

De evangelist ging voort hem te vermanen, totdat deze het begon te vervelen en er een einde aan maakte met de opmerking: »Mijnheer, indien ik geloofde, wat gij beweert te gelooven, namelijk dat een mensch, die zonder Christus sterft, verloren is en voor eeuwig verloren is; ik zeg, indien ik dat geloofde en ik in uwe schoenen stond, dan zou ik op mijn knieën het land doorkruipen en den menschen met al de kracht, die in mij is, bewegen om zich tot God te bekeeren!«

Gelooven wij het?

Dan zijn wij aan ons geloof schuldig persoonlijk werk te doen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Egoïsme.

Wanneer we de uitdrukking „Egoïst" hooren, doemt er voor ons gee tesoog onwillekeurig een wezen met brutale oogen, ruzieachtig vertrokken mond en gekromde vingers op. — In werkelijkheid zien we wel is waar zulke menschen zelden, maar onze fantasie past zich meestal veel beter aan het geestelijk beeld eens menschen aan. Dit feit bewijst genoeg dat men met de beoordeeling, of iemand egoïstisch is of niet, zeer voorzichtig moet zijn, wil men den betrokkene geen onrecht doen of ook te mild beoordeelen. Hetgeen zichtbaar is, kan geen maatstaf tot beoordeeling van het innerlijke leven zijn! Dit leert ook Jezus in zijn opmerkingen over de vromen van zijn tijd, die op de hoeken der straten plachten te bidden om van de menschen gezien en geëerd te worden en over de weduwe, die slechts enkele penningen in de offerkist wierp. De eersten verrichtten een daad, die aller opmerkzaamheid trok; de laatste deed een werk, waaraan de breede schare onverschillig voorbij ging. Jezus echter beoordeelde de objekten niet naar hunne daden. Hij schold die vromen met al hunne groote opvullende daden voor huichelaars, terwijl Hij zich roemend uitliet over die stille weduwe. Hij had een andere maatstaf ter beoordeeling der menschen, n.l. de motieven, de beweegredenen tot die daden. Hier een groote daad, maar een treurig motief: om van de menschen gezien te worden. En daarom veroordeelde Jezus hen. Ginds een daad, die weinig indruk maakte, maar een kostelijke beweegreden: om God te dienen met het weinigje dat ze bezat. En daarom prijst Jezus die eenzame weduwe. De *motieven* tot een of andere daad bestemmen de kwaliteit en dus mede het zedelijke gehalte van den dader. Eerst zij geven een waar beeld van het innerlijke leven. Deze te kennen is dus ook onverbiddelijke voorwaarde om iemand van egoïsme vrij te spreken of te beschuldigen.

Dat dan ook de jongste zoon in onze gelijkenis om het deel vraagt, dat hem toekwam, stempelt hem nog niet dadelijk tot egoïst. Immers benadeelt hij noch z'n rijken vader, noch zijn oudsten broer. Doch het motief tot deze eisch dat in de volgende verzen zoo duidelijk uitkomt, maakt die eisch bedenkelijk. Nog hebben wij echter niet het recht de conclusie te trekken vóór we het wezen van het egoisme onderzocht hebben.

I. *Het wezen van het egoïsme.* (ego Lat. en Gr.: Ik.)

De egoïst gaat uit van de idee: „recht op geluk". Dit geluk denkt hij zich at ankelijk te zijn van bezit in geestelijk of materieel opzicht. De egoïst zal dus streven naar vermeerdering van het geestelijke bezit als eer en invloed of van het materieele bezit als geld enz. Of dit streven op zich zelf reeds egoïstisch te noemen is willen we nog daar laten. Maar de egoïst gaat verder. Bij zijn streven naar zulk een bezit overschrijdt hij de grenzen van zijn recht op dat punt, waar hij niet bedacht is op het recht der medemenschen. En juist hier wordt zijn streven, dat we eerst haast billijken konden, egoïstisch.

Vatten wij het resultaat tezamen.

Egoisme is het streven naar vermeerdering van geestelijk of materieel bezit, zonder dat men het recht der anderen respecteert, ja, zelfs dit recht kruist.

De straf blijft niet uit. Het resultaat van zulk een egoistisch streven is het tegendeel van het ideaal. Terwijl de egoist jaagt naar eer en invloed moet hij van zijn superieuren minachting, van zijn onderhoorigen haat oogsten; en terwijl hij naar bezit van geld streeft, wordt hij diens slaaf, een toestand, welken men met het woord „gierigheid" pleegt aan te duiden.

De definitie van „egoisme" wijst vanzelf naar

II. *Het ontstaan van het egoïsme.*

Twee normen of maatstaven zijn noodig tot het nemen van een zedelijk juist besluit, of het verrichten van een goede daad. Deze verhouden zich onderling ongeveer als „vorm" en „inhoud". Ontbreekt de eerste, dan wordt de inhoud tot een chaos; ontbreekt de laatste norm dan wordt de vorm star en levenloos. Deze twee maatstaven tot het nemen van zulk een „normaal" besluit of het verrichten van een normale daad zijn Recht en Liefde. Beide zijn noodig. Ontbreekt aan liefde het recht, dan wordt liefde tot weekheid. Mankeert de liefde aan het recht zoo ontaardt recht in hardheid. Wordt nu dit recht zoo liefdeloos betoond tot vermeerdering van het eigen bezit aan geestelijke of materieele goederen, zoo ontstaat egoisme! De liefdeloosheid tegenover de medemenschen sluit de oogen voor de grenzen van het eigen recht. Het recht van de eene houdt n.l. daar op waar 't recht van den ander begint! Dit vergeet of beter veronachtzaamt de egoist. Hij overschrijdt gedurig aan de grenzen van het recht der medemenschen. Zoo wordt dit streven slechts met de norm van het recht noodzakelijk onjuist. M. a. w. het recht wordt onrecht.!

III. *Soorten van egoïsme.*

Toegerust met de gewonnen resultaten van ons onderzoek, willen we nu om ons heenzien, om enkele soorten van egoisme van nabij te betrachten. Vooral willen we letten op dat gebied, waar egoisme ten eenen maal contrabande moest zijn n.l. op godsdienstig gebied.

a]. Eerst dan daar, waar wij als enkeling tegenover God staan. De zondeval bracht den mensch uit de harmonische verhouding tot God. Hier staat de mensch als beleediger tegenover God, den Beleedigde. Het gevolg is gemis aan vrede en zekerheid, dat als ongeluk voor den mensch gevoeld wordt. Daardoor ontstaat als van zelf het streven naar de verloren eenheid met God, dat wij onder de heidenen en onder de z.g. gechristianiseerde volkeren vinden. Dit kan zich op twee verschillende wijzen uiten. Men kan berouwvol tot God gaan en Zijn goddelijk recht erkennen, en men kan slechts treuren om het verlies dat men zelf moest lijden. In het eerste geval erkent men het goddelijk recht uit liefde tot Hem. Wij zoeken dan onze verhouding tot God naar de beide maatstaven „liefde" en „recht" te regelen. In dit geval is dus het besluit, tot God berouwvol terug te keeren goed. In het tweede geval zoeken we echter niet Gods recht, maar het afwenden der vreeselijke gevolgen van onze vijandschap tot Hem: het ontbeeren van de eeuwige gelukzaligheid. En dat maakt het religieuze streven egoistisch.

Kort uitgedrukt: wie zich tot God bekeert om Hem zelf, diens bekeering is waarachtig. Die zijn bekeering

echter slechts beschouwt als entreekaart voor de hemelsche zalen, die maakt zich aan het grofste egoisme schuldig! De motieven tot de bekeering laten dat duidelijk zien.

b]. Kerkelijk egoisme.

Gods Rijk breidt zich uit op aarde. Tot deze uitbreiding mogen de kerken medewerken. Ze zijn de bouwsteigers, die het nog onvoltooide bouwwerk van het Rijk Gods omringen. Elke kerk heeft dus haar roeping *buiten haar eigen wezen*. Buigt nu een of andere kerk haar streven op zichzelf terug, en tracht ze onder verzaking van haar eigenlijke taak naar eigen machtsstelling en stabiliseering van het eigen bestaan, zoo is dit streven toch wel moeilijk anders dan egoistisch te noemen. — Een kerk, die zoo haar taak vergeet is gelijk aan een sekte. [chlasser] — We willen geen namen noemen; ieder, die ook maar eenigszins met de historie op de hoogte is kan wel voorbeelden vinden. We willen echter ook geen steenen op onze gevallen medestrijders werpen vóór we zelf de victorie hebben behaald. „Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle". Laat dit ook ons tot waarschuwing dienen!

c]. Nationaal egoisme.

Op geen gebied wordt het egoisme zoo gevonden als in de verhouding der naties onderling. En op geen gebied is de beoordeeling der dingen zoo inconsequent als juist hier, al naar dat men zich het subjekt of het objekt van het eenzijdige streven naar het recht weet. Weet men zich de dupe dan worden de generaals tot schurken en roovers; weet men zich of zijn natie overwinnaar, dan prijst men diezelfde wapendragers als zich zelf opofferende helden. Ziet zoo eens naar Napoleon I met Fransche en daarna met Hollandsche oogen. Het onderscheid zal u dadelijk opvallen. Wanneer het mogelijk ware al die oorlogen eens onpartijdig te onderzoeken gelooft ge dan ook niet, dat zelfs de overwinnaars zich niet vrij konden pleiten van egoistische neigingen? Overal overschrijdt men in dubbel opzicht de grenzen van het recht der medemenschen met het doel, het eigen bezit van goederen, van welken aard die ook mogen zijn, te vermeerderen. En dat is egoisme, wanneer men dat dan ook tooit met het bevallige kleed der vaderlandsliefde. Want de vreugde van den overwinnaar is betaald met het geluk der onderworpenen!

Van verdere omschrijvingen van soorten egoisme willen we ons onthouden. Genoeg; egoisme komt voor op alle terreinen van het persoonlijk- en gemeenschapsleven, onder onbedekte of versierde vormen. Hoe het zij, we willen het egoisme zien zooals het is, niet zooals het schijnt. En overal willen wij het als onrecht veroordeelen; mogen er nog zoovele verontschuldigingen voor gezocht worden. Overal is het verwerpelijk daar het niets anders is dan zelfzucht, koude, berekende zelfzucht!

IV. *Hoe wordt egoïsme overwonnen?*

We mogen niet eindigen voor we op deze vraag een antwoord hebben. Wie hetgeen over den oorsprong van het egoisme gezegd is, goed overdacht heeft, zal het antwoord gemakkelijk genoeg vinden. We zagen daar, dat er twee maatstaven noodig waren tot het nemen van het zedelijk juiste besluit n.l. recht en liefde. Ontstond egoisme nu daardoor dat de liefde tot den andere aan het recht ontbrak zoo is dus dit eene slechts noodig: de liefde. En waar dit egoisme voorkomt in onze verhouding tot God en menschen, dan gevoelt ge met mij, dat de hoofdsom der Wet: „Gij zult den Heer uw God liefhebben boven alles en uw naaste als uzelven" het eenige noodige is om alle egoisme te breken.

Haulerwijk. C. BRANDT.

„Een veelbeteekenende reis",

door D. LAANSMA.

Maandag 21 Mei in de namiddag kwamen we te Glasgow, Schotland, en de volgende morgen Dinsdag 22 Mei, bereikten we Liverpool. Wat een drukte bij de aanlanding, en vooral met het onderzoeken van de bagage, eindelijk klaar, en toen per trein naar London. Prachtige landgezichten tusschen Liverpool en London. Ook gaat men door vele tunnels. Eindelijk in London, toen een kosthuis opgezocht, en hoewel mijn kameraad zich vermoeid gevoelde, ging ik zelf, nog dien avond, alleen, ja, alleen, London, dat groote London in, met slechts één doel, om de Tabernakel van Spurgeon te zoeken. Daar had ik reeds jaren naar verlangd, en ja, daar eindelijk stond ik voor die Tabernakel. Wat ik gevoelde? wat in mijn hart omging? dat, mijne geliefden, kan ik niet hier neerschrijven. 't Was avond, 't begon donker te worden, zou het hek open zijn? Even beproefd, ja, 't was open. Zou de Tabernakel open zijn? Even probeeren, bij die groote deuren. Daar komt een oude man juist van achter het reusachtig gebouw, ik maak mij zelf aan hem bekend, vertel hem mijn sterk verlangen, vertel hem, dat binnen die muren een preek was geleverd door C. Spurgeon over 1 Petr. 2 : 7. U dan die gelooft is Hij dierbaar, dat die predikatie, in 't Hollandsch vertaald, den 30 November 1885 te Workum, Nederland, in een kleine Baptisten vergadering werd voorgelezen en dat die predikatie, toen aan mijn toen nog jeugdig hart werd toegepast, en dat ik dien dag vrede vond voor mijn ziel. „Wel", zoo vroeg die oude man, „zou U even willen binnen gaan?" „O zoo gaarne" antwoordde ik, en daar opende hij voor mij één der deuren, en daar stond ik dan geliefden aan de plaats, waar zoovelen tot God bekeerd werden, onder de prediking van den onvergetelijken C. H. Spurgeon. Zie, mijne geliefden in Nederland, dat oogenblik was voor mij „v e e l b e t e e k e n e n d". De eerste dag in London, en ook dienzelfden dag nog, in de Tabernakel! Laat in den avond alleen terug in dat groote London, terug naar 't kosthuis, in Camberwell green. V e e l b e t e e k e n e n d, toen ik des Donderdagsavonds de eerste dienst bijwoonde en de tegenwoordige leeraar, Chilvers Tydeman mocht ontmoeten. B e t e e k e n i s v o l, toen ik ook de volgende Zondagmorgen weer aanwezig was, en de tegenwoordigheid van zoo vele weeskinderen van Spurgeon's weeshuis een diepen indruk op mij maakte. B e t e e k e n i s v o l (tenminste voor mij) dat ik dien Maandagavond daarna ook zelf een woord kon en mocht spreken in de Tabernakel. Dan in de loop dier week naar 't graf van Spurgeon Ik vertoefde daar een vol uur. Daarna bij het graf van zijn beminde zoon Thomas. Vandaar naar Bun hill fields, bij de graven van Johannes Bunyan en Jozef Hart en meer anderen, dan naar Croydon, naar de kerk, waar de bekende J. C. Philpot zijn laatste jaren sleet, ook naar zijn graf. Later naar Brighton, zag daar de Duke of York, en bezocht de redacteur van de Gospel Standard Nog weer andere dagen naar Elstow, de geboorteplaats van Bunyan, plukte eenige bloempjes op de plek in Elstow green, waar God Bunyan in het harte greep, toen het gebouw bezocht waar hij als prediker gevangen genomen werd, nog later naar Bedford, zag het tegenwoordig gebouw van de Bunyan's vergadering en zag de overblijfselen van de gevangenis, waar hij „Des Christens reize naar de Eeuwigheid" schreef, zag het monument van Bunyan, opgericht door de inwoners van Bedford, zie dat alles, en nog veel meer, was voor mij beteekenisvol. Donderdagavond 31 Mei verlieten we London, namen de boot te Harwich en toen naar Nederland. Ik sliep dien nacht weinig, was gedurig op 't dek, vol verlangen uitziende naar de eerste kustlichten van 't oude Vaderland, o, dat uitzien, 't deed mij denken aan Micha als hij zegt Ik zal uitzien naar den Heere — Eindelijk ja, daar waren ze, de lichten van Hollands kust. Vroeg in de morgen van de 1ste Juni bereikten we de hoek van Holland. Wat een drukte, met die commiezen, dan op de trein naar Rotterdam, daar eerst een kop koffie en een broodje met echte Hollandsche kaas. Mijn vriend bleef te Rotterdam, en ik „op reis" met de eerste trein naar — Friesland, — en o, wat was dat aangenaam, die Hollandsche steden en dorpen en landgezichten, en dat Hollandsche vee, en overal de Hollandsche sprake. Te Enkhuizen nog eens op de boot en was nauwelijks gezeten, of daar komt zoo'n opgeschoten jongen, met een hoofddeksel te klein, zou men

zeggen, maar met een stem, die een eigenaardige klank had, en hoorde hem roepen: „Amandelbrood, dames en heeren, amandelbrood". — Nu, dat was iets vreemds voor mij, en dus de proef er van genomen, en ik denk nog menigmaal aan dat eerste amandelbrood. (Wordt vervolgd.)

UIT DE GEMEENTEN.

MUNTENDAM. Brs. en zrs. Daar mijn l.l. ingezonden stukje op onverklaarbare wijze is zoek geraakt, neem ik nogmaals de pen ter hand, om U deelgenoot te maken van de vele zegeningen den laatsten tijd genoten.

Den eersten Kerstdag op drie plaatsen Zondagsschoolfeest. Wat een blijdschap in dat jonge hartje, doch ook in onze harten, vooral, wanneer we bedenken, dat aan vele ouders die mogelijk nooit een kerk bezoeken, het kruisevangelie is gebracht. Den tweeden dag, ons gewoonlijk liefdemaal. We hebben genoten van de eenvoudige doch zielsverkwikkende getuigenissen der brs. en zrs. 1 Jan 's avonds onze Nieuwjaarsvisite, ook op dit ons samenzijn was de Geest des Heeren werkzaam. We hebben den Heere dan ook in 't bizonder gedankt, voor Zijn liefde en genade. Want we konden nagaan dat er in deze dagen zich ± 20 zielen aan den Heer hadden overgegeven. Halleluja. Zondag 6 Jan. jaarverg gehouden. We waren werkelijk als brs. en zrs. van 't zelfde huis te zamen. Geen wanklank is er gehoord, en konden we de zaken, die er te behandelen waren, vlug en zonder moeite afdoen. We hebben den Heer gedankt, voor Zijn trouw en genade ons in 't afgeloopen jaar bewezen. Moesten we van onze leden aan koning dood afstaan, 't jaar over zijn geheel genomen, dan kunnen we zeggen: de Heer heeft alles wel gemaakt, dies zijn we verblijd. Ten slotte: 7, 8 en 9 Jan. hebben we conferenties gehouden. Hiervoor was tot ons overgekomen br. Sevensma van Amsterdam. Ons kerkgebouw was iederen avond overvol. Onze br. heeft dan ook met vrijmoedigheid en blijmoedigheid 't zaad des Evangelies gezaaid. We gelooven dat het zal ontkiemen en opwassen in menig zondaarsharte en honderd-, zestig- en dertigvoudige vrucht zal voortbrengen. De Heere geve, dat we niet beschaamd zullen uitkomen.

Met br.groet, de ex-secr. A. FABER.

't Adres van de nieuwe secr. is: M. J. GROART, Middenweg 64, Veendam.

2e EXLOËRMOND. Het is al weer een heele poos geleden, dat de gemeente Exloërmond wat van zich heeft laten hooren. Het gaat nog steeds zijn gewonen gang bij ons. Zoo nu en dan verlaten ons broeders en zusters om elders een bestaan te zoeken. Het vertrek is gewoonlijk grooter dan de aanwinst, zoodat wij in ledental dalend zijn Maar toch, ondanks dat alles is de verstandhouding, Gode zij dank, goed. De dagen, die weer achter ons liggen, hebben wij genoegelijk en heerlijk doorgebracht. Den 1en Kerstdag hadden wij liefdemaal en daarbij was ons Kerkgebouw goed gevuld. Wij konden merken dat de Heere in ons midden was, want bij het uitgaan was het als uit een mond: welk een genoegelijke avond hebben wij gehad! Den 2en Kerstdag vierden de kinderen der Zondagsschool feest. Ook dat mag goed geslaagd heeten. — Zoo zijn wij dan weer een nieuwen tijdkring ingetreden. Wie weet, wat de toekomst ons zal brengen? Doch dit is ons tot troost, dat de Heer gezegd heeft: ik zal u niet begeven noch verlaten.

Den 23sten Januari hadden wij het voorrecht onzen oud-Voorganger Ds Hekhuis, in ons midden te hebben. Ook dat was voor de gemeente een genotvolle avond, en wij wenschen, dat het onzen broeder spoedig weer vergund moge worden om ons nog een avond te dienen. Dan hebben wij nog een goeden avond in het verschiet. Onze oud-Voorganger, Ds. J. Louw, heeft zich bereid verklaard om op 'n Dinsdag dit voorjaar een lezing in ons kerkgebouw te houden over het onderwerp: HET GEWETEN EN DE OORLOG.

Broeders en zusters in onze omgeving, houdt dezen avond vrij om de lezing over dit interessante onderwerp bij te wonen. Allen zijn welkom en alle zitplaatsen zijn vrij.

Zoo gaan wij dan met 's Heeren hulpe blijmoedig voorwaarts

P. DE RAAF, Secr.

VRIESCHELOO. Zooals de brs. en zrs. weten had de gem. in 't laatst van Januari drie avonden Evangelische samenkomsten. Hiertoe was br. Ds. Barendregt van Emmer-Erfscheidenveen tot ons overgekomen.

Den eersten avond sprak zijnEerw. naar aanleiding van het begin des Bijbels, dat God tot den gevallen mensch sprak: „Waar zijt gij?" Den tweeden avond over het midden der Schrift, naar aanleiding van Psalm 117 : 2: Want zijne goedertierenheid is geweldig over ons. En de laatste avond behandelde bovengenoemde br. Openb. 22 : 17: En de Geest en de bruid zeggen: kom. En die het hoort zegge: kom. En die dorst heeft, kome; en die wil neme het water des levens om niet. Met veel liefde en overtuiging werd door br. Barendregt gesproken en het goede zaad met kwistige hand gezaaid en we twijfelen niet, of God zal het heerlijk doen ontkiemen. Ook voor de kinderen Gods waren deze avonden zeer gezegend en was het tot verdieping van het geestelijke leven. En daar deze dagen biddende waren voorbereid zijn we overtuigd dat er nog veel goeds uit geboren zal worden tot lof en eer van onzen gezegenden Zaligmaker Jezus Christus.

We kunnen ook niet nalaten met een enkel woord te schrijven over den jeugddag den 13den Febr. gehouden voor den eersten keer in onze kerk te Vriescheloo. Trots de felle koude waren de Stadskanaalsters, Muntendammers en de jonge menschen van Nieuwe Pekela nog flink vertegenwoordigd. Ik geloof niet dat het op mijn weg ligt om over dezen jeugddag uit te wijden, wil echter alleen mijn persoonlijke indruk vastleggen. Nu brs. en zrs, het wil ons voorkomen dat de jeugddagen onontbeerlijk zijn geworden. We hebben het groote nut ingezien voor de jeugd in de eerste en voor de gemeenten in de tweede plaats. Brs. en zrs. jeugdwerkers, u doet een oneindig gezegend werk voor en in dienst van onzen grooten Meester. God zal over dit alles Zijnen rijken zegen niet onthouden.

Namens de gem. Vriescheloo, met heilbede, uw br. in Jezus,
Wedde. E. KUILMAN.

Spurgeon anecdotes.

Dr. Henderson verhaalt in de »Bapt. Times« van 3 Nov. '27 nog eenige treffende voorvallen uit Spurgeon's leven. Spurgeon was op het punt om op reis te gaan en op verschillende plaatsen te spreken. Zijne vrouw was ziek en hij wilde graag iets voor haar koopen, maar zij wilde niet, dat hij voor haar geld uitgaf. Hij drong er echter op aan te weten wat zij graag zou willen hebben, en eindelijk zei zij, dat zij 't wel zeggen wilde, als hij haar vooraf beloofde, er geen geld voor uit te zullen geven. Toen hij dat beloofd had, zei zij: „De zieke vrouw heeft zin in een ring met een opaal en in een zingende bloedvink! Spurgeon was bedroefd, dat hij de belofte gegeven had en ging de stad in voor eenige zaken en om een paar zieken te bezoeken eer hij op reis zou gaan. Bij zijn Tabernakel gekomen ging hij er even binnen, en vernam, dat er een brief voor hem gebracht was. Hij opende hem en vond er een ring in met een opaalsteen, en een anoniem briefje, waarin stond, dat de ring niet verkocht mocht worden. Spurgeon stak brief en ring in zijn zak en zei: „Nu zal 't me verwonderen waar de bloedvink is". Hij ging een zieke vrouw bezoeken, en in een gesprek met haar man zei deze: „Mijn vrouw is heel ziek, en nu heeft ze zoo'n last van het zingen van een vogel waar ze veel van houdt, en die zij graag zou willen geven aan iemand, die er goed voor zorgt". „Dat is zeker een bloedvink", zei Spurgeon. „Ja", was 't antwoord. „Geef hem dan maar aan mij", zei Spurgeon, en met blijdschap bracht hij beide aan zijn vrouw. „Je hebt toch niet om den ring en den bloedvink gebeden?" zei zij en 't antwoord was: „Hoe kon ik dat doen? Maar als vurige wenschen gebeden zijn, ja, dan heb ik dringend gebeden!"

Dr. Henderson vertelt verder, dat hij in zijn jeugd dikwijls aan huis kwam bij Mevr. Hilliard, wier groote

gift het begin was van de stichting van Spurgeon's weeshuis. De gesprekken liepen meestal over theologie en de profetie was ook een geliefkoosd onderwerp, en daarover heeft Mevr. Hilliard nog een boek geschreven. „De verschillende secten interesseerden ons niet", zegt Dr. H. „en daarom was ik zeer verwonderd te hooren, dat Mevr. Hilliard aan Spurgeon geschreven had en hem geld had aangeboden. Ik hoorde later van den heer R. dat het volgende gesprek gehouden was:

Mevr. Hilliard: „Robert, ik wensch, dat gij een groote som geld neemt — 20.000 pond — en daarmee zooveel mogelijk goed sticht".

Robert: „O, maar dat kan ik niet; daar ben ik niet geschikt voor".

Na nog wat aandringen en weigeren, zei Mevr. Hilliard: „Als je dan zelf het geld niet gebruiken wilt, noem dan een persoon, dien je geschikt acht".

Robert: „Ik zou het geld toevertrouwen aan een openbaar persoon, die te gronde zou gaan als hij het geld misbruikte".

Mevr. Hilliard: „Noem een naam".

Robert: „Spurgeon".(Die naam viel hem uit den mond)

En dadelijk werd het aanbod aan Spurgeon gedaan, die wenschte iets voor weezen te kunnen doen en niet wist waar het geld vandaan moest komen. God had de personen er toe bereid. Zijn Geest werpt hinderpalen neer, opdat Zijne dienstknechten samenwerken. Zie Handel. 9: 10—16 en hoofdst. 10: 9—20.

A.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo Gem. den Haag f 100; voor de Zending Gem. Arnhem f 60; Gem. Franeker f 13; Gem. Zwolle f 6; Gem. Amsterdam f 71.58.

A. H. ZERBST.

Van den Uniepenningmeester.

Voor het Studiefonds van de Gem. Stavoren f 17.50.
Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Het adres van br. L. DE HAAN, theol. stud. is *vanaf 1 Maart e.k.:*

Nieuwe Bleekerstraat 17a, Groningen.

Na een langdurige verpleging in het Gesticht Groot-Graffel te Warnsfeld is den 13den Febr. zacht en kalm overleden Zuster

D. Brendel-geb. Jansen

trouw lid indertijd der Gemeente Zutphen.

Arnhem, Wed. B. ROELES.
Apeldoorn, C. BRANDT.

Zoo de Heere wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

PIETER DE RAAF
en
WILLEMINA STEENKAMP

den 26sten Febr. den dag te herdenken, dat zij voor

25 Jaar

door den band des Huwelijks zijn verbonden.

Dat de Heer hen nog lang voor elkander en voor ons moge sparen is de wensch en bede van hun dankbare Kinderen, Behuwd- en Kleinkind.

2e Exloërmond, Kijl 7.

Heden ontsliep zacht en kalm, in haren Heer en Heiland, onze zeer geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

M. Streeder geb. Hennink

in den gezegenden ouderdom van bijna 77 jaar.

Uit aller naam,
J. H. STREEDER.
Hengelo [O.], 12 Feb. '29.

Hierbij geef ik u kennis van het overlijden van mijn geliefde Echtgenoote

Maaike de Jong,

in den ouderdom van ruim 67 jaren.

Haar heengaan was vrede.

J. DE VRIES Gzn.
Stadskanaal, 15 Feb. '29.
Hoofdkade 100.

Voor de vele bewijzen van sympathie en belangstelling, mij op den 16den dezer gebracht of toegezonden, betuig ik *mijn hartelijken dank.*

Stadskanaal. N. v. BEEK.

Heden werden wij door Gods goedheid verblijd met de voorspoedige geboorte van een welgeschapen Dochter, die wij

Elizabeth

noemden.

E. BEEKMAN
H. BEEKMAN—de Raaf.
Nieuw Buinen, 15 Febr.
Noorddiep No. 5.

Plaatst uw Advertentiën

in „De Christen"

Ondertrouwd:

ANNY PIKKERT
en
CORN. BRANDT
Bapt. Pred.

Apeldoorn, Parallelweg 34)
Haulerwijk, Fr. 325)
12 Febr. 1929.

Huwelijksinzegening D. V. 1 Maart 10 uur, Baptiste kerk Apeldoorn, door den heer K. A. v. Beek

No. 2068 VRIJDAG 1 Maart 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

De dagen gaan voorbij.

Troost toch allen, die bedroefd zijn,
Want de dagen gaan voorbij.
Help vermoeiden, die verdwaald zijn,
Want de dagen gaan voorbij.
O, vertel aan groot en klein,
Dat de Heer hun Vriend wil zijn,
Help hen, die gevallen zijn,
Want de dagen gaan voorbij.

Geef geen tijd aan ijdele zorgen,
Want de dagen gaan voorbij.
Laat uw licht zijn als de morgen,
Want de dagen gaan voorbij.
O, deze aard is vol van pijn,
Vol van smart van groot en klein,
Help hen, die gevallen zijn,
Want de dagen gaan voorbij.

Alles wat ons houdt gebonden,
Wijl de dagen gaan voorbij,
Wordt toch langzaam weer ontbonden,
Wijl de dagen gaan voorbij;
Maar het zaad, door ons verspreid,
Draagt zijn vrucht voor de eeuwigheid;
Sterk uw harte tot den strijd,
Wijl de dagen gaan voorbij.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Jezus is Koning!

»Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dan een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat ik een koning ben. Hiertoe ben ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijne stem«. Joh. 18 : 37.

De Man der smarten staat weer voor onze ziel. Diep medelijden gevoelen wij weer in de ziel, groote liefde gevoelen wij voor Hem. Wij zeggen met den dichter:

»Hij aan 't kruis is onze liefde,
Hij alleen op deze aard.
Ach, dat ik Hem nooit weer griefde,
Hij is mij meer dan alles waard«.

Ons hart is vervuld van dankbaarheid, als wij hooren: »Dit deed Ik voor U, wat doet gij voor Mij?« En niet enkel medelijden, liefde en dankbaarheid gevoelen wij voor Hem; ook gaat door de ziel zooiets als aanbiddende bewondering. Onwillekeurig zinken wij voor Hem neder in het stof en aanbidden: Mijn Heere en mijn God! Wat zich openbaart in de lijdensgeschiedenis, is zoo goddelijk groot, het is heldendom, zooals de menschheid nooit te voren gezien heeft of zien zal.

O, dit koninklijke in het lijden van onzen Heer Jezus willen wij diep op ons laten inwerken. O Jezus, Gij zijt Koning.

—o—

Het Sanhedrin had den Heiland ter dood veroordeeld. Maar om dit besluit uit te voeren had men de medewerking noodig van de Romeinen. Dat was voor de trotsche Joden wel een bittere pil om te slikken. Maar ook dát nemen zij op zich. Wanneer eindelijk deze mensch, deze Jezus van Nazareth maar uit den weg wordt geruimd. Daar het tegen Paschen is, is hun groote zorg, zich niet te verontreinigen. Daarom weigeren zij ook beslist het huis van een heiden, van Pilatus, te betreden.

Er kón nog eens een kruimeltje zuurdeeg in huis wezen en dan zouden zij onrein worden en niet mogen deelnemen aan de feestvreugde.

Maar dat zij den onschuldigen Jezus, die zooveel goeds had gedaan, ter dood brachten, beteekende natuurlijk niets, dat verontreinigde de ziel niet.

Maar het huis van een heiden binnengaan voor Paschen, o ontzettend, verschrikkelijk! Wat toch een verblinding en verdraaiing der waarheid!

—o—

Voor Pilatus is deze geheele geschiedenis zeer onaangenaam.

»Zijt *Gij* dan een koning?« — Ziet ge niet, hoe die lippen zich krullen in onzegbare spot en grenzenlooze verachting? Gij een koning, Gij arme, machtelooze Galileër? Gij, die door Uw vrienden verraden zijt, en door Uw vijanden overgeleverd? Gij een koning?

Gij zijt een stumper! Gij zijt een droomer, een verblinde dwaas, misschien ook een idealist! Maar anders niets.

Voor Pilatus staat koningschap met macht gelijk. Hij kan zich geen koning denken zonder uiterlijke macht. Voor hem is het daarom ondenkbaar, dat Jezus koning zou zijn.

»Gij zegt, dat Ik een koning ben!«

Toch een koning, hoewel het er niet op lijkt.

Gij echter, Pilatus, zijt trots uw ingebeelde macht toch machteloos! O, gij man met het slecht geweten, die siddert voor de Joden, die capituleert voor de straat, die buigt voor den leugen! Gij zijt een armzalige, jammerlijke figuur!

Maar Jezus! In al Zijn vernedering is alles wat aan Hem is een koning!

O, wat voor Pilatus een twijfelachtige zaak was, is voor ons, broeders en zusters, een jubelende belijdenis.

Vele koningen zijn gevallen, in 't bijzonder in de laatste jaren. Maar Jezus is en blijft koning.

De Man der smarten, en tóch een koning.

Zijn troon staat onwankelbaar.

Zijn koninkrijk is een eeuwig koninkrijk.

—o—

De Man van smarten, en tóch een koning.

Zeker, de schijn is Hem tegen.

Het lijkt of Hij op de beklaagdenbank zit. Uiterlijk is er weinig van koninklijke macht te zien.

Hij staat op het punt, den dood van den gemeensten misdadiger te sterven. De troon schijnt verbrijzeld, voor zij is bestegen. En toch verklaart Jezus vol rust en zekerheid: »Gij zegt, dat Ik een koning ben«. En terwijl het bloed Hem over de wangen vloeit, terwijl de menschen Hem bespuwen en bespotten, terwijl zij Hem aan het kruis slaan, blijft Hij er bij en verklaart met rustige zekerheid: »Gij zegt het. Ik ben een koning!«

—o—

Toen de menschen Hem eens, na de wonderbare spijziging, koning wilden maken, heeft Hij zich daaraan onttrokken. Hij wilde geen koni g zijn naar de wijze van deze wereld. Daarom heeft Hij geen politietroepen opgeroepen, geen legers uitgerust, en daarom blijft Hij er bij ook in den weg der diepste vernedering: »Ik ben een koning!« Ja, gewillig gaat Hij den weg van lijden en sterven. Hij weet: Dat is juist Mijn weg, de rechte weg des Vaders. De waarheid moet worden gekneveld, de profeten gesteenigd, de Messias gedood!

Het is de weg die geprofeteerd werd.

Maar voor Mij is het slechts de doorgangspoort tot de heerlijkheid, tot de opstanding en hemelvaart.

Het is de laatste steile opgang tot den Troon aan de rechterhand des Vaders. Tóch een koning! En Zijn troon staat onwankelbaar vast!

—o—

Deze heerlijke waarheid geldt ook voor onzen tegenwoordigen tijd. Wanneer wij om ons heen zien, schijnt het soms, alsof alleen de brutale macht nog iets beteekent, alsof de mammon enkel heerscht, alsof de leugen triomfeert, de onreinheid en de slechtheid. En de waarheid moet het hoofd bedekken en zich verbergen.

Maar zullen wij daarom bevreesd worden? Nooit! Wij willen op Jezus zien en er aan denken, hoe de waarheid in Christus Jezus overwonnen heeft, door lijden en sterven zelfs heen. Hoe is het met alle groote wereldrijken gegaan, van Alexander en Napoleon en zoovele anderen?

Zij zijn verdwenen! Waarom?

Omdat zij op geweld gegrond waren, op leugen. Die rijken moesten verbroken worden. Maar het koninkrijk van Jezus heeft alle stormen getrotseerd tot op heden, omdat het op waarheid gegrond is.

Laat ons met den levenden Heiland rekenen en er heilig van overtuigd zijn, dat Hij zit aan de rechterhand Zijns Vaders en Zijn troon onwankelbaar vast staat.

—o—

Maar wat is een koning zonder koninkrijk? Dat is geen koning! En heeft de Man met de doornenkroon dan ook een koninkrijk? Já, en dat is een eeuwig koninkrijk.

Toen Jezus voor Pilatus stond, leek het wel alsof Hij geen rijk bezat.

Geen arm bewoog zich voor Hem.

Niemand sprong voor Hem in de bres. De discipelen hadden zelfs de vlucht genomen. Maar toch spreekt de Heer hier met vaste overtuiging van Zijn rijk. Het is niet van deze wereld.

Ja, maar een koninkrijk bestaat toch uit menschen. Wat voor menschen zijn het dan, die tot dit rijk behooren?

»Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijne stem!« Zij, die de waarheid liefhebben, die hart en zin voor de waarheid hebben, op dezen legt de Heer Jezus in deze ure Zijn hand en zegt: »Dat is Mijn koninkrijk! Dezen komen, zoeken en vinden Mij, over hen heersch Ik en ben Ik koning!«

Het is iets grootsch, wanneer de Heer Jezus in Zijn diepste vernedering de wereld voor Zich in beslag neemt.

»Hiertoe ben Ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou!«

Nu, is de waarheid er dan soms alleen voor de Joden? of voor Jeruzalem?

Is de waarheid er ook niet voor Rome en Athene? Niet ook voor Europa, Amerika, Azië, Afrika, Australië? Voor de geheele wereld? Is de wereld begrensd door één of andere natie of generatie?

De groote wereldrijken die ook nu nog aan het roer zijn zijn eveneens gegrond op het geweld. Daarin ligt de innerlijke onwaarheid en onnatuurlijkheid van aardsche koninkrijken. De geschiedenis der wereldrijken is met bloed en tranen geschreven.

—o—

Maar Jezus wil de harten en geesten bewerken. Hij wil de anderen niets ontrooven, geen koloniën of provinciën, geen steenkool, petroleum of goud.

Hij wil niets voor Zich, Hij wil Zichzelf geven.

»Gij zijt een koning!« Maar »één koning« is dat voldoende? Neen. Het moet zijn bij u en mij: »Gij zijt *mijn* koning! En wanneer men U ook veracht en tot de dooden rekent en over U heengaat tot de orde van den dag . . . tóch zijt Gij mijn koning! Wie met den Heer Jezus in aanraking komt, moet een keuze doen. Dit moest ook het volk van Israël. Voor dit volk stonden de Heer Jezus en Bar-abbas. Maar het volk koos Bar-abbas en verwierp den Heilige Gods!

—o—

Zoo is er een strijd om elke menschenziel. Er is een Bar-abbas in ons. Dat is het lage en gemeene, wat ons naar beneden trekt, de zonde, die ons leven verwoest! Willen wij dát kiezen? Of willen wij Jezus kiezen? O, laat ons Bar-abbas kruisigen, opdat Jezus in ons tot heerschappij kome. Jezus, den Koning der waarheid. Maar het is niet mogelijk, dat Jezus en Bar-abbas tegelijk koning kunnen zijn. Jezus gebruikt geen uiterlijk geweld, geen pantserauto's en machinegeweren. Maar Hij wil ook geen schijn-koning zijn. Hij wil werkelijk heerschappij hebben over uw hart en leven. Geeft u over aan Hem!

N. P. G. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Paschen!

De leugen der vijanden. Verschijningen van Jezus.

Mat. 28 : 1—15; Marc. 16 : 1—11;

Luc. 24 : 1—12; Joh. 20 : 1—18.

Les voor Zondag 31 Maart 1929.

Het is voor ons bijna niet mogelijk, ons goed te verplaatsen in de stemming der vrouwen en discipelen van Jezus op dien eersten dag der week na Jezus' dood. Blijdschap beweegt ons, maar zij leefden nog in de allergrootste droefheid. Naar het mij voorkomt kunnen we dat verschil in de stemming niet verloochenen. Het lijkt mij tenminste heel moeilijk, om Paschmiddag de vertelling te beginnen in de beklemmende stemming van de kruisiging, daar we ons dan reeds geheel hebben overgegeven aan de blijde opstandingsgedachte. Men beginne dan ook zoo voor de klas. Men getuige van de blijdschap van den dag! Daarna moeten we dan echter tot de geschiedenis terug keeren en zeggen, dat de vrienden van Jezus den dag, dien wij met blijdschap gedenken, met groote droefheid zijn begonnen. Zij wisten niet, dat hun Meester was opgestaan. Hun harten waren nog vol droefheid vanwege die ontzettende kruisiging.

Toen in den avond van den dag, volgende op Jezus' dood, de sterren aan den hemel verschenen (teeken, dat de sabbat voorbij was), hadden eenige vrouwen specerijen gekocht en daarna hadden ze alles gereed gemaakt, om met de eerste ochtendschemering naar het graf te gaan en het lichaam van den geliefden doode te balsemen. Het schijnt, dat zij van de wacht en van de verzegeling van het graf niets geweten hebben, of zij hebben er niet aan gedacht. 't Eerste lijkt mij aannemelijker dan het laatste.

Ook hier is het weer niet mogelijk tot een absoluut juiste weergave der afzonderlijke gebeurtenissen te komen. Toch komt het mij niet onmogelijk voor een ongeveer sluitende vertelling te geven, al moeten we dan ook een enkel woord van den een of anderen evangelist buiten beschouwing laten.

Het geheel der gebeurtenissen wordt overzichtelijk, als wij ze als volgt gaan bezien.

1. De vrouwen, die samen naar 't graf gingen. Er waren minstens 4, misschien meer. Vergelijk maar, wat de verschillende evangelisten melden. Ga in gedachten met hen mee, en tracht hun gesprekken, vermoedelijke en werkelijke (Marc. 16 : 3) te beluisteren. Om dan, als ze dicht bij 't graf zijn, hun verbazing mee te beleven over hetgeen zij zagen (16 : 4).

Wij moeten aannemen, dat wat in Mat. 28 : 2—4 verteld is, reeds eerder gebeurd was, en de vrouwen dat niet meegemaakt hebben, anders is de houding der vrouwen, vooral die van Maria Magdalena, in 't geheel niet te begrijpen.

2. Maria Magdalena op 't eerste gezicht van het geopende graf terug. Sommigen vermoeden, dat zij alleen en eerder dan de andere vrouwen bij 't graf is gekomen en dat zij terug langs een anderen weg gegaan is dan de andere vrouwen kwamen, dat ze dus elkander misliepen. Ik neem liever aan, dat ze samen zijn gekomen, maar dat M. M. zonder bedenken teruggesneld is. En haar eerste gedachte was: Hier is misdaad gepleegd; dat moeten Petrus en Johannes weten! Maar ze wist niet, wat er werkelijk was gebeurd, evenmin als de andere vrouwen, die doorgingen, om nauwkeurig te zien, hoe het graf er nu uitzag en of het lichaam van Jezus geroofd was of niet.

Wat was er dan gebeurd? Vertel Mat. 28 : 2—4, en voeg er dadelijk aan toe, dat de wachters, toen ze wat van den schrik bekomen waren, zich haastig uit de voeten hebben gemaakt.

Zooals zoopas reeds werd opgemerkt, gingen de andere vrouwen door. Vertel, wat zij zagen en hoorden. Joh. heeft daarover geen nieuws; lees dus de andere drie evangelisten. Vertel vervolgens, als de boodschap der opstanding reeds verteld is, de komst der wachters in de stad, daarbij wijzende op de verstoktheid der oversten.

3. Petrus en Joh. naar het graf. Maria M., zoo haastig teruggekeerd, had Petrus en Johannes gezegd, wat ze gezien had, vertel Joh. 20 : 2—10.

4. Maria Magdalena wéér bij 't graf, ziet Jezus. Misschien reeds toen P. en J. bij 't graf waren (anders spoedig daarna), kwam M. M. ook weer, en ditmaal deed ze anders als de eerste keer; nu bleef ze alleen achter, alsof ze nauwelijks weer van die plek kon scheiden. Vertel nu Joh. 20 : 11—18.

—o—

Het komt mij het beste voor, Mat. 20 : 9, 10 buiten beschouwing te laten. Misschien is het waar, wat sommigen denken, dat Mat. hier kort samenvattend heeft willen schrijven en op verdere bijzonderheden niet heeft willen letten. De beide verzen doen heel sterk aan Joh. 20 : 17 denken. Misschien is hetzelfde

Statistiek der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op 1 Januari 1929

PLAATSNAAM der GEMEENTE	ADRES van KERK of LOKAAL	ADRES van den PREDIKANT, VOORGANGER of LEEREND-OUDERLING	ADRES van den SECRETARIS	LEDEN: 1 Jan. 1928	LEDEN: 1 Jan. 1929	LEDEN: Mannen	LEDEN: Vrouwen	TOENAME: Doop	TOENAME: Attestatie	TOENAME: Wederopname	AFNAME: Overleden	AFNAME: Attestatie	AFNAME: Uitgesloten	AFNAME: Onttrokken	OPBRENGSTEN: Gemeente	OPBRENGSTEN: Vereenigingen	OPBRENGSTEN: Totaal	VEREENIGINGEN: Jongelings	VEREENIGINGEN: Jongedochters	VEREENIGINGEN: Jongelieden	VEREENIGINGEN: Knapen	VEREENIGINGEN: Meisjes	VEREENIGINGEN: Vrouwen	VEREENIGINGEN: Zang	VEREENIGINGEN: Muziek	VEREENIGINGEN: Tractaat- of Zending	Catechisatie	Zondagsscholen: Aantal	Zondagsscholen: Personeel	Zondagsscholen: Leerlingen
Amsterdam	Kerkstraat 204	B. Planting, Tolstraat 117	W. Veenstra, Smitstraat 28[3]	124	127	43	84	5	7	—	—	6	—	8	5262	443	5705	—	21	57	—	39	—	26	...	78	28	2	6	64
Apeldoorn	Hoogakkerlaan 50	K. A. v. Beek, Van Hasseltl. 37	R. Zwaan, Zwolsche binn. weg 3	61	64	27	37	4	6	1	—	8	—	—	1311	98	1409	—	—	25	—	—	—	—	—	25	—	1	3	28
Arnhem	Opgave ontbreekt		F. Albertsma, Talmaplein 76	28																										
Bergumerheide	(Afd. Leeuwarden)	K. Koopmans	S. van der Meer	57	54	22	32	—	—	—	2	—	1	—	1117	—	1117	12	10	—	15	9	—	20	—	—	—	1	4	120
Delfzijl	Waterstraat	W. Roest, Waterstraat	J. Heijnen, Uitbreid plan	87	83	36	47	2	2	—	1	4	—	3	2727	800	3527	—	7	70	15	20	20	24	—	2	—	1	7	150
Deventer	Binnensingel	K. Kuipers, Lagestraat 143	A. Dijkstra, 1e Weerdsweg 114	84	88	40	48	1	5	—	1	1	—	—	2570	—	2570	12	15	15	—	12	5	—	—	—	15	1	4	35
Drachten	Vogelzang	S. Veltman, Stationsweg	T. Wobbes, Noordkade	32	35	19	16	4	—	2	—	1	1	1	1173	—	1173	11	10	21	—	14	12	—	—	4	—	1	4	82
Eindhoven	Plaggenstraat	D. Prins, Staringstr. 29	A. H. Verheul, Bakkerstr. 27	27	50	20	30	9	16	1	1	1	1	—	1854	165	2019	—	20	24	—	—	—	28	—	4	—	1	4	40
Em.-Erfscheidenv	Kanaal A	A. P. Barendregt	G. J. Olijslager, E.-Compascuum	165	168	77	91	6	14	6	—	8	8	7	3742	200	3942	—	22	—	12	30	—	30	—	—	12	1	4	100
2e Exloërmond	No. 65	J. de Jonge, Kijl 7	P. de Raaf, Kijl 7	121	122	62	60	4	3	—	1	11	—	—	2132	—	2132	14	20	60	10	12	—	—	18	—	—	1	4	60
Foxhol	„Rehoboth"	H. Mosterd, Groningen	Joh. Siekman	55	48	20	28	—	—	—	1	—	4	2	1160	400	1560	—	—	25	—	20	—	—	13	—	—	1	3	60
's-Gravenhage	Zuid-Binnensingel 10	J. Jeronimus, Nepplerstr. 126	P. Buining, Z.-binnensingel 10	181	202	62	140	17	12	4	—	9	1	2	6786	690	7476	17	40	45	40	46	—	—	—	—	—	1	7	85
Groningen	Meeuwerderweg	J. Louw, Piet Heinstraat 58a	A. Bos, Verlengde Heereweg	458	469	—	—	18	11	2	1	15	2	2	9766	2304	12070	23	40	96	21	21	35	59	19	—	36	4	20	350
Haarlem	Bakenessergracht 65	J. v/d Schors, Bosch-en-Vaartst. 30	G. Broertjes, Heemstede	119	131	58	73	11	12	—	1	5	5	—	7351	769	8120	13	26	—	10	60	—	30	—	15	14	1	13	80
Harlingen	Noorderhaven 49	S. Hellingwerf N.haven 49	R. v. d. Sluis, Lijmendijk 22	101	103	42	61	11	4	—	1	11	1	—	2500?	300	2800	—	18	20	—	25	12	30	—	—	—	2	7	102
Haulerwijk	Boven	C. Brandt	L. Jansma, 242	67	62	20	42	—	1	—	1	2	3	—	2390	60[illegible]	3003	—	—	64	—	40	-	12	17	10	30	1	11	130
Heeg																														
Heerlen	Spoorstraat	J. R. Fijn, Sterrenstr. 6, Treebeek	W. Wiersema, Brunssum/Sluiterstr	38	40	18	22	—	5	—	1	1	1	—	431	—	413	—	—	—	—	—	—	14	—	—	—	2	4	22
Hengelo (O.)	Jacob Catsstraat 36	J. Huizinga, Jacob Catsstr. 34	K. Drent, Woolderscheweg 98	229	358	147	211	12	27	38	1	9	1	2	8553	1138	9691	—	26	140	—	25	—	35	—	11	15	4	11	140
Hoogezand	Kielsterstraatweg	J. Reinholtd, Kielsterstraat	S. Klein, Foxhol	99	96	46	50	2	1	3	5	3	1	2	1185	324	1509	—	13	14	—	—	—	26	—	—	—	1	2	60
Hoorn	Mosterdsteeg	G. Visser, 2e Boomlaan	W. Spanger, Veenenlaan 205	32	29	12	17	—	—	—	—	—	—	5	1412	—	1412	—	7	15	—	16	—	—	10	—	11	1	2	14
Leeuwarden	Noordvliet 11	H. v. d. Heide, Noordvliet	A. J. de Vries, v. d. Kooystr. 16	65	65	28	37	2	4	—	1	3	—	2	2185	150	2335	—	25	20	20	55	12	—	—	—	—	1	4	45
Muntendam	Kerkstraat	J. Hekhuis, Kerkstraat	M. J. Groart, Middenw. Veendam	158	164	82	82	[illegible]	[illegible]	2	2	4	—	1	3027	1955	4982	—	30	46	—	45	—	50	22	—	43	3	8	160
Nieuwe Pekela	Hoofdweg	G. Bouritius E 48	J. Wiersma, Oude Pekela	97	98	39	59	4	2	1	3	2	—	—	3500	—	3500	—	18	30	—	18	37	30	—	45	28	2	8	105
N.-Weerdinge	3e Kruisdiep	K. Reiling, 3de Kruisdiep	H. de Jonge, 3e Kruisdiep	257	258	103	155	12	11	1	2	16	4	1	5560	140	5700	18	42	150	22	23	—	49	14	—	30	5	29	340
Sneek	Oppenhuizerweg	H. Visser, Willem Lodewijkstr. 45	J. v. d. Heide, Kloosterdw.str. 16	103	106	45	61	3	6	—	2	2	2	—	3694	350	4044	14	12	35	12	18	18	20	—	80	10	4	8	120
Stadskanaal		J. W. Weenink	P. Smit, Schoolkade 36	289	296	136	160	19	11	5	1	20	2	5	11461	1146	12607	—	54	260	17	23	—	37	—	136	92	5	23	293
Stavoren	Voorstraat	J. van Dongen	J. Zwaan,	72	77	31	46	4	1	1	1	—	—	—	2167	—	2167	12	16	—	—	—	10	—	—	—	22	1	2	19
Utrecht	Kerkstraat 28	A. H. Zerbst, Rijnlaan 128bis	D. Molijn, J. P. Coenstraat 33	52	55	23	32	5	5	—	—	7	—	—	3163	641	3804	—	8	30	13	24	7	—	—	—	—	1	5	65
Vriescheloo	Hoofdweg	J. de Haan	E. Kuilman, Wedderbergen	94	95	41	54	7	1	—	—	2	3	2	1035	—	1035	—	—	20	—	—	14	30	12	-	—	3	8	140
Workum	Zuidend	G. Visser, Hoorn	P. Hornstra, Zuidend	59	56	22	34	4	—	—	1	6	—	—	2125	60	2185	—	10	15	—	35	—	—	—	-	22	1	4	35
Zwolle (niet in de Unie)	Spinhuis, Breehoek	H. de Vries, Weidjestraat 14	H. Paalman, Vechtstr. 14	27	32	17	15	8	—	1	—	1	—	2	1216	—	1216	—	22	26	—	—	—	—	—	-	—	1	2	15
			Totaal . . .	3505	3632	1323	1839	189	170	67	29	158	41	42	102561	10680	113241	146	506	1323	207	569	182	550	125	40[illegible]	408	[illegible]3	217	3059

B PLANTING, Secr. d. Unie.

bedoeld, zonder nauwkeurig te onderscheiden tusschen de verschillende personen. In elk geval zegt ons Marc. 16 : 9, dat Jezus eerst aan M. Magdalena is verschenen. Wat Mat. in deze verzen precies bedoeld heeft, is dus moeilijk te zeggen. We laten ze daarom maar buiten beschouwing, en dan sluit onze vertelling goed. K. R.

De Statistiek 1 Jan. 1929.

Enkele opmerkingen, event. toelichtingen bij de Statistiek, zijn voor den opmerkzamen betrachter wel gewenscht.

Twee Gemeenten komen thans niet meer voor n.l. Rotterdam en Valthermond.

Twee andere Gemeenten — Arnhem en Heeg — hebben verzuimd opgave voor de Statistiek in te zenden. Arnhem, omdat de Gem. de verdwijning nabij is; Heeg, om voor ons onbekende redenen.

In enkele vragenlijsten kwam de opgave van het eindcijfer in de vorige en het begincijfer in deze niet overeen. Meestal hebben we die differenties vereffend onder de rubriek »met attestatie« of »zich onttrokken«.

Niettegenstaande het ontbreken van de vier bovengenoemde Gemeenten, is het eindcijfer van het ledental toch nog 127 hooger dan het vorige jaar.

Verblijdend is ook ditmaal het aantal gedoopten. In 1927 was dat 82 en nu in 1928 — 189; dus ruim 100 meer dan het vorige jaar.

De opbrengsten in de Gemeenten staan eveneens in het teeken van vooruitgang. In 1927 totaal f 98232 en in 1928 de som van f 113241; dus ruim f 15000 meer. Daarbij moet opgemerkt, dat de opbrengst der Gem. Harlingen (naar schatting) er bij gerekend is. Ook maken enkele Gemeenten blijkbaar geen onderscheid tusschen »opbrengsten« en »inkomsten«, omdat ze de huur hunner woningen er bij gerekend hebben.

Overigens geven de cijfers in de verschillende rubrieken een tamelijk duidelijk beeld van den stand en gang der zaken in onze Gemeenten.

Over 't algemeen is die verblijdend en voor de toekomst moedgevend.

A'dam. B. PLANTING, Unie-Secr.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Hebben we onlangs een opstel laten afdrukken, dat op den Jeugddag te Stadskanaal werd voorgelezen, thans ruimen we plaats in voor een bijdrage, die een onzer jeugdwerkers in de Gemeente te Groningen op een jongeliedenvergadering heeft gegeven.

In zijn begeleidend schrijven merkt hij o. a. op: »Om direct maar van wal te steken, onze jongeliedenvergaderingen zijn heel gezellig, waaraan wij allen meewerken: de een is passief, de ander actief. Ik draag zoo nu en dan een opstel voor. 'k Vind opstellen maken een heel mooi werk, als ik maar eerst een onderwerp heb, want hiermee zit ik soms verlegen . . . . Ik stuur u hierbij twee. U wilt ze immers wel beoordeelen of ze voor »De Christen« in aanmerking komen«.

Het is bepaald aardig van onzen broeder zijn pennevruchten voor onze rubriek aan te bieden en noodig gaarne alle vrienden uit zijn voorbeeld te volgen. J. W. WEENINK.

Het OOR als POORT tot de stad „Menschenziel"

Het oor is een belangrijk orgaan. Het is zeker een niet minder belangrijke poort als het oog. Een oogenblikje willen we bij dit onderwerp stilstaan. En voor alles het oor op zichzelf eens bekijken. Dat is niet alleen de moeite waard, maar ook toont het ons weer hoe wonderlijk, hoe ingewikkeld de bouw van het menschelijk lichaam en van elk deel in het bizonder is, en dit wel tot lof van zijn Schepper.

Ja, hoe wonderbaar is de bouw van het oor..... Duizenderlei luchttrillingen ontstaan er elk oogenblik door de menigvuldige bewegingen in het heelal; door rollend materiaal, karren, wagens, treinen enz., door menschelijke stemmen, of door de electrische ontladingen in de lucht. En al deze trillingen worden door ons trommelvlies opgevangen en overgebracht op de gehoorbeentjes en het inwendige gehoororgaan vanwaar dan de gehoorzenuw ze overbrengt naar het gehoorcentrum in de hersenen. En eenmaal daarboven in het bewustzijn gekomen, worden die trillingen van allerlei aard voor ons tot melodieën, tonen en klanken die ons vertellen wat rondom ons gebeurt. Mijn oog merkt niets van al deze luchttrillingen, mijn neus ook niet. Het oor heeft echter de belangrijke, merkwaardige eigenschap ze op te vangen en in tonen om te zetten, d. i. ze mij tot bewustzijn te brengen.

Is dat geen wondervol orgaan! God de Heere heeft het uitgedacht en gemaakt en ons gegeven, gelijk al onze organen, de gewichtige zoowel als de minder beteekenende. Zeker, alle zijn ze van beteekenis, maar toch in zijn onderscheid. Er zal niet één mensch wezen, die als hij het eene of andere lid van zijn lichaam mist of niet kan gebruiken, het gemis ervan niet zal gevoelen. Toch is het eene van meer gewicht dan het andere; 't een bewijst den bezitter grooter dienst dan 't ander. Doch alle zijn ze den mensch ter beschikking gesteld zoowel groot als klein. De mensch kan er mee doen, wat hij wil. Hij kan zijn organen ter eere of ter oneere van zichzelf en zijn Schepper bezitten. Ja, gelukkig, het is den mensch gegeven al zijn zintuigen en ledematen waardig te bezitten. 't Is echter ook maar al te waar, dat de mensch ze onwaardig kan hebben. Het hangt er geheel vanaf, hoe hij ze gebruikt. Door het *gebruik* toont de mensch of hij waard is in het bezit te zijn van gezonde leden en zintuigen. En eerst dan bezit hij ze waardig, wanneer hij elk orgaan dat werk laat doen, waartoe hij het heeft; en niet slechts dat werk laat verrichten, maar dat werk in den dienst van Hem, die den mensch in het bezit van gezonde organen stelde.

Het oor nu is, zooals gezegd, een belangrijk orgaan evenals alle zintuigen en wel om de eenvoudige reden, dat het een poort is. Door een poort komt men binnen. Door het oor komt alles binnen, wat maar geluid geeft. En dat is niet weinig. Wat hooren we niet veel! Om maar iets te noemen: daar ver-

kondigt mij paardengetrappel, dat er een paard op hol is. Hier hoor ik geweerschoten, die me onmiddellijk zeggen, dat men bij de kazerne aan het oefenen is. Daar de fluit van een trein, ten teeken van vertrek. Als 'k een scheepshoorn hoor, is het bijna instinctmatig, dat 'k me haast om nog voor het afdraaien over de brug te komen. Zie, deze en nog zooveel andere dingen, die zoo dagelijks voorkomen, merken we haast niet meer, maar volgen als in sleur de instructies van de hersenen op.

Iets anders is het met woorden, die tot ons gesproken worden. Hier geldt het, *hoe* wij hooren. Het is niet genoeg, dat we maar wat woorden hooren. Daar hebben we niets aan, doch het komt er op aan of we hetgeen we hooren, ook verstaan, of we 't begrijpen.

Ook Jezus heeft het over het hooren gehad. Als we b.v. eens letten op de vraag, welke door de discipelen Hem gesteld werd. Zij vroegen: »Waarom spreekt Gij tot hen, tot de menschen, door gelijkenissen?« Dan is Jezus' antwoord: »Opdat zij ziende niet zien en, hoorende niet hooren noch verstaan«. Duidelijk blijkt nu het verschil van hooren uit hetgeen Jezus verder zegt: »Maar uw oogen zijn zalig, omdat zij zien, en uw ooren, omdat ze hooren«.

Ja, eigenlijk het geheele gedeelte van de gelijkenis van »den Zaaier« handelt over het hooren. De nadruk valt in deze gelijkenis niet op den zaaier, ook niet op het zaad, maar op den bodem, die bezaaid wordt; dus de toehoorders. En *die* zijn *verschillend*. In vers 3 van Mark. 4 zegt Jezus: »Hoort toe!« Het is van groot gewicht er aan te denken, dat hooren heel iets anders is dan verstaan. Het wil alleen zeggen: ooren aan het hoofd hebben en *gebruiken*. 't Staat lang altijd niet vast, dat we hooren en tevens verstaan. 't Is daarom alsof Jezus zegt: houdt maar voortdurend uw ooren open.

Dan volgt de gelijkenis. Er ging een zaaier aan het werk. Onder het zaaien — en hij was niet karig met zijn zaad — ging er wel wat zaad verloren, omdat het kwam op plaatsen, waar het geen vrucht kon zetten. Maar daar dacht hij niet aan. Hij zaaide maar, zoodat elk vruchtbaar plekje bedekt werd.

Een gedeelte viel langs den weg, waar de vogels het weghaalden; een ander deel op steenachtigen bodem met weinig teelaarde, waar het wel snel opkwam, veel te snel, maar waar het onder de brandende zon verdorde, omdat er geen ruimte voor de wortels was. Weer een ander deel kwam tusschen doornachtige gewassen, die het verstikten. Er kwam echter ook een deel terecht in goede aarde. Het schoot flink op en gaf dertig-, zestig-, ja honderdvoudige vrucht. Nu komt vers 9 waarin Jezus eigenlijk weer hetzelfde zegt als in vers 3, n.l.: »Die ooren heeft om te hooren die hoore«, m. a. w. die moet ze maar open houden, trachten om te verstaan. Daarna vragen de discipelen Jezus naar de beteekenis van de gelijkenis, welke door Jezus als volgt is uitgelegd.

1. De zaaier is hij, die het Woord zaait; de prediker dus. 2. Het zaad is het Woord. 3. De bodem zijn de menschen.

Verder vergelijkt Jezus het zaad, dat bij den weg bezaaid wordt, met menschen, die het Woord hooren, maar terstond komt de Satan en neemt het weg. *Hun* hooren kan nauwelijks zoo genoemd worden. Het gehoorde dringt er niet in.

Met het zaad, dat op steenachtigen bodem bezaaid wordt, vergelijkt Jezus menschen, die het Woord hooren, en met vreugde ontvangen. Er zit echter geen diepte in; het ligt er boven op; 't is slechts oppervlakkig. Ook hun hooren baat niet, omdat het niet duurzaam is.

Met de derde vergelijking, d. i. die in de doornen bezaaid worden, duidt Jezus die menschen aan, die het Woord hooren, maar God en zichzelf willen dienen. Dat hooren geeft ook al niet, omdat zij zichzelf niet willen opgeven. In hen verstikt het Woord tusschen verleidingen en begeerlijkheden.

Maar nu komen de hoorders die Jezus aan een ontvankelijken akker doen denken. Allen hooren het, maar voor dezen alleen is het hooren nuttig. Zij hooren en het dringt tot hen door, het valt in vruchtbaren bodem. Zij nemen het Woord aan, eigenen zich het Woord toe en die zijn het, waarvan Jezus zegt, dat zij vrucht dragen; een ieder naar zijn gaven.

Het verschil van hooren is nu duidelijk gebleken. Ook wij hooren lang niet gelijk, omdat onze opvoeding, onze kennis en ons karakter uiteenloopen. Maar hoe het ook zij, hoe ons hooren ook verschilt, allen kunnen we tot verstaan der dingen komen. Voorwaarde is echter, ooren open houden en niet maar iets hooren en met een »'t was wel aardig« er over heen stappen, maar over het gehoorde nadenken, opdat het tot verstaan mag komen.

H. DOORNKAMP.

Hongersnood in Roemenië.

We ontvingen het onderstaande verzoek om steun, geteekend door den 2e Voorz. en den Secr. van de Unie van Duitsche Baptisten Gemeenten in Roemenië.

In de voormalige Russische provincie Besarabrie, die na den oorlog deel uitmaakt van Roemenië, heerscht thans, tengevolge van vier achtereenvolgende misoogsten, hongersnood, die ernstige gevolgen dreigt te krijgen, en onder welken ook onze Duitsche Gemeenten zwaar te lijden hebben. Vele van onze, daar woonachtige broeders en zusters, kunnen nauwelijks een maaltijd per dag verkrijgen.

Tot nu toe hebben we onze noodlijdende broeders en zusters met eigen middelen geprobeerd te helpen. Thans heeft de nood zulk een omvang aangenomen, dat onze middelen ontoereikend geworden zijn en we ons genoodzaakt voelen aan de verwante organisaties om steun te vragen.

Gelijk in de dagen der Apostelen de Gemeenten bereid waren, noodlijdende geloofsgenooten te ondersteunen, zoo vertrouwen wij, dat dit beroep op de broederliefde een sterke weerklank zal vinden in de harten van de discipelen des Heeren Jezus.

w. g. JOH. FLEISSCHER. J. H. SCHULLER.
2e Voorz. Secr.

Giften voor dit doel storte men op mijn postrekening No. 102064 en schrijve er bij »voor Roemenië«.

J. LOUW.

„Een veelbeteekenende reis",

door D. LAANSMA.

Daar zag ik reeds in de verte het oude Stavoren. Spoedig aan wal, even te Stavoren stoppen, even een verrassend bezoek bij de vrienden mijner jeugd br. en zr. Johs Smits, maar teleurgesteld. „Vader niet thuis", zoo zeide de dochter des huizes, „en moeder is naar Laaxum, want grootmoeder is zoo ziek". Ik vroeg: „Kan men hier een auto huren?" „O ja, dat kan", en zeide ze, „mag ik dan ook mee?" Nog even dat gezegd aan een getrouwde zuster en ook deze vroeg: „mag ik ook mee?" „Zeker, mag dat" en daar ging het heen naar Laaxum, naar de oude zuster Visser. Dat was een verrassing. Toen terug naar Stavoren, naar Koudum, even bij een bekende mijner jeugd stoppen, toen voort naar Workum, naar de familie Hornstra, De Jong en Dijkstra. Wat een verrassingen en wat een blijdschap. En toen nog per auto naar Makkum, en natuurlijk ook dáár met open armen ontvangen, in dezelfde woning, waar de dagen mijner jeugd werden doorgebracht. Ja, daar zag ik nog eens die kamer, waar ik voor het eerst in een hoekje op mijn knieën had leeren roepen met den tollenaar: „O God, wees mij zondaar genadig". Wat een herinneringen daar in de tegenwoordigheid van mijn geliefde tante de wed. De Boer, en mijn geliefde nicht en haar man en kinderen, mochten we samen den Heere danken, voor de vervulling onzer begeerte, om elkander nog weer te zien. Ja geliefden, gelooft het vrij, het was voor mij veelbeteekenend. — En al dadelijk begon nu de drukte. Reizen van plaats tot plaats, van Gemeente tot Gemeente, bezoeken hier en ginds en elders, en overal welkom en zeer veel genot. Mag ik u even melden, dat ik vanaf de 1ste Juni tot 30 Juli (de dag *van mijn terugkeer naar huis)* 57 plaatsen bezocht, door geheel Nederland heen? Dat ik in dat bestek van tijd 36 maal het Woord des Heeren verkondigde? Voor mij „beteekenisvol".

Makkum, Workum, Harlingen, Sneek, Zwolle, Franeker, Groningen, Vriescheloo, Den Haag, Haarlem, Amsterdam, Stavoren waren de Gemeenten. waar we een of meermalen het Woord des Heeren mochten prediken, als vanzelf in Makkum en Workum het meest. N i m m e r vergeten we Zwolle, wat werd er wederzijds genoten, ook ten huize van mijn geliefde neef en nicht A de Boer. En dan die Zondag in V r i e s c h e l o o, en dat vertoeven ten huize van br. en zr. De Haan, die alles deden om het mij aangenaam te maken. Het was voor Vriescheloo een feestdag, geloof ik, en velen uit Stadskanaal en sommigen uit Duitschland waren aanwezig. Dan het bezoek bij den ouden br en zr. Reiling, de vader van Voorganger Reiling, blijft voor mij onvergetelijk. Het was een aangename kennismaking, zoowel als het vertoeven op de boerderij van hun zoon, die mij begroette als Oom. En dan het bezoek ten huize van mijn br. en zr. D. A. Koch, en br. en zr M. de Jong in Stadskanaal en het korte bezoek bij den ouden broeder Engelsman, op Gasselternijveen, alles voor mij beteekenisvol. Dan het bezoek en de prediking in de Gemeente Groningen, en de aangename gastvrijheid ten huize van br. en zr. Terpstra, wiens nichtje, Anna Engelsman, ik kort geleden mocht doopen.

Dan de bijzondere bewaring des Heeren, in een auto-ongeluk dat ik meemaakte in de nabijheid van Bafloo, het bezoek aan familie van br. en zr. Drenth, in de stad Groningen, blijven mij immer bij. (Wordt vervolgd).

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Voor de Congo ontvangen van de Gemeente Workum f 70.—; van de Bapt. Meisjesver. Febe van Hengelo persoonlijk voor Zr. Reiling f 30.—; van Wed. J. Drent te Hengelo f 10.—; van de Kleine Meisjesver. Eben-Haëzer te Harlingen f 5.53.

Utrecht. Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Jeugddag te Nieuwe Pekela,

op Woensdag 6 M a a r t a.s.

3 uur Ontvangst en theeconversatie.

$3^1/_2$ u. Opening d. d. leider, Ds. Hekhuis v. Muntendam.

Opstellen van Ds. Bouritius en Br. D Olijslager.

Bespreking. Toespraak van Ds. J. de Haan.

Voordrachten. Zang.

K o f f i e p a u z e.

7 u. Avondverg. Leider Ds. Weenink v. Stadskanaal.

Opstellen van Br. J. Brongers en Br. J. Wiersema.

Vrije toespraken.

De Zangvereeniging van Muntendam zal zingen.

Komt, jeugdigen, allen, komt blij en tevreê,
En neemt ook een flinke boterham mee!

Sedert de vorige opgaven ontvangen van de Bapt. Gem. te N. P. coll. f 7.50; idem te N. W. coll., na aftrek van kosten, f 3.85; idem te A. coll. f 4.70; idem te H. f 10.—; B. te B. f 1.—; B. te T. A. f 1.25; B. te T. A. f 3.05; B. te T. A. f 0.25; W. te T. A. f 1.—; D. te N. W. f 1.50. Bijeen f 34.10.

Vriendelijken dank. Echter bleven toch nog enkele Gemeenten achter.

23 Febr. '29. G. BROERTJES, Penn. N. R. C.
Postr. 142741. Heerenweg 82, Heemstede.

Aanvulling Statistiek.

H e e g. Ouderl. P. v. Netten. Secr. P. J. de Vries. Overl. 1. Vertr. 1. Zuivere afname 2. Aantal leden op 1 Jan. 1929 21.

Totaal inkomsten f 396. 1 Zondagsschool, 3 Onderwijzers, 80 kinderen. B. PLANTING, U.-Secr.

CORRESPONDENTIE.

Tot ons leedwezen moest het Vervolgverhaal andermaal overstaan. E.-R.

CORRESPONDENTEN

die 1ste kwartaal nog niet hebben afgerekend, verzoek ik vriendelijk dit nu ten spoedigste te doen.

Met vr. groet. De Adm.

Hiermede betuigen wij *onzen hartelijken dank* aan allen, inzonderheid aan de Gem. Sneek, voor de bewijzen van liefde op ons Zilveren Jubileum. Moge de Heere allen en alles vergelden naar den rijkdom Zijner genade.

R. ROFFEL en Fam.

Sneek, 25 Febr. 1929.

Heden behaagde het den Heer plotseling van ons weg te nemen ons geliefd Dochtertje

L e n a

in de aanvallige leeftijd van 3 jaar.

Ps. 103 : 15, 16.

J. HOEKMAN
A. HOEKMAN—Plijzier.

Genemuiden, 20 Febr. '29.
Schip Eben-Haëzer

LIJST VAN BELANGRIJKE ADRESSEN:

Commissie der Unie.

DAGELIJKSCH BESTUUR.

Ds. K. Reiling, Voorz., Nw. Weerdinge.
Ds. B. Planting, Secr., Tolstraat 117, Amsterdam.
A. H. Zerbst, Penningmeester, Rijnlaan 128 bis, Utrecht, Postrek. 6810

ARCHIVARIS.

Ds. K. Kuipers, Langestr. 143, Deventer.

„De Zaaier", Maandblad voor Evangelisatie.

Redacteur: Ds. B. Planting, Tolstraat 117, Amsterd.
Administrateur: Ds. J. Jeronimus, Kepplerstr. 326, den Haag, Postrek. 107005.

„De Kindervriend"

Weekblad voor Evangelisatie onder de jeugd.
Redactie: Ds. J. Louw, Piet Heinstraat 58 a, Groningen, Postrek. 102064.
Administratie: Ds. C. Brandt, Haulerwijk. Postrek. 139378.

Nederl. Baptiste Jeugdraad.

Ds. J. W. Weenink, Stadskanaal, Voorzitter.
Ds. K. Reiling, Nw. Weerdinge, Secr.-Penningm.

Depôt voor geschriften.

Beheerder: Ds. K. Kuipers, Langestraat 143, Giro No. 50836. Deventer.

Zendingskas.

A. H. Zerbst, Penningm., Rijnlaan 128 bis, Utrecht, Postrek. 68108

„Voorzorg".

Vereeniging tot ondersteuning van emeriti Predikanten, hunne Weduwen en Weezen.
J. G. Olijslager, Voorzitter, Nieuwe-Pekela.
C. J. Louw, Secretaris, Kanaalweg 5, Scheveningen
S. Houkes, Penningmeester, Haulerwijk (Fr.). Giro No. 134474

No. 2069 VRIJDAG 8 Maart 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Wij dan hebben altijd goeden moed.

Wij hebben dan altijd goeden moed,
Al woeden de stormen van 't leven,
Omdat wij den Heiland hebben ontmoet,
Die stilte in de stormen kan geven.

Wij hebben dan altijd goeden moed,
Al kan er het kruise ook plagen,
Wij hebben den Koning aan 't kruishout ontmoet,
Die zonden en schuld heeft gedragen.

Wij hebben dan altijd goeden moed,
Al gaan we den weg van het lijden,
Wij hebben den Oversten Leidsman ontmoet,
Die ons van den *dood* kwam bevrijden.

Wij hebben dan altijd goeden moed,
De liefde van God is ons leven,
En wat ons ontvalle en wat ons ontmoet,
Die liefde is voor eeuwig gegeven.

Die staalt onze krachten, die sterkt ons den moed,
Is de hoop van ons leven en sterven,
Wij reizen met Jezus Gods stad tegemoet,
Om Hemelsche schatten te erven.

Wij hebben dan altijd goeden moed,
Zeg, vrienden, kunt gij het beâmen,
Hebt gij reeds den Levenden Heiland ontmoet,
Die *u* zoekt en *u* roept bij uw namen?

O, wacht dan niet langer! Ga Hem tegemoet,
Die het graf overwon u ten leven,
Die u lokt en u noodt — o val Hem te voet;
Laat u levens- en stervensmoed geven.

(Uit »Zonnewende«)
Rotterdam. J. V.

„En met vuur."

Het onderscheid tusschen zichzelf en Christus heeft Johannes de Dooper o. a. zoo uitgedrukt: Ik doop u wèl met water tot bekeering, maar die nà mij komt is sterker dan ik, ... : die zal u met den Heiligen Geest en met vuur doopen. Math. 3 : 11.

Dus tegenover Johannes' doopen met *water*, staat het doopen door Christus met *den Heiligen Geest* en *met vuur*.

Hoe is dit laatste te verstaan?

Niet zelden hoort men kinderen Gods vragen om den doop met den Heiligen Geest en met vuur. Dat vragen wortelt natuurlijk in Johannes' verklaring, die we hierboven afschreven.

In een Nr. van de »Spade Regen«, het orgaan van de »Pinksterbeweging« in Nederland, lees ik in een toespraak van Pastor Paul: »Wij zullen dezen avond dan ook de vraag aan onze harten voorleggen, of wij waarlijk één zijn met elkander; met allen, die gedoopt zijn met den Heiligen Geest en met vuur.«

Ook bij hem dus de gedachte, dat Heilige Geest en vuur in dit verband begrippen zijn van gelijke beteekenis.

Ofschoon God het hart aanziet en onze gebeden verhoort naar onze *bedoeling* en niet naar onze *woordkeuze*, wenschen we er toch op te wijzen, dat te bidden om den doop met den Heiligen Geest *èn met vuur*, volgens onze opvatting der Schrift, misplaatst is.

* * *

Johannes spreekt zeer duidelijk over de dubbele taak van den Messias. Hij zou »Zijn dorschvloer doorzuiveren«. Tweeërlei zou Hij door Zijn arbeid te voorschijn brengen: tarwe en kaf. Na deze beide producten van den akker, het waardevolle en het waardelooze, van elkander gescheiden te hebben, zou Hij de tarwe in Zijn schuur samenbrengen en het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden.

Deze gedachte is zuiver oudtestamentisch. De profeten verwachtten van den Messias een dubbel werk: de

redding der oprechten en de bestraffing der goddeloozen. Scheidingswerk zou de Messias doen.

De godvreezenden zou Hij openbaar maken in hun oprechtheid en de dienaren der zonde zou het strafoordeel treffen. Voor de laatste groep van menschen zou »Zijn dag« zijn »brandende als een oven« en voor de eerstgenoemden »als de opgang van de zon der gerechtigheid«. (Mal. 4 : 1, 2; Mal. 3 : 17, 18).

Jesaja zegt ók, dat de Knecht des Heeren gezalfd zou worden met den Heiligen Geest om »uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren *en den dag der wrake onzes Gods.*« Ook hier dus duidelijk gewezen op een dubbele taak voor den Messias : Gods *welbehagen* en Gods *wraak* uit te roepen.

* * *

Zoo heeft óók Johannes de Dooper zich het werk van den Messias gedacht: de Messias zou Gods welbehagen en Gods' wraak openbaren ; zoowel in het leven der vromen als der onboetvaardigen zou Zijn verschijning de beslissing brengen: de tarwe (de boetvaardigen) in de schuur, het Koninkrijk Gods, het kaf (de onboetvaardigen) in het onuitblusschelijk vuur (de gehenna).

De verwachting van dit dubbele werk van den Messias wettigt reeds het vermoeden, dat met het doopen met den Heiligen Geest èn met vuur, *twee* onderling verschillende handelingen bedoeld zijn, en men het eerste : het doopen met den Heiligen Geest, in verband moet brengen met het verzamelen van de »tarwe« in de schuur en het andere: het doopen met vuur, moet laten slaan op het verbranden van het »kaf«.

Deze opvatting wordt bevestigd door het feit, dat Markus, in onderscheid van Mattheus en Lukas, de woorden »met vuur«, weglaat. (Mark. 1 : 8).

Markus geeft dit woord van Johannes in eenigszins ander verband weer. Bij Matth. en bij Lukas is het duidelijk, dat Johannes over de massa, het volk in zijn geheel spreekt. Hij zegt: »Ik ben u, Israël, doopende met water«, en op dat volksgeheel, tegenover hetwelk Johannes zijn roeping vervulde, slaat ook zijn verklaring a.g. het werk van den Messias : «Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur doopen«.

Bij Markus is het anders. Daar zegt hij niet: »ik ben doopende«, maar spreekt hij hen toe. die hij *gedoopt heeft*, de *boetvaardigen* dus, en tot *hen* zegt hij : »Hij zal u doopen met den Heiligen Geest«. Waar Markus Johannes den Dooper invoert, sprekende tot *gedoopten*, laat de Evangelist de woorden »*en met vuur*«, weg.

Precies zoo staat de zaak in Hand. 1 : 5. De Heiland spreekt daar tot Zijn apostelen en zegt: »Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.« Ook hier, waar *geloovigen* worden toegesproken, blijven de woorden »en met vuur« weg.

* * *

Kan hierin ook de oorzaak gelegen hebben van de onzekerheid ; die Johannes beving, toen hij in de gevangenis zat? Jezus vervulde de taak, die men Hem opgedragen wist, maar half. Toen Jezus te Nazareth het eerste gedeelte van Jes. 60 voorlas, liet Hij de woorden weg: »en de dag der wrake onzes Gods«. Alles, wat wees op een *doopen met vuur*, bleef achterwege. Johannes verwonderde dat, en bij de Nazareners verwekte het een heftige woordenwisseling en groote verbittering.

Aan het begin van den »Dag« van den Messias staat de doop met den Heiligen Geest en dat gaat heel dien dag door. Aan het einde staat de doop met vuur: de veroordeeling der onboetvaardigen met een gestreng »gaat weg van Mij — in het onuitblusschelijk vuur«.

Is deze verklaring juist, dan is het ongepast om te bidden om den doop met den Heiligen Geest *èn met vuur.*

L.

LOSSE SCHAKELS.

Evangelist Soudheimer schrijft in „Der Hilfsbote" No. 2 Jrg. 1929 een art. over „Missionsgemeinden oder . . . ? o. a.:

„Het schijnt mij noodig niet korter dan acht dagen te evangeliseeren ; in grootere plaatsen tenminste tien, nog beter veertien dagen, daar vele toehoorders niet elke avond kunnen komen en toch meestal een reeks van toespraken noodig is, om een beslissing uit te lokken. Daarbij hecht ik er waarde aan dat iedere voordracht de goddelijke waarheid voor zoover onthult, dat iemand die slechts één avond komt, toch weet hoe hij tot God kan komen. Dat mij dat steeds gelukt is, wil ik niet graag beweren Meestal draagt mijn rede de eerste beide avonden eenigszins een apologetisch karakter teneinde verstandelijken twijfel en vooroordeelen te helpen overwinnen. Op de volgende avonden verkondig ik dan met eenvoudige woorden de boodschap des heils. Daarbij is steeds Jezus Christus, de Gekruisigde en Opgestane het Middelpunt. Zonde en genade zijn de beide polen. De doeltreffendste prediking is, naar mijn korte ervaring altijd die geweest, waarbij de goddelijke genade duidelijk in 't licht gesteld werd tegenover de menschelijke zonde. De Geest Gods bemint het onderwerp van Jezus' offerdood, van Zijn bloedstorting en de daardoor verworvene verzoening. Daarbij werkt Hij krachtig in de harten. Daardoor ontstaat strijd, maar ook berouw. — Aan 't slot van de campagne spreek ik twee avonden, althans den laatsten avond, over Doop en Gemeente. Zielen, die voor dien tijd tot beslissing komen, zeg ik het persoonlijk, dat zij zich in den Naam van Jezus moeten laten doopen. Ik acht het noodig, bij de verkondiging van de boodschap des heils niets van de waarheid achter te houden. Spurgeon heeft eens van „evangelisatie Jesuïtisme" gesproken. Ik voor mij wijs die van de hand. Als Evangelist heb ik mijn Heer gehoorzaam te zijn, die mij opdraagt de boodschap des heils te verkondigen, terwijl Hij er deze belangrijke woorden aan toevoegt: Wie gelooft en zich laat doopen, zal behouden worden, wie echter ongeloovig blijft, zal verdoemd worden".

L.

Gemeentelijke zangkoren.

Men kan dikwijls reeds uit den zang der gemeente afleiden den stand van het innerlijk leven eener gemeente. Is het zingen slaperig en sober, dan is ook meestal de gemeente dor en droomerig; is de zang ordelijk, krachtig, frisch, dan vindt men in den regel ook dezelfde eigenschappen *in het leven der gemeente.*

Aan de meeste van onze gemeenten zijn wel zangkoren verbonden. Velen oefenen zich flink en zingen vele stukken voortreffelijk. Het wil ons echter voorkomen, dat dat voortreffelijk werk nog al te weinig invloed heeft op den zang der gemeenten. Wellicht heeft dit z'n oorzaak hierin, dat de koren maar zelden liederen zingen, die ook in de gemeenten gezongen worden. Koorgezang is nog geen gemeentegezang. Dat zal altijd wel zoo blijven. Nochtans meenen wij dat er wel iets door onze zangkoren ter bevordering van deugdelijken gemeentezang zou kunnen gedaan worden; wanneer men n.l. zich niet uitsluitend met kunstzang of kunstmelodieën bezig hield.

Toen vroeger zangvereenigingen óók vierstemmige Psalmen en gezangen leerden en zongen, waren de zangers en zangeressen ook meer een steun in den zang der gemeenten. Er bleef dan nog wel gelegenheid over voor de koren, om hun voor zichzelven ingestudeerde melodieën voor de gemeente of voor het publiek ten beste te geven en satisfactie van hun studie en oefening hebben.

De Zinzendorfsche of Herrnhuttersche Broedergemeenten, geven in verband met bovengenoemde opmerkingen wel een voorbeeld.

Wij lazen daarover in »Der Wahrheitszeuge« een en ander, dat ontleend is aan de levensbeschrijving (Biografie) van Zinzendorf:

»Met de Zondag-cantate 1727 hadden de zoogenaamde Zinguren (in de gemeente) hun begin, in die samenkomsten werden in 't begin en ook later in den regel eenige liederen of gedeelten er van gezongen, die tezamen in verband stonden met het te behandelen onderwerp en zoo werd de gemeente dan ook in de zangkunst geoefend. Zoo leerde de gemeente vele liederen kennen, die het speciaal eigendom der gemeente werden; zoo bevorderde in de gemeenten vrijheid, zanglust en beweeglijkheid. Gevolg daarvan is in de Broedergemeente ook, dat vele harer leden een aantal verzen uit hun kerkboek uit het hoofd kennen, en dat de kinderen van jongs aan ze ook leeren«.

De zanguren der Herrnhutters beteekenen dus geen bloote zangoefeningen, maar e e r e d i e n s t, of godsdienstoefening, in den zin van Paulus' woord: »Sticht elkander met Psalmen, lofzangen en geestelijke liederen«.

De stichter der Herrnhuttersche gemeente, Graaf Zinzendorf, beijverde zich zeer voor stichtelijke liederen Wij kennen er o. a. in onze taal van: »Hart aan hart en één in Jezus — enkel levend voor zijn Naam«. En meer andere in den bundel van De Heer (de nos. 303, 305, 324, 336). Al die liederen getuigen van innerlijken gemeenschapszin. Zinzendorf zeide eens daarvan: »Er is een bijzondere geesteskracht in den zang der gemeente. Hij wilde liever op de zaal een halven dag verslapen dan een zanguur verzuimen of ook een lithurgie missen voor zijn gemoed«. »Iets heerlijkers dan *onze zanguren is er nog niet geweest, en indien er uit iets zou moeten geconcludeerd worden dat de Heere met ons is, dan moest dat zijn onze methode* van zingen«. En verder: »Wanneer ik voor weinigen moet spreken, dat kan ik verdragen; maar als het zanguur is moet de zaal vol zijn«.

»Zoodra echter de gemeente geen lust tot zingen meer heeft, is mijn lust ook weg. Immers de gemeente is de vorstin, en wij zijn dienaars«.

Zinzendorf had zeker eigenaardigheden, maar zijn ijver gloeide. Hij kon het van de leden der gemeente niet best hebben, dat zij uit een boek zongen, Aan vreemden in de samenkomsten moest men een boek uitreiken, maar de leden meende hij, moesten de liederen in 't hart hebben en uit 't hoofd zingen. De Gemeente des Heilands moet zich de liederen zoo eigen maken, dat zij zonder boek kunnen zingen, zoo meende hij — het moest hun een l e v e n s z a a k zijn.

Tot heden toe staat de zang in de Herrnhutter gemeenten nog hoog.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Verschijningen van Jezus.

Luk. 24 : 13—43; Joh. 20 : 19—29.

Les voor Zondag 7 April 1929.

In de vorige les lieten we de discipelen en vrienden van Jezus in spanning achter. Engelen hadden gezegd, dat Jezus opgestaan was. Maria Magdalena beweerde zelfs, dat Hij haar verschenen was. En sommigen geloofden in de opstanding van Jezus, maar velen waren nog steeds door vrees overmand en konden het maar niet gelooven. Dat zij er aldoor over praatten en nauwelijks aan iets anders denken konden, ligt geheel voor de hand.

Zoo waren ook de twee mannen, die in den namiddag Jeruzalem verlieten en naar het dorpje Emmaus gingen, ongeveer 2 uur gaans ten Westen van Jeruzalem. Vertel maar, wat gij van hen weet, toen zij samen gingen; vervolgens hoe een derde zich bij hen voegde en wat ze samen bespraken. Toelichtingen mogen overbodig geacht worden. Vers 21*a* laat zien, wat groote, maar nationale, verwachtingen men van Jezus koesterde.

Zoo vertellende stelt gij voor, dat het gezelschap dicht bij het dorp kwam, waarschijnlijk aan een punt, waar een zijweg van den hoofdweg naar het dorp leidde. Zie v. 28 De twee deden al hun best (29) om hun gezelschap mee naar huis te krijgen. Ze wilden bepaald nog gaarne wat meer met hem spreken; zie v. 32. Vertel nu maar weer wat er thuis gebeurde en dan komt gij van zelf tot het derde deel, dat ons weer bij de anderen in Jeruzalem brengt. Over de gesprekken onderweg hebben we niets te vertellen. We laten dus de twee mannen vertrekken en meteen te Jeruzalem aankomen. Ze wisten naar 't schijnt heel goed, waar ze wezen moesten.

Natuurlijk hadden zij zich voorgesteld, dat de disc. nog evenzeer in de war waren, als toen ze hen in den middag hadden verlaten. Maar nu zouden zij daar

wel eens wat vertellen. Zij zouden ze gerust stellen. Hadden zij niet persoonlijk met Hem gesproken en Hem gezien?

Met zulke gedachten traden ze binnen, maar ze hadden zich vergist. In de uren hunner afwezigheid had Jezus zich ook nog aan een ander vertoond; vertel, wat men hen bij het binnenkomen toeriep. Wijd er ook een oogenblik aan, dat Jezus aan Petrus, die Hem verloochend had, was verschenen. En vertel dan maar rustig door tot en met v. 43.

Als dit deel van de les verteld is, vermeldt gij de afwezigheid van Thomas, die zeker wel haar oorzaak heeft gehad in groote droefheid. Het is bekend, dat Thomas bijzonder aan Jezus hechtte, zie Joh. 11 : 16. Vertel de ontmoeting, toen de andere disc. Th. opzochten, en zijn vasthouden aan zijn droefheid een week lang. Dan kost het in 't geheel geen moeite om te vertellen van de bijeenkomst „na acht dagen" en van hetgeen daar plaats vond. Ook hier is m. i. geen enkele moeilijkheid. K. R.

Gordijnen open!

Dorothea T. was een meisje, die in wijden kring onder de christenen bekend stond wegens haren godvruchtigen levenswandel. Zij gevoelde reeds in hare jeugd een diepen afkeer van ijdelheid en zonden. Haar ongeloovige vader was niet over haar tevreden en trachtte haar in te voeren in gezelschappen van echt wereldschen aard. Hij noodigde zelf ijdele jongelieden in zijn huis, om invloed uit te oefenen op zijn stijve dochter en bracht zoo zijn eigen kind in verzoeking. Dorothea had echter in haar Heiland een onzichtbare beschermer. Zij kon intusschen niet voorkomen dat de jongelui in haars vaders huis binnengebracht werden en zij in één kamer vertoeven en de zoutelooze en onzedelijke scherts moest aanhooren. Zij hield zich op een afstand en eischte alleen, dat de gordijnen voor de ramen open zouden blijven, opdat voorbijgangers die eens door de ramen wilden zien, zouden kunnen merken, dat zij geen deelnam aan de bedenkelijke vroolijkheid in de kamer. Zij wilde in zulk een gezelschap niet vertoeven achter gesloten gordijnen!

De gordijnen open! Dat is — in overdrachtelijken zin — ook in den tegenwoordigen tijd noodig, ook wel voor christenen, want er geschiedt nog zooveel achter gesloten vensteren en deuren, dat eigenlijk het licht niet kan verdragen. Dit zou wellicht niet geschieden, wanneer de gordijnen open waren, vooral tegenover God. Zijn oogen toch doorschouwen alles, tot diep in ons binnenste toe en Hij merkt de roerselen van ons hart op, zoo ook onze voornemens en gedachten.

De raamgordijnen open! Allerlei kwaadsprekerij en hatelijke verdenking blijve uit ons leven verre! Vrij en open zij ons doen en laten.

Hoe geheel anders zou het zijn in de maatschappij, in de gemeenten en in het beroepsleven, wanneer de gordijnen altijd openstonden, zoodat voor God en menschen zichtbaar ons denken en handelen geschiedde! Vinden wij echter toch soms hier en daar nog gor-

VERVOLGVERHAAL.
BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

30

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. In Afrika was Zandberg eerst nogal voorspoedig. Hij kwam ook in aanraking met de familie Landman, wilde echter geen Christen worden gelijk deze. Tegenspoeden kwamen in den vorm van een sprinkhanenplaag, een geweldige hagelslag en langdurige droogte. Bovendien was er een oorlog met de kaffers uitgebroken, waaraan ook Zandberg en zijn oudste zoon moesten deelnemen.

Na een bange nacht bleek, dat vader en zoon in leven waren gebleven. In dien nacht was de aanvoerder der kafferstammen gesneuveld, waardoor de oorlog ten einde liep, al kwamen nog veel schermutselingen voor).

Ook in het gebied, waar onze landverhuizers woonden, sidderde de onzekerheid nog lang na. Een spuit (geweer) moeten ze allemaal hebben, reeds wegens de rooden". Dat woord van den eenvoudigen soldaat bleef waarheid. Zelfs de vrouwen namen menigmaal een geweer mee wanneer zij op het land gingen werken. Het was noodzakelijk, nog lang zeer voorzichtig te zijn.

Hoe vertrouwelijk en vriendelijk was het weer in het bescheiden huisje, toen de familie Zandberg na een bange en onrustige tijd, weer alles onverwoest terugvonden! Geen vijandelijke kaffer was er op hun plaats geweest. Nadat zij hun vee en het gevogelte hadden laten loopen, zag alles er weer zoo vredig uit. Wat zij beleefd hadden, scheen hun nu bijna als een bange droom toe. Maar ze wisten wel, dat oorlog en *oorlogsgevaren ernstige en verschrikkelijke* werkelijkheden geweest waren. In de schemeruurtjes vertelden ze elkander steeds weer, wat zij allemaal hadden doorgemaakt en ondervonden.

Zandberg kon het ook niet laten, die heilige gedachten en gevoelens, die hem door de ziel gegaan waren, aan zijn trouwe echtgenoote te openbaren. „Moeder, toen Willem en ik elkander na die vreeselijke nacht in het prairiebosch hebben ontmoet, hebben wij direct op onze knieën God gedankt, dat Hij ons in het leven had gelaten", zeide hij ronduit.

Tot het geheel donker was geworden hadden zij elkander zitten vertellen. Misschien wel met opzet had Zandberg zoo lang gewacht, om zijn vrouw dit te zeggen. Zeggen moest hij het, maar het kwam nog als uit een schuilhoek.

Welk een blijdschap daarbij het hart der vrome vrouw vervulde en hoe zich dat op haar gezicht afspiegelde, heeft geen menschenoog aanschouwd; maar in elk geval trok vrouw Zandberg uit deze belijdenis van haar man haar conclusies. Toen dan eindelijk het kleine lichtje te voorschijn werd gehaald en aangestoken, om den eersten dag dat men weer bijelkander was met God te besluiten, gaf zij den huisvader zelf den Bijbel, maar moest direct weer een teleurstelling beleven, want op haar woorden:

dijnen gesloten in het leven onzer medemenschen of medechristenen, hebben wij er ons toch voor te wachten, te spoedig met ons oordeel gereed te zijn, wij kunnen ons zelven daardoor in verdenking brengen, want ook dit is waar, iemand, die zichzelf in het vuil wentelt, vermaakt er zich vaak 't meest in als hij ook zijn medemenschen met vuilnis werpen kan.

(Naar 't Duitsch.) N. v. B.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Het OOG als POORT tot de stad „MENSCHENZIEL".

We zullen allen het bekende spreekwoord „Wat 't oog niet ziet krenkt 't harte niet" wel kennen. Dat dit gezegde bestaat en vaak gebruikt wordt, is al een bewijs voor het opschrift. Dat ons bewustzijn, onze innerlijke mensch inderdaad reageert op hetgeen door het oog wordt waargenomen, weten we bij ervaring. 't Is dus een bekend onderwerp. En het is ook niet de bedoeling nieuwe dingen te zeggen; hetwelk misschien ook buiten onze bevoegdheid ligt. Laten we er slechts een oogenblik bij stilstaan; ons er aan herinneren, dat het gezichtsvermogen een onschatbare gave Gods is Ik zeg met opzet *gezichtsvermogen* omdat enkel het bezit van het oog als zintuig, nog geen indrukken overbrengt naar de ziel. Een kind kan bij de geboorte niet zien. Het kan normale oogen hebben, en overal op staren maar het w e e t niet wat het ziet. Het zien begint pas als het kind zich normaal ontwikkelt. En dit duurt niet zoo heel lang. Ook de kinderziel reageert op de indrukken, die haar door het oog worden gegeven; en naarmate het bewustzijn zich ontwikkelt, groeit ook het *gezichtsvermogen*.

We moeten nu wel in het oog houden, dat de ziel de stad en een der poorten het oog is; en er wel om denken, dat hetgeen door de poort naar binnen gaat door de inwoners der stad beoordeeld en verwerkt wordt. Als de liefde heerscht, komt daar niet gauw haat of verwijt op. Woont mevrouw Haat er echter, dan zal niet gemakkelijk de liefde rijzen. Het ligt dus geheel aan de gesteldheid van de ziel, hoe de dingen gezien worden. De poort op zichzelf is neutraal. Als Jezus van de Farizeërs zegt, dat zij zien en geenszins bemerken, dan ligt dat niet aan hun oogen, maar aan de gesteldheid van hun ziel.

God heeft de menschen voor zoover ze gezonde oogen hebben, deze poort *gegeven*. Aan de mensch is de beslissing wat hij door haar wil binnen laten. Ook aan ons. Hebben wij b.v. een ontevreden inborst, dan zal het zien van de weelde en rijkdom van sommige menschen ons ontstemmen. *Menschen kunnen dezelfde dingen zien en toch op zoo'n verschillende wijze daarop reageeren.*

Maar hoe, zoo vragen we, is het nu met de blinden bij wie deze belangrijke poort gesloten is! Deze menschen moeten er toch wel slecht aan toe zijn. Maar als we opmerken, hoe het mogelijk is, dat deze menschen bijzonder goed kunnen zien, ja soms nog beter dan menschen met gezonde oogen, verwonderen we ons. Laat me om dit aan te toonen een voorbeeld uit den Bijbel mogen nemen. Toen Jezus nabij Jericho kwam, zat er een blinde aan den weg, die bedelde. Omdat hij hoorde, dat er veel volk voorbijging vroeg hij wat dat beteekende. En als hij verneemt, dat Jezus voorbij gaat, begint die man plotseling te roepen: „Jezus, Gij Zone Davids, ontferm U mijner". Ja, hij schreeuwt zoo om Jezus, dat de menschen het hem verbieden; maar hij laat het niet. Hij is niet eerder

---

„Vader, wil je nu ook niet hier met ons God danken?" ontroerde haar man eerst een oogenblik, daarna echter legde hij zijn hand afwerend op den Bijbel en antwoordde: „Neen, dat kun jij toch nog beter dan ik".

De stortregen.

Goed besteede Zon- en feestdagen schonken het gezin Zandberg in de volgende jaren verschillende gaven, zoowel voor den akker die op de aarde gelegen was als voor den akker des harten. Kon ook het land op Afrikaansche wijze niets opbrengen op sommige tijden, het geestelijk leven scheen nu bij alle leden der familie goed te gedijen.

Het oog, dat enkel de gewoonten des levens aanschouwde, vermocht in dit opzicht ook bij het hoofd der familie geen gebrek of nalatigheid meer te ontdekken. Zandberg zelf was een voorbeeldig kerkbezoeker geworden, leidde een onberispelijk leven en ondersteunde gaarne naar vermogen de kleine gemeente van Christus. Dikwijls genoeg was er een aanleiding, des Zondags niet op te gaan om de prediking te beluisteren, maar Zandberg liet zich niet spoedig verhinderen. Soms gebeurde het, dat kleine apen in de maisvelden, die dicht bij het bosch gelegen waren, groote schade aanrichtten. Bij geheele horden kwamen zij dan uit hun geweldig verblijf te voorschijn en zochten meer ruimte om te spelen en te stoeien. Zij hadden steeds behoefte zich een beetje te kunnen verschuilen, maar tevens moesten ze kunnen klimmen, dat was nu eenmaal hun aard, en daarom waren dikwijls de maisschoven hun doel. En wee de farmer, in wiens veld zij enkele uren ongestoord konden bezig zijn!

Zij braken de mooiste halmen stuk, beten er een weinig op en gooiden ze weer weg of wierpen er elkander mee om daarna weer andere te vernielen, en dat ging zoo verbazend vlug, dat de kleine duiveltjes in korten tijd heel wat bedorven hadden. En steeds weer kwamen zij terug om op de farmen te spelen, maar als de farmers hen met rust lieten werd de oogst er aanzienlijk kleiner door. „Wij moeten op de apen passen en daarom kunnen wij niet in de kerk zitten", was een verontschuldiging, die men nogal eens vernam. Maar Zandberg deed het niet zoo gauw.

Eveneens was het dikwijls noodig, de wilde duiven van het kafferkoren te weren. Het allermeest kon het echter juist op Zondag noodzakelijk zijn, de kaffers van tijd tot tijd een schot te laten hooren. Hoewel zij door het mislukken van den opstand tamelijk kalm geworden waren, hielden zij toch vast aan de meening, dat alles, wat in Zuid-Afrika gedijde, hen eigenlijk toebehoorde. En tot het ophalen van dit vermeende eigendom gebruikten zij het liefst de kerktijd. Veld- en tuinpatrouilles met het geweer onder den arm waren voor de farmers, die geen roof wilden dulden, dikwijls ook op Zondag beslist noodzakelijk.

(Wordt vervolgd.)

gerust, voordat hij bij Jezus komen mag. En als Jezus hem vraagt: „Wat wilt gij dat Ik U doen zal?" dan is het direct zonder omhaal „Heere, dat ik ziende mag worden". En Jezus zegt: „wordt ziende".

Deze man had Jezus nooit met zijn oogen, met het zintuig, gezien; en toch *zag* hij Hem als den grooten Geneesheer. En het grootste gedeelte van het volk, dat steeds de wonderen gadesloeg, die Jezus deed, wat *zag* dat eigenlijk in Hem? Weinig meer dan den zoon van Jozef, den timmerman die zooiets als een wonderdokter optrad. Zoo kan men dus ook oogen hebben, waarin het vermogen om te zien is en toch blind zijn n.l. blind zijn met de geestelijke oogen. Deze blindheid is veel erger, veel ingrijpender. Want waartoe heeft de geestelijke blindheid van de schare geleid? Zij heeft Jezus ter dood gebracht; het oog der menschen was boos, zegt de Schrift. De blinde daarentegen had allerlei van Jezus gehoord en was daarover kalm gaan nadenken en het resultaat van dat nadenken was geweest, dat hij Jezus als den beloofden Messias ging zien.

Hij *gebruikte* de *oogen* die hij had en werd de *ziende*. De menschen *sloten* hun *oogen* en werden *blind* om Jezus als Gods Zoon te zien

Laten wij nu na deze vergelijking onszelf vragen tot welke soort behooren wij? Behooren wij tot hen, die de oogen moedwillig sluiten voor de Waarheid, zoodat we evenals de menschen, die Jezus ter dood brachten willens blind zijn? Blind zijn om in Jezus Hem te zien, die de Verlossing tot stand bracht. In Wien God neerdaalde om den door Hem geschapen, maar ook den aan Hem ontzonken mensch de toegang weer tot Zich te ontsluiten. Als we dus willens blind zijn, staat het er slecht met ons voor; want iemand, die blind wil zijn, die zijn oogen niet wil openen, wordt steeds blinder en ten slotte geheel blind. Hij kan dan ook niet eerder weer zien, voordat zijn wil zijn geestesgesteldheid ten eenenmale verandert.

Of behooren wij tot hen, die evenals deze man de oogen willen gebruiken? Tot hen, die de oogen *niet* moedwillig sluiten voor de Waarheid; die niet te wijs zijn bij zichzelf of zich te veel met anderen bemoeien. Laten wij toch gelijk deze man onszelf zijn; ons niet bedriegen; zij het dan dat, als we een besluit nemen we velen achter ons moeten laten. Hij moest dat ook. De man stevende al de menschen voorbij; en of ze zeiden: „houd je stil", hij riep te luider. Hij stoorde er zich niet aan maar kwam uit voor zijn overtuiging en werd daarom door Jezus aanvaard, door Hem ziende gemaakt, een gelukkig mensch.

En waarom zouden wij nu zoo laf zijn om niet te handelen naar onze overtuiging? Neen, wij willen onze oogen gebruiken en uitkomen voor onze overtuiging, opdat we zoo onszelf de zekerheid en het geluk schenken, die daarin liggen en tevens tot heerlijke resultaten komen.

H. DOORNKAMP.

UIT ONZE VRAGENBUS.

„Is het niet beter om een eigen Jeugdblad uit te geven?" K. T. te A. en anderen.

Deze vraag werd van meer dan eene zijde ingezonden. Zij leeft blijkbaar in de harten van onze jonge makkers, hetzij zij wonen in Holland en het Sticht of in Friesland's steden en dorpen of in het „gelukkige" land, welks kind zijn moer verbrandt of ergens anders.

Ik vind het heusch beter om een eigen jeugdblad uit te geven en heb voor mijn meening verscheidene redenen.

Ten eerste: *omdat de ouderen het onder ons zoo dolgraag willen.*

Nu zullen sommigen opmerken, dat zij nog nooit een dergelijken wensch van de lippen der ouderen hebben gehoord. Maar dat komt, omdat zij in jeugdige vervoering te weinig aandacht schenken aan het woord dergenen, die het leven beter kennen. Deze immers mopperen bijna elken Vrijdagavond, wanneer zij „De Christen" ter hand nemen: „Het is allemaal weer voor de Jeugd. Wij, ouderen, worden vergeten. Er wordt een heele pagina en soms meer afgezonderd voor Jeugd en Jeugdwerkers. Daarbij komt nog anderhalve bladzijde voor de Zondagsschoolles. Er blijft maar weinig over voor ouderen en ouden en pensioentrekkenden!"

Ziet gij wel, vrienden, dat de ouderen het heel fijn zouden vinden, wanneer de Jeugdbeweging een eigen orgaan had? Dan bleef immers het weekblad der Gemeenten verschoond van jeugdige onbezonnenheid en kon wat meer aandacht besteed worden aan allen, die afgaande zijn onder de menschen.

Ten tweede: *omdat de jongeren het zoo dolgraag willen.*

In het boek „Gekrookt Riet" vertelt de schrijver van een zekeren gestichtsjongen, Jan Scherp, die bijzonderen lust tot schrijven had. „Jans aanleg tot schrijven was niet breed en slechts twee onderwerpen werden in zijn brieven beschreven doch zoo, dat de lezing van zijn pennevrucht hem opvoerde tot het toppunt van genieting".

Wat Jan kenmerkte, kenmerkt ons allen, behalve den niet breeden aanleg! Wij mogen het liefst onze eigen geschreven ontboezemingen lezen en waar het orgaan onzer Unie zoo goed als geen ruimte biedt, daar is het wel noodig om met een eigen blad voor den dag te komen.

Ook vinden de jongeren het zeer onprettig, dat zij in „De Christen" hun plaatsje hebben ten koste van de bedaagden. Zij hebben deze hartelijk lief en willen ze eeren met de eere, die hun toekomt. Hun strijd, hun zelfverloochening hun heldhaftigheid vervullen ons, die vroom en frisch en jong zijn, met bewondering. Daarom is het ons een behoefte om den in den strijd vergrijsde voormannen den stoel recht te zetten. Wij kunnen hen dan ook niet in het een of ander beknibbelen, zelfs niet om wat ruimte in ons weekblad of de meedoogenlooze nood moet ons zijn opgelegd. En dan doen we het nog in zeer triestige stemming.

Ten derde: *omdat het eigenlijk de billijkheid zelve is.*

Wij, Baptisten, hebben een blad voor de vaders en moeders in Israël. Ik bedoel „De Christen". Het verzorgt hun als een goede herder zijn schapen. Het geeft zielespijze aan gezonden en zieken en aan allen, die tusschen beide zijn

Ook hebben wij, Baptisten, een blad voor de kinderen. Het treedt elke week als een trouwe welmeenende vriend op ze toe en weet door middel van natuur en avontuur en verleden de jonge hartjes met het goede te vullen. Het kweekt liefde voor Gods Woord en voor den medemensch en wordt met blijdschap verwacht als de dag van verschijning op den kalender staat.

Verder hebben wij, Baptisten, een blad voor — ja hoe zal ik het zeggen? Laat mij het maar op deze wijze uitdrukken: voor „die daar roekeloos dwalen", voor „die de zonde daar dient" „De Zaaier' wordt door duizenden gaarne gelezen en zijn alom goedgekeurd, zeer kiemkrachtig zaaizaad heeft zich ontwikkeld en zal zich ontwikkelen tot een rijken oogst.

Maar wij, Baptisten, hebben geen blad voor den Jeugdwerker en de rijpere jeugd. En deze leemte is des te opvallender in onzen tijd, waarin de gansche wereld zich aan een verjongingskuur onderworpen heeft, zoodat dames

zich aan haar dikke beenen laten opereeren om den alom bewonderden slanken vorm machtig te worden.

Ten vierde : *omdat ik geloof, dat een jeugdblad een roeping kan vervullen.*

Per slot van rekening staat en valt voor ons een blad met de vraag of het een roeping heeft. Het komt mij voor, dat een blad voor de rijpere jeugd en geschoeid op den leest van evangelisatie —dus een blad dat interesseert, ontwikkelt en naar Jezus Christus heenwijst — niet tevergeefs het licht ziet. En wanneer er door onze jonge menschen mee wordt geijverd als hun lijforgaan, lijdt het geen twijfel of de oplaag kan zoo hoog worden opgevoerd, dat we in staat zijn om voor weinig geld iets moois aan te bieden, zonder dat de onderneming een financieel debâcle wordt.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

„Een veelbeteekenende reis", door D. LAANSMA.

(Slot).

Maar vooral, de bijwoning van de Unievergadering, te Nieuwe Pekela, was voor mij veelbeteekenend, en dat in mèèr dan één opzicht. Op mijn aanvraag had ik reeds vroeg verlof ontvangen van Br. Louw, om als gast de vergadering bij te wonen. Ik reik bij deze gelegenheid, een bloem aan Br. Louw, die naar mijn bescheiden meening, regel en orde uitstekend wist te beoefenen, als voorzitter houdt dat immers zooveel in. Dan nog een bloem, gereikt aan Br. K. Reiling, die, met zijn beknopt, beslist en zakelijk spreken mij bijzonder beviel. Neem deze bloempjes, mijn Broeders, en ja, de geheele vergadering was mij aangenaam, ook de geleverde referaten en de besprekingen die volgden. Maar wat had ik toch een diep medelijden met onze waarde Br. Jeronimus (of zooals mijn van ouds bekende Br. H. Visser, in de nà-bespreking, hem noemde „de voorganger van de residentie stad", waarop Br. Jeronimus zoo leuk antwoordde „ja Hofprediker")

Inderdaad, ik had medelijden met hem, al wat ik mij het best van het referaat herinner is het onderwerp : De jeugd van heden, de Gemeente van morgen. Meer weet ik niets. Doch dat was niet zijn schuld. Immers velen onzer (en ikzelf niet het minst) waren, nà een heerlijke, Hollandsche dinner (middag maaltijd) en een flinke wandeling, neergezeten op een gemakkelijke bank of stoel, in een volle kerk, en ik stel mij voor dat òf de verteringsorganen, òf de bedompte lucht in het gebouw zoodanig op ons werkten, dat eer men het wist waren we meer of min „slachtoffer" van een nàmiddag slaapje, ik ben zeker, had het referaat nog iets langer geduurd, dan waren niet alleen de dwazen, maar ook de wijzen allen in slaap gevallen. Mijn geliefde Br. Jeronimus, lever nooit weer een referaat, terstond na een middagmaal van een Unievergadering. Een woord van waardeering voor de verschillende zangvereenigingen. Dat was keurig en aangenaam wat ons in zang gegeven werd. Ook de Jeugdvergadering, onder de leiding van de Broeders Weenink en Reiling, was inspireerend. Doch ik moet eindigen want ik wensch vriend te blijven met de Redactie, maar o, er valt nog zooveel te verhalen en wezenlijk, mijne geliefden, ik zou alles wel willen vertellen. Ik neem echter nog deze gelegenheid te baat om al de Broeders en Zusters, waar ik zooveel gastvrijheid en herbergzaamheid genoot, en zou ik namen noemen dan in deze vorm, mijn tehuis in Harlingen bij mijn kinderen in het Evangelie, Br. en Zr S. Hellingwerf. Franeker, neef en nicht J. Hemmes. Sneek, in de pastorie van Br. en Zr. H Visser. Groningen, reeds genoemd, ook Stadskanaal, ook Zwolle enz. Stavoren, Br. en Zr. J. Smits. Vriescheloo, reeds genoemd. Den Haag, de familie J. de Haan en Boiten. Middelburg, de familie neef en nicht Allewijn. Haarlem, neef en nicht R. Maters. Amsterdam, neef en nicht Attema, en Wolsum, de geliefde familie Aukema. Koudum, Br. en Zr. Venema. Makkum en Workum, overbekend, deze allen, en velen met hen, wensch ik langs dezen weg mijn hartelijke waardeering te betuigen. Moge de Heere U allen zegenen.

De dag van terugkeer kwam ook. Te Makkum een gezellige avond, in de vorm van een vaarwel- of afscheidssamenkomst, met velen van Franeker en Harlingen tegenwoordig. Dan een paar dagen later het afscheid te Workum, vertegenwoordigers uit Wolsum, Koudum, Stavoren en Makkum aanwezig. Heerlijk en gepast waren de toespraken onder leiding van Br. H. Leenstra Sr. Ook deze twee afscheidsvergaderingen waren voor ons veelbeteekenend. Maandagmorgen, Juli 30, vanuit Workum met 3 nichten naar Rotterdam. Vanaf Workum tot Stavoren ook nog het onverwachte, maar dubbel welkom gezelschap van mijn geliefde Br K. B. Aukema van Wolsum.

Te Stavoren, tusschen trein en boot, vele geliefden van Stavoren nog even de hand gedrukt en toen naar Enkhuizen, nog eens weer een proefje van amandelbrood, voorts met de trein, ook in gezelschap van de Broeders J. Hellingwerf en J. Attema, naar Rotterdam. Te Haarlem en Den Haag nog twee nichten bij ons in den trein gestapt. In Rotterdam enkele uren gezellig vertoefd, toen naar de Batavier, die ons naar Londen zou brengen. Bij de boot kwamen nog vele belangstellenden, onder meer Br. en Zr. D. A. Koch, Br. en Zr. J. Hellingwerf, de spanning werd groot, afscheid is toch altijd afscheid, en daar ging de bel, alle bezoekers moesten zich verwijderen van de boot, nog eens een hartelijke handdruk en één — nog komt nog één weer even terug en dan ging de boot naar Londen. De volgende dag naar Southampton en toen met het reuzenschip „The Olympic" de oceaan in naar New-York. Dinsdag, Aug. 7 's namiddags om 4 uur zagen we het groote vrijheidsbeeld in de haven van New-York. Veel oponthoud met de bagage, eindelijk met de nachttrein van New-York naar Buffalo, dan van Buffalo naar Detroit, van Detroit naar Grand Rapids waar we Donderdag Aug. 9 des morgens om 6 uur verwelkomd werden door mijn oudste en jongste zoon, toen naar 1069 Duarry ave waar ik mijn geliefde vrouw in mijn armen mocht nemen, dien avond naar de wekelijksche bidstond en kan ik de wederzijdsche blijdschap beschrijven ? -- De volgende Dinsdagavond een zeer groote welkom-thuis-bijeenkomst in ons kerkgebouw, opgeluisterd met gezang en gesprek, en weer een welkom-thuis-gedicht van Br. W. de Vries, daarna zelf enkele mededeelingen omtrent wat we reeds meermalen noemden, de voor ons veelbeteekenende reis.

Al de Gemeenten, Broeders Voorgangers, de Broeders en Zusters, de hartelijke groeten en des Heeren zegen toegebeden.

Uw Broeder in Christus, D. LAANSMA.

Grand Rapids. Mich. U. S. A. Jan 1929.

UIT DE GEMEENTEN.

AMSTERDAM. De 3e Maart j.l. had de gemeente alhier een hoogtijd. In drievoudigen zin vierde zij feest.

Vier jonge menschen hadden zich aan den Heere overgegeven en wenschten dit te belijden in den doop. Nadat zij hiervan getuigenis hadden afgelegd was de gemeente eenstemmig van gevoelen om hun wenschen te vervullen.

De Voorganger bepaalde de schare bij (2 Cor. 8 vers 5) de woorden : „Zij . . . gaven zichzelve eerst aan den Heere en daarna aan ons, door den wil van God". Er was voor deze rede merkbare aandacht. Verscheidene personen hebben wegens plaatsgebrek, staande den dienst bijgewoond. Een jonge man veroverde vooraan een zitplaatsje met de woorden : „Ik wil graag dichtbij zitten, want ik heb het nog nooit gezien".

Was er blijdschap vanwege dit viertal, deze werd verhoogd doordat het kinderen waren die de voetstappen hunner ouders drukken ook in 't volgen van den Heere. Bij 't vieren van 't Heilig Avondmaal kwam de hooge stemming tot bijzondere uitdrukking. 't Geheel stemde samen in dank en aanbidding.

Dat ieder dezer, als producten des Heiligen Geestes, hunne roeping en verkiezing vast make, is de bede der gemeente.

W. VEENSTRA, Secr.

GRONINGEN. Door de „Commissie van Samenwerking", werd op 5, 6 en 7 Febr. een tentoonstelling met verkoop in de zaaltjes van onze gemeente georganiseerd. Deze tentoonstelling had ten doel gelden bijeen te brengen om bovengenoemde zaaltjes wat gezelliger en aangenamer te maken.

Nu, de Commissie kan met vreugde en dank op deze dagen terugzien. Het batig saldo van ongeveer f 500 geeft blijk dat er door het uitvoerend comité en hare helpers hard is ge-

werkt. Nogmaals een woord van dank aan hen die hebben meegewerkt tot het slagen van dezen arbeid. Maar in de eerste plaats willen we God danken dat Hij ons Zijn afgesmeekten zegen niet heeft onthouden. L. J. Secr. C. v. S.

MATTHEÜS 11 : 12.

(Ingezonden).

En van de dagen van Joh. den Dooper tot nu toe wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelve met geweld.

Schrijver dezes bevond zich eens in een openbare evangelische samenkomst, waar een jonge man het woord voerde. Hij begon met te zeggen, dat hij zich tot taak gesteld had, moeilijk te verklaren Bijbelteksten op te helderen. Een groote taak voorwaar!

Ik verstond al spoedig, dat hij er dien avond niet veel van maakte. Het lijkt mij dat het beter is 't maar niet al te gauw te zeggen: „Ik zal verklaren", want zoo eenvoudig zijn vele uitspraken der H. Schrift toch niet. Evenwel, ik geloof het woord dat de Heere gezegd heeft: „Hij heeft het den kinderkens geopenbaard". Hier hebben wij 't: wij moeten kinderlijk en ootmoedig zijn, dan kan God met ons spreken, en werkt Zijn Heilige Geest op ons in, en wij komen in de Waarheid te staan, en de Waarheid maakt ons vrij. Dan gaan wij leven uit de Waarheid.

Ik wilde over bovenstaanden tekst iets zeggen, doch eerst U bij een andere uitspraak des Heeren Jezus bepalen, n.l. deze woorden: „De poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen".

Lieve lezer, wat zijn dit heerlijke woorden. Ik kan er niet aan voorbij om even Uwe aandacht daarop te vestigen. Als wij door Gods groote ontferming mogen behooren tot de Gemeente Gods — wat is ons heil, onze zaligheid dan zeker!

Gewis, het gaat over bergen en door dalen, maar onze toekomst ligt vast in onzen gezegenden Heiland.

De Gemeente Gods is niet te overweldigen. Het Koninkrijk der hemelen echter wel, volgens 's Heeren eigen woorden, doch met een geheel ander geweld. „De geweldigers nemen hetzelve met geweld".

Mijn broeder, mijn zuster, gij en ik hebben het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, toen we gekomen waren op het punt van: „Geef mij Jezus of ik sterf" en wij het met Jakob uitriepen: „Ik laat U niet los, tenzij dat Gij mij zegent".

En daarna, nietwaar? Konden wij zingen: „Gij hebt, o Heer in 't doodlijkst tijdgewricht, mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen".

Wat een genade, wat een ontferming werd ons deel! „En van de dagen van Johannes de Dooper tot nu toe, wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan". Iedere zondaar mag dat doen. Doe het nu!

De Heere staat het u toe, wordt een onderdaan van dat heerlijke Koninkrijk.

Gron. R. A. H.

MEDEDEELINGEN

Voor den hongersnood in Roemenië.

Ontvangen van N. N. te H. f 40; M. J. t. Br., H. f 10; Patrimonium, afd. Groningen, gekollekteerd op haar vergadering van 5 Maart f 10,36. Hartelijk dank!

J. LOUW.

In hartelijken dank ontvangen voor de Gem. Heeg (zie De Christen van 14 Dec. j.l.) van een br. uit Workum f 1; van br J. Sch., Lodi-Amerika, 100 dollar.

Wie helpt verder?!

H. VISSER, Consulent-Voorg.

Sedert de vorige opgaven ontvangen van K. K. te B. f 4; B. M. en Zw. te S. f 1.50; Bapt. Gem. te S. f 10. Samen f 15.50. Hartelijk dank!

4 Maart 1929. G. BROERTJES, Penn. U. R. C.
Heemstede, Heerenweg 82. Postrek. 142741.

Sneek, 4 Maart 1929.

Na een smartelijk lijden van eenige weken ontsliep in zijnen Heer en Heiland, onze geliefde Man en der kinderen zorgdragende Vader

JELLE SCHUIL,

in den ouderdom van ruim 60 jaar.

Openb. 7 : 16-17.

De diepbedroefden,

M. SCHUIL—Spitze,
Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

Het behaagde de Heere heden onze lieve broeder

JELLE SCHUIL

uit ons midden weg te nemen in den ouderdom van ruim 60 jaren.

Zijn heengaan was in 't geloof in onzen Heere J. Chr. Trooste de Heere de achtergebl. zuster en hare kinderen.

Hebr. 4 : 9.

De Gem. Sneek, 4 Maart '29

Voor de vele en hartelijke bewijzen van deelneming en medeleven, ondervonden bij het overlijden van mijne innig geliefde Echtgenoote MAAIKE DE JONG, betuig ik

mijnen oprechten dank.

J. DE VRIES Gzn.

Stadskanaal, Hoofdkade 100.

Abonneert U op „De Christen"

Naast God betuigen wij aan allen, die den 26sten Februari, den dag onzer 25-jarige Echtvereeniging, tot een onvergetelijken dag hebben gemaakt,

onzen oprechten, welgemeenden dank.

Familie P. DE RAAF.

2e Exloërmond, Kijl 7.

Geplukte vruchten.

De ontevredene.

Hij meende, dat hij zijn moeilijk lot niet langer dragen kon. Toen ging hij naar een wijs man en klaagde hem zijn leed. „God heeft de goederen dezer wereld toch wel zeer ongelijk verdeeld! Hij gaf mij niets! Hoe kan men dan tevreden zijn, wanneer men zoo arm is?"

De grijsaard antwoordde: „Zijt gij werkelijk zoo arm?" Daarop greep hij de rechterarm des ontevredenen en vraagde: „Zoudt gij voor f 1000.— deze hand willen laten afnemen?"

„Neen, in geen geval". „En de linker?"

Ook niet!" „En wanneer men u f 10.000.— zou geven, zoudt gij daarvoor het licht uwer oogen willen geven?"

„Ook niet voor een vol millioen!"

„Nu ziet gij, welk een rijkdom God u gegeven heeft. En dan beklaagt gij u nog?"

G. B.

No. 2070 VRIJDAG 15 Maart 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

's Heeren sterven.

Christus is voor ons gestorven,
Als vervloekte aan het kruis;
Heeft ons zaligheid verworven,
Ja, een plaats in 't Vaderhuis.

Christus hing daar onder 't oordeel,
Aan het hout des vloeks stierf Hij,
Ja — Hij droeg des zondaars oordeel,
Maakte zoo den zondaar vrij!

Diep voor Hem in 't stof gebogen
Zij Hem eer en lof gebracht!
Wie zulks deed heeft steeds ervaren:
Waarlijk 't is voor mij volbracht.

Laat ons nu van Hem getuigen,
Sprekend van 't verlossingswerk;
Opdat velen voor Hem buigen —
Roemend: in genade sterk.

Hier in zwakheid, eens daar boven
Zal daar der verlosten schaar,
Hem, *het Godslam*, eeuwig loven,
Waarmeê onze stem zich paar'!

N. v. B.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Een lofzang in den nacht.

En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg.
Marc. 14 : 26.

De lofzang bevatte de Psalmen honderdvijftien tot en met honderdachttien.

Deze liederen gewagen van verdrukkingen en lijden, maar veel meer van uitredding en dankbaarheid en lof.

Van verdrukkingen en lijden: »Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is nu hun God? . . . « »De banden des doods hadden mij omvangen en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis« . . . »Ik was uitgeteerd . . . « »Alle heidenen hadden mij omringd; zij hadden mij omringd, zij hadden mij omringd als bijen . . . «

Van uitredding en dankbaarheid en lof: »Ik zal den beker der verlossingen opnemen en den naam des Heeren aanroepen . . . « »De Heere is bij mij. Ik zal niet vreezen, wat zal mij een mensch doen?« »De Heere is mijn sterkte en Psalm. Hij is mij tot heil geweest.« «De rechterhand des Heeren doet krachtige daden. Ik zal niet sterven, maar leven . . . « »Doet mij de poorten der gerechtigheid open. Ik zal daardoor ingaan, Ik zal den Heere loven.«

Jezus zingt den lofzang.

Buiten is het nacht en de ure van de kinderen der duisternis. Daar fonkelen als oogen des hemels de sterren van verbolgenheid over de trouweloosheid van een discipel. Daar beraadslagen Judas en de kerkelijke leiders over zwaarden en stokken en plaats en tijdstip om hun boos werk te doen. Daar verbeiden de doornen de hand van den verblinden krijger teneinde ze tot een kroon te vlechten om de wenkbrouwen van het hoofd, waar »het godd'lijk over zweeft«. Daar wachten de ruwe palen ongeduldig om tot een kruis geklonken te worden voor den Heiland, die tot een gansche wereld zeggen kon: »Wie van ulieden overtuigt mij van zonde?«

En daarbinnen zingt die Heiland den lofzang!

* * *

De lofzang!

Dat is toch nog iets anders dan de strijdzang, waarvan we met verwondering gelezen hebben in die onvergetelijke dagen, toen uit de geheele wereld de brand van den oorlog sloeg en waar men ook staarde den hemel zag gekleurd met zwart en bloedrood. De soldaten in volle wapenrusting trokken gaarne zingende van huis. Zingende reikten zij familie en vrienden de scheidende hand en zij bleven zingen, terwijl de treinen voortbrieschten naar de velden, waar de vorst der duisternis zijn hel had opgericht. Zij zongen in de loop-

graven en zongen, terwijl de doodsengel ze wegmaaide, gelijk de landarbeider het rijpe graan in den oogsttijd.

Maar wat was dat zingen? De uiting van een blijde stemming? De jubel van een geheel bevredigd gemoed? De klanken der juichende hoop? O, neen! Het was in werkelijkheid gansch iets anders. Het gaf den schijn alsof men met moed vervuld was van de voeten af tot het hoofdhaar toe, doch het was eigenlijk een droevig belijden van zwakheid en een smeekend vragen om kracht. Het lied moest te kennen geven, dat de zangers met geestdrift waren bezield, doch het vloeide voort uit de begeerte om de innerlijke siddering te verbergen.

Zoo is er in alle eeuwen door strijders gezongen, hetzij zij behoorden tot de legerscharen van Attilla of tot de troepen van een Duitschen of Engelschen veldmaarschalk

De wereld heeft overal en ten allen tijde haar ellende verdonkerd in het blinkende kleed van het lied.

* * *

De lofzang!

En dat is ook nog iets anders dan de troostzang van sommigen.

Lezen we niet van de volgelingen van Cromwell, dat zij zich in een lied vereenigden, alvorens zich op den vijand te werpen? Zoo deden de Hugenoten in Frankrijk en de mannen van Gustaaf Adolf in den dertigjarigen oorlog. Hun vroomheid trekt ons aan; zij waren edele zonen, bewust, dat zij voor waardevolle geestelijke goederen hun levens in de waagschaal stelden.

Zij zongen om hulp en troost en zegen van God, voor wiens heilige zaak zij goed en bloed ten offer brachten. Hun gezang versterkte in hen de hoop en bracht hun een riem onder het hart. Zoo zong ook Fourie, die trouwe Zuid-Afrikaner, die van hoogverraad beschuldigd, tot den kogel werd veroordeeld. Toen de vuurmonden op hem werden aangelegd, klonk uit zijn mond: »Als wij de doodsvallei betreên, laat ons elk aardsche vriend alleen«.

De Christenen hebben overal en ten allen tijde in de uren van gevaar en ondergang hun liederen van troost gezongen.

* * *

Maar Jezus zong den lofzang.

Hij zag op Zijn lijden en over Zijn lijden heen op Zijn zegepraal. Voor Zijn oog ontsluierde zich die groote schare der eeuwen uit alle geslacht en taal en volk, die, ziende op Hem, uit het diensthuis naar het land van de belofte zou worden geleid. En het lijden zonk weg bij de vreugde die Hem werd voorgesteld: Hij zong den lofzang!

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

„Opdat zij één zijn".

I.

Toen de Heere Jezus vlak voor het ontzettende tafereel: Zijn veroordeeling, de kruisiging en het inzinken in des zondaars dood gekomen was, sprak Hij bovenstaande woorden, vervat in Zijn gebed, dat we vinden in Joh. 17 (zie vers 11).

De Heere bad daar voor de Zijnen, en bracht in Zijn gebed sterk naar voren de scheiding der Zijnen van de wereld. Hij zelf was niet van de wereld, en zoo behoorden de Zijnen der wereld ook niet toe. Zij waren uit de wereld verlost en uitverkoren en deelden nu met Hem in de smaad en hatelijkheid van de zijde der wereld. Zij waren op een nieuw levensterrein gekomen, in 's Heeren gemeenschap en ook met den Vader.

Nu was het des Heeren bijzondere bede, dat zij één zouden zijn, gelijk Hij 't met den Vader was. Dat was dus maar geen eenvormige of uitwendige eenheid, maar een ziels- of levenseenheid met Hem en met den Vader.

Hiermede heeft de Heiland het wezen en den aard van de eenheid der discipelen te kennen gegeven. Zij hadden de éénheid, die beleefd en genoten moest worden; 't moest in hen openbaar worden, dat de Zijnen met Hem en met God vereenigd waren.

Zij waren één:

a in 't kennen des heils van den hemel en in geloof en leven — eeuwig leven;

b. in heerlijkheid van den Vader in den hemel:

c. in heiliging en roeping;

d. in den Naam des Vaders;

e. in heerlijke toekomstverwachting.

Dit alles en nog meer is begrepen in het zijn *in* Christus en de éénheid *met* Hem. Het eerste is de mystieke of geestelijke eenheid met Christus, het tweede is den levenswandel met Hem. De geloovige is voor God in Christus Jezus begrepen en door Hem als zoon of dochter aangenomen.

Dit is de ware éénheid en het deel van allen, die oprecht, van harte in Christus den Gekruisigde en uit den dood Verrezene, gelooven.

Nu wordt er in onzen tijd veel en bitter geklaagd over de verdeeldheid en scheuring onder de Christenen. En waarlijk die is wel beklagenswaardig, en voorzoover wij dat inzien, moet het ons tot ootmoed dringen.

Maar er vertoont zich op dat gebied ook wel veel misbegrip, omdat men zich te veel bij het uitwendige, bij organisatie bepaalt. Ook nog vele geloovigen meenen, dat zij door samenvoegen in kerken, gemeentestichtingen of 't vormen van vereenigingen, vergaderingen en kringen, éénheid moeten m a k e n of bevorderen.

Dat zulk doen steeds tegenovergestelde gevolgen heeft, leert de geschiedenis en de persoonlijke ervaring wel. Neen, de ware éénheid der kinderen Gods behoeft niet gemaakt te worden en kan slechts ten deele bevorderd worden. Echter wel als wij persoonlijk met ons zelf beginnen.

De eenheid wordt en is door God gewerkt, maar moet door de geloovigen aanvaard worden, tegelijk met de aanname van Christus, die ons leven en onze éénheid is. Christus is het cardinale middenpunt der éénheid. Wie in Hem is en blijft, die is een met Hem en met God, den Vader en met al de Zijnen. Zien we dit goed in dan blijkt het ons, dat er veel meer eenheid en eensgezindheid onder de geloovigen is, dan men zich vaak voorstelde.

Willen wij werkelijk de eenheid bevorderen, voor onszelf en voor elkander, laten wij dat dan doen door gehoorzaamheid aan Hem in en door Wien we alleen één kunnen zijn, en dan zullen wij ook, als naar onzen verkregen levensaard, elkander kunnen liefhebben.

De kudde blijft bijelkander en vereenigd als de

HAULERWIJK

Bapt. Kerk met Pastorie

Interieur van de Kerk

Baptiste Gemeente te Haulerwijk.

In deze plaats was een kleine Vrij Evangelische Gemeente, wier lust het was om den Heer te volgen. Een paar dezer leden bezochten een godsdienstoefening der Baptiste Gem. te Nieuw Weerdinge, toen daar den Doop bediend werd. Dit had de gezegende uitwerking, dat een dezer brs, in Haulerwijk teruggekeerd, zeide: »wij hebben iets aanschouwd, dat ons nog ontbreekt«. Het gevolg hiervan was, dat 31 Januari 1878 zes leden der Gemeente alhier op bijbelsche wijze werden gedoopt. Den 17den Oct. 1878 sprak de Voorganger der Gemeente Stadskanaal alhier over den Doop der geloovigen, met dit gevolg, dat bijna alle leden der Vrij Evangelische Gem. werden gedoopt, welke Gemeente daardoor een Baptiste Gemeente werd. Deze kreeg in 1882 rechtspersoonlijkheid. Er kwamen moeilijke dagen, waarin de Gemeente niet meer in de behoeften van haar Voorganger kon voorzien. Ds. N. v. Beek, de Voorganger der Gemeente, verliet Haulerwijk en vestigde zich in Groningen. De ouderling, G. de Vries, werd nu de leider der Gemeente. Deze heeft den arbeid 29 jaar met lust en zegen gediend.

In het jaar 1911 werd Ds. K. Kuipers bevestigd als Voorganger te Haulerwijk. Na hier 7 jaar met zegen gewerkt te hebben, werd hij te Deventer beroepen, welk beroep hij aannam. Nadat wederom 2 jaar het werk door br. G. de Vries werd verricht, mocht de Gemeente Ds. Hekhuis als haar Herder en Leeraar ontvangen. Geen 2 jaar was deze in ons midden, of hij werd beroepen door de Gem. Muntendam. Veel zegen mochten wij echter onder diens werk ervaren. Na het vertrek van Ds. Hekhuis, was br. G. de Vries nog ouderling, doch werd de leiding gegeven aan de mede-ouderling J. v. d. Heide.

In 1923 bracht de Gemeente een beroep uit op Ds. K. Habecker, Voorganger der Gemeente Uber-Urbach, in Duitschland, door wien dit beroep werd aanvaard. Drie jaar heeft deze in de Gemeente gearbeid. Onder leiding van dezen Voorganger werd besloten tot het bouwen van een nieuwe kerk, welke den 14den Dec. 1924 feestelijk werd in gebruik genomen. De leefwijze van den Voorganger was echter zòò, dat de Gemeente hem niet meer als haar Voorganger wenschte te erkennen en hij weer naar Duitschland vertrok. Ruim 2 jaar is de arbeid in de Gem. door ouderling J. v. d. Heide met veel toewijding verricht.

In dien tijd beriep de Gemeente br. C. Brandt, student te Hamburg, welk beroep werd aangenomen. Den 26sten Aug. 1928 werd deze door Ds. K. Reiling in zijn ambt bevestigd. Wij bidden, dat de Heer deze arbeid moge zegenen, opdat hij moge dienen tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Vele zielen zijn in de loop der jaren in den arbeid tot bekeering gekomen.

Waar de plaats echter niet groot is, moesten velen ons verlaten, zoodat verscheidene, eens leden dezer Gemeente, over geheel ons Vaderland zijn verspreid.

L. J.

---

schapen den Herder volgen en zich om Hem heen scharen, en onder verschillende omstandigheden toevlucht bij Hem nemen.

Schapen, die niet bij den Herder blijven, dwalen af en verbreken de ware eenheid.

Dat beginsel van opzien tot den »eenigen« Herder en gehoorzaam zijn op Zijn stem, is het eenige middel om de eenheid te behouden en dan ook voor anderen te bevorderen.

Mijne schapen hooren Mijne stem, en zij volgen Mij, — dat noemde de Heere het kenmerkende van Zijne kudde.

Die kudde is, naar Schriftuurlijke termelogie — de Gemeente des levenden Gods.

Nu komen we tot de openbaring der éénheid in deze verwarde wereld. Hoe en waardoor kunnen wij als Christenen, de eenheid der Gemeente laten zien, zóó dat de wereldlingen Christus leeren kennen en tot Hem gebracht worden? Een poging tot beantwoording dier vraag brengt ons op openbaar, practisch gebied, en daar wijken de gevoelens der Christenen dikwijls van elkander af.

Eenheid leidt tot gemeenschapsleven en broederschap. De ervaring leert welk een teer punt dat is, en hoe licht er tegen de wezenlijke eenheid kan gezondigd worden door verstoring van Christelijke gemeenschap. Er ontstaat licht ergernis of aanstoot, waardoor de gemeenschap geschokt en de liefde verkoeld wordt.

Wij bedoelen hier niet in eenige beperkte, kerkelijke of gemeentelijke organisatie, maar onder de Christenheid in 't algemeen. Wij wenschen daarover nog een en ander te zeggen, doch z. G. w. in een volgend nom.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Hemelvaart en Wederkomst des Heeren.

Luk. 24 : 44—53; Hdl. 1 : 4—12.

Les voor Zondag 14 April 1929.

Wij hebben verteld, dat Jezus aan Maria Magdalena, aan Petrus, aan de Emmausgangers, aan de disc. zonder Thomas, en aan de disc. met Thomas is verschenen. Door een mededeeling van den apostel Paulus (I Cor. 15 : 6, 7) weten wij, dat Jezus zich aan zeer velen heeft vertoond ; op éénmaal zelfs aan meer dan 500 personen. Van deze verschijningen des Heeren hebben wij geen beschrijving van bijzonderheden, maar we kunnen gerust aannemen, dat de eerste Christenen de bijzonderheden er van wel geweten en onder elkander besproken hebben, en dat al deze dingen voor de bevestiging van hun geloof groote beteekenis hebben gehad. Het was een groote schare, die met eigen oogen Jezus had gezien. Niets in de geheele wereld kon hen aan 's Heilands opstanding doen twijfelen, vergel. I Cor. 15 : 20a. De opstanding stond voor hen onomstootelijk vast, en dat was van groot belang.

De tijd, waarin Jezus zoo nu en dan aan zijn discipelen en vrienden is verschenen, duurde 40 dagen. In dien tijd heeft Hij dikwijls met hen gesproken ter verklaring van hetgeen Mozes en de profeten van den Christus hadden gezegd. De disc. hadden altijd een verkeerde gedachte van den Christus en van diens koninkrijk gehad. Met de mannen, die naar Emmaus gingen, had Hij daar zóó over gesproken, dat hun harten brandend in hen waren. Op dezelfde wijze sprak Jezus in dien tijd dikwijls. Hij herinnerde er aan, hoe Hij reeds voor zijn sterven daarvan gesproken had; vertel Luk. 24 : 44—48. (Dit gedeelte lees ik niet alleen in verband met de vooraf vermelde verschijning. Ik houd het voor een samenvattend bericht over al de verschijningen en daarbij gesproken verklaringen van Jezus. Vandaar ook, dat de evangelist zoomaar overgaat tot het bericht van den hemelvaart ; en het staat toch wel vast, dat die niet onmiddellijk gevolgd is op de in v. 36 genoemde verschijning.)

Veertig dagen na zijn opstanding was Jezus nog eens met zijn discipelen vergaderd, zie Hdl. 1 : 4, 5 en Luk. 24 : 49. Wellicht heeft Jezus o o k in deze bijeenkomst n o g e e n s w e e r op de beteekenis van zijn leven, sterven en verheerlijking gewezen, en tevens op de taak der disc., d. i. de prediking der vergeving aller zonden in Jezus' naam, zie Luc. 24 : 46, 47. In deze laatste bijeenkomst sprak Jezus ook weer van den Trooster (Joh. 14), den Heiligen Geest. Zij zouden nu weldra dien Geest ontvangen en moesten tot dien dag in Jeruzalem blijven.

Na mededeeling van deze gesprekken zou ik 't liefst Luk.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

31

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Eerst was Zandberg daar nogal voorspoedig. Tegenspoeden kwamen echter ook in den vorm van een sprinkhanenplaag, een geweldige hagelslag en langdurige droogte. Bovendien brak een oorlog uit met de kaffers, maar de familie Zandberg kwam er nog goed af. Zandberg beleed zijn geloovige vrouw, dat hij na een bange nacht God op de knieën gedankt had voor de bewaring. Voortaan ontbrak hij zeer zelden in de kerk).

Wie weinig lust had tot kerkgaan, vond zeer gemakkelijk een voorwendsel; maar Zandberg ontbrak zelden onder de aanbidders in het huis des Heeren. En meer nog dan dit, hij offerde tijd en geld in dagen, dat de farmers de grootste moeite hadden om er zich door te slaan en bijna over geen cent baar geld konden beschikken. Geregeld betaalde de familie Zandberg een sommetje voor de gemeentekas. En toen onder de geloovigen de gedachte postvatte, ook hier in de plaats van een kerkje uit graszoden bestaande een steenen kerkje te bouwen, was hij, Zandberg, een van de eersten die zich in elk opzicht ter beschikking stelde. Zijn in het bouwvak reeds eenigszins geoefende arbeidskracht en ook zijn ossenspan bood hij aan, bovendien teekende hij nog een aardig bedrag aan geld.

Wat ontbrak zoo iemand nog om een werkelijk christen te zijn?

Zou er iets zijn wat ontbrak?

Ja, het allernoodigste ontbrak hem nog, namelijk werkelijke overgave des harten.

Uiterlijke overgave en deelname was er werkelijk genoeg en op voorbeeldige wijze aanwezig, maar overgave des harten had nog niet plaats gehad. Het leek er in den laatsten tijd veel op, dat de ijverige kerkman zich zelf zijn halfheid bewust werd. Want vroeger had hij zich graag met Christusbelijders vergeleken en meende dan, dat hij minstens zoo goed was als deze en gene. Maar zoo hoorde men hem den laatsten tijd niet meer. Dacht hij meer na over zich zelf? Bij het stille werken van den Heiligen Geest moest eerst nog een krachtige, neerslaande hand komen, dan pas zou de God van genade dit harde hoofd eindelijk buigen en de nog steeds weerstrevende door goedheid tot bekeering leiden.

Een alles verzengende droogte heerschte weer alom. Geelgrijs was de allesoverheerschende kleur van het veld. Nauwelijks dachten de menschen er aan, dat het gras eigenlijk groen behoorde te zijn. Het vee leed vreeselijk. Menige farmer, die zijn vee zoo versmachten zag en die natuurlijk zijn vee liefst in het leven wilde behouden, kon 's nachts niet slapen, moest enkele malen opstaan en het firmament afzoeken naar een donkere vlek. Hij moest zich overtuigen, of

24 : 50a [vertellen, dus Jezus en de disc. naar den Olijfberg laten wandelen. Het gesprek, Hdl. 1 : 6—8, beschouw ik als onderweg of misschien op den berg gehouden. Doch het zal ieder duidelijk zijn, dat ik dit niet met absolute zekerheid kan beweren. Wie dit met mij zoo aanneemt, die denke en vertelle ook v. 8 als een herhaling van v. 4. Dit wilde Jezus hun blijkbaar nog eens goed zeggen. Bij dit gedeelte van het gesprek zullen ze zeker wel reeds op den Olijfberg zijn geweest.

En toen strekte Jezus de handen over hen uit, gaf hun voor 't laatst op de gewone wijze zijn zegen, Luk. 24 : 50b en daarna . . . . . zagen . . . . zij Hem . . . . henenvaren, Luk. 24 : 51, Handl. 1 : 9, totdat een wolk Hem aan hun oog onttrok. Terwijl ze Hem nastaarden, ook nog toen Jezus niet meer te zien was, kwamen twee engelen; 10, 11.

De disc. waren verwonderd; eenerzijds bedroefd, want zij begrepen: Nu is Jezus heengegaan. Wij zullen niet meer als voor dezen met Hem zijn. Maar zij waren nog meer vertroost, want ze waren van zijn goddelijkheid verzekerd. Hij was werkelijk degene, voor wie Hij zich uitgegeven had. En . . . . Hij zou wederkomen. Ze zouden met Hem vereenigd worden. Hoe en wanneer, dat wisten ze niet zoo precies, maar de blijdschap er van leefde reeds in hun hart, Luk. 24 : 52. Bezield door deze blijdschap verwachtten ze de vervulling van de belofte aangaande den H. Geest.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

De jeugd met zijn vreugde en met zijn gevaren*).

Als wij het eerste gedeelte van bovenstaande oppervlakkig bekijken, dan zijn we al dadelijk geneigd om te zeggen: ja, jeugd en vreugde, die behooren wel bijelkaar. Onder gewone omstandigheden kan men zich moeilijk een troepje jonge menschen voorstellen zonder daarbij lachende gezichten op te merken. Toch moeten wij toegeven, dat de jeugd ook gevaren heeft en ook dat die gevaren door de jeugd zelf meestal onderschat worden. Tegenover de vreugde der jeugd staat natuurlijk ook de droefheid en naast de gevaren ook de voordeelen, die er aan de jeugd zijn verbonden. De twee laatsten willen we in ons opstel echter min of meer buiten beschouwing laten en ons meer bepalen bij de vreugde en de gevaren der jeugd en dan ook het middel aanwijzen, waardoor we aan vele gevaren kunnen ontkomen of dezelve zonder letsel kunnen trotseeren.

Allereerst dan de gevaren der jeugd.

We bepalen ons zooveel mogelijk op het gewone alledaagsche leven en dan merken we al dadelijk op, dat de vreugde der jonge menschen van zeer verschillenden soms zelfs bedenkelijken aard is. De jeugd maakt zich vroolijk over allerlei onbeduidende dingen. Als we zeer in bizonderheden willen treden dan moeten we nog scheiding maken tusschen vrouwelijke en mannelijke jeugd. De jongens maken zich vroolijk over een hond die kreupel langs de straat hinkt terwijl de meisjes zich reuze amuseeren over het hoedje van een vriendin dat naar haar smaak niet al te best is uitgevallen. Er zijn natuurlijk duizend andere dingen. We noemen alleen maar een voorbeeld. Zooeven stipte ik aan, dat de vreugde der jeugd soms bedenkelijk is, en dat is ze één, als die vreugde van zondigen aard is en ook als die vreugde gaat ten koste van de vreugde of de eer van anderen, n.m. als ze met iemand de spot drijft, wat m. i. ook wel eens voorkomt. Maar, denkt ge misschien, is er dan in 't geheel niets beters te zeggen van de vreugde der jeugd? o zeker,

*) Opstel, voorgelezen op de avondvergadering van den jeugddag te N. Pekela op 6 Maart.

---

hij zoopas goed gehoord had of zich had vergist, toen hij meende, dat er druppels tegen de ruiten vielen. Maar hoe dikwijls had hij zuchtend zijn legerstede weer moeten opzoeken!

Zou de hemel dan altijd als van koper blijven? Men begon er bijna aan te wennen en er zich mee te verzoenen.

Eindelijk, eindelijk echter zag men in de verte op zekeren morgen, en zie, daar bespeurde men een lange, dunne, grijze streep. Was dat werkelijk het zoo zeer gewenschte teeken van regen? Men waagde het nauwelijks, dit te hopen. Maar het leek er toch op alsof er nu spoedig weersverandering zou komen. Och, dat nog denzelfden dag het verfrisschende nat inplaats van de afmattende en uitdroogende zonnestralen van den hemel mocht neerdalen. Men was reeds zoo gewend aan de ontzettende hitte, dat men het met de grijze streek nevel bijna niet ernstig kon nemen. Verschillende farmers spanden in om naar de markt te rijden. Zandberg had van de groene gerst, die hij op het laagst gelegen gedeelte van zijn land met zeer veel moeite had gewonnen, een gedeelte aan zijn ossen geofferd, opdat de magere dieren wat gesterkt zouden worden en spande dan ook in. Zou het werkelijk willen regenen, zooals het er steeds meer op begon te lijken, dan moest zulk een grondig doorweken van den Afrikaanschen grond elken farmer hier een groot genoegen doen, dacht men en trok weg.

»Het zal werkelijk regenen en wij worden ook nog doornat tot op de huid; maar dat hindert niets«, zeide men op de terugreis.

»Wij moeten zien, dat wij nog vroeg genoeg door de rivier komen, voor die te hoog stijgt«, spoorden de marktbezoekers elkander aan. Een ieder, die op de terugreis een rivier doorwaden moest, wist, dat die bij sterken regen in een paar uur zoodanig kon aanzwellen, dat het onmogelijk werd, er door te komen.

De eerste dikke regendroppels werden begroet, alsof het van den hemel gezonden goudstukken geweest waren, ja, men was er nog blijder mee! Maar toen de kleine lichtgrijze regenstreep reeds lang gegroeid was tot een machtige donkere wolk, die de lucht zoo verduisterde dat aan het geheele firmament geen lichtschemer bijna te zien was; toen de eerste dikke droppels geweldige regenstralen geworden waren, zoodat het goot, toen werden de terugkeerenden wel wat bezorgd en rekenden uit hoe hoog het water in de rivier reeds gestegen kon zijn. Met de zoo zwak geworden ossen ging men niet heel snel vooruit. »Wij komen er niet meer door, wij moeten voor de rivier uitspannen, tot het water weer gezakt is«, opperde Zandberg, toen zij nog ver van de drift waren, en zoo was het ook.

Voor den Zuid-Afrikaanschen farmer is het uitspannen voor de rivier niet zoo erg verschrikkelijk, als hij reeds lang in het land is. Hij is er altijd wel eenigszins op ingericht.

(Wordt vervolgd.)

want er staat in den bijbel: „Verblijd u in de dagen uwer jongelingschap". En op een andere plaats staat weer: „Verblijd u niet", met name niet over al die onbeduidende dingen, maar verblijd u veel meer daarover, dat uwe namen geschreven staan in de hemelen".

Mijne jonge vrienden, het is heerlijk jong te zijn en wij mogen ons in onze jeugd recht hartelijk verblijden, maar ik zou zeggen laten we niet rusten, voordat we ons verblijden kunnen daarover, dat onze namen geschreven staan in het boek des levens, want het is waar, er is in de jeugd tusschen al de blijdschap toch ook nog droefheid en alle vroolijkheid is nog lang geen blijdschap. Onze blijdschap is alleen bestendig, als we ons verblijden over het heil, dat er in Christus Jezus is.

Daar zijn ook de gevaren der jeugd en geen wonder! De jeugd is de tijd, die het begin is van een menschenleven en alle begin is moeilijk, alle begin is ook gewichtig! We zijn op 't oogenblik goed op de hoogte met de schaatsenrijderssport en een hardrijder, die niet goed kan starten, niet goed kan beginnen is al een heele streep achter. Zoo gaat het ook met ieder levend wezen. Het moet in zijn jeugd prima verzorgd worden, zal er iets goeds van groeien, b.v. een dier, een boom, een bloem, verwaarloozen we ze als ze jong zijn, we beleven er later niet veel pleizier van. Zoo ook als we ons eigen leven in onze jeugd verwaarloozen, dan wreekt zich dat later onmeedoogenloos. Voor de jeugd zijn er zeer vele gevaren. Luisteren we slechts even naar de dichter, als hij zingt: „Sta de zonden nimmer ga, die mijn jonkheid heeft bedreven". Daar is dus de zonde als een zeer groot gevaar en van welke zijde komt dat gevaar? Van Oost of West, van Zuid of Noord? Ik zou misschien beter kunnen vragen, van welke zijde komt dat gevaar niet, ja het komt van elke kant en zelfs vanuit ons eigen hart.

Daar zijn de gevaren van de wereld, waarin wij leven, die ons vooral in onze jeugd soms tegenlacht. Dan is de jeugd zoo spoedig overgehaald tot het een en ander, waar dan toch geen kwaad in zit. De een zegt, daar zie ik niets geen kwaads in en dan ziet de ander het ook al niet meer. We worden in onze jeugd zoo licht verleid en zooals gezegd is, wat in onze jeugd wordt bedorven, is later niet goed te maken.

De gevaren, die ons in onze jeugd bedreigen zijn dus werkelijk zeer vele en hoe kunnen wij daaraan ontvlieden? Dat kunnen wij niet; wij kunnen daaraan in eigen kracht niet ontkomen, alleen al, gezien het feit, dat we in zonden geboren zijn. Wij kunnen alleen ons leven redden door het te geven aan Hem, die voor de zonden geleden heeft aan het kruis. Ons leven kan alleen goed worden, als wij zeggen: „Heere Jezus ik wensch U toe te behooren. Mijn leven geef ik aan U. Neem Gij dan mijn beide handen en leid uw kind tot het aan eeuw'ge stranden de ruste vindt". En als wij dat gedaan hebben, dan zullen we ervaren, dat er werkelijk blijdschap komt in onze harten en ook, dat, al dreigen de gevaren, we in 's Heeren kracht zullen overwinnen.

J. WIERSEMA.

MEDEDEELINGEN

Voor de Hongersnood in Roemenië.

Ontvangen van S. B. te W. f 2.—; Wed. v. L. te d. H. f 1.—; M. v. L. te d. H. f 1.—; N. v. B. te St. f 2.50; H. R. te A. f 10.—; Wed. L. A. D. te D. f 2.50; E. F. D. te D. f 1.—; K. v. d. B. te St. f 5.—; A. P. B. te E. E. f 10.—. Hartelijk dank.

Gron. J. LOUW.
Postr. 102064.

20e Bondsdag der Bapt. Gemeenten in Friesland,

op Paasch-Maandag, 1 April 1929, in de Vredekerk te SNEEK.

AGENDA

$9^1/_2$—10 uur. Bidstond, leider br. S. v/d Werf, ouderling der Gem. Sneek.

Morgenvergadering.

10—$12^1/_2$ u. *a.* Opening door den Voorzitter, Ds. H. Visser.
b. Notulen door den Secretaris, H. Fennema
c. Verslag door den Penningmeester, H. Leenstra Sr.
d. Mededeeling Colportatiewerk door H. Leenstra Sr.
e. Zang.
f. Jeugdorganisatie enz., wegens vertrek van Ds. A. P. Barendregt naar E.-E.veen.
g. Opstel door H. Leenstra Jr. v. Workum.
h. Zang.
i. Opstel door Joh. Hamer van Sneek.

PAUZE.

Bestuursverkiezing enz. (*zie agenda*).

2—5 uur *Middagvergadering.*

2—$2^1/_2$ u. *a.* Opening. Zang.
$2^1/_2$—$3^1/_4$ u. *b.* Bijbelinleiding over 2 Petrus 3 door br. H. v/d Heide van Leeuwarden.
$3^1/_4$—5 u. *e.* Vrij woord. Sluiting.

De Secretaris, H. FENNEMA.

P.S. Iedere aangesloten gemeente zende 2 afgevaardigden, terwijl in de pauze de meegenomen proviand gemeenschappelijk genuttigd zal worden.

Allen op naar Sneek met biddende harten.

In verband met de a.s. Friesche Bondsdag, welke D. V. Paasch-Maandag te Sneek zal worden gehouden, verzoeken wij de betrokken gemeenten vriendelijk vroegtijdig ons te willen berichten op hoeveel bezoekers van elke gemeente kan worden gerekend.

De Secr. der gem. Sneek.
J. v. d. HEIDE, Kloosterdw.straat 16.

Van den Uniepenningmeester.

De Brs Penningmeesters der Gemeenten worden *vriendelijk* verzocht de verschuldigde Unie-contributie *ten spoedigste* te doen toekomen. Gemakshalve vermeld ik hieronder de lijst der Gemeenten met de bedragen.

Amsterdam	f 25.40	Haulerwijk	f 12.40
Apeldoorn	- 12 80	Heeg	- 4.20
Arnhem	- 5.60	Heerlen	- 8.—
Bergumerheide	- 10.80	Hengelo	- 71.60
Delfzijl	- 16.60	Hoogezand	- 19.20
Deventer	- 17.60	Leeuwarden	- 13.—
Drachten	- 7.—	Muntendam	- 32.80
Eindhoven	- 10.—	N. Pekela	- 19.60
2e Exloërmond	- 24 40	N. Weerdinge	- 51.60
's-Gravenhage	- 40.40	Stadskanaal	- 59.20
Groningen	- 93.80	Stavoren	- 15.40
Haarlem	- 26 20	Sneek	- 21.20
Harlingen	- 20.60		

Gemeenten, die subsidie wenschen, worden verzocht hunne aanvragen met finantieel Overzicht, Begrooting alsmede familiestaat vóór 1 April in te zenden.

Voor het Studiefonds.

Ontvangen van de Gem. Hoorn f 15.

Voor de goede gang van zaken is het gewenscht het geld voor het Studiefonds niet aan mij te zenden, doch aan de daarvoor op de Algem. Vergadering aangestelde Com.leden.

De Com.leden zijn: Ds. J. W. Weenink, Stadskanaal. Br. H. Enter, N. Pekela. Ds. A. P. Barendregt, E.-E.-veen en Br. D. Bakker, Haarlem.

Utrecht. Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Van den Zendingspenningmeester.

Voor de Congo ontvangen van de Gem. Haulerwijk f 96.87; 2e Exloërmond f 15.—

Voor de Zending van de Zondagsschool der Gemeente Harlingen f 36.46.

Er zijn nog Gemeenten die voor de Zending nog niet hebben gestort, vriendelijk wordt verzocht mij de gelden zoo spoedig mogelijk te doen toekomen.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Groote Bapt. Jeugdconferentie in Twente,

te houden op D. V. 1 April '29 (2e Paaschdag) in de Bapt kerk te HENGELO (O.)

1. Wijdingssamenkomst voorm. $10^1/_2$ uur. Spreker dhr. F. E. Huizinga (Theol. student te Hamburg) onderw. »Jezus in mij«. Van $11^1/_2$—$11^3/_4$ uur Bidstond.
2. Namiddag $2^1/_2$ uur Conferentie. Leider Ds. Huizinga. Onderw. »Jezus in de familie«, in te leiden door dhr. G. Tijman van Deventer.
3. Theepauze. Onderwijl bespreking v. h. onderw.
4. $3^1/_2$ uur Onderw. »Jezus in het openbare leven«, in te leiden door dhr. L. de Haan (Theol. student te Groningen) daarna bespreking.
5. $4^3/_4$—5 uur Bidstond.

Koffiepauze.

Avondsamenkomst 7 uur. Leider Ds. Huizinga. Verschillende sprekers(sters). Medewerking verleenen de Zangkoren van Hengelo en Almelo en waarschijnlijk de Muziekver. »Elad«.

In de middagpauze eten de gasten bij gemeenteleden in Hengelo. Voor de koffiepauze neme men boterham mee. Jonge menschen komt allen en tracht anderen mede te nemen.

OP NAAR SNEEK!!

Wij hebben dit jaar een vroege Paasch. Zoo de Heere wil hopen wij te Sneek 1 April, 2e Paaschd. onze 20ste Friesche Bondsdag van Baptisten Gemeenten te houden.

Tot het bezoeken van deze vergadering, in het belang van onze Friesche gemeenschap en den arbeid onzes Gods, wekken wij thans gaarne op. Als de Heere u in de gelegenheid stelt, wie ge ook zijt, bedaagd of jong, wil dan van die gelegenheid gretig gebruik maken. Laat ons samenkomen, gelijk we gewoon zijn, om elkaar te sterken, te bemoedigen als geloovigen, die éénzelfde doel voor oogen hebben, n.l. de komst v. h. Godsrijk en de uitbreiding Zijner Gemeente. Eerder toch hebben wij het ervaren, hoe kostelijk en goed wij gezegend werden, als wij op dusdanige wijze samenkwamen. In den laatsten tijd heeft het bezoeken onzer vergaderingen ons zeer bemoedigd, daardoor is bewezen, dat onze Friesche Bond als band gevoeld wordt, waarvan niet gering de jeugdigen blijk gaven. En zelfs uit de Zuid-Oosthoek onzer prov. n.l HAULERWIJK hebben we in twee achterliggende j l. vergaderingen velen met blije gezichten en harten begroet. Zij zullen zeer zeker ook ditmaal het moderne vervoermiddel wel weten te gebruiken, alsook BERGUMERHEIDE en DRACHTEN om onze vergadering in SNEEK menigvuldig te doen zijn. De omliggende Gemeenten, als HARLINGEN, LEEUWARDEN, HEEG, WORKUM, STAVOREN weten wel, hoe zij op de meest doelmatige wijze op tijd aanwezig kunnen zijn. En dan nog hebben we ook voeling met West-Friesland verkregen, n.l. HOORN, die wij ook gaarne hopen vertegenwoordigd te zien. De buiten ons geunieerd verbond zijnde Gemeenten MAKKUM en FRANEKER, zullen ons verblijden met hunne vertegenwoordiging. Intusschen bidden wij den God aller genade om eenen rijken zegen voor onze vergadering en voor allen die hopen te komen.

Allen op naar Sneek! HET BONDSBESTUUR.

IN MEMORIAM.

WED. VOORDEWIND.

Den 10den Maart is onze zuster Voordewind, de eeuwige rust ingegaan. Op bijna 90-jarigen leeftijd heeft de Heer haar thuisgehaald. In jaren was zij het oudste lid der Gemeente. Reeds langen tijd was ze niet meer in staat, met de Gem. samen te komen. Toch vroeg ze, wanneer de zrs. haar bezochten, nog steeds met volle belangstelling, naar de Gem. en naar velen, die ze meer van nabij kende

Zr Voordewind was een van die stille eenvoudige zielen, die in getrouwheid den loopbaan afloopen.

Ze heeft haar plaats in de Gem. met eere ingenomen Moge het ons als jongere generatie gegeven zijn om met onze meerdere ontwikkeling, dien eenvoud te bewaren die het sieraad is van sommige ouden van dagen.

Gron, 11 Maart 1929. De Corr.

UIT DE GEMEENTEN.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN. Er is een lied waarin voorkomt „Blijde en droeve dagen, wiss'len op deez' aard steeds af" en ook wij als gemeente ervaren de waarheid hiervan.

Het jaar 1928 dat heen is gegaan was een gezegend jaar ofschoon er vele schommelingen waren.

De Kerstdagen waren rechte hoogtijden en was het niet zoolang reeds geleden, ik zou nu nog vele genoten zegeningen U kunnen verhalen.

De jaarvergadering stond in het teeken der dankbaarheid, want de Heere had alles wel gemaakt, de arbeid gaat haar gang en kunnen we niet direct van uiterlijke groei zoozeer spreken, we worden innerlijk gebouwd en gesterkt en we gelooven dat God onder ons groote dingen zal doen.

De samenkomsten der gemeente worden best bezocht en op de bidstond heerscht een goeden geest en er is veel gebed.

De Heere zal stellig en zeker de gebeden zijner kinderen verhooren en een opwekking schenken in deze omgeving.

God stelt ons echter ook wel eens voor levensraadselen, zooals onze geliefde Voorganger in een zijner preeken zeide, want werd in 1928 niet één lid der gemeente ons door den dood ontrukt, er zijn nu reeds twee sterfgevallen. Den 2 Maart brachten we een zuster naar de groeve der vertering, een zuster in de bloei van het leven, haar man achter latende met zeven zeer jeugdige kinderen. Onze harten bloedden en we stonden voor een groot levensraadsel en natuurlijk vooral haar man br. H. Huizing, maar de Heere die deze levensvragen stel geeft ook de oplossing, want Hij vergist zich niet daar God de Alwijze en Algoede en de Volliefde is.

Den 5 Maart overleed br. R. Trip, die tot 1927 ouderling der gemeente was. Als zoodanig is hij veel voor de gemeente geweest en ook nadat hij dit amb' niet langer vervulde was br. Trip steeds getrouw en stond steeds in de bres voor de eere Gods en het welzijn der gemeente. Ook schrijver dezes, hoewel jong zijnde, heeft veel met br. Trip omgegaan en heeft door de rijpe levenservaring en zijn toewijding tot de Heere en Zijne gemeente, veel geleerd en kan van geestelijke zegeningen spreken, ontvangen door onzen overleden broeder, zijn eenvoudige getuigenissen en het beleven zijner belijdenis.

Den 9 Maart werd een lijkdienst gehouden in de kerk, die geheel gevuld was met belangstellende en deelnemende broeders en zusters en vrienden. De voorganger Ds. Barendregt sprak een kort woord naar aanleiding van: „Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdatzij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen".

Br. Eisinga, ouderling, sprak een kort woord namens het bestuur. Br. J. Wiersema van N. Weerdinge als vriend en oud-voorganger gaf een goed getuigenis als ook nog een paar broeders der gemeente. Br. J. Reiling van Drouwenermond, die ook vele malen de gemeente heeft gediend en ook br. Trip gedurende langeren tijd kende sprak nog een kort woord en sloot deze dienst met gebed en dankzegging. Gezongen werd nog een lied dat br. Trip eenige oogenblikken voor zijn heengaan met brekende stem zong n.l.: „Is Jezus bloed voor mij gestort" en hebben we allen nog een laatste groet gebracht aan het stoffelijk omhulsel. Een lange, zeer lange zwarte stoet volgde de baar naar de groeve der vertering, waar nog een kort woord werd gesproken door br J Wiersema, terwijl onze Voorganger den Heere dankte voor alles wat br. Trip voor de gemeente is geweest, biddende dat God de bedroefde weduwe en kinderen Zijn vertroostende genade mocht doen ervaren.

Het zij ons allen een spoorslag om meer dan ooit den Heere te dienen, opdat ons einde zij gelijk het zijne.

Het is een ernstige tijd, want God spreekt, dagelijks hoort men de doodsklok luiden, heden den 9 Maart zelfs driemaal en het is alsof we de stem beluisteren, die roept: „Schik u, o menschenkind om uwen God te ontmoeten".

De laatste Zondagen was ons kerkgebouw maar voor de helft gevuld en moesten vergaderingen der vereenigingen wegens ziekte worden uitgesteld. De Heere beware ons voor verdere slagen indien het in Zijnen raad kan bestaan. Maar Hij bereide ons allen maar voor om Hem te ontmoeten

Ook doordat de winter zoolang duurde is het voor velen onzer een moeilijke tijd, maar de Heer zal voorzien.

We willen 't hoofd blijmoedig opwaarts richten.

Ons in uw aller voorbede aanbevelende met broederlijke groeten, de Correspondent.

BERGUMERHEIDE. Op Dinsdag, 5 Maart, des avonds 7 uur, werd alhier een jeugdavond gehouden. Br. Veldman van Drachten had hiervan de leiding op zich genomen Wij kunnen zeggen dat bij velen deze avond lang in herinnering zal blijven. Naast God danken wij allen, die hebben medegewerkt, om dezen avond te doen slagen. Tegenwoordig waren Drachten, Leeuwarden en Haulerwijk.

Wonderlijk zijn Gods wegen en groot zijn de werken, die Hij aan ons doet. Wij hebben dezen avond het heerlijke Evangelie gesmaakt. Mocht het zijn, dat er zielen zijn getrokken tot Jezus, den Zone Gods. Dit is onze bede.

Namens het Bestuur, de secr. A. Sj. BOONSTRA.

Geplukte vruchten.

Geen mensch is onnut in de wereld, zoolang hij iemand anders helpt, de ellende dezer wereld te dragen.

* * *

Wanneer gij zeer bedroefd zijt, zoodat gij meent, dat geen mensch in de wereld u troosten kan, doe dan iemand goed, en het zal direct beter zijn.

(Rosegger).

* * *

Kleine fouten geeft men toe, groote dekt men toe.

* * *

Wijsheid kan men verbergen, domheid niet.

* * *

Er bestaat geen vrijheid, die geen plichten oplegt.

* * *

Hoe harder het hart wordt, hoe weeker het hoofd wordt.

* * *

Er bestaat niets dat klein is voor hem, die alles met een grooten geest aanziet.

* * *

Het duurt soms wel tien jaar, voordat een leugen als onwelkom bezoek terugkeert.

G. B.

Den 5den Maart riep de Heere tot zich onze oud-ouderling broeder

ROELOF TRIP,

in den ouderdom van ruim 68 jaren.

Veel verliest de Gemeente aan dezen trouwen broeder, die zijn plaats in ons midden steeds waardig innam en voor velen ten zegen is geweest.

Het leven van dezen br. was een gedurige prediking van den lof des Heeren en een zingen van de groote daden Gods.

Hij juicht nu in reine accoorden verlost door het bloed des Lams.

Namens de Bapt. Gemeente te Em.-Erfsch.veen,

HET BESTUUR.

No. 2071 VRIJDAG 22 Maart 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

VAN 'T LIJDEN CHRISTI.

Wie hangt er zoo deerlijk, geteisterd, geschonden,
Roosvervig, vol striemen en wonden,
Tot smaadheid en schande aan 't kruishout verheven?
Wat heeft Hij, wat heeft Hij misdreven?

Dat is er het slachtlam, zoo heilig, geboren
Tot breking en lessching van toren;
Zijn misdaad is: Liefde, uitvloeien en geven,
Dat kost Hem, dat kost Hem Zijn leven.

Kost dàt Hem Zijn leven, die schoonste van allen,
Hoe is Hij in 't lijden vervallen?
Of is het uit liefde en heilige minne,
Wat zal Hij daar mede dan winnen?

Wat anders als 't leven der eeuwige zielen,
Die droevig in zonden vervielen!
Opdat Hij die schulden verzoene en boete.
Zoo druipen Zijn handen en voeten.

Ach Jezus! beminde, hoogwaarde en schoone.
Wie zal U, wie zal U beloonen?
Uw weldaad die gaat ons vermogen te boven;
Wij willen U prijzen en loven.

JAN LUYKEN.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Het ontslapen des Heeren Jezus.

En Jezus, roepende met groote stem, zeide: Vader! in Uwe handen beveel Ik Mijnen geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij den geest. Luk. 23 : 46.

De drie-urige duisternis, die de aarde als een rouwkleed omsluierde, vanaf 's middags 12 uur tot 's n.m. 3 uur, klaarde op, de drie kruisen en de kruiselingen werden weer op een afstand gezien. Velen van de menigte, die zich rumoerig op Golgotha bewogen had, hadden zich stadwaarts begeven, toen het oogenblik der beslissing, bijzonder voor den middelsten Kruiseling, die zeker het meest de aandacht trok, aanbrak.

Er was zoo ontroerend veel gebeurd in de laatste uren op Golgotha! Maar het meest aangrijpende volgde nog, toen de luide, krachtige stem van Jezus tot op verren afstand gehoord werd, niet als een stervenskreet, maar als een triomfgalm, inhoudende: »Het is volbracht!« en dan: »Vader in Uwe handen beveel Ik Mijnen geest!« En daarop gaf Hij den geest.

Vele millioenen, ja milliarden menschen zijn op aarde gestorven, maar dit sterven op Golgotha is eenig. Het staat echter met 't sterven van allen in 't nauwste verband.

Onze Heere is niet door den dood overrompeld of overweldigd, neen, Hij heeft door Zijn dood den geweldhebber des doods, dat is den duivel, teniet gedaan, (Hebr. 2 : 14). De Heere heeft ook tijdens Zijn vreeslijk kruislijden, met volle bewustheid, den eeuwigen raad Zijns Vaders uitgediend, ter verlossing van de menschheid. Zijn uitroep: »het is volbracht«, beteekende dan ook niet: nu is 't afgeloopen of afgedaan, maar een welbewuste verklaring, dat alles, wat naar den raad en voorkennisse Gods geschieden moest en alles, wat door de profeten tevoren verkondigd werd, tot den laatsten letter toe volbracht was.

Eveneens is hoogst merkwaardig dat: »Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijn geest«. Dat is niet de taal van iemand, die door een booze macht overweldigd, zijn bewustheid, helderheid en vrijheid verloren heeft. Er kon dan ook direct op volgen: »En als Hij dat gezegd had, g a f H i j d e n g e e s t«.

Wij leeren daaruit al dadelijk met welk een volkomene, ongestoorde gemeenschap met Zijn Vader Jezus stierf. Hier was volkomene eenheid. God was in Christus, toen Hij door den dood Zijns Zoons de wereld met Zichzelven verzoende.

De op Christelijk terrein alom bekende geloofsbelijdenis van Nicéa, laat Jezus Christus, na gestorven

en begraven te zijn, nog nederdalen ter helle. In de Heidelbergsche Catechismus, Zondag 15, wordt er wel een eigenaardige verklaring van gegeven, maar bijbelsche waarheid is er zoomin in het een als in het ander gezegde.

Het sterven van Jezus mag inderdaad wel »ontslapen« heeten. Immers dit duidt aan dat iemand sterft gelijk een, die aan 't einde van een dag van veel vermoeienden en smartelijken arbeid gekomen is, kan zeggen: de welbestede dag is voorbij en de tijd om te rusten is aangebroken en de verkwikkende slaap zal mij al mijn vermoeidheid doen vergeten. En gelijk er geschreven staat, dat God, na Zijn scheppingswerk volbracht te hebben, rustte, zoo is ook de Heiland, na 't volbrachte verlossingswerk, ingegaan tot Zijne rust; Zijn geest in 's Vaders handen en Zijn zielloos lichaam aan de verzorging van eerbiedige vrienden overlatende.

Als een tarwegraan is Hij in de aarde geworpen, maar een rijken oogst zal er van opschieten! Hij zal zaad zien. (Jes. 53 : 10).

* * *

Intusschen, geachte lezer, is het wegsterven van ons menschelijk geslacht een tragische werkelijkheid. Aan 't begin van onzen Bijbel merken wij, dat kort na den doodelijken val des menschen, den afval van zijn God en tot Gods vijand, den Satan, er maar aldoor moest vermeld worden, als een herhaald refrein van een klaaglied: »en hij stierf, en hij stierf«. De afval van God door ongehoorzaamheid en overtreden van 's Heeren verbod — was voor den mensch de dood, dewijl hij van de Bron des levens was afgesneden. Stervende sterven, dat werd de bezoldiging der zonde, met al de ellende, die daarmede gepaard gaat. Denk u een grooten groen en frisschen boom met vele weelig groeiende takken. Houwt een of meer der takken af van den stam en gij zult zien dat die takken nog wel enkele dagen groen blijven, maar weldra verdorren en sterven, zoodat er geen levenssappen meer in overblijven.

Ziedaar dan een beeld van het menschelijk geslacht, afgevallen van zijn God.

Doch het sterven is 't voor den mensch niet alleen, wat hem door al zijn leven, door de vreeze des doods in onrust en slavernij doet blijven, maar veel meer nog het getuigenis van het geweten en de vermaning der H. Schrift: »Het is den mensch gesteld eenmaal te sterven en daarna het oordeel«. Een mensch krijgt het altijd nog weer met den levenden, heiligen, alwetenden God te doen, en hij wordt tot verantwoording geroepen, eens na het sterven.

Kan het een rustig sterven voor u worden ?

Neen, dat kan niet. 't wordt een eeuwige onrust, tenzij ge u met God laat verzoenen en bij God vergeving van schuld deelachtig wordt en in Jezus Christus, door het geloof in Hem, een nieuwe schepping wordt. Dit is Gods bedoeling met een ieder onzer. Daartoe heeft Hij Zijn Zoon, en in dien Zoon Zichzelven aan de wereld gegeven. Tot dat einde heeft Hij Zijn Zoon in 't vleesch gezonden, gelijk gesteld met de menschen, uitgenomen de zonde; Hem als een nieuw Hoofd den menschen gegeven, en Hem als Middelaar niet gespaard, maar voor allen overgegeven, zelfs tot in den vloekdood des kruises toe, om zondaren te verlossen, en allen, die in Hem gelooven uit den dood te verheffen, ten einde hen in 's Vaders gemeenschap, zonder zonde, op te voeren.

Thans zegt de Heiland: »Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid«.

Wij zijn verlost, maar 't heeft Zijn dood gekost!

N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

Ned. Bijbelgenootschap. Het aantal contribuanten van dit Genootschap steeg in 1927 van 13899 tot 16427. Het telt in totaal 197 afdeelingen. Afgeleverd werden 173.892 exemplaren, waarbij het opmerkelijk is, hoe groot het percentage volledige bijbels is, vergeleken met de verhouding bij de meeste andere bijbelgenootschappen. Het nadeelig slot bedroeg dit jaar f 19897,86; de jaarlijksche bijdragen der afdeelingen zijn echter groeiende en dit jaar met f 2750 gestegen.

Het Genootschap heeft in Indië drie afgevaardigden ter Bijbelvertaling. In verschillende Indische talen werden verzonden 21.823 exemplaren. Het werk der Indische taalgeleerden wordt door de Regeering financieel gesteund.

Weet ge wel, dat ge bij het N. Bijbelgenootschap een volledigen bijbel kunt koopen voor f 1.— en een Nieuw Testament voor 10 cent? De z.g n. Leidsche Vertaling is nu verkrijgbaar voor f 2.80 en het N. Test. naar deze vertaling, afzonderlijk, voor f 0.85 (gecartonneerd) en f 1.20 in linnen. Voorts levert dit Genootschap den Bijbel, en het Oude- en Nieuwe Testament afzonderlijk in de oude talen en in vele moderne talen. Belangstellenden wordt op aanvrage gaarne een volledig jaarverslag toegezonden. Adres: Bijbelhuis, Heerengracht 366, Amsterdam (C).

Nieuwe Bijbelvertaling. De Algemeene Vergadering van het Ned. Bijbelgenootschap heeft, naar ik meen in 1926, met bijna algemeene stemmen besloten om het Hoofdbestuur op te dragen stappen te doen voor een nieuwe Nederl. Bijbelvertaling. Natuurlijk was het de bedoeling, dat het een vertaling zou worden, die door heel protestantsch Nederland zou kunnen worden aanvaard. Een vertaling dus, die de plaats van de oude Statenvertaling zou kunnen innemen. Daartoe was het noodig, dat heeren van verschillende kerken en richtingen aan die vertaling medewerkten. Dat dit op bezwaren zou stuiten, lag voor de hand. Voor wat het Oude Testament betreft, zijn de deskundigen het nog niet eens kunnen worden. De Commissie voor het N. Testament is echter benoemd. Zij bestaat uit 6 hoogleeraren. Over enkele jaren kunnen we dus een nieuwe Bijbelvertaling tegemoet zien, een, die een half officieel karakter zal dragen. Want wat de kerken zullen doen, moet alsdan natuurlijk nog worden afgewacht. Dat het gemakkelijk zal vallen in vele bijbelvaste kringen de Statenvertaling aan den kant zetten, gelooven we niet. Er zullen jaren over moeten verloopen, voordat een nieuwe vertaling het vertrouwen heeft, dat thans de St.vertaling geniet.

Tot zoolang raden we onze lezers aan om naast de St.vertaling, andere vertalingen te raadplegen om dichter bij den zin van den oorspronkelijken tekst te komen. We hebben in ons land de z.g.n. Leidsche Vertaling

en den verkorten Bijbel van Obbink en Brouwer. Wie er niet mee tevreden is, zijn bijbel te lezen, maar hem ook wenscht te verstaan, zal zeer zeker vaker de behoeften hebben voelen opkomen naar een andere vertaling, omdat de oude op alle plaatsen lang niet duidelijk is.

Onduidelijke teksten. Dat er nog al wat onduidelijke teksten in de Statenvertaling voorkomen, merkt men niet, voor dat men zich afvraagt: versta ik ook, hetgeen ik lees? We zijn van jongs af zòò gewend aan die klanken, dat we onwillekeurig meenen, dat we hun zin beseffen. Ieder echter, die den Bijbel leest met de bedoeling anderen het gelezene te gaan mededeelen en verklaren, ondervindt, dat dit niet zoo is. Men behoeft niet uitsluitend in het Oude Testament te bladeren om teksten te vinden, wier zin duister is. Welke gedachte moet ik verbinden aan 2 Kor. 3 : 10: Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen deele, ten aanzien van deze uitnemende heerlijkheid? Is 2 Kor. 10 : 13—16 zooals het daar staat duidelijk? Wat is dit: Gij zijt niet nauw in ons, maar gij zijt nauw in uwe ingewanden (!), 2 Kor 6 : 11; en het volgende vers: Nu, om dezelfde vergelding te doen, (ik spreek als tot mijne kinderen) zoo wordt gij ook uitgebreid?

Nieuwe vertalingen zien er iets anders uit dan de St.vertaling. We zijn, nu drie eeuwen later, dichter bij den bijbel gekomen en het is niet recht de breede schare nog te laten staan, waar de besten en kundigsten drie eeuwen geleden stonden.

De Psalmen. Zullen bij een andere vertaling de psalmen ook wat anders gedrukt worden? Wie kent de beroemde regels niet, waarin de gemeente zichzelf opwekt:

> Bindt d' offerdieren nu met touwen,
> Tot aan de hoornen van 't altaar.

Natuurlijk is dat geen meenens. Ze zou 't erg onbehoorlijk vinden, als er een altaar in of bij de kerk was en er offerdieren vastgebonden werden. Wij houden niet van vee op Zondag. Maar waarom zingen we het dan toch? Zong Israël het? Behoort het tot den door het volk gezongen tekst? Vele psalmen zegt men — en het laat zich verstaan — werden bij den tempeldienst gezongen, dragen een lithurgisch karakter. Daarom is er wat voor te zeggen, dat de woorden: »bindt het feestoffer met touwen tot aan de hoornen van het altaar«, niet tot den psalm behooren, maar op 't programma van de plechtigheid een aanwijzing waren voor de Levieten. Dat zou dan ongeveer 't zelfde zijn, als wanneer wij met het programma van een zanguitvoering voor ons, ook de woorden gingen zingen: in de pauze wordt thee geschonken. Men heeft echter alles, wat in de psalmen staat, de opschriften en lithurgische voorschriften incluis, maar op rijm gebracht, en wij zingen het. Is dat wel goed? Ware het niet beter dat ook wij, gelijk elders, een keur uit de psalmen hadden, en slechts zongen, wat voor ons zingbaar is? Mochten in een nieuwe vertaling de psalmen zoo gedrukt worden, dat hun inhoud en karakter beter uitkomt. L.

„Opdat zij één zijn".

II.

Eenheid in Christus sluit gemeenschap in, zoowel in wat betreft het openbare als in het verborgen leven. Die eenheid vormt een lichaam met verschillende ledematen, zooals de H. Schrift de Gemeente des Heeren beschrijft. De ledematen zijn verschillend en hebben een verschillende taak of werking, doch worden allen door hetzelfde bloed gevoed en door hetzelfde spierenstelsel in werking gebracht en gesterkt; allen leven een leven uit ééne bron. Die ledematen zijn op elkander aangewezen, kunnen elkander niet missen en van geen enkel lid kan en mag gezegd worden: 't is overbodig of onnoodig.

Zoo is het gesteld met een bijbelsche Gemeente. Deze is naar 's Heeren wil, en deze had de Heere Jezus op het oog toen Hij om de eenheid der Zijnen bad. Over zulk een gemeenschap gebiedt de Heere den zegen, daar woont Hij zelf en wordt Zijn heil verkregen.

Wij hebben zeker wel toe te zien, dat wij niets in den weg leggen, waardoor die heilige gemeenschap verstoord of verhinderd kan worden.

Satan met zijn aanhang is er zeker op uit om dat werk Gods en dien zegen voor Gods kinderen te verwoesten. Het zaad van oneerlijkheid en wantrouwen onder elkander, weet hij met kwistige hand uit te strooien. En niet zelden schieten giftige planten op onder de geloovigen.

Voor ieder christen persoonlijk is 't noodig zich af te vragen: hoe is mijn verhouding tegenover den Heere en Zijn geheiligde Gemeente? Wij worden daartoe geroepen ten opzichte van onze persoonlijke verantwoordelijkheid in 's Heeren dienst tot heil van anderen en tot verheerlijking van den naam des Heeren.

Die roeping kan soms aanleiding geven om medegeloovigen voor te lichten, te vermanen en ook wel te bestraffen. Alles zeer goed, wanneer 't in de liefde geschiedt.

Zoo werd onze aandacht bijzonder getrokken naar een behandeling van den brief aan de Hebreën door den Redacteur van het Orgaan van den Bond der Vrije Evang. Gemeenten in ons land, in zijn blad. Gekomen tot Hoofdst. 6 : 1 en 2, moest daar iets gezegd worden over verschillend fondament leggen enz. Hij schreef dan als volgt:

»Tot 't fondament behooren geen dingen, die zoo veel oneenigheid en scheiding hebben veroorzaakt als dit tweetal: doop en handoplegging. Vooral het eerste. Er zijn christenen, die hun heiligmaking hebben verzuimd, door zich alleen druk te maken voor 't hoe en wanneer van den doop. Hun leven was grootendeels 'n wederom leggen van dit stuk van 't fondament. Zij hebben zich laten scheiden van de leden van 't lichaam van Christus, die 't in alle andere dingen eens met hen waren, maar anders dachten over den doop, dan zij.

Is 't niet in-droevig? Voorzeker, de doop is van groot belang, doch slechts één stuk van 't fondament«. (Boven heeft de schrijver gezegd — en terecht — dat de doop geheel niet tot het fondament behoort).

Als er werkelijk zulke »christenen« zijn als boven beschreven worden, is dat zeer droevig, zeer smartelijk, want zonder heiligmaking zal niemand God zien.

De schrijver in »Ons Orgaan« gaat voort:

»Over 't hoe en wanneer van den doop geeft de Schrift verschillende (??) onderwijzingen. Ieder zij in z'n gemoed ten volle overtuigd en handele naar 't licht, dat hij heeft, en bereide satan geen vreugde, door van den doop 'n splijtzwam te maken«.

En verder: »Zijt ge gedoopt nadat ge geloofd hebt, heerlijk, maar oordeel den broeder niet, die als kind gedoopt, zijn doop verstaat en uitleeft«. (!)

't Is zeker wel goed bedoeld met dit schrijven van den Redacteur van O. O. — er zijn ernstige wenken in — zijn dwaling aangaande de bijbelsche doopsleer komt er echter sterk in uit.

De werkelijke doop en kinderbesprenging houden geheel geen verband met elkaar, maar zijn caricaturen! Ze wijzen naar twee verschillende richtingen, en waar men nu beide handelingen voor heilig houdt, moet er botsing komen, en is op dat gewichtige punt verdraagzaamheid uitgesloten, en komt de beginselloosheid nabij. In den Bijbel en nog ver in de geschiedenis der Gemeente is er geen sprake van tweeërlei doop of doop-vorm. En nog minder over een fondamenteelen doop, dan alleen den doop in den Heiligen Geest.

Wij zijn 't met den schrijver eens, als hij zegt: »Voorzeker, de doop is van groot belang«.

Maar daarom moet hij ook volgens het woord en den geest der H. Schrift bediend en geleerd worden.

De doop maakt de geloovigen niet één en heiligt hen niet. Dat doet de Heilige Geest. Als de Schrift over de eenheid der geloovigen spreekt, geeft zij o. a. deze omschrijving er van: »Eén Heere, één geloof, één doop, één God en Vader«. Dat is de openbaring van eenheid, die in de eenheid in Christus haar oorsprong heeft.

De openbaring dier eenheid is practisch het gezinsleven der plaatselijke gemeenten.

Alszoodanig behooren ze onderscheiden te zijn van de door den z.g.n. »kinderdoop« gechristianiseerde wereld, evenals de gemeenten ten tijde der Apostelen afgezonderd moesten blijven van het Jodendom of de Judaïsten, die ondanks hun besnijdenis, godsdienstigheid en gezindte-ijver, den Heilige en Rechtvaardige, hun Messias, den Levensvorst, verwierpen en aan 't kruis nagelden.

Die hatelijkheid zetelt in het hart van ieder onwedergeboren mensch. De wedergeboorte in Christus werkt scheiding eenerzijds, en een heilige eenheid anderzijds. De Waarheid boven alles.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gelijkenissen.

De zaaier. Het onkruid onder de tarwe.

Mat. 13 : 1—30 en 36—43.

Les voor Zondag 21 April 1929.

Toen Jezus nog met zijn discipelen door het land trok en teekenen en wonderen verrichtte, heeft Hij ook dikwijls tot de scharen gesproken. Onder die toespraken zijn de gelijke-

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing

32

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Eerst was Zandberg daar nogal voorspoedig. Tegenspoeden kwamen echter ook door sprinkhanenplagen, hagelslag en langdurige droogte. Ook brak een oorlog uit met de kaffers. Zandberg werd een zeer getrouwe kerkganger, kende echter geen wedergeboorte. Tijdens een groote droogte was Zandberg met andere farmers naar de markt gegaan, toen de regen in geweldige stroomen neerviel, zoodat er alle kans was, dat men de rivier niet meer intijds doorwaden kon. Zuid-Afrikaansche farmers zijn er echter altijd wel eenigszins op ingericht.)

Hij, die nog al een flink eind trekken moet, heeft steeds waterdichte kleeding en een goede voorraad proviand bij zich, en vergeet ook nooit een voorraad goede tabak. Kan hij dan eens niet door een rivier komen, dan weet hij zich wel eenigszins huiselijk in te richten.

Wanneer zijn wagen een tentwagen is, zit hij onder het kleed wel droog genoeg. Wanneer echter zijn wagen zonder kleed is, maakt hij het zich gemakkelijk onder den wagen. En is hij eenmaal onder den wagen gekropen, dan kan hij het daar wel dagenlang uithouden.

Hier gaat hij zijn potje koken, eten en slapen en kan urenlang in den regen zitten staren, er voor zorgend, dat zijn pijp nooit koud wordt.

Zulk een aanhoudende en geweldige regen als er nu begonnen was te vallen, hadden onze landverhuizers, zoolang zij hier waren, nog niet gezien. Volgens hun opgedane ervaringen rekende Zandberg tot dusver altijd op één dag wachten bij regenval. Wat moest hij nu beginnen, als het eens langer zou duren? Zij, Zandberg en zijn zoon, konden wel wat vasten, maar dat kon toch geen dagen lang duren. Toen nam de zeventienjarige Willem een kloek besluit.

»Vader«, sprak hij, »gij weet, dat ik goed zwemmen kan, en de ossen kunnen het ook. Ik zal er met de ossen wel overkomen, wanneer ik aan de rechterkant ga zwemmen, zoodat de ossen de kracht van den stroom het eerst opvangen. Wij haken de reserveketting aan de andere ketting vast en dan is het wel zulk een lang eind, dat de voorste ossen al kunnen trekken als de ketting zich begint te spannen. Dan gaat gij maar in den wagen zitten en dan trekken wij alles op het land. Ja, zoo zal 't wel gaan.«

Het waagstuk was echter gauwer verteld dan uitgevoerd. Zandberg keek naar de nog steeds neerrazende regen en op de nog voortdurend stijgende watermassa der rivier. Hij vreesde niet zonder reden voor het leven van zijn zoon. Maar Willem drong aan en tegen zijn betoog was weinig in te brengen, toen hij zeide: »Vader, nu ben ik nog niet slap en

nissen van bijzonder belang. Wat werkelijk zoo in 't leven der menschen voorvalt, vertelde Jezus om er voor begeerige toehoorders de dingen van het Koninkrijk Gods mee te verklaren.

Niet alle toehoorders hebben begrepen, wat Jezus er mee zeggen wilde. De onverschilligen, die liever aan wat anders dachten dan aan de dingen van het Godsrijk, hebben ze niet verstaan. Men moest over de gelijkenissen nadenken, om er gewin van te hebben. En wie daar geen lust in had, voor dien bleven Jezus' woorden dood. Dat waren de menschen, in wie het woord van Jesaja (6 : 9, 10) vervuld werd. Ze hoorden wel, maar namen het gehoorde niet ter harte. Wie het gehoorde ter harte nam en er over nadacht, die begreep Jezus steeds beter (zie Mat. 13 : 11, 12), die werd steeds rijker aan geestelijk bezit, evenals iemand, die zijn tijd en kracht en geld goed gebruikt en daardoor rijker wordt aan stoffelijke bezittingen. Bijzonder hebben de disc. van Jezus er van geprofiteerd, want zij werden op hun verzoek vaak nog weer apart onderwezen over de beteekenis van de gelijkenissen.

Van deze gelijkenissen zullen wij nu een paar weken aaneen in de Zondagsschool vertellen. Allereerst is aan beurt de gelijkenis van den zaaier. Vertel 13 : 1—3. Om deze gelijkenis te kunnen begrijpen, is er voor ons nog een moeilijkheid meer dan voor de disc. van Jezus. Het land, waaraan Jezus zijn beelden ontleende, was zoo geheel anders dan het onze. Dr. H. Th. Obbink geeft een eenvoudige en duidelijke beschrijving in deel I van „Oostersch leven". Wie dat werk bezit leze nog eens blz. 155 en vervolgens. En wie het niet bezit, moet trachten het in bezit of ter lezing te krijgen. 't Is een kostelijk werk voor Zondagsschoolmenschen.

Het land der Joden was zoo heel, heel anders dan het onze. Het had geen slooten en geen bepaalde boerderijen. Het bouwland, dat rond de dorpen lag, was in het droge jaargetijde, na den oogst, bijna gelijk aan het onbebouwde land, dat verder op lag. Daar het bouwland zeer zeker ook in dien tijd elk jaar door lot en meetsnoer werd verdeeld, werd er weinig zorg aan het land besteed: Een volgend jaar had wellicht een ander den akker.

Daar er geen slooten of andere moeilijk te overschrijden afscheidingen waren, liepen ook de voetpaden zoomaar over 't bouwland — dikwijls door bepaalde akkers heen.

De primitieve ploegen der Palestijnsche boeren waren niet geschikt, om deze paden flink los te breken. Ze wipten natuurlijk omhoog, brokkelden er een weinig aan, maar legden zulk een weg niet flink diep om, ook niet, al werden de voren dwars over den weg getrokken. Na het ploegen was zulk een weg oogenblikkelijk weer een weg; als er nog maar weinig menschen overgeloopen waren, waren de kluitjes fijn getreden en de oneffenheden weer vlak.

De bodem van Palestina was voor een groot deel rotsachtig, aan de oppervlakte veelal bestaande uit een soort krijtachtige kalksteen, die door invloed van lucht en water zich omzet tot een vruchtbare roodachtige leemaarde. De oneffenheden van het land brengen echter mee, dat op sommige plaatsen overvloedig van deze aarde is, en op andere plaatsen maar heel weinig. Men denke niet aan een laagje van 2 of 3 centimeter, zooals ik het wel eens heb hooren uitleggen; dat zou men ook met de ouderwetsche ploegen wel gemerkt hebben, en dan zou men er natuurlijk niet op gaan zaaien, of het moest al een heel klein, met zaaien moeilijk te vermijden plekje zijn.

De doornen en distelen, die diepe en sterke wortels hebben, konden met den ploeg niet genoeg gebroken worden en ander werk, ach, deed men zoo weinig aan den grond. Daardoor gebeurde het maar al te dikwijls, dat het reeds ontkiemde en opschietende koren aanstonds door de snelgroeiende doornen en distelen werd verstikt.

Na deze „landbouwkundige" opmerkingen beginne men de gelijkenis te vertellen. Op v. 9 worde nadruk gelegd in verband met hetgeen over het spreken in gelijkenissen hier boven is opgemerkt.

De disc waren zulke aandachtige en begeerige hoorders, zie v. 16. Zij wilden ook gaarne de verklaring der gelijkenis hooren, en Jezus gaf hun die. (De verzen 10—15 zijn in de inleiding verwerkt en behoeven m.i. niet afzonderlijk verteld te worden). De verzen 18–23 zijn zeker duidelijk genoeg. Men denke er zich goed in en bedenke een paar voorbeelden om den kinderen de zaak op eenvoudige wijze duidelijk te maken'.

Jezus vertelde meteen nog een andere gelijkenis, v. 24—30. Het gebeurt ongetwijfeld niet vaak, dat een vijandig mensch

---

zwak, maar morgen en overmorgen ben ik het vast en zeker, en eerder is het water beslist niet gevallen. Nu kan ik er nog doorzwemmen. Laat mij toch begaan!«

Toen de vader er niets meer tegen inbracht, sprong de moedige jongeling op, dreef de ossen bijelkander en spande hen aan de verlengde ketting aan. Zandberg laat zijn zoon bijna alles alleen doen. Hij kan het haast niet over zich verkrijgen, aan de gevaarlijke onderneming mee te werken. Willem echter overhandigt zijn vader de kleeren, in een bundeltje saamgebonden en gaat met het voorste paar ossen het wilde water in. Zoodra er aan de uitvoering van het plan niets meer te veranderen is, staat ook Zandberg zelf met zijn geheele wil er achter en gebruikt tevens zijn gezonde lichaamskracht, opdat alles wel moge slagen.

Willem en de voorste ossen zwemmen reeds. Door schreeuwen en door het suizende gegier van de lange ossenzweep spoorde de vader de dieren, die geweldig met den stroom moeten worstelen, aan. Eerst hebben zij niets anders mee te slepen dan de slappe ketting. Maar wanneer de ketting zich spoedig zal moeten spannen en de voorste ossen nog geen grond kunnen voelen, duwt de vader zelf achter den wagen aan om die zoo ver mogelijk in de rivier te schuiven, zoo ver, dat hij bijna tot de schouders in het water staat, om de dieren zoo lang mogelijk vrij te laten zwemmen. Eindelijk klimt hij in den wagen.

Hoe ver is Willem nu met het voorste paar? De ketting staat gespannen, de wagen schokt en schudt een beetje, maar komt niet verder, de ossen hebben nog geen vasten grond.

Wat moest men nu beginnen?

De vader op den wagen zag, dat men niets vorderde. Hij doorleefde nu, naar hij later bekende, de bangste oogenblikken van zijn leven. Maar de moedige, sterke zwemmer wist raad. Hij zwom alleen vooruit, kwam zoover dat hij waden kon en rukte de ossen aan een touw naar zich toe. Het zou gelukken.

De wagen was nog midden in den bruisenden stroom. »Vader, houd je vast!« riep Willem triomfantelijk om hetgeen bereikt was, maar in de bezorgdheid over zijn vader tevens. De wagen ging vooruit. Zoodra de voorste dieren bemerkten, dat zij grond hadden, trokken zij, op eigen veiligheid bedacht, nog geweldiger het geheele span achter zich aan en spoedig daarop waren zij met alles uit de bruisende rivier op den anderen oever gekomen.

Het was geheel volgens hun aard, zoowel van Zandberg als zijn zoon, dat zij thuis niet direct vertelden, hoe zij het water doorgekomen waren. De moeder dacht aan een gewone doortocht die iets lastiger was dan anders en vraagde niet verder. Maar Zandberg kon niet anders dan tot zijn vrouw zeggen: »Moeder, wij willen God danken, dat wij beiden weer gezond en wel terug zijn«, waarop hij de gewaagde overtocht vertelde.

(Wordt vervolgd.)

onkruid in andermans land 'zaait. Maar dat het voorkwam blijkt wel hier uit, dat de Romeinen een wet tegen deze handelingen hadden.

Dat het geen gewoon onkruid geweest is, spreekt vanzelf. Dan was er alleen wat meer onkruid geweest en zou men zich niet over een bepaalde soort hebben verwonderd. Het moet een onkruid zijn geweest, dat veel op de planten van het gezaaide zaad geleek, en eerst (zie v. 26) tegen het rijpworden zich van het koren begon te onderscheiden.

Bij de toepassing is dit van belang. Hier wordt niet geleerd, dat er in de gemeente geen tucht moet zijn en dat alle goddeloozen er wel bij kunnen behooren, maar daar zullen zijn, die zoo veel op de kinderen des koninkrijks gelijken, dat ze aanvankelijk er niet van te onderscheiden zijn; later zijn ze er zóó mee samengegroeid, dat verwijdering een gevaar voor de geloovigen zou opleveren. Dezen late men aan hun plaats. Voor ieder persoonlijk is hier een reden tot ernstig zelfonderzoek: *Ben ik werkelijk een kind des koninkrijks*, of heb ik alleen de uiterlijke overeenkomst met dezen en niet de innerlijke gemeenschap? Als in den grooten dag Jezus zijn engelen uitzendt, zal niemand hen kunnen bedriegen; zij zullen zich bij de scheiding niet vergissen. Die ooren heeft om te hooren, die hoore.

Misschien is de stof in deze les voor sommigen teveel, zij kunnen de laatste gelijkenis weglaten. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Romans.

„Steller dezes komt langs dezen weg tot u met een vraag ter beantwoording voor de Jeugdrubriek. Omstandigheden daartoe lokten mij uit om u deze vraag te doen toekomen. Zij luidt als volgt: „Passen romans of dergelijke minderwaardige boeken in onze Christelijke gezinnen?"

G. W. G. te A.

Wat is een roman?

Oorspronkelijk gaf men dezen naam bij de Romaansche volken aan werken, die in de volkstaal waren geschreven in tegenstelling met de Latijnsche voortbrengselen van de kerk, de wetgeving en de wetenschap.

Elk werk in de volkstaal was een roman. Of het verhaal gebeurd was of niet, speelde geen rol bij de benaming.

Langzamerhand echter werd dit anders. En op het oogenblik worden gewoonlijk die boeken voor romans aangezien, die zich door het ongewone, realisme, avontuurlijke, verzonnene kenmerken, terwijl meestal zijn personen afhankelijk zijn van de invloeden van de omgeving en ook de liefde er een belangrijke functie heeft te vervullen.

De roman kan uit de meest verschillende bouwstoffen zijn samengesteld en men onderscheidt alzoo vele soorten. De voornaamste zijn de historische roman, de tendenzroman en de zeden-roman.

En tot elke van deze drie soorten behooren vele boeken, waarin de beste christen zich mag verblijden en waarvoor hij zijn Heer en Heiland kan danken.

Om maar eens iets te zeggen van de historische roman, waarvan Walter Scott, die weldra in alle landen, ook in ons land navolgers vond, de schepper is. Wie leest niet gaarne de werken van Van Lennep b.v. „De Roos van Dekema" of „De Pleegzoon"? Wie grijpt niet zelfs in onze dagen gretig naar een boek van Mevr. Bosboom—Toussaint, b.v. „Het huis Lauernesse", „Gideon Florensz", „Majoor Frans"? Of naar „De Schaapherder" van Oltmans, naar „De Leeuw van Vlaanderen" en „Jacob van Artevelde" van Conscience? Of naar „Vorstengunst" en „In dagen van strijd" van Wallis? En mochten deze ouTjes wat te lang van draad voor ons wezen, dan hebben we ook nog wel aardige boeken van de hand van onze hedendaagsche schrijvers. Vinden b.v. de boeken van Marjorie Bowen niet een gretig onthaal bij het Oranjelievend deel van ons volk?

Ik weet wel dat als bezwaar tegen de historische roman wordt aangevoerd, dat de lezer ervan de grenslijn tusschen waarheid en verdichting moeilijk kan trekken. Maar men bedenke, dat het in deze soort literatuur nooit gaat om de waarheid van het zich voltrekkende, doch om de juiste schildering van de zeden en gewoonten in het behandelde tijdperk.

De tendenz-roman heeft de bepaalde strekking voor een godsdienstige, zedelijke, sociale of staatkundige meening propaganda te maken. Het ligt voor de hand dat de tendenz zich tegen het Christendom kan keeren en in vele romans is dat duidelijk merkbaar. Wanneer de haat de tendenz inspireert, verdient het boek in het vuur geworpen te worden hoe hoog zijn letterkundige waarde over Jezus ook moge wezen. Is het echter de liefde voor de waarheid en het recht, die ze heeft doen geboren worden, dan mag het aanspraak maken op onze belangstelling, want een Christendom dat zich aan geen eerlijke critiek wil onderwerpen is geen Christendom doch een stuk steen. Maar de tendenz kan ook de bedoeling hebben om het evangelie aan te bevelen. Vandaar, dat een belangrijk deel van onze christelijke boeken, die in onze kringen zoo zeer op prijs worden gesteld, tot de tendenz-romans moeten worden gerekend.

De zeden-roman beschrijft het dagelijksche leven van vroegeren en lateren tijd. Er zijn gelukkig vele goede zeden-romans. Wie geniet zelfs nu nog niet van een werk als „Klaasje Zevenster" van Van Lennep? Ook hebben vele christelijke schrijvers, al is het met minder talent, ons zeden romans geschonken, die wij gaarne een plaats inruimen op ons boekenrekje. Of wordt, bij voorbeeld, Penning's „Voortrekkersbloed" door ons de deur gewezen? En begroeten we niet een werk van dit genre van Tine Bonnema of Mevr. Van Hoogstraten—Schoch met blijdschap? Zelfs de goede detectieve-roman, moeten wij plaats inruimen. Vele vertaalde werken van Holmes brengen niet alleen aangename verpoozing, maar scherpen bovendien den geest en wekken op tot opmerkzaamheid en voorkomen dat de duivel een oorkussen van het hart gaat maken. En wat zullen wij zeggen van sommige avontuurlijke romans, die meerendeels buiten den zeden-roman vallen? Hoe hebben wij als jongens gesmuld in de werken van den Franschen schrijver Jules Verne! Wij beklagen nog een ieder, die door verkeerde vrees gedrongen, ze onaangeroerd laat liggen.

* * *

Wat de roman onder ons verdacht heeft gemaakt — en niet ten onrechte — is het realisme en het fatalisme van de nieuwere schrijvers.

Zij brengen met hun realisme vaak weerzinwekkende bijzonderheden van het dagelijksche leven. En met hun fatalisme teekenen zij zwakkelingen, die voor de omstandigheden buigende, zich aan de grootste euveldaden bezondigen om daarna hun ontwaakt geweten toe te schroeien met de verontschuldiging, dat zij het niet konden helpen, dewijl zij erfelijk zijn belast.

Het is vooral tegen deze realistische en fatalische romans, die onze boekenmarkt overstroomen, dat wij op onze hoede moeten zijn. Want in den grond der zaak verheerlijken zij het kwaad. Zij brengen hun karakters haast nooit naar den hoogen maar bijna altijd naar de diepten en zij sleepen allen in die diepten mee, die hun zielen van ze verzadigen. Onnoemelijk is het onheil, dat deze soort boeken, waarbij wij nog voegen vele onmogelijke avontuurnovellen, in jonge, gevoelige

zielen hebben aangericht. Daarvan zouden onze rechters in de groote bevolkingscentra van ons land droevige verhalen kunnen schrijven.

* * *

Onze jeugd wil lezen. Onze jeugd moet lezen. Wij ouderen, die wat meer levenservaringen hebben opgedaan, moeten ervoor waken, dat onze jeugd boeken in de handen krijgt, waarin de haar zinnelijke begeerten worden gevoed en die de magische middelen zijn, waarmede zij zelfmoord pleegt.

Ik ben dankbaar voor de vraag van broeder G., al was het alleen maar om erop te wijzen, dat onze gemeenten, die immers gaarne veel zorg aan haar jonge menschen besteden, op het gebied van de leċtuur een zeer ernstige roeping hebben te vervullen. Het komt mij voor, dat vele gemeenten in de vervulling van deze dure roeping schromelijk te kort schieten met het droevige gevolg, dat de jongelieden in het labyrinth van boeken naar de verkeerde grijpen en voor zichzelf en het Koninkrijk Gods verloren gaan.

Een goed uitgeruste bibliotheek is beslist onontbeerlijk voor ons Jeugdwerk.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN

De Algemeene Vergadering der Unie

In verband met bovengenoemde Vergadering brengen we het volgende onder de aandacht der Gemeenten:

1. *De Algemeene Vergadering der Unie* zal D.V. gehouden worden te *Hengelo (O.)* op *10* en *11 Juli e.k.*

2. De in verband daarmee te houden *Voorjaars-Com.-Vergadering* zal gehouden worden op 22, 23 Mei te . . . . ?

3. *Voorstellen* etc. voor de *Agenda* der Algemeene Vergadering moeten voor den 15 Mei e.k., met korte toelichting voorzien, aan ondergeteekende worden toegezonden.

4. *Afgevaardigden* moeten worden gekozen en aan den Secr. der Unie worden opgegeven, eveneens voor 15 Mei.

5. *Candidaten* voor drie Com.-leden kunnen worden gesteld. Aftredende zijn J. Huizinga, B. Planting en A. H. Zerbst.

6. Desgelijks *Candidaten voor de Redactie »De Christen«* en *»De Zaaier«*. Deze aftredenden zijn echter herkiesbaar.

7. *Beknopte mededeeling* over uw Gemeente voor het Jaarverslag ziet ondergeteekende gaarne tegemoet.

8. Voorstellen etc. voor de *Agenda der Com.-vergadering* (ook van Com.-leden) worden vóór 1 Mei ingewacht.

In de hoop, dat we over nalatigheid niet te klagen zullen hebben, verblijf ik met br.groeten.

B. PLANTING, Unie-Secr.

Tolstraat 117, Amsterdam (Z.)

Onze Radio-Uitzending

Van verschillende personen, zoowel in als buiten onze gemeenschap, kwam er bericht in van instemming met onze uitzending in Januari j.l. en uiting van verlangen naar de uitzending in April e.k.

Wij betuigen langs dezen weg onzen hartelijken dank aan allen, die door woord, geschrift en vooral door hun bijdrage uiting gegeven hebben van belangstelling en waardeering.

Sommiger getuigenis was bepaald treffend. Uit de velen slechts deze eene. Br. P. te O. schrijft o.a.: »Wij hadden onze kamer vol met buren en vrienden. Tegen 8 uur werd de spanning merkbaar. Prachtig hebben we alles verstaan. 't Was net alsof we er bij waren. Allen waren aan 't einde diep onder den indruk. Zelf was ik er zoo door ontroerd, dat ik er den geheelen nacht bijna niet van geslapen heb. Wat is God toch goed, dat Hij ook op deze wijze met het heerlijk Evangelie tot ons komt!«

Uit die vele berichten blijkt duidelijk, dat 1000en in ons land, van alle mogelijke kerkelijke en niet-kerkelijke richtingen, veelal met aandacht geluisterd hebben.

Met het oog op den gunstigen indruk, die deze uitzending heeft gemaakt, meenen we wel aan te mogen nemen, dat de e.k. uitzending onzerzijds op veel belangstelling kan rekenen.

De voorbereiding voor deze e.k. uitzending is thans reeds in zulk een stadium, dat ik daarover wel het een en ander voorloopig kan mededeelen.

Onze e.k. Evangelisatie-Samenkomst met Radio-uitzending vindt D.V. plaats op Donderdag 25 April 's avonds 8—10 uur vanuit de kerk der Baptisten Gemeente te Groningen.

Benevens Ds. J. Louw, de leider van deze Samenkomst, hopen ook Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal en Ds. K. Reiling van N. Weerdinge als sprekers te dienen. De heer Joh. Bos zal als organist fungeeren en het Zangkoor der gem. „De Lofstem" zal onder leiding van haren directeur A. Bos, een viertal schoone liederen zingen.

Een en ander wordt echter in een volledig programma uitgewerkt en zal t. z. t. in »De Christen« onder uwe aandacht worden gebracht.

Mag ik ten slotte er nog even uwe aandacht op vestigen, dat we in dezen niet slechts vragen om uw gewaardeerde belangstelling en gaven, maar, voor alle dingen ook, om uw ernstige voorbidding. Ook hier is aan Godes zegen alles gelegen. Bidt met ons, om dien zegen voor de sprekers en alle medewerkers, voor de toehoorders en niet het minst voor de vele luisteraars.

Namens het Unie-Radio-Comité,

B. PLANTING, Voorz.

Het adres van br. H. de Jonge, Secr. der Bapt.

Gemeente te N. Weerdinge is niet 3e Kruisdiep, maar *no. 73.* Men gelieve dat in de Statistiek te veranderen.

B. PLANTING.

STATISTIEK.

De Secr. der Gem. Haarlem verzoekt thans nog te willen mededeelen, dat de Jongedochtersvereen. 26 leden telt. Hij had verzuimd deze rubriek in te vullen.

B. PLANTING.

BERICHT.

Br. T. Jansma deelt mede, dat hij door het Schoolcomité te Hamburg op 1 Sept. '29 als Seminarist wordt aangenomen.

B. PLANTING.

Ontvangen van de Bapt. Gem. te 2e E. f 10.—.
11 Mrt. '29. G. BROERTJES, Penn. U.-R.-C.
Postr. 142741. Heerenweg 82, Heemstede.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van G. S. H. te A. f 2,50.

J. L.

Allen die iets verschuldigd zijn aan »Ons Depôt« of Ned. Bijbel Gen. worden beleefd verzocht deze bedragen te willen inzenden voor 1 April e.k. aan den Depôthouder.

Postrekening 50836. K. KUIPERS,
Lagestr. 143, Deventer.

Bidden.

Een bidprocessie voor oogstzegen komt ook voorbij een slecht verzorgde akker.

Toen zeide een boer trouwhartig: „Mijnheer de pastoor, hier geeft het bidden niets, hier moet mest op!"

Men kan ook wel eens te veel op het bidden schuiven. Men moet ook flink aanpakken!

„Arbeid zonder gebed is slavernij,
Gebed zonder arbeid is bedelarij!"

[KÖGEL.]

Heden overleed, nog vrij onverwachts, in zijn Heer en Heiland, onze geliefde Echtgenoot, Vader, Behuwd-, Groot- en Overgrootvader

JAN LIST,

in den ouderdom van ruim 74 jaar.

Wed. T. LIST—Bos.
Groningen, P. ENGELSMAN. J. ENGELSMAN-Holwerda.
Apeldoorn, J. PLEIJZIER-List. B. PLEIJZIER.
Anjum, H. LIST. R. LIST-de Wind.
Almelo, D. v. d. PLOEG-List. J. v. d. PLOEG.
Scheveningen G. LOUW-List. C. LOUW.
Apeldoorn, W. MEIJER-List. L. MEIJER.
„ M. LIST. G. LIST-Vos.
Klein- en Achterkleinkinderen.

Joh. 14 : 2—4.

Apeldoorn, 19 Maart '29.
Vlijtscheweg 21.

De ter aarde bestelling zal plaats hebben op Zaterdag a.s., ten 1 uur vanaf het sterfhuis.

Heden verblijdde ons de Heere met de voorspoedige geboorte van een flinken Zoon.

C. HUYZER.
N. HUYZER—Schermer.

Haarlem, 18 Maart '29.
Ged. Schalkburgergracht 44.

Heden overleed zacht en kalm in de volle verzekerdheid des geloofs, onze geliefde Echtgenoot, Vader, Behuwd- en Grootvader

Siebren Dikkens,

in den ouderdom van bijna 69 jaar.

Wed. S. DIKKENS,
Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.
Haulerwijk, 18-3-'29.

Heden overleed in de hope des Eeuwigen levens onze geliefde Moeder, Behuwd-, Groot- en Overgrootmoeder

Anna Christina Erents,

Weduwe van NICOLAAS BERNARDUS SICCAMA,

in den gezegenden ouderdom van 81 jaar.

Uit aller naam:
M. A. SICCAMA.
Groningen, 17 Maart '29.

Heden behaagde het de Heer tot zich te nemen onzen Broeder

S. DIKKENS,

in den ouderdom van bijna 69 jaar.

Zijne betoonde trouw en stille toewijding zullen in dankbare herinnering blijven.

DE BAPTISTE GEMEENTE.
Haulerwijk, 18-3-'29.

Zoo de Heer wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

WILLEM KRUIT
en
SIEMTJE KALSBEEK

den 2den April den dag te herdenken dat zij voor

40 Jaar

door den band des Huwelijks zijn verbonden.

Hunne dankbare Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

Weerdingermond.
Ter-Apel West.

Nummer 2072. VRIJDAG 29 MAART 1929. 48e Jaargang.

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE-GEMEENTEN IN NEDERLAND

VERSCHIJNT ELKE WEEK

Abonnementsprijs: voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.-, voor 't buitenland per jaar f 5.- alles bij vooruitbetaling

Redactie-adres: Ds. J. LOUW, Piet Heinstraat 58a, Groningen - Administratie-adres: H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge. Postrekening 42318

Advertentieprijzen op aanvrage Adres: Tj. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht - - - - -

HOOFDKANTOOR
ROTTERDAM OOSTZEEDIJK 324/32
FILIALEN
AMSTERDAM K. NIEUWENDIJK 8 — DEN HAAG PAUL KRUGERL 2-8 — GRONINGEN N. EBBINGESTR 121 — LEEUWARDEN KERKSTRAAT 1 (HUIZUM)

Kom eerst eens bij ons kijken!

Ook U zult dan ongetwijfeld Uw keus voor een ORGEL of PIANO bij ons doen. - Verscheidene Uwer collega s deden hetzelfde en waren **volmaakt tevreden.** - Onze van ouds alom als meest betrouwbaar bekende naam staat **U borg**, dat ook U content zult zijn en **blijven.**
H. H. Leden bijzondere condities. Vraagt Prijscourant en inlichtingen, ook omtrent de zeer gemakkelijke betaling, aan

JOH. **DE HEER**
ORGEL- EN PIANOHANDEL

Ds. Visscher: Van de Arme Friesche Heide

Bij de verschijning van dit prachtige boek is er eene ontroering door het land gegaan! Dr. J. H. Gerritsen, Herv. Pred. te Den Haag, schreef er van: „Onder de menigte van boeken mag dit kostelijke boek niet verloren gaan. Beurtelings zult ge weenen en lachen. Welk een eenvoud, trouw en liefde en geloof liggen daar op de heide verborgen. Wij kunnen niet op tegen Lutske met haar warme hart — tegen Tabe met zijn aandoenlijke trouw — tegen dien eerlijken Wiebe Doustra, die aan een boom spijkerde, dat bij hem, den armen stakkert, de verloren drie guldens en een rijksdaalder terug te bekomen waren . . . . .” Het is een schat van aandoenlijke verhalen. Van strijd en kommer, maar ook van vrede en zonnestralen in de donkerheid. Een greep uit den inhoud volgt hier:

Midden op de arme, koude Friesche heide. „Een huis van 10 gulden”. Ds. Visser's bezoek bij deze hutbewoners. Een stukje levensellende. De hut verkocht. Opbrengst f 2.50. Oude Taeke van Rottevalle. Rijk in zijn armoede. Sterven en begrafenis. Een lange winter en geen werk. Een lichtstraal. De heideontginning brengt uitkomst. Van de heide naar de gevangenis. 35 jaar opgesloten. Gratie verkregen. Als grijsaard terug. Gebroken en verslagen. „Waar moet ik heen?” Aangrijpend wederzien. Een pistool voor een Bijbel. Een zonderling bruiloftfeest. Marten en Lutske. Veertig jaar getrouwd. Een Koningskind. De tocht naar de bidstond. Door het dak van de hut binnengeslopen naar zijn geliefde (een vermakelijke historie.) Lutske's avontuur met twee zwervers. Het jakje (aandoenlijke vertelling.) Lutske's groote verandering. Balsem in haar zielewonden. Lutske naar huis. Uitgedragen uit haar hutje. Marten in de eenzaamheid. Van droefenis gestorven. Het ledige hutje. De erfenis van oude Zwopkje. De eerste huwelijksdag van Oets en Baaike. Stroopersavonturen van Wolter Bas. Acht dagen en nachten alleen bij een krankzinnige vrouw. Wiebe Doustra vindt geld. De geit van Barend Hopsma. De aardappeldiefstal. Het water aan de lippen. Een zendeling onder de polderjongens. Kerstfeest met oudjes boven 65 jaar. Oude Tjaling en zijn huishoudster en nog meer treffende vertellingen van Ds. J. A. Visscher en van zijn arbeid en weldoen onder deze arme, vergeten hutbewoners. Met fraaie platen versierd, o.a. van „Marten en Lutske in feestdos”, waarbij ge moet weenen en lachen. Omvang van het boek 208 bladzijden, royaal uitgevoerd, keurige letter. Een prachtboek uit honderden!

II. E. GERDES IN LEIDEN EN VLAANDEREN. Een verhaal uit den Spaanschen Tijd. Vol spanning. Inhoud o.a.: Antoon Moreau komt tot bekeering. Door priesters achtervolgd. Afscheid van zijn vurig Roomsche moeder. De vlucht van Vlaanderen naar Leiden. Een Jezuït, als Kruidendokter vermomd, volgd listig zijn spoor. De overrompeling. Een bange nacht. In Doorniks kerkerholen. De geuzen beramen reddingsplannen. Tusschen hoop en vrees. List tegen list. De nacht der bevrijding. Op leven en dood. Blijdschap en droefheid. Getrouw tot in den dood. De Kroon des levens, enz. enz. Gerdes' prachtigste boek, 190 bladz.

III. JOHANNA BREEVOORT. Vrouwen van beteekenis uit het Oranjehuis. Wat is dit een prachtboek! Hoe fijn teekent de schrijfster deze vrouwen. Vanaf Juliana van Stolberg, de moeder van Willem de Zwijger, tot aan Koningin Emma. Vooral het intieme leven, 190 bladz. fraaie platen. **Sierlijk gebonden.**

IV. UDDO. De Hannekemaaiers. Treffend verhaal uit Friesland, 150 jaar geleden. Bij het hier beschreven nachtelijk drama kwamen om het leven een reizend Duitsch koopman en een „hannekemaaier”. Vele aangrijpende momenten, en vol leering, 80 bladz.

V. UDDO. Aller Afschrapsel. Boeiend verhaal uit de bittere vervolging der Afgescheidenen. Eenige Hoofdst: Waarom toch, moeder? — In de schuur van den schoenmaker. — Overvallen. — Een brief uit de gevangenis. — Arme Saapke. — Door Engelen bewaakt. — Meer dan Overwinnaars, enz. enz. 150 bladz.

TOEGIFT BUNDELTJE VOORDRACHTEN, inhoudende 12 uitgezochte stukken voor Vereenigingen en Bruiloften.

f 2.90 is de prijs voor deze zeer mooie spotgoedkoope boekenverzameling (ze komen u doorelkaar op nog geen 60 ct., plus een toegift.) Wie No. 1 er bij wenscht in keurigen prachtband betaalt **f 0.50** meer, dus **f 3.40.** Fonkelnieuwe boeken! Zend postwissel of girostorting op ons No. 31769 van f 2.90 of f 3.40, en meld er bij „Aanbod Arme Friesche heide.” Franco thuis!

Uitgeverij BOEIJENGA, Kleinzand 89, Sneek

No. 2072 VRIJDAG 29 Maart 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

HIJ LEEFT!

(Paasch-hymne).

Laat ons de lof des levens zingen,
Want Hij, die dood was, leeft!
't Is feest voor arme stervelingen —
Wijl Hij hun 't leven geeft.

* * *

Hij leeft, de Heer van dood en leven,
De Held, de Levensvorst.
Voor zondaars wilde Hij Zich geven —
Hij heeft hun schuld getorst.

* * *

Hij is de Opstanding en 't leven;
Zoo wie gelooft in Hem,
Zal naar Zijn woord als Hij ook leven,
En eeuwig zijn met Hem.

* * *

Nu vliet de levensstroom reeds krachtig
Tot aan des aardrijks end;
Het Woord des levens toont zich krachtig,
Zoover men volken kent.

* * *

De Opgewekte zal eens komen —
Het Pascha wordt vervuld;
Die in Hem leeft wordt opgenomen,
In heerlijkheid gehuld!

* * *

Welzalig, die in Christus leven;
Hun sterven wordt gewin;
Zij treden, zonder vrees of beven,
Des hemels zalen in.

* * *

De God des levens gaf hun 't leven;
Hij neemt het Zijne weer,
Zijn roem wordt eeuwig dan verheven
Door dienaars van hun Heer.

(Openb. 22 : 3).

S. N. v. B.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

LEVEN!

»*Ik leef en gij zult leven!*« Joh. 14 : 19.

»Ik leef, en gij zult leven!« dat is de kostelijke Paaschboodschap. *Ik leef!* Zoo heeft Jezus reeds gesproken vóór Zijn opstanding. O, wat is dat toch een geweldig woord: Ik leef! — Enkele schreden scheiden Hem nog maar van Golgotha. Spoedig zullen Zijn lippen in den dood verbleeken, en nochtans spreekt Hij met Goddelijke, koninklijke rust en overtuiging: Ik leef! — Wij weten anders slechts van Een, die gezegd heeft, Deut. 32 : 39, »Ziet nu, dat Ik, Ik DIE ben, en geen God met Mij. Ik dood en maak levend; Ik versla en Ik heel; er is niemand, die uit Mijne hand redt!« Wij kennen slechts Hem, die Zijn hand naar den hemel strekt en zegt: Ik leef in eeuwigheid! Jezus als Gods Zoon was volkomen verbonden met den Vader. Daar was geen scheiding, geen verschil tusschen hen beiden, het was, zooals Jezus het ons gezegd heeft: »Ik en de Vader zijn één!« Er was een Goddelijk leven, dat beide doorstroomde. »Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelven«. (Joh. 5 : 26.) En daarom kan Jezus zoo optreden en spreken: »Ik leef!«

—o—

Al het andere is overigens gesteld onder de heerschappij des doods. De bloemen verwelken, de menschen wandelen daarheen als een schaduw, hun leven is gelijk een damp, als het gras, als een bloem des velds. De dood heeft overal het laatste woord. Ja, zelfs de sterren en zonnen zijn gedoemd uit te dooven — maar Jezus spreekt van zichzelf: »Ik leef!« — Wat zijn wij dan anders, zooals wij 's Zondags bijeenvergaderd zijn, wat zijn wij dan anders, Zondagsfeestkleed en levensgevoel ten spijt, dan een stervende gemeente? Het kloppen der pols, het ademhalen der borst, het dient

niet enkel tot instandhouding van het leven, het is ook steeds bezig aan de vernietiging van ons aardsche leven. In de nabijheid van elke stad is een andere stad, een doodenstad. Van ons allen geldt het: De voeten dergenen, die uwen buurman begraven hebben, zijn voor de deur, en zullen u uitdragen. De geheele geschiedenis der menschheid is als één groote begraafplaats. En daar lezen de opgroeiende generaties de inschriften der gestorvenen, en ze worden moe van dit werk en ook zij leggen zich op hun beurt neer om te sterven.

—o—

En te midden van deze wereld der ontbinding, deze wereld van stof en asch, deze ondergaande, voorbijgaande wereld roept Jezus het koninklijke woord: Ik leef! Wij mogen gerust dit woord den Opgestane in den mond leggen. Jezus moest wel is waar eerst in den dood gaan. Maar nu is de Bruidegom uit zijn kamer te voorschijn gekomen, de zon is opgegaan aan het firmament, Jezus is opgestaan uit het graf. Wanneer Jezus niet opgestaan is, dan is ons geloof ijdel. Dan zijn we nog in onze zonden. Dan zijn allen, die in Christus ontslapen zijn, verloren; dan is onze prediking tevergeefs, en dan zijn we niet anders dan valsche getuigen, die tegen God getuigd hebben. Maar nu is Christus opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. 1 Cor. 15 : 20. Halleluja! — Hij, die uit het graf verrezen is, Hij zegt: Ik leef! —

—o—

Het ongeloof maakt ook heden evenals altijd zijn aanmerkingen. Wat de Evangeliën ons mededeelen over de verschijningen der Opgestane, och, dat is enkel verbeelding bij de discipelen geweest. Maar het ongeloof kan niet verklaren, hoe het dan komt, dat dezelfde discipelen, die zoo bang, zoo vreesachtig waren, zoo laf en trouweloos waren als Petrus, dat dezelfde man even later opgetreden is met den heldenmoed zonder weerga en voor de geheele wereld durfde bekennen, dat Jezus Christus de Heere, hun Heere was. Hoe ontstond dan deze merkwaardige verandering? Uit een vreesachtig hart ontstaat zulk een moed niet vanzelf. Verder wordt er beweerd dat het waanvoorstellingen geweest zijn van overspannen heethoofden, z.g. hallucinaties. Maar dan ontstaat voor ons het onbegrijpelijke, dat dan het edelste en diepste en beste en kostbaarste, wat de menschheid bezit, ontstaan is uit het ziekelijk brein van een warhoofd, uit een overspannen verstand. Neen, neen, wij kunnen niet gelooven, dat God Zijn grootste, wonderbaarste openbaringen zou hebben toevertrouwd aan kranke menschenzielen. Zijn hoogste gedachten, de gedachten over Zijne Goddelijke openbaringen heeft Hij toevertrouwd aan gezonde menschen, en dan blijft er ten slotte geen andere weg, om deze verandering te begrijpen, dan dat Jezus Christus uit het graf verrezen is als de Opgestane Zone Gods. Ik leef! — —

—o—

Wat beteekent het dan voor Hem zelf, voor de Opgestane, wanneer Hij zegt: Ik leef!? Wanneer wij innerlijk bedrukt zijn, wanneer wij overweldigd worden door de moeiten en zorgen van het leven, dan zeggen wij wel eens: »Ach, dat is geen leven meer«. Maar wanneer er andere tijden komen en wij ons eens goed laven kunnen aan den drinkbeker der vreugde, dan gevoelen wij soms: »Dat is nu werkelijk eens leven«. En dan vermoeden wij iets van het ware, echte leven. Jezus is opgestaan, en daarmee kwam al het lijden dezer tijd en dezer wereld onder Zijne heerschappij. Leven en zaligheid beteekent van nu af aan voor Hem hetzelfde.

—o—

Hoe kwam het toch, dat Maria Magdalena op dien Paaschmorgen den Heiland niet herkende? Het was immers hetzelfde aangezicht, dat aan het kruis verbleekt was? Maar op het aangezicht van den Opgestane moet een vreugde te zien zijn geweest als nooit te voren, zooals de discipelen nog nimmer gezien hadden. Ik leef! zoo jubelt nu de gansche gedaante in onbeschrijfelijke vreugde. Ik leef!

Wanneer een gevangene vrij wordt van zijn ketenen, wanneer hij zich weer vrij bewegen en weer doen en laten kan wat hij wil, dan zegt hij ook wel: nu begin ik pas weer eens te leven! Nu kan men het leven pas weer eens leven noemen, voor dien tijd kon het die naam eigenlijk niet dragen. Leven en werken behoort bijelkaar, en eerst iemand die een *werkzaam* leven leidt heeft het gevoel van werkelijk te leven. Sedert Jezus opgestaan is, begon Zijn werk in het groot. Nu zijn er voor Hem geen grenzen en geen beletselen meer. Nu kan Hij met Zijn Geest werken door alle tijden heen, waar en hoe Hij maar wil.

—o—

»Ik leef!« kan Hij nu zeggen als de Opgestane. — Ach, al het andere leeft zich langzamerhand uit. Ieder mensch leeft zich uit. Alle tijden leven zich uit, alle wijsheden der menschen leven zich uit. Er is slechts Één, die zich nooit uitleeft, en dat is Jezus. Jezus' liefde, Jezus' Geest, Jezus' genade leven zich nooit uit, en daarom kan Jezus zeggen: Ik leef!

—o—

Iets anders willen we echter ook nog ter harte nemen en overdenken: *Gij zult leven!* Wat is dat toch voor een belofte. Hoe? Gij zult leven? O, maar dan zal ik ook leven en dan zult gij ook leven. »Gij zult leven!« Dat zullen we reeds nu, in dit leven, ondervinden; reeds vóór wij zullen sterven. Wanneer een mensch zoo gedrukt en terneergeslagen hier op aarde moet leven, dan is dat geen werkelijk leven te noemen. En weet gij, wat een mensch het meest terneerdrukken kan? Dat is het gevoel van schuld. Dat is een onzuiver, gebonden geweten, en dat drukt ons terneer, zoodat wij niet het rechte genot hebben van het leven. Maar wanneer deze druk van het geweten weggenomen is, dan kan men zoo recht tevreden en gelukkig zijn, dan kan men werkelijk blij zijn, dat men leeft.

Denkt aan de discipelen. Ach, wat zullen ze in de dagen tusschen goede Vrijdag en Paschen niet alles innerlijk doorleefd hebben. Wat moeten zij het innerlijk benauwd gehad hebben! O, waarom hebben wij Hem verlaten? Waarom hebben wij Hem verloochend? Waarom waren wij zoo ontzettend laf en bang? Waarom? En daar verschijnt de Opgestane in hun midden en roept hen toe: Vrede zij ulieden! En daarmee was hun geheele schuld afgedaan. Alles was nu weer

nieuw geworden, en het was hun, alsof ze weer opnieuw begonnen te leven. Gij zult leven!

—o—

Ziet, dat geldt ook ons, dat is ook voor u en voor mij. Jezus verdrijft de schuld. Jezus reinigt het geweten. En daar moet iedereen blijde en gelukkig worden, die de overtuiging heeft: mijn schuld is begraven en vernietigd. »Wie is het, die verdoemt? Christus is het, die gestorven is; ja, wat meer is, die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt«. (Rom. 8 : 34.) — Misschien zijn er ook nog andere dingen, die u terneerdrukken, die uw hart belasten en bezwaard maken: lichamelijke gebreken, nood, zorgen, misschien door uwe kinderen; zorgen misschien door uw aardsche beroep. Zie, dat alles wordt gemakkelijker om te dragen, al deze lasten worden lichter voor u, wanneer dé groote last van uw leven weggenomen is, wanneer gij er van overtuigd zijt, dat gij vrede hebt met God, dat gij verzoend zijt door het dierbaar bloed van Jezus Christus. »Gij zult leven!« Dat zegt Jezus tot ons, doordat Hij de schuld van ons leven in het verleden bedekt. Maar Hij roept het ons ook toe in den tegenwoordigen tijd, Hij roept het ook heden in ons leven, in ons geweten: Gij zult leven: Dat beteekent: Ik wil den dood in u dooden! Wat is het dan, waardoor wij onder den ban van den dood zijn geplaatst? Wat is dan de dood in ons? Het is het egoïsme, dat in ons woont, het koude egoïsme, dat ons steeds meer in den dood trekt. O hart, waarom zijt gij zoo onverschillig en zoo koud tegenover God? Waarom zijt gij steeds zoo ongehoorzaam tegenover Zijne bevelen? Waarom kunt gij het niet verdragen, dat de menschen ondankbaar tegen u zijn? Waarom zijt ge er steeds zoo op bedacht, iets te zijn voor het oog van anderen, en het goede, dat anderen hebben, deze te benijden? Waarom probeert gij altijd weer, u zelf op den voorgrond te plaatsen en anderen achteruit te zetten? Omdat de zelfzucht, omdat het egoïsme in u de teugels in handen heeft. En waar de zelfzucht regeert, daar is de dood. Want alleen reine, onbaatzuchtige liefde is leven. O, Heer Jezus, Gij zijt liefde, en daarom zijt Gij het leven! En Gij roept ons arme menschenkinderen toe: En gij zult ook leven! En daarom smeeken we U: Vervul Gij ons met Uw liefde! Vervul Gij ons met Uw reine Jezusliefde, opdat ook wij beginnen te leven. »Gij zult leven!« Ja, dat zullen wij ervaren, dat zullen wij werkelijk ondervinden. Jezus wil ons optrekken tot Zijn liefdeleven. En door de kracht van Zijn genade zullen wij dan in staat zijn te strijden tegen onszelf, tegen onze gevoeligheid, tegen ons wantrouwen, dat we tegenover anderen hebben, te strijden tegen onze onreinheid.

—o—

»Gij zult ook leven!« Dat wil ook zeggen over dood en graf en eeuwigheid heen. Omdat de eerste Christenen daarvan vast overtuigd waren, zeiden ze: Sterven is voor ons *gewin!* En daarom hadden ze begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn. (Phil. 1 : 23.) En daarom hebben ze ook heel gerust en getroost hunne dooden aan den schoot der aarde toevertrouwd, omdat ze er vast van overtuigd waren, dat ze in mochten gaan in de hemelsche Stad, het nieuwe Jeruzalem. — Waarom gaan we eigenlijk zoo graag ernstige doodsgedachten uit den weg? Waarom wordt zoo vaak aan ernstige zieken en stervenden de nabijheid van den dood verhuld? Omdat wij menschen van huis uit er nog te vast van overtuigd zijn, dat dit leven het ware leven is, en dat wij nog zoo Heidensch denken, door te meenen, dat achter den dood nog zoo iets als een schaduwleven zou zijn. »Gij zult leven!« zegt Jezus. »Het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is«. (1 Joh. 3 : 2.)

Wij zullen rein en heilig leven! Wij zullen dan aanschouwen inplaats van gelooven. Wij zullen dan eindelijk hebben en bezitten inplaats van steeds weer te ontvangen en het ook weer te verliezen. Gij zult leven! Wanneer Christus ons leven is, dan is sterven werkelijk gewin voor ons. En dan mogen de aardkluiten op het deksel van onze laatste behuizing neervallen, — over dood en graf klinkt het toch juichend: »Jezus leeft, en wij met Hem. Dood! waar is uw schrik gebleven? Jezus leeft, en Zijne stem, Roept òns ook weer *eens* in 't leven, Zal ons eens met eer bekleên: Dit is onze troost alleen«.

N. P. G. B.

Hoe Jezus de Zijnen onderwees.

Op de Zendings-Conferentie in 't vorige jaar op den Olijfberg bij Jeruzalem gehouden (Paschen '28) werd o. m. gesproken over godsdienstige opvoeding, en daarbij gewezen op het opvoedend onderwijs, dat onze Heere Jezus Zijnen leerlingen gaf toen Hij op deze aarde wandelde. Een fragment uit het rapport van bovengenoemde Conferentie nemen wij het volgende over uit het „Nederlandsch Zendingsblad".

„Omtrent den omvang en de wijze van Jezus' onderwijs wenden wij ons om voorlichting allereerst tot het voorbeeld van onzen Heer. Hij werd het meest aangesproken als „Meester" en Zijne volgelingen werden genoemd „leerlingen" of „discipelen". De groote verandering, waardoor een groep Gallileërs bekwaam werd gemaakt om „de wereld in beroering te brengen", getuigt van de wonderbaarlijke uitwerking van Zijn arbeid. Wij zullen niet veel leeren, wanneer wij verzuimen na te gaan, hoe Hij hen heeft opgevoed; maar als wij die leiding naspeuren met verstand, door de liefde verlicht, dan zullen wij ontdekken met hoeveel geduld en inzicht, medegevoelend verstaan van hun nooden, en nooit falend in middelen, om daarin te voorzien, Hij hen van stap tot stap geleid heeft tot het hoogtepunt van 't Pinksterfeest. Wij zien in de Evangeliën, zoowel het doel als den gang van Zijn onderwijs en kunnen in 't algemeen de opeenvolgende stadiën daarvan volgen.

Wij bemerken dan allereerst, dat er bij Hem geen tegenstelling bestaat tusschen onderwijzen en prediken, opvoeden en evangeliseeren. Hij heeft altijd één en hetzelfde doel: aan de menschen den weg te openen om zóó van hun eigenliefde verlost en zóó met de liefde tot God en den naaste vervuld te worden, dat zij het ware leven Gods deelachtig mogen worden. Hun hart moet worden vervuld met een vurig ververlangen naar heiligheid, hun verstand voor de volle kennis van de waarheid, hun wil in overeenstemming gebracht met den wil van God. Als Jezus hun dit alles toont, belichaamd in Zichzelf; als zij ontdekken, dat Hij is de openbaring Gods in het vleesch, bovenal wanneer zij het einddoel volbracht

gesteld zijn, dat hun dochters iets zullen leeren. Maar het is een teleurstelling, dat ze slechts in één school kwamen waar een paar meisjes konden lezen. Niet één van de meisjes die nu gekomen zijn kan lezen. Ze wenschen kennis te verzamelen. Moge het ons gegeven zijn om hen, terwijl zij leeren lezen, in kennis te brengen met Jezus Christus en Zijn liefde. Zoodat zij blijven wenschen om kennis te verzamelen en niet verzadigd mogen zijn als ze straks woorden kunnen spellen en dan zinnen kunnen lezen. Dat hun verlangen moge groeien en dat zij mogen vragen om te verstaan wat zij lezen. Dat zij al leerende en al lezende wijs mogen worden tot zaligheid. G. R.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gelijkenissen.

Mostaardzaad en zuurdeeg; schat en parel.

Mat. 13 : 31—35 en 44—46.

Les voor Zondag 28 April 1929.

Wij gaan weer een paar gelijkenissen van Jezus vertellen. Door de eerste twee wordt aangeduid, welk een groote beteekenis het Godsrijk krijgen zou, ofschoon 't een schijnbaar nietig begin had.

Alweer neemt Jezus zijn beeld uit het landleven. Hij zeide: Het Kon. der Hemelen is te vergelijken met het mostaardzaad. Nu — zullen de menschen wel gedacht hebben — dan is 't ook niet veel! Dat gold n.l. voor het kleinste zaad. Dit wil niet zeggen, dat het daar nu nog en ook bij ons voor geldt. Er zijn wel kleinere zaden! Maar in dien tijd had het den naam, het kleinste te zijn.

Wat is dan zoo'n klein zaadje in den akker? Schijnbaar niets. Doch geduld! Vertel van den groei. Het mostaardzaad ontwikkelt zich tot een struik van eenige meters hoog.

Dat is een beeld voor den uitwendigen groei van het Godsrijk.

Weer een andere gelijkenis. Een vrouw die brood bakken wilde, wordt voorgesteld. Dat deden de vrouwen in den regel zelf. Vertel, hoe zij door haar deeg een weinig zuurdeeg werkte. Dat maakte langzamerhand dien geheelen klomp deeg anders.

Zoo werkt het Godsrijk ook in 't verborgen. Als de Heer zijn Koninkrijk in ons hart opricht, dan worden jongens en meisjes, mannen en vrouwen anders; steeds meer. Het heeft kracht om ons anders te maken.

Maar soms willen wij niet luisteren naar de stem van Jezus in ons hart. Ach, wij zijn niet zoo gemakkelijk als een deeg. Er is in ons veel tegenstand. Geven wij dien prijs, dan krijgt het Kon. Gods vrijen toegang in al ons denken en handelen, en het maakt ons anders. En als het vele menschen anders maakt, dan is dat aan heel de streek straks te merken. O, dat een ieder zich toch late „doorzuren" met het Kon. Gods; dan wordt de wereld anders. Want het Kon. Gods heeft groote kracht, naar buiten en naar binnen.

— o —

We hebben voor deze les nog twee gelijkenissen. Ze zijn ook maar klein, doch zeer leerzaam.

Een man was ergens op een stuk land aan 't werk. Of hij daar voor loon arbeidde of dat hij misschien den akker in huur had, weten we niet. Maar op zekeren dag vond hij een schat. Misschien uit vrees voor roovers in de aarde verborgen en daar vergeten. Dat kon best, als b.v. de eigenaar in een oorlog of door een plotselinge dood stierf. Daar had de man nooit aan kunnen denken. Wat was hij blij! De vreugde over het ontdekken is van beteekenis. Stel die dus flink duidelijk voor aan de kinderen.

Maar . . . . de schat hoorde bij den akker. De man mocht hem niet meenemen. Dat zou stelen zijn! Hoe nu? Eerst weer bedekken, (verbergen). Maar alle dagen dacht de man er aan. Hoe moest hij het aanleggen, om dien schat in zijn bezit te krijgen? Hij moest den akker kunnen koopen. Dan — denk ik — ging hij naar den prijs informeeren. (Voor geld is immers ongeveer alles te koop). Natuurlijk had hij zijn laatste penning er voor over. Maar ach . . . . dan had hij nog niet genoeg. Wat deed hij toen? Hij ging zelf aan 't verkoopen; nu dit dan dat; alles verkocht de man, wat maar verkocht kon worden. En toen, o, wat een vreugde, had hij genoeg, en . . . kocht hij den akker met d e n s c h a t. Ach, die akker was bijzaak, daarvoor had hij niet zooveel moeite gedaan. Maar nu had hij den s c h a t.

Ga dit toepassen. Als iemand de oogen open gaan voor de waarde van het Godsrijk, dan neemt het hem geheel in beslag. Dan heeft hij er alles voor over. — — En wat moet hij er voor betalen? Zijn hooge dunk van zichzelf: zijn verkeerde begeerten; *zijn eigen ik*; *ook zijn geld en goed moet* hij er voor over hebben. Hij heeft zich zelf en alles wat hij heeft er graag voor over. En dan krijgt hij dien schat ook gewis.

Dan vertelde Jezus ook nog van een koopman in paarlen. Deze man zocht schoone paarlen. Die eerste man vond zijn schat geheel onverwacht, naar 't schijnt. De paarlenkoopman zocht. Hij dacht waarschijnlijk, dat er ergens heel schoone paarlen moesten zijn. En hij vond er een van groote waarde. De waarde is niet in gangbare munt aangegeven. Misschien mogen we daaruit afleiden, dat de waarde niet in geld kon worden genoemd. Deze man had er ook alles voor over.

De eene mensch vindt het Kon. Gods op andere manier dan de ander. Maar wiens hart er voor open gaat, die heeft er alles voor over en is er heel blij mee.

Het is ook alles waard. Wie het niet boven alle dingen stelt, die krijgt het niet in zijn bezit Maar wie er alles voor over heeft, die krijgt het zeker. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Jezus en het Kind.

(Referaat, gehouden op een ouder-avond te Stadskanaal).

Wanneer ik vanavond een paar gedachten in uw midden zal neerleggen, doe ik dat in verband met den arbeid, die ons hier heeft bijeengeroepen.

We lezen in Mattheüs 18 van de discipelen, dat zij Jezus vroegen, wie toch wel de meeste in het Koninkrijk der hemelen zou zijn.

Jezus ziet daarop eens om zich heen en Zijn vriendelijke oogen blijven een wijle op de kinderen rusten, die zich in Zijn nabijheid zoo op hun gemak gevoelen en spelen.

„En Jezus een kindeken geroepen hebbende, stelde dat in het midden van hen en zeide: Voorwaar zeg ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan".

* * *

Jezus voelde zich altijd tot de kinderen aangetrokken. Hij hield van kinderen en de kinderen hielden van Hem. Hij had steeds een vriendelijk woordje voor hen. Hij kon niet hebben, dat de discipelen ze wegstuurden. Hij voelde zich recht op Zijn gemak onder kinderen en wanneer de moeders ze tot Hem brachten, omarmde Hij ze in alle

teerheid en zegende ze en bad voor ze. Wij vragen ons af, wat Jezus wel met ze en voor ze heeft gebeden? Is het niet, dat zij tot voorbeeldige mannen en vrouwen mochten opgroeien? En wat zal Jezus den kinderen soms hebben weten te boeien door een vertelling! Hij kan groote menschen op zulk een eenvoudige wijze de waarheden Gods duidelijk maken. Wat moet het voor de kinderen niet een genot zijn geweest om naar Hem te luisteren!

Welnu, wij Zondagsschoolonderwijzers voelen ons gedrongen Jezus' voorbeeld te volgen. Ook wij hebben ze lief en zoo graag toch willen wij evenals Jezus, het beste, dat wij hebben aan hen doorgeven. En wij hebben beste dingen, waaronder het beste van het beste, namelijk Jezus zelf.

* * *

Jezus dan riep een kindeken tot zich en stelde dat in het midden van de discipelen.

Ik zie die kleine min of meer verlegen voor Jezus en Zijn vrienden staan. Wat de Heiland van hem vertelde, kon het niet goed begrijpen. Maar het gehoorzaamde Jezus toen deze het wenkte, blijmoedig en bleef rustig in Zijn nabijheid, totdat de Heer zeide, dat het wel weer kon gaan spelen.

Dit kind gaf een aanschouwelijke les aan volwassenen. En het geeft nog steeds diezelfde les, namelijk, dat we Jezus kinderlijk vertrouwen behooren te schenken en dat, wanneer Hij roept wij moeten komen. Een bijzondere eigenschap van het kind is, dat het niet bij zichzelf oordeelt, maar dat het tot vader en moeder, tot de ouderen opziet en van deze leiding aanneemt.

Gij ouders, moet worden als de kinderen in deze dingen. En tot wie zult ge dan opzien? Van wie zult gij dan leiding ontvangen? Is het niet van God in Jezus Christus? En gelijk de kinderen onder het aannemen van leiding gelukkig zijn en flink worden, zoo zult ook gij onder het aannemen van leiding blijde harten hebben en tot voorbeeldige karakters groeien en uw taak als ouders heerlijk kunnen vervullen.

En ik mag zeker wel vragen of gij al tot Jezus om leiding opgezien hebt? Nog niet? Moet gij dan vanavond niet van het kind leeren? Jezus roept u; waarom zult gij niet komen?

* * *

Jezus riep het kind; het kind kwam en liet zich door Hem gebruiken.

Wien Jezus tot zich roept, wil Hij gebruiken.

Velen, die naar mij luisteren, hebben hun hart den Heer ontsloten en weten door ervaring, hoe goed het is een kind van God te zijn.

Maar nu verder. De Heer heeft een doel met ze. Wat is dat doel?

Is het niet om van ze, evenals van dit kind, een toonbeeld te maken van het Koninkrijk der hemelen? Leeringen wekken, maar voorbeelden strekken. Een levend voorbeeld spreekt duidelijker taal tot het menschdom dan de welsprekendste redevoeringen. Het bevestigt de waarachtigheid van den ouderstrouw, die het gestalte heeft gegeven. Zijn ook wij toonbeelden van het evangelie van Gods genade? Maakt de Heer door middel van ons aan de wereld duidelijk, dat de godzaligheid een groot gewin is? En weet gij, ouders, dat God u o zoo gaarne wil bezigen als toonbeelden van een blijden christelijken levenswandel voor al de uwen? Indien gij als ouders en wij als onderwijzers ons aldus laten gebruiken, dan mogen wij tezamen goede verwachtingen bewaren aangaande uw jongens en meisjes.

Het is echter niet uitgesloten, dat de Heer u niet alleen aan Zijn zijde roept om toonbeelden te zijn van de waarheid. Maar ook om voor Hem te werken. Hij wekt in uw hart misschien de begeerte op om Hem te dienen als onderwijzer of onderwijzeres op de Zondagsschool, of als werker onder knapen, of als evangeliezaaier onder de grooten.

Wat ik vanavond dan tot u zeg, is: Gehoorzaamt Hem. Het kind, dat Hij geroepen had, was aanvankelijk wellicht een weinig verlegen. Doch door Zijn vriendelijkheid hielp hij het over zijn schuchterheid heen. Jezus helpt altijd degenen, die Hij roept, over hun bezwaren heen. Ook wanneer zij tegen het werk opzien, dat Hij van ze vraagt.

TJ. VAN KOMEN.

Jong-Gronau op bezoek bij Jong-Hengelo.

Het is niet de gewoonte om van elke propaganda-vergadering een verslag uit te brengen. Maar dezen keer was het wel iets bijzonders. Het was de eerste keer, dat de Gronausche jongemenschen de propaganda vergadering bezochten in Hengelo. Met 2 autobussen kwamen de jonge Duitschers in Hengelo aan, alwaar ze in de kerk werden verwelkomd. Ons kerkgebouw was van onder en boven geheel bezet, zoodat er om en bij de 300 personen aanwezig waren. Na gebed en openingswoord werd het programma, dat goed verzorgd was, afgewerkt. Zang, muziek, voordrachten en samenspraken wisselden elkander af. En velen konden getuigen: het was ons goed daar te zijn. Een woord van dank komt zeker toe aan het Gronausche guitaargezelschap, bestaande uit een twaalftal dames die op zeer verdienstelijke wijze hare liederen begeleidden met de muziek aan hare instrumenten ontlokt. En het was met een zekere jalouzie, dat we moesten erkennen, dat we zooiets nog missen op onze Jongel. Verg. Het uur van scheiden brak te spoedig aan. Nadat de Duitschers ons nog gezamenlijk „Nu tot wederziens" toezongen en al de aanwezigen het koor herhaalden, werd de vergadering met dank aan God gesloten. De Duitschers stapten in de autobussen en riepen ons nogmaals een „auf Wiedersehen" toe, waar wij van harte mee instemden.

MEDEDEELINGEN

LIEFDEMAAL.

De gemeente Groningen noodigt belangstellenden hartelijk uit tot deelneming aan haar Liefdemaal, dat D.V. gehouden zal worden op den *eersten* Paaschdag a.s., des namiddags om *5 uur*, in haar kerkgebouw.

LEEUWARDEN.

Secretaris der gemeente Leeuwarden is: J. Visser, Noordvliet 11 boven.

DELFZIJL.

De gemeente Delfzijl denkt den tweeden Paaschdag des n.m. 3 uur Liefdemaal te houden en verwacht gaarne afgevaardigden van omliggende gemeenten.

JAC. A. HEIJNEN.

Bond van Bapt Gemeenten in de Veenkoloniën.

AGENDA

van den te houden BONDSDAG op *2den Paaschdag a.s.* in de Bapt. Kerk te *Stadskanaal.*

10—10½ uur.	Bidstond. Leider br. R. Hamster van Vriescheloo.
10½—10¾ „	Zang van het Zangkoor »Polyphonie« van Stadskanaal.
10¾—11 „	Openingswoord door den Voorzitter Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal.
11—11½ „	Referaat. Ds. J. Hekhuis van Muntendam.
11½—12 „	Bespreking referaat.
12—1½ „	KOFFIEPAUZE. (Gelegenheid tot het stellen van schriftelijke vragen).
1½—1¾ „	Zang v. h. Zangkoor »Polyphonie«.
1¾—2¼ „	Bijbelbespreking. Inleider br. Metz van Stadskanaal.
2¼—3¾ „	Theepauze (Liefdemaal).
3¾—4 „	Zang v. h. Zangkoor »Polyhonie«.
4—4½ „	Slotwoord.

Het zoo beroemde gemengde dubbelkwartet van de Bapt. Gem. te Stadskanaal zal ook eenige liederen ten gehoore brengen.

(Het belooft een mooie dag te worden).

Zusters, Broeders en Vrienden, neemt uw boterham mede!

De Secr. J. BOJTEN Johzn.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Zending van de gem. Haarlem f 50,—; de gem. Utrecht f 38,86.

Utrecht. A. H. ZERBST.
Giro 68108. Rijnlaan 128bis.

Ontvangen van Bapt. gem. te G. f 20.—.

17 Mrt. '29. G. BROERTJES, Penn. U.-R.-C.
Postr. 142741. Heerenweg 82, Heemstede.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van J. R. te Dr. f 10.00; Wed. L. B. te K. f 5,00; N. N. te Sch. f 2.50; Wed. B. R. te A. f 10.00.

J. LOUW.

ZWOLLE.

Br. H. Paalman Jr. te Zwolle deelt mede dat hij heeft opgehouden Secr. der Gemeente aldaar te zijn.

's-Gravenhage, Maart 1929. De Gemeente alhier maakt belanghebbenden bekend dat van de te haren gunste gesloten geldleening 1918, de per 1 April a.s. vervallende coupons, alsmede de hiernagenoemde uitgelote aandeelen aan onderstaand adres betaalbaar zijn.

Uitgeloot zijn de nos. 15—34—36—46—47—53—64—65—86—93.

Tevens wordt toezending verzocht van het in 1928 uitgelote, doch tot op heden niet verzilverde aandeel no. 51.

C. MEIJNER, Neptunusstraat 136c, Scheveningen.

De Gemeente Harlingen beriep tot haren Voorganger Ds. J. van Dongen van Stavoren.

CORRESPONDENTIE.

Br. G. te S. Een zaak voor Adm. en drukker, die u nader zullen inlichten. E.-R.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van een Dochtertje

RENSKE.

W. GORTER.
J. GORTER—Schouten.
Sneek, 14 Maart.

Verloofd:
FROUKJE DE JONG
en
WILLIE KRAMER
Jan Luikenstraat 9.
Receptie van 4 tot 5 uur.
Eindhoven, 31 Maart '29.
[1e Paaschdag].

Verloofd:
HELENA A. EILERTS
en
JAN BONDER
Deventer, 29 Maart.
Akkerstr. 8, Deventer.
»Brinkgreven«,

Wie kan mij het t.w. adres zenden van

H. HAGER, oud adres Amsterdam, Tugelweg 71[1].

S. EISINGA, oud adres Rumpen—Brunssum, Haaneberg 63.

Bij voorbaat mijn dank.
De Adm.

Verloofd:
T. HARDENBERG
en
H. H. OLYSLAGER
med. docts.
Stadskanaal, *Van Boekerenstr.*
Nieuwe Pekela.
Ontvangdag 30 Maart.
3.30—5 uur.

God geeft ons Zijn hemelsche gaven in de normale omstandigheden van het dagelijksch leven in kleine porties; maar wij willen meestal alles ineens hebben.

LIJST VAN BELANGRIJKE ADRESSEN:

Commissie der Unie.

DAGELIJKSCH BESTUUR.

Ds. K. Reiling, Voorz., Nw. Weerdinge.
Ds. B. Planting, Secr., Tolstraat 117, Amsterdam.
A. H. Zerbst, Penningmeester, Rijnlaan 128 bis, Utrecht, Postrek. 6810

ARCHIVARIS.

Ds. K. Kuipers, Langestr. 143, Deventer.

„De Zaaier", Maandblad voor Evangelisatie.

Redacteur: Ds. B. Planting, Tolstraat 117, Amsterd.
Administrateur: Ds. J. Jeronimus, Kepplerstr. 326, den Haag, Postrek. 107005.

„De Kindervriend"

Weekblad voor Evangelisatie onder de jeugd.

Redactie: Ds. J. Louw, Piet Heinstraat 58 a, Groningen, Postrek. 102064.
Administratie: Ds. C. Brandt, Haulerwijk. Postrek. 139378.

Nederl. Baptiste Jeugdraad.

Ds. J. W. Weenink, Stadskanaal, Voorzitter.
Ds. K. Reiling, Nw. Weerdinge, Secr.-Penningm.

Depôt voor geschriften.

Beheerder: Ds. K. Kuipers, Langestraat 143, Giro No. 50836. Deventer.

Zendingskas.

A. H. Zerbst, Penningm., Rijnlaan 128 bis, Utrecht, Postrek. 68108.

„Voorzorg".

Vereeniging tot ondersteuning van emeriti Predikanten, hunne Weduwen en Weezen.

J. G. Olijslager, Voorzitter, Nieuwe-Pekela.
C. J. Louw, Secretaris, Kanaalweg 5, Scheveningen.
S. Houkes, Penningmeester, Haulerwijk (Fr.). Giro No. 134474.

No. 2073 VRIJDAG 5 April 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

PAASCHZANG.

Vrijgekochten uit den dood!
Staakt uw schreien! Wilt niet zorgen!
Ziet naar Hem uit in uw nood,
Als de wachters op den morgen!
't Licht moge op- en ondergaan;
Maar de Heer is opgestaan.

O, mijn ziel! wanneer de nacht
Des vertwijflens, des bestrijdens,
U bestormt en aanvecht, wacht!
't Allerdonkerst uur des lijdens
Zal in blijdschap overgaan,
Want de Heer is opgestaan!

Ja! de Heer is opgestaan!
Gods bazuinen zullen klinken!
De eerste dingen zijn vergaan,
Nieuwe heemlen zullen blinken!
Nieuwe tijden vangen aan —
God is scheppend opgestaan!

DA COSTA.

Jezus Christus, de Hope der Menschheid.

doch nu zien wij nog niet dat hem (den mensch) alle dingen onderworpen zijn, maar wij zien Jezus, met heerlijkheid en eere gekroond. Hebr. II : 8, 9.

Het is Gods bedoeling, dat alle dingen aan den mensch onderworpen zullen zijn.

Dat hooge doel is echter nog niet bereikt. De menschheid is nog niet tot hare bestemming gekomen. Maar wel is er nu onderpand en zekerheid, dat ze hare bestemming bereiken zal. We zien *nog* niet dat den mensch *alle dingen* onderworpen zijn *maar* we zien Jezus, met eere en heerlijkheid gekroond. Al is de menschheid in haar geheel nog verre van hare bestemming verwijderd, in den Persoon van den Heere Jezus heeft ze hare bestemming gegrepen. Hij, de Zoon des menschen, zit aan Gods rechterhand; Hij heeft alle macht in den hemel en op aarde. Er is niets hoogers dan Gods troon en in dien troon heeft Jezus een plaats ontvangen. De Zoon des menschen zit dus hooger dan alle schepselen; alle tronen staan onder den Zijne; alle schepselen zijn al Zijn heerschappij onderworpen. In den *mensch* Jezus Christus is in vervulling gegaan, wat God eens gezegd heeft: alle dingen zijn aan Hem onderworpen.

Daarom is Jezus de hope der menschheid. In Hem ligt haar toekomst vast. Hij verwerkelijkt in haar Gods bedoeling; Hij trekt haar op tot hare bestemming.

Wanneer we alleen letten op het tegenwoordige, dan verstaan we dit niet ten volle. Hier is een mengeling van licht en duisternis; een openbaring van de heerschappij van Jezus en van de macht van Satan. Nu eens treedt de werking van den Geest van Jezus voelbaar op; dan wordt ze weer teruggedrongen. Vaak wordt ze ontkend; soms bestreden. Die geestesgesteldheid, die spreekt, »laat ons Zijne banden verscheuren«, is nog niet verdwenen. Maar 't geopend oog ziet Jezus: »met eer en heerlijkheid« en we weten dat het feit, dat heel de wereld niet aan Jezus onderworpen is, slechts een »nog niet« is.

* * *

Dat niet alle dingen aan Christus onderworpen zijn, dat de maatschappij niet uit den Geest van Christus leeft; dat de verhouding der volken door andere beginselen geregeerd wordt, ziet ieder, maar voor ons, die Jezus zien, »met eer en heerlijkheid gekroond« wordt dat een *»nog niet«*. Al het andere is *voorbijgaande*, Jezus is *komende*. De geschiedenis toont *dit* duidelijk aan dat, hoe machtig de zonde ook is, de genade haar aan macht *overtreft*. Ze zegt voor allen die hooren kunnen, met overweldigende duidelijkheid: de toekomst is aan Jezus Christus. Satan is *ont*troond; Jezus *stijgt* ten troon. Satan is verslagen en *trekt terug*; Jezus *heeft* overwonnen en verovert steeds meer terrein. Zijn Geest, de beginselen, die Hij ge-

proklameerd heeft, dringen steeds dieper door en vinden steeds meer instemming.

I. *Niet alle dingen zijn aan Christus onderworpen.* We willen daarbij eerst uitdrukkelijk stilstaan. Er kan licht een nevel voor de oogen komen. Men spreekt van christelijke volken; christelijke staatkunde; christelijke maatschappij; en daardoor zou men zoo gemakkelijk kunnen vergeten dat alle dingen *niet* aan Christus onderworpen zijn. We mogen ons bij het bestaande niet neerleggen; het nog minder als goed aanvaarden en verdedigen. Tegen het bestaande, voorzoover het *niet* aan Christus onderworpen is, moet ons leven een voortdurend protest zijn.

Het moest anders zijn. Het gaat ook op iets anders aan. God leidt het naar iets anders toe. Het evangelie is een groot, goddelijk protest tegen het bestaande; het is een omzettingsboodschap, een boodschap van de grootste, en diepstgaande verandering. Het predikt wedergeboorte, d. w. z. een alles omvattende verandering voor den enkeling en de schepping. Dit moeten we bedenken, opdat we met God medegaan en Hem in Zijn plannen dienen. Waar alle dingen *niet* aan *Christus* onderworpen zijn, mogen wij aan den toestand *niet wennen*, er *geen* vrede mee hebben.

Nog zien wij niet dat alle dingen aan Christus onderworpen zijn. Nemen we dit woord naar z'n breedte. De Zendingskaart zegt ons, dat het grootste deel van het aardoppervlak wordt ingenomen door volken, die buiten het evangelie leven; nog verstoken van den invloed van Christus. Het *zuur*deeg is daar nog niet in het deeg. In Europa wonen nog Mohammedanen, in 't Oosten en Noorden zwerven nog heidensche volksstammen. Van 2.000.000.000 menschen staan ± 700.000.000 onder den invloed van het licht, dat in Christus is opgegaan. Van de 3 menschen 1, die iets afweet van de heerschappij van Christus!

Nog zien wij niet dat alle dingen aan Christus onderworpen zijn. Nemen we het woord naar z'n diepte. In hoeverre zijn allen, die iets van Hem af*weten* aan Christus onderworpen? Hoevelen *er*kennen Hem als hun Heer? Sommigen verwerpen Hem openlijk — de on-christen en, anderen houden hun hart verre van Hem — schijn-christenen. De Heere alleen kent de Zijnen, kent ze allen.

Laat ons deze vruchtbare vraag nog een oogenblik vasthouden. Gij zijt een wereld op zichzelf. Gij hebt u aan Christus onderworpen. Is die onderwerping volkomen? Die moet over »*alle* dingen« gaan, over *heel* het leven, over *al* het uwe. 't Is ook in ons leven: *niet* zijn alle dingen aan Christus onderworpen. We hebben reden voor de bede: »ach, wierd mijns Heeren heerschappij in mij door niets verkort!« En we begrenzen haar zoo licht! Uzelf gadeslaande, moet ge zeggen: »Ik zie nog niet, dat alle dingen aan Christus onderworpen zijn«, d. w. z. gij zijt nog niet tot uw bestemming gekomen.

Maar toch: te zien is er *iets*. De Geest van Christus heeft reeds veel veranderd. Hij overwon de slavernij; bracht de vrouw tot eere; Hij schiep de inrichtingen van barmhartigheid; een nieuwe rechtsopvatting, een nieuwe verhouding van mensch tot mensch, een nieuw saamhoorigheids- en verantwoordelijkheidsgevoel.

We zien het in onze omgeving, in onzen broeder, we voelen het in ons eigen hart, dat bij alle gebrek en zonde, we niet los zijn van Christus. Ja, we voelen dat, van Christus ons los te maken, ons het *leven* zou kosten. — Geef u rekenschap van wat ge zijt — misschien gaaft ge u nog niet *willens* aan Christus over — dit zult ge bij uzelf kunnen vaststellen, dat Christus reeds macht over u *heeft*. — Begeer dat dit *iets, alles* worde.

II. *Dat niet is echter een nog niet.* Christus heeft *alle* macht. Hij zit in het midden van den Troon, d. w. z. Hij is Middelpunt. Drager van alle gezag. Met het oog op den Overwinnaar-voor-eeuwig, den verrezen en verheerlijkte Heer, hebben de Apostelen hun overwinningen behaald. — »*Nog* niet«, zegt het geloof en zegt de geschiedenis, zegt de diepe overtuiging van het eigen hart, dat onder de macht van Christus kwam en zegt de weg der menschheid. Maar eens zal *alle* knie zich buigen.

Armen en geringen, hoofdzakelijk lijfeigenen, waren aanvankelijk de dragers van de heerschappij van het Woord, het leven van Jezus Christus en . . . . . . ze hebben een wereldrijk uit de voegen gelicht en omgestooten! Na 3 eeuwen was de gedaante der oude wereld veranderd en de heerschappij van Jezus Christus over 1000en harten *moest* worden erkend, en aan Hem moest de Schepter worden overgegeven. Tevergeefs poogde Keizer Julianus dezen loop der dingen te stuiten, door 't heidendom nieuw leven in te blazen en priesters te maken tot predikers van heidensche wijsheid.

Ook toen was het *nog* niet, maar 't schoof naar dat *alles* toe. Het Koninkrijk Gods groeide als een mosterdzaadje en drong door als een zuurdeeg. Zoo is 't voorzien en voorspeld. De Hervorming beteekende een verdieping van Jezus' heerschappij. Ook toen *nog* niet, maar de reinigende en verheffende invloed van het evangelie is doorgegaan en werkt nog steeds. 't Gaat in de richting van »*alle* dingen«, van de volkomene onderwerping van *heel* het leven aan Hem, die in den Troon gezet is, den Zoon des menschen.

Heel de geschiedenis zegt het ons: de *toekomst* is aan Christus. Al 't andere is verdwijnende, Zijn heerschappij is *komende*. We hebben geen reden tot roemen maar wel tot *danken!* We hebben veel vrijheden en voorrechten. Terug wil niemand maar nog zijn we er niet. De zaligheid is ons nu nader dan toen we eerst geloofd hebben.

Christenen! verstaat *uzelf*, verstaat den gang der dingen. Uw leven staat in het teeken van den heiligen onrust van het »*nog niet*«. Gij zijt in den overgang; wij en de menschheid *met* ons. Gelukkig een overgang van den nacht naar den morgen; van de macht van Satan tot het Koningschap van God.

Paulus *voelde* het, *verstond* het, en zeide: »niet dat ik reeds gegrepen heb, of alreede volmaakt ben«. Dat het *nog niet* is, weet ieder geloovige wel.

Maar dat andere moet er ook zijn, als heilig antwoord op de kritiek der wereld; als openbaring daarvan, dat we de heilige onrust van het *nog niet* kennen: maar ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht.

Want daartoe beklom Jezus Golgotha, daartoe stolde Z'n leven in den vloek weg, opdat Hij de zonde teniet zou doen en ons en met ons heel ons geslacht grijpen zou, en ons tot onze bestemming brengen als »Overste Leidsman ter zaligheid!«

Verstaat waartoe God u bestemde, verstaat waartoe Jezus verbrijzeld werd, verstaat den roep uws harten!

L.

LOSSE SCHAKELS.

Voor wie is de Zondagsschool? Sedert het aantal Chr. Scholen sterk is toegenomen en daarmede ook het aantal kinderen, dat Chr. onderwijs geniet, is de vraag meermalen opgekomen: Zijn nu onze Zondagsscholen nog noodig? Ofschoon velen ongetwijfeld wel gevoeld zullen hebben, dat de Chr. School voor een belangrijk deel het werk der Zondagsschool overbodig maakt, kon men er toch niet toe besluiten om dit werk te staken.

Naast de kinderen, die de Chr. school bezoeken, zijn er altoos nog velen, die leerlingen zijn der openbare school. Dat voor deze laatsten een uur onderwijs in den Bijbel noodig is, voelt ieder. Maar wat dan te doen met de kinderen, die uit onze gezinnen komen en bovendien nog de Chr. school bezoeken? Hen weren? Dat durfde men niet. En toch — had men niet menigmaal het gevoel, deze kinderen niets nieuws meer te kunnen brengen? De stof kenden ze immers?

Ondanks dit hield men de Zondagsschool aan voor allen. Ik denk, dat hierin de gedachte meegespeeld heeft, dat men voor de kinderen iets doen moet. Dat zij naast de godsdienstoefeningen, iets aparts moeten hebben. Of men hen wel altijd op de meest doeltreffende wijze hielp, bleef een open vraag, maar de goede wil had behoefte iets te doen voor het geestelijk welzijn der onrijpe jeugd. Men voelde als Gemeente zich schuldenaar, ook tegenover het kind, gaf het kind de Zondagsschool en kon niet besluiten de Zondagsschool los te laten, hoe goed bijbelsch onderwijs de Chr. school ook geeft.

De gehechtheid aan de Zondagsschool. Op de Zondagsscholen van de Gereformeerde Stadsevangelisatie te 's-Gravenhage West bleek 70 % der leerlingen uit Geref. gezinnen te komen. Daar dit niet strookte met de taak der Zondagsschool „Gods Woord te brengen aan kinderen, die hiervan geheel of gedeeltelijk verstoken zijn", werd bepaald dat na 1 Januari geen kinderen uit Geref. gezinnen meer aangenomen zouden worden.

Daarbij konden echter niet alle betrokken ouders zich neerleggen en dezen stichtten een eigen Zondagsschoolvereeniging, een daad, die door den betr. kerkeraad natuurlijk weer ten zeerste werd afgekeurd. Als reden werd opgegeven: dat, wie onder de kinderen van kerkleden evangeliseert, den zegen miskent, dien het leven binnen den kring der kerk medebrengt.

De moeilijkheid ligt voor ons elders en wel in het groote verschil in Schriftkennis tusschen kinderen uit onze gezinnen en van de Chr. School komende en die die buiten de Chr. sfeer opgroeien.

En een tweede zaak waarop de aandacht steeds gevestigd moet blijven is de wijze, waarop de stof ge-

boden wordt. Het moet er op de Zondagsschool om gaan dat de geestelijk zedelijke strekking der verhalen, den ondergrond van het gebeurde, het *leven* in de geschiedenis, gekend worde.

De Gemeente moge echter wel getrouwelijk het kind in het *midden* plaatsen en zich naar het kind schikken.

Gewestelijke Konferenties in Europa in den herfst van 1930 De lezers herinneren zich de gewestelijke Konferenties in 1926 gehouden in verschillende centra van baptist leven in Europa, onder leiding van den thans overleden president van onzen Wereldbond, Dr. Mullins. Onze afgevaardigden Ds. Planting en Ds. Reiling bezochten de bijeenkomst te Gelsenkirche. Het voornemen bestaat in de herfst van 1930 weer dergelijke konferenties te houden. Uitverkoren centra zijn ditmaal: Rome, Oradea Mare of Arad (Roemenië), Warschau (Polen), Moscou (wanneer toegang tot Rusland verleend wordt), Dorpat (Estland), Koningsberg (Duitschland), Oslo (Noorwegen), *en een stad in Holland*. De tegenwoordige president Dr. John Mac Neill heeft beloofd zich hiervoor drie maanden te zullen vrij maken.

Het geweten en het Kerkelijk Reglement. In Groningen zal een tiende predikant komen in de Ned. Herv. Kerk. De Vereeniging van Vrijzinnig Hervormden in die stad, in het bezit van een eigen predikant, verzocht Kerkeraad en kieskollege, als tienden predikant iemand van de vrijzinnige richting te beroepen.

Daarop gaf de kerkeraad een breedvoerig antwoord, waarvan de conclusie luidde, dat hij „om des gewetenswil voor God, niet kon en mocht ingaan op dat verzoek".

Dat antwoord werd in het Vrijz. Godsd. Kerkblad uitvoerig besproken. Een gedeelte daarvan knippen we uit:

„Maar indien wij dit nu „om des gewetenswil voor God" niet mogen doen, zoo voegt men ons toe, hoe kunt gij het dan van ons vragen? Hierop antwoorden wij nogmaals, dat het verre van ons ligt aan te dringen op ontrouw aan het geweten. Wel echter leggen wij den Kerkeraad in allen ernst deze vraag voor: Is het u niet een benauwenis dat in uwe Gemeente, zij het dan ook zonder uw medewerking, tot hen, die onder uw toezicht staan, een prediking wordt gebracht die naar uw oordeel geen evangelieprediking is en schrijft de trouw aan het geweten u geen andere houding voor dan die, welke gij tot nu toe hier tegenover hebt aangenomen? Kunt en moogt gij het rustig aanzien, dat honderden lidmaten uwer gemeente op een dwaalweg zijn en blijven? Is het geen ontrouw aan den Heer der Gemeente, als gij dit alles aanziet en er niets tegen doet? Is het geen bedenkelijk compromis met uw geweten als gij vrijzinnige lidmaten inschrijft en op kerkelijke attestatie van hen verklaart, dat tegen hun belijdenis en wandel geen bezwaren bestaan?

„En nu moet men niet gaan zeggen, dat de kerkelijke reglementen deze berustende houding noodzakelijk maken. Er is ook nog altijd zooiets als een reglement voor kerkelijk opzicht en tucht. Maar bovendien: als het inderdaad gaat om trouw

aan het geweten, dan is alle accoord uit den booze, dan houdt men niet halt voor een reglementsartikel, maar doet wat God in het geweten gebiedt".

Het is verblijdend, dat men in vragen van kerkelijken aard „in het geweten voor God" te rade gaat. Maar is er dan niet meer, dat losgelaten moet worden? Wil de Kerkeraad eener Hervormde Gemeente niet „ontrouw zijn jegens Hem, die de Heer en het Hoofd der Gemeente is, Jezus Christus", kan hij kinderdoop en volkskerk bestendigen? L.

GETUIGEN.

»Wij zijn getuigen van al het gebeurde« — zoo spraken de Apostelen des Heeren herhaaldelijk.

Dat valt op als we in »De Handelingen der Apostelen« lezen.

Wat bedoelden zij er mee? — Wel zij wilden getuigenis geven van en aan de groote gebeurtenis met hun Meester, Jezus Christus. Zij waren aanschouwers geweest van 's Heeren lijden en sterven en ook van Zijn verrijzenis uit het rijk der dooden. Nu wisten zij eerst goed, wie en wat Jezus was voor hun hart en leven. Dat dreef hen tot getuigen, en dat getuigen was prediken, opdat ook anderen zouden weten, wat zij zelf wisten en genoten.

Zij hebben door hun getuigen ook meerdere getuigen verwekt, en hebben de volken der wereld in beroering gebracht, en vooral het Israëlietische volk doen branden van nijd, jaloezie en vijandschap.

Doch ook velen uit dat volk zijn door hen tot overtuiging, bekeering en geloof geleid. Immers zoo is uit Israël de Gemeente des Nieuwen Verbonds opgekomen.

Alzoo hebben die eenvoudigen ook de eer van hun Heere hoog gehouden en Zijn lof alom verkondigd.

Het geheim van hun kracht en wijsheid was de H. Geest, hun door hun Meester ingeblazen (Joh. 20 : 22) en hun op Pinksteren in volle mate medegedeeld.

Geliefde lezers; ook wij hebben dezer dagen weer het wonderwerk Gods, Zijn Zoon Jezus Christus uit de dooden opwekkende, bijzonder mogen overdenken, toen we Paaschfeest vierden.

Heeft het ons tot dank en aanbidding aangedreven. Ook wij hebben nog de getuigenissen der eerste getuigen mogen vernemen. In den geest zijn we heengeleid naar Golgotha en in Jozephs hof en graf. Door de H. Schrift zijn ons de woorden der getuigen bewaard gebleven. Daardoor kon 't ons zijn alsof de uitroep ons nog in de ooren klonk: »De Heere is waarlijk opgestaan!«

't Komt er slechts op aan welk gebruik wij van de woorden der getuigen maken, en of ons hart ook mede jubelt: Ja, de Heer is waarlijk opgestaan — ook voor mij!

Het drieste ongeloof onzer dagen, dat onder een

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

34

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden.

Na een tijd van voorspoed kwamen tegenspoeden door sprinkhanenplagen, hagelslag, langdurige droogte, kafferoorlog en ten slotte een stortregen, die het beste stuk land wegspoelde. In levensgevaar bad Zandberg wel tot God, was ook een trouwe kerkganger, maar tot werkelijke bekeering was hij tot dusver niet gekomen. Door de laatste ramp was hij zeer terneergeslagen. Maar zijn geloovige vrouw kreeg, nadat zij den Heer om hulp gevraagd had, een goede gedachte. Zij wilde probeeren of de regeering dit stuk, grond wilde ruilen tegen een stuk, dat door een legionair niet was aanvaard. Daartoe was zij op bezoek bij den commandant Snijder, die wel genegen was te helpen).

»Ik ken uw man en uw oudste zoon heel goed«, zeide hij. »In den kafferoorlog streden zij beiden in mijn compagnie en zij hebben zich best gehouden. Dat beteekent al heel wat«, voegde hij er, meer tot zich zelf dan tot zijn bezoekster sprekend, aan toe. »Maar zoudt gij ook niet de aanbeveling van een Engelschman kunnen krijgen?« ging hij verder met zijn ondervraging.

»Mijn man heeft acht maanden lang mee geholpen aan het bouwen van een zendingskerk. Ds. Brantley kent hem goed en was altijd wel met hem ingenomen«.

»Maar dat is prachtig, dat is het beste nog, die moet een en ander schrijven«, riep de officier uit, terwijl hij met de vlakke handen op de tafel sloeg en opsprong. »De regeering hecht altijd veel gewicht aan de aanbeveling van zulke menschen. Verlies nu de moed maar niet, beste juffrouw, en verlies ook geen tijd, om alles in orde te maken. Ik zal zelf vanmiddag nog even aanrijden om den akker te bezien, zoodat ik getuigen kan, het precies zooals u zegt te hebben bevonden. Zooals u weet, is de tijd, om te ruilen, reeds lang verstreken; misschien moet u bijbetalen. Wij zullen maar eens zien, wat wij bereiken kunnen«.

Dat de landverhuizersvrouw na deze bemoedigende woorden een traan der hoop in het oog glinsterde, zag de officier. Maar de Alwetende zag in het hart nog meer, een altaar!

Veel vlugger dan de heenreis had vrouw Zandberg de terugreis afgelegd. De innerlijke blijdschap gaf haar als 't ware vleugels aan de voeten. Zij wilde zoo gauw als 't mogelijk was, terug zijn, om haar terneergeslagen man, wiens ontkiemende geloofsleven zij bedreigd zag, op te monteren.

Toen zij thuis aankwam, vond zij hem in betere stemming, dan zij gedacht had.

»Ik had je die verre tocht niet moeten laten doen, ik had er zelf op uit moeten gaan. Maar ik moest er steeds aan denken, dat het toch allemaal tevergeefsch is«, was zijn eerste woord, voordat zij iets kon mededeelen. Toen zij hem echter vertelde, wat kapitein Snijder had gezegd en dat deze officier reeds denzelfden middag zou komen om zich persoonlijk van een en ander te overtuigen, kwam ook bij Zandberg de oude kracht en flinkheid weer boven.

zoogenaamd christendom nog zoo veel gehuldigd wordt, maakt de trouwe getuigen tot snoode leugenaars, of men stelt hen zeer humaan voor als onwetende, misleide sukkels, die gebeurde zaken aangaande Jezus als werkelijkheden opvatten, terwijl toch de tegenwoordige wetenschap 't uitgemaakt heeft, dat al het gebeurde zinnebeeldig moet opgevat worden. En zoo opgevat is er nog wel veel uit te leeren — zoo beweert men.

O, die geroemde wetenschap!

En gesteld eens, dat de eerste getuigen van 's Heeren opstanding, die onnoozele vrouwen en mannen, 't eens zoo bedoeld hadden met hun spreken, wat waren zij dan als scherpzinnige lieden te beschouwen! Wat hebben zij dan door hun wijze van voorstelling een machtigen invloed uitgeoefend en de onnoozele gemeente beetgenomen!

Zelfs de wetenschappelijke Saulus van Tarsen, de latere Paulus, tot wien de Romeinsche landvoogd Festus eens zeide: »Paulus, de groote geleerdheid brengt u tot razernij«, die Paulus is volgens vele wetenschappelijke theologen van onzen tijd, ook al zoo'n onnoozele bloed, om wonderen en krachten van Jezus, Zijn verzoeningsdood en Zijn opstanding uit het graf, etc., etc. als werkelijk gebeurde zaken den volke te verkondigen, te verkondigen zelfs als de eenige oorzaak en grond van zaligheid voor zondige, schuldige menschen.

Gelukkig, dat het God behaagd heeft door de dwaasheid (in het oog der wetenschappelijken) zalig te maken, allen, die gelooven. Halleluja!

God zij geloofd, ook in onzen tijd worden er onder de wetenschappelijken nog velen gevonden, die onnoozel genoeg zijn, de wonderen van Jezus, Zijn verzoenend lijden en sterven, Zijn opstanding uit de dooden als zoovele feiten te gelooven, en hunne knieën te buigen voor Jezus, als zijnde de eeuwige Zoon van God en de Verlosser van zondaren. Ook deze verlost zijnde worden krachtige getuigen mee en wij hebben veel aan hen te danken, of liever nog gezegd, wij behooren God voor hen te danken.

Intusschen mag het ons verblijden, dat de eerste getuigen der opstanding nie ttot de wetenschappelijken behoorden. We hadden dan allicht niet zulke eenvoudige nuchtere mededeelingen gekregen.

Ook mogen we dankbaar zijn, dat die eerste getuigen geen lichtgeloovige, dweepzieke menschen geweest zijn. Zij lieten zich maar niet zoo spoedig iets wijsmaken, al waren allen geen Thomassen! Zij hebben niet naar iets nieuws gegrepen, om er sier mee te maken. Zij waren niet bijzonder geestdriftig om hun verbeelding te laten spelen. Zij deelden hunne bevindingen betreffende de opstanding mede als groote verrassingen, die langzaam tot hen doordrongen. Zij stonden voor feiten. En zoo spraken zij tegenover den raad der Oudsten van Israël: »Wij zijn getuigen«.

Ook voor wetenschappelijken heeft God gezorgd, dat ze een hun passende getuige kregen. Wij denken

---

»Ja, wij gaan naar onze oude Reverent«, zeide een andere stem en toen zij opzagen, ontdekten zij hun oude vriend Landman, die juist een kijkje bij hen wilde nemen. »Die is al lang blij, wanneer hij ons ziet«, zoo ging hij verder, »en hij zet met plezier duizendmaal zijn handteekening, wanneer dat noodzakelijk blijkt te zijn. Ik ga ook mee, ik had toch al lang het plan, hem weer eens op te zoeken«.

Het was maar goed, dat 's middags de kapitein kwam en Zandberg aanmoedigde om een verzoekschrift op te stellen; want iets aan te nemen, dat op een gunst geleek, was geheel tegen de natuur van Zandberg. Liever werkte hij dag en nacht. En om dezelfde reden was het ook maar goed, dat Landman mee naar het zendingshuis ging. Reeds op weg daarheen was hem het woord: »smeekschrift« steeds weer storend in den zin gekomen en dat had de uitwerking, alsof zijn schoenen met lood bezwaard werden.

Zandberg behoefde echter niet het zendingshuis te worden binnengeschoven. Want Reverent Brantley, die hen reeds had zien aankomen, stond in de deur. Hij klapte de handen van blijdschap in elkander, zoodra hij hen goed herkend had en riep, terwijl hij hen tegemoet snelde, verheugd uit: »Indeed, my tuo masons!« [»Inderdaad, mij beide metselaars!«] en trok hen dan het huis binnen.

Nadat er allerlei gevraagd was en men eenige oogenblikken met elkander gesproken had kwam Landman met hun bijzondere boodschap voor den dag. En de Engelsche geestelijke verzekerde uitdrukkelijk, telkens weer: »Of course, of course!« [Natuurlijk, natuurlijk!] »With all my heart!« [Van gamscher harte!] Toen moesten de beide mannen den diningroom binnentreden en daar van de vriendelijke predikantsvrouw een heerlijke boterham ontvangen en een poosje met haar spreken, terwijl de dominé zelf het verzoekschrift aan de regeering schreef en een warm aanbevelingsschrijven er bij voegde.

Het werd onze zwaarbeproefde Zandman bij dit goede begin van zijn pogingen om vooruit te komen en zich schadeloos te stellen warm om het hart

Toen echter de eerwaarde zendingsman hem het opgevouwen schriftstuk gaf, werd hij nog warmer, want het werd begeleid door de vermanende woorden: »First of all, you and your wives know how to pray«. [Voor alle dingen, u en uw vrouw kunnen toch bidden.] »Mijn vrouw wel, maar ik niet«, moest hij daarbij denken. Weder kwam het verlangen bij hem op, meer op zijn vrouw te gelijken. Maar moest hij nu om een andere farm bidden zooals hij onlangs voor de bewaring van zijn zoon gebeden had? Altijd maar tot God bidden, wanneer hij in nood verkeerde, zonder God iets te hebben gegeven, dat stuitte hem tegen de borst. Neen, hij wilde zich eerst zelf aan God gegeven hebben, voor hij weer ernstig met bidden begon. Alles maar uit genade aan te nemen, dat, wat tot het dagelijksch leven behoort als hetgeen noodig was voor de zaligheid der ziel, scheen hem een onwaardige zaak te zijn. Hoe zou Zandberg bij deze zieletoestand ontvangen, waarnaar zijn hart toch zoo zeer verlangde? Maar Gods lankmoedigheid gaf hem niet op.

Door Gods goedheid zou hij toch eindelijk tot bekeering komen en de genade Gods aannemen.

(Wordt vervolgd).

aan Paulus, de wetenschappelijke en theoloog onder de Apostelen. Hij was Gods uitverkoren werktuig om Mijn Naam, zeide Hij, bekend te maken onder de heidenen, den koningen en den kinderen Israëls.

Wat hebben de gemeenten toch veel aan dien Paulus te danken, tot opvoeding en onderwijs en vooral om den opgewekten Christus, als Zaligmaker te kennen en lief te hebben.

Geen wonder, dat in de middeleeuwen de z.g.n. Paulicianen — ofschoon wel wat overdrijvende, alleen Paulus als Apostel eerden, en door hem wilden onderwezen worden!

Thans worden nog alle belijders van Jezus geroepen om getuigen van hun zaligmaker te zijn door woord en wandel. En verblijden wij ons, dat we door trouwe getuigen met den Heiland en den weg ter zaligheid bekend geworden zijn; dan past het ons te meer om zelf ook getrouwe getuigen te zijn, en anderen onzen Zaligmaker aan te prijzen.

Dit zij in ons leven de vrucht van den ons geschonken Paaschzegen! N. v. B.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Een Zendeling behoorende tot de Anglikaansche kerk vraagt den doop aan.

Een reisherinnering.

Laatst op een avond bladerde ik nog eens weer mijn aanteekeningen van onze reis naar Australië door en werd daarbij weer aan een voorval herinnerd, dat allen gemeenteliesvenden zal interesseeren.

Toen wij goed en wel de Thamesmonding hadden verlaten en de woelige baren van den Atlantischen Oceaan ons zeekasteel begonnen te wiegen met vroolijke gemakkelijkheid, maakten wij kennis met een Methodist, een jongen man, die in de nieuwe wereld fortuin hoopte te maken en in het vaderland Engeland een vooraanstaande plaats in het locale kerkelijke leven had ingenomen. Een insigne van de vereeniging „Ernstig Christendom" decoreerde zijn borst. Ik geloof, dat het dat insigne was, dat mij wat nieuwsgierig maakte aangaande zijn drager en de brug werd tusschen hem en mij. Het heeft soms een lichtzijde, dat men met zijn Christendom te koop loopt, vind je ook niet?

Uit onze gesprekken werd weldra duidelijk, dat mijn vriend behalve een positieve Christen ook overtuigd antimilitarist was een hoedanigheid, die hij, zooals mij later bleek, trouw beleed aan het slot van elke godsdienstoefening aan boord van ons vaartuig door ferm de lippen gesloten te houden, wanneer de bijeenkomst het Britsche nationale volkslied zong. Gij moet namelijk weten, dat de Anglikanen hun openbare godsdienstoefeningen gaarne besluiten — en zulks op voorschrift — met een: „God save our gracious king", [God behoede onzen genadigen koning enz.], iets, waaraan naar ons gevoelen een donkere schaduwzijde is verbonden.

Niet dat God den genadigen koning zegent.

Maar dat een volkslied een voorgeschreven vorm is, waarin het godsdienstig, of beter gezegd kerkelijk leven tot uiting moet komen. Dat vernedert de kerk tot den stand van dienstbode van het koningshuis en den monarchistischen staat, terwijl ze in werkelijkheid geroepen is om de waarheid uit te dragen, zooals die in God is; om de Bruid te zijn van Hem, die stierf aan het hout, dewijl Hij zich om der wille van de waarheid aan de over Hem gestelde overheid niet kon onderwerpen.

Behalve met dezen broeder hadden we op de groote wateren ook veel omgang met een Nieuw-Zeelander en zijn vrouw. Hij was landbouwer en schoolopziener beide. Zijn godsdienstige neigingen gingen in de richting van de Methodisten, terwijl zijn vrouw gaarne tot de Baptisten gerekend wilde worden. De schaapjes hadden ze reeds lang op het droge en ofschoon grijs van haren waren ze toch nog jong genoeg van hart om een reisje om de aardbol te maken. Het bleek ons, dat ze ook Amsterdam, 's-Gravenhage en eenige andere plaatsen van ons land, waaronder natuurlijk het eiland Marken met zijn antieke menschen en dingen, de eer van een bezoek aangedaan, wat ons voor trodders van het Zuidelijk halfrond lang niet afviel.

Deze trekken bij voorkeur naar Frankrijk of België, waar de graven liggen van hun zonen die in den grooten oorlog het leven hebben gelaten, of naar Italië, dat als bondgenood heeft meegestreden, of naar Duitschland om eens te zien, hoe het land van den verslagen vijand er aan toe is en hoe de verslagenen zelve het maken.

* * *

Het was de jonge Methodist, die ons op zekeren dag aan een zendeling voorstelde. Deze was op weg naar Engelsch-Indië om zich daar aan een kinderarbeid te verbinden en tot Colombo met ons meereisde. Zijn gebruinde handen en gelaat en gitzwarte haren verrieden, dat hij geheel vertrouwd was met het tropische klimaat. Ook moet hij met vinnige koude goed bekend zijn geweest, want hij had eenige jaren in Canada doorgebracht, waar het 's winters op Siberische wijze moet vriezen. In dat land was het Licht Gods in zijn donker hart opgegaan en werd de begeerte geboren om het evangelie van Jezus Christus aan de inwoners van het groote Schiereiland te brengen. waarop zijn wieg had gestaan. Hij vertelde ons, hoe wonderlijk de Heer hem in aanraking had gebracht met het hoofd van een zendingsschool in Londen en hoe al de moeilijkheden tot een opleiding stuk voor stuk werden overwonnen. Na beëindiging van zijn leertijd sloot hij zich aan bij een zendingsonderneming, waarvoor zich geen enkele kerk of vereeniging of comité verantwoordelijk stelt en die zulks ook niet begeert, maar waarvan de werkers alleen op God vertrouwen en gelooven, dat Hij op Zijn wijze zal aanbrengen wat de arbeid en de arbeiders behoeven. Zijn reisgeld voor Indië had hij niet. God gaf het hem. Op den morgen van den dag van vertrek ontving hij nog zestig gulden van een onbekenden broeder, precies het bedrag dat hij nog noodig had. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat we met bewondering vervuld wåren voor het eenvoudige, vaste geloof van dezen nog betrekkelijk jongen man.

Het was misschien deze bewondering, die mij drong hem te vragen of hij wel wist, wat de knecht van Naäman tot zijn heer gezegd had, toen deze zich toornig van Eliza had afgewend om naar Damascus terug te keeren, n.l. wanneer hij het groote kon doen waarom niet het kleine verricht en naar den Jordaan gegaan om gedoopt te worden?

Hij antwoordde dat hij over den doop op persoonlijke belijdenis en uitdrukking gevend aan een bepaald gemeente-systeem, nog nooit had nagedacht.

Eenige dagen later zocht hij ons weer op en deelde ons mede, dat ons onderhoud hem ernstig had bezig ge-

houden. Hij verzekerde mij, dat hij gaarne helderheid wilde hebben aangaande het bestaansrecht van de Baptiste beginselen en vroeg of ik bereid was daarover in zijn tegenwoordigheid te debatteeren met een predikant van de Anglikaansche kerk, die ook tot de passagiers behoorde. Ik had natuurlijk geen bezwaar en verzocht hem plaats en tijd voor een ontmoeting te willen bepalen.

Op zekeren namiddag om 4 uur precies kwamen we op een rustig plekje van het wandeldek bij elkaar. Op mijn voorstel werd allereerst het karakter der gemeente besproken en de conclusie door ons aanvaard, dat de gemeente een vereeniging is van geloovigen. Vervolgens bevestigden we, dat de gemeente een vereeniging is van persoonlijk belijdende geloovigen. Eindelijk kwamen we zoover, dat alleen belijdende geloovigen tot de gemeente kunnen worden toegelaten. En ten vierde, dat de deur tot de gemeente de doop is. Voorts hebben we tezamen over den vorm van den doop gehandeld, zooals die gebruikelijk was in 's Heeren dagen hier op aarde en gedurende vele eeuwen na Zijn kruisdood. Mijn opponent was van gevoelen, dat het Grieksche woord voor doopen „baptizein" gieten of besprengen kon beteekenen en verwees naar de oorspronkelijke bewoording voor de ritueele wasschingen der handen, waar vormen van het woord „baptizein" zijn gebezigd. Ik meende daarop onzen zoekenden toehoorder den raad te moeten geven zijn handen te wasschen overeenkomstig de Baptiste opvatting van „baptizein", want dan bestaat er tenminste nog kans dat hij ze schoon krijgt.

We waren niet ver van Colombo verwijderd toen onze Anglikaansche broeder naar mij toe kwam en zeide: „Mijnheer, ik heb sinds dat discussieuurtje den doop gemaakt tot een dagelijksch onderwerp van onderzoek en gebed. Ik wil gaarne gedoopt worden. Zoudt u mij willen doopen ?"

In Colombo aangekomen, ging onze broeder regelrecht naar den predikant van de Baptiste gemeente aldaar en maakte schikkingen voor zijn watergraf. Jammer genoeg was ons oponthoud in de stad te kort om de begrafenis te leiden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gelijkenissen.

Booze landlieden en onwillige genoodigden.

Mat. 21 : 33—46 ; 22 : 1—14.

Les voor Zondag 5 Mei 1929.

Ook in deze les gaan we weer een paar gelijkenissen vertellen. Ze zijn heel wat later door Jezus uitgesproken dan de gelijkenissen, die we reeds verteld hebben. 't Liep al tegen het einde van Jezus' leven op aarde. De oversten van Israël stonden reeds zeer vijandig tegenover Hem en Jezus wist dat heel goed. *In deze gelijkenissen heeft Hij vooral hen ernstig gewaarschuwd.* Maar ook voor anderen, ja ook voor ons zijn in deze gelijkenissen belangrijke dingen gezegd.

Voor „een heer des huizes" *kan men in de Zond.school* gerust zeggen „een zekere mijnheer". V. 33 beschrijft ons den arbeid, die aan het verhuren vooraf ging. Men vertelle die zoo algemeen mogelijk. Alles werd eerst goed in orde *gemaakt en toen aan huurders overgelaten.*

Ofschoon het niet afzonderlijk vermeld is, kunnen we als vaststaand aannemen, dat de huur zou bestaan in een deel der opbrengst. 't Zal wel 't beste zijn, dit ook dadelijk te vertellen, dan behoeft men het bij 34 niet als „nagekomen bericht" tusschen te voegen.

Tusschen 33 en 34 kan men wel al vast iets van de huurders vertellen. Zij waren booze mannen. Ze waren er niet mee tevreden, dat hun zoo'n goede wijngaard voor een deel der vruchten was verhuurd. *Ze wilden er niets van weten,* dat de eigenaar nog rechten had. Ze wilden in alles zelf baas wezen en bekommerden zich niet om hem. (Dit is wel niet beschreven, maar het blijkt uit hun gedrag).

Dan 34 en 35 vertellen. Wat dachten die pachters wel ? Dat ze van den eigenaar af waren als ze zijn knechten wegjoegen of doodden ? Maar diens rechten bleven onverminderd.

V. 36. Meer in getal, wellicht om beter tegen overweldiging gevrijwaard te zijn. Wanneer dit geschiedde, is niet vermeld. Het duurde een heelen tijd, voor er geregeld rijpe druiven waren. Toch vraagt men zich af, of dit alles wel op één oogst betrekking kan hebben. De eigenaar reisde immers buitenslands. Er verliep heel wat tijd, eer er een bode terug kwam. 't Kan dus ook wel zijn, dat de berichten wel telkens op een volgenden oogst betrekking hebben. Het zal de vertelling echter niet storen, indien men dit eenvoudig buiten beschouwing laat. Mocht evenwel een nadenkende leerling hierover met een vraag komen, dan is het goed, dat de onderw. zich van de verschillende mogelijkheden rekenschap heeft gegeven.

Nu v. 37— 39. We zien hoever de boosheid ging. Niet alleen wilden de pachters het bepaalde deel der vruchten niet betalen. Ze wilden van den eigenaar af zijn. Hoe dwaas was dat tevens ! Zou dan de eigenaar zijn eigendom prijsgeven, omdat de huurders boos waren ? Vertel de vraag van Jezus in v. 40 en het antwoord, dat er op gegeven werd. Nu, dat hadden die landlieden toch ook moeten begrijpen.

Voor de Joden, vooral voor de oversten was dit een belangrijke les. V. 42 : Zij konden Christus wel verwerpen, maar daarmee waren ze er niet af. God zou Hem nog verheerlijken ; en door Hem zou blijken, dat God rechten heeft en houdt. Ook zou blijken, dat het dwaas is om op Gods roepstemmen niet te letten. Israël genoot het voorrecht, dat God in zijn midden wilde wonen, maar ach, het verwierp de profeten, en *straks ook den Zoon.*

De volgende opmerking in v. 44 verzwijgen we maar. 't Is moeilijk, kinderen dit goed duidelijk te maken. Dat zij erg boos werden vermelde men echter wel. Hoe dwaas. Maar dat is het kenmerk van alle zonde. Het is ook dwaas, als wij God en zijn rechten negeeren. En toch doen we 't zoo vaak. Maak hier vooral voor de oudste leerlingen een toepassing.

—o—

Voor de volgende gelijkenis bedenke men, dat de eigenlijke uitnoodiging waarschijnlijk reeds voorafgegaan was. Nu werden dag en uur medegedeeld, wanneer ze precies verwacht werden.

Uit het gedrag der *genoodigden spreekt vijandschap* tegen den koning.

De koning wilde een groote bruiloft hebben voor zijn zoon. **En** nu noodigde hij anderen.

V. 11 verdient bijzondere aandacht. Sommige voornamen verstrekten hun gasten zelf een feestgewaad. Wij weten niet, of dit hier ook is geschied, maar het zou hier wel heel goed passen. Immers de genoodigden hadden geen passende kleeren om in het paleis te gast te gaan. Er moest hier dus haast wel door den koning zelf voor feestkleeren gezorgd worden. De knechten (slaven) zullen die zeker in het voorhuis den gasten hebben aangeboden. Het verstommen van den brutalen indringer is dan ook zeer begrijpelijk.

Bij de toepassing, die hier niet ontbreken mag, is dit vers ook zeer belangrijk. Eigen *gerechtigheid kan niemand dekken* ; genade alleen. Doch ook dit versta men niet verkeerd. Gods genade is verpersoonlijkt in Christus. Wie de genade begeert, begeert Christus. Als wij werkelijk naar Jezus verlangen in ons leven, zal daaruit blijken, dat wij Gods genade op prijs stellen. En daaruit zal blijken, dat God ons tot zijn eigendom heeft gemaakt. K. R.

Die roosters ontvingen, worden vriendelijk verzocht ze even *te betalen* ; 6 *cent per geheelen rooster.* Sommigen deden het reeds. Mijn postrekening is *no* 109502. K. R.

UIT DE GEMEENTEN.

APELDOORN. Den 19 Maart j.l. ontsliep het oudste lid onzer Gemeente Br. JAN LIST. Hij behoorde tot de uitstervende oude garde. Geboren den 24 Oct. 1854 te Ambt Hardenberg, werd hij den 15 April 1879 te Groningen gedoopt. 't Was toen een heerlijke opwekkingstijd en ijverig was hij bezig om alom de noodiging te doen hooren tot bijwoning der samenkomsten. In de geschiedenis van de opkomst der Gem. Groningen zal zijn naam met eere worden genoemd.

Toen hij, nadat hij Groningen had verlaten, regelmatig met zijn schip Apeldoorn bezocht, begon hij met zijn trouwe echtgen. ook hier het zaad des Evangelies uit te strooien. Vanaf zijn schip kon aan velen de blijde boodschap van Gods liefde in Jezus Christus door woord en lied worden gebracht. Tot aan zijn dood was hij een trouw lid onzer Gemeente, die met volle overtuiging en liefde onze beginselen voorstond.

Den 23 Maart hebben we zijn stoffelijk omhulsel op de Nw. begraafplaats a. d. Soerensche weg ter ruste gelegd tot den grooten dag der opstanding bij Jezus' wederkomst, onder veel belangstelling ook van de zijde der Gem. Zoowel in het sterfhuis als bij de groeve heeft Gods Woord rijke vertroosting geschonken. Bij het graf vond ik gelegenheid om te getuigen van Jezus Christus als de opstanding en het leven voor allen, die in Hem gelooven, aan wien ook onze ontslapen broeder zijn hart en leven had gewijd.

Zijn nagedachtenis blijft bij ons in gezegend aandenken.

K. A. v. B.

LEESTAFEL.

Het Heil des Heeren. (Een beschouwing over het boek Jona), door J. N. Voorhoeve te Den Haag.

Dit werkje, 126 blz. is het 2e deel van jaargang 1928 van de Bijbelstudiebibliotheek; 't komt dus wat laat.

Voorhoeve geeft hier, al redeneerende over Jona's ervaringen, tal van stichtelijke opmerkingen. Deze kost is licht verteerbaar en voedzaam. De eenvoudigste kan hier terecht. Met het lezen van lektuur als deze bewijst men zichzelf grooter dienst, dan met het verorberen van twijfelachtige beschouwingen over »de laatste dingen«.

L.

MEDEDEELINGEN

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen: Koll. Gem. Workum f 28.00; zr. B. M. te N. P. f 1.00.

Allen, die nog iets voor de noodlijdenden in Roemenië wenschen te geven, verzoek ik vriendelijk dat te doen vóór 7 April a.s. Uw dienstw. J. LOUW.

RADIO-UITZENDING.

Vanwege de *Ned. Chr. Radio-Vereen.* zal D.V. op Maandag 8 April, des namiddags van 4—5 uur Ds. J. Jeronimus, voorg. der gemeente 's-Gravenhage, een *Ziekendienst* leiden.

Zingen Ps. 103 : 2 en 6.
H. Schriftlezing: Klaagl. 3 : 19—26.
Gebed.
Lied 30 (Oude en Nieuwe Zangen).
Tekst Jes. 66 : 13a.
Eerste gedeelte der toespraak.
Lied 39 : 1 - 4 - 5, (Oude en Nieuwe Zangen).
Tweede gedeelte der toespraak.
Lied 24 (Oude en Nieuwe Zangen).
Derde gedeelte der toespraak.
Dankgebed.
Lied 36 : 1—6.

Den Haag. J. BOITEN.
Asterstr. 150. Secr. U. R. C.

Vriendelijk verzoek

aan onze abonnee's welke deze week van mij een stortingsformulier ontvangen hebben, om hun abonnementsgeld nu ten spoedigste op mijn postrek. te willen storten. Dat spaart U geld voor incasso en mij onnoodig werk. Bij voorbaat dank.

DE ADMINISTRATEUR.

Zeer onverwacht werd van onze zijde weggerukt onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Fennechien Speiard,

in den ouderdom van bijna 67 jaar.

Haar heengaan was vrede. Verzekerdheid van een zalig weerzien voor de troon des Lams lenigt onze smart.

Ommelanderwijk, 2 April '29.

K. BRONGERS Sr.
Veendam:
J. G. BRONGERS.
A. BRONGERS—Lomeijer.
Leiden:
F. BRONGERS.
M. BRONGERS—Louters.
Emmer-Compascuum.
L. Z. BRONGERS.
F. BRONGERS—Timmer.
Groningen:
K. BRONGERS Jr.
A. van DIJKEN (Verloofde).
en Kleinkinderen.

Begrafenis Zaterdag 6 April.
Vertrek sterfhuis 's middags 12 uur.

No. 2074 VRIJDAG 12 April 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Kinderen van onzen Vader.

»*Maar ik zeg u, hebt uwe vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel dengenen, die u haten en bidt voor degenen, die u geweld aandoen en vervolgen, opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, die in de hemelen is*«. Matth. 5 : 44, 45.

Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders.

Jezus spreekt hier niet van zonen en dochteren.

Er is groot verschil tuschen zonen of dochteren en kinderen.

Menige vader zou van dankbaarheid de gansche gemeente bijeenroepen en zeggen: „Weest blijde met mij! Laat ons God van ganscher hart loven", wanneer zijn zoon kind geworden was.

Onlangs vertelde mij een moeder onder het storten van heete tranen, dat haar dochter ten spijt van alle ernstige ouderlijke waarschuwingen 's avonds laat bij den weg slingerde in gezelschap van zeer twijfelachtig gehalte. Noch smeekgebeden, noch bedreigingen, noch de tusschenkomst van anderen hadden iets kunnen bereiken. „O, mijnheer!" snikte de bedroefde vrouw, „wat een verdriet heeft ze ons al berokkend!"

De moeder heeft een dochter!

En wat zou ze niet willen geven om in de plaats van deze dochter een kind te mogen bezitten.

Een zoon of een dochter is enkel een nakomeling, maar een kind is meerder.

Een kind deelt de gezindheid van zijn ouders; het heeft den geest van vader en moeder beide; het repeteert in zichzelf het leven van het voorgeslacht.

Hoe scherp trok Jezus bij zekere gelegenheid het onderscheid tusschen zonen en kinderen. Hij was met de Joden in een twistgesprek gewikkeld, toen sommige in woede ontstoken schriftgeleerden uitriepen: „Abraham is onze vader". Hierop antwoordde de Heiland: „Ik weet, dat gij Abrahams zaad zijt . . . . indien gij Abrahams kinderen waart, zoo zoudt gij de werken van Abraham doen . . . .!"

Zij waren enkel de nakomelingen van den grooten aartsvader. Meer niet.

En van wien waren zij dan de kinderen?

Jezus zegt: „Gij zijt uit den vader den duivel en wilt de begeerte uws vaders verrichten".

Welk een opdracht!

„Maar ik zeg u: hebt uwe vijanden lief; zegent hen, die u vervloeken".

De menschen, die van uwe machteloosheid schromelijk misbruik maken; die u volgen als een bloedhond met de bedoeling u bij de keel te vliegen; die strikken voor u spannen teneinde u te doen vallen; die zich innig bevredigd gevoelen, wanneer zij de bitterheid langzaam in uw beker kunnen laten druppelen. „Hebt uwe vijanden lief!" Het mag bij u geen hooghartig verdragen zijn. Het vuur van de vergelding mag op het altaar van uw hart niet gevonden worden.

Gij moet welgezind jegens hen wezen en het oogenblik afwachten, waarop gij hen gaat helpen. „Zegent hen, die u vervloeken". Want uw vijand is bovenal een vijand van zichzelf, die zichzelf het meeste kwaad berokkent; die voor zichzelf een kuil graaft hier op aarde en een hel in de eeuwigheid.

„Doet wel dengenen, die u haten". Indien de gelegenheid zich voordoet, dat gij hen in uw macht hebt, laat er in uw hart geen juichen zijn. Gebruik die gelegenheid om hun uw welwillendheid te betoonen. Als gij kunt, legt dan een levend takje in de troebele wateren van hun wrevel. Misschien worden ze helder en zoet!

„En bidt voor degenen die u geweld aandoen".

Gedenkt dezulken niet met uw vuisten, maar op uw knieën. Noemt rustig hun namen op de verborgen plaats, waar gij uw Heer ontmoet. Geeft hun het grootste voorrecht, dat een mensch hier op aarde ten deel kan vallen, door ze op de vleugelen van het gebed voor den troon van God neer te leggen.

„Maar ik zeg u: hebt uwe vijanden lief; zegent

hen, die u vervloeken, doet wel dengenen, die u haten en bidt voor degenen, die u geweld aandoen".

En waarom zullen wij voor dit gebod buigen?

Omdat wij dan de gezindheid van onzen Vader deelachtig zijn en Zijn karakter weerspiegelen en Hem in onze levens te voorschijn brengen.

De ernstige vermaning hoe de kinderen moeten wezen, is tegelijk een aankondiging, dat God zoo is.

Heeft de Heer Zijn vijanden niet lief? En deze liefde is nimmer passief, maar steeds actief. Zij werkt aan aller heil. De Psalmist zegt: „Hij heeft mij uit een ruischende kuil opgehaald". Het woord, dat de zanger voor opgehaald bezigt, is eigenlijk „bemind". „Hij heeft mij bemind tot uit een ruischende kuil!"

Is dit niet het geval met een ieder onzer?

O, die trekkende, reddende, altijd bezig zijnde liefde van God!

Wij zijn kinderen van onzen Vader, die in de hemelen is! En het staren op Hem, zal ons helpen om ons jegens iedereen, zoowel in onze eigen gemeente als daarbuiten, als Zijn kinderen te gedragen. Ja, dat staren zal ons op de knieën brengen om met Paul Gerhard te stamelen:

Kruisig Gij mijn ouden zin;
Neem geheel mijn boezem in;
En vernieuw mij telken dage,
Tot ik Jezus beelt'nis drage!

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gelijkenissen.

De ongelijke zonen; de onvruchtbare vijgeboom.

Mat. 21 : 28—32; Luk. 13 : 1—9.

Les voor Zondag 12 Mei 1929.

We hebben weer een paar gelijkenissen te vertellen. De hoofdgedachte, die we in beide vinden, is: D e n o o d z a k e l i j k h e i d d e r b e k e e r i n g. Paulus heeft met een verwijzing naar de Psalmen gezegd: »Er is niemand rechtvaardig ook niet één . . . Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, ook niet tot één toe«. De Zondagsschoolonderw. spreke ter inleiding van deze les een weinig over den zondaarsstaat van alle menschen. Zelfs de besten en deugdzaamsten onder ons zijn maar al te zeer geneigd, hun eigen wil te doen en niet Gods wil. Ja, als het schijnt, dat zij God dienen, hebben ze daarbij toch nog hun eigen eer op 't oog, zoodat zij dus zichzelf dienen en niet God. Het spreekt vanzelf, dat niemand dit beter ingezien heeft dan Jezus, en daarom heeft Hij de menschen ook zoo ernstig tot bekeering vermaand. Braven, die meenden geen bekeering noodig te hebben, heeft Hij laten zien, hoe zondig van gemoed ze waren. Ook moet men niet denken, dat Gods lankmoedigheid eindeloos is, of dat God tenslotte wel zal besluiten, om de zonde maar door de vingers te zien. Dat is absoluut onmogelijk, omdat God heilig is.

Israëls oversten hadden met Jezus getwist over het optreden van den Heiland in de voorhoven van den tempel. Jezus had de handelaars en wisselaars daaruit verdreven en leerde er het volk. De oversten hadden er niets tegen durven doen, maar ze wilden er toch ook geen genoegen mee nemen. En ze vroegen: »Van wie hebt gij de (vol)macht om hier zoo op te treden?« Jezus had geantwoord: »Dat wil ik u wel verklaren, als gij mij ook een vraag wilt beantwoorden«. Maar de vraag van Jezus bracht hen in 't nauw en toen maakten ze er zich met een leugen af. Ze zeiden: »Wij weten het niet«. »Nu — zei Jezus — dan krijgt gij ook geen antwoord van mij op uw vraag«.

En toen dacht Jezus: Nu moet ik hen toch nog wat meer zeggen, want zij zijn de oversten van Israël en ze denken vrome mannen te zijn, die Gods wil doen, maar ze doen, wat er in hun eigen zondig gemoed leeft. Dat moet ik hun duidelijk maken. En Jezus zei: »Wat dunkt u hiervan?« Vertel nu de gelijkenis.

Bij de verklaring en toepassing houde men in 't oog, wat in de inleiding gezegd is. Verder lette men er toch vooral op, dat niet de schijn gegeven wordt, alsof de eerste in zijn »neen zeggen« goed deed. Sommigen zouden hem gaarne willen navolgen, niet om spoedig berouw te krijgen, maar om door te gaan met neen zeggen. Uit de brute weigering blijkt, hoe zondig hij was. Zulke menschen moeten zich bekeeren.

Maar ook de andere was een zondaar. Dat bleek niet uit zijn antwoord maar uit zijn daad. Hij deed niet wat hij beloofd had. Hij was ook een zondaar.

Dit was door Jezus gezegd met het oog op Israëls oversten. Jezus wilde hun ook duidelijk maken, dat zij zondaars waren. En Hij voegde er voor hen nog iets aan toe. Hij zei: Gij hebt geen berouw gekregen en u niet bekeerd. Vele tollenaars en anderen hadden zich reeds op de prediking van Johannes bekeerd. Maar de oversten dachten, dat ze er met hun eigen godsdienst wel kwamen. Ze deden godsdienstig maar dienden zichzelf. Zij hadden bekeering van noode.

— o —

Maar wij hebben twee gelijkenissen te behandelen. De tweede werd door Jezus uitgesproken onder andere omstandigheden dan de eerste, maar er is ook een les in over de bekeering.

Vertel Luk. 13 : 1. Waarschijnlijk was er hier of daar weer een opstootje geweest in Galilea, en heeft Pilatus gedacht, dat hij daar maar eens flink streng tegen optreden moest. De Romeinen hebben in het Joodsche land heel wat van die wreedheden op hun geweten.

Vertel dan v. 2—5. Voor »desgelijks vergaan« zou ik liever zeggen: »Eveneens omkomen«, — opdat niet de gedachte worde gewekt, dat de aangesprokenen op dezelfde wijze (door 't zwaard van Pilatus of door een invallenden toren of ander gebouw) zouden vergaan. Hier is toch te denken aan Gods oordeel over allen, die zich niet bekeeren willen.

Ja, bekeering is noodzakelijk. God heeft wel veel geduld, maar een zondaar, die zich niet bekeert, kan nooit verwachten, dat God hem tenslotte ook zonder berouw en bekeering de zonde vergeeft. Om dat nog

eens goed duidelijk te maken, sprak Jezus ook bij deze gelegenheid weer een gelijkenis. Vertel v. 6—9. Mij dunkt, dat wij in de toepassing niet God als den eigenaar en Jezus als den tuinman moeten voorstellen — alsof die twee het soms niet eens zijn. Het gaat er om, dat de boom uitstel kreeg — beeld van de verlenging van Gods geduld.

Kinderen, geeft acht op hetgeen u verteld wordt. Leeft niet als zondaars voort zonder er over na te denken, maar denkt aan God, aan zijn liefde, Hij gaf zelfs zijn zoon voor u; belijdt berouwvol uw zonden en keert u tot Jezus.

»Gij jonge harten, zoekt Hem vroeg«. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Hoe kweeken we rozen in December.

Het is een enkele maal gebeurd, dat we in het begin van de maand December nog een bloeiend roosje in onzen tuin hadden. Wanneer het dood- en verderfbrengende najaar in de op een na laatste maand van het jaar niet al te driest zich had laten gelden, dan gelukte het wel eens aan eenige levenslustige roosjes om de aangezichten lachend naar den hemel te keeren, terwijl de kalender de maand December aankondigde.

Rozen in December.

Rozen in de maand, die ons met eerbied vervult om haar plaats onder haar zusters, om haar korte dagen en lange nachten, om haar koude nevelen en vorst, om de kaalheid van boom en struik, om haar graven en winterslaap. Welk een contrast is het! Is het geen bijzonder aardig contrast?

Wat we echter in onzen tuin zoo nu en dan met verwondering mogen gadeslaan, namelijk een bloeiend roosje in December, dat ontwaren we met evenveel verwondering ook in den grooten menschenhof. We zien hier en elders mannen en vrouwen, die in weerwil van hun leeftijd of van hun tegenspoeden het hoofd fier op de schouders weten te houden en vervuld zijn met zulk een hoeveelheid blij en vredevol leven, dat het hun van hun aangezichten straalt. Zij hebben rozen in December. Als ik mijzelf en al onzen jongen Christenen iets mag toewenschen, dan is het dat wij in den wintertijd van het leven de gelukkige bezitters zijn van de rozen van Saron en de leliën der dalen.

Hoe groeien wij rozen in December?

* * *

Door ons bij een gemeente aan te sluiten.

Verleden Maandag hadden we bondsdag te Stadskanaal en broeders en zusters van verschillende gemeenten waren in onze kerk vereenigd om te zegenen en gezegend te worden Dicht bij het platform en vlak voor het rondeel zat in een armstoel een trouwe medebelijder en strijder van bijna drie en negentig jaren. Ik wilde wel, dat ik het verhaal van zijn lotgevallen te boek kon stellen, want, waarlijk, ik ben steeds gebonden om te luisteren, wanneer hij een enkelen keer een grepe uit zijn verleden doet om haar inhoud mij voor te leggen. Vele en velerlei zijn zijn beproevingen geweest. Maar ik kan gerust zeggen, dat er niemand onder de honderden een jeugdiger en blijder en dankbaarder hart had dan hij. De drang om bij de broeders en zusters te wezen was hem andermaal te sterk geworden en daar zat hij met een overgelukkig gemoed. In weerwil van den last zijner jaren blonk zijn gansche gestalte van liefde voor zijn Heer en diens discipelen. Ik zag hem daar stillekens genieten van de rozen in zijn Decembertijd. Onwillekeurig moet mij de vraag van de lippen, of hij wel zoo gelukkig zou zijn geweest, indien hij geen gemeente had gehad? Zou zijn levenslust en kracht niet reeds lang zijn verbleekt en gebroken?

Jezus wil ons allen bij en in de gemeente hebben, want Hij is zoo bang, dat we buiten deze gaarde verkommeren en in gure en ruwe tijden het genot van de schoonste rozen moeten missen. Zegt Hij niet met nadruk: »Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt?« Elkander! Dat wil zeggen samen vereenigd door een band. En wat is die band anders dan de gemeenteband? Luister naar den raad van Jezus en sluit u bij de gemeente aan.

* * *

Ga steeds naar de godsdienstoefening om er wat te geven.

Ik heb eens van een jongen gelezen, die op een Zondagmorgen voor het eerst in zijn leven in de kerk was geweest en thuis gekomen, zijn moeder vroeg: »Moeder, wat hebt u in de kerk gekregen?«

»Gekregen, mijn jongen, maar wat bedoel je?«

Hij opende daarop zijn hand en liet een kwartje zien: »En wat hebt u gepakt, toen het zakje bij u kwam, moeder?« vroeg de knaap weer.

Hij verkeerde blijkbaar in de meening, dat de menschen in de kerk waren om te nemen!

Het is wel opmerkelijk, dat velen van de godsdienstoefening eenzelfde opvatting hebben als dit kind. Zij wonen ze bij in de verwachting wat te kunnen meenemen. En wanneer zij niet genoeg krijgen, worden zij ontevreden op den leider; de lust om te kerken verslapt en zij loopen groot gevaar als Christenen schipbreuk te lijden.

Laat ons toch als jonge Christenen bedenken dat de Heer ons op de samenkomsten roept niet om er in de allereerste plaats te nemen, maar wel om er te geven. En wat moeten wij er dan geven? Dank aan God voor al onze successen en tegenslagen; onzen deernis met degenen, die door ziekte niet konden opgaan; onze ontferming over dezulken die van den Heer geheel onkundig zijn; ons verlangen om meer geheiligd te worden en om een zegen te zijn; onze begeerte, dat de verkondiging van het Woord voor allen mag wezen als een verfrisschende watervloed over dorstige akkers. De Heer roept ons niet om ontvangers te zijn, doch medearbeiders ook in de godsdienstoefening. En dit is het wonder der wonderen dat die aldus geeft, rijkelijk geschonken wordt. Zegt Jezus zelf niet: »Die heeft, dien zal gegeven worden?«

Weer moet ik aan onzen ouden bondsdagbezoeker denken. Vaak komt hij des Zondagsmorgens in onze kerk en ik zie hem er o zoo gaarne. Nemen kan hij niet, want hij is een weinig hardhoorend. Maar hij geeft en nooit gaat hij naar huis of hij heeft al zijn korven vol bloeiende rozen gekregen.

Wilt gij een roosje in Decembermaand groeien? Ga dan steeds naar de bijeenkomsten toe en geef.

* * *

(*Zie verder blz. 3471*).

RADIO-UITZENDING

vanwege de Unie der Bapt. Gemeenten in Nederland.

EVANGELISATIE-SAMENKOMST

uitgezonden vanuit het kerkgebouw der Baptisten Gemeente te *Groningen*, op Donderdag 25 April, 's avonds van 8—10 uur.

Voorganger Ds. J. LOUW, Groningen.

Golflengte 1852 meter.

Sprekers:

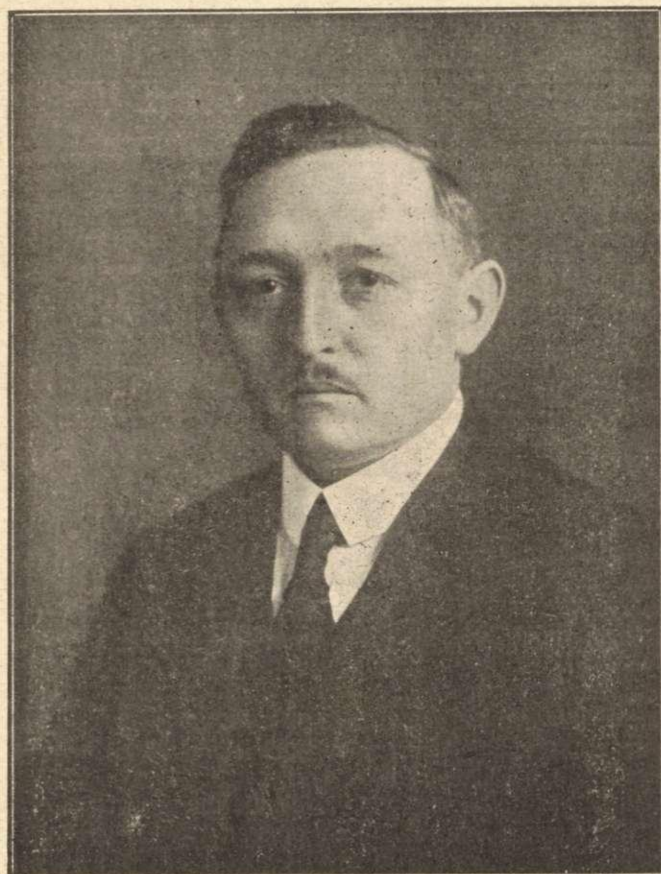
Ds. J. W. WEENINK, pred. te Stadskanaal.
Ds. K. REILING, pred. te Nieuw Weerdinge.
Ds. J. LOUW, pred. te Groningen.

De Organist Joh. Bos en het Gemeentelijk Zangkoor »De Lofstem« (Directeur A. Bos) verleenen medewerking. (Gezongen wordt uit den zangbundel van Joh. de Heer).

1. Orgelspel: Præludium van Klaus »Was Gott thut, das ist wohlgethan« (Joh. Bos).

2. Gemeenschappelijk gezang: »Daar ruischt langs de wolken« (zangb. no. 33 : 1—3).

3. Bijbellezing: Psalm 32.

Ds. K. Reiling

Ds. J. W. Weenink

4. Zangkoor: »Ontwaak gij die slaapt« (Gez. 199: 1—3—4. Muziek van G. Jellesma).

5. Gebed.

6. Gemeenschappelijk gezang: »Heer! ik hoor van rijken zegen« (zangb. no. 132: 1—2—5).

7. Toespraak Ds. J. W. Weenink. Onderwerp:

„Christus onze vrede".

8. Zangkoor: »Troost«.

Woorden van Eltje Ruwerob.
Muziek van S. Welmers.

Duurt des levens strijd zoo lange,
Is het donker om u heen,
Is uw harte droef en bange,
Zijt gij met uw smart alleen;
Richt uw oogen dan naar boven,
Waar u hulpe wordt bereid,
Blijf maar bidden en gelooven
God geeft hulp ter rechter tijd.

Blijft de stormwind om u woeden
Met dezelfde felle kracht,
Toch zal Jezus u behoeden,
Hij houdt over u de wacht.
Hoe de nood ook moge stijgen
En hoe hoog de golven slaan,
Jezus doet de stormen zwijgen,
Jezus laat u nooit vergaan.

Voert de weg door u betreden,
Door een dal van tranen heen,

Ds. J. Louw

dan Jezus in gebeden,
ch laat u nooit alleen.
n liefderijk erbarmen
Hij trooste u in smart,
t gij schuilen in Zijn armen,
gij ruste aan Zijn hart.

eenschappelijk gezang: »Jezus, ziel bemint« (zangb. no. 180: 1 en 2).

espraak Ds. K. Reiling. Onder-

hristus onze vreugde".

gkoor: »Naar huis«.
den van T. ter Laan.
Muziek van S. Welmers.

pelgrim, 't oog naar boven,
geen stormen, vrees geen nacht!
ar voort in stil gelooven,
dat Vaders Huis u wacht!

Koor:
g voort, draag blij uw kruis!
g voort, het gaat naar Huis!

g'u 't bang gevaar omzweven,
g'uw pad met wank'le schreên,
le kracht u niet begeven
de weg voert Huiswaarts heen.
Koor: Moedig voort.

m opwaarts! in gevaren
g omhoog, naar Huis, gericht!
al al het duister klaren,
daarboven is het licht!
Koor: **Moedig voort.**

12. **Gemeenschappelijk gezang**: »Prijs den Heer met blijde galmen« (zangb. no. 446 : 1 en 3).

13. *Slotwoord door Ds. J. Louw.*

14. Zangkoor: *»De nieuwe Hemel«*
naar Openbaring aan Johannes 21 : 1—4.

„Ik zag eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren vergaan en de zee was niet meer.

En ik Johannes zag de Heilige Stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalen van God onzen Heere, gesierd als eene Bruid den Bruidegom.

En ik hoorde eene stem die zeide:

Zie daar Godes woning zal bij de menschen blijven, en Hij zal wonen bij hen. En zij zullen heeten Zijn volk, en God Zelf zal zijn met hen en wil zijn hun God.

Alle tranen wischt Hij van hun oog. Halleluja."

15. Gemeenschappelijk gezang: »Dankt, dankt nu allen God« (zangb. no. 156 : 1 en 2).

Collecte tot dekking der onkosten aan deze uitzending verbonden. Luisteraars gelieven te storten op Giro no. 142711 van G. Broertjes te Heemstede, Heereweg 82.

16. Dankgebed.

17. Orgelspel C moll van C. H. Rinck (Joh. Bos).

De Secr. der U. R. C., J. BOITEN,
Asterstraat 150, Den Haag.

»De Lofstem«, Kerkkoor der Gemeente Groningen

(*Vervolg blz. 3468*).

Spreek een vriendelijk woord en verleen vriendelijke hulp in de lente en den zomer van uw leven.

Vriendelijke woorden en vriendelijke handelingen brengen het zonnet e in de levens van anderen, terwijl zij zelve ons doen groeien en bloeien. Harten, die voor de zuiverste redeneeringen gesloten bleven, hebben zich zachtkens geopend voor de taal en de daden der liefde. Waarlijk, er is geen sterkere macht hier op aarde dan die van de Christelijke vriendelijkheid.

Iemand wandelde eens door den tuin van een goeden buur en bemerkte, dat deze een cactusplantje op de vuilnishoop had geworpen.

»Waarom hebt u dat gedaan?« informeerde hij.

»Het wil niet groeien en wat doe ik er dan mee«, luidde het antwoord.

»Hebt u al eens een weinig warm water geprobeerd? Geef het zoo nu en dan een scheutje warm water en dan zal het wel lukken«.

De verschoppelinge werd in een pot gezet en geregeld een beetje warm water toegediend. Weldra gaf ze door groei en bloei blijk van haar tevredenheid en dankbaarheid en gelukkiger nog dan de plant was hij, die naar dezen goeden raad had geluisterd.

Wilt gij een roosje in de kille wintermaand hebben? Wees dan in de lente en den zomer van uw leven vriendelijk en hulpvaardig.

Want God heeft ons, menschen, de gave van het geheugen geschonken, opdat wij in den laten najaarstijd de gelukkige bezitters van bloeiende rozen zouden zijn.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

35

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden.

Na een tijd van voorspoed kwamen de tegenslagen door sprinkhanenplagen, hagelslag, langdurige droogte, een oorlog met de kaffers en ten slotte een stortregen, die het beste stuk land wegspoelde. In levensgevaar bad Zandberg wel tot God, maar tot werkelijke bekeering was hij tot dusver niet gekomen. Door de laatste ramp was hij zeer terneergeslagen, maar vooral door de activiteit van zijn geloovige vrouw was er kans, dat alles nog ten goede werd gekeerd. Een verzoekschrift was naar de regeering gezonden om een ander stuk land te mogen hebben, vergezeld was dit schriftstuk van een aanbevelingsschrijven van kapitein Snijder en Ds. Brantley).

Onverwacht spoedig en ook gunstig zou het antwoord der regeering op het verzoekschrift volgen. De begeleidende aanbevelingen schenen goede wegbereiders te zijn geweest. Eerst kwam er een voorloopig schrijven, dat niets den landverhuizer Zandberg verhinderde, de verlaten legionairsfarm over te nemen, wanneer hij eventueel bereid was, enkele ponden per akker bij te betalen.

Of het misschien een eenvoudige ruiling kon worden, moest een hooger college beslissen. Het was echter raadzaam, de legionairsfarm maar vast te bewerken, in het ergste geval zou hij voor zijn tegenwoordig stuk grond geen vergoeding krijgen. De koopprijs voor dit nieuwe land was echter niet hoog.

Zandberg kwam spoedig weer in zijn oude doen, namelijk om weer flink de handen uit de mouwen te steken. Nu zag hij een uitweg.

Meer dan ooit moest hij over het geloof van zijn vrouw nadenken en haar bewonderen, want zij was het eerst op deze gedachte gekomen, die een uitweg was geworden in den nood. Zij had ook de eerste stappen daartoe gedaan. En hij, die zich nooit door een ander had willen overtreffen laten, zag zich nu overtroffen door zijn eigen vrouw, en dat was enkel toe te schrijven aan haar vertrouwen op God.

»Het zal nu verder alles wel goed gaan, maar ik weet nu, dat je meer kunt dan ik«, beleed hij haar eens eerlijk, toen zij hem bij het werk zijn thee bracht en zich een oogenblik naast hem neerzette. Als antwoord had de bescheiden christin niet een lange preek klaar over geloof en gebed, maar slechts een vriendelijk lachje, waarbij zij haar man, die als een paard had gewerkt, het zweet van het voorhoofd droogde.

»Och, dat beteekent allemaal niets«, zeide hij weer, met de hand zacht afwerend en daarbij zuchtend. Hij had zich een groot werk voorgenomen, buiten de ontginning van de nieuwe farm ook nog het bouwen van een nieuw huis. Bovendien was alles

UIT DE GEMEENTEN.

AMSTERDAM. De gemeente alhier vierde het Paaschfeest in 't teeken van opwekking. De stille Vrijdag werd besloten in 't gedenken van den dood des Heeren. De Leeraar zeide: „Veel spreken zou dezen heiligen disch ontwijden". „Late ieder zich indenken, tot welk een duren prijs hij gekocht is". 's Zondags was het feest. De voorm.dienst stond in 't teeken van 's Heeren verrijzenis. 's Avonds was de jeugd actief door 't houden van een propagandavergadering.

Ds. Planting sprak het welkom. Br. Voorhans hield een referaat. Menige voordracht werd gehoord. De Zangvereeniging deed haar taak zoo verstaanbaar, als zij voor deze nimmer bereikte. Br. Verhorst, Burgemeester te Wissekerke, sprak over: „De jeugdige als kapitalist en zijn dure roeping". De heer Panjer Jr. deed een uit eigen ondervinding opgeteekende reisbeschouwing hooren. Br. G. Planting, Voorzitter der jeugdvereeniging, sprak over: „Eeuwige jeugd". Het geheel verkreeg eenstemmigheid in lof, dank en aanbidding van Hem, die leeft in alle eeuwigheid. 's Maandags trad Br. Verhorst nogmaals op met een vrije paaschmeditatie. De Heere geve Zijn zegen over deze pogingen tot eere Zijns Naams.

W. VEENSTRA, Secr.

APELDOORN. Blijdschap was er in onze harten den eersten Paaschdag, toen, na de prediking, een jonge broeder, die in Eindhoven beleden had het eigendom des Heeren te zijn, hier door onzen geachten Voorganger K. A. v Beek, die het middel in Gods hand was geweest, om dezen jongeling tot den Heiland te leiden, gedoopt wenschte te worden. Nadat hij nog voor de geheele Gemeente beleden had, had de doopsbediening plaats. 's Namiddags drie uur kwamen we weer bijeen, om uiting te geven aan wat in ons was. Door woord en lied werd getuigd van Gods groote liefde jegens ons, en we begrepen, wat de Emmaüsgangers gevoeld moeten hebben, toen ze zeiden: „was ons hart niet brandende in ons?" Voorwaar, de Heere was in ons midden en wij hadden het goed.

Den tweeden Paaschdag, voormiddag, kwamen we weer samen, nu, om des Heeren H. Avondmaal te vieren, waarbij door onzen br. Voorganger onzen jongen broeder, alsmede

een teruggekeerde zuster, het welkom in de Gem. des Heeren werd toegesproken. Het was een goede ure. Brs., die het Avondmaal wegens ziekte, verschillende malen niet hadden kunnen bijwonen, zagen we nu ook weer. Dit alles gaf dankenstof. En zoo, geliefde brs. en zrs., rolt het leven voort, met verschillende afwisselingen gepaard, maar wij weten, dat onze opgestane Heiland het roer in handen heeft, en dat geeft blijde gerustheid. Secr. R. ZWAAL.

STAVOREN. Laat mij maar eerlijk wezen en wat het bovenst op mijn hart ligt, u maar eerst mededeelen n.l. dat onze gel. Br. Voorganger, Ds. van Dongen, heeft bedankt voor het beroep van de Gem. Harlingen. Wij hebben enkele spannende dagen doorleefd. Wat het voor ons als Gem. geweest zou zijn als onzen Br Ds. v. Dongen van hier was gegaan, weten wij, Gode zij dank, nu niet, maar welk een blijdschap het is, dat onze Br. voor het beroep bedankt heeft, ja, dat weten wij wel. Intusschen kan ik mij eenigszins voorstellen hoe de Brs en Zrs in Harlingen zijn teleurgesteld en wat moet ik nu neerschrijven? Dat God spoedig mag voorzien in die ledige plaats, waarvan de Gem. Harlingen gehoopt had, dat Br. Ds. van Dongen haar zou komen vervullen. Wij zijn dankbaar dat onzen gel. Br. in Stavoren blijft. Moge God zijn werk hier ter plaatse blijven zegenen!

Ja Brs en Zrs, wij zijn dankbaar, maar niet zonder redenen. Want mochten wij kort geleden melden, dat een zuster haar hart aan den Heiland gegeven had, zij wenschte ook nu door den doop aan de Gemeente te worden verbonden. Aan dit verzoek is den eersten Paaschdag voldaan, en dat wel in een nieuw doopvont.

Wie ons kerkje voorheen kende en het nu binnentreedt, voelt in zijn hart een danktoon oprijzen, omdat God ons in staat stelde ons kerkje te laten verbouwen. Denk nu niet, Brs en Zrs, dat wij een nieuwe kerk hebben, maar wij zijn er toch zoo dankbaar voor dat wij op een avond een soort wijdingsdienst hebben gehouden, waar naast Br Ds. H. Visser o. a. de plaatselijke Burgem. aanwezig was om ook zijn genoegen kenbaar te maken over de praktische verfraaiïng van ons kerkje. Naast God willen wij ook in het bizonder onzen gel. Voorganger danken voor de vele moeite, ook in dezen gedaan. De Secr. W. ZWAAN.

Bond van Baptisten Gemeenten in de Veenkoloniën.

Naar gewoonte vergaderde de Bond ook dit jaar weer in de ruime kerk te Stadskanaal. Trots het gure weer was de belangstelling groot. Br. R. Hamster van Vriescheloo leidde den bidstond, die om 10 uur begon. Naar aanleiding van Johs. 20 werd een ernstig woord gesproken, waarop een rijk gezegende bidstond volgde.

De Zangver. „Polyphonie" van Stadskanaal, Dir. Joh. van der Baaren, bracht eenige mooie liederen ten gehoore.

Hierna sprak Ds. Weenink, de Voorz., een kernachtig openingswoord. Spreker schetste den grooten zegen der gemeenschap. Losmaking van de gemeenschap leidt tot twijfel en geestelijke verdorring. Zijn Thomas en Demas hiervoor geen treffende bewijzen. Wie zich losmaakt van de gemeenschap, waarin Jezus Heer en Koning is, die gaat den weg van droefheid en geestelijke duisternis. Toen Thomas weer in de gemeenschap teruggekeerd was, verscheen Jezus ook hem, en begon hij weer vroolijk te zijn. Bestendige, geestelijke gemeenschap is door Christus gewild. Mokkers, die in de leden van Gemeente of Vereeniging steeds het verkeerde zien, en zich van de gemeenschap losmaken, handelen verkeerd. Zij doen anderen smart aan en maken zichzelf ongelukkig. Daar de duivel den grooten zegen van de gemeenschap kent, en weet dat geestelijke eendracht een macht is, doet hij al zijn best om den mensch een boos oog te geven, waarmee hij steeds kwaad ziet in den ander. Satan weet wel dat hij gemakkelijk beslag kan leggen op de losgemaakte ziel.

Na dit pittige woord van Ds. Weenink, hield Ds. Hekhuis een referaat over het onderwerp: „Is de opstanding der dooden een sprookje of een feit, dat in de toekomst werkelijk zal geschieden?"

Aan de vele vragen die daarop gesteld werden, merkte men, dat het behandelde onderwerp wel actueel was. Door Ds. Hekhuis werden deze vragen op een handige wijze beantwoord. De Voorz bracht na de beantwoording der vragen Ds. Hekhuis dank voor de behandeling van dit interessante onderwerp.

Na de koffiepauze vond er een bijbelbespreking plaats

nogal omslachtig, omdat men nog op de oude farm moest wonen. En dat zou volgens zijn eigen uitdrukking allemaal niets te beteekenen hebben? Hoe onbevredigend moest hem zijn geheele toestand en al zijn werk toeschijnen, wanneer hij nu zoo spreken kon!

Het nieuwe huis zou op aansporing van Landman direct goed worden, namelijk zou het een huis van steen worden. Tot nog toe woonden de landverhuizers hier nog allen in een zodenhut, dezelfden die zij bij vestiging hadden gebouwd. Sommigen hadden wel wegens uitbreiding van het gezin uitbouwsels en aanbouwsels gemaakt, maar overigens was alles bij het bescheiden en eenvoudige begin gebleven. Huizen van steen bestonden bij allen nog alleen in de toekomstplannen.

De »wash away«, die hem de mooiste akker genomen had, zou tevens oorzaak zijn, dat Zandberg het eerste massieve steenen huis kreeg!

Steenbrokken kon men in de naburige bergen losbreken. Hij en Landman konden metselen en ook wel wat timmeren; steenen branden en bakken kon men op het vrije veld wel doen.

De naaste buren hadden voor de vanzelfsprekende belofte, dat Zandberg op zijn beurt bij het metselwerk zou helpen, als zij wilden bouwen, beloofd mee te helpen bij graafwerk, transporten en allerlei andere dingen. Zoo werd het plan gemaakt en de uitvoering er van krachtig ter hand genomen.

De tijgerpreek.

Een uit het oude vaderland overgekomen predikant had den laatsten Zondag een bijzonder aangrijpend woord gesproken, dat door een daarin voorkomende gelijkenis goed onthouden werd en onder de naam »Tijgerpreek« welbekend bleef. Velen bespraken deze preek levendig.

Zandberg, die de preek ook gehoord had, sprak er niet zooveel over, maar dacht er des te meer over na! De genoemde gelijkenis was in de omgeving voorgevallen en verwekte terecht nogal opzien.

De farmer Richard had namelijk een jonge luipaard, waarvan hij de moeder had doodgeschoten, alle waarschuwingen ten spijt, zoolang laten leven en dermate vertroeteld, dat hij eerst zijn schapen, daarna zijn tweejarig zoontje gedood had en bij de pogingen hem te redden, ook den farmer zelf gevaarlijk gewond had. Op hoogst onverstandige manier was Richard op het jonge roofdier verliefd geweest. Hij sprak enkel over hem in liefkozende termen. En omdat hij zulk een mooie, gevlekte huid had, werd hij door hem »mooivel« of »prachtrok« of iets dergelijks genoemd. Toen hij nog klein was en als een katje de gekste sprongen maakte, noemde hij hem met nog teederder namen en gebruikte enkel verkleinwoorden.

Uit al deze dingen blijkt duidelijk, dat de dwaze farmer om de mooie huid de bloeddorstige natuur vergat, die in die huid woonde. Welk een gevaarlijke kortzichtigheid.

(Wordt vervolgd).

onder leiding van br. Mets van Stadskanaal. Voor deze bijbelbespreking over Matth. 6 : 19--26, was veel animo. Goede en stichtelijke dingen werden uit den Schat des Woords opgedolven. 't Was een kostelijke ure. De Gem. Stadskanaal zorgde even als altijd voor een uitstekende bediening.

Tijdens het liefdemaal werd een vraag uit de vergadering over den doop, door Ds. Bouritius op duidelijke wijze beantwoord. Onder de woordvoerders tijdens het liefdemaal, waren o. a. ook Ds. N. v. Beek en br. Ouderling Bosma van de Gem. Muntendam. Het was roerend om de gloedvolle woorden te beluisteren van deze beide pioniers. Ds. van Beek merkte nog op, dat het reeds meer dan 61 jaar geleden was, dat hij zijn Heiland leerde kennen, maar moest tevens belijden, dat zijn Heiland hem bij het klimmen der jaren steeds dierbaarder werd. Woorden van bemoediging en ernstig vermaan werden op het liefdemaal door allen gesproken.

Het zangkoor „Polyphonie" en het dubbelkwartet lieten hun schoone klanken nog eens ruischen door de tjokvolle kerk. Aan het einde sprak Ds. Weenink een passend slotwoord, en bracht dank aan allen, die aan het welslagen van den Bondsdag hadden medegewerkt. De Voorz. maakte bekend dat de Pinkster Bondsdag zal gehouden worden in Nieuwe Pekela.

Na het zingen van : „God zij steeds met u tot wederzien enz.", werd de gezegende vergadering met dank aan God gesloten. H.

MEDEDEELINGEN

Van den Uniepenningmeester.

De hieronder genoemde Gemeenten worden *dringend* verzocht de verschuldigde contributie voor 27 dezer te doen toekomen.

Apeldoorn	f 12.80	Hoogezand	f 19.20
Drachten	- 7.—	Leeuwarden	- 13.—
Eindhoven	- 10.—	Muntendam	- 32.80
2e Exloërmond	- 24 40	Sneek	- 21.20
Groningen	- 93.80	Stadskanaal	- 59.20
Heeg	- 4.60	's-Gravenhage	- 40.40
Heerlen	- 8.—		

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van de Gem. N. Pekela f 22.50. Zonder bestemming van de Gem. Deventer f 50.—. Gemeenten die nog zendingsgelden hebben te verzenden, worden verzocht dit alsnog *spoedig* te doen.

Utrecht. A. H. ZERBST
Giro 68108. Rijnlaan 128bis.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van N. N. f 2.50; T. v. K. te U. f 2.—.
Postrek. 102064. J. LOUW.

DE OMSLAG.

Na een jaar »De Christen« te hebben gekleed, is de omslag er afgenomen. De Redaktie overweegt nu het formaat van ons geliefd blad te brengen op de grootte van het Kerstnummer. Daardoor zal veel aan ruimte gewonnen worden. We hopen daaromtrent binnenkort mededeelingen te kunnen doen en, wordt er toe besloten, dan daartoe zoo spoedig over te gaan als mogelijk is langs den weg van eerlijkheid en orde. E.-R.

VEREENIGING »VOORZORG«.

Voorloopige mededeeling.

De 15de Jaarverg. zal D. V. te Hengelo, op 9 Juli, daags voor de Unievergadering, gehouden worden. Tijd en plaats en agenda zullen nader worden bekend gemaakt.

Voorstellen worden tijdig ingewacht. Volgens rooster treden dit jaar af: de voorzitter, de heer G. J. OLIJSLAGER en de 2de secretaris, de heer P. MOSTERT, (beide herkiesbaar).

Scheveningen, 6 April '29. C. J. LOUW, Secretaris

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde Ouders, Behuwd- en Grootouders

WILLEM SPREEUWERS
en
JANTINA SMID,

op 17 April a.s. den dag te herdenken, dat ze voor

35 Jaar

in den Echt zijn verbonden.

Dat de Heere hen nog lang moge sparen is de wensch van hunne dankbare Kinderen.

D. SPREEUWERS.
L. SPREEUWERS-Riksten.
G. SPREEUWERS.
G. H. SPREEUWERS.
en Kleinkinderen.

Groningen,
Meeuwerderweg 128.

Onzen hartelijken dank voor de vele blijken van liefde en belangstelling welke wij mochten ontvangen ter gelegenheid van ons 40-jarig Huwelijksfeest.

W. KRUIT en Echtgenoote.
Ter-Apel—West.

Heden overleed zeer plotseling, zacht en kalm, onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Harmtien Koning,

in den ouderdom van ruim 66 jaar.

Haar heengaan was vrede.

Uit aller naam:
B. KOMDUUR.

Stadskanaal, 30 Maart '29.

Harlingen. Ds. J. v. Dongen heeft geen vrijmoedigheid gevonden om het beroep van de Gemeente aan te nemen. R. v. d. S., Secr.

In den vroegen morgen van 2 April riep de Heer der Gemeente zeer onverwacht tot Zijn heerlijkheid onze getrouwe Zuster

Fennechien Speiard,

geliefde Echtgenoote van onze Broeder K. BRONGERS, in den ouderdom van bijna 67 jaar.

Zij was bijna 49 jaar lid der Gemeente. Van de door haar opgerichte vereeniging „Zusterhulp" was zij eere-presidente.

Namens de Bapt. Gemeente te Nieuwe Pekela.

HET BESTUUR.

No. 2075 VRIJDAG 19 April 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Aan de zee van Tiberias.

Tiberias' zee! — op heur oever vertoevend,
Gedenk ik aan 't geen op die plaats is geschied
Een ziele, opzoekende liefde behoevend,
Vindt zaal'ge vertroosting, in 't geen zij daar ziet.
Die plaats is mij dierbaar, vol zoete gedachten,
Zij predikt mij Hem, Die 't verlorene zocht,
Eeuw in en eeuw uit zullen alle geslachten,
Gedenken aan 't geen onze Heiland daar wrocht.

Daar is na de vischvangst het groote examen,
Gehouden door Jezus met Petrus alleen.
Moest Simon Bar Jona om ontrouw zich schamen,
De Herder zoekt 't schaap, en de schuld wordt beleên.
De Heere zal driemaal de vraag tot hem richten,
»Hebt gij Mij nu lief?« — hoe ontdekkend, hoe teêr;
En 't drievoudig antwoord, waar 't al voor zal zwichten,
In 't alles omvattend: »Gij weet het, o Heer.!«

Gij weet alle dingen, Gij kent ook mijn harte,
'k Heb bitter geweend, want ik heb U onteerd,
'k Belijd U mijn ontrouw, met schaamte en smarte,
Gij weet, dat mijn harte Uw liefde begeert.
O, dat nu een dienstmaagd mij ving in haar netten,
'k Heb U na 't verlooch'nen alleen laten staan,
'k Zou immers mijn leven voor U willen zetten,
Maar Gij hebt, o wonder, 't voor mij nu gedaan!

Tiberias' zee! — op heur oever vertoevend,
Gedenk ik aan 't geen op die plaats is geschied.
Daar wordt mijn geloof door de liefde geoefend,
Door 't geen Gods genade in Christus mij biedt.
Ja, ik heb U lief, U mijn Heiland en Heere,
Want 't geheim is daarvan in Uzelve vervat.
Uw Naam zij de lof en de dank en de eere,
Gij hebt, dierbre Heiland, mij 't eerst lief gehad!

G. NIEUWENHUIJSEN.

(Uit: »De Nederlander« — van vroeger —).

's Heeren doel met de geestelijke gaven in de Gemeente gegeven.

Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus.

Eph. 4 : 12.

In de voorgaande verzen heeft de Apostel vermeld de onderscheidene gaven des Geestes, die de opgewekte en verhoogde Heiland, volgens de profetie in Psalm 68, in Zijne Gemeente heeft gegeven. Die gaven kwamen door bijzonder aangewezen personen tot haar, gaven, die genoemd worden naar den aard der roeping of taak, welke zij in de Gemeente hadden te vervullen: Apostelen, die fondamentleggers voor het geloof der Gemeenten waren; Profeten, die door den Heiligen Geest openbaringen gaven door hun woorden, Evangelisten, die de bijzondere gave hadden om het Evangelie aan onbekeerden of ongeloovigen te prediken, en Herders en Leeraars. De benaming van hun ambtsbediening doen hun taak in de Gemeenten kennen.

De Heere wist, wat Zijne Gemeente noodig zoude hebben ter opvoeding, ter volvoering van hare taak in de wereld, en ter sterking in den persoonlijken strijd harer leden. En de Heere, als Hoofd der Gemeente, zorgt voor alles, wat er noodig is, door den Heiligen Geest, die 's Heeren werk op aarde voltooit.

Doch hoe verschillend de benamingen en den dienst der gegeven dienaren ook al mogen zijn, allen hebben toch ééne strekking en zijn tot één doel van den Meester gegeven. En dat doel wordt in bovenstaand Schriftwoord te kennen gegeven. Welk een heerlijk doel!

Het Hoofd leeft en zorgt voor het lichaam, Zijne Gemeente, uit welke en door welke al 's Heeren werk moet geschieden, en wel in Zijn Geest en kracht. De Heere had met Zijne Gemeente hetzelfde doel, als waarmede Hij zelf in het vleesch op de aarde gekomen was.

Zijn eigen levensdoel heeft Hij aldus voorgesteld: »Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen«. Dit was ook de eisch, dien Hij den

Zijnen stelde, en nog stelt. 't Is het ware karakter van 's Heeren dienst.

De dienst van den Heere zelf was volmaakt, was meer dan een voorbeeld voor de Zijnen. In en door Hem werkte de kracht des Heiligen Geestes in volle mate, bereikte zij haar hoogtepunt. Elk Zijner volgelingen persoonlijk en Zijne Gemeente in 't geheel, moet tot volmaakt dienen gebracht, bewerkt worden. Ieder lid der Gemeente wordt tot d i e n e n geroepen. Wie belijdt een Christen te zijn, maar niet tot dienen bereid is, kan geen waar lid der Gemeente des Heeren zijn, en alzoo niet aan 's Heeren doel beantwoorden.

Wordt het niet te dikwijls uit het oog verloren of nagelaten dit te bedenken, door hen die zich in de Gemeente laten opnemen of er reeds toe behooren? Staat niet vaak vooraan eigen berekening, eigen doel, eigen opvatting of uitwendigen godsdienstvorm, en vormelijk gebruik? — Zie, zóó mag het met geen enkel Christen zijn, of eigenlijk zóó kan niemand waarlijk Christen zijn.

Dienen, door liefde dienen, is het teeken van leven, en alleen levende leden kunnen tot het lichaam van Christus behooren. Levende, vruchtdragende ranken van den waren Wijnstok, Christus, worden gereinigd om meer vrucht te dragen. De niet vruchtdragenden worden afgesneden en verbrand.

De Heere heeft een verheven doel met al de Zijnen persoonlijk en met Zijne Gemeente. Zij moet voortdurend gebouwd, en zoo tot de hoogste volmaaktheid gebracht worden.

Nu kan bij een ernstige ziel de vraag rijzen: hoe bereik ik dat doel, ik merk in mij zelf nog zoo bedroefd weinig vooruitgang, zoo weinig toenemen in geestelijke kracht en kennis. Hoe zal dat met mij anders worden? Ik verlang er toch naar; ik bid er om. O, Christus meer te kennen en de kracht Zijner opstanding is mijn innig verlangen.

De Heere wil die begeerte vervullen in den weg der middelen. Maak er getrouw gebruik van. Hij gaf u Apostelen om den grondslag voor uw geloof te leggen; Profeten om u de verborgenheden Gods te openbaren; Evangelisten om u, en vóór u aan anderen, het Evangelie des vredes te prediken; Herders en Leeraars om uwe ziel te verzorgen en in veiligheid te stellen door de voorlichting des Heiligen Geestes, en u te leeren aangaande den weg, dien ge hebt te bewandelen, en aangaande den rijkdom van Gods genade in Christus. Zijn u al die gaven Gods niet genoeg?

Nu is het bekend, dat er ook valsche Apostelen en Profeten etc. onder het Christendom opstaan. Ze zijn misleidende Herders en leugen-Leeraars. Deze zijn niet door God gegeven of gezonden, en kunnen geen enkele hongerige ziel bevredigen. Hoofdkenmerken van dezulken zijn, dat zij den mensch niet zien als schuldig en verloren tegenover God, en mitsdien ook niet Jezus Christus als Verzoener en Verlosser van zondaren prediken. Ze zijn geen gezanten Gods. Van dezulken moet men zich afwenden, en zich zoo ver mogelijk verwijderd houden. Er is geen heil voor uwe ziel van hen te verwachten, terwijl zij zelf het heil voor zich niet kennen.

Dankt daarentegen God voor en laat u leiden door de getrouwe getuigen, die u tot het volle heil in Chris-

tus willen leiden, en u willen opvoeden en bekwamen tot den dienst des Heeren. Zij hebben een verheven, heerlijk doel met u, dat de Heiland door hen in u bereiken zal! (Zie vers 13). N. v. B.

De Waarheid over de Baptisten in Rusland

Voor de Anti-sovjet-propaganda leenen wij Baptisten ons niet. Wij zijn tegen alle goddeloosheid en daden van Godvergetenheid — onverschillig, of die in Sovjet-republieken of in kapitalistische en imperialistische staten voorkomen. — Hoe het inderdaad den Baptisten in Rusland gaat, leeren we het best uit een vraaggesprek, dat de Redakteur van de Baptist Times voor enkele maanden gehad heeft met Ds. P. B. Ivanov Klyshnikov.

Hoeveel Baptisten zijn er?

»Hoeveel Baptisten denkt u, dat Rusland in 't geheel telt?« vroegen we.

»O!« was 't antwoord, »ik denk niet, dat iemand u dat kan zeggen. Het antwoord moet altijd een schatting zijn. We zijn sterk vooruitgegaan«.

»Naar we vernomen hebben, hebben hier en daar opwekkingen plaats gehad?«

»Ja, dat is zoo. We hebben in ons land groote scharen tot Christus zien komen, maar we verlangen naar de bestendige uitbreiding der gemeenten. Onze vooruitgang door den Doop — en we nemen geen leden anders op, dan door den Doop, zal ongeveer 20 percent per jaar bedragen«.

Ds. Ivanov Klyshnikov verzekerde ons dat de Voorgangers zich sterk toelegden op evangelisatiearbeid.

»Niet slechts onze Voorgangers«, zeide hij, »maar al onze gemeenteleden zijn vol ijver om menschen tot Christus te leiden. Zij hebben een sterk verlangen om zondaars gered te zien worden. Zij laten het groote werk der evangelisatie niet aan de Voorgangers over doch wenschen er in te deelen.«

»Vertel ons, welke vrijheid ge hebt onder de tegenwoordige Regeering. Zijn, naar uw meening, de gemeenten in staat hun werk onbelemmerd te verrichten?«

»Ja«, antwoordde hij. »Moscou wenscht, dat er gehandeld worde overeenkomstig de Constitutie der Republiek, welke vrijheid van godsdienst, van doopen en van evangelieprediking geeft. We wenschen, dat we tegemoet gekomen werden in het stichten van Zondagsscholen. Voor zoover Moscou er in betrokken is wordt de Constitutie op ruimhartige wijze gehandhaafd. 't Gebeurde wel eens, dat ergens in een hoekje achteraf de plaatselijke gezaghebbers door een anderen geest geleid worden en daar zijn dan moeilijkheden«.

Wat wordt er gedaan?

»Vertel ons iets van wat er tegenwoordig zoo al door u gedaan wordt«.

»We hebben een »Bijbelschool« geopend en hebben volle toestemming om kweekelingen aan te nemen om op te leiden voor Evangelisten en Voorgangers. We begonnen met 43 jonge mannen. Er zijn er sindsdien 25 bijgekomen. Zij volgen een driejarigen cursus en daarna zullen zij nieuwe terreinen ontginnen of als Voorgangers bestaande gemeenten dienen. We hebben toestemming om onze eigen Bijbels te drukken — iets geheel nieuws in Rusland. Onder de vroegere Regeering had de Staatskerk het uitsluitend recht den Bijbel uit te geven, maar nu hebben we zelf dat recht«.

»Zijn alle gemeenteleden in Rusland ondergedompeld, voordat ze in de gemeenschap werden opgenomen?«

»O, zeker«, zei hij, met een glimlach, »oneenigheid betreffende den doopvorm bestaat in Rusland niet. De „Grieksche" kerk kent de Grieksche taal en kon zich nimmer voorstellen dat doopen iets anders beteekent dan onderdompelen«.

»Ja«, brachten we in het midden, »maar is het de Doop van geloovigen?«

Hij antwoordde met eenige aarzeling: »de eenige kwestie bij ons inzake den Doop is, of kinderen gedoopt mogen worden. De Baptisten zeggen, dat de Doop alleen voor de discipelen is. De Grieksche kerk zegt, dat hij ook den kinderen toekomt«.

»Denkt ge, dat het tegenwoordige Rusland sterk den invloed van Tolstoy ondergaat?«

»Tolstoy's invloed wordt gezien in de kringen der ontwikkelden. Ik geloof niet, dat hij nog zoo groot is als tijdens zijn leven. Wat de groote massa aangaat, is het alsof Tolstoy nooit bestaan heeft.

»Is het aantal ongeletterden in de Baptisten Gemeenten van eenige beteekenis?«

Leeren lezen.

»Neen«, zeide hij, »wanneer onze menschen tot bekeering komen, ook wanneer ze al op leeftijd zijn, dan wenschen ze den Bijbel zelf te lezen en andere leden onderwijzen hen, zoodat er heel weinig analfabeten in onze gemeenten zijn«.

»Kunt ge ons iets mededeelen omtrent bijzondere ondernemingen, door Uw Unie op touw gezet, mijnheer Ivanov Klyshnikov?«

»We zijn begonnen met een belangrijk werk onder heidenen en Mohammedanen. We begonnen met geringe krachten in 1925. U weet allicht, dat we in Rusland 14.000.000 Mohammedanen en ongeveer 5.000.000 heidenen tellen. Onze Unie heeft zeven Evangelisten uitgezonden, daartoe bizonder toegerust, om onder de Mohammedanen te werken en de Heer zegent hun werk«.

»Wie betaalt dezen arbeid?« vroegen we.

»De Unie draagt de uitgaven aan dit werk verbonden geheel, en we zijn dankbaar jegens allen, die het met giften ondersteunen. De plaatselijke gemeenten zijn verantwoordelijk voor het werk onder de Russen«.

»Is de invloed van Lord Radstock nog merkbaar?«

»Ja, ongetwijfeld. De »Evangelische christenen« zijn de vruchten van zijn zendingsarbeid. Voor ongeveer twintig jaren zijn ze opgeschoven naar het standpunt der Baptisten«.

De bezoeker vertelde vervolgens, dat hij met bizonder genoegen kennis genomen had van het Zondagsschoolwerk in Engeland.

Zorg voor het kind.

»We moeten in Rusland ook iets in die richting doen«.

»Uw gemeenten hebben mystieke neigingen, niet-waar?«

»Niet sterk. Heel Rusland heeft een zwak voor de mystiek, maar ons volk zoekt de geloofsgemeenschap te bevorderen. We voelen ons als een familie en in kleine gemeenten wordt er in nauwe en hartelijke gemeenschap geleefd.«

We wenschen onzen vriend een »God zij met u« toe in het groote werk, waaraan hij in zijn vaderland mag medearbeiden. Welk eèn reden tot blijdschap, dat een man als br. Ivanov Klyshnikov geroepen is om het Evangelie te dienen!«

L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gelijkenissen.

De wijze en dwaze maagden; de talenten.

Mat. 25 : 1—30.

Les voor Zondag 19 Mei 1929.

Het komt mij niet gewenscht voor, om bij deze gelijkenis veel toepassingen op de bijzonderheden te maken; men loopt m. i. groot gevaar, mis te tasten. Ik heb tenminste nog nooit iets gelezen, dat mij geheel bevredigde. De hoofdgedachte houde men goed in 't oog: Die gereed waren gingen in tot de bruiloft. En wie waren gereed? Zij schenen eerst alle tien gereed te zijn. Doch bij vijf was het slechts een oppervlakkige, uitwendige gereedheid. Toen er vertraging kwam, waren ze niet gereed. Maar vijf waren altijd gereed. Zijn zij niet degenen, die met geheel hun hart op de bruiloft hebben gehoopt? Mij dunkt het. De anderen daarentegen hebben slechts gedaan, wat allernoodzakelijkst was, vooral niet te veel. Hun hart was er niet bij. Zijn zij niet degenen, die wel doen alsof ze Christenen zijn, doch niet van ganscher harte? Mij dunkt het. Dit houde men dus goed in 't oog, want hier op te wijzen is kennelijk de bedoeling van den Heiland geweest. „Zoo waakt dan" in vers 13 versta ik als: Wees goed wakker en bedrieg u zelf niet. Laat uw hart geheel voor Jezus zijn; dan zijt gij altijd gereed.

Ik voel er niets voor, om de maagden voor te stellen als de gemeente. Want de gemeente is anders altijd de bruid van Christus. Wie zou dan hier de bruid moeten zijn?

Het slapen — natuurlijke behoefte van het lichaam — wordt den maagden niet als schuld aangerekend; wel het niet ten allen tijde en geheel gereed zijn. Ook dit vergete men niet. Het is duidelijk, dat de gelijkenis ziet op de komst van Christus. Jezus is niet zoo spoedig gekomen als de eerste Christenen dachten. Er moet gewacht worden. Nu is het niet zondig als Christenen hun natuurlijke aangelegenheden verzorgen. Die met geheel hun hart voor Jezus leven, zijn altijd gereed; hetzij de Heer hen roept uit hun dagelijksche bezigheden, hetzij Hij hen roept, als zij in den nacht rustig slapen, hetzij Hij hen roept als ze des Zondags in de kerk zijn, wanneer Hij ook komt, hun harten kloppen voor Hem; zij

zijn gereed. Deze toepassing make men zeer nadrukkelijk en anders geen.

Is het nog noodig, dat ik iets schrijf over de wijze van bruiloftvieren in Palestina? Is het niet algemeen bekend, dat de bruidegom vergezeld van familieleden en vrienden de bruid op haalde en dat de vriendinnen van de bruid hem dan tegemoet gingen, en dat de bruiloft doorgaans gevierd wierd in 't huis van den bruidegom? Het is u bekend, want gij hebt het juist gelezen. V. 10 sluit niet uit, dat de bedoelde bruiloft in des bruidegoms huis is gehouden. Daar er onmiddellijk sprake is van het ingaan tot de bruiloft, hebben velen gedacht, dat deze bruiloft in 't huis der bruid moet worden gedacht. Het kan wel waar zijn. Er waren uitzonderingen op den regel. Maar toch kan het ook wel alles volgens den regel zijn gegaan. De evangelist heeft het niet nadrukkelijk geschreven, maar misschien heeft hij het te vanzelfsprekend gevonden om er bij te schrijven: „Ze gingen eerst terug naar het huis van den bruidegom". Hier is dus al weer wat, dat we niet zoo heel zeker weten. Gelukkig maar, dat de hoofdgedachte er heel duidelijk om is. Vertel de gelijkenis, en maak de toepassing. Wie 't begrijpt, zal geen moeite hebben.

Aan deze gelijkenis voegde Jezus nog een andere toe, waarin de lessen van de eerste gelijkenis onderstreept en verduidelijkt worden: Die met geheel hun hart voor den heer geleefd hadden, waren elk oogenblik gereed om verantwoording te doen en . . . ze gingen in in de vreugde des Heeren. Maar die steeds aan zichzelf gedacht had en niet aan den heer, kon zich met al zijn verontschuldigingen niet verontschuldigen. Hij werd uit de nabijheid van den heer verwijderd en buiten in de duisternis aan zichzelf overgelaten.

Zeg den kinderen, dat in deze gelijkenis de Heer nog weer duidelijker en dringender vermaant, om toch geheel voor Hem te leven, opdat wij Hem altijd gerust kunnen verwachten. En vertel dan de gelijkenis.

Wijs er bij de mededeelingen van v. 16 en 17 op, dat deze mannen er dadelijk op uit waren om met het geld huns heeren voor hun heer te doen wat ze konden. Ze leefden voor hun heer. Bij v. 18 valt al dadelijk het verschil in 't oog. Waarom zou hij toch zoo gedaan hebben? Zou hij geen lust gehad hebben, om met het geld zijns heeren voor zijn heer te doen, wat hij kon? Of zou hij bang geweest zijn, dat hij bij verlies daarvoor persoonlijk zou worden aangesproken? Maar dan had hij het toch nog wel op rente kunnen zetten! Wij zullen straks van hem zelf hooren, wat hij dacht; wat hij deed zullen we onthouden.

De heer kwam terug, en nu werden de knechten ter verantwoording geroepen. De eerste twee hadden voor hun heer geleefd. Vertel, wat er gebeurde. Geen wonder, dat ze ingingen in de vreugde huns heeren. Die mijnheer zag wel in, dat ze bij hem hoorden. Maak dadelijk de toepassing.

Maar de derde? hoe zal zijn gezicht gestaan hebben? Naar zijn rede te oordeelen niet heel blijmoedig. Vertel zijn verontschuldiging stuk voor stuk en maak ze zoo duidelijk, als ge maar kunt. Eerst wat hij van zijn heer gedacht had: Die liet een ander maar werken om zelf het voordeel te hebben. Dat de heer echter zelf het zaaizaad [talent] verstrekt had en bovendien ook gaarne genegen was om trouwen arbeid goed te beloonen, schijnt hij buiten beschouwing te hebben gelaten. Dan „bevreesd zijnde", waarvoor toch? „Ja, je kon nooit eens weten; 't kon ook eens alles verkeerd uitloopen, als ik wat ondernam; en dan zat ik er maar mee". Deze man had voor zichzelf geleefd en niet eens zijn plicht gedaan. Zijn hart was voor zijn heer koud, geheel koud. Hij had zijn best gedaan, om zich voor mogelijke onbillijkheden [die verwachten zulke menschen altijd] van zijn heer te dekken.

Zijn straf is zeer begrijpelijk. Eerst werd hem het talent afgenomen. Hij had zijn best niet willen doen. Nu kon hij het niet meer. Hij had niets met den heer te maken willen hebben. Nu werd hij er uitgestuurd! Maak ook hier de toepassing.

Gelukkig zijn zij, die met geheel hun hart voor den Heer leven en die voor Hem doen, wat ze maar kunnen, naardat Hij hun gaven geschonken heeft. Zij leven hier op aarde het gelukkigst; ze zijn gelukkig als de Heer komt en hen roept; en ook daarna zijn ze gelukkig. Zij hooren bij Hem en zullen altijd bij Hem zijn. Maar zij, die koud voor den Heer zijn, niet meer doen dan ze van nood moeten of misschien nog minder, en ze zijn overal en altijd ongelukkig; nu; als de Heer komt; en daarna voor altijd.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Wees edelmoedig.

De meesten onzer zijn verzamelaars geweest en sommigen zijn het misschien nog. Wij verzamelen postzegels insecten, bladeren en bloemen, munten, steenen, knoopen, enz. Vroeger strekte mijn verzamelwoede zich zelfs tot de lucifersdoosetiquetten uit en genoot ik in oordeelkundige kringen der kwajongenswereld zelfs een zekere reputatie om mijn collectie!

Dit verzamelen heeft zijn plaats in ons jonge leven. Het brengt veel genot en is bovendien leerzaam.

Maar er is een verzamelen, dat bederf is der beenderen en bitterheid der ziel. Ik bedoel het verzamelen van onvriendelijkheden, waar men de hartelijkheid zelve meende te kunnen verwachten; van ondankbaarheden, waar men op zijn minst op het erkentelijke woord meende te mogen rekenen; van kleine en grootere onrechtvaardige bejegeningen, waar men dacht, dat men deze immers op onze vereenigingen of in onze gemeenten in geen geval zou ondervinden. Er zijn menschen, zoowel jonge als oudere, die bijzondere genegenheid aan den dag leggen voor het verzamelen van deze lugubere dingen. Komt gij met ze op vertrouwelijken voet — en dat kost gewoonlijk in het geheel geen moeite — dan noodigen ze je al heel spoedig uit om hun museum te bekijken. Maar wij vallen deze lieden niet hard, want tot ons leedwezen moeten wij bekennen, dat wij zelve soms tijden hebben, waarop wij aan het verzamelen zijn!

* * *

De vergelding is zoet: harde woorden, bedreigingen,

afscheidingen brengen eenige bevrediging, al smaakt deze gewoonlijk ietwat zuur. Michel Angelo was een van Italië's beroemdste schilders. Eens had hij een meesterstuk klaar gekregen dat bestemd was voor de pauselijke kapel. Maar wat voelde hij zich gegriefd, toen Biagio da Cesena de ceremoniemeester van den Paus, de opmerking maakte, dat het met zijn naakt-figuren meer geschikt was voor de plaats der brasserijen dan voor die des gebeds. De kunstenaar teekende daarop het levensgroote portret van Biagio in de hel, met hoornen op het hoofd en een slang om de lendenen gekronkeld. Toen de ceremoniemeester, geprikkeld door het spottend lachen van zijn vrienden, zich bij den Paus kwam beklagen, kreeg hij ten antwoord: „Indien de schilder u naar het vagevuur had gezonden, zoo zou ik mijn best hebben gedaan om u er uit te krijgen; maar over de hel heb ik niets te zeggen!"

Wij verstaan de stemming van Michel Angelo jegens Biagio en bewonderen zijn talent. We glimlachen om het antwoord van het hoofd der Roomsche kerk. Doch zou de kunstenaar niet beter en waardiger tegenover den ceremoniemeester hebben kunnen handelen? Veronderstel, dat hij hem zijn harde critiek niet had toegerekend en dat hij naar een gelegenheid had gezocht om hem een liefdedienst te bewijzen?

* * *

De zelfverheerlijking kondigt zich in allerlei vormen aan. We ontmoeten ze in den concurrentiestrijd, waar de een zich tegen den ander meet en geen enkel wapen ongeschikt acht voor zijn hand. We vinden ze in den roem van de wetenschap, die in geen God wil gelooven en Hem slechts laat bestaan in de verbeelding der zwakken. We ontdekken ze in de rede van den politicus, die de bescheidenheid reeds lang is kwijtgeraakt en zonder eenigen schroom vertelt, wat zijn partij aan hem heeft te danken. We herkennen ze in den dominé, die van zijn gemeente afscheid neemt en met bijzonderen dank aan God haar er aan herinnert, hoe onbeduidend ze was toen hij kwam, en hoe bloeiend ze is, nu hij haar moet verlaten.

Maar de zelfverheerlijking openbaart zich ook in den vorm van de onschuld en toewijding. En niet zelden houden alle onze verzamelingen van ondervonden onvriendelijkheden en gesmaakte ondankbaarheden en onrechtvaardige bejegeningen nauw verband met een schreeuwend verlangen naar zelfverheerlijking. Soms weet ik niet, welke vorm van zelfverheerlijking den meesten weerzin behoort op te wekken, die van den concurrentiestrijd of die van de versmade liefde?

* * *

Wie aldus verzamelt en verzamelt met wrevel, vernedert zichzelf tot den staat van een gebondene. Hij is geen vrije meer. Hij is de gebondene van den mensch in wien hij is teleurgesteld: hij keert zich van hem af, of als hij zich naar hem toekeert, dan is het met het wapen van de vergelding. En zijn wij niet geroepen om vrijen te zijn en te blijven? De groote kerkhervormer Luther zeide: „Mijn ziel is te blij en te voornaam om tegen iemand vijandig te kunnen wezen", terwijl een held in het Koninkrijk Gods van latere dagen eens uitriep: „Ik heb besloten dat ik geen enkel mensch zal toestaan om mijn ziel klein te maken of te vernederen door haar te verleiden hem te haten!"

* * *

Toen de Turken hun gruweldaden onder de Armeniërs bedreven, werden een jonge vrouw en haar broeder door een soldaat in een hoek gedreven. De broeder werd voor de oogen van zijn zuster vermoord. Zij wist te ontkomen. Later werd zij, omdat zij verpleegster van beroep was, door de Turksche overheid gedwongen in een militair hospitaal te arbeiden. Op zekeren dag werd op haar afdeeling dezelfde soldaat gebracht, die haar broer om het leven had gebracht. Hij was ernstig ziek. Een kleine onbedachtzaamheid zou zijn dood ten gevolge hebben. De jonge vrouw voerde een bitteren strijd. De oude Adam riep om vergelding. Maar Jezus riep om liefde. Jezus behaalde de overwinning en zij verpleegde hem zoo zorgvuldig mogelijk. De nieuwsgierigheid werd de Turk, die haar had herkend, te machtig en hij vroeg haar, waarom zij hem niet had laten sterven. Toen zij antwoordde: „Ik ben volgelinge van Hem, die gezegd heeft: heb uwe vijanden lief, zegen hen, die u vervloeken", zweeg hij geruimen tijd. Eindelijk zeide hij: „Ik heb nooit geweten, dat er zulk een godsdienst bestond. Indien dat uw godsdienst is, vertel er mij dan meer van. Ik geloof, dat ik hem ook noodig heb."

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Onze Predikantenschool te Hamburg.

Het is van veel belang te achten, dat onze Gemeenten van tijd tot tijd eens iets aangaande de Predikantenschool vernemen, welker deuren ook voor onze Hollandsche broeders open staan om opleiding te kunnen ontvangen tot den zoo gewichtigen, veelomvattenden arbeid van Leeraren of Predikanten onzer Gemeenten. Wij behooren dit zeer te waardeeren. Wel zal er reeds meermalen onder belangstellende broeders en zusters de wensch zich hebben doen gevoelen, dat we zelf in ons vaderland een opleidingsschool mochten hebben. Maar zoover zijn we nog niet. Wij moeten nog van de gastvrijheid onzer buren gebruik maken, en 't is billijk, dat we zulks dankbaar doen.

Om een kort overzicht te hebben van den tegenwoordigen gang van zaken in bovengenoemde school, ontleenen we het een en ander aan de mededeelingen in „Der Wahrheitszeuge" naar aanleiding van het verhandelde in de vergadering van het schoolcomité in Maart l.l.

Het heet dan: „Een groote verandering zal er bij 't begin van het schooljaar plaats hebben. De oudste theologische Leeraar, br. Müller, wenscht wegens vergevorderden leeftijd emeritaat te verkrijgen, dat hem zeker niet zal geweigerd worden. Twintig jaar lang diende hij de school met zijn voortreffelijke gaven. Voor een groot getal leerlingen is hij Leeraar, vader en voorbeeld geweest. Veel dank zal hem toegebracht worden. Het Seminarie zal echter nog niet geheel den dienst van den hoogst bekwamen Theoloog moeten ontberen. Br. Müller wil als emeritus nog verder naar vermogen bij het onderwijs helpen.

Natuurlijk moest nu de opengevallen plaats aangevuld worden. De aandacht der broeders bestuursleden van den Bond was reeds vroeger gevestigd geworden op br. Dr. Luckey, Predikant te Charlottenburg. Geleerdheid, ijver en jeugdige energie waren oorzaak, dat deze man als passend voor de school het eerst in aanmerking kwam. Br. Luckey verklaarde zich bereid, een benoeming voor de wel zware, doch ook schoone taak te aanvaarden.

Zoo is onze school weer uitnemend verzorgd. Geschikte, ijverige Leeraren bieden ons een verzekering van een goede, doelmatige innerlijke en uitwendige uitrusting van onze toekomstige Evangelieboden.

Het rapport aangaande den studiegang door een der Leeraren in de laatst gehouden comitévergadering ingediend, luidde aldus: Er werd vlijtig gewerkt. Het gedrag en de verhouding onder de broeders was goed. Vanzelfsprekend zijn de gaven en bekwaamheden onder hen zeer verschillend. In de laagste klasse zullen niet alle leerlingen kunnen meekomen.

Het is van groot belang, dat er in de Gemeenten beslist op gelet worde, dat, wanneer er zich jonge broeders voor de school aanmelden, nevens vroomheid des harten, ook de gave om te spreken en de geschiktheid om te leeren met beslistheid geëischt worden. Het doet leed, wanneer er gevallen voorkomen, dat ernstige jonge broeders teruggezonden moeten

worden! In de Gemeenten kunnen zij goede helpers zijn, maar naar de tegenwoordige eischen voor den predikdienst zijn alleen de flinksten goed genoeg. Onbekwame en minder bekwame broeders kunnen later zichzelven en den Gemeenten tot last zijn. Om zoo goed mogelijk van hun slagen verzekerd te zijn, zal het in 't vervolg noodig zijn bij de candidaten een vooronderzoek in te stellen ten einde te kunnen vaststellen of de noodige voorbereidingen bij de jonge broeders aanwezig zijn. Zoo zal dan worden vermeden, dat ongeschikte broeders aan hun burgerlijk bedrijf of beroep ontijdig worden onttrokken.

Aangaande het huishoudelijke der school werd medegedeeld, dat 57 broeders kweekelingen intern waren. Eenige betalende gasten nemen tijdelijk deel aan de lessen.

De ondersteuning uit Amerika bedroeg voor het jaar 1929-'30, 350 Dollars (f 875).

Eenige Seminaristen leden onder ernstige ziekte. Het Diaconessenhuis „Siloah" nam hen zeer vriendelijk ter verpleging op.

Voor het nieuwe schooljaar meldden zich 38 broeders aan. Zij konden allen een warme aanbeveling toonen, ten deele met vermelde goede voorbeelden. 15 van hen werden voorloopig als Seminaristen opgenomen en 3 broeders uit het buitenland als betalende gasten.

Van de in den vorigen herfst opgenomenen werden er 9 broeders op aanbeveling der Leeraren rijp verklaard voor verdere studie. Bij eenige van die klasse zal een korte proeftijd moeten toonen of terugkeer tot hun oude beroep niet raadzaam is.

Voor het onderwijs zelf zal er naar gestreefd worden zich veel op de oude talen toe te leggen, om zoo de mogelijkheid voor onze studenten te scheppen, den rijken schat van wetenschappelijke werken zich ten volle ten nutte te maken.

Het geheel overziende — zegt broeder Wallraff — kan men zich over ons schoon Seminarie en zijn prachtige ontwikkeling hartelijk verblijden.

Zou niet ons hart warm kloppen voor dien zoo voortreffelijken arbeid? Zullen niet onze gebeden trouw de Leeraren en leerlingen ondersteunen? Zullen onze handen niet meer dan gewoon geopend zijn tot blijmoedig geven?"

Tot zooverre de mededeelingen uit Duitschland. Ook voor ons, Hollandsche Baptisten, is 't roeping en voorrecht in de blijdschap onzer naburige gemeenschap te deelen en op hunne goede wenken acht te geven.

God zegene onze jonge Hollandsche studenten! N. v. B.

UIT DE GEMEENTEN.

MUNTENDAM. Gaarne wil ik onze mede-pelgrims door dezen iets mededeelen over den arbeid en welstand onzer Gemeente.

Onze Voorganger werkt met lust, ijver en zegen in en buiten de Gemeente. Maar niet alleen onze Voorganger, ook zijn Gade werkt met lust en ijver, en wel onder de meisjes. De naaikrans bestaat uit een groote- en kleine Meisjesver. Gezamenlijk hebben beide Vereenigingen op Dinsdag 19 Maart een uitvoering gegeven van Bijbelsche voorstellingen. Eenige van deze wil ik u noemen: „Ik ben de deur"; „De kleeren"; „De wijze en dwaze maagden" en „Onze Meisjesvereeniging". De Presidente had met het bestuur alles zoo grondig voorbereid, dat alles vlot werd opgezegd, en alle spelen prachtig werden uitgevoerd. Alle zitplaatsen in de kerk waren 's avonds bezet. De groote Meisjesver. naait kleedingstukken, de kleine meisjes breien, die het nog niet kunnen wordt het geleerd. De kleedingstukken worden vervaardigd voor de armen en behoeftigen van Muntendam en Veendam. De Ver., die den naam „Dorcas" draagt, doet hierdoor haren naam eer aan. 's Avonds voor het Kerstfeest worden de kleedingstukken, wandteksten en lectuur voor de feestdagen rondgedeeld. Dit jaar waren er 86 pakjes. Deze pakjes worden haast allemaal bezorgd in gezinnen buiten onze Gem. Voor deze menschen is het een verrassing.

Onze Jongeliedenver. en Geheelonthoudersver. hield elk afzonderlijk in dezen winter een rijk gezegende Propaganda-avond. Elke Ver. staat in vollen bloei.

En nu tot slot nog iets over onze Muziekver. en over de kleine Meisjesver. te 2e Veensloot. Ook deze vereenigingen zijn in volle actie. Op den 2en Paaschdag, 's avonds om half acht, gaf onze Muziekver. „Elad", tellende 22 leden, een goed geslaagde uitvoering. Hoewel het 's avonds geducht sneeuwde, was de kerk toch goed bezet. Het Paasch-declamatorium „De Heere is waarlijk opgestaan" werd buitengewoon mooi gespeeld. Het was voor de aanwezigen een genotvolle en rijk gezegende avond.

Op Vrijdag, 5 April, 's avonds half acht, gaf de kleine Meisjesver. van 2e Veensloot aldaar in ons gebouw, ook een prachtige uitvoering van Bijbelsche voorstellingen. Ook daar was het gebouw vol. De Ver., die nu 2 jaar bestaat, telt reeds 30 leden. En zoo roepen wij elkander toe:

Komt, voorwaarts in den heil'gen strijd.

Met br.groeten, M. J. GROART, Secr.

SNEEK. Sedert onze laatste mededeeling over onzen arbeid, hebben we weer enkele momenten mogen doorleven, waarvan we U gaarne deelgenoot wenschen te maken. Noem ik U eerst onze jaarvergadering. Hoewel we op deze vergadering geen melding konden maken van uitbreiding van 't ledental, toch hadden we alle reden om God te danken voor Zijn vele en liefelijke bemoeienissen, ons weer in het afgeloopen jaar getoond. Het was ook op deze vergadering, dat wij van Godswege er bij bepaald werden, wat nietige menschenkinderen wij zijn, want terwijl we als gemeente bijeen waren en ons in elkanders gemeenschap mochten verheugen, lag een onzer, n.m. een broeder, in ernstige krankheid ter neder, en zou volgens de aardsche geneesheer den nacht niet doorkomen. Wat konden we als gemeente beter doen, dan ons knielend te vereenigen in 't gebed tot Hem, die te beschikken heeft over leven en dood, om genezing van deze broeder. Het heeft evenwel niet zoo mogen zijn. De Heer had wat beters voor hem weggelegd en de 3e Mrt. ging hij heen in die heerlijke rust, die er overblijft voor Gods kinderen.

Op 20 en 21 Febr. was op onze uitnoodiging Ds. Weenink tot ons overgekomen. De eerste avond was meer een avond voor onze jeugd, waar spreker als onderwerp had: „'t Was maar Andreas" er op wijzende, dat deze zijn broer Simon tot Jezus leidde. Spr. wekte de jeugd op om, wanneer ze zelf Jezus gevonden hadden evenals Andreas ook te trachten anderen tot Jezus te leiden.

Den tweeden avond was meer een openbare samenkomst. Nadat we door een br. en zr., welke hun 25-jarige Echtvereeniging vierden, waren uitgenoodigd om met hen God te danken en te loven voor de velerlei zegeningen hun bewezen, werden we als gemeente ook uitgenoodigd door onze Jongelings-, Jongedochters- en Zangver. (welke vereenigingen gecombineerd hun jaarfeest hielden) om met hun feest te vieren, en 't dient gezegd: het was een mooie avond.

Zij nog vermeld de heerlijke Paaschdagen, die we hebben mogen doormaken, en ook de ontmoeting van vele brs. en zrs. uit de Friesche gemeenten op Paaschmaandag op den bondsdag hier gehouden, dan valt licht te begrijpen, dat al deze gebeurtenissen ons veel aanleiding geven tot denken en danken.

Moge door dit alles Gods Naam nog worden verheerlijkt door 't toebrengen van zondaars.

Met br.groeten, J. v. d. HEIDE, Secr.

EINDHOVEN. Het dacht ons goed om weer eens iets van ons te laten vernemen, te meer omdat wij dit in lang niet gedaan hadden. Het gaat in onze gemeente zeer naar wensch, de Heere zegent ons rijkelijk, hetwelk echter niet zeggen wil, dat de moeilijkheden ons gespaard blijven; doch deze zijn meest van stoffelijken, en daarom van voorbijgaanden aard.

Met 1 April werd ons onze gemeentelijke woning opgezegd, en nu is wel ons nieuw lokaal in aanbouw maar niet voor 1 Augustus klaar, en nu stonden we tot dien tijd op straat, doch onze gebeden zijn verhoord geworden, en zoo konden wij Zondag 7 April een andere zaal in gebruik nemen, die veel te klein is, maar het gaat eerst wel weer, en daarvoor zijn wij dankbaar.

Grooter zijn de geestelijke zegeningen, die God ons geeft, die we Zondag 3 en 17 Maart mochten tellen, doordat op den eersten twee, en op den tweeden Zondag vijf jonge menschen aan de gemeente kwamen vertellen, dat ze den Heere Jezus als hun Zaligmaker hadden leeren kennen, en nu begeerden Hem gehoorzaam te zijn, door zich te laten doopen, om daarna met Zijne gemeente de eenheid des geloofs te beleven. Onder dezen merkten we op een zoon van onzen Voorganger, een van onzen Secretaris, een dochter van onzen

Ouderling, en een van onzen Penningmeester, verder nog twee zusters en een broeder.

Wij beschikken nog niet over een doopvont, en daarom moesten andere gemeenten te hulp worden geroepen, die door hunne welwillendheid ons hebben geholpen, en zoo is het geschied, dat één in de gemeente Nieuw-Weerdinge, één te Apeldoorn, en vijf te Utrecht zijn gedoopt geworden.

Zondag, 31 Maart, kwam na den morgendienst een meisje om haar hart en leven aan den Heere Jezus te geven, en des avonds weer een, na de jongeliedensamenkomst, en zoo beleven we hier heerlijke tijden, waarvan we hopen, dat ze niet spoedig tot een einde zullen komen, wel moet de gemeente zorgen voor inwendige versterking en opbouw, opdat zij zoo noodig, na deze actie ook een reactie zal kunnen dragen, dat geve ons de Heere.

Het adres van den secretars der gemeente is niet, zooals abusievelijk in de statistiek vermeld staat, Bakkerstr. 27 doch 35.

de Secr. A. VERHEUL.

MEDEDEELINGEN

DE VOORJ. COM.VERGADERING

zal D. V. gehouden worden op 22 en 23 Mei e.k. te Deventer.

A'dam, Tolstr. 117. B. PLANTING.

STADSKANAAL.

De Secr. der Gemeente te Stadskanaal verzoekt mede te willen deelen, dat zijn adres is

P. SMIT, Schoolkade 36 te Musselkanaal.

Van den Uniepenningmeester.

STUDIEFONDS.

In totaal ontvangen van de Commissie voor het Studiefonds f 640.78⁵.

De volgende Gemeenten zijn nalatig gebleven. Nieuwe Pekela, Hoogezand, Heerlen, Foxhol, Arnhem, Eindhoven, Drachten, Workum, Heeg en Bergumerheide.

Dringend verzoek ik bovengenoemde Gemeenten mij zoo spoedig mogelijk de gelden toe te zenden.

Gevraagd is f 800, ontvangen f 640.78⁵, dus een tekort van f 159.21⁵. Gemeenten laat de opbrengst voor het Studiefonds niet in dalenden, doch in rijzenden lijn zich bewegen. Het volgende jaar hebben wij veel meer noodig.

Utrecht. A. H. ZERBST,
Giro 68108. Rijnlaan 128bis.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Zr. G. T. te G. f 3.00; Gem. Leeuw. f 25.00; N. N. te Sch. f 2.50.

Verbetering. Onder vorige opgave stond T. v. K. te *U.* f 2.00, moet zijn T. v. K. te *M.* f 2.00. L.

OPROEP voor de OMROEP.

Onze tweede Unie Radio Uitzending is aanstaande. Moge het woord van onzen Heiland „Gij zijt mijne getuigen" ons allen nopen en bezielen tot ernstig gebed, opdat onze God het kan stellen onder de beademing Zijns Geestes. Dan brengt het vruchten voort.

Gemeenten, luisteraars, wil ook de financiën gedenken. Uwe bijdragen voor de eerste uitzending heeft onze verwachting overtroffen. Dank daarvoor. Onze schatting van f 150 per keer was echter te laag. 't Is minstens f 200. Maar wij rekenen weer op uw trouw en op uw gegeven woord op de Algem. Verg.

God zegene ons gemeenschappelijk werk!

G. BROERTJES, Penn. U. R. C.
Postrekening 142741. Heerenweg 82,
Heemstede.

„VOORZORG".

Door tusschenkomst van zuster Roeles en broeder Brandt in dank ontvangen f 67.50, zijnde overgebleven gelden voor steun van een zuster, welke nu is overleden.

De Penn. van „Voorzorg",
S. HOUKES.

20e „Friesche Bondsdag" van Baptisten Gemeenten in Friesland op Paasch-Maandag te Sneek.

(Eenige indrukken).

2e Paaschdag is voor de Friesche Baptisten „de" feestdag bij uitnemendheid. Immers 't is hun Bondsdag, de groote „familiedag" der Gemeenten van de „stijve" provincie. De Sneeker Gemeente was dit jaar gastvrouwe en zij heeft op waardige wijze haar taak vervuld. De dag werd ingeleid door een bidstond te half tien. Deze was reeds druk bezocht, een bewijs, dat men in de andere Gemeenten zich vroeg had opgemaakt. De bidstond stond onder leiding van br. S. v. d. Werf van Sneek. Naar aanleiding van Joh. 12 : 12 v.v. bepaalde hij onze aandacht bij de noodzakelijkheid van „Jezus te zien". 't Woord ging diep in, en werd tot aller begeerte. 't Heeft de Bondsdag gestempeld, want wij „hebben Jezus gezien". Een gezegende bidstond volgde op 't inleidend woord. Gods Geest werd ervaren. Hij ging door de rijen en legde de gebeden in de harten en op de lippen. De voormiddagvergadering onder leiding van de Bonds-Voorzitter, Ds. H. Visser, kenmerkte zich hoofdzakelijk door 't bespreken van de huishoudelijke zaken en den arbeid van den Bond. Alhoewel 't colportagewerk, de voorbije winter voor 't eerst door den Bond begonnen, ietwat een teleurstelling is geworden, denkt men toch in die richting door te gaan. 't Jeugdwerk werd onder leiding gesteld van de brs. Ds. v. Dongen, Hellingwerf van Harlingen en S. v. d. Werf van Sneek.

Dat God van den Hemel het doe gelukken!

„De Eenheid in de Gemeente van Jezus Christus" is de titel van 't werkelijk mooie opstel van br. H. Leenstra Jr. Dat het in „De Christen" verschijne.

Na een pauze van $1\frac{1}{2}$ uur werd de middagvergadering om 2 uur geopend. De uitslag der Bestuursverkiezing was, dat de aftredenden waren herkozen.

Bij den 2en Paaschdag paste een onderwerp als „Verrijzenis", wat door br. J. Hamer Jr. op uitnemende wijze werd voorgedragen in zijn opstel.

Br. H. v. d. Heide van Leeuwarden had voor zijn rekening de Bijbel-inleiding over 2 Petr. 3, doch door een misverstand werd 't geen inleiding, maar een vrije toespraak naar aanleiding van genoemd hoofdstuk. Het was een treffend woord dat kan gelden als 't zaad, waaruit dien middag vele goede woorden zijn gesproten „uit het hart tot het hart". Het waren uren van geeste-

lijke verkwikking en zielsgenot. Gods kinderen werden als aangedaan met groote blijdschap en nieuwen moed voor de toekomst. En menige onbekeerde ziel zal de woorden van uitnoodiging, waarschuwing en vermaan hebben verstaan. Hooren alleen echter baat niet. Het moet komen tot een daad: de daad der bekeering. Was dan alles zonder gebrek op den Frieschen Bondsdag? want gij hebt niets dan lof. Ja, ook gebrek, ook tekort, ook nog menschelijks was er, doch wanneer wij roemen, roemen wij niet op menschen, maar in den Heere.

Immers wij zagen Jezus en in Zijn tegenwoordigheid werden de ergernissen als niets. Zoo was Jezus Christus, de opgestane Heiland, 't Middelpunt van den 20en Frieschen Bondsdag.

Een uit de zangver. der verschillende Gem. gevormd koor zong voor ons en nog hooren wij steeds hen jubelen:

Wij hebben een machtigen Heiland
Die nimmer de Zijnen vergeet . . .
. . . Zorg toch dat ieder het weet.

Wij hebben God gedankt voor dezen rijk gezegenden dag.

Wij gingen heen en reisden onzen weg met blijdschap.
H. G V.

INGEZONDEN.

Onze Radio-uitzending.

Volgens mijne meening en velen met mij is op de Algem. Vergadering in 1928 aangenomen, dat ons beginsel op de voorgrond zou worden geplaatst in de Radio-uitzendingen. Hoewel een dankbare luisteraar, verdient het m. i. aanbeveling, dat in de e.v. Radio-uitzending op 25 April e.k. ook over ons beginsel „wie wij zijn en wat wij willen" werd gesproken, opdat het besluit der Algem. Verg. wordt geëerbiedigd.

Deventer, 3-3-'29. A. DIJKSTRA.

Naar ons van bevoegde zijde verzekerd wordt, vergist br. Dijkstra zich in de strekking van het besluit der Algem. Verg. 1928 inzake de Radio-uitzendingen. Zijn aanklacht tegen de U. R C. is dus geheel misplaatst, zooals ook hij hieruit, zeker tot zijn genoegen, zal opmaken. E.-R.

55-jarig Zondagsschooljubileum v. Zr. Fenna Brink

Vrijdag 10 Mei a.s. zal het 55 jaar geleden zijn dat Zr. Fenna Brink een Zondagsschool oprichtte in Veendam. Met de grootste toewijding en zelfopoffering heeft zij dit werk tot heden voortgezet. Haar leven en tijd heeft zij niet te lief gehad maar in dienst gesteld van den Heiland, die zelf ook een vriend van kinderen was. Elken Zondag stapt de 78-jarige „Fenna", zooals de kinderen haar noemen, gedreven door de liefde, met blijdschap naar de Zondagsschool. De Bapt gem. te Muntendam, waarvan zr. Fenna lid is, meent deze dag niet onopgemerkt voor haar te mogen laten voorbijgaan. De wijze waarop dit jubileumsfeest zal plaats hebben zal nog nader worden besproken. Zij die behoefte hebben om aan het welslagen van dit feest mede te werken, worden verzocht hun gaven te zenden aan onderstaand adres. Zr. Fenna Brink werd bij gelegenheid van haar 50-jarig jubileum voor haar edele daden ridder van den Nederlandschen Leeuw en opgenomen in de broederorde. Als ik goed ben ingelicht dan is Zr. Fenna Brink de eenigste vrouw in Nederland die dit hooge onderscheidingsteeken draagt.

Adres voor gaven den heer A. FABER, SCHOLTHUIZEN, VEENDAM.

LEESTAFEL.

Geluks-illusie, door J. M. Westerbrink—Wirtz. Uitgave van G. F. Callenbach te Nijkerk.

„Geluks-illusie" is het tweede deel der „Chr. Bibliotheek", 32sten jaargang.

Dit boek stelt de ijdelheid van hetgeen velen als geluk najagen, wel scherp in 't licht. Voor de een zijn zijn zaken alles; de ander leeft voor zijn maatschappelijk ideaal; een derde verwacht het geluk van een huwelijk in deftigen kring, en voor deze allen komt de ontgoocheling, soms juist als de bevrediging moest intreden. Wie naast God grijpt, grijpt in 't ledige, grijpt naast het leven.

Andere personen, schijnbaar de minder bedeelden, gaan den weg der verzadiging, ofschoon we gaarne gehoord hadden, dat op sommige oogenblikken hun geluid vaster klonk.

We bevelen dit boek gaarne aan. L.

ORGELS VOOR DE BIOSCOOP.

In het laatste nummer van het „Monatschrift für Gottesdienst und kirchliche Kunst" lezen wij: „Heden is 40 procent der Duitsche orgelproductie voor de bioscoop. Er wordt een stand van orgelisten gevormd, die zeker beter betaald wordt dan alle kerkmuziekmenschen.

Men heeft namelijk vastgesteld, dat van het orgel de meeste stemming uitgaat. En op de stemming komt het aan, wanneer alles wat men te zien en te hooren krijgt, nog langs mechanische weg geproduceerd wordt. Het laatste persoonlijke in de mechaniseering blijft de orgelist. Daarom hangt veel van hem af. Want de geraffineerdste zielkunde weet, dat niet alles mechanisch en zielloos zijn mag."

Wie zendt mij het adres van den heer W. Oudeboom, v/h Ceintuurbaan 161 Amsterdam?
Bij voorbaat mijn dank.
De Adm.

No. 2076 VRIJDAG 26 April 1929 48ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

AAN ZEER STILLE WATEREN.

ONZE ROEPING.

»Zegent! . . . wetende, dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegening zoudt beërven!« 1 Petr. 3 : 9.

Een zeker tijdschrift, sprekende over de blijdschap, die een Christen bezit en de genietingen, die hij zich ontzeggen moet, trachtte de kinderen Gods boven de vreugden dezer wereld te verheffen door de woorden:

»Gij zijt beroepen, o kind'ren des Heeren,
Hoogere vreugde voor u te begeeren!«

Ja, kinderen Gods hebben een zeer bijzonder beroep. Zij leven in zeker opzicht een verdieping hooger dan de kinderen dezer wereld, daar zij hun hemelsch beroep zullen trachten te beoefenen.

—o—

Tegenwoordig houden vele menschen zich bezig met allerlei beroepsvragen en beroepszorgen. Er zijn heden vele overvulde beroepen, en men waarschuwt jonge menschen voor bepaalde beroepen, omdat zij daarin geen bestaan kunnen vinden.

Maar er is één beroep, waar nooit een teveel is, een beroep, waarin voor allen plaats is. Daarvan spreekt de apostel Petrus in bovengenoemd tekstwoord. Handelen wij allen, broeders en zusters, naar die wetenschap?

O, het is, alsof de Heer Jezus u de hand op den schouder legt en spreekt: »Gij zijt er niet toe beroepen om onder te gaan in de bedrijvigheid van de huishouding of het gewoel van de markt des levens! Gij zijt niet beroepen om maar geld bij geld te voegen om te trachten naar rijkdom«.

»Gij zijt beroepen, o kind'ren des Heeren,
Hoogere vreugde voor u te begeeren!«

Gij zijt beroepen, drager te zijn van zegen, erfgenaam van zegen. O, dat wij allen gezegende en zegenende menschen mochten zijn!

—o—

Wat is de voorwaarde daartoe?

Wanneer wij ons bezig houden met onze roeping bemerken wij direct, dat wij dan te maken hebben met het werkwoord roepen. Mijn beroep ligt daar waarheen en waartoe ik geroepen word.

Daar is een jongen, die bijna niet van de gereedschapsdoos weg te krijgen is. Hij *moet* bouwen en fabriceeren en werken. Dat is een roep, een vingerwijzing. Een andere jeugdige kent geen grooter geluk op aarde dan lezen en leeren en studeeren en denken.

Daarin ligt een aanwijzing, een roeping. En gelukkig de mensch, die zulk een roeping volgen kan en het beroep vindt, dat zijn leven verblijdt.

—o—

Maar het gaat hier niet om een aardsch, maar om een hemelsch beroep. En dan geloof ik, dat er een roeping uitgaat tot een iegelijk van u, wie gij ook zijt. Of durft gij beweren, dat gij niets weet van dat zoeken en verlangen en tasten der ziel? Die niet weet van oogenblikken, waarin een stille begeerte door de ziel gaat? Wanneer gij beseft: »Mijn leven lang niets dan stof te eten, daarvoor is mijn ziel toch niet geschapen. Ik ben tot iets anders, tot iets hoogers beroepen«.

Er kwamen misschien tijden in uw leven, dat het geluk u toelachte.

Gij ontvingt datgene wat gij gewenscht hadt. Maar midden in den roes van het geluk . . . wat was dat? Was het niet, of daar diep in de ziel een roepstem, Gods stem weerklonk: »Weet gij niet, dat de goedheid van God u tot bekeering moet leiden?« Maar misschien hebt gij die stem niet willen hooren.

Dat roepen was u te lastig, gij hebt het liever willen vergeten en het gelukte ook. Maar wellicht is toen het leed gekomen, allerlei nood, misschien de dood! Nu *moest* gij het roepen wel hooren.

Gij hebt gezien naar andere menschenkinderen, die eveneens leden, die kruisdragers waren. Maar op hun aangezicht lag de vreugde, en uit hun oogen glansde een licht. En gij hebt gezegd: »Zie, zoo zou ik graag willen wezen, zoo stil, zoo gelaten, zoo tevreden. En wanneer gij hen naar het een en ander hebt gevraagd. hebben zij gewezen op den grooten Kruisdrager: »Hij

aan 't kruis is mijne liefde, meer dan alles hier op aard!« En één ding werd dan werkelijk groot op aarde: het kruis van Golgotha! Onder dat kruis alleen kan een arme menschenziel genezing vinden.

En wie, waarde lezer, aan den voet van het kruis op Golgotha verslagen werd, die zich daar boog onder den last van zonde en schuld, en wie daar onder het kruishout der schande, waar Jezus stierf voor u, vergeving van alle zonde en schuld ontvangen heeft, die heeft daar zijn hemelsch beroep ontdekt en dan heet het voortaan in zulk een leven: »Gij zijt beroepen, o kind'ren des Heeren, hoogere vreugde voor u te begeeren!«

—o—

Hoe beantwoordt men nu aan zijn hemelsch beroep? Het is wel merkwaardig, dat Petrus ons in de nuchtere, alledaagsche wereld verplaatst. Lees maar 1 Petr. 3 : 8—11 met groote aandacht. Dan bemerkt ge wel, dat het hemelsche beroep moet uitgeoefend worden in het dagelijksch leven. Elken dag opnieuw. Enkele woorden spreken daar tot ons een bijzonder ernstige taal.

Allen eensgezind!

Werkelijke eensgezindheid is slechts mogelijk onder de discipelen van Jezus. Want bewandelen zij niet samen denzelfden weg? Hebben zij niet hetzelfde doel? Zijn 't niet dezelfde zorgen, tranen, lijden? Is 't niet dezelfde troost, die allen verkwikt? O, wij staan allen op dezelfde steenrots Jezus Christus! Wij zijn allen verlost door hetzelfde kruis van Golgotha!

En de broeders liefhebbende!

O, hoeveel onbroederlijkheid zien wij nog vaak, helaas, onder de broeders en zusters des Heeren. Wie echter onbroederlijk is en handelt, vervult zijn hemelsch beroep niet.

En medelijdend, met innerlijke barmhartigheid bewogen, vriendelijk!

O, wees niet hard en trotsch. Heb sympathie! Wanneer een broeder afwijkt van de waarheid, help hem terecht met een zachtmoedige geest.

't Is dikwijls noodig misschien, dat men een splinter uit het oog van den broeder verwijdert, maar het is niet noodig, dat men vooraf den splinter driemaal omdraait in het oog van den broeder, opdat hij ook wel goed merkt, dat wij aan het werk zijn.

En wees vriendelijk! Alle menschen hebben behoefte aan vriendelijkheid. Gij komt 's avonds thuis, moe, afgemat door uw werk, uw beroep, en morrend over de onaangenaamheden die gebeurd zijn. De vrouw en de kinderen wachten er op, dat gij een vriendelijk woord zegt. Maar gij zijt stug en kortaf en . . . . . verzuimt daardoor uw hemelsch beroep.

—o—

Wij zijn beroepen, gezegenden des Vaders in den hemel te zijn. Maar wij kunnen het slechts dan, wanneer wij op onze beurt zegen verspreiden.

»Vergeldt niet kwaad voor kwaad«, dat is uit den duivel, of schelden voor schelden, maar zegent daarentegen; wetende, dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegening zoudt beërven!«

»Want wie het leven wil liefhebben, en goede dagen zien, die stille zijn tong van het kwaad, en zijne lippen, dat zij geen bedrog spreken!»

Weest zwijgzaam! Wij wenschen elkander vaak

goeden dag. Wij denken er soms weinig bij na. Maar hier wordt ons den weg gewezen tot een goeden dag. O, dat is een goede dag in ons leven, als wij het klagen eens afleeren. Een goede, vriendelijke dag, wanneer de aanklager wilde verstommen. Jezus heeft zelf veel gezwegen Dat is een stuk van uw hemelsch beroep, te zwijgen, ook in lijden. »Die stille zijn tong!«

—o—

En ten slotte: *onbevreesdheid!* vs. 13, 14.

Navolgers, ijveraars voor het goede moesten alle Christenen zijn. Wie is het, die u dan kwaad doen zal? Jezus zeide eens tot een arme, oude discipel die gevangen gezet was: »Vrees niet! Ik ben de Eerste en de Laatste!« — En dezelfde Heer leeft nog en Zijn arm is nog onverkort.

En wanneer wij nu gevoelen, dat wij veel nederlagen hebben geleden en veel van dit hemelsch beroep hebben verzuimd? Wij luisteren weer naar den apostel Petrus: »De oogen des Heeren zijn over de rechtvaardigen, en Zijn ooren tot hun gebed; maar het aangezicht des Heeren is tegen degenen, die kwaad doen«.

Wanneer wij eerlijk en ernstig tot God gaan met al onze nooden en behoeften, Hij zal alles heerlijk welmaken en ons in staat stellen, ons hemelsch beroep uit te oefenen.

N. P. G. B.

LOSSE SCHAKELS.

„Een nieuwe, frissche, Christen-Socialistische Kerkorganisatie". De bladen meldden onlangs, dat te 's-Gravenhage een circulaire verspreid is, waarin o. m. het volgende moet voorkomen:

> „de huidige toestand op geestelijk gebied een speciale Kerk, die zich richt op komende tijden, zeer noodig maakt, want van een strijd der Kerken tegen het kapitalisme en zijn mammonistische neiging — die al het ideëele kapot maakt, het geestelijke leven verstikt, pogingen tot zedelijke verheffing saboteert, drankbestrijding bemoeilijkt — tegen zijn economische en militairen doodslag, wordt niet vernomen. Daarentegen wordt het Socialisme, dat gerechtigheid wil stellen in stede van maatschappelijke uitbuiting en georganiseerden doodslag, door deze Kerken verdacht gemaakt . . . In dezen warwinkel van wanbegrippen is werkelijk Christen-Socialistische godsdienstoefening broodnoodig.
>
> Daarvoor dient een nieuwe, frissche Christen-Socialistische Kerkelijke organisatie te worden gesticht".

Aan frischheid in de kerken is ongetwijfeld behoefte. Wij, liefhebbers van kerken, hebben behoefte aan kritiek. We lijden gauw aan zelfingenomenheid, en nergens wil het konservatieve kweekgras beter, dan in de muffe temperatuur van beschimmelde kerken.

De georganiseerde godsdienst — in den regel »de Kerk« genoemd — verkeert met het werkelijke leven niet op voet van vertrouwen. Zoo ze al niet afkeerig is van het-leven-van-heden, dan staat ze er in ieder geval apathisch tegenover. De kerk is het verleden, de traditie, hetgeen *was*.

Hoort men een preek, waarin het Evangelie in verband gebracht wordt met de vraagstukken, die nu aan de orde zijn, dan vindt men dat »modern«, wat — merkwaardigerwijze — voor gelijkbeteekenend doorgaat met »verkeerd«.

Mej. F. BRINK, te Muntendam viert 10 Mei a.s. haar vijfenvijftig-jarig jubileum als Zondagsschoolonderwijzeres. (Zie De Christen van j.l. Vrijdag).

Onlangs publiceerde, naar we meenen, het hoofdbestuur van den Bond »Kerk en Vrede«, zijn gevoelen over een aktueel vraagstuk. Een hooggeleerd man gaf daarover zijn misnoegen te kennen en verklaarde, dat de heeren van »Kerk en Vrede«, dàt soort zaken niet dienden aan te raken. Dat mochten alleen diplomaten doen. Dezen hooggeleerde werd de kerk te frisch.

Maar wee het volk, dat de stem zijner profeten smoort, en zich goedgeloovig aan de diplomaten overgeeft!

Een begrijpelijke reaktie. Ik kan de stichting van die Christen-Socialistische Kerkorganisatie best begrijpen. 't Is een protest tegen den toestand, waarin vele kerken verkeeren. Wie er zich over verbaast, dat men zooiets begeeren kan, vrage zich toch eens even af, of de kerk dan wèl de plaats is, om het bestaande te verdedigen, als ware dat de openbaring van Gods wil en dus bestemd om te blijven tot den laatsten dag.

Vanwaar de afkeer van duizenden van de kerk? Waarom is voor hen de kerk de sta-in-den-weg naar staatkundigen en maatschappelijken vooruitgang? Er is daarbij ongetwijfeld overdrijving in het spel, maar onverklaarbaar is deze vijandschap tegen de kerk, althans deze vrees voor haar invloed, niet. Dingen, die nu algemeen als zegeningen worden geroemd, zijn er niet altijd gekomen door den invloed der kerk, doch veelal ondanks haar. Daarom verstaan wij dat menschen, die de heerlijkheid van het Evangelie beseffen, wellicht in eigen leven zijn vernieuwende, verheffende kracht ervoeren, zich in de kerk niet behagelijk gevoelen en behoefte hebben aan een organisatie, waarin de levens-vernieuwende kracht van het Evangelie, òòk voor maatschappij en volkerengemeenschap, erkend en gezocht wordt. Ze wenschen de godsdienst en het leven-van-nu, samen te brengen en dan wel zoo, dat de godsdienst het moderne streven aanvaardt en zegenend doortrekt. Dat ze niet slechts van een »nieuwe« maar ook van een »frissche« kerkelijke organisatie spreken, zegt genoeg.

Toch een misstap. Hoe begrijpelijk dit pogen ons ook voorkomt als reaktie tegen het Konservatisme der kerk, zoo is het toch te veroordeelen. Dat de kerk zich (menigmaal) in dienst stelt van ziekelijke behoudzucht, van het Konservatisme, veroordeelt men en . . . gaat nu een kerk stichten die het Socialisme predikt? Als dat laatste mag, als een kerk socialistisch georiënteerd mag zijn, waarom dan niet konservatief? Is er tusschen Socialisme en Konservatisme soms een soortverschil? Liggen ze niet — ofschoon tegenover elkaar — in één vlak?

Ons standpunt. De Gemeente van Christus is hemelsch georiënteerd. Ze legt zich aan geen vormen vast. Ze vertijdelijkt zich niet. Ze is orthodox noch vrijzinnig; konservatief noch socialistisch. Ze leeft uit Christus, d. w. z. Christus leeft in haar. Niet eenheid van inzicht, maar levensgemeenschap met Christus door den Heiligen Geest is haar kenmerk en voorrecht.

Rome op Europa's vasteland. Zijn er menschen, die behoefte hebben om met spoken te werken? Het schijnt zoo. Of wil men *interessant* zijn? Het Roomsche spook wordt ook van tijd tot tijd opgeroepen. De Roomsche Kerk zou de eenige zijn, die uit den grooten oorlog voordeel getrokken zou hebben. Allerwege ziet de verbeelding Rome toenemen aan invloed. Steeds grooter scharen zouden aangezogen worden door haar adem. Inderdaad zijn echter, sinds den oorlog, ieder jaar meer Roomschen overgegaan tot het Protestantisme dan omgekeerd. Wel nam men in het eerste jaar na den oorlog onder vooraanstaande Protestanten een neiging waar om tot een verzoening met Rome te komen, maar deze is al lang verdwenen.

Spoken op te roepen, gevaren op te blazen, de dingen *opzettelijk te donker te kleuren* achten we een onwaardig en schadelijk gedoe.

Rusland. Men zendt ons een uitknipsel. 't Artikeltje is getiteld: »Godsdiensthaat«. Er onder staat: »In de *vervolging één*«. Eerst wordt er wat verteld over een meisje, dat de schrijver voor vele jaren als zendelinge voor een Duitsche missie naar Rusland zag vertrekken. Kort tevoren was ze gedoopt — aldus het artikeltje — in een Baptisten kerk.

We vermoeden — *om dit eerst maar even te zeggen* — dat zijn geheugen den schrijver parten speelt. Een zoodanig geval is ons althans niet bekend. Of weet een onzer lezers daar misschien meer van?

De Gepeoe. Dat meisje dook in de herinnering van den schrijver op, toen hij las dat de Gepeoc (de geheime Sovjetpolitie) twintig leiders der Baptistische Opwekkingsbeweging gearresteerd had.

zien in wat er geschied is op Golgotha en op den Paaschmorgen, dan verliezen zij hun zelfzuchtig eigen bestaan en staan op tot een nieuw leven, dat universeel is in zijn hoedanigheid en harmonisch in zijn eenheid, het ware leven van God, dat tot uitdrukking komt in de gemeenschap van Zijne kinderen. In Christus zijn ze één geworden, en persoonlijk en met elkander, omdat zij één werden met de eeuwige werkelijkheid van het heelal".

* * *

Het resultaat dezer uitgewerkte gedachte deed ons denken aan een woord van Prof. Karl Heim*), waar hij dit opmerkt: „Hoe ontstond dat vertrouwen (in de eeuwige werkelijkheid) in ons? Hoe kwam het, dat we op eens een blik sloegen in de verborgen diepten der werkelijkheid".

„Er gebeurde iets, waardoor wij de zekerheid kregen: ik mag, trots alle tegengestelde indrukken, gelooven: ik word door een eeuwige liefde gedragen".

„Door den indruk, die de wereld op ons maakt, wanneer wij haar uiterlijk waarnemen, zouden we nooit tot deze conclusie gekomen zijn, dat is zeker. Even heerlijk als deze wereld in het voorjaar opbloeit, zoo vreeslijk is de strijd op leven en dood, die de schepselen met alle wapenen der wereld met elkander voeren. In de twijgen van den bloeienden boom zien wij den vogel, die den meikever opeet en de spin, die zich bloeddorstig stort op de vlieg, die in haar net verward geraakt is. Het vertrouwen, dat achter dit alles een macht van liefde heerscht, ontwaakt dus niet door de bewijzen, die van buitenaf komen.

Neen, dat moet van binnenuit geschieden. In onze ziel moet iets gebeuren. Er moet in ons een licht ontstoken zijn, wil het om ons heen licht worden.

*) In zijn boek: „De wereldbeschouwing van den Bijbel".

Want zoolang het in ons binnenste donker is, zien wij ook de wereld om ons heen in duister gehuld.

Pas wanneer er in onze ziel een licht is opgegaan, kunnen wij vertrouwend staan tegenover de wereld, waarvan wij afhankelijk zijn. Maar zoolang ik geen levensdoel heb, geen levenstaak, die mij geheel vervult, is de wereld koud en leeg voor mij. Dan zie ik alleen de blinde natuurmachten, die als golven over mij heenslaan. Ik voel mij in het leven geworpen alleen om spoedig weer verbrijzeld te worden. Het komt mij voor dat ik een zandkorrel in den oceaan ben, die door de branding op de kust gespoeld wordt, om door de volgende golf weer teruggeworpen te worden. Op het oogenblik echter, dat ik een doel voor oogen zie, wat mij geheel in beslag neemt, een goddelijke opdracht al was het maar iets kleins, b.v. een ziek kind te verplegen of een ongelukkige familie te helpen, dan wordt het plotseling licht om mij heen en vat ik *vertrouwen op jegens de macht, die mij geschapen heeft.* Nu weet ik, dat ik reeds voor de grondlegging der wereld tot een hoog doel geroepen ben. Ik moet een moeilijke en groote taak vervullen".

Zóó is het, geheel in den geest van 's Heeren opvoeding en onderwijs. N. v. B.

ZENDING.

Brief van Zuster G. Reiling.

Na de vacantie.

In mijn laatsten brief schreef ik, dat we vacantie hadden. Ik heb ook vacantie gehad. Eerst een paar dagen te Yangambi, waar we de gasten waren van Mevr. Ringoet. Daar zij ook Nederlandsch spreekt mocht ik nog eens weer onze eigen taal gebruiken.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

33

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Eerst was Zandberg nogal voorspoedig. Maar tegenspoeden kwamen door sprinkhanenplagen, hagelslag en langdurige droogte. Met de kaffers brak een oorlog uit. Zandberg werd een zeer getrouwe kerkganger, maar was nog niet bekeerd en wedergeboren. Toen hij eens met zijn zeventienjarige zoon Willem na een langdurige droogte van de markt kwam, viel de regen in stroomen en was de rivier ondoorwaadbaar geworden. Willem echter waagde het aan de zijde der ossen naar de overzijde te zwemmen, aan een lange ketting volgde de wagen.

Na veel moeite en gevaar gelukte het plan. Thuis werd het verteld en Zandberg wilde God voor de uitredding danken).

Het was de eerste maal in zijn leven, dat Zandberg in de familiekring op de knieën viel en in innig dankgebed voorging. Maar toen het avond geworden was en de tijd aanbrak, om te lezen en te danken, scheen hij heel stroef en afgetrokken te zijn.

»Ik weet wel, dat het niet goed van me is, dat ik alleen maar in tijd van nood bid, toen het oorlog was en ook nu pas weer, maar dat kan ik toch nog niet«. Met deze woorden schoof hij de Bijbel weer van zich af. Wist hij werkelijk dat het niet goed met hem stond, of was het nog opstandigheid tegen Gods weg en wil bij hem? Wanneer het laatste het geval was, hadden de gevolgen van den stortregen hem den anderen dag nog heel wat te zeggen.

's Nachts had het eindelijk opgehouden te regenen. De warme zonneschijn doorstraalde wederom de lucht en bestraalde den aardbodem. Het scheen wel of nu overal de grootste vruchtbaarheid aan den dag zou treden. Welke landbouwer gaat bij zulke vooruitzichten niet graag op zijn land kijken?

Zandberg deed het ook. Hij ging zoo spoedig mogelijk naar zijn grond, om zich te verblijden over den grondig doorweekten aardbodem. Maar wat aanschouwde hij daar? De gladgewasschen akker leek hier en daar wel eenigszins donkerbruin. Hij ging er heen en zette zijn voet daarop. Het was hard als een rots. Hij zag om zich heen en zag nog veel meer zulke plekken. Wat was het? Een benauwend gevoel overmeesterde hem zoodat hij haast geen adem kon halen, toen hij in de richting der rivier ging, waarheen dit stuk grond zich uitstrekte. Wat hij ontdekte, was niets meer of minder, dan dat de stortregen, die men hier te lande niet te vergeefs »washaway« (wegwasscher) noemt, alle losgeploegde aarde naar de rivier weggewasschen of weggespoeld had, en daardoor was het beste stuk grond van Zandberg voorgoed geruïneerd. IJzerhoudende, kiezelsteenachtige grond, doorsneden met smalle strookjes waarin een paar handenvol modder aanwezig waren,

Het was een verandering voor ons om eens een paar dagen op een plantage te zijn. Ze hadden het juist druk met de koffieoogst.

Van Yangambi gingen we naar Yalemba. Daar zijn we, Mej. Owen en ik, samen 2 weken geweest. Als wij van hier de rivier afgaan, is Yalemba het eerste zendingsstation. Dus zijn de zendelingen daar onze buren. Ons werk grenst aan elkaar. De afstand is ongeveer 160 K.M. Het werk te Yalemba is al bijna net als hier, hoewel ze toch ook weer met andere moeilijkheden te kampen hebben. Het werk daar is niet zoo uitgebreid. Met de inlanders daar konden we al heel weinig spreken, omdat ze een andere taal spreken. Toch hebben we er goede dagen gehad. Het was ons aangenaam eenigen tijd met de zendelingen daar te vertoeven. Ze hebben te Yalemba ook een gebouw voor meisjes met 6 kamers en bijna 60 meisjes. Ik was dankbaar dat ik het werk daar mocht zien en ik heb weer iets mogen leeren. Ook hebben we ons goed uitgerust, zoodat we weer verlangden om terug te keeren.

De boot zou Vrijdag passeeren en dus pakten we onze koffers. Een van de jongens stond uit te kijken om ons te waarschuwen zoodra de boot dicht bij was. Maar Vrijdag kwam en Vrijdag ging, maar we zagen geen boot. Zaterdag was alle uitkijken weer vruchteloos. Zondagmorgen kwam, maar nog steeds geen boot. Eindelijk dachten we dat de boot misschien weer terug gegaan was of in den nacht gepasseerd. Maar juist toen we dachten, dat we op een volgende boot moesten wachten, werd er geroepen »stoomboot«. Een paar minuten later waren we met onze koffers en stoelen in de kano en roeiden ze ons naar de andere zijde van de rivier. In ongeveer 40 minuten waren we bij de boot en zoo stoomden wij de rivier op. Dinsdagmiddag waren we hier weer terug.

Zendeling Millman en zijn vrouw waren met de »Grenfell« de rivier afgegaan om de verschillende dorpen en scholen te bezoeken. Ze kwamen Woensdagavond weer terug en daar ze meisjes voor ons meegebracht hadden, was ik dus juist op tijd om de nieuwe leerlingen te ontvangen.

Hiermede zijn wij met het werk onder de meisjes een nieuw tijdperk ingetreden. Voor de meeste meisjes, die nu gekomen zijn werd 100 Franck betaald, dat is ongeveer 7 gulden. Wel geen groote som, maar toch genoeg om hen een paar jurken te koopen. Er zijn meer meisjes komen vragen, maar zij kunnen niet komen zonder te betalen. Ook op hun reis hadden ze vele meisjes afgewezen, die met het noodige geld kwamen. Maar als de meisjes te groot zijn, is het te laat om hier te komen.

De nieuwe kamers zijn nog niet gereed. Voorloopig moeten ze dus nog allen in de 2 oude kamers slapen. We hebben hier nu 28 meisjes en Mevr. Millman heeft 17 meisjes. We denken dat met 3 weken de eerste 3 kamers bewoonbaar zijn. Het metselwerk is voor 2 kamers meer afgeloopen. Tegen April hopen we 5 kamers gereed te hebben. Aan de andere zijde hebben ze al een paar palmboomen omgekapt en begonnen om de grond gereed te maken zoodat ze daar ook 5 kamers kunnen bouwen. Maar in mijn volgenden brief hoop ik u te vertellen hoe het werk verder gaat.

Het is een goed teeken, dat sommige ouders er op

---

vormde nu de plaats, waar Zandberg tot nog toe het meest geoogst had. Wat een schade! Zulk een plaag was nog erger dan sprinkhanen, hagel, droogte of brandkoren.

Dan kon men tenminste na een half jaar of op het langst een jaar, weer op dezelfde plaats oogsten, maar nu nooit weer. Men kon de grond er niet weer opdragen en ook de kiezelsteengrond kon men niet omploegen. Twaalf jaar lang had hij zich hier nu uitgesloofd. Had hij dat moeten doen om een steenwoestijn?

Zijn moestuin had hij nog en bovendien nog wat magere bouwgrond. Maar daarvan kon toch zijn gezin niet bestaan. Hier scheen goede raad niet alleen duur, maar zelfs onmogelijk te zijn. Zoo was het, wie zou het anders kunnen voorstellen?

De groote schade, die Zandberg geleden had door den weggespoelden grond moest door ieder, zelfs die niets van het landbouwersbedrijf verstond, toegegeven worden. Vrouw Zandberg, die in dit bedrijf opgegroeid was, zag daarom evengoed als haar man dat dit in steengrond veranderde bouwland waardeloos geworden was. Nochtans was zij niet radeloos of hopeloos. 's Namiddags, nadat zij de laatste uren in elk geval iets anders gedaan had dan haar man, die alle godsdienstige belangstelling ten spijt geneigd was met God te twisten, zou blijken, dat degene, die naar boven weet op te zien, veel eerder een reddende gedachte weet dan iemand, die door moeilijke omstandigheden slechts verontrust kan worden.

»Zou de regeering ons stuk grond misschien nog willen ruilen voor het stuk, dat legionair Wolter niet aangenomen heeft?« vraagde zij haar terneergeslagen man.

Die gedachte was wel wat stout om verschillende redenen. Het bedoelde land was van het beste, omdat de legionairen, die zich hier vestigen wilden, volgens vaste bepalingen in de keuze van een stuk grond de voorkeur boven alle landverhuizers hadden. Bovendien was de tijd van ruiling, die door de regeering was vastgesteld, al lang voorbij. Er stond ook nog geen huis of zelfs hut op het bedoelde stuk, omdat de legionair dit stuk indertijd wel gekozen had, maar er niets aan had gedaan.

Zou het plan gelukken? Zij bracht alles voor den troon der genade en ging daarna zelf op weg naar commandant Snijder, om hem om raad te vragen.

Toen zij eindelijk, want het was een heel eind, bij den officier aankwam, was deze heel vriendelijk en voorkomend en wilde graag zijn landgenooten helpen. Hij had als commandant der troepen wel is waar niets met dergelijke dingen te maken, maar hij kon wel een aanbeveling geven, wist ook hoe men handelen moest om het begeerde doel te bereiken en kon ook weten hoe men met de Engelsche heeren moest omgaan.

(Wordt vervolgd.)

»En waarom?

Omdat de leer der Baptisten een anti-sovjetstemming teweegbracht onder de boeren.

De communistische regeering heeft het tegenwoordig allesbehalve gemakkelijk met de boeren.

En heel de Sovjetpers schuift dit op rekening van het religieuze element.

Derhalve: w e g met de godsdienst en — de godsdienstleeraars achter slot en grendel.«

De toepassing. De toepassing wordt voor ons gemaakt. Hier staat ze:

„Versta de vermaning van Jezus, toen Hij tot Zijn jongeren zei: Wie niet tegen ons is, die is vóór ons.

Of, in onze taal overgezet: laten de kerkmuren u niet verhinderen om te belijden, dat gij met anderen, die wellicht buiten uw kerkelijken kring staan, eenzelfden Heiland en Zaligmaker belijdt.

In Rusland vraagt men bij de vervolging der Christenen niet, tot welke kerk men behoort, maar welke leer men predikt. En allen, die met Gods Woord komen, vallen onder één en dezelfde ban.

Dit heeft ook ons wat te zeggen. Eén geloof, één doop; zelfs als het Baptisten geldt.

Want Christus is het middelpunt".

Voor dit »zelfs« in de voorlaatste regel mocht de schrijver zich wel schamen. Hoe ze daarmede hun medemenschen krenken, ontgaat dien Gereformeerden vrienden, bij wie de zelfingenomenheid daartoe al te diep wortel schoot.

Een geloof en één doop vereenigen ons *niet* met hen. Bij den strijd, die onze Baptiste broeders en zusters in het groote Rusland strijden, bedanken we voor dit vernederende soort van solidariteitsverklaring.

Zelfs als sommige Gereformeerden »ruim« willen zijn, zijn zij nog beleedigend! L.

Uit de levensgeschiedenis van een geleerde.

In Duitschland wordt een nieuw bewerkte bijbelvertaling uitgegeven. De bewerker is Prof. Dr. Menge. Hij heeft er op zijn 85ste jaar een zeer uitgebreid voorwoord bij geschreven. De slotzin van dat stuk luidt: „God wil in Zijne genade degenen, die dit boek ter hand nemen, om den inhoud op zich te laten inwerken, een ontvankelijk hart geven en in hunne zielen den ernst der daarin gegeven vermaningen als een helder licht laten indalen:

Zoek dan Jezus — wie Hem ziet,
Heeft het licht, doch anders niet!"

Vervolgens deelt deze geleerde mede hoe hij tot de vertaling der Heilige Schrift gekomen is. 't Stond met zijn, vooral zijn innerlijk leven in rechtstreeksch verband. Hij vertelt dan in 't kort zijn levensgeschiedenis.

De opvoeding, zoo zegt hij, die ik in mijn ouderlijk huis onder zorgvuldige verzorging van mijn teer liefhebbende ouders mocht genieten, alsmede onder de leiding van getrouwe onderwijzers, welker lieveling ik was, volgens hun eigen verklaring. Dit ondervond ik in mijn geboorteplaats Seesen en ook later (sedert 1856) op het Gymnasium Met mijne lessen maakte ik goede vordering en leidde een deugdelijk leven, mij oefenende tot een streng zedelijk gedrag, zoo stond ik weldra bekend als een degelijk en wetenschappelijk ontwikkeld jongmensch De richting echter waarin ik geleid werd onder beïnvloeding van een dor, hartverkoudend rationalisme, werkte niet gunstig op mij en maakte van mij in betrekking tot het geloof een persoonlijkheid, met een karaktervorming, zooals die gold bij den ontwikkelden stand en zooals die thans nog gezien wordt bij de hoogere standen. Zoo werd ik gevormd tot een gechristianiseerd kind der wereld, welks denken, spreken en handelen waren naar den uitwendigen vorm des christendoms. Gevolg was onbekendheid met de goddelijke natuur van Jezus en daardoor een wijfelend geloof in God. De wetenschappelijk getrainde personen, met wie ik gedurende mijn jongelingsjaren en in 't eerste gedeelte van mijn mannelijke leeftijd kennis maakte, en ook mijn leeraren en daaronder, die mede in kerkelijken dienst geestelijken geacht werden, en die, zoo zij al niet strikt tot de vrijdenkers en atheïsten behoorden, bijna uitsluitend zonder werkelijk geloof leefden. Vertegenwoordigers

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing

36

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden.

Na een tijd van voorspoed kwamen de tegenslagen door sprinkhanenplagen, hagelslag, langdurige droogte, een oorlog met de kaffers en een stortregen, die het beste stuk land letterlijk wegspoelde. Alleen in levensgevaar bad Zandberg tot God, maar tot werkelijke bekeering kwam hij nog niet. Door zijn geloovige vrouw werden de eerste stappen gedaan om van de regeering een ander stuk grond te ontvangen en aanvankelijk met gunstig resultaat. Zandberg begon weer met nieuwe moed te werken en het plan was ook een steenen huis te bouwen met hulp der buren. Over een gelijkenis van een nieuw overgekomen predikant moest hij ernstig nadenken, de preek waarin die voorkwam werd „de Tijgerpreek" genoemd.)

De farmer Richard verzorgde het jonge luipaard goed met melk en had er ook een sentimenteele reden voor, want hij zeide: „Mooivelletje heeft geen moeder meer en nu moet ik er wel voor zorgen, dat hij genoeg melk krijgt". De kindermelk was in dezen tijd nogal dikwijls verdwenen.

Was er een kip ziek geworden of een lam, dan was de baas er zelfs blij om en wierp het zijn lieveling voor. Gaarne bracht hij het dier een bezoek in den stal en streelde het dan zachtjes.

Buren en bekenden moesten soms eveneens komen en zijn schoonheid bewonderen. Toen eens de zoon van een buurman het wilde dier een flinke oorveeg had gegeven omdat het woedend naar zijn hand hapte, gaf farmer Richard den buurjongen een even flinke oorveeg terug. Richard waagde er dus een zeer onaangename burenruzie op om „Mooivelletje".

Tuchtmiddelen en pogingen om hem te temmen werden bij de wilde knaap eerst heel laat toegepast. Hij werd aan een dunne ketting gelegd, toen hij over de planken afschutting van zijn hok gesprongen was en zich zelf een groot lam toegeëigend had.

Toen de jonge moordenaar zich echter in deze richting verder ontwikkelde en meesterlijk twee schapen gedood had, na vooraf de dunne ketting stukgetrokken te hebben, verloor zijn welwillende meester nog niet het geduld met hem. Het moet eerst nog erger worden, tot het allerergste. De moorddadige lieveling van den dwazen farmer viel diens spelend kind aan, toen hij dank zij de onbegrijpelijke nalatigheid van zijn meester los kon komen, doodde het en viel toen zijn baas aan.

Zoover moest het eerst komen, voor hij het over zijn hart kon krijgen Mooivel een kogel door zijn bonte huid te jagen!

Deze onverstandige vertroeteling van het opgroei-

van het ongeveinsd piëtisme (innerlijke vroomheid) en van waar geestelijk leven, hartsvernieuwing en gemeenschapsleven, zijn in dien tijd niet binnen mijn gezichtskring verschenen.

Geen wonder dus, dat ik, na voleindigden studietijd aan de Universiteit, en mijn intrede in het leeraarsambt aan de hoogere scholen het beeld van een vormchristen en het wezen van een vernist christendom vertoonde.

Ik deed mij inderdaad kennen als iemand, die aanspraak mocht maken op het welgevallen Gods, en was voor de buitenwereld een respectabel persoon, die ook in godsdienstig opzicht achting verdiende; ik stond immers toch tot de kerk en hare bedienaren op vriendschappelijken voet, hield mij als voorbeeld voor mijne leerlingen en collega's, getrouw aan de kerk, ging ten avondmaal, zorgde er met oprechten ijver voor, dat iederen morgen schoolaandacht gehouden werd en dat bij 't begin en einde van den schooltijd stichtelijke toespraken tot de leerlingen in de aula gericht werden. Het werd zelfs zoo, dat de beide Gymnasia, welker leiding mij opgedragen was, als bijzonder christelijke stichtingen werden aangezien en geacht werden. En daarbij — God zij 't geklaagd! — was mij het wezen des christendoms totaal vreemd, evenals de Bijbel zelf, ofschoon ik toch dikwijls in dat dikke boek bladerde en vele gezegden uit hetzelve mij reeds in mijn jeugd ingeprent waren. De Bijbel was mij zoo ongeveer een met zeven zegels afgesloten boek gebleven. (Slot volgt.)

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Vreugde over elken zondaar die zich bekeert.

Lukas 15.

Les voor Zondag 26 Mei 1929.

Dit is een mooie les, een fijne les! Ook niet erg moeilijk. Toch is het noodig, dat gij er ernstig over studeert. De mooie l e s kan geen werkelijk mooie v e r t e l l i n g worden, als gij er niet goed inzit met uw verstand en met uw hart. Bedenk dat vooral bij deze fijne les wel!

Ter inleiding (zie v. 1 en 2) vertelle men van de belangstelling, die vele tollenaars en ook andere bekende zondaars voor Jezus hadden. Een voorbeeld is de roeping van den tollenaar Levi en de maaltijd in diens huis, waar vele tollenaars en zondaars aanzaten met Jezus en Zijn discipelen. Niet zoo lang geleden hebben wij deze geschiedenis nog verteld. Ook zullen de kinderen zich nog kunnen herinneren, dat deze gemeenzaamheid van Jezus met dit gezelschap ergernis had verwekt bij de Farizeën. Ook nu vernemen wij weer, dat de Farizeën en Schriftgeleerden mopperden, omdat Jezus de belangstellende tollenaars en zondaars toesprak om hen te helpen tot bekeering.

Zij mopperden; maar Jezus zei: Ik zal u eens wat vertellen, en dan zult gij misschien begrijpen, waarom Ik zoo doe. En Jezus gebruikte weer een beeld. Hij zei: Stel u eens voor, dat er een man was, die honderd schapen bezat; enz. enz. Over de blijdschap moet nadrukkelijk gesproken worden, om die dan volgens v. 7 in verband te brengen met Jezus' werk aan de tollenaars tot hun bekeering. Daarom bemoeide Hij zich met tollenaars en zondaars. Hij wist, dat ze verloren zouden gaan, als ze aan zichzelf overgelaten werden, maar dat ze ook door Zijn woord tot bekeering konden komen. En dan zou Hij zoo zeer verblijd zijn! Immers, 't gold geen schaap maar een mensch! Het vooruitzicht op die blijdschap bewoog Jezus, om voor deze menschen te doen, wat Hij maar kon.

En meteen ging Jezus weer verder met spreken. Zijn hart was blijkbaar vol van het vooruitzicht op die

---

ende roofdier was langen tijd het onderwerp van het gesprek geweest onder de landverhuizers. Ook de kerkbezoekers van onzen dominé spotten meermalen over de „krankzinnige tijgerspelerij" van farmer Richard.

„Dat kan ik prachtig voor een mooie gelijkenis gebruiken", dacht de predikant, toen hij de geschiedenis verschillende malen gehoord had. Op zekeren Zondag, toen hij zich gedrongen gevoelde, zijn toehoorders te zeggen, dat men een betere gerechtigheid moest hebben dan de Schriftgeleerden en farizeën, paste hij de tijgergeschiedenis heel treffend toe.

„Richards tijger moest doodgeslagen worden", zeide hij, nadat hij van de gevaarlijke liefde des menschen tot zijn vermeende goede werken gesproken had. „Ook uw gedachten omtrent goede werken en een fatsoenlijk leven moeten doodgeslagen worden! Zij zijn even gevaarlijk als een luipaard. De huid van „Mooivel" leek werkelijk prachtig met al die mooie vlekken.

Mocht echter die mooie huid nog langer bedriegen en mocht het bloeddorstige dier zoolang in leven blijven? Zeker niet! Welnu, laat ook gij u niet langer bedriegen door het mooie uiterlijk van uw leven en uw vermeende goede werken! Wanneer gij denkt zalig te kunnen worden door uw eerbaarheid en rechtvaardigheid is dat niets anders dan eigengerechtigheid en in geen geval de gerechtigheid van Christus. Zulke eigengerechtigheid heeft een roofdierleven, want elke deemoedige gezindheid en het vertrouwen op Christus' gerechtigheid wordt er door gedood. Vertroetelt en streelt uw eigengerechtigheid niet langer! Slaat haar dood! Slaat den Tijger [in Zuid-Afrika wordt de luipaard tijger genoemd] der eigengerechtigheid dood! Verslaat hem met de knots der grondige zelfveroordeeling! Schiet hem neer met de kogel der zelfvervloeking!«

Op zulk een krasse, onopgesmukte wijze had de prediker het veel verbreide, maar dikwijls onderschatte gevaar der eigengerechtigheid gebrandmerkt en hen, die daardoor beheerscht werden, er bij. Hij had een goede lading gehad en bij het afschieten ook goed geraakt. Enkele geraakten ergerden zich eigenlijk over de voor hen onaangename vrijmoedigheid. Zij schoven al maar heen en weer op hun zitplaatsen en wilden graag hun ooren dichtstoppen voor de lastige vermaningen. Anderen echter kwamen tot een heilzaam nadenken, en tot hen behoorde ook Zandberg! Zooals een aangeschoten stuk wild achter beschermende struiken een rustplaats zoekt, waar het zijn wonden lekt, zoo hoopte Zandberg in een vertrouwelijke, rustige avondure, in heilig en ernstig gesprek met zijn vrouw tot klaarheid en tot vrede te komen, al zou het dan ten slotte bestaan in een uitbloeden van zijn oude, eigengerechtige natuur.

(Wordt vervolgd).

blijdschap. Stel u eens voor, zei Hij, dat er een vrouw was . . . . enz. . . . . . alweer: wat een blijdschap. En och, 't was maar een penning. O Farizeën, begrijpt gij dan niet, waarom Ik zoo tot de tollenaars spreek, soms bij hen te gast ben en met hen eet, om ook dan tot hen te spreken? Begrijpt gij dat niet? De engelen in den hemel hebben blijdschap, groote blijdschap, als een zondaar zich bekeert. Maar als de engelen zich reeds zoo verblijden, hoe groot moet dan de blijdschap van Jezus zelf wel zijn? O, kinderen, dit moet ook gij bedenken. Jezus laat Zijn woord verkondigen, omdat Hij zoo naar uw bekeering verlangt. En gij, Zondagsschoolonderw., — hier moet ge even tot uzelf inkeeren, — waarom arbeidt gij aan de kleine zondaars? Verlangt gij ook zoo naar hun bekeering? Aan den ernst, waarmee gij bidt en studeert, zal dat te zien zijn! Als het zoo is, als uw Vader, die in 't verborgen ziet, het weet, arbeid dan maar blijmoedig voort. »Uw arbeid zal in onzen Heer niet ijdel wezen!«

Jezus was blijkbaar heelemaal door de gedachte aan de bekeering van zondaars ingenomen. (Het heeft Hem ongetwijfeld pijn gedaan, dat de zoogenaamde vromen zoo uit de hoogte deden). Hij had van de engelen gesproken en van hun blijdschap; maar Zijn gedachten gingen nog verder. Hij dacht aan Zijn eigen blijdschap en aan die van Zijn Vader, en aan de armoede van Zijn bedillaars en Hij ging voort met spreken tot de Farizeën en Schriftgeleerden. Gij moet nog eens verder naar Mij luisteren — zóó ongeveer sprak Jezus —, Ik wil u een geschiedenis vertellen. Vertel v. 11 en vervolgens. — — Is het nog noodig, dat ik bij dit verhaal toelichtingen schrijf? Als gij den zin der beide voorafgaande gelijkenissen hebt verstaan, dan vertelt gij goed van den verloren zoon; van zijn verzinken in de zonde; van de ellende, die daarna zijn deel werd; van de boosheid zijns harten, als hij aan zijn vader dacht, wiens gestrengheid hij natuurlijk voor de oorzaak van alles gehouden heeft. Zoo is des zondaars gedachte. Zou hij teruggaan? Neen, vast en zeker niet. Naar dien man niet! Liever de ellende dragen. Maar dan .... langzamerhand .... de nood werd groot . . . . de hoogmoed kleiner. En eindelijk, v. 17a, kwam hij tot zichzelf! Ja, tot zichzelf! Voorheen kwam hij altijd tot zijn vader, n.l. met zijn beschuldigingen, nu tot zichzelf. Vertel 17—19. En dan 20a. Daarna even een kleine adempauze. De aandacht, die zeer gespannen is geweest (als gij tenminste goed verteld hebt), moet even ontspannen.

Na een paar sekonden begint gij heel kalmpjes opnieuw te vertellen over des jongelings ouderlijk huis. Daar had men hem niet vergeten, neen, altijd aan hem gedacht. Men had geïnformeerd en was te weten gekomen, waar hij was en hoe hij leefde. Zijn oudste broer was met afkeer over hem vervuld, zie v. 30; als hij aan hem dacht, werd hij boos. Maar zijn vader dacht aan hem met medelijden — en o, de vader verlangde zoo naar hem. Hij dacht: Waar en hoe mag hij nu weer zijn? (Want ze zullen natuurlijk niet zoo gedurig iets omtrent hem gehoord hebben). O, kwam hij maar thuis. Want als hij terug komt dan heeft hij ook berouw. Vaak — zoo stel ik mij voor — heeft de vader over den weg getuurd, verlangend naar zijn verloren zoon! O, had de vader geweten, dat in het hart van zijn zoon de gewenschte verandering had plaatsgevonden, wat zou hij zich verblijd hebben. Maar de liefhebbende vader wist niet, dat zijn jongste reeds op weg was naar huis. Totdat op een dag zijn oog weer zoekend over den weg gleed en hij van vreugde even stilstond. Wat zag hij daar? Was 't waarheid? Een man in lompen kwam er aan — in de verte. Maar het oog der liefde herkende den zoon, den verloren zoon. — — Vertel nu maar verder, de heele geschiedenis uit; doch na v. 24 moet er weer een kleine adempauze komen, en een kleine toepassing over de blijdschap als een zondaar zich bekeert.

Dan gaat de vertelling rustig, maar in een toon van teleurstelling verder over den oudsten zoon. Ook hier volge een kleine toepassing voor de kinderen zelf. Ook de oudste zoon had bekeering noodig, ofschoon vroeger scheen van niet. Zoo eindigt de vertelling stil en ernstig en dringt ieder tot nadenken over zichzelf.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Heilige Liefde *).

Dit boek heeft reeds geruimen tijd op bespreking liggen te wachten en nu ik het gelezen heb, spijt het me, dat ik het niet eerder onder de aandacht van onze boekenliefhebbers en jeugdwerkers heb kunnen brengen.

Zijn hoofdfiguur is Franciscus, hier Francesco geheeten, de stichter van de orde der monniken, naar hem genoemd. Hij is nu eens niet het Roomsche legendarische wonder van heiligheid, die in dwazen volgijver den visschen der zee en den vogels der wouden het evangelie brengt en die in nachtelijke overpeinzingen bezoek ontvangt van Maria en Johannes de Dooper en Jacobus, de broeder des Heeren. Hij is de mensch, die de moreele en godsdienstige verwildering van zijn tijdgenooten en de vervreemding der geestelijkheid van het volk ten diepste betreurt en zichzelf geheel opoffert om de ongelukkige uit tallooze wonden bloedende samenleving met God te verrijken. Hij is de mensch, die zijn tijden van onwankelbaar vertrouwen heeft, zijn dagen waarin hij met God over een muur springt maar die ook zijn inzinkingen kent, waarop hij het slachtoffer is van den twijfel en zich afvraagt of zijn loopbaan geen vreeselijke mislukking is.

* * *

Evenals Paulus en andere groote ijveraars in het Koninkrijk kreeg hij een onuitwischbare gewaarwording van zijn roeping. Hij was alleen en de nacht had zich over de aarde uitgebreid. Het was hem, alsof God het hoofd omkranst had met sterren en de velden huiverden voor Zijn majesteit. Hij breidde de armen uit: „in hem was niets dan God en hij verlangde ook niets dan God. Alles was hij vergeten: wat er vooraf was geweest en wat er hierna zou zijn, wat hij eens had gewenscht, begeerd, bemind, gehaat; hij stond alleen voor Hem en zijn gedachten, gevoelens, alles was slechts God. En het was hem te moede alsof hij moest vergaan in den gloed van Zijn overgave.

God stond voor hem; zegenend hief hij de handen op . . . . Zijn hand wees echter naar de vlakte, door welke

*) *Heilige Liefde*, een verhaal uit Assisi's verleden door Helene Christaller. Geautoriseerde vertaling van Dr. Bella Jansen. Prijs ingen. f 2.90 en geb. f 3.90. Erven J. Bijleveld, Utrecht.

een riviertje zijn smallen, zilverig glanzenden loop nam. „Zie daarheen!" sprak Hij tot den man.

Toen zag deze onder Gods hand lichten opflikkeren, kleine, zwakke lichten, zooals ze branden in de hutten der armen. Anders drong hun flauw schijnsel niet tot de berghoogten door, maar nu God er naar wees, kon de mensch ze onderscheiden".

* * *

Francesco had de overtuiging, dat bezit den weg tot het geluk versperde en dat in de armoede vrijheid en liefde wonen.

Want wat is de oorzaak van den eindeloozen oorlog tusschen volkeren en steden, van het schrikkelijke bloedvergieten? Wat doet twist ontbranden tusschen kinderen van één huisgezin en wat schept vijandschap tusschen de armen en rijken? Zijn het niet de aardsche goederen, die de harten der menschen aldus van elkander afkeeren? En zijn zij het ook niet, die scheiding maken tusschen de menschen en God?

Daarom besloot hij afstand te doen van de voorrechten van zijn hoogadellijke geboorte en als niets-bezitter het evangelie te prediken: „O, mijn broeders, mijn zusters! God schonk mij de genade, dat ik dit leerde inzien en dat ik alles, wat mij van Hem scheidde, achter mij kon werpen. Ik begon de armoede te beminnen, die mij vrij maakt als een vogel in de lucht en mij met liefde vervult jegens ieder schepsel. God deed de gouden schittering van den rijkdom voor mij weg, zoodat ik zag, dat in dit slijk geen ware vreugd te vinden is voor een menschenziel. Ik kon mijn hart geheel aan Hem geven. Hij vervulde mij met zulk een zoete vreugde, dat ik bijna van geluk gestorven was. Toen ontwaakte in mij een groote liefde jegens al mijn broeders, vooral jegens de armen en melaatschen en ik begeerde niets liever dan hen te dienen en ze te doen deelen in mijn geluk".

* * *

Zijn afkeer van bezit welde mede op uit het verlangen van zijn hart om als Jezus te leven en lief te hebben. Hij wilde alles, dat leeft en zwijgt beminnen. „Wat is er buiten God? . . . Dat is mijn grootste troost", zeide hij eens tot een broeder. En toen een goudkleurige kever over het grijze gewaad van een non liep en deze er door verschrikt werd, merkte hij op: „Wat is mooi? Wat is leelijk? Alles, wat God geschapen heeft is mooi!" „Ook de giftige pad?" wierp de non tegen. „Ook de giftige pad". was het antwoord.

Francesco zag overal broeders en zusters. Hij kon spreken van zijn broeders de vogels, zijn zuster de hagedis, zijn zusjes de bloemen.

Maar met het liefhebben der menschen, gelijk Jezus had hij het wel eens moeilijk. Hoeveel gemakkelijker is het voor den Christen om God te beminnen, bij Wien alles volmaaktheid is en licht, dan de arme geschonden menschengedaante!

Onze held beleed soms met groote droefheid: „Ik deug niet voor apostel onder de menschen maar alleen voor de eenzaamheid met God". En wie onzer kan hem hierin niet begrijpen? Het verwondert ons enkel maar, dat hij het zoo voorbeeldig doen kon: een melaatsche drukte hij aan zijn hart om hem te doen weten, dat hij hem niet verachtte; een moordenaar, die hem in den afgrond had gesmeten met de bedoeling hem te dooden, was zijn lieve broeder.

Door zijn liefdevol optreden maakte hij diepen indruk op allen, die hem kenden.

Eens zeide een beklagenswaardige zieke tot hem: „Broeder, alles wat je zegt, moet ik wel gelooven. Je staat mij borg voor Gods genade en liefde". Is dit niet treffend?

En toen een klein meisje hem ontmoette, riep zij uit: „Moeder, is die man de lieve Heer Jezus?"

Het antwoord luidde natuurlijk ontkennend, maar het kind ging op de teenen staan en gaf hem een hartelijken kus met de verklaring erbij: „Omdat u toch de Heere Jezus bent".

* * *

Toen Francesco op sterven lag, waren bijna allen blij: de kerkelijke leiders omdat hij met zijn beginselen van de armoede, zijn verschijning en zijn prediking de eerzuchtige, vadsige, weelde-lievende geestelijken veroordeelde en omdat hij steeds geweigerd had zijn beweging in kerkelijke banen te laten voeren; de kooplieden van Assisi, omdat zij binnen de muren van hun stad het graf van een heilige zouden krijgen met het gevolg, dat Assisi den roem van alle steden der wereld zou overtreffen processies naar haar kerken zouden trekken, die hun herbergen vullen en welvaart brengen gingen; arme moeders en hulpbehoevende zieken, omdat zij ten stelligste geloofden, dat hij, die steeds met hun lot was bewogen, en die als loon voor zijn godzaligheid macht had gekregen, bij God voor hen zou bidden. Maar diep ontroerd was Clarisse, hier Chiara genoemd die nobele vrouw, die Francesco in de vervulling van zijn roeping trouw ter zijde stond. Hij beminde haar en zij beminde hem, doch elk bracht zijn liefde ten offer aan de heilige liefde voor God en de menschheid. Toen zij echter een oogenblik alleen was met haar dierbare doode, werd haar liefde haar toch te sterk. Zij sloeg haar armen om zijn smalle schouders en raakte met haar heete, trillende lippen den ijskouden mond van den doode aan. „Als ik thans zondig, Francesco, mijn geliefde broeder, zal ik er mijn gansche leven voor boeten; maar ik zal er ook mijn gansche leven troost uit putten, dat mijn lippen je één enkele maal hebben gekust".

* * *

Wie Franciscus wil leeren kennen, leze dit boek.

Het boeit van het begin tot het einde.

Het brengt een boodschap uit de middeleeuwen aan onzen materialistischen tijd, die onze overweging meer dan waard is. Het is een aanwinst voor de bibliotheek van elken jeugdwerker en levenden Christen.

Stadskanaal. J. W. WEE INK.

UIT DE GEMEENTEN.

HENGELO. 't Was ons Zondag 31 Maart een weldaad te mogen aanschouwen, dat een drie-tal br. en zrs. door den doop tot de Gemeente toetraden en met ons, door belijdenis van zonde en schuld en vergeving door het bloed des kruises, kinderen Gods werden.

't Was ons ook een reden van blijdschap dat we 's middags, aan den disch des Heeren, behalve de drie doopelingen, ook nog een vier-tal broeders en zusters, die langen tijd op de dwaalwegen der zonde hadden verkeerd, weer als verlorene zonen en dochteren mochten begroeten Treffend kwam die blijdschap tot uiting bij monde van enkele oude broeders, die de nieuwelingen in onze gemeenschap een van harte welkom toeriepen. Ook onze Voorganger sprak hen enkele bemoedigende tevens welkomstwoorden toe. 'k Geloof er was ook blijdschap in die zielen die voor het eerst of opnieuw met ons aanzaten om den dood des Heeren door brood en beker te verkondigen. Voorwaarts gaan wij in den strijd, voorwaarts, voorwaarts steeds, maar samen als één Gemeente onder biddend opzien tot den oppersten Herder en Opziener der Gemeente. Biddend om meer geloof, om meer eenheid onder elkaar en met Hem, om meer liefde, om meer genade. Helpt allen mee bidden.

De Correspondent, S. W. VIS.

MEDEDEELINGEN
Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van de Gem. Sneek f 50.—; van de Jongel.ver. „Eben Haëzer" te Harlingen f 10.—.

Gemeenten, alsook Jongel.ver. die nog niet gestort hebben en nog iets hebben te missen voor de Zending verzoek ik vriendelijk het spoedig te doen, aangezien ik binnen enkele dagen mijn boeken moet afsluiten.

Giro 68108. A. H. ZERBST,
Utrecht, Rijnlaan 128bis.

D. V. hoopt de broederkring te Bergumerheide op a s. Hemelvaartsdag, 's nam. 2 uur, liefdemaal te houden. Broeders en zusters uit de Friesche Gemeenten, verblijdt ons eens met uwe komst! Ook de Gron. brs. en zrs. zijn hartelijk welkom. Degene, die denken voormiddags te komen, willen daar wel even kennis van geven? Wij zorgen dan voor den maaltijd. Komt met Ps. 66 vs. 16 in 't hart.

De kennisgeving van uwe komst verwacht
de Secr. S. v. d. MEER, Bergumerheide.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van A. T. te Sch. f 5.00. J. LOUW.

INGEZONDEN.
Paramaribo.

Van den Zendings- en Uniepenningmeester heeft onze Gemeente op den 22en Maart j.l. wederom mogen ontvangen eene gift van f 45.—. Deze heeft ons verkwikt, zijnde het bewijs van broederlijk en zusterlijk medeleven en medevoelen. De Gemeente biedt dan ook bij dezen haren oprechten dank aan allen aan.

Hoewel de strijd tegen zonde en ongerechtigheid, alsook tegen het naam-Christendom ten onzent niet gering is, blijft de Gemeente niet ongezegend. Telkens weder mag zij ervaren de werking van den H. G. in haar en door haar aan de harten van zondaars.

Enkele weken geleden mocht zij opnieuw haar watergraf ontsluiten, teneinde door den Doop in haar midden op te nemen vier zusters. Twee hiervan zijn dochters van een onzer broeders, terwijl de twee anderen zijn dochter en zuster van een onzer kortgeleden in haar Heer ontslapen zuster. De overgave en het opnemen dezer twee in de Gemeente hebben opnieuw het bewijs geleverd van de waarheid der Schrift, n.l. dat het gebed des rechtvaardigen veel vermag; want nog in dit leven zijnde, had onze zuster bij volharding gebeden om de bekeering harer dochter en van hare zuster. Onze God heeft verhoord!

Voor twee weken heeft de Gemeente mogen openen eene nieuwe Zondagsschool op een onzer buitendistricten.

Gedenkt onzer in uwe gebeden!

Met Radiogroet, J. H. BLUFPAND, Vg.

No. 2077 VRIJDAG 3 Mei 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Donkere tijden.

Komt er soms een kleine wolk
voor mijn zonne glijden,
'k weet toch, dat ik in haar licht
mij weer zal verblijden,
want het wolkje glijdt voorbij.

Zelfs wanneer het zwartste zwerk
haar verhult in duister —
'k weet toch: achter 't zwartste zwerk
praalt ze in vollen luister,
en het zwerk ook trekt voorbij.

Weken, maanden, jaren soms
kan het duister wezen
in een menschenziel, zoo blij
in haar Heer voor dezen;
maar — die schaduw gaat voorbij.

Laat u niet ter neder slaan,
ziel, in duistre tijden!
Vroeg of laat komt weer de dag —
van het stil verblijden;
in den diepsten nacht is Hij,
is uw Heiland aan uw zij; —
lang, o lange moog' het duren,
maar ééns is de nacht voorbij.

NELLIE.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

LEVENSWAARDE.

En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet; maar hetgeen ik heb, dat geef ik u: in den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, sta op en wandel! Hand. III : 6.

Het ongebruikte is het waardelooze.

Dat geldt ook van het menschelijke leven.

Men bedenkt dat te weinig. De waarde van uw leven hangt af van het gebruik, dat er van gemaakt wordt. Een verkeerd gebruik maakt het schadelijk; een goed gebruik geeft het waarde. Alle krachten, die de Schepper er in gelegd heeft, moeten opgewekt en in werking gesteld worden. Met iedere nieuwe kracht, die gebruikt met iedere nieuwe gave, die tot ontplooiing gebracht en naar goddelijke bestemming gebruikt wordt, stijgt de waarde van het leven.

Daarom krijgt het menschelijke leven de hoogste waarde, als de Opperste Kunstenaar er de beschikking over krijgt. Hij gebruikt het zoo, dat het aan zijn bestemming beantwoordt en zijn doel bereikt.

Waarde krijgt uw leven eerst door het gebruik en het beste gebruik maakt ge er van als ge het in Christus' hand legt.

Dat zegt de tekst: Petrus en Johannes waren »gewone en ongeleerde menschen«, en toch werd hun leven de grootste weldaad voor den deerniswekkende aan de schoone poort des tempels.

Hun leven behoorde Christus toe.

* * *

Behoort uw leven Christus toe, *dan kunt ge niet voorbij komen aan de ellende der wereld.*

Het hart, waarin Christus woont, is zeer gevoelig voor den nood van anderen. Het reageert onmiddellijk en hevig, als het ellende aanschouwt. Als Petrus en Johannes bij den kreupele zijn, *kunnen* ze niet verder. Zij moeten bij deze deerniswekkende gestalte halt maken.

Het hart, dat aan Christus vreemd is, laat de wereld ongenezen aan zich voorbij gaan. Soms is het willens blind en doof. Het wil niet missen, van wat het meent te bezitten.

Maar ook vaak, voortgedrongen door de overtuiging, dat we er eigenlijk toch niets aan kunnen doen. Men voelt zich zoo onmachtig. Men voelt diep, dat met goud en zilver geen genezing is te krijgen. Er is meer voor noodig en juist dat meerdere ontbreekt ons. De nood der wereld wortelt zoo diep; haar behoefte gaat hemelhoog.

't Staat er met de wereld zoo hopeloos bij.

Daarom acht men 't maar beter, zich niet te zeer in haar jammer te verdiepen. En zoo gaat men aan haar ellende voorbij.

Maar 't hart, waarin Christus heerscht, *kan* dat niet.

* * *

Het leven, dat Christus toebehoort, *wordt zich door den nood der wereld zijn rijkdom bewust.*

De botsing van den Apostel met den deerniswekkende, brengt den Apostel nader tot zichzelf. Gevraagd wordt om een aalmoes. Dit vragen brengt den Apostel te binnen hoe arm hij is. Zilver en goud heeft hij niet. De Meester heeft dat niet noodig geacht voor Zijn boden voor het volbrengen van hun taak. De Gemeente, die wel eens neigt tot de gedachte, dat het geld de eerste voorwaarde is voor haar arbeid, neme dat ter harte.

Het eerste woord brengt een teleurstelling: de nooddruftige ontvangt *niet*, wat hij begeert.

Maar dat eerste woord blijft niet het eenige. Er kon een ander getuigenis aan toegevoegd worden.

Petrus had Christus en Christus had Petrus.

Daarom kon hij toch geven, iets beters geven, dan de kreupele verwachtte.

De waarde van Petrus' leven lag in Jezus Christus. Is dat feitelijk niet zoo bij iederen discipel?

De Christen — ook de maatschappelijk armsten — draagt een schat in zich. Hij is rijk. Hij is rijk geworden door de zelfontlediging en zelfovergave van Christus. »Als armen doch velen rijk makende«, gingen Christus' boden de wereld door. De aanraking met den nood der wereld moet tot bewustwording van dien rijkdom leiden.

De behoefte der wereld, hoe veelvormig ze zich ook moge openbaren, is in den diepsten grond behoefte aan *Christus.*

* * *

Het leven, waarin Christus leeft, *deelt het zijne aan de wereld mede.*

Wat gij hebt, hebt gij ten behoeve van anderen: »wat ik heb, dat *geef* ik u«. Petrus' rijkdom lag in den Naam van Jezus Christus. Welk een waarde kreeg daardoor zijn leven voor den kreupele! Hij gaf geen aalmoes, waardoor het leven der ellende gerekt kon worden, maar herstel, waardoor geen aalmoezen meer noodig waren.

Tal van gebondenen wachten op een *aalmoes.*

En de hervormingsideeën zijn niet van de lucht.

Men zegt dat ze verbetering brengen en we gelooven het graag. Ze verzachten menig lot.

Aalmoezen zijn *goed.* Aalmoezen kunnen verlichting geven en geen aardsche overheid vermag meer te zien.

Genezing schenken; de gebondenen vrij maken — dat kan alleen de Naam van Jezus; dat vermag alleen de Gemeente met de prediking van het Evangelie.

* * *

Wat is er heerlijker dan zich te omringen door gelukkige, dankbare, voldane menschen?

En die heerlijkheid ligt open voor allen, die den Naam van Jezus kennen.

Zij hebben een schat, waarmede ze den diepsten nood der wereld kunnen opheffen.

Dat ze zich dus maar schuldenaar mochten voelen en hun leven in de hand des Meesters leggen.

Want het ongebruikte is het waardelooze. L.

LOSSE SCHAKELS.

„Omhoog". Delfzijls Voorganger is begonnen met een Evangelisatieblad uit te geven, dat in De Christen reeds enkele malen onder onze welwillende aandacht gebracht werd.

Thans heeft de Gemeente Haarlem het eerste No. in het licht gegeven van een eigen blaadje, bedoelende geestelijk leven te wekken en op te bouwen en tevens op deze wijze het bestaan en den arbeid der Gemeente in heel den wijden kring van Haarlems 115.000 ingezetenen bekend te maken. Dit blaadje, dat eenmaal per maand zal verschijnen, drijft niet op de advertenties maar op de opbrengst der abonnementen en losse nummers-verkoop.

Over bizonderheden zal men u gaarne inlichten.

We juichen elke poging toe om meer werk te doen en het werk beter te doen, doch hopen van harte, dat deze gemeentelijke uitgaven onze gemeenschappelijke periodieken geen schade zullen doen, maar integendeel nieuwe wegen zullen bereiden.

Daar we er van verzekerd zijn, dat zoowel »Omhoog« als »De Evangelieboodschapper«, dit laatste ook wenschen en 't eerste zouden betreuren, heeten we ze hier hartelijk welkom en spreken den wensch uit, dat ze Gods zegen in vele harten mogen dragen.

Pensioenfonds. Voor twee jaren begonnen onze Engelsche geloofsgenooten een campagne om een fonds te vormen van 3.600.000 gulden, teneinde de pensioeneering hunner oude en invalide predikanten en derzelver weduwen afdoende te regelen. Thans zingen ze victorie. Op grootsche wijze hebben ze hun overwinning gevierd. Het bedrag is er ruimschoots gekomen, maar men heeft er zich voor moeten inspannen. We meenen, dat naast de rente van het fonds (waarvan de ouderen ook direkt profiteeren) van de predikanten 2½ % premie van het salaris gevraagd wordt en van de Gemeenten een gelijk bedrag.

Het teeken dat „spreekt". In zijn boek »Mozes en Israël« schrijft Dr. B. Wielenga, Gereformeerd predikant te Amsterdam in opstel VI, blz. 80, het volgende:

»Het is waar, er wordt veel gevergd van onze verbeelding om de gelijkenis tusschen de Roode Zee en den doop te *zien.* Wij doen niet meer dan het kind des Verbonds besprenkelen met enkele droppen. Maar oudtijds was de doop, gelijk ons formulier het teekenachtig zegt, een *ondergang.* De doopeling verdween een moment in het water als in een graf. Daarna kwam hij weer boven .... tot het licht en tot het leven! Op deze wijze begint de gelijkenis te »spreken«. Het water van de Roode Zee was een graf, waarin Farao (de oude mensch met zijn zondeschuld) achterbleef, en waaruit het verjongde volk (de nieuwe mensch, die tot God geschapen is) opstond. Dit watergraf verzinnebeeldt Jezus' graf, waarin onze schuld voor God eeuwiglijk bedolven is, en waaruit het Leven, ons Leven, voor eeuwig verrees. Naar deze twee graven wijst het doopteeken, het historisch-typische en het geestelijk-werkelijke. En de kerk, die »het eeuwig teeken« van Gods verbondsliefde verstaat, zegt: »wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden«. (Rom. 6 : 4)«.

Inderdaad: alleen de doop die naar de Schrift bediend wordt, »spreekt«, en laat ons hooren wat *God* ons door dit teeken te zeggen heeft. Daarom verwerpen wij de besprenging, die den doop heeft verdrongen.

In opleiding voor predikant. De Gemeenten vernemen niet veel van de broeders, die in opleiding zijn voor den Dienst des Woords. Zij zelven zwijgen met een bescheidenheid, die hen siert en die groote beloften voor de toekomst bevat. De Secr. der Unie deelt in zijn jaarverslag ons het een en ander over hen mede. We beluisteren dat dan met gepaste belangstelling, maar er is in die gewichtige dagen zooveel, dat om de aandacht vraagt, dat we de mededeelingen aangaande de studenten niet zoo héél zorgvuldig kunnen opbergen.

Laat ons daarom nu even met u over hen praten. Zij hebben recht op Uw voorbede en Uw liefde. Zijn zij niet de mannen, die over enkele jaren (hoe snel gaat de tijd!) het werk leiden zullen?

Br. *L. de Haan* studeerde drie jaren aan het Seminarie te Hamburg en loopt dit jaar als theol. student college aan de Rijksuniversiteit te Groningen. Het is zijn voornemen daarmede den tijd van studie zonder vasten arbeid, te besluiten. Hij is dus met Juli a.s. beroepbaar. Hij verlangt naar de volle praktijk, waarin hij ongetwijfeld een grooten ijver aan den dag zal leggen.

Reeds 3 jaren studeert met het begin der groote vacantie br. *K. Brongers* aan dezelfde Universiteit. Daarnaast bekwaamt hij zich, als oud-Hoogere Burgerscholier, voor het staatsexamen, teneinde ook theol. examens te kunnen afleggen. Wij volgen onzen broeder op dezen weg met belangstelling en sympathie en wenschen van harte, dat hij slagen moge. Waar hij echter verstoken blijft van het groote voorrecht eener buitenlandsche opleiding, hopen we dat hij gedurende of na zijn studietijd in Groningen gelegenheid zal krijgen om het Baptiste werk in het buitenland uit eigen aanschouwing te leeren kennen. Wij Baptisten, leven nu eenmaal internationaal en dien breeden horizont moeten vooral zij bezitten, die straks de Gemeenten leiding moeten geven. Het Baptiste beginsel is super-nationaal en daarom ligt in hetzelve een groote toekomst.

Te Hamburg zijn thans in opleiding de broeders *E. Huizinga* en H. Bakker. Naar we meenen, zal br. Huizinga daar nog een jaar moeten studeeren om heel den cursus gevolgd te hebben. Zijn vacanties brengt hij, wat wel te verstaan is, graag in Hengelo en omgeving door. Misschien brengt de e.k. groote vacantie hem ook verder 't Vaderland in en in nauwere aanraking met andere Gemeenten.

Br. *Bakker* heeft er straks het eerste studiejaar volbracht. Dan wachten er hem nog drie. De vacante Gemeenten en de andere Gemeenten in de vacantieweken moeten ook dezen broeder eens de gelegenheid openen om hem te leeren kennen.

In Engeland studeert — de naam van de inrichting

is mij ontschoten — straks ook een jaar br. *Hardenberg* uit Stadskanaal. Het voornemen is vijf à zes jaar aldaar aan de studie te wijden. Daar het werk, dat hij eens hoopt te doen, de beste voorbereiding waard is en deze broeder reeds jong roeping voelde en gelegenheid vond om zich aan de theol. studie te wijden, verblijden we ons over dat vernemen.

Begin September vertrekt, zoo de Heer wil, br. *Jansma* naar Hamburg. Daar hij het einddiploma eener vijfjarige H. B. School bezit, zal hij aan het Seminarie, gedurende de vier jaren, die hij er vermoedelijk studeeren zal, mooie kansen hebben om een goeden grondslag te leggen voor zelfstandige studie in zijn later leven. Goede voorlichting en een groote bibliotheek vermogen in dat opzicht zeer veel. En beide zal hij te Hamburg vinden.

Voorts is aangenomen voor de opleiding br. *Hornstra* van Workum. Het tijdstip van zijn uitzending staat echter nog niet vast. Nieuwe aanvragen zijn weer in onderzoek en zullen allicht op de e.k. Alg. Verg. den Gemeenten voorgelegd worden.

Open plaatsen. Binnen een tijdsverloop van ongeveer vijf jaren zullen dus zes jonge mannen klaar staan om het werk der evangeliebediening op te nemen. Zal er plaats voor hen zijn? Ongetwijfeld! Er is *nu* reeds plaats voor hen. *Harlingen* en *Leeuwarden* hunkeren naar een dienstknecht des Heeren, achter wien ze den heiligen veroveringsoorlog met verjongden ijver kunnen gaan strijden. Binnen korten tijd zal, door de gunst Gods over haar, in Utrecht plaats gegroeid zijn voor een eigen Voorganger. Die schare daar weet van werken en offeren, en denzulken doet de Heer der Gemeenten de deuren open.

Het *industriegebied*, Hengelo, Almelo, Enschedé, stelt voor zijn geestelijke verzorging eischen, die de krachten van één man, zelfs al is hij de sterkste en werkt hij voor twee, te boven gaan.

En *Heerlen*, de mijnstreek? Daar trekt volk heen en in zulke koloniën bleek onze goede boodschap altijd een goeden kans te maken.

Dit zijn reeds vijf open plaatsen. Dan sprak ik nog niet van de grootere Gemeenten met een groot, voor één kracht *te* groot arbeidsveld. Gij kent ze.

De kansen, die deze Gemeenten hebben, moeten beter uitgekocht worden.

Zouden er in *Exloërmond—Valthermond* geen mogelijkheden meer zitten? Wij gelooven van wel. Binnen enkele jaren zal de toestand zich in die veenstreek voldoende hebben afgeteekend, om vast te stellen, wat daar nog gedaan kan worden.

Worden, voorts, de *jongen* niet *ouder* en de *ouden oud?* En komt de ouderdom niet met vermindering van krachten? Menig veelbelovend werk heeft zijn kansen verloren, omdat men verzuimde *tijdig* voor opvolgers te zorgen. Daarnaast staat als gebiedende noodzakelijkheid een aannemelijke pensioenregeling onzer Voorgangers, opdat ze niet genoodzaakt zullen zijn een taak te blijven vervullen die hun krachten overtreft.

En hiermede houdt verband een nieuwe en afdoende regeling van het Voorgangerschap in zijn geheel. Wie stelt dat eens aan de orde? Er behoorden o. i. vaste

regels te zijn. die ons zeggen, *wie* 't worden kunnen en *hoe* men 't wordt.

De Firma G. F. Callenbach. De firma vierde den eersten Mei j. l. haar 75-jarig bestaan. Overal, waar de Ned. taal gesproken wordt, geniet ze bekendheid, vooral vanwege haar Zondagsschooluitgaven. Daarnaast geeft ze voor ouderen uit de »Christelijke Bibliotheek« en de boekenserie »Goet-Frisch-Claer«, een goedkoope uitgave van veelgelezen werken.

Wij bieden de firma onze gelukwenschen aan met dit jubileum. Dat haar zaak zulk een groote uitbreiding gekregen heeft, is voor heel ons Ned. volk van hoog belang, en ieder, die gaarne ziet, dat ons volk van Christel. lektuur voorzien wordt, verblijdt zich in den groei van een zaak, als de thans jubileerende.

Moge het de firma Callenbach gegeven worden nog lang door de uitgaven van geschriften voor klein en groot mede te helpen, dat de schat van het Evangelie voor ons volk bewaard blijft. L.

Uit de levensgeschiedenis van een geleerde.

II.

Was alzoo mijn geestelijke toestand reeds in de ergste mate droevig, dit werd nog van erger aard, doordat ik van 't meest ingrijpende kwaad, het verderfelijke der zonde en der schuld in het menschelijk leven en diensvolgens van de noodzakelijkheid der verlossing, ja, van de beteekenis van het volbrachte werk en de verdienste van Gods Zoon, van de beteekenis van Zijn sterven en opstanding, van waar geloof en bekeering, kortom, van wezenlijk christendom, hoegenaamd mij geen voorstelling kon maken en nog minder in mijn binnenste iets gevoelde van de levendige werking van hetzelve.

Mijn geestelijke toestand was als die van alle gechristianiseerde wereldlingen, tot welke nog heden grootendeels de beschaafden en ontwikkelden van ons volk behooren, die zich nochtans (en dit is wel het betreurenswaardigste voor hen) voor ware, althans voor voldoende christenen en kinderen Gods houden, die zich goddelijke genade, zij het dan ook geroofde genade, verzekeren.

Het is nu echter meer mijn bedoelen, kortelijk te vermelden, hoe de liefde des hemelschen Vaders en des Heilands mij uit den geestelijken slaap, ja uit den dood gewekt heeft en tot een nieuw leven opgevoerd heeft.

Ik wil allereerst opmerken, dat die verandering in mijn gemoedsleven bij mij niet plotseling ingetreden is, maar zich langzaam, heel gelijdelijk in mij voltrokken heeft. Ik heb geen Damascusuur gelijk Paulus of ook als Augustinus, of gelijk twee mijner studenten beleefd hebben, die mij voor jaren hunne bekeering met van geluk stralende oogen schilderden; neen, de Heilige Geest heeft Zijn werk aan mij, gelijk zulks naar mijn innige overtuiging wel noodig was, langzaam volbracht, en wel zoo, dat ik zelf bij den aanvang Zijner werkzaamheid niets er van met klaarheid bemerkt heb.

Het was op een avond in den herfst van 1899, toen ik in een aangenaam rustige omgeving in mijn werkkamer boven in het gymnasiumgebouw met de voorbereiding voor de morgenaandacht voor de school bezig was in den Bijbel te bladeren, dat mij opeens mijn onkunde in den Bijbel zoo aangreep tot in de ziel, dat ik mij diep en oprecht begon te schamen en het vast besluit nam, mij voortaan op de bestudeering van den Bijbel, althans van het N. Testament, met kracht te gaan toeleggen. Ik begon te bidden om ter uitvoering van mijn voornemen goddelijken bijstand te mogen bekomen, zoo begon ik voor 't eerst in het Grieksch Nieuw Testament te lezen.

Nu, wat ik toenmaals begonnen en mijnen God en mijzelven beloofd heb, dat heb ik, van boven gesterkt en verlicht, getrouw ten uitvoer gebracht, en wel steeds gemakkelijker naarmate de kracht en inwerking uit den hooge zich sterker, heerlijker en gevolgrijker in mij merkbaar maakte.

Ik gevoelde bepaald, dat ik mijn arbeid onder een aandrift van boven, gelijk een Jeremia (Hoofdst. 20 : 7—9) verrichtte en verheugde mij van harte over het kostelijk gewin, welke mijn

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

37

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na een tijd van voorspoed kwamen ook tegenslagen door sprinkhanenplagen, hagelslag, droogte, kafferoorlog en een stortregen, die het beste stuk grond letterlijk wegspoelde. Aanvankelijk met succes deed Zandberg pogingen om het stuk grond te ruilen voor een ander stuk van de regeering. Hij kwam tot ernstig nadenken over een gelijkenis van een predikant. Deze vertelde een bekend voorval, hoe een farmer een luipaard vertroetelde, tot deze „tijger" zijn kind doodde en hem zelf verwondde. Des menschen eigengerechtigheid werd door den predikant zulk een „tijger" genoemd, die intijds doodgeslagen moest worden. 's Avonds sprak Zandberg er met zijn vrouw over.)

„Moeder", zeide hij, toen hij met zijn getrouwe hulpe alleen was, „de dominé heeft gelijk. Heb ik ook zulk een tijger, die doodgeslagen moet worden, binnen in mij?"

„Gij zijt voor ons allen een goede man en vader", was haar antwoord, „maar gerecht voor God worden wij toch alleen door het bloed van Christus. Is de tijger nog in leven? Sla hem dood! Doe het toch vader!" fluisterde zij hem na een poosje smeekend in het oor. Sla de eigengerechtigheid dood!"

Een plechtige stilte heerschte eenige oogenblikken rondom. Dit farmershuisje was voorzeker tot een gewijde tempel Gods geworden!

Een verbroken hart en een verslagen geest kwamen op het altaar Gods. Een priesterlijke ziel diende in heilige versiering en priesterlijk kleed! Hier werkte de Heilige Geest van God!

Wat zouden de gedachten zijn van dien man, die daar neerzat met gebogen hoofd en moeilijk ademende borst? Wat ging er om in de vrouw, die zacht tegen hem aanleunde en die zulk een geloovig, liefhebbend hart bezat?

Geen menschenoog, die het zag.

Wat er in het onrustige binnenste van den man plaatsvond, was in elk geval een strijd, die nog heet zou worden, want de tijger der eigengerechtigheid had ook bij Zandberg een zeer taai leven. Door enkele opduikende bedenkingen liet hij zich nog lang niet direct dooden. Bij de anders zoo vast besloten man ontstond een innerlijk wankelen. Zou hij nu werkelijk alles wat hij gedaan had en deed als zondig en waardeloos voor God beschouwen? Dat viel hem ontzettend moeilijk! Maar neen, intijds bedacht hij zich, in dat schuilhoekje wilde hij niet weer wegkruipen en *zoo* uitwijken! Hij had lang genoeg in onrust geleefd. Zijn besluit werd door zulke aanvechtingen slechts vaster. Zijn eigengerechtigheid zou eens voor altijd sterven. Hij wilde

onvermoeide bezigheid in de Heilige Schrift mijn innerlijken mensch aangebracht heeft.
Het bracht een geweldige omkeering ten goede in mij."
Zoo kwam de vertaling des Nieuwen Testaments van Prof. Dr. Menge tot volvoering.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Lessen over het bidden.

Luk. 11 : 1—13 ; Luk. 18 : 1—14.

Les voor Zondag 2 Juni 1929.

Bidden is een belangrijk werk. Men schenkt er nooit genoeg aandacht aan, en maakt er nooit genoeg ernst mee. Gelukkig het kind, dat door zijn ouders bidden leert.

Wij hebben heden een les over 't bidden. Jezus heeft er over gesproken en wat Hij gezegd heeft is van groot belang voor hen, die bidden. Niet voor hen, die niet bidden. Wie den zegen van het gebed wenscht te beleven, moet niet alleen Jezus' lessen bestudeeren, om daardoor te kunnen zeggen: Ik weet, hoe men bidden moet! Neen, men moet bidden, en bij 't bidden rekening houden met Jezus' lessen; en dan leert men bidden. En zij, die biddend leven, worden ook gezegend.

Nu willen wij eens een middag ons best doen, om te leeren, wat Jezus ons te zeggen heeft over 't gebed. En ik hoop, dat alle Zondagsschoolw. en ook vele kinderen door deze les nog met meer ernst zullen bidden, dan ze voorheen deden.

Ter inleiding spreke men ook tot de kinderen — op eenvoudige wijze natuurlijk — over 't gebed in 't algemeen; dan zegge men, dat Jezus ons lessen over 't gebed heeft nagelaten; en daarna begint de vertelling.

Vertel Luk. 11 : 1—4. Jezus wilde Zijn discipelen wel gaarne behulpzaam zijn in 't gebed. Hij heeft hun door een voorbeeld duidelijk gemaakt, dat ze met hun gebed vooral de eere Gods moeten zoeken. Sta bij de enkele hier genoemde gebeden van »het Onze Vader« eventjes stil. Wat is de bede voor den mensch zelf bescheiden: Dagelijksch brood en vergeving van zonden. En voorop staat de bede voor Gods Koninkrijk! Hoe noodig is deze wenk van Jezus. Wij zouden wellicht eerst en veel voor ons zelf vragen, en tenslotte nog een beetje voor des Heeren werk. Hier is dus geleerd, wat wij in de eerste plaats moeten begeeren.

Meteen ging Jezus verder om — alweer door een voorbeeld — duidelijk te maken, dat wij bij het bidden de beste verwachtingen mogen hebben van God. Vertel 11 : 5—8. . . . Al zou zoo'n vriend liever willen, dat alles maar zoo stil mogelijk bleef in huis, omdat anders misschien de kinderen wakker werden, wat in den nacht meestal zeer onprettig is, hij voelt, dat hij het vertrouwen van zijn vriend, het onbeschroomde, drieste en dringende vragen niet afwijzen kan . . . . Denk toch niet dat God minder zou zijn dan een vriend; v. 9 en 10.

Of stel u voor, dat een kind aan zijn ouders vraagt om . . . . v. 11 en 12.

Wijs dan even terug naar 't eerste: Bedenk wel, waarom gij bidt.

---

voorgoed ophouden zichzelf te verontschuldigen. Dat was zijn vaste wil, en God zou hem daarvoor zegenen. Op een onvoorwaardelijke overgave moest een heerlijke overwinning volgen. Het einde van deze tijd van overgave ging gepaard met bijzondere omstandigheden.

Zandberg was met een kaffer op zijn nieuwe farm bezig met het schoffelen van de melis, of eigenlijk gebruikte hij daarvoor een hak. Door de brandende zonneschijn waren de kluiten erg hard geworden, zoodat het dikwijls noodig bleek, de zware hak om te draaien en met de daarop ingerichte massieve achterkant de aardkluiten stuk te slaan. De dag was weer brandend heet. De aardkluiten waren hard als steenrots. Zandberg scheen in het grondig stukslaan daarvan werkelijk voldoening te hebben. Het was een afspiegeling van wat er innerlijk met hem plaatsvond. Zijn gedachten waren bezig met den tijger der eigengerechtigheid, die hij verslaan moest. Maar wanneer zou hij dan eindelijk dood zijn? Steeds weer vernam hij de stemme Gods, die hem het nieuwe leven wilde schenken in plaats van den dood.

„Moet gij, goede mensch, dan ook nog uw zonden betreuren en u bekeeren?". Zulk een stem meende hij soms ook nog wel te vernemen. Maar hij had in den laatsten tijd bijzonder duidelijk deze soort van eigenliefde als zijn ergste vijand erkend. Zoodra hij iets daarvan bemerkte, sloeg hij er ijveriger en heviger op los. Dat geweldige slaan somtijds was de naast hem werkende kaffer al meer dan eens opgevallen. Verwonderd loerde hij reeds enkele malen schuin naar zijn baas. Dat hij bij zijn werk flink zijn best deed en men niet gemakkelijk met hem kon opwerken, wist hij al lang, maar zooals nu had hij zich nog maar zelden geweerd.

De kaffer had zijn te bewerken pad al iets smaller gemaakt, om niet al te ver achter te blijven; maar hij moest het nog eens smaller maken.

De blanke man sprak geen woord, zijn blik wendde hij niet af van de aarde. Onnoodig fijn en tot stof sloeg de Mlungo heden de groote aardklompen. Waarom toch? De kracht der slagen gold niet enkel de harde aardkluiten, maar vooral zijn eigen hardnekkige natuur, die nog niet de verderfelijke eigengerechtigheid wilde laten varen. Hij was er zoo van vervuld, dat hij bij een bijzonder harde klomp denken moest aan de kop van een luipaard, en „dood moet hij, de tijger der eigengerechtigheid" dacht hij dan, terwijl hij een bijzonder harde slag uitvoerde.

Een oogenblik later dacht hij er aan, dat men vroeger steeds van hem zeide, dat hij zulk een hard hoofd had, en „stijfkop, hardkop" sprak hij dan halfluid, terwijl hij op de hardste kluiten lossloeg.

„De blanke menschen leeren toch wel wat van den zwarten man", zal de kaffer wel gedacht hebben, want het hardop denken in opgewonden toestand is juist hun gewoonte.

(Wordt vervolgd.)

Bij een andere gelegenheid, toen Jezus weer over het gebed sprak, heeft Hij gezegd, dat wij ons gebed niet loslaten mogen. Sommigen bidden één of twee keer om een zaak en dan vergeten ze, waarom ze gebeden hebben. Het ging hun bepaald niet erg aan 't hart. Wat ons erg beweegt, dat brengen we steeds voor den Heer. En dat mogen we gerust doen. De Heer laat ons wel eens even wachten; waarom Hij dat doet, weten wij dikwijls niet, maar dat is niet zoo erg. We kunnen dat gerust aan den Heer zelf overlaten. Wat ons werkelijk een begeerte is, en ook voor des Heeren aangezicht een begeerte blijft, dat mogen we gerust vasthouden in ons gebed. De Heer heeft zelf ons daartoe aangemoedigd, want Hij sprak een gelijkenis, daartoe strekkende . . . . vertel 18 : 1—8. Die werkelijk geloof hebben, zullen ook zoo doen. Zullen wij ook bevonden worden in dat geloof te staan?

Niemand moet echter zóó bidden, alsof God hem wel een beetje verplicht was. O, wij verbeelden ons zoo gauw wat. Maar we hebben al dadelijk geleerd, dat we moeten bidden om vergeving van zonden. Dat mogen wij nooit vergeten. Wij moeten steeds bidden als dezulken, die geen recht bij God hebben, maar die op Zijn goedertierenheid vertrouwen. Ook in Jezus' tijd waren er van die menschen, die zichzelf zoo best achtten. Maar Jezus zei tot hen: Ik zal u eens wat vertellen, v. 10—14 . . . . Genade geeft God gaarne. Die dat begeert, wordt gelukkig.

K. R.

„Ook gij Filippenzen".

(Filip. 4 : 15).

Onlangs is te Londen overleden de terecht geëerde en beroemde Baptisten Predikant, Dr. F. B. Meijer, een man, die ontzaggelijk veel gearbeid heeft en in vele opzichten zijn collega, C. H. Spurgeon evenaarde, en met dezen in gelijken geest, optrad en schreef. Zijn causerie en verteltrant waren bewonderenswaardig, terwijl het hem aan diepgaande theologische gedachten geenszins ontbrak. Hij was ook vooraanstaande op evangelisatiegebied.

Een van zijn hoogst belangrijke geschriften, die gelezen zijn geworden — en zeker nog worden — overal waar op aarde christenen wonen bekend, is wel zijn „Paulus een dienstknecht van Jezus Christus", waarvan, naar wij meenen, ook een Hollandsche vertaling bestaat, welke wij niet in ons bezit hebben. Wij vertalen dus niet bedoeld boek, maar alleen een, zeker wel het meest interessante gedeelte er uit, waar boven staat, wat ook boven dit stuk staat.

Ds. M. begint dan dit hoofdstukje aldus: Voor een veel bedrijvige reiziger met verwonde voeten en een vermoeid hart, de veel misbegrepene en wiens optreden dikwijls valsch wordt beoordeeld, die door vele bezwaren en zorgen achtervolgd wordt, heeft bijzonder behoefte aan een rustig plaatsje, waar de heetgeloopen machine bekoelen en de ziel zich ontspannen kan in de atmosfeer der liefde en op een leger, dat teedere sympathie hem bereidde. Zelfs Jezus had behoefte aan een Bethanië. Het is bijzonder aangenaam, wanneer zulk een verkwikking binnen de wanden van eigen woning te genieten is, wanneer daar ervaren wordt, welke bijzondere levenstaak de vrouw in huis is aangewezen. Slechts weinig wordt het in de wijde wereld begrepen, welk een belangrijk aandeel de vrouw heeft met haar geduld en moed, om de huishouding in stand te houden en te regelen. — Inderdaad daar behoort edele heldenmoed toe! Daar, waar de huisvrouw in stille huiselijke terughoudendheid haar zaken doet, vindt men ook de hulpvaardige handen om smarten te verzachten, wonden af te wasschen en er olie in te druppelen.

Velen, die toch het heil van anderen zochten, hebben zelf zulk een aangenaam huiselijk leven moeten ontberen, terwijl zij er toch wel zeer veel behoefte aan gevoelden. Het was hun lot eenzaam te moeten zijn, eendeels omdat hun positie het zoo meebracht, anderdeels dewijl 't hun moeilijk viel een aanverwante ziel te vinden, of om zich aan zoo iemand kenbaar te maken.

Zulks was hoofdzakelijk met Paulus het geval. Als een hem eigene, sterke, heldhaftige natuur, geleek hij wel wat op de hooge bergen van zijn vaderland, Tarsus, bekleed met een schitterende plantentooi, terwijl hun spitsen zich stijl op met majesteit naar de wolken verhieven. — Zoo vertoonde hij zich in geloofskracht en in zijn gemeenschap met zijn levenden Heiland.

Daarbij zijn er zeker weinig menschen op aarde te vinden geweest of nog te vinden, die den Apostel evenaarden in teergevoeligheid en warme belangstelling in het heil van anderen. De afzonderlijke en hartelijke groeten, met welke hij zijne brieven afsloot; de gestorte tranen bij het afscheid van zijn vrienden; de groote bezorgdheid zijns harten, dat hij mogelijk iemand leed zou gedaan hebben, die hij zich genoodzaakt gezien had te vermanen of te bestraffen; zijn innig verlangen naar gemeenschap — dat alles is bewijs van de echtheid en onkreukbaarheid zijner liefde. Maar hem was het lot beschoren geen vaste woonplaats, geen plekje op aarde te hebben dat hij zijn tehuis kon noemen.

Doch de Apostel bezat een wonderschoone gave, waardoor hij mannen en vrouwen (geestelijk) aan zich kon verbinden. Wij hebben gezien, hoe hij den mantel van zijn magnetischen invloed over Silas en Timotheus wierp, en hoe de Galatiërs bereid waren, om (bij wijze van spreken) zich de oogen uit te graven om ze hem te geven. Doch het zou blijken, dat hij verder nog een kring van vrienden om zich gewinnen zou, die nooit zouden ophouden hem lief te hebben, zoolang hij zou leven; wie weilicht al de moed zouden opgeven om hem aan te hangen — zij zouden zich steeds hem trouw betoonen, welk een bekommering hem ook overvallen moge en welke bitterheden hem zouden bedreigen — van hen zou hij des te meer liefde en medeleven ondervinden — die getrouwen waren de Filippenzen, de eerstelingen in Europa, die door des Apostels woord voor Christus gewonnen waren. Filippi werd hem het lieflijkste plekje op aarde, waar zijn hart vaak heentrok, dierbaarder dan Tarzen, dat hem verloochend had, aantrekkelijker dan Jeruzalem, dat hem verstootte.

L u k a s — de Arts, „de geliefde", schijnt eerst te Troas met den Apostel in aanraking gekomen te zijn. Dit kon maar nauwelijks volgens een voorgaande afspraak geschied zijn, dewijl de Apostel zelf onverwachts en gedwongen daar naar de oude zeehaven zijn reis gericht had. Dat intusschen Troas wegens haar traditioneele merkwaardigheid — als schouwplaats der belegering van Troye — en ook wegens de handelsbetrekkingen daar met Oost en West, een beroemde havenstad was, laat zich licht denken.

Waarschijnlijk stond daarmede ook de tegenwoordigheid van den Arts Lukas wel in eenig verband. Lukas was een Macedoniër geboren te Filippi, en kan zich gedrongen gezien hebben, dewijl gedurig vele van zijn landgenooten te Troas vertoefden, dezen met zijn practijk als Arts te dienen. Hoe dit zij, hij heeft daar den Apostel ontmoet, en het is hem zeker ten eeuwigen zegen geworden. Van nu af aan schrijft Lukas als hij de reizen van Paulus beschrijft — „wij". Hij is dan een reisgenoot des Apostels geworden, en heeft wellicht den wel eens lijdenden Apostel menigmaal met zijn medische kennis gediend.

Wij merken uit Paulus' brieven hier en daar, hoe innig hij zich aan Lukas verbonden gevoelde, en hoe goed het hem deed zulk een getrouwen, liefhebbenden broeder in Lukas te hebben. Nog uit de vunzige gevangenis te Rome schrijft de Apostel: „U groet Lukas, de medicijnmeester, de geliefde" (Col. 4 : 14); „Lukas is alleen bij mij" (II Tim. 4 : 11).

L y d i a. — Zij was waarschijnlijk een weduwe, een vrouw bekwaam in den handel, die doortastend genoeg was om tehuis en stad Thyatira te verlaten, een zeevaart te ondernemen, om zich als vertegenwoordigster van een aanzienlijk bedrijf, handel in purperstof — bewerkte wollenstof — door welk fabrikaat haar stad beroemd was geworden, te Filippi neer te zetten. Het gebruikte woord wijst aan, dat zij de fijnste soort in dat branche aanbood. Zij moest dus een aanzienlijk bedrijfskapitaal ter harer beschikking hebben. Zij was tegelijk een ernstige Godzoekster. De Joodsche Gemeente te Filippi, die te klein en te arm was om er een synagoge op na te

houden, zag zich genoodzaakt, buiten in 'n stille plaats aan de rivier of in een tuin te vergaderen. Maar als de Sabbat aanbrak begaf Lydia zich met haar dienaars(ressen) naar de samenkomst, om te hooren voorlezen en mede te aanbidden, en op te zien tot God of zij Hem vinden en tasten mocht. Zij was zich niet bewust, dat God in Zijn dienstknecht haar en haar medebidders zóó dicht nabij was. (Slot volgt.)

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

De leer der Apostelen.

ONZE VRAGENBUS.

Vraag: *Wij hadden onlangs een discussie over de leer der Apostelen naar aanleiding van Handelingen, hoofdstuk 2, het 42e vers. Wat was die leer?*

Het bedoelde vers luidt als volgt:

„En zij waren volhardende in de leer der apostelen en in de gemeenschap en in de breking des broods en in de gebeden".

Welke leer hier de apostelen geleerd moeten hebben?

Laat ons beginnen met te vragen, wie de onderwezenen zijn geweest?

Zij behoorden tot de Parthen en Meden en Elamieten en Joden uit elken hoek van het uitgestrekte Romeinsche rijk, die weinig meer van het Christendom afwisten dan wat zij gehoord hadden uit de Pinksterpredikatie van Petrus. Dit weinige had diepen indruk op hen gemaakt en was voldoende gebleken om hun harten te veranderen.

Maar geloof in onwetendheid geboren, strekt oogenblikkelijk zijn handen uit naar kennis. Het is dus volkomen begrijpelijk, dat zij meer wilden weten van Jezus, wien zij hun volle vertrouwen hadden geschonken. En bij wie konden zij hun verlangen naar kennis beter bevredigen dan bij de apostelen. Zij bezochten dus geregeld de bijeenkomsten, waar de vrienden van Jezus vertelden, wat zij van Hem wisten.

Ik mag hier zeker wel terloops opmerken, dat een verlangen om in de kennis van onzen Heer en Heiland op te groeien een teeken is van geestelijke gezondheid. Er zijn menschen die op het oogenblik niets meer weten van de rijke openbaring van God in Christus dan op den lang vervlogen dag van hun bekeering. Zij zijn er soms niet weinig trotsch op, dat zij in hun eerste meeningen niet veranderd zijn. Zij begrijpen blijkbaar niet, dat zij met deze en dergelijke belijdenissen een verklaring van overlijden afgeven, namelijk van het overlijden van hun geloof. Wie na eenige jaren van zijn Heiland niet meer afweet dan toen hij zich bij Zijn discipelen voegde, is als een doodskist, waarin het aanvankelijk levende geloof in een mummie is veranderd. Want het geloof wil weten en het leeft en wordt sterker door middel van de kennis. Ontvangt het zijn spijze, dat is de kennis, niet dan sterft en versteent het. Hoevelen toch loopen met een steen in het hart rond, die zij voor een edelsteen houden en waarvoor zij straks alles denken te koopen, maar die absoluut geen waarde heeft!

* * *

Welke was de leer der apostelen?

Hier voor mij ligt een boekje, getiteld: „De leer des Bijbels".

Het bevat o.a. de volgende hoofdstukken: „God de Vader", „God de Zoon", „God de Heilige Geest", „de Zonde", „de Verzoening", enz.

Een ieder zal het wel met mij eens zijn, dat de apostelen een dergelijke handleiding nooit in de vingeren hebben gehad bij het onderwijs, dat zij gaven. Doch dit en dergelijke boekjes zijn eigenlijk bijzaken. Hoofdzaak is de vraag of zij met hun weetgierige leerlingen onderwerpen als boven genoemd hebben behandeld.

Ons antwoord luidt ontkennend.

Lees de eerste redevoeringen van den apostel Petrus, zooals die ons zijn medegedeeld door Lucas in de Handelingen. Ja, lees ze zeer aandachtig en herlees ze.

Gij bemerkt, dat hij met geen enkel woord rept over de Godheid van den Heiland zooals wij die begrijpen. Het verzoenend sterven van den Heer is hem op zijn zachtst uitgedrukt min of meer vreemd. Zijn dood is voor hem een groote misdaad van het Joodsche volk en Zijn heerlijke verrijzenis een bijzondere weldaad Gods, die Zijn Messiasschap bevestigt. Alles, dat wij thans als de kern van het evangelie aannemen — en volkomen terecht — was Petrus en den apostelen nog lang niet duidelijk. Bijgevolg kon de leer van de apostelen op dat oogenblik niet zijn, wat later in de apostolische geloofsbelijdenis is ondergebracht.

Wat was ze dan?

Ze bestond uit mededeelingen aangaande Jezus. Zij bevatte meerendeels en misschien wel geheel een verslag van Zijn leven hier op aarde. De apostelen hebben den nieuwelingen verkondigd van hetgeen de evangelisten Mattheüs, Marcus en Lucas ons hebben opgeteekend. Zij hebben hun verhaald van Jezus' wonderlijke geboorte, van Zijn teekenen en wonderen, van Zijn ontferming van Zijn gelijkenissen, Zijn dood en opstanding, Zijn verschijningen en hemelvaart.

* * *

Maar waarin bestond dan de bekeering dezer Parthen en Meden en anderen?

Hun bekeering was een zinsverandering, dat wil zeggen: een verandering van gezindheid.

Na de Pinksterpredikatie werd hun gezindheid omgekeerd. De vlammende woorden van Petrus hadden hun overtuigd, dat Jezus van Nazareth degene was, op wien Israël steeds had gehoopt Hij was de ware Messias, naar wien de profeten en de psalmisten hadden gewezen en door wien God op zeer krachtige wijze had gearbeid.

Zij hadden een geheel andere meening gekregen van Jezus, maar bovenal een geheel andere gezindheid.

Ik vraag mij af, of wij met zulk een bekeering tevreden zouden zijn geweest?

De Heer in den hemel was er wel mee tevreden. De apostelen, die wij zoo hoog houden, waren er ook mee tevreden. En waarom wij dan niet?

Niet op de meening, doch op de gezindheid komt het aan. De alles beslissende vraag is nooit geweest, welke beschouwing, welken kijk men op Jezus heeft, maar of men den Heiland welgezind is. Wat dat zeggen wil? Waar woont onze zin? Hij woont in ons overal: in de oogen, de handen, de voeten, kortom in ons hart. Hij strekt zich uit tot elk deel onzer persoonlijkheid. Hij maakt ons tot vrienden van Jezus, want hij dringt ons om te doen hetgeen Hij gebiedt.

En meenen sommigen onzer, dat de onwetende nieuwelingen nog geen voldoende kennis hebben van het kruis van Golgotha en van de opstanding uit de dooden? O, weest maar gerust. Zij zijn Jezus welgezind en willen dus meer van Hem weten. Hij zal ze onderwijzen en kunnen wij Jezus niet met Zijn leerlingen vertrouwen?

Zoo heel lang zal het niet duren, of zij zullen zien wat wij zien en misschien nog wel veel meer.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Boekbespreking.

Spurgeon-Bibliotheek. Mazijk's Uitgevers-Bureau, Rembrandtstraat 55, Rotterdam. Prijs f 2.90 per jaargang.

Spurgeon! Wie dezen naam noemt, roept bij menigeen herinneringen wakker aan den tijd, toen niet alleen Engeland, Frankrijk, Amerika, maar ook ons land gezegend werd met de pennevruchten van dezen beroemden prediker. Mazijk's Uitgevers-Bureau wil het tegenwoordige geslacht, waarvoor Spurgeon weinig meer dan een niets-zeggenden naam is geworden, in aanraking brengen met diens schoonste preeken onder den titel »Spurgeon-Bibliotheek«.

De eerste serie, die met Januari van dit jaar reeds is begonnen, bestaat uit 26 uitgezochte nummers, waarvan er om de veertien dagen één verschijnt. Men teekent in voor de geheele eerste serie, dus voor den jaargang 1929. De preeken zijn in handig formaat gestoken en zien er keurig uit. We wenschen den uitgever succes met deze onderneming.

»Blikken in de Openbaring«.

Naar ons wordt medegedeeld, zal van Prof. Dr. J. H. Gunning, wiens honderdste geboortedag in deze maand herdacht wordt, diens hoofdwerk »Blikken in de Openbaring«, dat sinds tal van jaren is uitverkocht, nu een tweede, onveranderde herdruk verschijnen bij: N. V. Bredee's Boekh. en Uitg. Mij. Rotterdam.

J. W. W.

MEDEDEELINGEN

Van den Uniepenningmeester.

STUDIEFONDS.

Ontvangen van de Gem. N. Pekela f 20;
Workum f 12,50.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van de Gem. N. Weerdinge f 200; zonder bestemming van de Gem. Heeg f 20.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

»VOORZORG«.

In de opgave van de laatste gift voor deze Ver. was een foutje geslopen. Zij is onlangs niet f 6750 doch f 67,50 rijker geworden. S. HOUKES.

„Ik ben geen heiden", riep een vrouw nijdig een bijbelcolporteur toe, toen deze vraagde, of zij ook een bijbel bezat.

Daarop haalde zij haar bijbel te voorschijn en was erg in haar schik, toen zij daarin haar bril terugvond, die zij al meer dan drie jaar kwijt was.

Welk een prediking houdt deze bril over de lauwheid van vele christenen, die christenen willen zijn.

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde Ouders, Behuwd- en Grootouders

H. ALFERINK
en
HENDRIKJE TIMMERMAN

op 4 Mei a.s. den dag te herdenken dat ze voor

35 JAAR

in den Echt zijn verbonden.

Dat de Heer hen nog lang moge sparen is de wensch van hunne dankbare Kinderen

A. ALFERINK—VELZING, *Odoornerveen.*
H. ALFERINK—KLIPHUIS, *Deventer.*
G. E. ALFERINK, *2e Exloërmond.*

2e EXLOERMOND, Mei '29.

De Heer en Mevr. HOF—TIJS geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun Dochter

Jenny.

DRACHTEN, 23 April 1929.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte onzer Dochter

Anna Fennechiena.

J. WIERSEMA
M. WIERSEMA—BONNES.

OUDE PEKELA, 27 April '29.

Heden ontslapen, mijn innig geliefde Echtgenoot en der kinderen zorgdragende Vader

Lucas de Vries,

in den ouderdom van bijna 28 jaar.

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin.

De diepbedroefde:
P. DE VRIES—VEENSTRA.

WOMMELS, 25 April '29.

No. 2078 VRIJDAG 10 Mei 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Na lijden verblijden.

Waartoe toch angstig en verslagen?
Mijn ziel! berust in Godes wil.
Hij doet eens licht uit duister dagen,
Vertrouw op Hem! zwijg Gode stil!

Nog is de strijd hier niet gestreden,
Nog is de loopbaan niet volend,
Nog wacht u lijden hier beneden . . . .
Uw blik dan naar het kruis gewend!

Daar leed de Heer de grootste smarte,
Voor u droeg Hij dien hoon en smaad.
O, denk daaraan, en — voor uw harte
Is Jezus u een Toeverlaat.

Ja, zie op Hem! sla 't oog naar boven
Straks zal het lijden zijn geleên:
Dan zult gij met Gods heilgen loven
Zijn wondren van gena alleen!

Dan zal — na lijden eens verblijden —
De zon hoog aan de kimmen staan.
Blijf biddend 't oogenblik verbeiden,
Waarop gij tot uw God zult gaan.

Hoe zalig dan, als na het lijden,
Mijn ziel, naar Gods getuigenis,
Een eeuwge rust u zal verblijden . . .
O, zalige geheimenis! —

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Christus onze Vrede.

(Toespraak van Ds. J. W. Weenink op de evangelisatie-samenkomst van Donderdag 25 April j.l. in de kerk te Groningen).

»Wat buigt gij u neder, o mijne ziel en wat zijt gij onrustig in mij?«

Wie heeft dit woord van den psalmist niet meermalen in de avondschemering of in de stilte van den nacht gefluisterd?

Niet alleen zij, die zich welbewust aan de waarheid hebben vergrepen, hebben ze op de lippen.

Ook anderen, die met nauwgezetheid hun plichten vervullen; die met hun talenten groote triomfen oogsten; die volhardend worstelen en de overwinning behalen.

* * *

Was een mensch maar op kleineren leest geschapen!

Was hij maar uitsluitend geschapen, zegge om te arbeiden.

Dan zoude de arbeid zijn geheele persoonlijkheid doorgloeien met vrede, zoodat er voor hem niets meer te vragen over blijft.

Dan zouden alle arbeiders, die tien of twaalf uren per etmaal de handen flink uit de mouwen steken, de tevredenste schepselen der wereld zijn, omdat zij de zalige gewaarwording smaken, dat zij aan hun bestemming zijn gekomen.

Welk een wereldbeeld zouden wij te zien krijgen!

Er zou immers alleen nog gestaakt worden om meerdere arbeidsuren en om een grootere arbeidstaak!

De aarde zou het paradijs worden van de Farao's, die Jozef niet gekend hebben.

Doch allen, die arbeiden, hetzij achter een professor's lessenaar of achter den ploeg, weten bij ervaring, dat zelfs in weerwil van den grooten zegen, die aan toegewijden arbeid is verbonden, een gevoel van iets te missen aan het hart blijft knagen.

Of was de mensch maar geschapen om te genieten.

Velen leven, alsof zij dat gelooven.

Zij schijnen te meenen, dat alles, dat de ziel behoeft, te vinden is in de club, of den vriendenkring, of bij concerten en voorstellingen, of in de lichtpaleizen der duisternis. »Het leven genieten, vol vreugd ongestoord; smachtend naar al, dat het harte bekoort«, is hun leuze en drang.

Maar het uitgaan en genieten maakt de ziel niet als een welige bloem, die overvloeiende van vrede en geluk de vriendelijke zonnestralen indrinkt.

In het leven van Mevr. Winslow komt o. a. deze bekentenis voor: »Ik had, dunkt mij, het zenith van

het aardsche geluk bereikt. Toen ik van het bal terugkwam, liet ik den avond nog eens vluchtig aan mij voorbijgaan, terwijl ik slapeloos op mijn peluw lag. Die schittering, die muziek, dat dansen, die opgewondenheid, de aandacht, die men mij schonk, het genot, alles, alles ging mij voorbij. Toch . . . o, ik voelde een gemis, dat ik niet bij machte was te beschrijven. Ik zuchtte en legde mijn arm onder mijn hoofd en fluisterde tot mijzelf de woorden: »Is dat nu alles?«

Genieten en toch geen genot!

* * *

Wilt gij volkomen bevrediging smaken, diepen vrede hebben voor uw hart, vrede in dagen van juichen, lijden, strijden; vrede in dagen, waarop de schaduwen van den dood uw hemel verdonkeren? Sla uw oogen op tot de sterren. Laat ons boven het gedruisch van deze aarde klimmen en den stillen heirweg der hemellichamen betreden. Het gedreun der wereld blijft ver achter ons. Zie hoe de sterren slapen op haar gouden peluwen en de oogen openen om de wacht te houden over het heelal van de rust. Wilt gij den vrede, die alle verstand te boven gaat?

Dan moet ge Jezus Christus hebben.

* * *

En waarom moet gij nu juist Jezus Christus hebben?

Ik zou evengoed kunnen vragen: Waarom moet gij *brood* hebben om uw honger te stillen? Zijn steenen niet even afdoende?

Waarom moet gij warme kleeren of *een vuurtje* hebben om u voor de koude te bewaren? Is een mooi boek niet even toereikend?

Waarom gaat gij naar *den specialist* toe, wanneer uw *oogen* ziek zijn? En waarom niet naar den timmerman?

Waarom roept gij de hulp in van een *geneesheer*, wanneer uw *been gebroken* is en waarom stuurt gij dan niet om den smid?

Waarom gij nu juist Jezus Christus moet hebben?

Ach, vrienden, wij zijn van Gods geslacht en die knagende pijn van iets te missen in weerwil van onzen inspannenden arbeid of van onze varieerende genietingen, herinnert ons eraan, dat wij ver van huis in den vreemde dolen en daar ver beneden onzen stand leven. Onze ziel kan niet rusten in dingen, die mindere waarde hebben dan zijzelve. Zij kijkt daarom telkens naar boven. Wij moeten naar God terug!

Jezus Christus, het uitgedrukte beeld des Vaders, is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren is.

Hij is de aangewezene om diepen vrede te verkrijgen.

Gelijk brood het aangewezene is om onzen honger te stillen; gelijk water het aangewezene is om onze dorst te lesschen; gelijk de specialist de aangewezene is om onze oogen te behandelen, en de chirurg om een lastige blinde darm van ons weg te nemen, alzoo is Jezus Christus, Zoon van God en Zoon des menschen, de aangewezene, de eenig aangewezene in het gansch heelal om het hart, dat onbevredigd blijft, zelfs bij het eerlijkste werken en bij de reinste genoegens, vollen vrede te geven.

* * *

O, hoe kostelijk is de vrede, dien Hij in de ziel doet nederdalen!

Een van de droevigste brieven in de gansche literatuur der wereld is die van de hand van den Engelschen dichter David Gray. Gray werd in Schotland geboren. Zijn vader wilde een dominee van hem hebben. Ik heb deernis met alle menschen, die door hun ouders dominee zijn gemaakt. Welnu, de jonge Gray werd geen dominee. Het was zijn onbedwingelijk verlangen om naar Londen te gaan. Daar in die wereldstad had hij veel te lijden en werd eindelijk het slachtoffer van de tuberculose. En dit is een van zijn laatste brieven naar huis:

6 Januari 1861: Lieve ouders!

Ik ga naar huis — heimwee. Ik kan onmogelijk langer van huis blijven. Wat doe ik hier zoo ver van huis en ziek? O, God! Ik wenschte wel, dat ik thuis was om het nimmer meer te verlaten. Zeg iedereen, dat ik thuis kom — niet beter maar erger. Wat bekommert men zich om het klimaat, om vorst en sneeuw en koude, wanneer men thuis is? Ik wilde wel, dat ik nimmer was weggegaan . . . Ik heb geen geld en ik wil naar huis, naar huis, naar huis. O, God, wat moet ik doen? Vader, ik wil bij u wezen, want ik heb u niet goed behandeld . . . Wilt gij mij vergeven? . . . Ik heb dingen gedaan, en geleden die uwe harten met deernis over mij zouden vervullen, dingen, die ik niemand kan vertellen, maar gij zult ze weten en gij zult er over zwijgen als het graf. Maak mijn kamertje in orde . . . dadelijk . . . dadelijk. Laat alles er netjes en schoon en aardig eruit zien als ik thuis kom. Daar begeer ik te sterven, en niemand anders mag mij verplegen, dan mijn eigen lieve moeder. O, thuis, thuis, thuis!«

Weet gij hoe kostelijk de vrede is, die Christus ons geeft, ja, die Hijzelve is?

Als die van een moegezworven ziel, als zij thuis is gekomen.

Met Christus in het hart zijn wij thuis! O, het is zoo heerlijk waar, wat Jacqueline v. d. Waals eens van Christus zong en wat tienduizenden hier op aarde haar nazingen:

Die mijns harten vrede zijt,
En de eeuwig ware ruste.
Reine bron van klare lusten,
Zuivre zon van zaligheid.

* * *

Wilt gij dezen vrede?

Neem dan Christus aan.

Wat de apostel eens tot een zeer verontrusten cipier zeide, zeg ik tot u: »Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden«.

En wat Christus zelf eens heeft gezegd, breng ik u in herinnering: »Die in mij gelooft zal leven«.

Wilt gij dezen vrede?

O, zeg niet, »ik ben te slecht!« Tot een zondares die door de Romeinen vermoedelijk was geïmporteerd, en met een hongerend hart tot Jezus kwam, zeide Hij: »Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede«.

Hij is dezelfde nu!

Verleden week las ik het onlangs gepubliceerde boek: »Heilige liefde« van de hand van Helene Christaller. Het geeft ons een aardigen kijk op het leven van Franciscus van Assisi. Het vertelt, dat hij

op zekeren dag voorbij een asyl voor melaatschen ging. Het geratel van een houten klepper waarschuwde voor de verpestende tegenwoordigheid van de zieken. Hij liet zich echter niet afschrikken. Toen zich zoo'n stakkerd met zijn gegroefd en met zweren bedekt gezicht aan hem vertoonde, moest hij wel gehoor geven aan de plotselinge opwelling van zijn liefdevol hart en omarmde den ellendigen man, drukte hem aan zijn borst en kuste hem zacht op de wang, midden tusschen de etterende wonden op de gekloofde huid.

Mijn oogen vulden zich met tranen bij het lezen van deze passage, want ik zag in dien melaatsche het beeld van den verdoolden en verzonken mensch, maar toch mensch; en in dien Franciscus de gestalte van Christus, die toeloopt en hem om den hals valt en kust.

Ja, Hij is dezelfde nu. Wilt gij vrede? Sta op en laat u door Christus omarmen. O, keer naar uw stand terug! Ga naar huis! Geef u zelf over aan Hem, naar wien uw ziel verlangt. Laat niets u in den weg staan.

En hef met mij en met de schare, die niemand tellen kan uit alle geslacht en volk en natie, het lied aan:

Volle vrede, Heer Gij zijt mijn toevlucht,
Volle vrede, wat mij ook ontzinkt.
Volle vrede, aan U, mijn Heiland, klemmend,
Volle vrede is wat mijn ziel steeds zingt.

Ik heb vrede en rust
Al ga ik door het vuur, 'k heb vrede en rust.
Met Jezus mijn licht,
Is het helder in 't zicht,
En wijl ik op Hem zie, heb 'k vrede en rust.
Amen.

LOSSE SCHAKELS.

Het oudste Baptiste Theologische Seminarie. Dit Seminarie is het Bristol College Engeland. Het werd gesticht in 1679. Edward Terrill vermaakte geld aan de Broadmead Gemeente te Bristol, onder bepaling, dat de predikant dezer Gemeente zich belasten zou met de vorming van jonge mannen tot Evangeliedienaren. Door deze daad beleed deze broeder in een donkeren tijd — den tijd der verdrukking der nietstaatskerkelijken — zijn geloof in een betere toekomst en zijn wensch, dat de volgende geslachten onderwezen zouden worden in de waarheid, die hijzelf liefhad.

In 1770 werd de school gereorganiseerd.

Een van haar oud-leerlingen, Morgan Edwards, stichtte het Rhode Island College (nu Brown Universiteit) het eerste Baptiste opleidingsinstituut in Amerika. Vijf van haar oud-kweekelingen behoorden tot de dertien, die, in 1792, het Bapt. Zendinggenootschap stichtten. Meer dan honderd studenten werden zendeling. Een student, later docent aan deze school, behoorde tot de stichters en was tevens de eerste secretaris van het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap en van het Godsdienstig Traktaatgenootschap. Tweeënveertig studenten dezer school werden president of docent aan Theol. Seminaries in Engeland of elders. Onder de vele schatten, die het schoolmuseum bezit, behoort ook een gaaf exemplaar van de eerste uitgave van Tyndale's Nieuw Testament (1525).

Wie zou God niet danken voor den zegen, door deze school onder vele geslachten nabij en ver gebracht?

Bidden helpt. Omstreeks honderd jaar geleden doorleefde handel en industrie moeilijke tijden. »De concurrentie in den handel, de slechte tijden, het overbevolkte land werden genoemd als redenen waarom men niet kon verwachten, dat het goed zou gaan, wanneer men zich in handel en wandel eenvoudig aan het Woord des Heeren hield«. George Müller geloofde dat wanneer men deze moeilijkheden maar in 't gebed tot God bracht, alle vrees en bezorgdheid verdwijnen zou.

De heilige drangreden, die George Müller bewoog om de Weeshuizen te stichten, die zijn naam dragen, was, dat hij den zakenmenschen zijner dagen wenschte aan te toonen dat God heden, gelijk in oude tijden, een gebed-hoorend en -verhoorend God is. Hij voelde zich gedrongen om Weeshuizen te openen en hij wenschte de daartoe noodige gelden uitsluitend door 't gebed te ontvangen en zoodoende door zijn getuigenis en voorbeeld zijn zwakkere broeders in hun zakenleven te helpen

In zijn belangwekkend geschrift: »Hoe God gebeden beantwoordt«, schrijft hij:

»Alleen door geloof en gebed, en zonder iemand persoonlijk iets te hebben gevraagd, werd George Müller door God in staat gesteld:

Vijf groote Weeshuizen te stichten de Askley, Down, Bristol;

te verzorgen 10.000 weezen, waarvan er velen gekomen zijn tot de kennis des Heeren;

te verspreiden 109.000.000 boeken en geschriften, 279.000 bijbels en 1.440.000 N. Testamenten;

te stichten of te ondersteunen 117 scholen in tien verschillende landen, waarop 122.000 jeugdigen onderwijs ontvingen;

af te leggen ruim 300.000 K.M, en in 42 landen in de vijf werelddeelen te prediken, nooit op deze reizen door zeeziekte geplaagd zijnde;

te ontvangen 16.574.051 gulden en $52^1/$ cent, waarvan 1.477891 gulden en 20 cent uitgegeven om personen te ondersteunen«.

Moeten deze dingen de geloovigen niet aansporen om ijverig te zijn in het gebed?

Ga uit! De Heere Jezus laat in een Zijner gelijkenissen de heer des huizes tot zijn dienstknechten zeggen: »ga uit in de wegen en heggen en dwing ze in te komen«. Ligt daarin geen vingerwijzing voor ons? Wanneer de menschen niet in de kerk willen komen, zullen we 't dan maar zoo laten? De heer des huizes wenschte dat zijn huis vol zou worden. Wenschen wij dat ook? Dan moet daarvoor iets gedaan worden. De gelijkenis zegt: »ga uit!« Waarom zouden wij die methode ook niet gaan toepassen? Waarom zouden wij de straat niet opgaan en de voorbijgangers uitnoodigen om in de kerk te komen? 'k Herinner mij eens een kerk te hebben bezocht, waar een half uur voor den aanvang een broeder den voorbijgangers een geschriftje aanbood met het vriendelijk verzoek de open kerkdeur binnen te gaan. »Dwing ze om in te gaan«, zegt de Heer. Hij bindt zijn knechten hun taak wel op 't hart. 't Mag niet zoo »pro forma« gaan. Ze moeten er ernstig hun best voor doen, dat 's Meesters huis vol wordt. Waarom blijft men soms toch liever met een niet gevulde kerk zitten, dan eens een poging, een

ernstige poging, te doen den buitenstaander binnen te leiden.

Lang geleden woonde in een der wijken van Londen een man, dien het hart brak vanwege een leege kerk. Ten einde raad begon hij de menschen huis aan huis te bezoeken. Hij ontmoette er velen, die al jaren in geen kerk geweest waren, ofschoon zij vlak bij een kerkgebouw leefden. Zij vonden het niet onvermakelijk dat iemand hen wilde bewegen de kerkdiensten bij te wonen, maar hun opmerkzaamheid was gewekt en zij kwamen. Mannen en vrouwen, die dit ook willen doen en wier harten brandende zijn hebben goede kansen.

Warmte en Leven. Mevrouw Catherine Booth, de vrouw van den stichter van het Leger de Heils, had eens op een samenkomst gesproken. Onder haar toehoorders was een student. Hij herinnerde zich later van haar toespraak niet veel meer. Na de sluiting van de samenkomst ging de kleine vrouw met het engelen aangezicht en de brandende oogen bij de deur staan en gaf de bezoekers een hand. Toen de student passeerde, vroeg ze: »Ik hoop, dat u mijn besten vriend kent«. Hij antwoordde »Ja«, blij zoo weg te komen van deze magnetische persoonlijkheid. Maar hij kon die woorden niet vergeten: »Ik hoop, dat gij mijn besten vriend kent«. Het scheen, dat de kerkklokken die woorden luidden. De jonge man herhaalde ze in zichzelf toen hij insliep. Hij kende »mijn beste Vriend« niet.

Hij had de kracht dezer tengere vrouw verstaan. Zij had een doorzield lichaam en haar leven trilde van de kracht van den Heiligen Geest.

De dood van Catherine Booth. Catherine Booth was een der groote heiligen van de vorige eeuw. Toen zij stervende was en veel pijn leed, bemoedigde en troostte ze haar vrienden: »De wateren rijzen, en zoo *ook ik*! Ik ga niet onder, maar over!«

Stijgt het leed als een vloed, dan moeten we ons niet laten overstroomen, maar mee stijgen.

We moeten niet *onder-* maar *over*gaan.

O! de heerlijkheid van het leven der overwinnaars!

Doopen „met" of doopen „in". De Statenvertaling en elke andere ons bekende vertaling spreekt steeds van doopen »met«. We meenen, dat er in Amerika een Bijbelvertaling is, die door Baptisten bewerkt is, en zouden graag eens willen vernemen hoe — indien er inderdaad zoo'n vertaling bestaat, deze broeders vertaald hebben: doopen »met« of doopen »in«.

Is er onder onze Amerikaansche lezers misschien een broeder, die ons hierover kan inlichten?

Ongetwijfeld hebben kerkleer en praktijk invloed op de vertaling. Dit is geen kwestie van onoprechtheid, doch een vaak onbewuste werking. Eigen gezicht op de dingen spreekt bij het vertalen onwillekeurig mee.

Natuurlijk zal men, als tweeërlei vertaling mogelijk is, die kiezen, die met de eigen opvatting strookt.

De Commissie, die de vertaling van den Duitschen Lutherbijbel moest herzien, plaatste een aanteekening, (de eenige, die zij plaatste!) bij Matth. 28 : 19. Luther heeft daar eender vertaald als onze Statenvertalers. Nu is er echter een strooming in de Luthersche Kerk, die beweert, dat de Doop de wedergeboorte bewerkt, en

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

38

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na een tijd van voorspoed kwamen tegenslagen op allerlei wijze. Het laatst had een stortregen zijn beste stuk grond letterlijk weggespoeld. Maar de kans was er om van de regeering een ander stuk terug te krijgen. Over een „tijgerpreek" moest Zandberg ernstig nadenken. Een luipaard werd als jong dier te lang verpleegd, tot het zijn roofdierslusten begon bot te vieren. De predikant noemde de eigengerechtigheid der menschen zulk een „tijger", die intijds doodgeslagen moest worden. Zandberg sprak er met zijn vrouw over en op het melisland, waar hij met een kaffer werkte, sloeg hij de harde aardkluiten stuk met de gedachte, dat zoo de tijger der eigengerechtigheid doodgeslagen moest worden. De kaffer had al vaak verwonderd zijn baas aanschouwd.)

Maar plotseling deed de kaffer een zijsprong, want: „Dood moet hij, dood moet hij!" had de innerlijk worstelende zoopas luid en heftig uitgeroepen.

Doodelijk verschrikt en ten zeerste verbaasd stond de neger op eenige afstand, klaar om er van door te gaan bij een volgende verdachte beweging, over zijn lippen kwam niets dan een langgerekt „b-a-a-a-a-s!" terwijl hij deze vragend, met wijd geopende mond aanstaarde.

Zandberg hield op met zijn stormachtige arbeid. Hij moest eerst eens tot bezinning komen, droogde toen het rijkelijk van zijn voorhoofd vloeiende zweet en zag om zich heen.

Waar was hij nu? En waar was hij eigenlijk geweest? Ja, hij stond nog net als hedenmorgen op het maisveld en was met zijn arbeider bezig met hakken, maar hij was toch ook op een gevechtsterrein, in een worstelperk geweest!

Het was een gedurige strijd in zijn binnenste. Soms scheen het hem te moeilijk, om los te komen van de moeilijkheden.

Wat moest nog gebeuren, voor hij in 't bezit zou zijn van den werkelijken vrede Gods? Hij zocht zeker daarnaar met al zijn kracht; maar hij was ook vast besloten van ganscher harte alles over te geven, wat hem nog hinderde. Wat zou er nog moeten gebeuren? Hij zou niet weer door een nieuwe Afrikaansche landplaag zijn eigen nietigheid leeren inzien of op dergelijke wijze klein gemaakt worden voor God.

De groote goedheid Gods zou de eindoverwinning behalen over zijn harde hoofd en hem daartoe brengen, dat hij alles uit genade ontvangen wist en met loven en danken aannam.

Zandberg was een oogenblikje met zijn arbeid opgehouden en zag, nog half met zijn gedachten bij de dingen, die innerlijk plaatsvonden, over het veld, toen hij opeens zijn dochtertje ontdekte, dat dwars over de velden naar hem toekwam. Hoog in de hand had zij een grooten brief, waarmee zij vroolijk wenkte. Ze wist zeker dat ze een boodschapster was van goede

in dien zin ook Joh. 3 uitlegt. Zij beweren, dat dit de officieele Luthersche leer is, wat andere Lutheranen bepaald ontkennen.

Maar om nu het voortdringen van het Baptisme in de Luth. kringen tegen te gaan, achtte deze Com. het blijkbaar noodig den eenvoudigen lezer te vertellen, dat in Matth. 28 : 19 letterlijk staat: »doordat gij ze doopt«. Nietwaar, zoo was 't klaar en de Luth. kerk gered: men moest de menschen tot discipelen maken, *doordat* men ze doopte.

Zeer zeker is deze vertaling niet de eenig mogelijke maar toch óók mogelijk, en de Lutheraan met zijn begrip van wedergeboorte-door-den-Doop, acht ze de juiste. Wij Baptisten, die wel weten dat de Doop slechts de wedergeboorte afbeeldt, maar geenszins bewerkt, verwerpen deze vertaling als in strijd met de bedoeling des Heeren wijl in strijd met de doorloopende leer der Schrift over den Doop.

Een ander front. Wij Nederlandsche protestanten, voeren op dit front echter geen strijd. Wel echter deelen wij als Baptisten de bezwaren onzer Duitsche geloofsgenooten, tegen de besprenging. Nu heeft de onder ons gangbare vertaling: doopen »met«.

Hebben de Statenvertalers hierbij de praktijk hunner kerk voor oogen gehad! We zouden 't niet met zekerheid durven zeggen. Dat zij in de kantteekening zetten »Grieksch *in*«, bewijst niet dat ze niet te goeder trouw waren. Anders zouden ze die mededeeling over den Griekschen tekst immers wel achterwege gelaten hebben!

Was het in Luthers tijd in Duitschland niet regel dat de kinderen ondergedompeld werden? Heeft hij de besprenging zelfs niet afgekeurd? En heeft Luther toch ook niet vertaald: doopen »met«? Die vertaling was toch niet ingegeven door eigen praktijk. Waarom vertaalde Luther, die de onderdompeling voorstond, dan doopen »met«?

Geen wantrouwen. Wij mogen het Bijbelsch recht van onzen Doop en onzen doopvorm aanprijzen en verdedigen. Wij moeten het doen. Wij mogen echter andersdenkenden niet aantasten in hun eer. Wij mogen hen niet van onoprechtheid en het verdraaien van Gods Woord beschuldigen. Men mag niet zeggen, dat de Statenvertalers de waarheid hebben getracht te bedekken en de onwaarheid in haar plaats te handhaven en hoog te houden. De vertaling: doopen »met« geeft daartoe allerminst het recht. Men wachte er zich dus voor andersdenkenden aan te tasten in hun karakter. Daarmede snijdt men de gedachtenwisseling af. Wie beleedigt, heeft het recht op antwoord verspeeld. We moeten, ook bij de bestrijding der kinderbesprengers, gelooven in de eerlijkheid en goede trouw onzer tegenstanders.

Maar er staat toch: „Grieksch in". Inderdaad, gelijk de Statenvertalers zelf opmerken, maar daaruit volgt nog niet, dat het nu met »in« vertaald moet worden zal men eerlijk en trouw vertalen. Dat zou wel zoo zijn als het Grieksche »in« in de Nederlandsche taal ook nooit anders dan »in« kon beteekenen. Dat is echter niet zoo. Ja vaak moet het met een ander

---

tijding. Wat zij nu bracht, was inderdaad ook iets zeer goeds, namelijk het eindbesluit van de regeering, waarbij aan Zandberg de legionairsfarm goedgunstig werd overgedaan.

„Breng hem maar gauw naar vader, die zal er wel blij mee zijn", had moeder gezegd en toen was Leentje barrevoets, vroolijk weggehuppeld.

Nu las hij. En werkelijk, het was wel een goede boodschap. „De landverhuizer Willem Zandberg kan de farm van den legionair Wolter overnemen en daar die evengroot is als zijn stuk grond, als eenvoudige ruil. Daar echter het bruikbaar gebleven land niet groot genoeg is voor een nederzetting, zal het de regeering aangenaam zijn, wanneer Mr. Zandberg het eveneens behoudt na opmeting en tegen den prijs der vroegere belanghebbende."

Dat was inderdaad buitengewoon gunstig. Nu kon hij zijn reeds prachtig ontwikkelde tuin behouden en die zelfs nog iets verbreeden, want de weggespoelde aarde had ook een geheele reep grond, die steeds als zeer onvruchtbaar beschouwd werd, met goede aarde overdekt en daar dit stuk vroeger als onvruchtbaar onopgemeten bleef, bleef het ook nu ongerekend. Hij kreeg het dus eigenlijk geheel als toegift en geschenk.

Hij overzag alles als 't ware met één blik. De voorbeeldelooze stortregen voor een half jaar had hem niet geruïneerd, zooals hij eerst gemeend had, maar er toe bijgedragen, dat hij zich zeer verbeterde. Op den man, die juist zoo zeer onder den druk zijner onwaardigheid stond, werkte deze onverwacht gunstige wending overweldigend. Zijn gemoed kon niet meer ontkomen aan de ontroering van Gods onbegrijpelijke goedheid. „Ik ben 't niet waard, ik ben 't niet waard", deze gedachte werkte zoo sterk op hem, dat hij het op 't veld niet meer uit kon houden, maar zijn vrouw opzocht.

„Moeder, zou het ons allemaal zoo gelukken? Ik kan het bijna niet gelooven! Het is mij bijna te groot!"

Als iemand, die de goedheid Gods een last wordt, zette hij zich met deze woorden met gebogen hoofd op een bank neer.

„Ik ben 't niet waard, ik ben 't niet waard", voegde hij er nog eens hoofdschuddend aan toe. „Met jou is 't heel wat anders. Je hebt gewerkt en je God gediend, maar ik in werkelijkheid niet. Ik heb gewerkt en slechts mijn eigen wil gedaan."

„Ja, Willem, het is waar, wij zijn het niet waard; maar God is goed, dat is ook waar. Zie, op deze brief staat het geschreven, dat wij de nieuwe farm zoo gunstig kunnen overnemen. Wij kunnen het in de brief van de regeering met eigen oogen lezen. Maar wat kunnen wij in Gods Woord met eigen oogen lezen? Zie, vader [en daarbij wees zij hem Ps. 103 : 10]: „Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. Want zoo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijne goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vreezen. Zoo verre het oosten is van het westen, zoo verre doet Hij onze overtredingen van ons."

(Wordt vervolgd.)

woord dan »in« worden weergegeven. B.v. lees u maar na: Joh. 4 : 20 »*in* dezen berg«; Matth. 20 : 3 »*in* de markt; Matth. 5 : 25 »*in* den weg«; 2 Kor. 3 : 3 »*in* tafelen«; Joh. 8 : 20 »Deze woorden sprak Jezus *in* de schatkist!« Ef. 1 : 20 »heeft Hem gezet *in* Zijn rechterhand in den hemel«; Hebr. 4 : 7 »*in* David«; 1 Kor. 9 : 15 »*in* mij geschieden«; 1 Kor. 6 : 2 staat: »en indien *in* u de wereld geoordeeld wordt«; er moet hier toch zeker niet met »*in* u« vertaald worden.

Zoo zouden we nog tal van voorbeelden kunnen noemen, doch achten dat overbodig.

De vraag, of vertaald moet worden: doopen »met« of doopen »in« hangt van iets anders af. De Statenvertalers schijnen hier »in« te hebben opgevat als »door middel van« en daarom te hebben overgezet: doopen »met«. En natuurlijk kan geen Baptist er op tegen hebben te vertalen »doopen met« in den zin van »*door middel* van water«, »door middel van den Geest«. Besprengt nu iemand een mensch, klein of groot, dan doet hij dat ook wel »door middel van water« maar *doopt* hem niet. Doopen is nu eenmaal niet anders dan onderdompelen en wordt in het N. Testament nooit in anderen zin gebruikt. Rom. VI sluit dit voor de eerste gemeenten reeds buiten. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Wat Jezus kan behagen: De barmhartige Samaritaan; de onbarmhartige dienstknecht.

Luk. 10 : 25—37; Mat. 18 : 21—35.

Les voor Zondag 9 Juni 1929.

Wat Jezus kan behagen! Wie zou dat niet gaarne willen doen? Wij allen wel!

Maar is het ook niet waar, dat wij nog liever doen willen, wat ons zelf past en behaagt? Dat is het maar juist. En dan geven we maar al te licht de voorkeur aan het doen van eigen lust, maken ons van Jezus af, en zoeken handig een verontschuldiging voor ons verkeerd gedrag. Maar dat dit heel zondig is, kan ieder wel begrijpen. Wij moeten leeren te doen, wat Jezus kan behagen. Dan maken we anderen blij en we worden ook zelf gelukkig.

Eens kwam er een wetgeleerde tot Jezus met het doel om Jezus met een strikvraag vast te zetten. Vertel zijn vraag en hoe Jezus hem een wedervraag stelde, waarop de man een zeer goed antwoord gaf, v. 27. Jezus' woord, daarop volgende, was heel eenvoudig, en natuurlijk. „Doe dat, en gij zult leven".

Ja, maar dat doen, dat was geen kleinigheid. Daar had de man geen zin aan, en vlug zocht hij uitvlucht, v. 29. Het gelukte hem echter niet, om er zoo gemakkelijk af te komen. Jezus vertelde hem een geschiedenis. Vertel tot v. 36 En verzuim tenslotte niet er op te wijzen, dat Jezus hem opnieuw voor het d o e n plaatste, v. 37. Dat is dan meteen een les voor ons. Zoo moeten wij ook doen onder elkander. Hier zien we, wat Jezus kan behagen. Doe dat.

Ook in andere dingen moeten we opletten, of we dat wel doen, werkelijk d o e n. Als anderen ons kwaad hebben aangedaan, worden wij licht verbitterd. Komen zij dan met het verlangen om weer vrede te hebben, dan zijn wij soms hard en houden ons hoog. Dat kan Jezus niet behagen.

Zoo had Petrus het ook eens. Vertel v. 21. Hij dacht: Zeven keer, dan moet het noodig uit wezen! Nu, dat is ook al heel wat, vind ik. Maar Jezus dacht er nog heel anders over, v. 22.

En toen ging Jezus dit nog eens met een gelijkenis illustreeren. Vertel maar.

Ook in deze gelijkenis is een les voor ons. „Doe dat". Dan doet gij, wat Jezus kan behagen. Maar uw natuur zal er geen zin in hebben; misschien nog minder dan die van Petrus, zie v. 21. Wil er dan maar vooral aan denken, hoe goed, barmhartig en genadig Jezus voor u is En bid Hem om de hulp van Zijn Geest. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

De openluchtmeeting.

Het is Zondagnamiddag en het mooiste lenteweer van de wereld. Aan mijn opgewekte stemming die volkomen harmonieert met de levensblijheid van alles dat buiten zwijgt en zingt, bemerk ik, dat de kleeren niet alleen den mensch maken. Want meer nog dan door het mooie Zondagsche pak worden we door de lachende zon en de vriendelijke hemelen opgebeurd. Nu het jaar wat milder begint te worden — en we willen hopen, dat het zich voor goed heeft losgemaakt van den stuggen winter — bepalen onze gedachten zich onwillekeurig bij den arbeid in de open lucht. Daarbij komt, dat onze ijverige broeders de volgelingen van wijlen generaal William Booth reeds lang in luidruchtige actie zijn en door trompetgeschal en bügelgejubel en tromgebom en handgeklap, weer en wind trotseerende, pogen de scharen tot zich te trekken. En worden wij, telkens wanneer wij ze vergaderd zien voor den veldslag, er niet aan herinnerd, dat ook wij in de open lucht een stukje van onze roeping hebben te vervullen?

* * *

Verbijsterend groot is de schare, die aan de kerk voorbij gaat. Jeremiaden in allerlei toonaarden zijn over dit droevig verschijnsel gezongen door degenen, die de kerk hartelijk liefhebben. Verschillende oorzaken heeft men gemeend te moeten aanwijzen, die met bijzonderen ernst op plaatselijke of gewestelijke of landelijke vergaderingen van leiders werden belicht en besproken. Sommigen zeiden, dat de evangelieverkondiging te veel onder een dekmantel geschiedde, dat de verlossing door den kruisdood van onzen Heiland teweeggebracht, niet meer tot haar recht kwam in de openbare prediking. Anderen hielden vol, dat het tegenwoordige geslacht aan de vergeldingsleer van het kruis ontgroeid was; dat het stugge Calvinisme heeft afgedaan en dat vooral de liefde van God geaccentueerd diende te worden in de predikatie. Ook waren er, die meenden, dat de vruchten van wetenschappelijke onderzoekingen niet langer van den preekstoel mochten worden geweerd, want het lag toch voor de hand, dat hoe meer het volk ontwikkeld werd, des te moeilijker het in wonderen kan gelooven.

Zoo heeft men tien jaren geleden gechanteerd en geredeneerd en gedebatteerd. En zoo chanteert en redeneert en debatteert men, geloof ik, nog.

En de resultaten?

Eens zeide een gids van de Sorbonne te Parijs: „In deze zaal hebben de godgeleerden gedurende vierhonderd jaren gedisputeerd".

„Dat is interessant", riep de bezoeker uit, „en wat hebben zij tot stand gebracht?"

Ja, disputeeren is wel aardig, maar het komt op het tot stand brengen aan. Welke zijn de resultaten van al die jeremiaden van het verleden en het heden? Zitten de scharen nu in de kerk?

Wij zijn eenvoudige, practische Christenen en zeggen: „Wat helpt ons al dat snuffelen naar oorzaken op een

knus vergaderingetje. Als de menschen niet naar de gemeenten willen komen dan moeten de gemeenten naar de menschen toe."

* * *

De openluchtmeeting is geen godsdienstoefening. Ze is niets anders dan een aankondiging van wie wij zijn en wat wij willen.

Zij heeft niet tot oogmerk om de geloovigen op te bouwen, maar wel tot strekking om den ongeloovigen, of beter gezegd de niet-geloovigen, in te bouwen.

Zij richt zich niet tot de meeloopers — ik vind dit woord niet mooi; het lijkt op het eerste gezicht wat onvriendelijk — naar onze kerkdiensten, maar in het bijzonder tot de niet-loopers.

En evenals een dokter de algemeene gesteldheid van een zieke nauwkeurig onderzoekt, eerdat hij zijn strijdmiddelen bepaalt, alzoo moeten wij als openluchtwerkers ons behoorlijk rekenschap geven van de mentaliteit van de toehoorders alvorens onze ingrediënten uit de magazijnen van Gods liefde klaar te maken en toe te dienen. Bij nadere overweging van deze mentaliteit wordt ons duidelijk, dat ze doorgaans òf anti-kerkelijk is òf zelfgenoegzaam.

Anti-kerkelijk omdat men door politieke voorlichting of misschien wel door ervaring meent te weten, dat de draagster van den godsdienst den materieelen vooruitgang in den weg staat en met een beroep op het „Hij maakt arm en Hij maakt rijk" het knechtschap verheerlijkt.

Zelf-genoegzaam, omdat de begeerten, dikwijls door de omstandigheden binnen kleine perken gehouden, worden bevredigd: men geeft ieder het zijne, men is content bij het weinige en wat kan hun nu nog de kerk schelen!

Het behoeft zeker nauwelijks gezegd, dat de tale Kanaäns den toehoorders indien niet onbekend, dan toch zoo goed als onverstaanbaar is. Wij doen in elk geval verstandig om met den geest der sympathie en in de taal van het volk en zonder platitudes onze boodschap van Gods liefde in Christus onzen Heer te brengen.

* * *

De openluchtvergaderingen dienen door de gansche gemeente te worden gesteund. Dit laat wel eens wat te wenschen over. Soms kan men een dozijn of minder jonge werkers op een plein of hoek van een straat zien opgesteld terwijl de goede broederenschaar, ten volle bewust van haar hemelburgerschap met een sigaartje aan het hoofd in bosch of aan strand geniet van den mooien avond. Dat mag alzoo niet wezen, mijne broeders!

Waar een open luchtmeeting wordt gehouden, moet de gemeente zijn, want het openluchtwerk is eigenlijk gemeentewerk.

Alle leden kunnen niet sprěken.

Maar alle leden kunnen wel, desgevraagd, een getuigenis geven.

Ook kunnen allen zingen en een bekend lied door honderd toegewijde menschen met bezieling gezongen, heeft op de *buitenstaanders een sterkeren magnetischen* invloed dan het povere geluid van een kleine groep.

Niet enkele trouwe werkers, die de volle waardeering en zelfs de biddende toegenegenheid hebben van de wandellustige *geloofsgenooten en medeverbondenen*, maar de geheele gemeente moet op stap naar de menschen.

O, wanneer alle onze gemeenten dezen zomer eens naar de menschen toegaan in de openluchtbijeenkomsten, ik acht, dat zoo elken zegen bijzonder beschreven worde, een volledige jaargang van „De Christen" de beschrijvingen niet zal kunnen bevatten. Amen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

UIT DE GEMEENTEN.

NW. PEKELA. Gaarne maken we de lezers van De Christen deelgenoot van de blijdschap, die er is in onze harten door de zegeningen, die de Heer ons heeft geschonken.

Den eersten Paaschdag waren we als Gemeente samengekomen om het heerlijke Opstandingsevangelie te beluisteren en ook om een vijftal personen door den doop de Gem. binnen zien te leiden. Twee jongedochters, wier moeder lid der Gem. is, een jongeman, die zijn ouders navolgde in dezen weg en een echtpaar dat ook den Heer had gevonden en nu gaarne in de Gem. van geloovigen wilde opgenomen worden. Het was voor de Gem. een goede ure, waarin we den Geest des Heeren mochten ervaren.

Ook werd een broeder, die lange jaren buiten de Gem. leefde, op zijn verzoek weer in de Gem. opgenomen, zoodat we bij het Avondmaal zes nieuwe leden mochten begroeten. Er was blijdschap bij de kinderen Gods.

Op 28 April was de Gem. bijeen op verzoek van onze vereeniging „Zusterhulp" die bij monde van haar presidente de Gem. een mooi Avondmaalstel aanbood. Met leedwezen werd herinnerd aan nu wijlen zuster Brongers, die hiertoe den eersten stoot had gegeven, doch niet mocht beleven dat het de Gem. werd aangeboden. Verschillende broeders spraken hun dankbaarheid jegens „Zusterhulp" uit.

Gedenkende aan de Paaschdagen trilt het na in onze harten: „Halleluja, Jezus leeft!". en wij geven dit door aan alle broeders en zusters De Secr. J. WIERSEMA.

MEDEDEELINGEN

De 3e Jongelieden Conferentie

der Baptiste jeugd uit Holland, Utrecht etc. zal D.V. op den 2en Pinksterdag gehouden worden in de kerk der Doopsgezinde Gemeente te Utrecht, Oude Gracht, van des voorm. 10 tot 's nam. plm. 3½ uur.

De Conferentie staat onder leiding van de Voorgangers der gemeenten Amsterdam en Den Haag. Verschillende belangrijke onderwerpen zullen worden behandeld. Een en ander wordt afgewisseld door zang, muziek etc.

De koffiepauze begint om 12 uur. Ieder zorgt daarbij voor eigen boterham.

Bericht van deelneming s.v.p. te zenden aan den heer D. Molijn, J. P. Coenstr. 33 te Utrecht.

Herhaalde kennisgeving.

De Gemeente te 's-Gravenhage maakt belanghebbenden *nogmaals* bekend, dat van de te haren gunste gesloten geldleening 1918, de per 1 April 1929 vervallende coupons, alsmede de hiernagenoemde uitgelote aandeelen aan onderstaand adres betaalbaar zijn.

Uitgeloot zijn de nos.: 15 - 24 - 36 - 46 - 47 - 53 64 - 65 - 86 - 93.

Tevens wordt toezending verzocht van het in 1928 uitgelote, doch tot op heden niet verzilverde aandeel no. 51.

Namens de Gemeente, C. MEIJNER,
Neptunusstraat 136c, Scheveningen.

Naar Emden.

De Gemeente Groningen is voornemens den *2den Pinksterdag a.s.* een boottocht te maken naar Emden (Duitschland) en met de Gemeente aldaar *Liefdemaal* te houden.

Deelneming staat voor ieder open.

Volwassenen f 2,00 p. persoon;
kinderen beneden 15 jaar, f 1,25 p. kind.

De a.s. Unie-Vergadering

D.V. 10 en 11 Juli e.k. te Hengelo (O.)

Vóór den 15en Mei e.k. moeten alle bescheiden voor bovengenoemde vergadering in mijn bezit zijn n.l.:

1. De namen der afgevaardigden.
2. De namen der candidaten voor Commissie en Redactie.
3. Event. voorstellen of vragen.
4. 'n Kort overzicht voor het jaarverslag.

Wat na 15 Mei inkomt, kan òf in 't geheel niet, òf niet behoorlijk meer behartigd worden.

Men wordt dus dringend verzocht de noodige opgaven zoo spoedig mogelijk aan ondergeteekende op te zenden.

B. PLANTING, U.-Secr.

Amsterdam (Z.), Tolstr. 117.

DE NATIONALE JEUGDCONFERENTIE

zal D.V. gehouden worden 11 Juli a.s. te Hengelo. Voorstellen voor deze conferente kunnen gedurende de maand Mei bij den Secretaris van den N. B. Jeugdraad worden ingezonden.

K. REILING,
Nw. Weerdinge—3e Kr.diep.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen H. B. te N. P. f 5.00. J. LOUW

Van den Uniepenningmeester.

STUDIEFONDS.

Nagekomen van de Gemeente Heerlen f 5.—

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Zending van de Gemeente Zwolle f 4.43.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

In dank ontvangen van de gemeente Heeg f 11.50, gem. Utrecht f 27.50, voor contributiejaar 1928

De andere gemeenten gelieven het goede voorbeeld spoedig te volgen.

De Penningmeester van „Voorzorg".

Postrekening 134474. S. HOUKES.

Het adres van den Secretaris der Gemeente Emmer-Erfscheidenveen is nu: G. Olijslager, E.E. 28 te Emmer-Erfscheidenveen.

PROGRAMMA

van de Bapt. Jongelieden Conferentie te Utrecht op den 2den Pinksterdag in de kerk der Doopsgezinde Gemeente.

1. 10 u. Korte bidstond en opening door den leider van de voorm samenkomst Ds. B. Planting.
2. Welkomstwoord door den heer A. H. Zerbst.
3. Zangkoor „de Lofstem" van A'dam.
4. Toespraak door Ds. J. Jeronimus, onderwerp „Dienen".
5. Toespraak door Ds. B. Planting, onderwerp „Danken".
6. Zangkoor „de Lofstem".
7. Koffiepauze.
8. Half twee opening door den leider v. d. nam. samenkomst Ds. J. Jeronimus.
9. Toespraak door Ds. D. Prins, onderwerp „Der jongeren strijd''.
10. Toespraak door den heer G. Planting, onderw. „Het gewenschte resultaat''.
11. Zangkoor „de Lofstem".
12. Korte getuigenissen.
13. Sluiting plm. half vier.

(Aanvulling of wijzigingen voorbehouden).

Zoo de Heere wil en zij leven, hopen onze geliefde Ouders

ALBERT KLUITER
en
STIENTJE KLUITER
geb. KLAASSEN

den 22 Mei a.s. den dag te herdenken dat zij voor

25 JAAR

in het huwelijk traden.

Moge de Heere hun nog jaren sparen is de wensch van hunne Kinderen Jan, Sebo, Harmina, Chris, Jerry, Anna, Carry en Albert Jr.

CLARKSVILLE, Butler Co. Yowa, U. S. of America.

SOLI DEO GLORIA.

Zoo de Heere wil en zij leven, hopen onze geliefde Ouderling en vrouw

REINDER J. POLITHIEK
en
BOUKJE D. IDSERDA

den 11 Mei a.s. hunne

40-jarige Echtvereeniging

te gedenken.

Dat zij nog lang voor elkander en voor ons allen mogen gespaard blijven, is de wensch van de Gem. van Ged. Chr. te Makkum.

MAKKUM, Mei 1929.

Verloofd:

DIRKJE VELDKAMP
en
JURRIëN PRINS.

ZWOLLE, 11 Mei 1929.
Kl. Voorde 3.
Holterbroekerweg 9.

No. 2079 VRIJDAG 17 Mei 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Het feest van den H. Geest.

Wat heilzon is er nu verrezen,
Die Jezus' vriendenschaar bestraalt!
De Heilige Geest, dat Goddelijk Wezen,
Komt uit den hemel neergedaald!
Een licht vlamt plotsling om hen henen,
Dat zich in vuurge tongen splijt;
Elk hunner, van dien gloed omschenen,
Wordt tot een tempel Gods gewijd.

—o—

Zij breken uit in lofgezangen,
En loven Jezus' majesteit;
De Trooster komt Zijn plaats vervangen,
Die hen in al de waarheid leidt.
Hij komt, terwijl zij luide juichen.
Met wondergave, in hemelschijn,
Om met hun geesten te getuigen,
Dat zij Gods eigen kind'ren zijn.

—o—

Die Geest, door Jezus ons gegeven,
Is van onze erfnis 't onderpand.
Het zegel van ons eeuwig leven,
En onze Gids naar 't Vaderland.
En 't zij wij hopen, 't zij wij duchten,
Hetzij in voor- of tegenspoed,
Met onuitsprekelijke zuchten
Bidt deze Geest in ons gemoed.

J. d. L.

Doop in den Heiligen Geest.

Want Johannes doopte wel IN water, maar gij zult IN (Gr.) den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

Hand. 1 : 5.

Deze belofte of verzekering aangaande den Heiligen Geest is een terugwijzing naar de Profetie van Johannes den Dooper, (Matth. 3 : 11) op welke belofte de discipelen steeds moesten wachten en die nu — zeide de Heere Jezus — weldra vervuld zoude worden. Dan zou ook de doop van Johannes, die zeker de meeste der discipelen ook zelf ontvangen hadden, tot de diepste beteekenis komen, als een vol genot voor de jongeren.

Zooals Johannes in water had gedoopt, zou de Heere de Zijnen in den Heiligen Geest doopen. Van deze laatste was de eerste een zinnebeeld. — Zeer zinrijk. —

Immers niet alleen de handeling bij den doop in water — de geheele ondergang van den ouden mensch en de opstanding van den gereinigden of vernieuwden mensch — was zinnebeeldig, maar ook het water zelf als element en als levensvoorwaarde in deze onze vochtschepping, een typisch beeld van wat de Heilige Geest is in hoogere sfeer of op geestelijk gebied.

Opmerkelijk is het ook, dat Johannes als de laatste der Oud Testamentische Profeten, van zijn na hem komende Messias en diens doop, spreekt in tweeërlei betrekking. Waarschijnlijk daarbij denkende aan de woorden van den Profeet Maleachi (H. 4), en spreekt dan van Geest en vuur, waarin Jezus doopen zou. Johannes maakt dit duidelijk met een beeld: »Wiens wan in Zijne hand is, en Hij zal Zijnen dorschvloer doorzuiveren, en Zijne tarwe in Zijn schuur samenbrengen, en zal het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden«.

De doop in den Heiligen Geest is tot heil, ja, tot volmaking van het heil des geloovigen, de doop in vuur is het oordeel over de wereld der goddeloozen, dat eveneens in de handen van Jezus gelegd is. Hij toch is de man door Wien God den aardbodem rechtvaardiglijk oordeelen zal. (Hand. 17 : 31.)

In bovenstaanden tekst echter is er geen sprake van een doop in vuur, maar in den Heiligen Geest.

In de Pinkstergeschiedenis (Hand. 2 : 2) wordt ons geleerd, dat het huis, waarin de eendrachtige schare van geloovigen neerzat geheel vervuld werd van den Geest, die onder de teekenen van snel ge'uid en van een geweldigen wind over hen kwam. De geloovigen daar werden dus letterlijk ingedompeld of gedoopt in den Heiligen Geest, gelijk zij vroeger in water gedoopt waren. Zij zouden door den Heiligen Geest ook als

in een nieuwe wereld, schepping overgebracht worden. Dit is het heerlijke feit van het gedoopt worden in den Heiligen Geest; 't is de bevestiging of verzegeling der doopelingen in de volle gemeenschap met den levenden God, en de bewustheid van het kindzijn van God, door en in Jezus Christus! De Heilige Geest is dan ook in hen.

* * *

Gedurende de 40 dagen tusschen Paschen en Pinksteren heeft de opgestane Heiland nog veel met Zijne discipelen gesproken, (meer dan ons beschreven is Joh. 20 : 30) en hen gewezen op hunne roeping, hun »bevelen gegeven«, schrijft Lukas, en in hen de behoefte gewekt aan »de kracht uit de hoogte«. Dit hebben de te Jeruzalem vertoevende geloovigen wel begrepen, vandaar ook hun voortdurend bidden, tusschen 's Heeren hemelvaart en Pinksteren. Zij begrepen eenigermate, dat het doel van hun toebehooren aan Christus, hun Heere, met het gedoopt worden in den Heiligen Geest zou en moest bereikt en verwezenlijkt worden. Werd dat doel niet bereikt, dan beteekende hun gedoopt zijn in water niet met al. Zij zouden dan de hun aangewezen taak niet kunnen uitvoeren, en in den hun wachtenden strijd geen overwinning behalen.

Hetzelfde is nu nog zoo het geval met de geloovigen van onzen tijd. Zonder den Heiligen Geest is ons Christen-zijn slechts schijn, en bereikt geen wezenlijk God verheerlijkend doel. De zoogenaamde Christen leeft dan nog zichzelf, en verwacht van zichzelven ontwikkeling, vooruitgang, verbetering, maar bezit niets wezenlijks. Er komen dan in het leven en doen van zulke genoemde Christenen, wel menschelijke, verstandelijke, intellectueele, vindingrijke eigenschappen, welgekozen woorden en verschijnselen aan 't licht, maar geen vruchten en krachten des Heiligen Geestes. Ons leven bekomt waarde als we ons zelven verloren hebben en in den H. G. gedoopt zijn.

Ons geheele Nederlandsche volk (op enkele uitzonderingen na) wordt »een gedoopte natie« genoemd. Wat wordt daarmede gewonnen, als het niet komt tot den doop in den Heiligen Geest? En gesteld gij zijt op schriftuurlijke wijze gedoopt, hetzij onder de Baptisten of in een anderen kring en gezelschap, wat baat het u als ge niet in den Heiligen Geest gedoopt wordt?

Van eenige naar Bijbelsche orde gedoopten is wel eens gezegd, dat ze uit hun graf gekropen waren, dewijl ze weer het levensprincipe van den ouden mensch uitleefden. Dat wordt zoo bij wijze van spreken gezegd, en wellicht was 't dan nog juister gezegd: ze zijn in hun graf terug gekropen. Zeer noodlottig als 't zoo is met iemand.

De Heere wil de Zijnen al hooger opvoeren, daartoe dient de Pinkstergave. Die gave *IS* er, 't moet ons een behoefte en daarom ons gebed zijn, om van die gave altijd meer te mogen genieten. Het is hiermede ook als met hen, die in 't water wenschen gedoopt te worden, dewijl het hun een behoefte des harten is, die worden door hun doop gesterkt en bevestigd in 't geloof, en zij verblijden zich dat zij naar 's Heeren wil mogen wandelen. Degenen, die zich slechts bij wijze van volvoeren eener godsdienstige plechtigheid lieten doopen, zinken meer in duisternis des gemoeds en in verharding weg.

Geliefde lezers, wat zal het Pinksterfeest, de Pinkstergedachte, als God u nog laat leven, u te zeggen hebben? Zal het u tot zelfonderzoek leiden, om te vernemen, dat gij ook in den Heiligen Geest gedoopt zijt, en nu door den Geest het opstandingsleven leeft? O, dan zal 't waarlijk feest voor u zijn, dan hebt ge een feestelijk leven, niet voor een of twee dagen, maar immer door en tot in eeuwigheid. Hier vloeien er nog wel tranen, bittere tranen soms, maar in de gemeenschap des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, schittert er hemelsch licht door die tranen heen en zij kunnen zelfs parelen worden!

Geest des Heeren! kom van boven!
Laaf met Uw genadegoed
Alle zielen, die gelooven —
Doe ze blaken van Uw gloed!
(Luther).

N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

Eenheid en Oprechtheid. We verheugen ons over de begeerte de geloovigen tot elkander te brengen. Daaruit spreekt het besef, dat de tegenwoordige toestand verkeerd is. Wie in den diepsten grond één zijn, behooren zich als eenheid te openbaren. Nu zijn de kinderen Gods verdeeld in tal van kerken, die geen ander dan een historisch bestaans-»recht« hebben. Het is niet de Schrift, die hen die plaats aanwees. Het is niet de gehoorzaamheid aan den Verlosser, die hen aan die bepaalde kerk bindt, maar eenvoudig de geboorte en de traditie. En dat dat verkeerd is, voelt ieder, die de sprake van het N. Testament kent. Inzake de vraag, waar onze plaats is als geloovigen, mag niets anders spreken dan onze verhouding tot Christus.

Daarom zijn we tegen elk streven naar eenheid, dat bij de oplossing van dit vraagstuk Christus uitschakelt. Er is een strooming die Hem, in vragen de Gemeente rakende, geen gezag wil toekennen. We weten echter, dat het N. Testament ons niet alleen spreekt over den weg tot den Verlosser, maar ook over den wandel der verlosten. Zij wijst den zondaar den weg tot Christus en den verlosten den weg tot de Gemeente. De Gemeente is de kring der verlosten. Christus is het Middelpunt, die de zielen, die zich aan Hem overgaven, onderling verbindt. Wie geen betrekking tot Christus heeft, staat in werkelijkheid buiten de Gemeente, en mag ook niet als lid worden aanvaard. En wie deel heeft aan Christus moet, door de aanvaarding van het lidmaatschap der Gemeente, zijn deelgenootschap aan Christus openbaren, belijden.

Niet van het uitschakelen van Christus, doch van de daadwerkelijke gehoorzaamheid aan Hem, verwachten wij alleen het ontstaan van zuivere verhoudingen onder de geloovigen. Niet door het wegdoezelen, maar door het uitleven van de eigen overtuiging komen de kinderen Gods dichter bij elkaar.

Een woord van Dr. Glover. Bovenstaande dingen kwamen ons weer in gedachten toen we enkele opmerkingen lazen van Dr. Glover, een bekende figuur in de Engelsche godsdienstige wereld, naar aanleiding van den groeistilstand onzer Engelsche Gemeenten.

Is dit niet de oorzaak van dezen stilstand n.l. dat door de verbroedering tusschen de kerken (welke haar goede zijde heeft), en door de actie voor hereeniging, bij jonge en bij onnadenkende geesten den indruk gewekt kan worden, dat alle kerken even goed zijn? Vertel de jongelui, dat het niets ter zake doet naar welke kerk ze gaan; laat ze het gevoel krijgen dat, wanneer de prediking in deze en de koorzang in gene kerk hun beter bevalt, ze hun smaak dan maar moeten volgen en dat trouw een holle klank is; leer hen, dat ze mogen kerken waar ze willen en wanneer ze willen; breng hen niet de overtuiging bij, dat zij naar Gods wil hebben te vragen en dien te doen, of 't hun aanstaat of niet; houdt hun niet voor, dat zij Gods waarheid anderen hebben mede te deelen; zeg hun niet, dat God ook iets te zeggen heeft over de vraag waarheen we gaan en wanneer we gaan; laat het *plichtsbesef bij hen wegkwijnen* door uw goedmoedigheid en verwondert ge u dan dat de jonge menschen zich niet bij uw Gemeente aansluiten. Waarom zouden ze 't doen? Waarom zouden ze zich aansluiten bij een Gemeente, die hen zelf vertelt, dat er eigenlijk geen reden is om zich bij haar aan te sluiten.

Ik had, vertelt Dr. Glover, een vader die de Gereformeerde kerk verliet om zich bij de Baptisten aan te sluiten, niet omdat hij ons zingen zoo mooi vond (hoe gaarne hij ook meezong), maar omdat hij geloofde dat de doop der onmondigen geen zin had en niet in overeenstemming was met het N. Testament, dewijl hij met Paulus van gevoelen was, dat er geen Christelijk leven is zonder kennis.

Een Pionier. In 1927 overleed, in den ouderdom van 97 jaar Br. Feuerharmel. Voor ongeveer 50 jaar verliet hij met vrouw en negen kinderen Duitschland en vestigde zich in Brazilië, in de nabijheid van Linka Formosa. Hij was een levend getuige van zijn Zaligmaker. Door zijn vrijmoedig belijden verwierf hij zich vele vrienden en mocht hij er velen tot Jezus leiden.

Het bracht hem echter ook in botsing met de Overheid. Hij en een nieuwe bekeerling werden gegrepen en in de gevangenis gezet. Het overbrengen naar de hoofdstad der provincie duurde verscheidene dagen, en moest te voet worden afgelegd. Verscheidene weken moest hij in de gevangenis doorbrengen.

Na zijn verscheiden schreef het orgaan der Duitsche Baptisten in Brazilië over hem:

> „Hij heeft veel geleden om zijns geloofswille. De vijanden van het Kruis van Christus wisten zijn opsluiting in de gevangenissen te Santa Cruz en Porto Alegro te verkrijgen. Maar ondanks alle verdrukking en in spijt van de bedreiging, dat hij uit het land gezet zou worden als hij Baptist bleef, bleef hij sterk en gemoedigd. Zijn geloofsgetuigenis werd bekroond door de bekeering van zijn kinderen en kleinkinderen en vele anderen, zoodat de bekeerlingen heden ten dage een schare vormen van bijna duizend personen."

De eerste Baptiste Gemeente in Brazilië. In 1893 werd de eerste Baptiste Gemeente in Brazilië gesticht te Porto Alegro. Dit geschiedde door br. August Matschulat, die van Kowno (Zuid-Rusland) naar Brazilië verhuisd was. In Linka Formosa werd in 1898 de tweede Gemeente gesticht. De Duitsche Baptiste Zending in Noord-Amerika trok zich nu het lot der Duitsche geloofsgenooten in Brazilië aan. Zij zond br. Roth er heen, die er goed werk verrichtte, o. a. door het stichten van een opleidingsschool voor evangeliedienaren. Toen hij echter genoodzaakt was naar Noord-Amerika terug te keeren, moest deze arbeid helaas ook stop gezet worden.

Maar dank zij de aktiviteit van bovengenoemde zendingsorganisatie zijn nieuwe terreinen ontgonnen en nieuwe Gemeenten gesticht onder de kleine 500.000 Duitschers in dat uitgestrekte Zuid-Amerikaansche rijk. Een Unie is er gesticht, die acht Gemeenten omvat met 973 leden.

Br. Heuke, die in 1923 van Duitschland naar Brazilië trok, mocht er reeds 340 personen door den Doop in de Gemeente opnemen. Gelukkig is hij ook het Russisch en Poolsch machtig, zoodat hij ook aan de uitgewekenen uit die landen het Evangelie kan brengen.

Het werk in Brazilië lijdt aan een tekort aan geschikte arbeiders, geschikt om zich bij de daar heerschende toestanden aan te passen.

Het klimaat belemmert het werk in een deel van het jaar erg, terwijl de tallooze insekten een groote plaag vormen. Des zomers lijdt het werk onder de hevige hitte der loodrecht neerschietende zonnestralen; des winters onder de koude en den zwaren regenval. In de regenperiode zijn de bergstreken onbegaanbaar. De wegen zijn er slecht. De afstanden verhinderen het onderlinge verkeer der Gemeenten en der predikers.

Moge God ook onze broeders aldaar te ervaren geven: zooals uw dag is, alzoo zal ook uw kracht zijn.

L.

„Ook gij Filippenzen".

(Filip. 4 : 15).

(Slot).

't Werd weer Sabbat, wel een onvergetelijke. De samenkomst der Joden werd weer gehouden buiten de stad. Er kwamen nu alleen vrouwen samen. Daar verschijnen in hun kleinen kring vier vreemdelingen, Joden, om mede te aanbidden. Deze zetten zich neer en een uit hen begon de vrouwen toe te spreken. Dit was de eerste evangelieprediking in Europa! 't Is iets merkwaardigs, dat zij onder den vrijen hemel voor vrouwen gehouden werd. Lydia werd de eerste van een lange rij van heilige vrouwen, die haar gevolgd zijn en die den Heere Jezus als haar Souverein en als Bruidegom harer zielen verwelkomd hebben. En de openlucht is de schouwplaats geweest van de groote zege des kruises in Europa.

Het resultaat van deze voormiddagsamenkomst is geweest Lydia's bekeering. Het is niet geheel duidelijk, of de boodschap des Apostels aangaande den gekruisigden en opgestanen Heere oogenblikkelijk of langzamerhand geloovig aangenomen is; 't meest waarschijnlijk is, dat haar hart geopend werd, evenals de

bloem, die zich voor de zon opent; maar de uitkomst was, dat zij met haar geheele huis (al haar dienaars(ressen) geloovig werd, en zij was zich hare bekeering zoo welbewust, dat zij de predikers dadelijk dringend noodigde in haar huis te komen en er in te wonen. (Dat was een genot voor de zwervende predikers! N. v. B.) Verneem wat zij, nadat zij gedoopt was, zegt: »Indien gij hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben, zoo kom in mijn huis en blijf er«. Het was een zegenrijke verandering, zoowel in het leven van Paulus als van Lydia, kon dat niet anders dan van verreikende gevolgen zijn.

Lydia moet een besliste, doortastende vrouw geweest zijn, om Paulus, trots zijn gewone bedenking er tege , om namelijk afhankelijk van zijn bekeerlingen te doen worden, toch te overwinnen. »Wat is dan mijn loon?« vroeg Paulus bij zekere gelegenheid. Namelijk, dat ik predikende het Evangelie van Christus en dat kosteloos maak. Ik zoude liever sterven, dan dat mij iemand deze mijn roem zoude verijdelen.« Hij wilde liever weet niet wat verdragen, dan zich verdacht te maken, alsof hij stoffelijk voordeel uit het Evangelie wilde behalen. Hij arbeidde liever dag en nacht, opdat hij niemand zoude bezwaren, en zijn eigen handen dienden om in zijn nooddruft en in die zijner medehelpers te voorzien. Nochtans bracht Lydia 't zoover, hier al zijn tegenbedenking te overwinnen. »Zij dwong ons«, merkte Lukas op. Zoo vond het reisgezelschap een gastvrij tehuis in Lydia's woning, een asyl gelijk.

Hoeveel deze edelhartige en gereserveerde vrouw later aan de gemeente bijgedragen heeft, is uit de oudste berichten onmogelijk te becijferen. We weten echter wel van vier bijzondere gevallen, dat de gemeente te Filippi haren geliefden stichter en leeraar gaven toezond (zie 2 Cor. 11 : 9; Filip. 4 : 10—18). En zeer waarschijnlijk is de vrijgevigheid van Lydia daar niet bij uitgesloten gebleven. Geen andere gemeente bewees zulk een belangrijke dienst, dewijl geen andere het vermocht. Zooals Paulus vermeldde, bevonden de gemeenten zich meerendeels in diep armoedige omstandigheden. En het is waarschijnlijk, dat de Filippenzen even zoo onvermogend zouden geweest zijn, wanneer niet Lydia en haar huis onder hen geteld had kunnen worden, wier handel zich immer uitbreidde en zij naar die mate ook meer bijdroeg. Men heeft zelfs aangenomen dat Paulus, die later vele vertroostingen en verkwikkingen ontving, toen hij twee jaren lang in arrest gehouden werd te Cesarea en ook twee jaren te Rome als gevangene doorbracht, die uit dezelfde bron genoten heeft, en het is niet uitgesloten, dat het gerucht van de weldadige, rijke vriendin van Paulus, zelfs den Procureur Felix ter oore gekomen was, zoodat hij vanwege de hoop op financieel voordeel, het wel de moeite waard achtte, den Apostel langen tijd gevangen te houden.

In den naäpostolischen tijd vond zelfs het gerucht ingang, dat Lydia nog de Echtgenoote van Paulus zoude geworden zijn; maar in de H. Schrift is er geen aanleiding tot aanname van dat vermoeden aanwezig. Er zijn veeleer gewichtige verklaringen tegen op te merken. Des Apostels verklaringen in 1 Cor. 7 en 9 doen ons iets anders opmerken, om te laten zien, dat zoowel het verhaal betreffende Lydia, als dat aangaande zekere Thekla allen grond missen. Het is Lydia een groot voorrecht geweest en een zielsgenot te denken aan den Apostel, door wien zij zoo rijken zegen voor haar hart ontvangen had, en verhoogde het ook haar geluk door

VERVOLGVERHAAL.
BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

39

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na een tijd van voorspoed kwamen allerlei tegenslagen. Hij kreeg veel met zichzelf te doen en begon te strijden met zijn zonde. Dood aan de eigengerechtigheid! werd zijn leuze. Maar niet door tegenspoeden wilde God hem nu aan zich verbinden, maar door groote goedheid. Een groot stuk grond, waarvan de vruchtbare aarde door een stortregen was weggespoeld, mocht hij zonder meer tegen een best stuk grond van de regeering ruilen. In 't gevoel zijner onwaardigheid wist hij niets te zeggen dan: „Ik ben 't niet waard!")

»Ik ben 't niet waard, ik ben 't niet waard!« zeide hij nogmaals.

Hij bedoelde twee dingen, datgene, wat God hem door de regeering aan tijdelijk goed gaf, alsook hetgeen God hem aan zijn ziel wilde schenken. De geopende brief van de regeering en de geopende Bijbel lagen beide naast elkander op tafel. Elk sprak naar de eigen aard een opgewekte taal, elk bevatte een zeer goede boodschap. En beide geschriften noodigden uit om maar toe te pakken!

's Nachts kon Zandberg den slaap niet vatten. In een lange rij liet hij al zijn motieven om het heil te weigeren aan zich voorbij trekken. Hij ging terug tot den tijd, toen hij op de boot de familie Landman leerde kennen, toen hij zich afkeerig toonde, terwijl zijn vrouw gewillig toeluisterde.

Hij overdacht al den tijd, toen hij zich innerlijk gepantserd had tegen alle vriendelijke bemoeiïngen van zijn vrouw, de familie Landman en het goedhartige Boerenechtpaar.

Hij dacht aan allerlei bijzondere leidingen Gods, die Hij met hem gehouden had. Hij wilde alles weer opnieuw overdenken en met zichzelf afrekenen en hij wilde zich daarbij niet sparen. Hij hield gericht met zichzelf tot de dag aanbrak. Maar volle dag was het bij hem innerlijk nog niet geworden, daar hij in zijn vrees, het niet ernstig genoeg in te zien, aarzelde, Gods liefde aan te nemen. Zijn oudste kinderen liet hij met den kaffer alleen naar de nieuwe farm gaan om te werken. Slechts met zijn God en met zijn vrouw wilde hij samen zijn, hij wilde tot vollen vrede komen.

Op een hooge en heilige manier bezat hij in haar een hulpe, die als eenvoudige dagloonersvrouw wel is waar niet zeer geestrijk mocht zijn, maar die veel gezond verstand bezat en gerijpt was tot een christin, die een rijke mate van den Geest Gods bezat. In deze uren beteekende zij zeer veel voor hem!

Het einde van dezen dag was zeer schoon. Zelfs de jongere kinderen schenen de geheiligde atmosfeer

stoffelijke weldaden haar dankbaarheid te toonen. Eens zal zij dan ook van de lippen van haar hemelschen Meester hooren: welgedaan, trouwe dienares, wat gij aan mijn strijdende en lijdende dienstknecht gedaan hebt, dat hebt gij aan Mij gedaan. En waar zij 't gedaan heeft aan een Apostel des Heeren, omdat hij zulks was, zal haar ook het loon eens Apostels geschonken worden.

Voorts heeft de Apostel, toen hij schreef: »ook gij Filippenzen«, zich weer helder voor zijn geest zien verrijzen het groote gebeuren te Filippi, dat op de bekeering van Lydia etc. op zijn arbeidsterrein gevolgd was. Denk aan hetgeen geschiedde met de »waarzeggende« dienstmaagd, hare verlossing en de gevolgen daarvan, die hem met zijn broeder Silas in de gevangenis deden komen, zooals ons dat in Hand. 16 : 16—40 beschreven wordt. 't Was een smartelijk lichaamslijden, dat den gezanten van Christus aangedaan werd; maar 't droeg een heerlijke vrucht, eeuwigheidsvrucht, die toen en later, in den loop der eeuwen, menige lofzang Gode op de lippen gelegd heeft en stroomen van zegen Europa heeft doen binnenvloeien.

(Deze laatste periode is niet vertaald, maar kortheidshalve geschreven — vert.) N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Voor Jezus, den Rechter.

Mat. 25 : 31—46. — Les voor Zondag 16 Juni 1929.

Het is een zeer ernstige les, die we heden moeten behandelen. Jezus is steeds voorgesteld als de goede Heiland, die meeleed met de lijdenden, die zich over gevallenen ontfermde, die liefhad zooals niemand onder de menschen. En nu moeten wij Hem voorstellen als Rechter.

Toch is dit niet in strijd met elkander. Hij, die zooveel liefde betoonde, is daardoor juist de aangewezene om ook te oordeelen over hen, die Zijn liefde ontvingen. Ook kinderen moeten dat bedenken: Jezus heeft ons Zijn groote liefde geschonken en schenkt die nog steeds; en nu is de groote vraag maar, wat wij doen uit liefde tot Hem. Dat is een ernstige zaak.

Alle volken zullen door Jezus geoordeeld worden. Zie Openb. 20 : 11 en vervolgens. Hoe veel omvattend dit oordeel zal zijn, kunnen we ons niet voorstellen. Ook weten we niet, hoe Jezus eerst aan alle volken en geslachten Zijn goedheid en liefde zal betoonen; doch wat we niet weten, kunnen wij gerust aan Zijn wijs bestuur overlaten. In verband met den grooten ernst van het oordeel moeten we niet verzuimen om te bedenken, dat ook wij daarbij zullen zijn en dat het dan maar de groote vraag zal zijn, hoe Jezus over ons oordeelt.

Van dien ontzaglijken dag voor alle volken heeft Jezus gesproken door een gelijkenis. Jezus stelde Zijn hoorders voor een herder, die zijn kudde gaat doorzoeken om de schapen en de bokken van elkander te scheiden. Enz. enz.

Zoo zal in het groote gericht de Koning van het Godsrijk de menschen scheiden. Er zullen twee groepen komen.

Vertel dan, wat de Koning zal zeggen tot hen, die ter rechterhand zullen zijn. Eerst geheel vertellen; daarna

---

te gevoelen.

Wij zullen zingen: »O zee van Gods liefde«, zeide een der kinderen, terwijl hij dicht bij Vaders knie ging staan. »Vader, zing ook met mij mee!«

»En ook met mij!« zeide de een na den ander. En zie, die liefde van God, die hij nauwelijks waagde aan te nemen, zongen zij hem diep in het hart.

Vader, moeder en zeven kinderen van drie tot achttien jaar zongen: »O zee van Gods liefde, zoo peilloos en wijd, Verlossing, zoo grensloos, Voor mij ook bereid!«

Dikke tranen rolden over de wangen van den sterken man. Het hart ontsloot zich, geheel en al, en de liefde van God drong binnen. Hij bemerkte het wel en durfde het toch nog niet te openbaren.

»Mij is erbarming wedervaren!«

Nu waren er geen zelfbeschuldigingen meer, maar in lange rij kwam het éene getuigenis van de liefde Gods na het andere, verkwikkend en hartverblijdend.

»Jezus, mijn Heiland, gaf zich als offer, Jezus, mijn Heiland, boet' mijne schuld!«, ging hem telkens weer door het hart, toen hij zich reeds weer ter ruste had begeven en alles om hem heen vast sliep.

Direct den volgenden morgen, toen de eerste zonnestralen door het venster slopen, om weer een helderen lichten dag aan te kondigen, begon na een verkwikkende sluimering de engel des vredes zijn invloed te laten merken.

Het was hem zoo geheel anders, zoo blij, zoo onbezwaard te moede.

Hoe zou dat zoo komen? Ja, dat was het! De tijger der eigengerechtigheid was nu dood. Hij had hem eindelijk doodgeslagen, na het opgeven der eigenliefde, door de erkenning dat hij een zondaar was, in werkelijke zelfveroordeeling. Nu kon de Heilige Geest werken en den vrede geven, die hooger is dan alle menschelijk verstand.

Zijn blik op het kruis kon, niet belemmerd door een werkheilige trotschheid een werkelijke geloofsblik worden.

Hij stond op en zag bij het aankleeden den geopenden Bijbel liggen, die hem het laatst het vers had laten zien: »Alzoo lief heeft God de wereld gehad, ... opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe«.

Dat was weer het woord van de liefde Gods en van het geloof daarin.

Hij bleef staan bij het woord »een iegelijk« en voegde er zichzelf ook bij.

Zijn ziel juichte. De lieve, kleine zangers van gisterenavond sliepen nog. Hij voelde zich gedrongen naar buiten te gaan. Hij opende de deur en God lofzingend begroette hij zijn vrouw, die reeds bezig was bij het vuur in de openlucht.

(Wordt vervolgd.)

gaan wij die uitspraak in bijzonderheden bezien.

»Komt«. Zij moeten vooral niet schuw wezen en van verre staan. Zij zullen beërven, wat reeds voor de grondlegging der wereld voor hen bereid is. Waarom? »Want Ik ben hongerig geweest . . . enz.«

Maar we vernemen, dat de aangesprokenen verwonderd opzagen. Wat was dat? Wat hadden zij gedaan? Jezus te eten gegeven, enz. enz.? Heere, wanneer hebben wij dat dan gedaan? Wij weten er ons niets meer van te herinneren!

En wat antwoordt de Koning? v. 40. Bij dit vers sta men een oogenblikje rustig stil. Men zegge er zooveel van als men kan, opdat de beteekenis van dit woord worde verstaan.

Hier zien we, wat Jezus wil, wat Jezus kan behagen. Herinner aan den barmhartigen Samaritaan. Jezus heeft zoo'n medegevoel met de lijdenden en eenzamen; Hij lijdt in hen.

Nu blijkt van zelf, wie Jezus liefheeft en dankbaar is voor Zijn liefde: Wie den menschen doet, wat Jezus kan behagen. Het blijkt duidelijk, dat hier geen sprake is van zucht naar loon. Neen uit dankbaarheid, in wederliefde was het alles gedaan, . . . en dientengevolge ook niet onthouden door die menschen, maar wel door den Heer. Vergelijk Mat. 6 eerste verzen.

Wij voelen, dat wat Jezus hier van de rechtvaardigen zegt, nog heel wat meer is dan eerlijk wezen en overal getrouw doen, wat anderen naar recht en plicht van ons kunnen eischen. Hier is liefde, liefde voor hen, die het nergens mee aan ons verdiend hebben; liefde door Jezus in ons hart gelegd.

O, waarde broeders en zusters, hebt gij deze liefde in uw hart? Bedenk dit, eer gij gaat vertellen.

Het spreekt vanzelf, dat het tweede gedeelte in zeer ernstigen toon wordt verteld. Het is ontroerend . . . maar er is niets tegen in te brengen.

Vertel het voorzichtig, vooral niet uit de hoogte, en sta ook bij de bijzonderheden van deze veroordeeling even stil. Wie het alles goed voelt, wie er met zijn hart in is, die zal het ook wel goed vertellen; het zal op het kinderhart indruk maken.

Bijzonder bedroevend is de brutaliteit dergenen, die ter linkerhand staan zullen. Ze moeten toch weten, dat ze zich nooit hebben bekommerd om wat Jezus kan behagen. Dan moet de Koning het hun nog zeggen, v. 45.

Deze gelijkenis is bijzonder waard om in aller gedachten levendig te worden gehouden. Die onze Heiland is zal onze Rechter eens zijn. En die uit liefde tot Hem gedaan hebben wat Hem behaagt, zullen ervaren, dat Hij zich voor eeuwig met hen vereenigt. »O, Heer, leer ons dit steeds voor oogen houden«. K. R.

BONTE STEENEN.

Een woord van Jan Ligthart.

„Ik ben blij en dankbaar, dat ik als kind zooveel teksten, psalmen en gezangen geleerd heb en niet alleen wil ik tot mijn collega's van de christelijke school zeggen: Ga voort op dien weg, maar zelfs zou ik gaarne zien dat de openbare onderwijzers hun voorbeeld volgden. Hoe goed is het, wanneer in moeilijke tijden zulke woorden in ons gereed liggen en dan vanzelf opborrelen als water in de bron, het dorstig gemoed lavend."

Dit woord van Ligthart moeten alle opvoeders ter harte nemen. Ik heb 't meermalen bemerkt dat zieken en ouden van dagen kracht en troost kregen door een woord of lied, in de kinderjaren geleerd.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

De Jongeliedenvergadering.

Hamburg—Horn, 27-4-'29.

In het nummer van „De Christen" van 19 April vond ik iets over „Onze predikantenschool te Hamburg". Ik moet zeggen, dat ik mij een beetje schaamde toen ik dat las. Niet over het geschrevene maar over mezelf door het geschrevene. Was het niet veelmeer mijn plicht geweest onze Holl. brs en zrs. daarover iets mede te deelen? Ze nemen het ons, naar ik hoop, niet kwalijk, dat zoo zelden iets van ons in ons blad komt. Zij, die hier gestudeerd hebben zullen weten, dat hunne gedachten zich meer met de studie, waarin zij leefden, bezig hielden, dan met de Gemeente, waaruit zij gekomen waren. Onze studie dwingt ons in boeken te wurmen. Het gevolg is, dat de Gemeente op den achtergrond geraakt. En daarmede dikwijls ook de gemeenschap. Daarom zijn sommige menschen, die jaren lang papier verslinden voor gezelschaps- en gemeenschapsleven totaal ongeschikt. En dat zijn niet alléén de „verstrooide professoren". Gelukkig loopen wij daarvoor weinig gevaar. De vacanties brengen ons met het werkelijke leven in aanraking en bewaren ons voor een langzaam sterven.

Voor werkelijkheidsmenschen, die studeeren, is een vacantie hetzelfde als een oase voor een dorstende woestijnreiziger. Maar als dat zoo is, dan is de studie toch menschenkwelling, levensvernietiging. Eerlijk gezegd komt het mij *soms* zoo voor. Maar zoo zal het misschien ook een rups gaan, die zich verpopt; uit die pop komt een vlinder. Van rups tot vlinder. Leerjaren zijn overal noodzakelijk. Ontwikkeling der latente gaven zullen deze jaren brengen; dat is het positieve. Men verliest wel, maar wint meer. Een vlinder kan niet kruipen; een rups niet vliegen.

Ik zeide, dat wij hier de verbinding met het werkelijke leven eenigszins verliezen; dat daarentegen de vacanties dit verlies reeds ten deele weer goed maken. Immers in dien tijd geven wij ons aan de Gemeenten en werken in hen. Nu is het natuurlijk, dat de jonge studeerende zich meer tot de jeugd dan tot den ouderdom voelt aangetrokken. Wel gaat hij samen met de grijzen omdat hij weet, dat zij de leiding hebben maar geeft zich meer aan de jongen, omdat zij later zijne medestrijders zullen zijn. Wanneer hij dan in zijn vacantie een vrij uur heeft, zal hij daarom met zijn gedachten bij het jeugdwerk vertoeven. Hij zal nadenken over middelen om dit werk, gedaan door jongelui, die geen vormen minnen, in wegen te leiden, die ook zijzelven wenschen te banen.

Zoo zat ik eens in mijns vaders studeerkamer na te denken over ons jeugdwerk in Hengelo. Wanneer men een of twee vergaderingen der jongelui heeft meegemaakt, weet men weldra welke de prikkels zijn, die het werk voorwaarts drijven en men vermoedt wat de remmen zijn, die het werk tegenhouden. Uit dergelijke overwegingen worden vragen geboren, die men de jongelui zou willen stellen. Eenmaal om het hen zelf duidelijk te laten worden, wat hun de vergadering is, en dan om hunne wenschen, event. voorstellen te vernemen, die tot verbetering van dat samenzijn kunnen dienen.

Een werk, dat gewaardeerd wordt, voorziet in een of andere behoefte. En vaak drijven nooden tot nuttige acties. Werd de nood uit de actie geboren of de actie uit den nood? Misschien is het laatste dichter bij de waarheid.

Ik heb namelijk dien middag, in dat vrije uur enkele vragen opgesteld, die door een welwillende broeder laten typen en toen de jongelui voorgelegd. De antwoorden

zouden ze schriftelijk, al of niet onderteekend aan de secret. of leider afgeven. Er kwamen maar een paar antwoorden in. Dat wil ik vooruit zeggen Zou deze methode ergens anders toegepast worden, dan mag men dankbaar zijn 10 °/₀ terug te ontvangen; ik kreeg die niet eens. Maar dat was vermoedelijk niet aan onverschilligheid toe te schrijven; het scheen eerder dat mijn vragen overbodig waren. Want de ingekomen antwoorden, ongeteekend, brachten bijna niets anders dan toestemming.

De vragen, die ik stelde, waren deze:

1. Hoe ben je op de vergadering gekomen?
   a) ben je uit je zelf gegaan of b) door anderen medegenomen?
2. Hoe bevallen je de vergaderingen?
3. Ontving je een zegen?
4. Had je graag veranderingen? Bijv.: in tijd, plaats, leiding?
5. Weet je iets waardoor onze vergaderingen aantrekkelijker zouden worden?
6. Ben je zelf medewerker? Indien niet, waarom niet?
7. Heb je wel eens getracht anderen mede te nemen?
8. Geef je je ten volle aan de bezoekers?
9. Wat kunnen we doen
   a) ter versterking van de onderlinge band,
   b) om elkander vooruit te helpen?
10. Bezoek je den bidstond? Indien niet, welk bezwaar heb je?
11. Wat is je persoonlijke gedachte over den geest der vergaderingen?

Men zal vele voordeelen van deze manier van onderzoek kunnen noemen. Ik wil op de voornaamste wijzen:

a. men leert den geest der vergadering kennen (b.v. 3, 11.)
b. men ontdekt het waardevolle en het waardelooze, waardoor men aan het waardevolle grootere aandacht kan schenken (bijv. 9) en het onnutte, waardelooze, kan worden uitgeschakeld, dat men b.v. leert kennen uit de antwoorden op 4, 10.
c. men leert de bezoekers kennen (1, 6, 7, 8, 11.)

Overigens doet men dit ook wanneer men de andere antwoorden nauwkeurig bestudeert.

Vraag 10 gaat over een bidstond, die vrijwillig door enkele jongelui een kwartier voor begin der vergadering gehouden wordt. (Hengelo.)

Bovengenoemde drie punten staan in onderling verband, ja, gaan in elkaar over. De beduidendste vragen zijn die, waardoor wij de bezoekers leeren kennen. Kennen wij die, zoo verstaan wij den geest in de vergadering; weten wij, waar wij beginnen moeten. Ik merk aan deze laatste zinnen, dat ik het eigenlijk alleen tot de jeugdwerkers heb. *Ik hoop dat zij met bovenstaande winst kunnen doen.*

Ik weet wel, dat ik hier niet systematisch een aantal vragen heb opgesteld. Daartoe ontbreken nog te veel vragen van beteekenis, o. a over 't ouderlijk huis, over 't familieleven, beroep e. a. Hierdoor zouden wij nog veel dichter bij den enkeling komen. Wij zouden echter tegelijkertijd een gebied betreden, waarover misschien beter op een jeugdleidersconferentie ware te spreken.

Onze jongelui beveel ik het nadenken over deze vragen hartelijk aan. Het leidt tot dankbaarheid voor het ontvangene.

Tot een zuivere zelfkritiek.

En daarmede wordt de grondslag gelegd voor het eeuwige, dat wij in Gods kracht willen bouwen.

Het rijk Gods wordt met menschen gebouwd.

Rennbahnstr. 119. F. E. H.

P. S. Bij het opstellen der vragen zijn mij enkelen uit de leiders behulpzaam geweest.

UIT DE GEMEENTEN.

STADSKANAAL. Zondag, 2 Mei, was voor onze gemeente een goede dag. Een broeder en zuster, reeds vruchten van ons arbeidsveld te Nw. Buinen, zouden des morgens gedoopt worden.

Het doet zoo goed aan, dat de doop door onderdompeling meer en meer komt te staan in het teeken der belangstelling. Ook ons kerkgebouw was meer dan gevuld.

Onze Voorganger sprak over „Lastdragen". We werden achtereenvolgens bepaald bij: 1. Hoe ieder zijn eigen lasten heeft te dragen, 2. Hoe we elkanders lasten hebben te dragen, en 3. Hoe we met alle onze lasten, onze zorgen, mogen gaan tot Hem, die alles wel wil maken.

Met aandacht werd geluisterd, en waren er misschien, die meer gekomen waren om aanschouwers te zijn van den doop, dan om een prediking te beluisteren, — er werd met zooveel ernst en klem gezegd, waar we de lasten des levens, maar bovenal den zondelast, kwijt kunnen worden, en dat wij mogen gelooven, meer zal hierop volgen.

Onder merkbare stilte daalden onze Voorganger en de doopelingen in het watergraf neer en werd, zooals gebruikelijk gezongen: „Hoe zalig is de mensch, die naar Uw klanken hoort", terwijl in het hart van menige broeder en zuster tevens dit dankwoord was: „Dank Vader, dank voor dezen spaden regen".

Wij hadden ook nog in ons midden een jonge br. en zr, leden der gemeente, die samen het huwelijksbootje ingingen en gaarne hun huwelijk in de gemeente wenschten te zien ingezegend. En wat kan ook hen beter worden medegegeven, dan in alle omstandigheden, in alle stormen des levens maar te gaan tot Hem, die wind en golven gebiedt en ze zwijgen stil?

Een hartelijk woord van welkom werd gesproken bij den Disch des Heeren, in het bijzonder tot onze nieuwe leden.

Wij zijn dankbaar, dat God steeds voortgaat Zijn werk te doen, ook bij ons in de gemeente. Dit was reeds de derde maal, dat ons doopvont dit jaar werd geopend. De gelederen worden soms wel eens gedund. Twee oude trouwe zusters gingen na volstreden strijd naar het Vaderhuis, enkele attestaties moesten worden afgegeven, omreden levensomstandigheden noodzaakten naar elders te vertrekken; maar Gode zij dank, de gelederen worden steeds weer aangevuld door jongere krachten. Dit stemt tot blijdschap. Honderden echter om ons henen hebben nog geen deel aan Jezus en ook dezulken te brengen tot het Kruis van Golgotha, dat is een heerlijke, groote roeping, en in deze roeping getrouw te mogen worden bevonden, dat is de wensch en bede van onzen Voorganger en van de gemeente. Maranatha! P. S.

MEDEDEELINGEN

Ontvangen van: Bapt. Gem. te D. coll. f 3.39; luisterclub te H. f 2.85; idem te W. f 6.50; idem te L. f 4.10; Bapt. Gem. te H. coll. f 4.09; D. en de H. te O. f 5.00; luisterclub te Z. f 5.— huiscoll. de H. te V. f 5.50; luisterclub te Z. f 5.—; B. te M. f 3.—; Wed. B. te G. f 2.50; S. te E. f 0.75; luisterclub te 's-G. f 1.—. Bijeen f 58.68.

Het begint te druppelen. Hartelijk dank. Wie volgen? Men vulle vooral het Postgirobiljet goed in. Mijn voorletter is G. van Gerrit en het No. *142741* en *niet* 142711. G. BROERTJES. Penn. U. R. C.

Heemstede, 6 Mei '29. Heerenweg 82.

Friesche Jeugddag.

Zoo de Heere wil, hoopt men den **4en Provincialen Frieschen Jeugddag** te houden op Pinkstermaandag des voormiddags 10 uur, te LEEUWARDEN, op de bovenzaal van het hôtel van den heer Klopma aan den Veemarkt. De regelingscommissie heeft de Agenda voor dien dag toegezonden aan alle jeugdafdeelingen. Deze jeugddag zal staan onder leiding van Ds. van Dongen te Stavoren, en gezien de Agenda is voor

ruime afwisseling zorg gedragen. Mogen wij alle jeugdige vrienden verzoeken, dezen jeugddag mede helpen te doen slagen, door zich ernstig voor te bereiden, door 't gebed? We zijn er dan, maar ook alleen dan van verzekerd, dat niet de mensch — maar Jezus onze Koning — alle eer zal ontvangen.

Namens de Reg.-Comm.,
Ds. VAN DONGEN, Stavoren, *Voorz.*
S. P. HELLINGWERF, Harlingen, *Secr.*
S. VAN DER WERF, Sneek, *Penningm.*

LEESTAFEL.

Evangelisatie-Bibliotheek. Uitgave J. N. Voorhoeve, te Den Haag.

De eerste zending van den nieuwen jaargang bestaat uit

1. Elsa Ingwardsdochter, een werk uit het Zweedsch vertaald door A. Lukkien.
2. Een vierdeelige tekstkaart, in kleurendruk, met bijpassende verzen aan voor- en achterzijde.
3. Zestien traktaten, 2 blz. geïllustreerd.

Alles frisch geschreven en modern uitgevoerd!

L.

Bond van Bapt. Gemeenten in de Veenkoloniën.

AGENDA van de te houden Bondsdag op 2de Pinksterdag in de Bapt. kerk te Nieuwe Pekela.

10—10½ uur.	Bidstond. Leider: br. J. Reiling Snr. van Stadskanaal.
10½—10¾ »	Zang van het Zangkoor „Loof den Heer" van Muntendam.
10¾—11 »	Openingswoord door den Voorzitter Ds. J. W. Weenink.
11—11½ »	Referaat Ds. J. de Haan van Vriescheloo
11½—12 »	Bespreking referaat.
12—1½ »	Koffiepauze. (Gelegenheid tot het stellen van schriftelijke vragen).
1½—1¾ »	Zang v. h. Zangkoor „Loof den Heer",
1¾—2¼ »	Bijbelbespreking. Inleider br. A. Hollé van Sappemeer.
2¼—3¾ »	Theepauze (Liefdemaal).
3¾—4 »	Zang v. h. Zangkoor „Loof den Heer".
4—4½ »	Slotwoord.

Zusters, broeders en vrienden neemt uw boterham mede!

De Secr. J. BOITEN JOHZN.

1879 1929
EBEN-HAËZER
Den 25en Mei a.s. D. V.
50-jarige Echtvereeniging
van
WYBREN WIELENGA
en
JOHANNA VAN DER WAL
Sneek, *Tranendal 17.*

Om te gedenken den weg dien de Heere hen geleid heeft.

Dat ze nog voor elkander en ons allen gespaard mogen blijven is de wensch van hunne dankbare Kinderen, Behuwd-, Klein- en Achterkleinkinderen.

Alkmaar - Paterson - Sneek

Groningen, 12-5-'29.
EBEN-HAËZER
Donderdag 23 Mei D. V. hopen onze geliefde Ouders
JELLE VENEMA
en
HILLECHIEN GRASHUIS
hunne
55-jarige Echtvereeniging
te herdenken.

Hunne dankbare Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.
Groningen, *Kerklaan 35.*

Uit Palestina.

De Deensche Zendeling onder de Joden, Th. Mogensen, vertelt in zijn blad „Israëls Vogter" (De bewaarder Israëls) ook van zijn bezoek aan de Samaritanenkolonie in Nablus: De oude vijandschap tusschen de Samaritanen en de Joden heeft gedurende vele eeuwen geduurd. Maar de aardbeving van verleden jaar heeft verandering gebracht. Nablus heeft zeer geleden van de aardbeving, en de vluchtende bevolking werd vriendelijk opgenomen door de Joodsche bevolking van Tell-Aviv. Ja, zelfs de Joden te Jeruzalem organiseerden een bazar ten bate der Samaritanen. Met het oog daarop verklaarde de oude Samaritaansche Hoogepriester: „Wat de menschen gedurende de eeuwen niet tot stand konden brengen, heeft God binnen zeven seconden door de aardbeving gedaan; de vijandschap tusschen Joden en Samaritanen is thans ten einde!" G. B.

Hoe een koopman tot bekeering kwam.

Het zesjarig zoontje van geloovige ouders werd naar een winkel gestuurd, om nog gauw wat voor de ontbijttafel te halen. De winkelier had het zeer druk en liet zijn kleine klant zeer lang wachten.

Eindelijk echter gaf hij hem het gevraagde en zag nu, dat de oogen van de kleine vent vol tranen stonden.

„Wat is er, kereltje, ben je niet goed?"

„Ja", antwoordde de kleine bedeesd, „ik moest zoo lang wachten; nu zullen ze thuis al gebeden hebben, wanneer ik terug ben".

Dat woord trof de koopman zeer, want eens had ook hij gebeden; maar sedert hij koopman geworden was, had hij geen tijd meer, zooals hij meende, en vergat God. Maar de woorden van den jongen maakten hem onrustig, en hij vond geen rust, tot hij weder den Heer zijn God liefhad en Hem wederom oprecht diende als vroeger. G. B.

No. 2080 VRIJDAG 24 Mei 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

LENTELIEDJE.

De lente met haar pracht breekt door,
Met sierlijk groen en bloeien;
Zij stelt ons weer een zomer voor,
Waartoe de vruchten groeien.

* * *

De lente wordt met vreugd begroet,
Verwachting stemt ons blijde;
De zomerschittering geeft ons moed,
Ja, God schept elk getijde.

* * *

't Is lenteleven voor uw deur,
Mensch, wat ge moogt aanschouwen;
Dat leven met zijn glans en geur,
Roept u tot God-vertrouwen.

* * *

De zomer komt, de lente vlucht,
Wij blijven nog verwachten;
De zomerwarmte rijpt de vrucht,
En vraagt des menschen krachten.

* * *

Verzamel zomervruchten dan,
Dra is de tijd vervlogen;
God vraagt van iedre vrouw en man,
Hun ijver naar vermogen.

* * *

Op zomer volgt een herfst, soms ruw,
En wekt weer tot bedenken:
De winter komt, maak u gereed,
Verzamel op Gods wenken.

* * *

O, leer ons leven uit Uw hand,
Gij, Heer wilt alles geven;
Het winter- en het zomerland,
Ook leed en vreugd in 't leven.

S. N. v. B.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Het Christenleven

»Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe. Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders«.

Spr. 4 : 18 en Matth. 13 : 43.

Na deze lange winter hunkerden de menschen naar het licht en de warmte der zon. In het Oosten, waar men nog meer met de zon meeleefde dan hier, riep 's morgens de wachter in den zonnetempel met blijde stem: »De zon komt!«

Als zulk een wachter roept Paulus de menschen toe: »Ontwaakt gij die slaapt en staat op uit de doôn, en Christus zal over u lichten!«

De oude memnonzuil in de woestijn begon te zingen, zoodra de eerste zonnestralen den steen aanraakten.

Zoo gaat het met een mensch, die aangeraakt wordt door de stralen der Zon der gerechtigheid, dan komt er blijdschap in dat leven.

En wanneer dan ook al de uiterlijke mensch vergaat, de innerlijke mensch wordt vernieuwd van dag tot dag.

—o—

Waardoor nu blijkt een echt Christenleven? Laat het antwoord zijn: »Een echt Christenleven is een schijnend licht, dat al helderder en helderder schijnt tot den vollen dag toe«.

Dat is Gods bedoeling met ons.

Om de uitspraken van het Oude Testament goed te verstaan, moesten wij de zuidelijke zon kennen. Debora zegt in haar lofzang: »Die Hem liefhebben, moeten zijn, als wanneer de zon opgaat in haar kracht«. (Richt. 5 : 31.)

En Daniël zegt (12 : 3) »De leeraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen

rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk«.

Hooger en hooger klimt zoo de ster van den dag. De zon stijgt tot haar hoogste stand, tot zij loodrecht, althans in het zuiden, boven de aarde staat. Zoo, zegt de Heilige Schrift, is het pad der rechtvaardigen, als het morgenlicht, steeds helderder tot den vollen dag toe.

—o—

Maar is het beeld, dat hier gebruikt wordt, niet onvolkomen?

Immers, als de zon haar hoogste stand bereikt heeft, begint zij weer te dalen, en straks komt ook weer de zonsondergang en dan de donkere nacht.

Maar dan komt ons een woord van Jezus te hulp, dat deze gedachte als 't ware opneemt en verder leidt. Hij zegt in Nieuw Testamentisch licht: »Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders«.

De wereld spreekt van lichten van kunst en wetenschap. Maar God legt een andere maatstaf aan om de menschen te beoordeelen. Iets bijzonders en buitengewoons te doen is ons allen niet gegeven. Maar een leven leiden in de vreeze Gods en in gemeenschap met den Heer Jezus kan een ieder van ons. Dan wordt het geringste leven verheerlijkt. Echte Christenen hebben een oneindig doel voor 't oog. Waarin dat bestaat? Ik kan het niet beter uitdrukken dan met Paulus: »Totdat Christus een gestalte in u krijge!« (Gal. 4 : 19.) Of: »den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn!« (Rom. 8 : 29.) Is er reeds één Christen geweest, die dit ideaal heeft verwezenlijkt. Geheel? Een oneindig doel.

—o—

Ziet nu de menschen eens aan, die tijdelijke, aardsche doeleinden najagen. Hoe is hun leven vaak zoo arm, zoo ledig aan geluk. Een dokter, die zich veel bezig houdt met zielsziekten, schrijft ergens, dat alle menschen midden in hun leven overvallen worden door een diepe teleurstelling. De man, die dit schreef, is een fijne zielewaarnemer en een goede menschenkenner.

Daar worstelen de menschen naar zinnelust, geld verdienen, een klinkende titel . . . en als ze het hebben? Een hand vol zand . . . alles is zoo onbevredigend, alles is bedrog en schijn.

Maar hier in Gods Woord ook voor den geringsten discipel een oneindig doel. »Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende, tot den vollen dag toe!« Dat is Gods bedoeling met ons. Maar als wij dit ideaal met de werkelijkheid van ons leven vergelijken, moet dan niet een diepe droefheid ons overvallen? Zijn er niet velen, die, ach, zoo weinig, op dit Beeld gelijken? Ze hebben wel eens een ontmoeting met Jezus gehad, maar ze weten niet dat het mogelijk is veel meer van Jezus te ervaren. En wanneer zij eerlijk waren moesten zij zeggen: Voor vele jaren waren wij den Heiland veel nader dan heden.

Wat was het, dat u tegenhield in uw loop?

—o—

Jezus zegt: »Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders!« Jezus geeft ons de kracht daartoe, dat het werkelijkheid wordt.

»Ontruk mij aan alle vergankliike lust,
Uw leven zij, Jezus, alleen mij bewust!«

De zon, die aan den hemel staat, heeft haar eigen licht. Ze stroomt van haar eigen leven voortdurend naar buiten uit, en terwijl ze verwarmt en verlicht, verteert ze zich zelf.

Wij Christenen lichten niet met eigen licht. Dan waren wij spoedig aan het eind. Wij reflecteeren Zijn licht. Dat is eigenlijk het geheim.

En hoe dichter wij bij de Zonne der gerechtigheid komen, des te helderder schijnen wij zelven als licht. En hoe gelijkvormiger aan Hem, hoe meer ons Christelijk karakter wint aan diepte, inhoud en glans O, welk een grootsche taak hebben wij toch.

—o—

Hoe beantwoorden we het best aan Gods bedoeling met ons? Wij zouden het met drie woorden kunnen zeggen: Geheel voor Jezus! Geheel als Jezus! Geheel door Jezus!

Geheel voor Jezus! Komt niet veel inconsequentie en onvastheid in ons leven voort uit onze halfheid? Omdat wij steeds weer zoo dwaas zijn, God en Mammon, Christus en Belial tegelijk te willen dienen. Geheel voor Jezus! o, dat maakt gelukkig! Ook in het gewone leven werkt een vast besluit bevrijdend. Hoe hooger en edeler het goed is, waarnaar we streven, des te meer zullen wij ervaren, dat er van zulk een overgave kracht uitstroomt in ons leven. Wanneer we ernst maken met het: Geheel voor Jezus! zullen wij ervaren, wat Jezus zegt: »Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders!«

—o—

En dan dat andere:

Geheel als Jezus!

Is het niet merkwaardig, dat wij menschen meestal aan den verkeerden kant bescheiden zijn? Waar we het moesten zijn, zijn wij 't niet, waar wij niet moesten wel. Geheel als Jezus! Waarom niet de hoogste idealen in 't oog gevat, die Gods Woord ons toont? Zeker, de afstand tusschen het ideaal en ons leven bestaat. Maar dat moest ons des te meer prikkelen er naar te streven, te zijn als Jezus was.

—o—

En ten slotte: Geheel door Jezus!

Want als wij het in eigen kracht zouden probeeren, zou er weinig van terecht komen. Geheel door Hem!

En door Hem zal het Christenleven zijn gelijk een licht, dat steeds helderder zal schijnen tot den vollen dag toe.

Dat is Gods bedoeling met ons.

Daartoe geeft Jezus ons de noodige kracht.

En dat kan zelfs de dood niet verhinderen.

De uitgang van menig menschenleven lijkt op een zonsondergang.

Langzamerhand een verbleeken en een tijdlang nog de lichtstreep der herinnering. Maar het kind van God, op het hoogtepunt gekomen, beleeft een vollen zonsopgang. Bij den Heer is geen zonde meer. En daar, waar geen zonde meer is, blinkt het kind van God als de zon in het koninkrijk des Vaders. Heiland, blijf bij ons, dan zal het morgen worden! De dag, die nooit eindigt, begint dan te gloeien.

N. P. G. B.

LOSSE SCHAKELS.

Gewestelijke Europeesche Konferenties. Voorloopig is omtrent deze Konferenties, die gehouden zullen worden in 1930, het volgende bepaald: Rome, 14—17 Sept.; Oradea Marc, 21—24 Sept.; Warschau 27—30 Sept.; Moskou 3—6 Okt.; Reval 11—14 Okt; Koningsbergen 17—20 Okt.; Oslo 24—27 Okt.; *een stad in Nederland.*

Er zullen ook Konferenties gehouden worden in Engeland en Schotland. De President van den Wereldbond zal aan de Konferenties deelnemen. Binnenkort zullen programma en verdere bizonderheden worden bekend gemaakt.

De Deensche Baptisten en de Zending. De Zendingsarbeid in Afrika vertoont een belangwekkenden groei Het Urundi district is nu overgenomen door de Deensche Baptisten. Hun eerste zendelingen, M. F. Andersen en echtgenoote, zijn daar met December hun werk begonnen. Tot nog toe hebben zij aan de Congo samengewerkt met de Zweedsche Baptisten, en het aanvaarden van een eigen arbeidsveld is het bewijs van de toenemende belangstelling en kracht der Deensche Baptisten. Twee verpleegsters zullen br. en zr. Andersen a.s. zomer volgen.

De Uitgeverij der Zweedsche Baptisten. Op het vasteland van Europa geeft de Zweedsche Baptiste Unie een voorbeeld van ijver in het publiceeren van geschriften. Haar laatste uitgave is een standaardwerk over de Baptiste beweging in Zweden, van de hand van Ds. N. J. Nordström, Rector der theol. school te Stockholm, verschenen in twee deelen. Ds. K. A. Modén, de Secretaris der Unie, schreef een werk over »De Dageraad in Rusland«. Ze gaven ook in vertaling uit »Bunyan« van Dr. Fullerton. Boven staan ze aan de spits hunner broederen op het vasteland van Europa, wat hun periodieken betreft, die in aantrekkelijken vorm en goed verzorgd, verschijnen.

Een oude Baptiste Gemeente. Een der oudste Baptiste Gemeenten in Europa is die te Memel. Oncken stichtte haar in 1841, zeven jaren nadat hij zelf te Hamburg gedoopt werd. Dank zij haar geografische ligging was de Gemeente in staat invloed uit te oefenen in een groote omgeving. Ze ontwikkelde een groote bedrijvigheid en bracht zegen tot in Tsaristisch Rusland. Van hen ging de stoot uit tot den arbeid in die Russische provincies, die thans de republieken Lethland en Lithauen vormen Zelfs in Petersburg voelde men de invloed van Memel's Gemeente. Thans is Memel en omgeving een autonome landstreek in de Lithausche Republiek. Deze nieuwe staatkundige situatie opent groote zendingsmogelijkheden en het mag worden verwacht, dat een Gemeente, die in het verleden zooveel deed een groote steun zal gaan worden voor de nog zwakke Baptiste beweging in de Republiek Lithauen.

Het Baptisme in de Ver. Staten. Gedurende de jaren 1918—1927 groeiden de verschillende godsdienstige gezindten in de Ver. Staten van Amerika met 7.028.255 personen of 16.9 %. De Roomsch Katholieke kerk nam toe met 1.808.225 zielen of 12.1 % — bleef dus beneden het gemiddelde. De Lutheranen sterkten aan met 10.4 %: de Methodisten zagen 831.490 personen tot hen komen wat gelijk staat met 13.1 %. Het cijfer der Baptisten steeg met 1.483.509 of 20 %.

Deze cijfers raken het uitwendige en zijn geen maatstaf voor het geestelijk leven in de verschillende gezindten. Men overschatte hun beteekenis dus niet. Maar wel verblijdt het ons, dat zoovele ooren open staan voor het Baptiste getuigenis.

De dood van Dr. F. B. Meijer. Dr. F. B. Meijer, die onlangs is overleden, was langen tijd een leidende persoonlijkheid in het godsdienstige en vrijkerkelijke leven in Engeland. Hij was ook president van de Baptiste Unie van Groot-Brittannië en Ierland. Zijn traktaat over den Doop der geloovigen is ook in 't Nederlandsch overgezet en in ons Depôt verkrijgbaar. Het is een duidelijke vriendelijke uitnoodiging om den Heer gehoorzaamheid te toonen. Het heeft ook in Engeland groote verspreiding gevonden. Zijn belangstelling in het werk des Heeren ging tot ver over de grenzen van de Baptiste Gemeenten.

In een schrijven uit Londen aan de N. Rotterdammer Courant, wordt o.a. het volgende over hem gezegd:

Dr. F. B. MEIJER †

Men schrijft aan de „N. R. Ct.":

Te Londen is op 82-jarigen leeftijd overleden de bekende predikant dr. F. B. Meijer, wiens reputatie zich niet alleen over Engeland en Amerika, maar over geheel de wereld uitstrekte. Vele zijner geschriften, als: „Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus", „Israël, een vorst Gods", „Jozef", „Mozes", „David", „Elia", kabinetstukjes van Schriftuitlegging en geestelijk inzicht, zijn ook in het Nederlandsch vertaald. Hij stamde uit een oude koopmansfamilie, waar het Duitsche element zich gelukkiglijk met het Quaker-sentiment had verbonden. Evenals Spurgeon behoorde hij tot de Baptisten en F. B. Meijer heeft de voornaamste kerken van Londen als Regents Park Church en Christ Church, Westminster Bridge Road, jaren achtereen 's ochtens en des avonds weten te vullen. Boeiend redenaar, inspireerend leider der jongeren, beminnelijk en teeder zieleherder, toeverlaat der rijken en een engel voor de armtierigen, organisator par excellence, heeft hij tot den laatsten dag zijns levens zegen en zonneschijn om zich heen verspreid. Het was zijn vurigste wensch, „to be only God's errandboy" — hij is meer dan dat, hij is God's enthousiaste troubadour en een getrouw apostel van Jezus Christus geweest.

De Russische Baptisten en de Bapt. Wereldbond. Een der afgevaardigden der Unie van Baptiste Gemeenten in Rusland, bracht op de Alg. Vergadering van de Unie der Russische Gemeenten verslag uit van het Kongres van den Wereldbond, laatst gehouden te Toronto. Hij legde den nadruk op:

1. de toename aan getal en invloed van de Bapt. Wereldbond in alle deelen der wereld;
2. de merkwaardige eenheid der Baptisten en het mislukken der pogingen om verdeeldheid te bewerken;
3. de trouw der Baptisten over 't algemeen aan de

waarheid des Evangelies, inclusief de inspiratie des Bijbels en het verzoenend offer van Christus, Gods Zoon;

4. de hooge standaard van het godsdienstig en zedelijk leven wijd en zijd, sommigen (wordt opgemerkt) schijnen hun eerste liefde te verliezen maar dit gevaar wordt krachtig bestreden.

Het rapport merkt verder op, dat het „z.g.n. modernisme" probeert invloed te krijgen in Baptiste kringen, maar op tegenstand stuit en waar het de overhand kreeg, leidde tot afscheiding van het groote geheel.

Aangaande het werk van W. A. Fetler, ook in ons land niet heelemaal onbekend, wordt opgemerkt, dat men in een gesprek met hem te Toronto zijn afkeuring over zijn manier van werken te kennen gaf.

De Alg. Vergadering nam een resolutie aan, waarin zij haar voldoening te kennen geeft over den gezonden toestand en groei van de Bapt. beweging en haar instemming met de kritiek op Fetler's methode. L.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

Het ligt voor de hand, dat we met bovenstaande aan onze gemeenten denken; tot welke wij als menschen en Christenen met een bepaald levensbeginsel en levensvorm, naar 's Heeren wil willen behooren.

Het beginsel, van hetwelk onze gemeentelijke vorming en openbaring de uitdrukking zijn, grondt zich op het onfeilbaar Woord Gods, de Heilige Schrift. Dat te weten is bemoedigend en is de kracht en geruststelling van den geloovige, bij welke aanvallen van de zijde der wereld, van de godsdienstige en niet-godsdienstige en van den satan hij weerstand heeft te bieden.

Een welgegrond, gezond beginsel met eenzelfde geloof zijn de steunpilaren voor een gezegenden levensvorm, zoo in 't persoonlijk als in het gemeentelijk leven.

Het valt schrijver dezes wel eens op, dat ons gemeentelijk beginsel vaak misbegrepen, weinig geacht of geëerd wordt, niet slechts door buiten ons staanden, maar zelfs door sommige leden der gemeenten. 't Is dan alsof men zichzelven geen rekenschap geeft betreffende het standpunt, dat men in het leven heeft ingenomen en aangaande den ernst van het beginsel, dat men, naar men zegt, heeft aanvaard.

Wij achten het mitsdien niet overbodig en ongepast nog eens bepaaldelijk iets over het beginsel onzer gemeenten te behandelen.

Eerst dan iets over haren naam.

Wat zijn namen?

Op zich zelf gedacht immers slechts woorden en klanken. Alles komt aan op het voorwerp, dat genoemd wordt. Door die benoeming onderscheidt men, wat men door een naam aanduiden wil. Daarmede is vader Adam in zijn reinen staat reeds begonnen met de dierenwereld en ook met wat betrof de hem gegeven vrouw. Zoo onderscheiden wij nog de voorwerpen, de verschillende dingen en de verschijnselen, die we waarnemen in de natuur.

Zulks kan en mag ook geschieden op geestelijk en godsdienstig gebied. Zoo kan een naam terechtwijzend en van beteekenis zijn, om een qualificatie of aanduiding te geven van dingen, handelingen en van corpo-

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

40

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na een tijd van voorspoed kwamen allerlei tegenslagen. Hij kreeg veel met zich zelf te doen en begon te strijden met zijn zonden. God bewerkte hem nu niet meer door tegenspoeden, maar door bewijzen Zijner liefde. Hij was met zijn land bijzonder gelukkig, God had het kwade ten goede gekeerd. Hij gevoelde zich een onwaardige, die niet verdiende dat God hem liefhad. Maar eindelijk had hij den vrede gevonden, die hooger is dan het verstand, en voelde zich omspoeld door de zee van Gods liefde. Lofzingend ging hij op den morgen van dien dag naar buiten en begroette zijn vrouw, die reeds bezig was met het vuur in de open lucht.)

»Mij is erbarming wedervaren, erbarming, duizendmaal verbeurd!« klonk het uit het overvolle hart.

»Ja, vader?« Slechts dat eene woord ontsnapte op blijden toon haar mond. Vlug was zij in haar groote blijdschap bij haar man en hing aan zijn hals. Het langverwachte oogenblik was nu gekomen, het licht, dat den vorigen avond reeds zoo hoopvol had geflikkerd, was nu werkelijk met helderen glans overwinnend doorgebroken. Zulk een morgengroet had Zandberg zijn vrouw nog nooit gebracht en had het ook nog nooit kunnen doen! Welk gelukkig oogenblik was nu aangebroken! Gesproken werd er niet veel, maar de vriendelijkheid Gods werd des te dieper gesmaakt. Beiden begaven zich naar de primitieve bank, die aan de voorkant van het huisje stond. Hier moesten zij hand in hand enkele oogenblikken zitten en nadenken. Voor hen lag het zwaar bedauwde en helder door de zon beschenen land. Maar het geloofsoog zag meer het genaderijk bestuur van God dan het natuurlijk oog zag naar de wereld in den glans van den vroegen morgen.

Nadat zij hier enkele oogenblikken vertoefd hadden, gevoelden zij behoefte, naar binnen te gaan en de deur achter hen op slot te doen. De hemelsche Vader, die in het verborgene ziet, zag hen daar en hoorde hen en nam hun belijdenis en hun diepgevoelde dankbaarheid en hun beloften gaarne en genadig aan.

Het was een Zondagmorgen, die deze lichte uren van het nieuwe leven aanschouwde. Het noodzakelijke huiswerk en de voorbereidselen voor het kerkbezoek waren misschien nog nooit met zulke verheugde harten verricht. Alles werd zeer vlug gedaan. Zonder dat het afgesproken was, maakten beiden nogal haast met het werk, vrouw Zandberg bij het vuur en hij zelf met het vee en daarna vonden zij nog een poosje tijd om op de zonnige bank te verpoozen. Nog eens dachten zij aan hun geluk, daarna zongen ze.

Vrouw Zandberg had altijd graag gezongen en haar man had het altijd graag gehoord; maar nu zong ze nog liever en hij hoorde het nog liever dan anders, ja begon zelfs mee te zingen. En al kon zijn stem zich niet meten met de hare, toch zong hij van

raties, die we op bijbelschen grond gemeenten noemen.

Een naam moet het wezen te kennen geven, dat men wil aanduiden. Geschiedt dat niet dan mist men het rechtmatige van den aangenomen naam.

Deze regel behoort wel het allerbijzonderst te gelden onder het christendom, dat toch beschouwd wordt als de uitdrager van de waarheid van den God der waarheid in deze zoo zeer verleugende wereld. In hoeverre het christendom aan die ernstige, alles omvattende roeping beantwoordt, daarover spreken we thans geen beoordeeling uit.

Wij weten — Gods Geest zij geloofd — wat waarheid is, en welke verhevene, heilige beginselen en eischen de waarheid Gods ons stelt. Zij zijn allen gericht op ons tijdelijk en eeuwig heil. En over die beginselen en eischen hebben wij het nu, in verband met het beginsel, dat wij in onze gemeentelijke organisatie wenschen uit te drukken en hoog te houden.

De oorspronkelijke naam onzer gemeenten was: »Gem. van gedoopte Christenen«. Christen was voorwerp, gedoopt adjectief (bijvoegelijk). Die naam werd wat te gerekt geacht, en voor andere Christenen wat aanstootelijk. 't Is toen geworden »Baptist«, een naam, die in alle landen der wereld gegeven wordt aan geloovig en op eigen overtuiging gedoopten, volgens bijbelschen vorm.

Baptist (Grieksch Baptisein) beteekent »dooper« — niet gedoopte. Waar we in onze Hollandsche vertaling des Nieuwen Testaments lezen »Johannes de dooper«, daar vinden we in de Engelsche en Fransche vertaling: »Joh. de Baptist«.

Intusschen geeft de naam Baptist slechts ten deele te verstaan wat en hoedanig onze gemeenten zijn, en de gewone benaming »Baptiste gemeente« kan er grammatisch eigenlijk niet door. Baptistengemeente (gemeente van Baptisten) geeft een beteren zin. Doch de smaken en begrippen verschillen.

Meer van belang is, dat we in onzen levensvorm beantwoorden aan onzen naam. Op onze belijdenis van zonde en schuld voor God en van Jezus Christus als onze Verzoener door Zijn bloed, waardoor wij ons de vergeving onzer zonden bewust geworden zijn, gedoopt te zijn geworden, zegt o zooveel, of zegt alles, wat onze behoudenis aangaat; want er staat geschreven: »Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden«.

Het is de dure roeping der gemeenten en van ieder lid individueel, om hun goed recht op hun naam te handhaven, door hem beslist uit te leven. Geschiedt dit niet, dan zal 't ons weldra gaan als vele andere kerken en combinaties, die met klinkende namen uitkomen, maar in hunne beginselen en levensvormen hun naam verloochenen.

Wel sluipen, ondanks ons beginsel, soms onwaardige personen, die zich zelf en anderen bedriegen, onze gemeenten binnen, maar dat hebben de gemeenten in den Apostolischen tijd ook reeds ervaren, en de Apostelen waarschuwen in hunne brieven met veel nadruk tegen zulke personen. Het was er verre vandaan, dat de gemeenten of hare leiders dezulken inhaalden. De gemeenten moeten terwille van haar karakter en de eer

---

ganscher harte mee. O, wat waren de harten toch verblijd! In den eersten tijd hunner vestiging, toen vrouw Zandberg de leeuwerik erg miste, had zij, misschien in een lichte aanval van heimwee, vaak gevraagd: »Zijn er hier geen leeuwerikken?« Nu was zij met haar dankbaar gemoed en het uit de diepte der ziel naar boven gerichte lied zelf gelijk een leeuwerik.

Ja, nog schooner werd het, want voor de woning kwam spoedig een geheel leeuweriknest bijeen. De kinderen waren ook ontwaakt. Zich in de oogen wrijvend; gedeeltelijk nog in de nachtkleeren en met bloote voeten, kwamen zij naar buiten, gingen om de ouders heenstaan en zongen de een na den ander mee.

»Net als gisterenavond, niet moeder?« vraagde de een.

»Als gisterenavond, hè vader?« vraagt een ander.

»Zullen wij dat nu altijd doen? vraagt een derde, een nieuwe orde van zaken ontdekkend.

»Ja, kinderen, net als gisterenavond en nog steeds beter«, kan de vader op verheugden toon antwoorden.

»O, wat fijn, o wat fijn!« klinkt het van de eene kindermond tot de andere en de echo weerklinkt in de harten der ouders.

Toen de beide oudste zonen van de nieuwe farm gekomen waren, waar zij in het bijna voltooide nieuwe gebouw 's nachts sliepen, nam de vader hen enkele oogenblikken apart en deelde hun mede, hoe ook hij thans gelukkig geworden was en roemde in Gods genade door Christus Jezus.

Zij konden hem beide verstaan, want daar zij reeds eerder tot het geloof gekomen waren, hadden zij getrouw hun moeder geholpen om voorbede te doen voor den vader, in 't bijzonder in den laatsten tijd. Hij had daarom wel met minder woorden kunnen zeggen, welk een verandering had plaats gevonden, en zij zouden hem wel begrepen hebben. Maar hij sprak toch geruimen tijd met hen. Hij beleed hen, dat hij tot dusver niet in staat was geweest, zijn vaderplicht te volbrengen, om hen tot Christus te leiden, en hij wees op hun moeder, waaraan hij zoo veel te danken had en waaraan ook zij zoo veel te danken hadden.

Door zulk een belijdenis voor zijn eigen zonen bleek wel het duidelijkst, hoe volkomen zijn tot dusver zoo harde natuur verbroken was.

Nu nam ook Zandberg zelf den Bijbel ter hand om voor te gaan als priester van het gezin.

»Moeder«, zeide hij slechts, »waar staat het ook van die steenen en die vleeschen harten?«

En toen las hij: »En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwen geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het steenen hart uit uw vleesch wegnemen, en zal u een vleeschen hart geven!« Ezech. 36 : 26 e. v.

Daarop verheerlijkte hij Hem, die zijn trotsche natuur overwonnen had en hem den nieuwen Geest Gods uit genade had geschonken.

(Wordt vervolgd).

van haar Hoofd, en ook tot heil der betreffende personen, de tucht handhaven, al valt zulk een handeling ook pijnlijk.

Jezus Christus zegt: »Ik zal Mijne Gemeente bouwen«, en waar Hij dat doet, doet Hij dat naar Zijn eigen gegedachte en verordineering. Gelijk bij den tempelbouw door Salomo het materieel tevoren op verschillende plaatsen en door verschillende handen gereed gemaakt werd, om daarna opgevoerd en tot een gebouw samengevoegd te worden, zoo laat de Heiland nu nog door evangelisatie en zending het materieel voor Zijn Gemeente bereiden, en Hij doet tot de gemeente toe, die zalig worden.

Dat is toch heerlijk.

(Wordt vervolgd).

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gods zorg voor Zijn volk.

Exod. 15 : 22—17 : 7.

Les voor Zondag 23 Juni 1929.

Wij keeren terug naar de geschiedenissen van het Oude Testament en moeten dus voor deze les wel beginnen met een korte herinneringen aan de vertellingen van verleden zomer en herfst. De kinderen zullen nog wel weten, vooral als ze er eerst maar weer even in zijn, dat hun verteld is van Abraham, Izaäk en Jakob; en Jozef zullen ze misschien 't best kennen. Ga even heel vlug deze geschiedenissen door. Herinner aan enkele bijzonderheden uit de geschiedenis van Jozef en aan de komst van de heele Israël-familie in Egypte. Daarna aan de verdrukking en aan Mozes; de plagen over Egypte, vooral de tiende plaag worde even genoemd; dan dat Israël uit Egypte ging en op wonderbare wijze gered werd van de Egyptenaren, die in de Roode Zee omkwamen, terwijl Israël behouden aan de overzijde kwam.

Daarmee waren ze evenwel nog lang niet aan het doel van hun reis, want ze wilden naar het land Kanaän trekken; dat land toch had God aan Jakobs nageslacht beloofd. Maar Kanaän was nog ver. Een groote uitgestrektheid dor, woestijnachtig land lag eerst nog voor hen. Wij volgen nu in de Zondagsschool met onze gedachten het volk Israël op zijn tocht door dat woestijnachtige land. En dan zullen we zien, dat dit een moeilijke tocht was; moeilijk vanwege de dorheid der omgeving maar moeilijk vooral, doordat Israël zoo dikwijls ongeloovig en ongehoorzaam was. Maar we zullen ook zien, dat God in alle opzichten trouw voor Zijn volk heeft gezorgd.

De moeiten begonnen al heel spoedig, want nauwelijks waren de Israëlieten een eindweegs de woestijn in, of ze kregen gebrek aan drinkwater. Wat dat voor een heele volksstam beteekent kunnen we ons m. i. moeilijk voorstellen. Dorst is in de warme landen een kwelling, waartegen het menschelijk lichaam niet lang bestand is. Gelukkig duurde het dan ook niet lang voor Israël Spoedig vonden ze weer water. Men kan zich aller blijdschap voorstellen! Maar, o wee, wat zure gezichten bij de eersten, die gedronken hadden „Marra, mara", riepen ze; „bitter, bitter". Dat was wat. Opstand, v. 24. Doch God hielp. Want het kan niet van een stuk hout in orde gekomen zijn, dat hout was niet meer dan een zichtbaar teeken voor het werk Gods.

Nu volgt een vermaning met een belofte. Zoo althans zou ik v 26 vertellen. Nu, de Israëlieten zullen wel dankbaar geweest zijn en gedacht hebben: Wij hebben niets te vreezen, want God toont, dat Hij voor ons zorgen wil en kan. Want eerst hielp God hen zoo met het water en toen kwamen ze op een plaats waar 't zoo mooi was als men 't maar wenschen kon in de woestijn! Vertel van Elim.

Helaas, met Israëls dankbaarheid en geloof viel het niet mee. Nauwelijks waren ze uit Elim, of v. 2 en vervolgens. Tusschen v. 3 en 4 denken we ons een gebed van Mozes; dat komt mij ten minste zeer waarschijnlijk voor. V. 4, 5 en 6: brood; 6—8: vleesch — met een vermaning; 9, 10: een nieuwe indruk van de heerlijkheid des Heeren moest het schuldbesef versterken.

De verzen 11 en 12 bevatten een herhaling, die in de vertelling wel gemist kan worden.

Des avonds streken geweldige vluchten vermoeide vogels neer die gevangen konden worden. En 's morgens vond men rondom het leger iets, dat wel geleek op rijm bij nachtvorst. De Israëlieten namen het in de hand en zeiden tot elkander: „Wat zou het zijn?" Want ze kenden het niet. Mozes kon hun de zaak ophelderen, v. 15.

Vertel dan bijzonder over het dagelijks verzamelen -- en over den Sabbat, v. 16--31.

De verzen 32—36 beschouwe men als een algemeene opmerking van den schrijver. Vooral v. 35 laat duidelijk zien, dat de schrijver den geheelen afloop der geschiedenis kende. Men kan hier vertellen: Later heeft Aäron op bevel van Mozes een gouden kruik met manna gevuld om te bewaren tot een gedachtenis, zie Hebr. 9 : 4. En: zoolang de Israëlieten in de woestijn waren hebben ze van dit manna gegeten.

Men zou denken, dat deze wonderbare hulp van God hun toch wel voor altijd gerust moest stellen. Over hun murmureering moesten ze zich — zoo zou men denken — elken dag meer schamen. Doch alweer moeten we zeggen: „Helaas, Israël was telkens weer ongerust en boos".

Na korten tijd kwam het leger in de nabijheid van den berg Horeb, in de woestijn Sin. Vertel van watergebrek en woede des volks; hoe Mozes de toevlucht tot God nam en hoe God weer hielp.

Tot zoover voor heden. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Onze Jeugdarbeid en de volksaard.

Onlangs was ik te Leeuwarden op de jaarvergadering van een organisatie, die haar afdeelingen in bijna alle belangrijke steden en dorpen van Friesland heeft. Daar ik niets anders dan representatieve waardigheden meebracht van een zelfde organisatie eener naburige provincie, werd mij aan de tafel van het hoofdbestuur een gemakkelijke stoel ingeruimd, waarin ik den ganschen morgen en middag rustig heb kunnen zitten, kijken, luisteren en dommelen. Ook dommelen, want houd met een eerlijk hart je oogen eens open, wanneer de discussies soms met elkaar wedijveren in onbeduidendheid, terwijl de temperatuur een eindje boven de normale kamerwarmte is gestegen en de atmosfeer onzuiver is geworden door tabaksrook en gebrek aan zuurstof. De vergadering bestond indien niet geheel dan toch voor een zeer belangrijk deel uit volbloed Friezen en uit de besprekingen over gewichtige en andere kwesties kwam de typische Fries duidelijk naar voren.

En welke deze typische Fries is? Ik zou zeggen een vastberaden en volhardend mensch, in wien men gemakkelijk den fieren nazaat herkent van vele geslachten, die hard om hun vrijheid moesten kampen en die hun stukje grond met taai geduld op zee en meer hebben veroverd. Hij is de vrijheidlievende mensch, die een ingeboren afkeer heeft van drang of dwang en die zich niet gemakkelijk laat samenhorden onder de heerschappij van enkelen. Hij is de mensch, die tengevolge van zijn liefde voor onafhankelijkheid, alleen bereikt kan worden langs den weg van de redeneering, waarbij al heel spoedig in het licht zal komen, dat hij zijn naam — volgens sommigen beteekent Fries kant bewaren, d. i. aan den kant van het land bij de zee — eere aandoet in zoover dat hij graag aan den bovenkant wil wezen!

* * *

Het is dit typische van den Fries, dat mij aanleiding geeft om mij een oogenblik bezig te houden met het typische van de bevolking van enkele andere deelen van ons land. En welke deelen zal ik kiezen? Onze nijvere veenkoloniën? Neen, die moet ik wel voorbijgaan om de eenvoudige reden, dat daar de *menschen een mengelmoes* van allerlei rassen vertoonen, in het bijzonder van het Friesche en het Saksische. Wij hier zijn nog niet geëvolutionneerd tot een apart volk en hebben nog geen bijzonder geprononceerde trekken. Maar dat komt wel, tenminste volgens het oordeel van vele verstandige lieden, die in geldzaken even soliede moeten wezen als de bank. Zij zeggen, dat ons gewest Klein Amerika is en dat onze achter-achter-achter-kleinkinderen — dus dat is in onze snelvliegende dagen nog binnen afzienbaren tijd — ons volk verbluft zullen doen staan over de wonderen van den aardappel!

Ik denk echter aan de Graafschappers, de Overijselaren, Twentenaren, Drentenaren en vermoedelijk zijn er nog wel meer aren en naren, die tot deze groep moeten worden gerekend.

Hoe laat zich b.v. de typische Overijselaar kennen? Hij is *een* ja-broer. Hebt gij een ernstig gesprek met hem aangeknoopt over geschiedenis, kerk, politiek, of wat het ook zij, dan zult gij spoedig bemerken, dat hij u in alles gelijk geeft. Dat doet hij niet, omdat hij met u eensdenkend is, maar alleen om u te verstaan te geven, dat hij u op uw standpunt begrijpt en uw redeneering van dat standpunt uit juist acht. Hij is in zijn ja-knikken of ja-roepen niet onoprecht of oneerlijk. Hij wil daarin veel meer eerbiedig en waardeerend wezen. Gij proeft hierin den nazaat van een volksstam, die eeuwenlang door lijfeigenschap geknecht is geweest.

Verder is in den Overijselaar, tengevolge van het vroegere familieleven der Saksen, bijzonder sterk het stambewustzijn, de familie-zin ontwikkeld. Het is in het geheel geen uitzondering in den trein twee menschen van Overijsel te ontmoeten, die aanvankelijk vreemden voor elkaar waren, maar na een gezellig praatje van tien minuten elkaar recht hartelijk de hand schudden omdat ze ontdekt hebben van de zijde der vrouw dezelfde bet-overgrootvaders te hebben. Een goed Overijselaar leeft vanwege zijn familiezin meer communaal dan de Hollander of de Fries.

Het is dan ook dit besef van stamhoorigheid, dat den ras-echten bewoner van het oosten van ons land met afkeer vervult voor het buitengewone. Hij regelt zich bij voorkeur naar alles en naar het verleden en wil niet in de gaten loopen. Hij heeft het gevoel, dat het nieuwe bij hem past als een koningsvlag op een modderschuit; of om het wat eerbiediger uit te drukken: als Saul's wapenrusting bij David! En waar de logische argumentatie weinig of geen rekening houdt met familie-zin en gewoonten — zij lacht ze immers vaak uit of geeselt ze op onbarmhartige wijze — daar heeft de Overijselaar niet bijzonder veel met haar op.

* * *

Wij doen in onzen arbeid voor de jeugd verstandig rekening te houden met den volksaard.

Negeeren wij hem, dan is de kans heel groot, dat wij op rotsen ploegen.

Eeren wij hem, dan zullen wij de ontvankelijkheid voor onze boodschap niet weinig verhoogen.

Heeft de Heer ons niet geroepen om als visschers te zijn? Elke geroutineerde visscher weet wel, dat hij den aard van de visch zorgvuldig in aanmerking moet nemen, want anders gaat hij met een leeg blikje naar huis. Hij vangt geen snoek met wittebrood en geen baars met een stukje beschuit; en wil hij een aaltje binnenpalmen, dan kiest hij de schemeruren van den laten avond en nacht. Is het in ons te prijzen dat wij als jeugdwerkers ons met menschen dommer aanstellen dan met visschen?

Wie in Friesland de jeugd in aanraking wil brengen met onzen levenden Heiland, zal dogmatisch goed onderlegd moeten wezen. Hij zal zich moeten richten beide tot het hoofd en het hart, maar tot het hoofd niet in het minst.

En wie in Overijsel de jeugd aan de voeten van Jezus wil leiden, mag niet uit het oog verliezen, dat de jonge menschen van natuur een sterken familie zin en geen smaak hebben in *opschepperij*. Hij zal zijn best moeten doen om toegang tot hun woningen te krijgen teneinde daar het vertrouwen der ouders te winnen. Ook zal hij als een wijs mensch geprezen worden, wanneer hij langs den weg van de geleidelijkheid wandelt en zich onthoudt van methoden, die een te groote beproeving zijn voor het gewoonte lievende en het verleden-eerende gemoed.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

UIT DE GEMEENTEN.

BERGUMERHEIDE, Mei '29. Geliefde brs. en zrs. in onzen Heere Jezus Christus, de genade en vrede moge u worden vermenigvuldigd door Hem die het Hoofd is der Gemeente. Hiermede willen we u nog eens onze stem laten hooren door middel van ons orgaan „De Christen". Op den voormiddag van den hemelvaartsdag werden we door onzen geliefden br. Voorganger bepaald bij Ef. 1, waarbij ons treffend voor oogen werd gesteld w a a r o m en w a a r t o e Jezus ten Hemel voer. In dit onderwerp mag ieder kind van God zich wel laten wegzinken; het is een stok en een staf voor de vaak moede pelgrim, die hem ten dienste kan zijn op reis naar huis. Voor den middag hadden we door middel van ons gem. orgaan gebazuind „om 2 uur liefdemaal te Bergumerheide, komt brs. en zrs. met Ps. 66 v. 16 in 't hart". Nu, het bazuingeluid was voor velen het signaal om op te trekken en er waren in ons midden brs. en zrs. uit Drachten, Leeuwarden, Harlingen en Sneek, alsook een zuster uit Franeker. Na gemeenschappelijk gezang en bede, werd door onzen Voorganger nog een gedeelte van 's Heeren Woord gelezen en wel uit Hand 1, waar nog een kort woord aan toegevoegd werd. Daarna gaf een zuster getuigenis van de genade Gods over haar door Jezus Christus. Ze geliefde brs en zrs., dat zijn de maaltijden der liefde tusschen de verloste ziel en haar Verlosser, door wier geur het hart der aanwezige kinderen Gods verkwikt en bemoedigd wordt, om ook toe te treden en te zeggen, komt, hoort toe, o gij allen, die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mijne ziel gedaan heeft En zoo was het dat oud en jong getuigenis gaf van Gods wonderlijke liefde aan hen als zondaren bewezen. Zoo ging de tijd vlug voorbij en was al spoedig het oogenblik daar dat eenigen moesten vertrekken. Nu, ik vertrouw naar mijn eigen ervaring, dat hoewel we uitwendig ook gesterkt werden, we inwendig zeer genoten hebben, ons verliezende in de zalige liefde van onzen dierbren Jezus, en dat het ook nog tot een eeuwigen zegen mag zijn voor hen die in ons midden waren en nog geen vrede hadden gevonden in Jezus, is de hoop, die ons bezielde. Zoo is de hemelvaartsdag voor ons geweest een dag van verlustiging in hemelsch leven en het is mij nog [en ik hoop van allen] als hoor ik nog dat kostelijke lied van die twee zusters O, z o e k d a n u w t r o o s t b ij J e z u s. Geve de Heere, dat dit in ieder harte natrilt en zijn uitwerking hebbe, want daar alleen zijn we op de rechte plaats: bij Jezus. Zoo is voor ons de dag geëindigd en verlieten we elkander met de groete van lied 244 uit de zangb.

Voor een volgende maal hopen we, dat de Thomassen het niet buiten zoeken, maar zorgen dat ze in de zaal zijn.

Met zegenwensch en heilbede voor de Pinksterdagen van ons allen aan U allen,

de Secr., S. V. D. MEER

Eén br. en twee zrs. gedoopt.

Gemeente UTRECHT. In langen tijd heeft de Gem. alhier niets van zich laten hooren, maar nu moeten wij toch onze mede-brs. en zrs. deelgenooten maken van onze blijdschap. Zondag 12 Mei n.m. trad Ds. B. Planting van A'dam voor ons op teneinde drie jonge menschen door den H. Doop in de Gemeente op te nemen. Onze Voorganger nam tot uitgangspunt Matth. 28 : 20 : „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld".

Wat een troostwoord spreekt de evangelist zoo in dit laatste vers van zijn evangelie, en hoe juist weet de Heiland ons ook het bemoedigendste woord bij Zijn scheiden van deze aarde mede te geven. Hoe verder onze spreker dit onderwerp behandelde, des te duidelijker en des te troostrijker werden deze woorden voor ons en God geve ook in het bijzonder voor onze jonge br. en zrs.

Nadat de nieuwe leden nederknielden en de Gem. opgestaan was om Gods onmisbaren zegen voor hen af te smeeken, daalden zij af in het watergraf en zullen nu met ons tot Jezus' eer in nieuwigheid des levens wandelen.

Na deze plechtigheid schaarden wij ons om den Disch des Heeren. D. M., Secr.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van de Gem. Groningen f 153.42.

Jammer, deze post is 14 dagen na het sluiten der boeken ingekomen, zoodat het in dit jaarverslag niet vermeldt wordt.

RECTIFICATIE.

In De Christen no. 2076 van 26 April staat, van de Jongel.ver. Eben-Haëzer te Harlingen f 10.—, moet niet zijn Harlingen maar *Leeuwarden*.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

CORRESPONDENTIE.

N. N. te H. Schrijf mij a.u.b. even waarvoor de f 10.00 bestemd zijn. J. L.

W. de J. te D. Uw Ingezonden is de C. d. U. ter goedkeuring toegezonden. De maandelijksche herinnering zou een kleine advertentie worden. E.-R.

Dankbetuiging

Ondergeteekenden betuigen langs dezen weg ***hun hartelijken dank*** aan allen, die belangstelling hebben betoond bij hun 40-jarig Jubileum, den 11 Mei j.l.

REINDER J. POLITIEK
en
ROUKJE POLITIEK—IDSERDA

Makkum, Mei 1929.

INGEZONDEN.

Workum vraagt hulp!

De Workumer Gemeente laat een, voor haar ongewone klank hooren.

Workum vraagt hulp! Financieele hulp van hare zuster-Gemeenten.

Een ongewoon geluid als gevolg van, niet te noemen, ongewone omstandigheden.

De poging, aangewend door middel van circulaires, zag men gaarne ondersteund door middel van »De Christen«. Zij plaatst dus ook deze letteren.

De Gemeente Workum twijfelt er niet aan of hare zuster-Gemeenten zullen haar in geen deele teleurstellen, maar integendeel spoedig helpen.

Gelieve er op te letten dat er haast bij is, gezien de datum die de Gemeente gesteld is.

Geldzendingen gelieve men te doen aan :

P. HORNSTRA, Zuid, Workum.

Gaarne bevelen wij bovengenoemde zaak nog eens hartelijk in Uwe liefde aan.

Voorts gelooven wij dat U de Gemeente Workum in Uwe gebeden gedenkt.

H. G. V

Menno Simons over het Schriftgezag.

Hij schreef:

„Geliefde lezers! ik vermaan u en raad u, wanneer gij uwen God van harte zoekt en niet bedrogen wilt worden — verlaat u niet op menschen en menschenleer, hoe oud, heilig en heerlijk zij ook mogen beschouwd worden: want de eene theoloog bestrijdt dikwijls den anderen, in den ouden zoowel als in den nieuwen tijd; maar verlaat u alleen op Christus en Zijn Woord, op de onbedriegelijke toelichtingen Zijner heilige Apostelen, dan zult gij door Gods genade voor alle valsche leer en des duivels geweld bewaard blijven, en met een vrij en vroom gemoed voor uw God wandelen.

Allen, die eenvoudig en deemoedig bij het profetische, evangelische en apostolische Woord Gods blijven en vast daaraan gelooven, al verstaan zij het niet op elk punt, en al kunnen zij 't niet alles verstaan, zich nochtans voor alle menschelijk disputeeren, uitleggen en verdraaien wachten, zullen door Gods genade in alle aanvechtingen bestaan en hun levenlang met een rustig en blijmoedig geweten voor hun God wandelen". N. v. B.

BONTE STEENEN.

Rockefeller Jr.

Deze wereldbekende Kapitalist gaf in het vorige jaar 250000 Dollars voor het weldadigheidsfonds der Noordelijke Baptistengemeenten. Hij stelde zich een eisch en verplichtte zich om op iederen Dollar, die meer dan de som voor de gewone huishouding berekend was, inkwam, één Dollar te leggen, tot een bedrag van ten hoogste een vierde millioen. Dit doel werd bereikt. Er kwamen 85000 Dollars meer in dan de begrooting vorderde, in 't geheel 4 750.000 Dollars. In dit jaar (1928) heeft Rockefeller Jr. die aanbieding herhaald. Er kwamen nu 20 millioen Mark in (12 millioen Gulden) voor weldadigheidsdoeleinden. N. v. B.

No. 2081 VRIJDAG 31 Mei 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De vrijheid van een Christen.

„*Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders! alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vleesch; maar dient elkander door de liefde*". Gal. 5 : 13.

Wie beluistert in de woorden van bovenstaand opschrift niet klanken, die hem of haar aangenaam in de ooren klinken?

Wie stemt niet gaarne mee in in het lied van de vrijheid van een Christenmensch? Is het niet het lied geweest, dat Luther weer zoo krachtig heeft gezongen in het begin van de reformatie?

Ja waarlijk — Christenen zijn menschen, die tot vrijheid zijn geroepen. »Vrij van de wet, o vreugdevol leven«, zoo wordt immers nog dikwijls spontaan gezongen?

— o —

Door wie zijn de christenen tot vrijheid geroepen? 't Is Christus de Heer, Die bevrijdt! 't Is de Zone Gods, Die hier neerdaalde op aard. Hij heeft de macht der zonde verbroken! Hij alleen kan waarlijk vrijmaken!

— o —

Welke is nu de vrijheid, waarmee Christus vrij maakt?

De woorden van bovenstaande tekst waren gericht aan de Galaten. De Christenen aldaar waren weer op weg wettisch te worden. De werken der wet kwamen weer op de voorgrond te staan.

Vrij scherp (3 : 1) spreekt Paulus ze aan en tracht hen te overtuigen, dat het leven en de ware vrijheid niet tot de mensch komen door de werken der wet; dat Christus de verlossing heeft gebracht van de vloek der wet en dat men alleen gerechtvaardigd wordt door het geloof in Zijn evangelie.

Het is de Geest, Die levend maakt, Die vernieuwt en verrijkt en dat alles niet uit de werken der wet.

De Geest maakt vrij!

Gij zijt tot vrijheid geroepen broeders, zoo spreekt de dienstknecht des Heeren en hij legt de nadruk op het persoonlijk voornaamwoord — gij. Dus: *gij* zijt tot vrijheid geroepen.

Nog eens — welke vrijheid bedoelt hier de Heidenapostel?

Niet dié vrijheid, die hélaas ook nog voor menig Christen hetzelfde schijnt te beteekenen als anarchie, als bandeloosheid.

Er zijn Christenen, die zich natuurlijk nooit tot iets verplichten; die er niet aan denken, om zich neer te leggen bij een besluit door de meerderheid genomen; die zich in geen geval willen binden aan een bepaling, omdat ze tot vrijheid zijn geroepen!

Gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vleesch, zoo vermaant de apostel Paulus. Hermann Menge vertaalt: misbruikt de vrijheid niet als een vrijbrief voor vleeschelijke lusten.

Het vleesch strijdt nog altijd tegen de Geest en omgekeerd. Nog altijd liggen deze twee grootmachten met elkaar overhoop. Nog steeds vinden er schermutselingen plaats, meestal gevolgd door hevige gevechten. En dan schijnt het menigmaal, of die eene macht, die van deze wereld is, zal overwinnen.

Maar Gode zij dank — wij weten, dat de Geest de zege zál behalen, dat het dienen van onszelf niet de minste eeuwigheidswaarde in zich sluit en dat het dienen van elkaar de schoonste en edelste vruchten afwerpt.

Christenen zijn vrije menschen, ja waarlijk! Maar het is geen vrijheid, die ons tot een vrijbrief is. 't Is niet een vrijheid, die cirkelt om het eigen »ik«; die onszélf alles veroorlooft en nooit geen rekening houdt met de begeerten en behoeften van de medemensch.

Neen — de vrijheid, die Paulus bedoelt en die ook ongetwijfeld overeenkomstig de eisch van Christus is, is dié vrijheid, die gebruikt wordt, om elkaar door de liefde te dienen.

En wanneer men elkaar gaat dienen, dan houdt men er rekening mee, dat men niet een op-zichzelf-staand individu is. Dan gaat men zijn eigen ik-perspectief overwinnen door de objectiviteitsgedachte!

En hoe is dat nu mogelijk?

Door de liefde! Want liefde onderscheidt heel scherp, vermag de dingen fijn aan te voelen. Liefde is nog altijd een onmisbaar factor, die ons tot ware menschen maakt, die ons mensch-zijn adelt.

Zijt gij tot vrijheid geroepen?

Dan moet dat blijken aan uw dienen aan en voor de ander.

Maar geeft men dan niet te veel prijs van zijn eigen vrijheid? Wanneer deze vrijheid ons noopt, ja wanneer ze ons zedelijk verplicht tot het dienen van de ander, kan men dán nog wel spreken van vrijheid?

Ja zeker!

Weet ge, wat echte christelijke vrijheid is?

Dat ge namelijk zóóveel prijs geeft van uw eigen vrijheid, dat ge daardoor in staat zijt uw medebroeder, ja uw Gemeente en daardoor ons gemeenschappelijk Baptistisch werk, beter te kunnen dienen.

Dat beteekent niet een prijs-geven van eigen zelfstandigheid, maar het is een verstaan van de vrijheid van een Christen; van een vrijheid, die ons tevens bindt aan de Christus! En zou deze gebondenheid aan Christus ons niet tot véél verplichten?

Vrij en toch gebonden . . . . .

Verstaat ge het?

Gron. L. DE HAAN.

LOSSE SCHAKELS.

De godsdiensten der wereld. In »Die Christliche Welt« geeft Heering van Ruhla een statistisch overzicht van de getalsterkte der verschillende godsdiensten.

Van alle bewoners der aarde vormen de Christenen 35 pCt.; de Boeddhisten 27 pCt.; de Mohammedanen 15.4 pCt.; de Brahmanen 14 pCt.; de heidenen 8 pCt. en de Joden 0.6 pCt.

In Europa en Amerika behoort 95 pCt. van de bevolking tot het Christendom, in Australië 85 pCt.; in Afrika 5 pCt. en in Azië 2.8 pCt.

Van alle Christenen ter wereld zijn er 68 pCt. woonachtig in Europa, 25 pCt. in Amerika, 4.6 pCt. in Azië; 1.4 pCt. in Afrika en 1 pCt. in Australië.

Van alle Christenen zijn 68 pCt. Katholiek, waarvan 47 pCt. R. K. en 21 pCt. Gr. K. en 32 pCt. Protestant en van de Christenen in Europa zijn 74 pCt. Katholiek (47 pCt. R. K. en 27 pCt. Gr. K.) en 26 pCt. Protestant.

De verhouding tusschen R. K. en Protestant is dus over de wereld 3:2, in Europa 2:1 en in Duitschland, naar de schrijver er aan toevoegt 1:2, omdat in Duitschland een derde van de bevolking R. K. en twee derde Protestant is.

Honderd jaar geleden en thans. In het »Journal des Missions évangéliques« vinden we onder bovenstaand opschrift het volgende medegedeeld:

Een eeuw geleden waren Azië en Afrika nog bijna geheel voor het Evangelie gesloten; er was slechts een handjevol zendelingen. Thans zijn er 25.000 protestantsche zendelingen werkzaam.

Toen was de bijbel vertaald in 25 talen en dialecten, nu in meer dan 800.

Toen offerde men enkele duizenden voor de Zending, nu geven de protestantsche Christenen meer dan 150 millioen jaarlijks.

Vroeger waren er geen inlandsche voorgangers en helpers, thans bedraagt hun aantal 112.000.

Honderd jaar geleden was er geen enkele vrouwelijke zendeling, tegenwoordig zijn er meer dan 600.

Toen waren er slechts enkele zendingsscholen, thans zijn er meer dan 35.000 scholen en protestantsche kweekscholen, met pl.m. 2 millioen leerlingen.

Een eeuw geleden was er geen zendingspers, nu verspreidt de Zending meer dan 400 bladen en tijdschriften.

Toen werd er, behalve door de Moravische Broeders, door bijna geen enkele kerk aan Zending gedaan, tegenwoordig heeft elke ware kerk haar in- en uitwendige Zending.

Voor honderd jaar was er geen enkel zendingsziekenhuis, thans zijn er 700, die van de Zending uitgaan.

L.

ZENDING.

I.

Het Mei-No. van de »Missionary Herald« bevat als gewoonlijk een kort overzicht van den arbeid in het verloopen jaar, 1928. Het begint met een herinnering aan Carey's woorden in zijn preek op 31 Mei 1792: »Verwacht groote dingen van God, tracht naar groote dingen voor God«. Het was het begin voor de oprichting van het zendinggenootschap, want op den 2den October van datzelfde jaar verbonden twaalf mannen zich om een genootschap te vormen tot verkondiging van het Evangelie onder de heidenen. Staande de vergadering werd 13 pond sterling, twee shillings en zes stuivers of f 157,50 bijeengebracht en den eersten penningmeester Reynold Hogg ter hand gesteld. Het mostaardzaad is in de 137 jaren van zijn bestaan tot een grooten boom geworden, maar in het begin ondervonden deze twaalf opvolgers van de Apostelen weinig bemoediging en veel onverschilligheid, ongeloof en zelfs tegenstand van vele gemeenten en hun leiders. Sommigen zeiden, dat de »gave der talen« eerst uitgestort moest worden eer men aan zoo iets beginnen kon; anderen dat alleen de uitverkorenen zouden behouden worden en dat deze er wel zouden komen ook al gingen zij er niet heen om hun Christus te verkondigen; nog anderen, dat de zaak op zich zelve wel goed was, maar dat men toch niet beginnen moest om alle gemeenten er in te betrekken enz.

Maar een werk dat uit God is kan niet gebroken worden, en ondanks veel strijd en ontelbare moeilijkheden van allerlei aard breidde het werk zich uit, en nu zijn er 159 mannelijke zendelingen, 136 zendelingsvrouwen en 132 ongehuwde zendingszusters die door hun woord en hun wandel en hun helpende handen de liefde Gods verkondigen onder degenen, die leven in duisternis en schaduw des doods. De vooruitgang is vooral in de laatste 50 jaren merkbaar. In 1878 had het Genootschap in Engelsch Indië en China 40 zendelingen in dienst. In 1879 gingen de eerste zendelingen naar 't Congoland, en nu allen samen geteld zijn er 427 mannelijke en vrouwelijke arbeiders werkzaam op de verschillende zendingsvelden van onze Engelsche broeders.

Deze kolossale uitbreiding is mede een gevolg van

de erfenis van den heer Robert Arthington, tot een bedrag van 466926 ponden sterling, of f 5.603.112. Deze kolossale som moest echter gebruikt worden voor *nieuwen arbeid*, en dit was het groote bezwaar, dat er aan verbonden was. Er behoorde veel geloof en vertrouwen toe om het geld aan te nemen op deze voorwaarde. Want hoeveel werk kon er mede aangevangen worden! En hoe zou het later in stand moeten gehouden worden? Zouden de gemeenten in staat zijn en gewillig om dat alles gaande te houden? Maar het Genootschap vreesde ook den Heer, Die hun deze krachtige hulp wilde schenken, door ongeloof te bedroeven en aanvaardde de erfenis. Het geld is gebruikt voor nieuwe stations hospitalen, scholen, enz. enz. en nu is het fonds uitgeput, en staat het Genootschap voor de instandhouding van dit alles, en is het geen wonder, dat wij in het verslag lezen: »De toestand is ernstig en drijft ons tot God en tot het gebed«. Het boekjaar eindigt met een tekort van f 228.000, want door de uitbreiding van het werk werden ook de loopende uitgaven steeds grooter, en in de laatste paar jaren hebben de gemeenten behalve de gewone gemeentelijke uitgaven en bijdragen voor de zending ook nog een kapitaal van ruim f 3.600.000 bijeengebracht voor een pensioenfonds voor oude en invaliede voorgangers en hun weduwen en weezen en is het dus niet te verwonderen, dat het tekort zoo groot is. Maar de Heer, Die tot hiertoe heeft geholpen, zal ook verder zorgen.

Nu nog iets over de ons meer bekende zendingsvelden, Congo en China. Terwijl in Belgisch Congo, waar de meeste stations zijn, de zending den steun der Regeering geniet, is in Portugeesch Congo veel tegenwerking. Zoo mag b.v. op Roomsch Catholieke scholen het onderwijs gegeven worden in de landstaal, maar op de Bapt. en andere scholen is dit verboden, en moet uitsluitend de Portugeesche taal worden gebruikt en ieder begrijpt, dat dit voor de inlanders een groote moeilijkheid is, en dat het ook een groote hinderpaal is in het zenden van inlandsche onderwijzers en evangelisten naar de dorpen.

Van Yakusu vernemen wij alle bijzonderheden door onze zendingszuster G. Reiling, en wat zij ons mededeelt, is niet te vervangen of aan te vullen door aanhalingen uit een zeer beknopt rapport.

Uit Wathen klinkt een toon van blijdschap en dankbaarheid. In nieuwe dorpen werden onderwijzers geplaatst, en van de bijdragen der gemeente, konden de 90 onderwijzers en evangelisten hun salaris ontvangen en bleef er nog een batig saldo over. De groote kostschool telde gemiddeld 230 leerlingen, behalve de dagleerlingen, en een cursus in het Fransch is aan de andere lessen toegevoegd. De industrieele afdeeling ging goed vooruit, en geregeld werd onderwijs gegeven in steenen bakken, bouw- en timmerwerk, het maken van rieten stoelen, landbouw, naaien en breien.

Ook uit Thysville, dat vroeger tot Wathen behoorde, maar wegens de uitgebreidheid van het werk een afzonderlijk station werd, evenals Kibentele, zijn de berichten moedgevend. Het ledental bedraagt 1394 en het aantal onderwijzers en evangelisten in de 124 aan het station verbonden dorpen is geklommen tot 129, die alle door de gemeente onderhouden worden.

In Kibentele had de gemeente 44 leden door den dood verloren, 35 keerden naar Portugeesch Congo terug en aan 49 had men de gemeenschap moeten ontzeggen, waarvan 9 echter met berouw terugkeerden. Er waren 76 gedoopt, zoodat het jaar eindigde met 1420 leden, en 84 onderwijzers en evangelisten die geheel of gedeeltelijk door de gemeente onderhouden werden. Twee flinke steenen kerken werden in het afgeloopen jaar te Ndonda en Kikongo gebouwd. De school op het station telt 133 leerlingen. In de scholen op de dorpen waren ruim 400 kinderen, die bewijzen hadden gegeven goed te kunnen lezen. En als we ook de berichten lezen van de andere 7 stations, dan moeten we zeggen:

Wat een rijke oogst in 't Congoland na 50 jaren arbeid. (Wordt vervolgd).

A.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

II.

Het laatste wat het Hoofd, voor Hij ten hemel voer, met betrekking tot Zijne Gemeente bevolen heeft, is dit, de door het Evangelie toebereiden — de tot leerlingen (discipelen) gemaakten — te doopen — te doopen tot de gemeenschap met den Drieëenigen en tot de gemeenschap met Christus' dood, begrafenis en opstanding, en tot één lichaam, de Gemeente. En vervolgens de gedoopten te leeren al de geboden des Meesters te onderhouden.

De Baptistengemeenten staan op geloovig — bijbelsch standpunt. Dat is de wortel van hun beginsel en van hun levensvorm. Dat beginsel is ook in hare statuten kortelijk omschreven.

Het gemeentelijk samenvoegen in bijbelschen zin en geest wordt door ons voor den wasdom en opvoeding der geloovigen onmisbaar geacht. Vergenoegen andere kerkelijke corporaties zich met in hunne belijdenisschriften uit te spreken: »Wij g e l o o v e n in de gemeenschap der heiligen«, de Baptisten trachten onder biddend opzien tot God, die gemeenschap practisch mogelijk te doen worden, en de vermenging met de wereld en de kinderen Gods te vermijden, de geloovigen in Christus als de wezenlijke leden van 's Heeren Gemeente te verzamelen, als zijnde getrokken uit deze tegenwoordige booze wereld naar den wil van onzen God en Vader (Gal. 1 : 4); opdat de Gemeente zoo, als het uitsluitend eigendom van haren Verlosser, openbaar worde, en de toegang openzette om allen in liefde te ontvangen, die van ganscher harte gelooven en als zoodanig wenschen gedoopt te worden volgens den wil des Heeren.

De Schrift toch leert duidelijk, dat hetgeen uit het vleesch geboren is (de natuurlijke geboorte) vleesch is; dat de onwedergeboren mensch, vanwege de zonde, verdoemelijk is voor God, en door eigen kunstmatige verandering van levensvorm of willen of trachten, nooit in Gods gemeenschap kan opgenomen worden; en dat voor God alleen geldt een nieuw schepsel (schepping) in Christus Jezus (ook niet de geboorte uit Christenouders); dat de Gemeente is een lichaam van zuiver geestelijken aard, en dat men om tot zulk een lichaam te behooren een geestelijk mensch in Christus moet worden door het geloof, en dat men zulks alleen wordt

door de geboorte uit den Geest, of de wedergeboorte, door het woord der waarheid (Jak. 1 : 18).

Doch daaraan hebben wij dan ook genoeg om volkomen gelukkig, zalig te zijn, en in staat om op te wassen in kennis en genade van Jezus Christus; meer en meer zich waarlijk vrij te weten, ten einde den wil van God te doen en tot een zegen Gods gesteld te worden onder ons geslacht en volk.

Wetende met Christus gestorven, begraven en opgestaan te zijn worden wij door den Heiligen Geest ook Zijne opstandings*kracht* deelachtig. En wie of wat zal ons dan scheiden van de liefde Gods, gelijk we die in Christus kennen? In Hem zijn we meer dan overwinnaars. Wereldhelden en overwinnaars — zooals zij zich zelven achtten, zijn toch eindelijk overwonnen geworden, gevallen en vaak te schande gemaakt; een Christen staat veel hooger, is een eeuwige overwinnaar geworden.

Dit zijn machtige en heerlijke waarheden, onbegrijpelijk voor een onwedergeboren mensch; want ze geven Gods werk te aanschouwen. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hieraan moeten Gods kinderen elkander gedurig herinneren in hun gemeenschapsleven, en dat is het heilrijke van gezond gemeentelijk leven.

Beginsel en doel der Gemeente is bij elkander te trekken en te houden, wat bij elkander behoort, en te vereenigen, wat door God één gemaakt is. Dit is geheel naar den aard en 't karakter der N. T. Gemeente, ziet maar o. m. Hand. 2 : 42—44.

Deze wereld en daarom de kinderen dezer wereld en de Gemeente moeten onderscheiden worden; niet zóó dat de Gemeente zich verheffe boven alle menschen, maar om in den geest van haar Hoofd en Heere de dienaresse der wereld te zijn, dienstbaar tot aller menschen heil. Naarmate de Gemeente die roeping behartigt, zal ook binnen haar de waarheid betracht worden in liefde en zal er alleszins een opwassen zijn in Hem, die het Hoofd is, n.l. Christus (Eph. 4 : 15). Hierin moet de Gemeente zich onderscheiden, ook van allerlei wereldsche godsdienstvormen. Christus heeft geen gemeenschap met Belial, zoomin als het licht met de duisternis. Daarom zegt de Heere: »scheidt u af en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere de Almachtige« (2 Cor. 6).

Zoo kan de Gemeente een koninklijk priesterdom op deze aarde zijn, om Gode welbehagelijke offeranden op te offeren, en in de geheele wereld tot een zegen en een voorbidster te zijn.

Van haar gaat meer invloed ten goede uit in deze wereld dan te berekenen is en dan men in den regel meent. Dit is hoog noodig in deze, uit geestelijk oogpunt bezien, zoo jammerlijke wereld en doodelijk kranke menschheid. 't Moet de Gemeenten tot ernst en ware eenvoud aansporen, om in de gemeenschap des Heiligen Geestes aan hare roeping te kunnen beantwoorden, en zelve meer geheiligd te worden, en toebereid voor de komst van haren Heere, die zeker komen zal, op Zijn tijd! N. v. B.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

41

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na een tijd van voorspoed kwamen allerlei tegenslagen. Hij begon te strijden met zijn zonden en door Gods goedheid bewogen werd het licht in zijn ziel, zoodat hij kon zingen: „Mij is erbarming wedervaren". Het was op een Zondagmorgen, dat het tot een volle doorbraak kwam en nu ging hij zelf ook voor in het lezen der Schrift en in het gebed. Zoo aanstonds zou men naar de kerk gaan.)

Gelijk een alles doorstralende, milde zonneschijn overviel een opgewekte, vroolijke stemming het geheele gezin, die vooral tot uiting kwam in het bewijzen van liefde tot de ouders. De oudste kinderen begonnen er mee en de jongeren volgden vanzelf.

»Vader, Hendrik en ik zullen vandaag beide oppassen. Wij hebben het al met elkaar besproken«, zeide Willem.

Daar de diefachtige kaffers namelijk wisten, dat de familie Zandberg om dezen tijd nu eens op de eene, dan weer op de andere farm vertoefden, lagen zij steeds op de loer, om als de kans schoon was te stelen. Daarom kon het geheele gezin ook niet vertrekken.

Vader en moeder moesten echter vandaag bijelkaar zijn en naast elkander zitten, die gedachte scheen bij iedereen te hebben postgevat.

De beide andere jongens wilden daarom ook iets doen.

»En ik kan de ossen wel drijven!«

»En ik kan wel sturen!« riepen Ernst en Karel, als mannen resoluut aan het werk gaande, doordat de een de lange ossenzweep ter hand nam en de ander zijn plaats naast het eerste paar ossen innam.

»Is er vandaag iemand jarig?« vraagde de vierjarige Martha.

»Neen, niemand viert vandaag zijn geboortedag«, zeide haar grootere broer, aan wien zij haar vraag gericht had.

»Eigenlijk toch wel«, fluisterde vader in het oor van moeder.

»Vandaag is het alleen maar Zondag, maar een heel prachtige Zondag« had de huppelende Rieka direct al geantwoord.

»En moeder, wanneer vader en moeder vanmiddag nog wat willen praten met elkaar, dan zal ik in de keuken wel op het eten passen«, bood Marietje aan.

Een groote lange zak, die opgestopt was met weeke bladeren van de maisstengels, werd dwars op den wagen gelegd. Voor vader en moeder was er geen ander baantje overgebleven dan plaats te nemen op deze zak.

Alle andere baantjes waren al weggenomen door de verschillende sollicitanten daarnaar. De kleinsten wachtten reeds vol ongeduld, dat hun beurt komen zou om op den wagen te worden getild. De kleine, levenslustige Rieka deed het woord voor hen allen, toen zij zeide: »En wij, en wij zullen bij vader en

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL

Amalekieten afgeslagen. Bezoek van Mozes' schoonvader. Voorbereidingen bij den Sinaï.

Exod. 17 : 8—19 : 15*a*.

Les voor Zondag 30 Juni 1929.

Voor deze week kan de vertelling zonder inleiding aansluiten bij die van de vorige week. In dien zelfden tijd gebeurde het, dat de Israëlieten overvallen werden door de Amalekieten, een zwervend volkje, dat er van hield om zich, waar dat maar mogelijk was, buit te verwerven.

In allerijl organiseerde Jozua de strijdbare mannen van Israël om het volk tegen de Amalekieten te verdedigen.

Terwijl Jozua op deze wijze deed, wat hem door Mozes geboden was, gingen Mozes, Aäron en Hur op een hoogte om den strijd te zien. Mozes had de staf Gods mee genomen en hield dien omhoog. Dat kan beschouwd worden als een gebed zonder woorden. Immers die staf Gods was het door God gegeven teeken, dat Mozes op de wondermacht Gods mocht rekenen. Zie Exod 4 : 1--5, 17 en 20. Zoo herinnerde M. God aan Zijn belofte. Met een klein beetje fantasie kan men zich gemakkelijk voorstellen, wat er verder gebeurde; en vertellen kan men het dan ook. Men vestige de aandacht vooral op de fijne samenwerking, die we hier zien.

Over de Amalekieten werd besloten, dat ze zouden worden uitgeroeid. Mozes bouwde een altaar, waarop ongetwijfeld een dankoffer is gebracht

Nu moeten wij even met onze gedachten terug. Toen Mozes door den Heer geroepen was om Israël uit Egypte te leiden, had hij een vrouw en twee zoons. Natuurlijk nam Mozes zijn vrouw en kinderen mee. Later heeft hij ze echter terug laten brengen naar zijn schoonvader [18 : 2]; misschien is hij bevreesd geweest, dat hun leed kon geschieden. Zoo waren ze dan weer bij Zippora's vader.

Maar nu was die eerste gevaarlijke tijd voorbij, en ik vermoed, dat Mozes bericht gestuurd heeft naar zijn schoonvader, dat hij nu wel zelf voor zijn vrouw en kinderen kon zorgen. Zoo zien we nu, dat Jethro Mozes bezocht en hem zijn vrouw en kinderen weer bracht. De begroeting was natuurlijk echt Oostersch: De schoonvader wordt in het verhaal genoemd; de vrouw niet!

Het spreekt vanzelf, dat Mozes veel vertellen moest, en Jethro, ofschoon een Heiden, bracht een dankoffer aan Israëls God, toen hij van zijn schoonzoon alles had gehoord [8—12].

Jethro bleef nog een paar dagen en zag al het werk dat Mozes te doen had, 13—16. Dat leek Jethro niet goed. Hij vond dat Mozes het veel te druk had en gaf hem een goeden raad, 17—23. Mozes zag in, dat zijn schoonvader gelijk had en volgde den goeden raad op, 24—26. Daarna ging Jethro weer naar zijn eigen woonplaats terug, 27.

In den tijd, waarin al deze dingen plaats vonden, waren de Israëlieten in de nabijheid van den berg Sinaï gekomen. Toen God Mozes riep om Israëls leidsman te zijn, had Hij gezegd: „Op dezen berg zult gij Mij dienen". Wat God daarmee had bedoeld, zouden de Israëlieten nu ondervinden.

Mozes klom een eindweegs den berg op, om te hooren wat God hem te zeggen had. En God kwam tot Mozes en sprak met hem. God herinnerde Mozes in 't kort aan 't geen er was gebeurd in Egypte, bij den doortocht door de zee en in de woestijn, zoolang ze daar nu in waren; hoe goed Hij hen had verzorgd: Alsof ze als jonge arenden op de vleugels van den ouden arend *gedragen waren*! En God beloofde: *Als gij* nu gehoorzaam zijt, dan zal Ik u steeds als Mijn bijzonder uitverkoren eigendom houden. Zeg dat maar tegen de Israëlieten.

---

moeder zitten en nog veel, veel meer met elkander zingen«, door een »ja, ja«, gevolgd van hen, die nauwelijks spreken konden. Vader en moeder lieten zich alles graag welgevallen.

Het werd op deze manier een feestelijke reis naar het huis des Heeren. Omschenen door de goedheid Gods, die zich in 't bijzonder sedert gisterenavond op zulk een weldoende wijze had geopenbaard, en verkwikt door het familiegeluk dat zoo duidelijk bleek, zaten zij zoo hand in hand en reden heen.

Wanneer zij niet door zulk een schare kinderen omgeven waren geweest, hadden zij zich best kunnen verbeelden, een bruidspaar te zijn op weg naar het stadhuis.

De kleinen wilden natuurlijk direct hun voornemen uitvoeren en »veel, veel zingen«. Moeder moest telkens een lied beginnen; wanneer zij echter vol ijver er op los zongen, lieten de ouders hen graag begaan naar eigen wijze en melodie, terwijl zij zelf op Gods wonderbare en genaderijke leiding, meer in zich zelf gekeerd, dankbaar terugzagen.

Aan het doel aangekomen, zorgde Zandberg er voor iets terzijde te blijven om niet te veel met de andere kerkgangers in aanraking te komen.

Hij wilde met zijn nieuwe ervaringen niet direct vervallen in de gewone begroetingen en het spreken over het weer en het vertellen van alle mogelijke nieuwtjes. Bijna vreesde hij dat het heilige, teedere, dat nu in zijn binnenste woonde schade zou lijden. Het zou niet door vreemde ademtocht bedroefd worden in deze oogenblikken.

Daarom liet hij eerst alle anderen het gebouw binnentreden en ging, tegen zijn gewoonte, als laatste binnen.

Hoe geheel anders kon hij nu het: »Jezus, leven van mijn leven« mee aanheffen! Helder en verblijd en voorzeker niet als laatste zong hij mee. Maar toen het tweede lied aangekondigd werd, moest de man met het nieuwe leven en het nieuwe geluk in het hart zijn getrouwe hulpe naast hem even aanstooten en met den vinger op het lied wijzen. Het was namelijk hetzelfde, waarmee hij zijn vrouw de boodschap van zijn nieuwe leven gebracht had: »Mij is erbarming wedervaren, Erbarming, duizendmaal verbeurd!«

Na het einde der godsdienstoefening, waarbij hij zoo geheel genoten had van de boodschap des Heeren: »Hij verkwikt mijne ziel! Mijn beker is overvloeiende!« (Ps. 23) gevoelde hij behoefte, alles aan zijn vriend Landman te vertellen. In het voorbijgaan greep hij diens trouwe hand, die hij eenigen tijd zelfs niet eens recht had willen aannemen en fluisterde met bijzondere nadruk op het woordje »mij«, Landman terzelfder tijd met zich meetrekkend, toe: »*Mij* is erbarming wedervaren«. Slechts een verheerlijkte glans in de oogen was het antwoord en dubbel graag volgde hij den pas bekeerde.

Een flink eind daar vandaan, waar zij niet licht gestoord konden worden, legden zij zich neer in de schaduw van een boom en hier vertelde de een en met toenemende blijdschap luisterde de ander. En bij dit vertrouwelijk samenzijn der vrienden was ook de tabernakel van Hem, die niet woont in een tempel, met handen gemaakt.

(Wordt vervolgd).

En de Israëlieten zeiden: „Al wat de Heere gesproken heeft zullen wij doen".

Mozes klom weer den berg op. Hij bracht de boodschap tot God, en God sprak weer tot Mozes. God zeide: Op den derden dag zal Ik hier op dezen berg zijn en tot het volk spreken. Dan zullen de Israëlieten ook werkelijk gelooven, dat Ik werkelijk met u spreek. Maak alles maar gereed. Er moet een hek aan den voet van den berg komen, want niemand mag tot den berg opklimmen. Ook moeten de mannen pas gewasschen kleeren aantrekken; en als ze dan hooren dat er langzaam op den ramshoorn geblazen wordt, dan moeten ze nader bij komen.

Mozes ging weer tot het volk, bracht zijn boodschap over en liet alles gereed maken. De volgende week zullen wij hooren, wat er daarna gebeurde. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Het kenmerk van Oude Pekela.

Op Hemelvaartsdag-morgen heb ik niet lang gepreekt tot bijzondere voldoening geloof ik, van degenen die waren komen luisteren. Ik wil hiermede niet zeggen, dat het gehoor maar een korte wijle genot had aan mijn meditatie en daarna een lange poos in eerbiedige houding zich ermee verveelde! Heusch niet, waarde vrienden! Wat ik u bekend wil maken is, dat onze godsdienstoefening met preek inbegrepen nog geen zestig minuten duurde. Het kon dezen keer niet anders, want ik moest om half twaalf al op mijn karretje zitten, tenminste, wanneer ik om ongeveer 1 uur te Winschoten wilde zijn ter bijwoning van den Zangersdag. Nu, ik kon op tijd vertrekken. Het weer was wel niet zooals men het gaarne zou willen hebben op een dag van uitgaan en genieten, doch toch moedgevend. Het windje zat in het noorden, maar maakte het mij niet lastig. Ik snorde met een matig vaartje — matigheid ook in het snorren siert den dienaar der gemeente — door de beide Pekela's en hield mij aanvankelijk bezig met de boerenbehuizingen, die alle schuin tegen den straatweg of het kanaal zijn aangebouwd. Zij vormen met den weg of het kanaal wel een hoek van 60 graden, zoodat degenen, die van Stadskanaal komen den indruk krijgen, alsof deze burchten van zuinigheid, vlijt en trots hun half den rug hebben toegekeerd en geen gemeenschap wenschen met de Samaritanen! Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat de Pekelders een eigenaardig volk zijn, uiterst gelocaliseerd en daarom niet weinig met zich zelf ingenomen, maar ik heb dergelijke mededeelingen zelden voor echte munt kunnen accepteeren. Dit weet ik wel — en ik ben er bepaald zeer dankbaar voor — dat onze jeugd te Stadskanaal en die van de gemeente te Nieuwe Pekela uitstekende relaties onderhouden, terwijl de gemeenten als zusters in den Heer met elkaar omgaan.

* * *

Wat mij dezo causerie in de pen heeft gegeven zijn niet de opvallende bijzonderheden van Nieuwe-, maar wel het kenmerkende van Oude Pekela. Ik kon mij dien middag er niet aan ontworstelen, hoe gaarne ik het ook wilde. En wat dat kenmerkende is? Neen, geen fabrieken, die hun heerschappij tot over den gaanbaren straatweg uitstrekken en den spot drijven met het moderne drukke verkeer en die zich geen lor van je aantrekken, wanneer je vanwege een nauwe passage en te hoog liggende rails in botsing komt met een medepelgrim, zoodat je met een paar gekneusde ribben op den grond blijft liggen. Ook niet de vele oude huisjes en winkeltjes, waarvan de voorgevels geheel in olieverf gezet en ter nabootsing van de voegen witgestreept zijn. Ook niet die lastige tollen, waarbij de tollenaren trouw de wacht houden, opdat geen enkele automobilist of motorrijder hun van tusschen hun hebberige vingers ontglipt en die je aanzien alsof zij wilden zeggen: „Jammer, dat de fietsen vrij zijn; wat hadden we dan een besten dag!" Ook niet . . . . . och laat mij toch gauw zeggen wat het wel is, want ik bemerk, dat ik het geduld wat op den proef stel. Het is het stilstaande, zwarte, dikke kanaalwater, dat zonder aanzien des neuzen, hetzij de neus het eigendom is van mensch of dier, een zeer onwelriekende lucht verspreidt. „Stel je voor", dacht ik onder het peddelen, „dat je hier je leven moest slijten". En intusschen werd ik met medelijden vervuld over enkele arme lieden, die zich in hun woonschepen in dit sopje stijf tegen den wal hadden genesteld.

Oude Pekela en stilstaand, onaangenaam-riekend water! Ik was blij, dat ik een goed kwartier later mij te Winschoten in de jeugdige, frissche levensstroom onzer zangers kon werpen.

* * *

En nu wend ik mijn oogen af van deze interessante, schoone en leelijke wereld met hun onbewogen poelen en kabbelende stroompjes om ze te laten dwalen door de gelederen van onze jeugdwerkers. Wat ik al lang had vermoed vind ik thans bevestigd, namelijk dat er onder hen ook van die stilstaande, onaangenaam-riekende plassen zijn. Zij zijn die Zondagsschoolonderwijzers en leiders van Jongelieden-vergaderingen en woordvoerders op andere bijeenkomsten, die zelve voortdurend teren en anderen aanreiken hetgeen zij vroeger hebben verzameld. Is de les bekend — en het duurt gewoonlijk niet zoo heel lang of bijna elke les is bekend — dan gunnen zij zich bijna geen tijd om ze te bestudeeren en in te leven. De oude wijze van behandelen beveelt zich als vanzelve bij ze aan en de oude voorbeelden worden vanzelve uit hun sluimer wakker — om parade te maken. En alles blijft oud, zoo akelig oud, tot zelfs de gebaren van den verteller of spreker toe. De luisterende schare die ziet en hoort, maar ook ruikt, gevoelt zich niet bijzonder gesticht door het aangebodene en gaat naar huis zonder iets mee te nemen.

Wij moeten er voor waken, dat wij als arbeiders in Gods Koninkrijk, als onderwijzers of leiders of getuigen — of liefdemaalsprekers of wat ook professioneel worden. Wie, eerdat hij leert of spreekt, zich eerst door God laat onderrichten en wie met Jesaja God begeert in den nacht en met zijn geest, die in het binnenste van hem is, Hem zoekt, zal van Hem de tong des geleerden krijgen.

Een geleerde, vermaard om zijn kennis van den bijbel en die van zijn opvoedkunde, besteedde voortdurend vele uren aan de voorbereiding van een bijbelles. Toen hem eens gevraagd werd, waarom hij zich zooveel moeite getroostte voor dingen, die hij wel tien maal had onderwezen, antwoordde hij: „Mijn jongens zullen van mij frisch water te drinken krijgen en geen water uit een riekende poel".

De secretaris onzer gemeente vertelde ons gisterenavond iets van de viering van het 55-jarig Zondagsschoolonderwijzersjubileum van zr. Fenna Brink te Veendam. Zij moet in haar antwoord op de vele verdiende huldebetuigingen o. a. hebben opgemerkt, dat zij tot op dit oogenblik de noodzakelijkheid heeft gevoeld om steeds opnieuw de lessen te bepeinzen en te bebidden, alvorens ze aan de jeugdigen uit te deelen!

Het woord van de trouwe, wijze en oude werkers, die de palmtakken van de zegepraal reeds hier op aarde in de handen dragen, mag voor ons, jongeren, niet wezen als een woord der roependen in de woestijn. Heeft de Heer hen niet gezegend uit Sion en hun het goede van Jeruzalem doen aanschouwen en hun hunne kindskinderen doen zien?

Laat ons waken voor de verleiding van de gemakzucht, opdat wij niet sprekend gaan gelijken op het zwarte, dikke, onwelriekende kanaalwater van Oude Pekela.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Provinciale Jeugddag in Friesland.

Begunstigd door allerprachtigst zomerweer, werd j.l. Pinkstermaandag onze vierde Friesche Baptisten Jeugddag gehouden te Leeuwarden op de bovenzaal van hôtel Klopma, Veemarkt.

Uit alle oorden van de Provincie kwamen de Autobussen aansnorren, en het mag wel even gezegd, dat er uit Haulerwijk drie groote Bussen, waarin meer dan vijftig jonge menschen vervoerd werden, aankwamen, en onwillekeurig dacht ik aan een hoofdman (Ds. Brandt) met zijn vijftigen.

Deze Jeugddag stond ditmaal onder leiding van Ds. van Dongen van Stavoren, omdat Ds. Barendregt, die de vorige drie jeugddagen onder zijne leiding gehad had, onze Provincie in het afgeloopen jaar verwisselde met Drenthe.

Onze Friesche predikanten waren op dezen Jeugddag tegenwoordig, wel een bewijs van medeleven met onze jeugdbeweging, terwijl ze hunne vrouwen ook hadden medegebracht, zoodat we ook met deze wakkere helpsters eens konden kennismaken. Zelfs onze theol. student, br. Brongers, met zijn verloofde ontbraken niet.

Op de gebruikelijke wijze werd deze vergadering geopend door den leider, en als no. 1 van ons program werd, na voorlezing van een schrijven van den vroegeren leider, Ds. Barendregt, dezen bij monde van Ds. van Dongen, hulde gebracht voor het jeugdwerk dat een drietal jaren op verdienstelijke wijze door hem is verricht.

Het zou natuurlijk te veel plaatsruimte vergen, wanneer het geheele program in al haar deelen zou weergegeven worden, en daarom wil ik volstaan met de hoofdschotels te gaan vermelden.

De verschillende opstellen en voordrachten, alsmede de improvisatie welke er gehouden werden, getuigden van de leiding des Heiligen Geestes waardoor onze jonge menschen waren bezield. Door velen werd eveneens gebruik gemaakt van de gelegenheid om een getuigenis te geven van de vreugde welke er in het hart leefde, door de persoonlijke bewustheid van vergeving van zonde. We beluisterden ook een woord van een jonge zuster, die voor 't eerst van haar leven, in het openbaar den Naam van Jezus als haar eigendom beleed. Voorwaar, het was een rijk gezegende dag!

Zoo nu en dan liet een Zangkoor hare liederen tot eer van God klinken terwijl er ook vier nummers werden gezongen door de gezamenlijke koren. Dat is ook altijd een woord van aanmoediging en opwekking waard om den samenzang te bevorderen, omdat er in den regel veel te weinig waarde aan het Evangeliseerend lied wordt gehecht.

En zoo mochten we met Gods groote liefde begunstigd, dezen vierden Jeugddag met een driehonderd jonge vrienden houden.

Het Comité, bestaande uit de broeders Ds. van Dongen, Stavoren, Voorz.; S. P. Hellingwerf, Harlingen, Secr. en S. v. d. Werf, Sneek, Penningm., hoopt binnenkort te komen met een voorstel voor de Wintercampagne.

Geve de Heere, dat er stroomen van zegen mogen neerdalen op de jeugdige schare in Friesland, opdat Zijn Gemeente worde gebouwd.

Namens het Jeugdcomité,
Secretariaat arlingen.

INGEZONDEN.

Deventer, 17 Mei 1929.

Waarde Brs. en Zrs. in Christus!

Onze gemeente verkeerde steeds in moeilijke omstandigheden. Want al was ons kerkje heel aardig en gezellig, het ontbrak ons steeds aan een lokaal waar de verschillende vergaderingen zooals Bidstond, Jongeliedenver., enz., enz. gehouden konden worden. Om al die vergaderingen in de kerk te houden, is in de eerste plaats ongezellig en ten tweede is het in de winter enorm duur aan licht en warmte. We waren dus noodgedwongen ook om in de winter wat zuiniger rond te komen, (wat voor een kleine gemeente van groot belang is) om een vergaderlokaal af te timmeren.

't Is dus gebeurd! Wij zijn God hartelijk dankbaar voor die uitkomst. Dus dan is het immers goed, zult U zeggen. Ja, in zooverre wel, alleen moet nu het geld er nog komen. Om nu deze onkosten te dekken willen wij D.V. in het laatst van Februari 1930 een bazaar houden, en verzoeken U beleefd ons hierin te steunen. Vele handen maken licht werk.

Daarom Brs. en Zrs. wilt U ons helpen? Ja? Dan kunt U dat doen door Uw gaven, in de vorm van geld of goederen aan onderstaande personen af te dragen, die het tenslotte in een zending aan ons overmaken.

De gemeenten wier namen hier niet bij vermeld zijn, willen misschien wel door middel van een lid of bestuurslid ons hun gaven doen toekomen.

God loone U voor Uwe hulpvaardigheid aan Uw medebrs. en zrs. in Christus.

Namens de Gem.,
De Bazaarcommissie.

Depôts:

E. Huizinga, Jacob Catstr. Hengelo (O.)
J. Wiersma, Oude Pekela
S. Houkes, Haulerwijk.
P. Buining, Z.binnensingel 10 Den Haag
H. J. Schüpperts, Zaadmarkt 88 Zutphen
W. Spranger, Veenenlaan 205 Hoorn
H. v.d. Heide, Noordvliet 11 Leeuwarden
P. Smit, Musselkanaal
W. Veenstra, Smitstr. 28[a] Oost A'dam
R. Zwaal, Zw. Binnenweg 34 Apeldoorn
J. H. Jansen, Rijnlaan 121bis Utrecht
H. Paalman, Vechtstraat 18 Zwolle
J. de Jong, Gelkingestr. 27 Groningen

MEDEDEELINGEN

„Broeders, bidt voor ons".

Onze broeders in Rusland hebben het op het oogenblik hard te verantwoorden. De leiders van het Sowjetregime hebben zich blijkbaar voorgenomen om allen godsdienst weg te hameren. Zij kondigden onlangs een nieuwe wet af, waarbij het de kerken of gemeentelijke vereenigingen verboden wordt zich met philantropischen, socialen en opvoedkundigen arbeid te bemoeien. Zij mogen geen stoffelijke hulp verleenen aan de eigen leden, geen bibliotheken er op nahouden, geen leeszalen meer openstellen, geen naaikransen en bijbellezingen en bidstonden voor vrouwen en jeugdigen bestendigen of organiseeren, geen sanatoria hebben noch medischen bijstand verleenen. Het decreet is er op gericht om vooral de Baptisten te treffen, want atheïstische ijveraars zien in deze hun gevaarlijkste vijanden. Het Uitvoerend Comité van het Baptiste Wereldverbond wendt zich tot alle Baptisten en Christenen met het volgende verzoek:

»Het Uitvoerend Comité van het Baptiste Wereldverbond, vergaderd te Detroit, Vereenigde Staten van Amerika, verzoekt dringend den Baptisten van elk ras en tong en allen overigen voorstanders van godsdienstvrijheid in alle deelen der aarde, om voortdurend en gezamenlijk te bidden ten behoeve van hun medegeloovigen in Rusland, en ten behoeve van alle anderen, wien in dat land vrijheid van godsdienst wordt onthouden en die aan vervolgingen en knevelarijen bloot staan, omdat zij hun geweten en God liever gehoorzamen dan de menschen.«

JOHN MACNEIL, President.
J. H. RUSHBROOKE, Algem. Secretaris.
CLIFTON D. GRAY, Vice-Secretaris.

Baptiste Onderwijzers.

Binnen afzienbaren tijd zal aan een Christelijke school op een eenigszins afgelegen dorp vermoedelijk een

Baptiste onderwijzer kunnen worden benoemd. Hebben wij in onze gelederen onderwijskrachten, die in aanmerking wenschen te komen? Gelieve naam en adres te melden aan Ds. WEENINK, Stadskanaal.

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van de Gemeente Hengelo, Pinksterkoll. f 31.20.

„ „ N. N. te H. f 10.—.

J. L.

Br. L. DE HAAN deelt aan de Com. der Unie mede, dat hij voornemens is midden Juni zijn studie te beeindigen en dat hij zich van af dien tijd voor den arbeid van onze Gemeenten disponibel stelt.

Namens de Com. der Unie,

B. PLANTING, Secr.

Het adres van candidaat L. de Haan is, na 7 Juni, te *Vriescheloo.*

HARLINGEN.

Het adres der Gemeente Harlingen is thans:

G. VISSER, Zuiderstr. No. 25 te Harlingen.

CORRESPONDENTIE.

Zr. N. N.[1] *te H.* Neen, een andere N. N. te H. was bedoeld, die eveneens f 10 voor dat doel gezonden had. Met uw zending was het wel in orde. Hartelijk dank er nog voor! In 't Vaderhuis, voor welks drempel ge staat, zullen ze 't u eens zelf zeggen, de noodlijdende broeders en zusters in Roemenië.

Zr. N. N.[2] *te H.* U had het vergeten te schrijven. 't Is nu in orde. J. L.

BONTE STEENEN.

CIJFERS, DIE OOK IETS ZEGGEN.

De stichting van wijlen den bekenden Evangelist Moody, het Bijbelinstituut te Chicago, groeit en bloeit nog steeds. In 't laatste schooljaar werden er meer dan duizend dagleerlingen, ter ontwikkeling en bekwaming in het werk des Heeren, opgeleid. En eveneens waren er duizend avondleerlingen. Deze leerlingen vertegenwoordigden kerken, gemeenten en kringen uit 42 Staten en 26 buitenlandsche rijken Ze behooren tot 27 verschillende evangelische gezindten. Uit Colleges en Universiteiten kwamen er 546, uit andere Theologische Seminaries 161 en uit Technische scholen 162 personen. Gedurende de zomermaanden werden 824 samenkomsten op de straat gehouden, die door ongeveer 50000 menschen werden bijgewoond.

Van duizenden bekeeringen zou te vermelden zijn.

[„Der Wahrheitszeuge"]. N. v. B.

Verloofd:

ALBERDINA PALMANS

en

ANTOON VEENDORP.

Amsterdam, 26 Mei 1929.

Nic. Maesstr. 65².

Linaeusdwarsstr. 37.

Heden nam de Heere tot zich onzen algemeen beminden broeder

Egbert van den Burg,

in den ouderdom van ruim 68 jaar.

Ruim 12 jaar was hij bestuurslid onzer Gemeente, waarvan de laatste 2 jaren als Ouderling.

Dit is de 2e Ouderling, die van ons heenging in '29.

De Heere vertrooste zijne kinderen.

Openb. 21 vers 4.

Namens de Gem. Deventer, HET BESTUUR.

Deventer, 27 Mei 1929.

10 Juni D.V. hopen onze geliefde Ouders

J. DOST

en

H. DOST—Beuker

hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Dat de Heere hen nog vele jaren spare, is de wensch van hunne dankbare Kinderen

H. DOST; Verloofde.

H. DOST.

J. DOST.

1 Korinthe 10 : 31.

Door 's Heeren goedheid werden wij verblijd met de voorspoedige geboorte van onze Dochter

Adriana.

A. v. d. HEUVEL.

E. v. d. HEUVEL—Vrieling.

Utrecht, 18 Mei 1929.

De Gem. Workum deelt nog mede dat stortingen [zie vorig No. van De Christen] kunnen geschieden op Postrekening No. 148765 van P. Hornstra, Workum.

Abonneert U op

„De Christen"

Den 23 Mei 1929 behaagde het den Heere, op 71-jarigen leeftijd, na een kortstondig lijden tot heerlijkheid te bevorderen, onze geliefde en trouwe broeder

JAN ZUUR.

Zijn gedachtenis zal tot zegening blijven.

Namens de Gem. Muntendam, de SECRETARIS.

No. 2082 VRIJDAG 7 Juni 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Mijn schatten.

Ik heb een schat meer waard dan goud,
Een erfenis daarboven;
Eén, Die de wacht er over houdt,
En niemand kan dien rooven.
'k Was d'armsten bedelaar gelijk.
Thans ben ik boven allen rijk.

Ik heb een liefde, teer en zoet;
Ze ontvlamt mijn hart en zinnen.
Eén, dien ik min in mijn gemoed;
Een, die mij steeds zal minnen.
Hij voert me uit alle strikken heen;
Hij is mijn liefde, Hij alleen.

Ik heb een kroon, een Koningskroon,
Van paarlen en robijnen;
Geen keizersdiadeem zoo schoon
Als op mijn hoofd zal schijnen.
Eens was 'k verachtlijk en veracht,
Thans ben 'k bekranst met hemelpracht.

Ik heb een huis van schittrend licht,
Waar 'k weldra word ontvangen.
Soms zie ik in het vergezicht
Met smachtend zielsverlangen.
Nu zwerf ik nog op vreemde kust;
Daar vindt mijn ziel voor eeuwig rust.

»Onze Hoop«.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Een zeker hoofdman.

Heer, ik ben niet waardig. Luc. 7 : 6.

Wie zou deze hoofdman toch wel geweest zijn ? Hij doet immers zoo geheel anders dan wij van hoofdmannen gewoon zijn.

Hij is Romein en daarmede is voor ons zijn godsdienstig denken voldoende sterk gekleurd, d. w. z. hij denkt in het geheel niet godsdienstig of het moest al zijn, dat de overtuiging, dat godsdienst een uitstekend middel is om het domme volk onder den knie te houden, ook tot het godsdienstige denken moet worden gerekend.

Hij is soldaat en behoort tot den officierenstand en daarmede is ons zijn zelfverheerlijking duidelijk genoeg geteekend. Officieren zijn doorgaans aparte menschen, die in houding en optreden en spreken blijk geven diep doordrongen te zijn van de bewustheid, dat de maatschappij onvoorwaardelijk den dood tegemoet snelt en als reddeloos verloren beschouwd moet worden, indien zij er niet zijn.

Hij is slavenbezitter van Romeinschen bloede en dat doet mij vermoeden, dat hij zich zelf als übermensch beschouwt, mensch van hoogere orde, geroepen om alle andere menschen te doen weten dat deze het voorrecht van het leven alleen mogen genieten als zij voor ze arbeiden Dat heeft de natuur nu eenmaal zoo verordineerd en dat kan niet worden veranderd.

Ik vraag weer: wie zou deze hoofdman geweest zijn? Hij is zoo geheel anders dan wij van zijn land- en standgenooten gewoon zijn: »een dienstknecht, die hem zeer waard was«, »hij heeft ons volk lief«, »hij heeft zelf ons de synagoge gebouwd«, »Heere, ik ben niet waardig«.

»Een zeker hoofdman«.

* * *

Wat mij in dezen Romein en kapitein en kapitalist — om dit moderne woord van onzen modernen tijd eens te bezigen — bijzonder treft, is zijn nederigheid, die tot zulk een volkomenheid is uitgegroeid, dat ze hem onsterfelijk heeft gemaakt.

Nu is nederigheid nimmer een boom, maar immer een vrucht; nimmer een oorzaak, maar immer een gevolg.

En de boom, waaraan de nederigheid rijpt, is die van het medeleven, de sympathie. Onze hoofdman leefde mede met zijn dienstknecht, met zijn ondergeschikten, met de Joden, met hun godsdienst.

Menschen, die met niemand en niets meeleven, met geen gemeente, geen buren, geen beweging van den eenen of anderen aard, lijden niet weinig aan eigengerechtigheid en hoogmoed.

Het is het meeleven, dat ons gezichtsveld verruimt en onszelf verkleint.

Een klein voorwerp lijkt groot, wanneer het in een klein vertrek is geplaatst. Gij hebt een kast noodig en gaat naar een meubelzaak en doet uw keuze in een van de groote toonkamers. Maar als uw kast in uw huiskamer staat, verwondert gij u over haar afmetingen! »Ik had het wel met een kleiner kunnen doen«, zegt ge. Een mensch, die met anderen niet meeleeft en niemand inleeft, beweegt zich in een klein kringetje en ziet zichzelf groot. Daarentegen heeft hij, die meevoelt en meedraagt en meestrijdt, omdat hij verder kijkt dan zichzelf en kennis neemt van de moeilijkheden van zijn medemenschen, geen groote gedachte van het eigen ik.

Ootmoed en nederigheid behooren tot onze schoonste versierselen. Zullen zij in ons groeien, dan moeten wij elkanders lasten dragen, d. w. z. in de plaats van den ander staan en diens lasten eens optillen.

* * *

Is nederigheid nimmer een boom, maar immer een vrucht, nimmer een oorzaak, maar immer een gevolg, toch geeft ze op haar beurt gestalte aan vele mooie zaken o. a. aan een fijn onderscheidingsvermogen.

Waar het meeleven ontbreekt en de nederigheid dus niet gevonden wordt, is het onderscheidingsvermogen stomp en het hart versteend. Maar waar het meeleven innig is, kan de ootmoed zich niet verborgen houden en is het onderscheidingsvermogen scherp.

Wie belichaamt het medeleven beter dan een moeder. En wie heeft er een scherper onderscheidingsvermogen dan zij? »Dat is mijn jongen!« zal ze zeggen als er buiten voor de deur iemand de voeten veegt. En hoe weet ze dat? Ze was toch met verstelwerk bezig? Zij hoorde het aan zijn stap!

De psalmist zegt: »De zachtmoedigen zullen hooren!«

Zij hebben een teer onderscheidingsvermogen. Zij hooren de voetstappen van Jezus vallen als Hij nog verre is. Zij hooren Hem aan de deur huns harten als Hij weer eens avondmaal met ze wil vieren.

Ook onze met knechten en Joden meelevende hoofdman hoorde de voetstappen van een bovenaardsch leven dichterbij komen. Hij voelde Jezus. Zijn ziel trilde bij het naderen van den Heiland Gods gelijk de bladeren van den berk trillen in den morgenwind: »Heere, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen . . . maar zeg het met een woord«.

Hij onderscheidde de majesteit van de goddelijke tegenwoordigheid, waar niemand iets bemerkte en zijn ziel zonk aanbiddend neer.

* * *

Is het den laatsten tijd wat kil in u en rondom u geworden?

Hebt gij niet meer dat genot in den dienst van den Heer, dat gij vroeger hebt gesmaakt?

Weet gij wel, dat de Heer verscheidene malen aan uw deur heeft gebeld en dat gij Hem niet vernomen hebt?

En weet gij wel, dat Hij telkens op weg was u te bezoeken, maar dat gij Hem voorbij gingt zonder Hem op te merken?

Leef weer mede gelijk weleer! Heb de broederschap lief!

En het lijdt geen twijfel of het oogenblik breekt weldra aan, waarop gij een broeder aan den arm stoot en zegt: »Kijk eens Petrus, het is de Heer!«

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LOSSE SCHAKELS.

Centrale Bond voor Inwendige Zending. Van 16 tot 19 Juli zal te Barchem in het conferentieoord der Woodbrookers de jaarlijksche *Conferentie van den Centraal Bond voor Inwendige Zending en Christelijk Philanthropische Inrichtingen* worden gehouden.

Het hoofdthema, luidende „De mensch van onzen tijd tegenover God en wat daaruit voortvloeit voor moraal en geweten", zal worden behandeld in een drietal onderwerpen. Deze zijn: „God en de ellende" - inleider Ds. P. J. de Jong te Amsterdam; „De nieuwe moraal" - inleider Mr. A. de Graaf te Zeist; „Gewetensbezwaren in verband met den dienstplicht" - inleider Prof. Dr. J. A. Cramer te Utrecht. Ruime gelegenheid zal worden geboden voor gedachtenwisseling, waartoe de besprekingen na de inleidende toespraken in secties zullen worden voortgezet. Bij de behandeling van het onderwerp „De nieuwe moraal" zal de sectie van de vrouwelijke deelneemsters geleid worden door Mevrouw Rauws-Dewald te 's-Gravenhage.

Voorts hoopt Dr. O. Norel te Leeuwarden te spreken over „De beteekenis van Stanley Jones voor de Inw. Zending" en de heer J. Dols te Rotterdam over „Evangelisatie onder de Chineezen".

Men kan zich voor deze conferentie, welke den 16den des avonds aanvangt en den 19den des morgens gesloten wordt, reeds thans opgeven door storting van een bedrag van f 15.— op postrekening No. 97200 van Ds. J. C. Schröder te Amsterdam.

Een populair Museum. Dit kan gezegd worden van het Bijbelsch Museum Hemonylaan 19a te Amsterdam. Wie den oud-Israëlietischen eeredienst, in den bijbel verhaald, aanschouwelijk voorgesteld wil zien, wordt aangeraden dit Museum eens te bezoeken. Er zijn velerlei voorwerpen uit de Joodsche en Egyptische geschiedenis bijv. fraaie modellen van Tabernakel, Tempel, Jeruzalem; dieren, planten, gewassen uit Palestina; kleeding, sieraden, muziekinstrumenten van de bevolking; Egyptische godenbeelden, mummies, lijkvazen, afgietsels van bekende steenen enz. enz. Een prospectus waarop meerdere bijzonderheden en dagen en uren van opening en toegangsprijs wordt gaarne op aanvraag gezonden. Voor groepjes en vereenigingen is het aan te raden vooraf overleg te plegen met de Directie; correspondentie-adres is: Stadhouderskade 137, Amsterdam Z.

In het Museum is altijd een deskundige aanwezig om rond te leiden en uitlegging te geven.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

III.

Een zeer hooggeacht Duitsch predikant, P. Olsen genaamd, meende zijn ambt te moeten neerleggen en gaf in zijn afscheidspreek de volgende verklaring van zijn stap:

„De reden waarom ik mijn afscheid neem is eenvoudig deze: ik ben er zeker van, hier niet meer bruikbaar te zijn. Er worden aan 'n Predikant zooveel eischen gesteld om die te vervullen — ik heb in mijn jonge jaren, ofschoon met moeite er aan kunnen voldoen, later werd het mij al moeilijker.

Zonder iemand te willen beleedigen kan ik zeggen, dat de meesten uwer in deze gemeente slechts zeer los met de kerk samenhangen. Maar wanneer dit waar is, dat de band tusschen de kerk en de meeste gemeenteleden zoo los is, dat men ternauwernood meer een band bemerken kan, dan is het zwaar, om niettegenstaande die wetenschap, de kinderen van al deze menschen te doopen, hen aan te nemen (confirmeeren), kerkelijk te trouwen enz. wanneer zulks verlangd wordt*). Ik kan het predikantenambt niet aanzien als een ambacht, waarvoor ik mijn loon aanneem. Wanneer men zichzelf beschouwt als dienaar Gods en der Gemeente, en niet als allemans knecht, dan is het hard en bezwaarlijk predikant te zijn onder zulke verhoudingen. Maar, zult ge zeggen toehoorders, dan hadt ge toch naar een andere plaats kunnen gaan dienen. Neen, geliefden, ook dat kon ik niet, want heeft men eenmaal dat gezien, wat ik gezien heb, dan helpt het niet naar elders te gaan, aangezien het overal hetzelfde is; hoogstens is er een gradueel verschil".

Zouden er hier te lande, zoowel als in Duitschland, niet meer predikanten zijn, die gevoelen, wat bovenvermelde prediker gevoelde?

Tot een openhartige verklaring komt men niet zoo licht, en ze wordt ook niet gretig aangenomen door degenen, die ze hooren.

Het is intusschen alles waard naar 's Heeren wil te vragen, zich aan dien wil te onderwerpen en zijn geweten zuiver te houden.

Op Baptistisch standpunt geldt natuurlijk de quaestie, die bovengenoemde pastor benauwde, niet. Wij kunnen echter wel deernis gevoelen met broeders, die krachtens hun opvoeding in den gewonen kerkelijken stroom worden gevoerd, toch somwijlen voor benauwende kerkelijke en levensvragen geplaatst en in de consciëntie geprikkeld worden door de kracht der waarheid die bij hen ingrijpt. Wij willen liever voor hen bidden dan ze van gewetensverkrachting verdenken.

Voor ons Baptisten geldt een andere, ook al geen onbelangrijke vraag: in hoeverre kunnen we en moeten we samengaan met geloovigen, die buiten onze gemeentelijke orde of verband staan, en ons als Baptisten veelal tegenstaan, soms bestrijden, naar den drang hunner eigen overtuiging? Van meetaf is het het beginsel en de practijk der Baptisten geweest, met geloovige belijders van Christus ook buiten hun gemeentelijk verband, samen te werken tot heil van volk en vaderland en tot bevordering van de gemeenschappelijke belangen op het terrein van Gods Koninkrijk. Ook „de onzen moeten leeren goede werken voor te staan". Dit is naar het beginsel en den levensvorm en roeping der Gemeente des Heeren, niet volgens een wetsartikel, maar volgens een behoefte en drang der liefde. Het is de bedoeling Gods, dat allen, die in Christus, als ranken in den wijnstok, leven hebben, veel vrucht dragen. Dan zijn we dankbaar voor elke gelegenheid, die ons gegeven wordt, om op Gode welbehagelijke wijze wel te doen. Dan beklaagt men zich *niet* over het vele wat te doen is en over de vele offers, die er moeten gebracht worden. Alleen we kunnen en mogen niet helpen bevorderen, wat we bij het ons gegeven licht gezien, in flagranten strijd weten te zijn met Gods Woord.

Voorts mogen we wel een voorbeeld van verdraagzaamheid nemen uit de gedragslijn van onzen Apostel Paulus. In de gemeente te Corinthe was er veel twist en verdeeldheid; maar hij richt zich in zijn eersten brief aan haar — tot „allen, die den naam onzes Heeren Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide huns en onzes Heeren".

En als algemeene leefregel mogen we ons laten voorhouden wat de Apostel in Fil. 4 : 8 schreef: „V o o r t s b r o e d e r s, a l w a t w a a r a c h t i g i s, a l w a t e e r l i j k i s, a l w a t r e c h t v a a r d i g i s, a l w a t w e l l u i d t, z o o e r e e n i g e l o f (iets lofwaardigs) i s, b e d e n k t d a t".

Wij worden geroepen om door alle eerlijke middelen, ten allen tijde, overal de banier der waarheid Gods hoog te houden onder onze medemenschen met al de krachten en middelen, die ons ten dienste staan. Die waarheid is ons gegeven in de Godsopenbaring door de Heilige Schrift. Die waarheid is één. Er is geen aparte waarheid voor Roomsch Catholieken, Hervormden, Gereformeerden, Lutherschen, Vrij Evangelischen, Doopsgezinden, Baptisten enz. enz. — allen zullen volgens het woord der waarheid Gods geoordeeld worden.

N. v. B.

*) We herinneren ons hoe voor jaren de bekende Hofprediker, wijlen Dr. Gerritsen in zijn kerkelijk weekblad schreef: Het is mijn moeilijkste en zwaarste bediening als ik 's Woensdags doopdienst heb, en daar een menigte ouders uit de straattypen, uit woonwagens en woonschepen, die nooit een kerk bezoeken, zoo ongecontroleerd met hun kinderen zie verschijnen om ze te laten doopen.

ZENDING.

II.

China, het arme, door zoovele ellenden geteisterde China, waar door burgeroorlog en hongersnood zoo ontzettend geleden wordt, is nog steeds het tooneel van verwarring, en hoewel er lichtpunten zijn, is het er nog ver van af dat men zou kunnen spreken van een vaste Regeering en een geregelden gang van zaken.

Honderden zendelingen van verschillende genootschappen zijn naar hun stations in het binnenland teruggekeerd en hebben den arbeid weêr opgevat, die in 1927 zoo ruw werd afgebroken, en overal werden zij met blijdschap ontvangen. 't Was echter een droevig gezicht voor hen, hospitalen en scholen, kerken en huizen verwoest, beschadigd, geschonden of nog door soldaten bezet terug te vinden. Maar langzamerhand wordt het beter, en het eerste wat te doen is, is de schade te herstellen en boven alles het geestelijk leven der gemeenten te versterken, opdat zij vast mogen staan in moeilijke tijden.

De gemeente in China is nog zwak en als 't ware onrijp, maar de moeilijkheden der laatste jaren hebben het zelfbewustzijn versterkt, ze meer onafhankelijk gemaakt van den zendeling en ze geworpen op den onuitputtelijken rijkdom van Christus.

Er is onder de Chineesche Christenen een strooming, die niets moet hebben van de verschillende secten van het Westen. Zij willen de Chineesche Christenen vereenigd zien in één lichaam, en een stap in die richting is gedaan door de samenvoeging van de meeste Presbyteriaansche en Congregationalistische groepen onder den naam van „De gemeente van Christus in China".

Hiertoe behoort reeds een derde van al de Protestantsche Christenen in China. De Bapt. gemeente in Shantung, die zelfonderhoudend en zelfbesturend is, heeft met algemeene stemmen besloten zich hierbij aan te sluiten, zonder echter haar besliste getuigenis inzake den doop der geloovigen prijs te geven.

De berichten van de zendingsstations onzer Engelsche broeders zijn zeer verschillend, sommige maken melding van rijken zegen, zoo bijv. Choutsum in de provincie Shantung, die weinig geleden heeft door den burgeroorlog, en waar 331 bekeerlingen konden gedoopt worden. De Zending heeft daar een jongenskostschool en zeven andere scholen, die allen in goeden toestand verkeeren. Een Chineesche broeder Wang was de leider der tentzending en op 12 verschillende plaatsen werd een gezegend werk gedaan. Het gebouw der Chr. Jongemannenver. was telkens vol en er werden in het afgeloopen jaar ruim 15 0vergaderingen gehouden, die gemiddeld door ruim 200 personen bezocht werden. Het werk onder de vrouwen onder leiding van zuster Cheng bloeit en belooft veel en de colporteurs onder leiding van broeder Wang verkochten 60.073 evangeliën.

In de provincie Shensi, waar zendeling Bell gearbeid heeft, en waar zoo ontzettend geleden is door den oorlog, en nog wordt door de gevolgen daarvan en den hongersnood, wordt de arbeid na den terugkeer der zendelingen voortgezet, en roemen zij de trouw der Chineesche Christenen, die in hun afwezigheid het werk zoo flink in stand hebben gehouden. Op de scholen werd geregeld onderwijs gegeven, evangelisatiewerk gedaan, het werk in de hospitalen en onder de vrouwen gaat voort, en in San Yuan, waar br. Bell werkte, is de vrouwenkant in de ruime kerk altijd goed bezet. In September werden 21 personen gedoopt, en er is een groot getal die hun namen hebben opgegeven om nader onderricht te ontvangen in den christelijken godsdienst.

Wij eindigen onze zeer beknopte mededeelingen met de bede: Heer, geef al uwe dienstknechten en dienstmaagden kracht en liefde om te volharden in het werk, dat Gij hun op de handen hebt gezet. Uw Koninkrijk kome! A.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Wetgeving.

Exod. 19 : 16—20 : 21.

Les voor Zondag 7 Juli 1929.

Deze les kan geheel aansluiten bij het laatste deel van de vorige.

Op den derden dag na hetgeen we verleden week behandelden, keken de Israëlieten 's morgens met groote verwondering naar den berg Sinaï. Wat was dat een geweldig schouwspel; tracht te beschrijven, hoe de berg in een zwaar onweer gehuld was, volgens v. 16.

Mozes zal aan de vertegenwoordigers van het volk wel een verklaring hebben gegeven. Misschien heeft

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

42

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na voorspoed kwam tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg begon te strijden met zijn zonden en door Gods genade werd de overwinning behaald. Daar het Zondagmorgen was, reed het geheele gezin in feestelijke stemming naar de kerk. Na de dienst vertelde Zandberg het blijde nieuws van zijn bekeering aan zijn vriend Landman.)

Welk een keerpunt was met deze dag zijns levens bij Zandberg ingetreden? Uiterlijk was er niet zooveel te bemerken, alleen voor de familie en die hem verder heel goed kenden, anders echter niet. Hij was altijd een flinke man geweest. Ook had hij zich steeds betoond als een liefdevolle echtgenoot en een getrouwe huisvader. Bovendien stond hij onder de landverhuizers bekend als een geloovige, den langsten tijd dat hij in dit land vertoefde. En toch was het in werkelijkheid geheel anders met hem geworden. Hij bemerkte het zelf het duidelijkst; want wat men innerlijk bezit, dat drukt of verblijdt het meest. Maar hij wist, dat hij in de plaats van den zwaren druk die hem terneer boog een nieuw en gelukkig leven had ontvangen. Hij had het zich zelf zeer moeilijk gemaakt toen hij zich gedurig verzet had tegen de aankloppende genade Gods, toen hij de zaligheid zelf bewerken wilde en niet in het geloof als genadegeschenk wilde aannemen. Hij wilde op zijn farm absoluut onafhankelijk en vrij zijn; ook vrij van Gods Woord en gebod.

Maar dat was hem duur te staan gekomen. Nu echter was alle tegenstand gebroken. Hij wilde in de eerste plaats voor God niet meer zijn eigen heer en meester zijn, en verder wilde hij zich ook door ervaren Christenen wel een woord laten zeggen.

Deze omkeer zou heerlijk beloond worden. Hij kwam niet meer in opstand, wanneer het anders ging dan hij zich had voorgesteld, en dikwijls dacht hij er aan, welk een verschil het was tusschen vroeger en nu. Het was een onderscheid dat in zijn voordeel was. In zijn hart woonde nu vrede en vreugde inplaats van moeite en strijd.

Hij wilde, dat hij veel vroeger deze zalige verandering had leeren kennen.

Niet lang daarna had hij gelegenheid, voor vele toehoorders zijn hart uit te storten en te getuigen van hetgeen zoo levendig in hem werkte.

Het was na de oogsttijd, toen de geloovigen van de verschillende farms in de omgeving bijeengekomen waren om liefdemaal te houden. Velen hadden aan de uitnoodiging gehoor gegeven en hadden de gelegenheid gebruikt om heen te gaan.

Elke farmersfamilie had in en met de ossenwagen woonhuis, slaapkamer, keuken, provisiekasten, ja, alles meegenomen, wat voor een vertoef van dagenlang noodig was. Het anders zoo stille kerkje was

hij gezegd: »Nu komt de Heer neder op den berg. Daarom moest gij u heiligen! En nu zal de Heer ook tot u spreken«.

Aanstonds gaf Mozes het sein, dat de saamgekomen menigte nader treden moest, dichter bij de omtuining, die aan den voet van den berg gemaakt was om te verhoeden, dat iemand naar boven zou klimmen. Als een herder, die zijn schapen voorgaat, ging Mozes voor en leidde Israël naar de plaats, waar het staan moest om naar God te luisteren. Zoo stond dan alle man aan den voet van den berg. Wat zullen de Israëlieten een beklemd gevoel gehad hebben. Sommigen beefden als een riet.

Vertel dan verder, hoe de Israëlieten omhoog keken en zagen, wat in v. 18*a* is beschreven. De oorzaak daarvan is ook in vers 18 te lezen.

Terwijl dan allen vol verbazing dat schouwspel aanzagen, hoorden ze een geluid als van een bazuin; het zwol aan, totdat het zeer sterk werd. Mozes begreep er uit, dat God hem wat te zeggen had en daarom sprak hij tot God; en het bleek, dat hij zich niet vergist had. God riep Mozes tot zich, en vermaande nog eens weer, dat niemand toch op den berg zou klimmen, want wie het deed, zou gewis gedood worden. Zelfs de priesters mochten 't niet doen. Doch Mozes had alles naar Gods bevel in orde laten maken, v. 23. Dus kon hij wel verzekeren, dat niemand het doen zou.

Mozes kwam weer bij het volk en liet door zijn boden (want hij kon onmogelijk zelf tot die heele menigte spreken) overal Gods waarschuwing nog eens zeggen. En toen werd er uit de wolk duidelijk een stem gehoord. Het was de stem Gods. God sprak zelf tot Zijn volk: Exod. 20 : 2—17.

Het komt mij het beste voor, om dit gedeelte maar voor te lezen en meteen hier en daar enkele verklarende opmerkingen te maken. Natuurlijk kan men niet bij alles uitvoerig stilstaan, en ik zie het nut er ook niet van in. Maar op enkele dingen kan men wijzen. In een stad of dorp, waar erg gevloekt wordt, wijze men b.v. extra op v. 7. En v. 12 worde in elke Zondagsschool onderstreept. Ook over de andere geboden kan wel iets gezegd worden; maar men moet het, dunkt mij, niet te erg maken met zedepreeken voor kinderen. Men moet ook onder 't vertellen zelf voelen, hoeveel een klas hebben kan.

Dan vertelle men vers 18—21 weer in eigen woorden.

Als tijd en aandacht het toelaten, is het goed hier nog bij te vertellen, dat niemand deze »tien geboden« voor de heele wet moet houden. De volgende hoofdstukken bevatten nog geweldig veel bijzondere geboden, die wij niet alle in de Zondagsschool kunnen behandelen, doch dat ze er zijn, mochten alle kinderen wel weten. Een paar voorbeelden zouden misschien ter illustratie nog bijgevoegd kunnen worden. Mij interesseeren bijzonder Exod. 21 : 5, 6; 15—17; 29; 22 : 1—4; 21; 22—27; 23 : 4, 5 te vergelijken met Mat. 5 : 44, 45. Wellicht vindt gij hierin ook iets dat u interesseert en dat gij nog gaarne vertelt.

K. R.

---

nu spoedig bont omgeven door een wagenburcht of tentenstad, zooals men het maar noemen wilde. Enkele ossenwagens waren door het tentdak op de achterste helft tegelijk tent en daardoor ook woonwagen. Andere bezoekers hadden extra tenten meegenomen. Hier woonden, sliepen, kookten honderden menschen. Het was, alsof de stammen Israëls opgingen tot het huis des Heeren.

Bij het liefdemaal na de prediking werd ieder, die iets goeds te zeggen had, vriendelijk aangespoord, vrijmoedig te getuigen van de genade Gods.

Ook Zandberg werd daartoe aangemoedigd. Als nieuweling in het Koninkrijk Gods wees hij slechts op Jes. 43 : 24, 25: »Mij hebt gij geen kalmus voor geld gekocht en met het vette uwer slachtoffers hebt gij Mij niet gedrenkt; maar gij hebt Mij arbeid gemaakt met uwe zonden, gij hebt Mij vermoeid met uwe ongerechtigheden. Ik, Ik ben het, Die uwe overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet«. Hij verklaarde, dat deze beide verzen geheel op hem van toepassing waren, dat hij God met zijn zonden veel arbeid had gemaakt en dat zijn zonden nu uit vrije genade waren vergeven. Toen hij met enkele woorden zijn vroeger leven schilderde, hoe hij zoo hardhoofdig geweest was en zoo lang zich verzet had, kwam hij eerst goed op streek. Ten slotte smeekte en vermaande hij de aanwezigen, niet zoo halsstarrig te zijn als hij was.

Op onverwachte wijze boeiden zijn woorden. Daar hij tot dusver, vooral bij godsdienstige gesprekken, zeer zwijgzaam geweest was, verwonderden de menschen zich zeer. Zij zagen nu het tegendeel. En zij konden door Zandbergs eerlijke natuur zich de zaak ook heel goed indenken. Zoolang hij innerlijk nog geen licht over de Bijbel had, wilde hij er ook niet over spreken, en er ook niet tegen ingaan. Maar nu hij dit als de heerlijkste goederen des levens erkende, wilde hij er ook niet van zwijgen, maar moest spreken, duidelijk, ernstig en warm, omdat zij het waard waren. De ongekunstelde, nadrukkelijke manier, waarop hij van zijn zieleërvaringen getuigde, stak anderen aan.

De inhoud zijner woorden werd het middelpunt van den geheelen avond. Verschillende oudere leden kwamen tijdens een pauze op hem toe en wilden hem direct overhalen om medewerker of helper te worden in de verschillende vergaderingen. »Ja, Zandberg, dat was fijn vanavond«, zeiden zij, »wanneer Landman eens verhinderd is, kunt gij ons wel wat zeggen«

Een flink aantal, meest jonge, maar ook enkele oudere bezoekers, bleven ten slotte nog een beetje achter, wilden over hun zieletoestand spreken en beleden, ook zulk een hardhoofdige te zijn geweest maar dat zij het nu niet meer wilden zijn.

De God van alle genade luisterde naar deze zoekenden en gaf ook hen een nieuw lied in het hart, zoodat ook zij voortaan konden zingen: »Mij is erbarming wedervaren«.

(Wordt vervolgd).

„Doopsgezinden" in Amerika

(Overgenomen uit „De Zondagsbode").

Over de Mennonieten in de Vereenigde Staten is in dit blad meermalen geschreven; maar zij zijn het niet, over wie ik u iets wil vertellen. Deze stamgenooten van ons ken ik slechts bij naam, en naar 't weinige dat ik over hen hoorde, komt het me voor, dat ik, evenals de meesten onzer, met hen in aanraking gebracht, niet gemakkelik met hen zou opschieten. Dit nu was bij mij wel het geval met de Baptisten, met wie ik gedurende een verblijf in de V. S. een half jaar lang heb omgegaan.

Zij danken hun naam aan de instelling van de volwassen (zoo spreekt doopsgezinde; wij zouden dat niet zeggen. Red. De Chr.) doop, die ze dus met ons gemeen hebben. Wel erkennen ze ons op dat punt niet als volslagen geestverwanten, daar zij streng vasthouden aan de onderdompeling en van „besprenkeling" niet willen weten omdat de bijbel daarvan nergens spreekt — maar zij gaan, evenals wij, van de grondgedachte uit, dat men lid van een gemeente wordt bij eigen keuze.

Ook in andere opzichten tonen ze een merkwaardige overeenkomst met wat Hollandse Doopsgezinden, n.l. in de inrichting van hun kerkgenootschap.

Ten eerste staat elke gemeente op zichzelf, zoodat er geen sprake is van gehoorzamen aan een overheid, maar enkel van een band tussen de verschillende gemeenten.

Ten tweede hebben zij — ondanks het bijbelse standpunt, waarop ze staan — geen kerkelike dogma's.

Om lid van een Baptistengemeente te worden laat men zich doopen — welke plechtigheid ook voltrokken wordt aan leden van een andere kerk, die overkomen — en verbindt men zich tot het streven naar een godsdienstig en zedelik leven (tot welk laatste, althans in de gemeente te Cleveland, die mij meer in 't bizonder bekend is, ook gerekend wordt het zich onthouden van bedwelmende dranken).

De Baptistengemeenten zijn verspreid over verschillende delen van de V. S. en van Canada. Onder hun leden tellen ze eenvoudigen in maatschappeliken stand en rijker met aardse goederen bedeelden.

De bekende millionair John Rockefeller o.a. is lid van de gemeente te Cleveland, terwijl 't onder de negers — ofschoon ik er in Cl nooit een in de kerk heb gezien — „mos" schijnt te zijn zich bij de Baptisten aan te sluiten, zoodat er b.v. grapjes gemaakt worden over negers die tot de R. C. Kerk behooren „bij vergissing".

Als ik spreek van de gemeente te Cleveland, druk ik me niet geheel juist uit. Er zijn er daar drie, die elk haar eigen gebouw en haar eigen bestuur hebben, maar met elkaar in verbinding staan. De grootste gemeente, die midden in de stad haar kerkgebouw heeft, telt een paar duizend leden.

Kon ik u dat gebouw laten zien in al zijn schoonheid en al zijn ruimte! Aan de buitenkant maakt het niet veel vertoning daar het geen toren heeft (torens dragen in Amerika de kantoor- en zakenhuizen en de hotels) en tussen andere gebouwen in staat. Maar van binnen is het indrukwekkend, altans wat de gehoorzaal betreft. Die betreedt ge echter niet onmiddellik. Op de hal, waarin ge van de straat af binnentreedt, komen verschillende gangen uit, die toegang geven tot vertrekken voor verschillende doeleinden. Langs die gangen kunt ge ook de gehoorzaal bereiken. Daar treft u in de eerste plaats het mooie licht, dat door de gekleurde ramen binnenstroomt in de groote ruimte, waarvan de vloer, naar achteren oploopend, grootendeels bezet is met klapstoelen, terwijl daarvóór een breed podium is aangebracht met banken voor het koor achter de lessenaar voor de predikant en de beide stoelen voor hem en de president en daarachter, boven in de marmeren muur, een groote nis met het doopvont

(Wordt vervolgd.)

Bond van Baptisten Gemeenten in de Veenkoloniën.

Den tweeden dag vergaderde de Bond te Nieuwe Pekela. Begunstigd door prachtig weer was de stroom bezoekers zoo groot, dat het kerkgebouw der Gemeente nauwelijks aan allen een zitplaats kon aanbieden. Br. Joh. Reiling van Drouwenermond, Ouderling der Gem. Stadskanaal, was leider van den bidstond, die om 10 uur 's morgens begon. Naar aanleiding van Psalm 65 werd een ernstig en doeltreffend woord gesproken. Met klem wees spreker op het derde vers. Wat is het een heerlijke wetenschap voor ons, dat God het gebed hoort. Hij hoopte, dat de bezoekers niet uit gewoonte maar uit ware belangstelling en zielsbehoefte waren opgekomen. Dan zal God ons heden Zijnen zegen geven. Op het inslaand woord van dezen in 's Heeren dienst vergrijsden Ouderling, volgde een gezegende bidstond.

Ds. Weenink, de voorz. noemt de namen van ernstige zieken en stelt voor dat deze nog enkele oogenblikken luid en stil persoonlijk gedacht worden in het gebed.

Hierna spreekt Ds. Weenink een boeiend welkomstwoord. Aan Handelingen 2 ontleent hij de stof voor zijn warme speech. Spreker zegt dat het eendrachtelijk bijeen zijn op den Pinksterdag te Jeruzalem hem steeds weer opnieuw aangrijpt. Ook de vrijmoedigheid, waarmee die eenvoudige menschen spreken. En dat via de Apostelen zielen gewonnen worden voor Jezus. Mogen deze drie waarheden richting geven aan onzen bondsdag.

Op interessante wijze schetst hij de verschillende karakters der Apostelen, er den nadruk op leggende dat, hoe verschillend deze menschen ook waren in karakter, aanleg, vorming en beschouwing, hunne harten door den Pinkstergeest in elkaar vloeiden en metelkaar de groote werken Gods spraken. Zij waren één geworden in Jezus. Zij keken niet op elkaar, niet op elkaars gebreken, maar zij zagen niemand dan Jezus alleen. En daardoor waren zij elkaar en anderen tot een zegen. Als het hier op onze bondsvergadering zoo is, dan wordt hetzelfde ervaren en zullen anderen met ons de goede keuze doen.

De Zangver. „Looft den Heer" van Muntendam, Dir. M. Mosterd van Groningen, weet door het zingen van twee nummers haar goeden naam te handhaven.

Na deze ten gehoore gebrachte, echt evangelische liederen houdt Ds de Haan een leerzaam referaat over: „De blijmoedige gever". Spreker denkt hoog van onze godsdienstoefeningen. Een goede indruk maakt het op de wachtende schare als de Voorganger en het kerkbestuur samen het kerkgebouw binnen komen. Tijdens den middenzang zien men de diakenen met hun vischnetjes rondgaan, om daarit de gaven van de dankbare Gemeente op te halen. De referent merkt nog op, dat geen collectanten zoo bevoorrecht zijn, als de collectanten in de kerk. Daar immers wordt de gave met een blij gezicht zingende gegeven. Maar is het niet vaak indroevig, dat menig kerkbezoeker onder het zingen van: „Goud en zilver is als slijk" best een koperen cent in het zakje durft laten glijden? Voor dengene, die wel meer kan geven is dat geen geven, nog veel minder een offer brengen. Het komt echter ook hier niet op de hoeveelheid maar op de hoedanigheid van het geven aan. Ook wil ik geen propaganda maken voor het geven van tienden, hoewel ik het zelf reeds 41 jaar, vanaf mijn bekeering gedaan heb. Het komt ook hier weer op de gesteldheid van het hart aan. Bij het geven moet de liefde en dankbaarheid ons dringen. God, wien ons leven toebehoort, behoort ook ons geld. Wij zijn slechts rentmeesters. Wat hebben wij dat wij niet van Hem hebben ontvangen?

Gestelde vragen werden door den referent duidelijk beantwoord. Ds. Weenink merkte nog op, dat de Amerikaansche Christenen zeggen, dat tienden geven nog maar joodsch is, en dat er in Engeland vele Christenen zijn, die een derde van hun inkomen geven aan de Gemeente en voor het Koninkrijk Gods in het algemeen. Ds. Weenink dankte den referent voor de interessante behandeling van dit actueele onderwerp.

Van twaalf uur tot half twee werd koffiepauze gehouden. Het Zangkoor „Looft den Heer" liet zich in de namiddagsamenkomst nog twee maal op zeer verdienstelijke wijze hooren. De liederen werden mooi gezongen en maakte diepen indruk op de aanwezigen. Na het zingen van het Zangkoor leidde br. A. Hollé van Sappemeer de bijbelbespreking over Matth. 6 : 19—34. Hoewel dit onderwerp ook besproken was op den l.l. gehouden bondsdag te Stadskanaal, had de bijbelbespreking toch een gezegend verloop. Alle dingen werkten ook daar mede ten goede. Ook op het liefdemaal maakte men door woord en lied den Heere groot. De ontvangst in de Gem. Nieuwe Pekela was hartelijk en de bediening uitstekend. Ds. Hekhuis sprak op verzoek van den voorzitter nog een passend slotwoord. Na het slotgebed van Ds. Bouritius gingen allen, na het zingen van : „God zij steeds met u tot wederzien", dankbaar en zeer voldaan huiswaarts.

M. J. H.

VERSLAG 3e Jeugdconferentie Holland (West) in de Doopsgezinde kerk te Utrecht (2e Pinksterdag).

De oproep in „De Christen" beteekende voor vele jonge brs. en zrs. in West Holland een optrekken ter Conferentie te Utrecht.

Nadat om 10 uur onze gasten van A'dam en 's Hage in de door ons voor deze gelegenheid gehuurde kerk der Doopsgezinde Gem. hadden plaats genomen, volgden nog verschillende belangstellenden (ook jonge menschen) uit Haarlem en Eindhoven, om dit gebouw nagenoeg geheel te vullen, zoo werd deze belangrijke vergadering door ± 300 personen bezocht.

Nadat de leider Ds. B. Planting nog een korte bidstond liet houden en de 100ste Psalm voorgelezen had, riep br. A. H. Zerbst van Utrecht alle aanwezigen een hartelijk welkom toe.

Thans kwam Ds. Jeronimus van 's Hage aan het woord en sprak tot ons over: „Dienen".

Ja, om de Heiland en ook elkander te dienen, daarvoor waren wij ook heden bijelkander. Maar dienen en dienen is twee. Spreker merkte zoozeer terecht op, dat dienen dan alleen pas dienen is, als met het oude gebroken wordt en het nieuwe ten volle aanvaard wordt.

Hierop volgde enkele illustraties o. a. van het volk Israël in Egypte. Farao wilde wel de mannen laten trekken om in de woestijn God te dienen, mits de vrouwen en kinderen achterbleven om voldoende garantie te hebben dat zij zouden terugkeeren. En toch kon Israël God niet dienen alvorens de banden met Egypte verscheurd waren.

Het werkelijke God dienen is dus breken met de wereld en Jezus Christus dienen met ons gansche hart en ziel en verstand.

Ook is deze dienstbaarheid niet uiterlijk. Vele menschen denken dat men, om in den dienst des Heeren te zijn, Prediker, Zendeling of Diacones moet wezen. O neen, het dienen van God is innerlijk, dient den Heiland in woorden en daden en met blijdschap in uw hart.

Ds. Planting sloot zich bij de vorige spreker aan met het onderwerp „Danken".

Lieve vrienden, dit is in onze hedendaagsche tijd een eigenaardig woord. „Danken" staat in vele menschelijke woordenboeken niet meer, ge vindt op die plaats het woord „klagen", dat past beter. In het heden oefent men zich in het klagen, men wekt elkander er zelfs toe op. Hebt ge wel eens zoo'n klager op bezoek gehad, nu als hij nog eens komt geef hem dan uw bijbel en leg hem Ps. 103 voor.

In een van onze Friesche Gemeenten werd eens op een bondsdag gevraagd, of er soms iemand was die een kort dankwoord kon spreken uit eigen levenservaringen. En wie denkt gij dat naar voren traden? rijk geworden zakenmenschen? of zij, die op hoogen leeftijd nog een goede gezondheid genoten? Neen! *Drie* weduwvrouwen! Zij konden in waarheid zeggen : Dankt God in alles, ook in de zorgen en moeiten.

Prediker Royard Hill moest onder zijn preek zijn uitgangstekst even overlezen, zette daartoe de bril op, doch kon daar deze beslagen was niet lezen. Om een pijnlijke stilte te voorkomen richtte hij het woord tot de jonge menschen en zeide: Gij jonge menschen weest God toch dankbaar dat gij goede oogen hebt, en tot de ouden zeide hij: en wij oude brs. en zrs. kunnen niet dankbaar genoeg zijn dat er brillen in de wereld zijn. „Ja, jonge menschen weest dankbaar". Onze spreker besloot zijn rede met den wensch, dat ons leven meer zal staan in het teeken der dankbaarheid.

Nadat wij bij verschillende brs. en zrs. in de stad koffie gedronken hadden werd de conferentie onder leiding van Ds. Jeronimus voortgezet.

Ds. Prins van Eindhoven sprak over: „Der Jongeren strijd".

Ook wij jonge menschen, hebben strijd, deze vangt aan bij de bekeering. Onze spreker ging uit van 1 Joh. 2 vers 6, waaruit bleek, dat ook de jeugd wordt toegeroepen „waakt!" want uw verderver sluimert niet doch denkt hieraan: beter vluchten dan vallen. Toch ontvangen ook wij om ons te verweren van onzen Heiland wapens in de hand, d. i. 1e het wapen des Woords en vervolgens het wapen der liefde van Jezus.

Tot slot kwam aan het woord br. G. Planting van Amsterdam met het onderwerp: „Het gewenschte resultaat". Onze br. zag zoo gaarne in dezen tijd van zonde en ongeloof geestelijke opwekkingen. Hij sprak zijn innigen wensch uit, dat ook dat het resultaat van deze conferentie mocht zijn.

Bij het Christendom in het algemeen dweept men niet erg met die zoogenaamde opwekkingen; men noemt die uit den tijd, maar onze spreker was er verzekerd van, dat Gods Geest niet altijd als een zaad werkt, doch ook wel eens als dynamiet.

Waarom opwekkingen? Lieve vrienden, deze zijn voor ons jonge menschen tot ons eeuwig heil.

Is de deur van ons hart geopend, dan wensch ik, dat deze conferentie daartoe moge strekken, dat het gewenschte resultaat te voorschijn komt.

Enkele jonge brs. en zrs. gaven nog korte toelichtingen en getuigenissen. Het geheel werd opgeluisterd door de welwillende medewerking van het zangkoor „De Lofstem" van A'dam.

De welgeslaagde conferentie werd besloten met een landelijke wandeling in de omgeving, waarna een kopje thee gedronken werd in onze eigen zaal in de Kerkstraat.

Wij hadden allen een rijkgezegenden dag, en waren Gode dankbaar. DE CORRESPONDENT.

UIT DE GEMEENTEN.

DEVENTER. Geliefde broeders en zusters in Christus!

Uit een langen tijd bewaard zwijgen, wordt vaak de conclusie getrokken: er valt niets voor in de Gemeente. Zoo niet te Deventer.

Lief en leed wisselden elkander in snel tempo af; werd in Januari j. l. ons een broeder ouderling door den dood ontnomen, heden hebben wij als Gemeente onzen tweeden ouderling, broeder E. v. d. Burg, grafwaarts gedragen; twee slagen welke de Gemeente voelt. Onze broeder heeft nog al veel moeten lijden in het ziekenhuis, doch is bevorderd tot heerlijkheid. Zijn einde was vrede.

Reeds lang is onze Voorganger zwak en sukkelende en heeft met ingang van 1 Juni a.s. zijn emeritaat aangevraagd. Dus, broeders en zusters, vooraanstaande mannen gingen en gaan heen, doch het oog der Gemeente is naar boven, vanwaar onze hulpe komen zal. De Gemeente gaat een herderloos tijdperk tegemoet en deelt hierbij mede, dat onze broeders Voorgangers zullen worden gevraagd om ons in dit tijdperk te dienen met het woord. De medewerking der Gemeenten wordt vriendelijk verzocht. Enkele Voorgangers hebben reeds hunne medewerking toegezegd. Onze bede is, dat onze rustende Voorganger nog eenigen tijd voor zijn gezin en de Gemeente moge gespaard blijven, en dat hun levensavond licht moge zijn.

Met Paschen en Pinksteren hadden wij in ons midden de student F. E. Huizinga uit Hamburg. De Gemeente had gezegende dagen en wij kunnen ook dezen broeder met gerustheid bij onze Gemeenten aanbevelen; twee keer had een huwelijksinzegening plaats. Hierbij ondervonden wij de welwillende medewerking van Ds. Huizinga te Hengelo (O.), die deze plechtigheid leidde.

Broeders en zusters, voor ditmaal genoeg.

De Heere zegene u en ons. Dat is de wensch der Gemeente Deventer. De Secretaris, A. DIJKSTRA.

Deventer, 30-5-'29.

NW. WEERDINGE. Laat mij u in enkele woorden even mogen vertellen, wat er hier den laatsten tijd is voorgevallen.

31 Maart (Paaschzondag) kwamen we bijeen om de opstanding van onzen grooten Meester te herdenken en om er getuige van te zijn, dat 2 zusters, waarvan een uit Eindhoven, nadat zij in het watergraf waren afgedaald, hieruit verrezen om voortaan in nieuwigheid des levens te wandelen.

5 Mei hadden we het voorrecht 1 broeder en 1 zuster op hun belijdenis te mogen doopen, en 19 Mei mochten we ons doopvont weer openen om twee broeders te doopen. Een van deze broeders was van Eindhoven. Dat de Gemeente recht dankbaar is voor deze zegeningen, behoef ik u nauwelijks te vertellen en onze bede is, dat nog velen mogen volgen.

Teneinde meerdere menschen bekend te maken met het heerlijk Evangelie, besloten de Gemeenten Emmer-Erfscheidenveen en Weerdingermond om Pinkstermaandag in de Emmer Dennen een groote meeting te houden.

De Heer heeft het zoo willen leiden dat we op dien middag, begunstigd door prachtig weer, in een tempel van ongekorven hout mochten samenkomen met ruim 1300 menschen. Ds. Barendregt, die de leiding had, opende de bijeenkomst, waarna de broeders Ds Reiling, J. Wiersema en Ds. Barendregt achtereenvolgens spraken over de onderwerpen: „Komt", „Een ernstige keuze" en „De belangrijkste vraag van uw leven". Met groote aandacht werden alle sprekers beluisterd.

Een muziekvereeniging uit Emmen en de zangvereenigingen van Em.-Erfsch.veen, Ter-Apel en Nw. Weerdinge zorgden voor de noodige afwisseling en droegen er in niet geringe mate toe bij, om de gezelligheid te verhoogen. Het was een goede middag en we twijfelen niet, of het zal t. z. t. vruchten dragen. De Secr.

APELDOORN. Een klein berichtje in ons blad zou, dacht ik, niet misplaatst wezen, wetende dat al de brs. en zrs. belang in elkanders vreugd en droefheid stellen. Van het eerste kunnen wij getuigen, al is in den langen, kouden winter ook wel droefheid ons deel geweest, wegens ziekten.

De twee Pinksterdagen waren weer goed, in prediking en getuigenis en lied mochten we ons verlustigen.

Zondag, 26 Mei, was ook een plechtige, blijde dag. Lang hebben we gespaard om een flink, degelijk orgel te kunnen koopen. Dat was de blijdschap in de plechtige ure, waarin een ouderling en twee diakenen werden bevestigd. Nadat eerst het orgel tot des Heeren dienst was ingewijd, kregen wij een ernstig woord te hooren. Onze geachte br. Voorganger sprak over een wonderlijke organisatie, naar aanleiding van 1 Tim. 1 : 3—15, een organisatie, over de geheele wereld verspreid, met Voorgangers, Ouderlingen en Diakenen door de Apostelen ingesteld, om verschillend werkzaamheden te verrichten, en zoo een geheel vormende in des Heilands dienst. Met gloed en vuur werd verkondigd het groote heil in Christus. Ook de noodigende stem ontbrak niet om diegenen op te wekken die nog op twee gedachten hinken, om zonder aarzelen tot den Heiland te komen. Na de plechtige inzegening, gingen allen bemoedigd en voldaan naar huis, om des namiddags weder samen te komen, om in woord en lied uiting te geven aan dank en vreugde en Zijnen Naam te prijzen. De organiste bracht nog eenige stukken ten gehoore op het nieuwe orgel. Zulke uurtjes zijn naar onze gedachte veel te vlug om, het zijn kleine voorproefjes van wat we èèns zullen smaken! Dààr zullen geen klokken meer zijn, die ons een waarschuwende klank zullen doen hooren ten teeken van eindigen, maar eeuwige blijdschap zal daar zijn, rondom de troon van het Lam, óns geslacht. Halleluja!

R. ZWAAL, Secr.

MEDEDEELINGEN

Ontvangen van: nagekomen gift Bapt. Gem. te H. f 1,—; H. A. te S. f 3.—; K. M. te R. f 2.50; J. te 's-G. f 2.—; Bapt. Gem. te 's-G. f 15.—; I. de W. te 's-G. f 1,—; Luisterclub te H. f 5.—; Bapt. Gem. te E. f 14,67; luisterclub te H. f 3.65; Bapt. Gem. te S. f 5.—; coll. Bapt. Gem. te Nw. W. f 10.14; coll. Bapt. Gem. te E. E. f 5.—. Bijeen f 67.96.

Hartelijk dank. Wie helpen de nog te kort komende f 80.— bijeenbrengen?

Heemstede, 27 Mei '29. G. BROERTJES, penn. U.R C.
Heerenweg 82. Postrekening 142741.

ATTENTIE! Unievergadering te Hengelo (10 en 11 Juli 1929).

De Comm. van voorbereiding der Unievergadering alhier, verzoekt beleefd, doch dringend, dat de Afgevaardigden en Gasten, welke bovengenoemde vergadering wenschen te bezoeken, en door ons verzorgd willen worden, dit *zoo spoedig mogelijk (doch uiterlijk 29 Juni)* opgeven aan onderstaand adres, onder mededeeling van:

1° Naam en adres. *2°* Datum van aankomst en vertrek. *3°* Of men een rijwiel meebrengt. Punt *3* met het oog op de schitterende omgeving van Hengelo en een wellicht te organiseeren fietstocht, geven we wielrijdende bezoekers in overweging hun rijwiel mee te nemen.

Namens bovengenoemde Commissie, J. PIK.
Vondelstraat No. 40, HENGELO.

Broeders Correspondenten

die 't 2e kwartaal nog niet hebben afgerekend, verzoek ik vriendelijk dit nu ten spoedigste te doen.

Bij voorbaat dank. De Adm.

Heden overleed in het Wilhelmina Ziekenhuis te Assen onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwden Grootmoeder

Henderkien Timmerman,

in den ouderdom van bijna 59 jaar.

Haar leven was Christus, het sterven gewin.

(Openb. 20 : 6.)

Uit aller naam:

H. ALFERINK.

2e Exloërmond, 2 Juni '29.

No. 2083 VRIJDAG 14 Juni 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Genoegzame genade.

Mijne genade is u genoeg; want Mijne kracht wordt in zwakheid volbracht.
2 Cor. 12 : 9a.

Het woord »genade«, in verschillenden vorm komt zeer veel in O. en N. Testament voor*). En ofschoon niet overal in een zelfde verband, heeft het toch steeds de beteekenis òf van bijzondere begunstiging, òf van bovenmenschelijke kracht, in den regel gunst, weldaad of kracht van God. In dezen laatsten zin komt het voor in bovenstaand Schriftwoord.

De Apostel Paulus was als „mensch in Christus" zeer verheven en verheerlijkt geworden door God. Hij had van de hemelsche dingen, in letterlijken zin, meer gezien en gehoord dan eenig ander mensch. God had daar Zijne bijzondere bedoeling mede. Voor Paulus kon er eenig gevaar op volgen; vooral omdat zulk een bevoorrecht man licht mikpunt van den satan worden zou. Opdat hij zich wegens de hooge openbaring hem gegeven niet zou verheffen trof hem lichamelijk smartelijk leed, door hem een doorn of splinter in 't vleesch genoemd.

De beproeving en smart werd nog verergerd door de aanvallen des satans, door den Apostel vuistslagen genoemd. Ja het werd vreeselijk en de lijder deed er niets tegen dan bidden tot God, die hem alleen helpen kon. Dit wist hij wel, satan kon hem niet meer kwaad doen dan God toeliet. Daarom bad hij daarover tot driemaal toe, en begreep dan, dat God hem voor trotsche zelfverheffing wilde bewaren. Daarop hoort hij dan de vertroostende woorden des Heeren: „Mijne genade is u genoeg" enz.

Daar hebt ge nu Gods opvoedingsmethode. Een geloovig geleerde heeft dit eens zoo uitgedrukt:

„Wij brengen onze kinderen groot;
God maakt de Zijnen klein".

Daarom ook wordt God met Zijne leidingen met de Zijnen zoo vaak niet begrepen.

Die groote Paulus moest onder omstandigheden ook aan een snoer gehouden worden. Doch hij wilde het en begreep het, daarom was hij vatbaar voor 's Heeren vertroosting.

Slechts vertrouwen, elken dag, hoe de storm ook woeien mag, dat gold ook voor den Apostel.

Dat geldt ook voor ons, lezers. God vergist zich niet; Zijn kracht wil en moet alles voor ons en in ons doen. Daarom ontneemt hij ons alle eigen vermeende kracht en werkt in ons het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Dan woont en werkt de kracht van Christus in ons, en deze wordt in onze zwakheid volbracht. Onze menschelijke, hoogmoedige opvatting is, zelf iets te moeten worden, iets in ons zelf te kunnen zien, eenigszins met zichzelf tevreden te moeten zijn, eenige bekwaamheden te hebben, iets te kunnen presteeren, en dan, ja dan het restje, waarin wij te kort schieten door den Heere te laten aanvullen!

De Heere echter zegt: „M ij n e genade is *u* genoeg". Dat moet ook u genoeg zijn. Zich van die genade te verzekeren, dat is het geheim van het ware geloof en is in ons het werk des Heiligen Geestes.

Op 't geloof, vertrouwen, komt het alles aan. Dan wordt God in ons leven verheerlijkt; dan genieten wij levenskracht, levensvreugd en stervensmoed. Dan daalt de ruste Gods in onze ziel en wordt de volmaakte, eeuwige rust ons ideaal. Dat is het ingaan in de rust, waarvan de Schrift spreekt, langs den waren weg tot den Vader, n.l. door Jezus Christus, Die de weg is en zonder Wien niemand tot den Vader komt.

Geen gevoel van machteloosheid, geen moeiten en zorgen, geen teleurstellingen en smarten in 't leven, niets kan en mag als verontschuldiging betreffende ons ongeloof of twijfelzucht gelden.

De Heere zegt: Mijne genade is u g e n o e g.

Hoe klein kunnen we worden bij zulk een verzekering! En welk een zelfbeschuldiging van on- en kleingeloof grijpt ons dan soms nog aan als we bemerken,

*) In 't N. T. 156 maal, 133 maal vertaald „gunst", 2 maal „aangenaam", 8 maal „dank", 10 maal „gave", 3 maal „vreugde".

dat de kracht der genade nog niet altijd in ons doorwerkt en openbaar wordt in ons leven!

Gods genade in Christus maakt onze lasten licht, en overwint in ons alle bezwaren en het tegen-op-zien bij de vervulling van onze levenstaak of roeping; zij leert ons van onszelven afzien en alleen op Christus zien.

Door die genade hebben in den loop der eeuwen duizenden martelaren wreede folteringen en verzoekingen (b.v. mooie voorspiegelingen) met doodsverachting getrotseerd en de machten der hel overwonnen.

Geliefde lezer, er is veel in deze wereld, wat ons zorg en angst aanjagen kan, ons den noodigen moed ontrukken kan; maar laat maar uw oog gericht zijn, met den blik des geloofs, op de macht van 's Heeren genade, dan zal uwe ervaring zijn: Wie in Hem gelooft, wordt niet beschaamd!

En hetzij dat we leven, of hetzij dat wij sterven, wij zijn des Heeren! N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

De tabernakel; inrichting en dienst.

Exod. 25—28.

Les voor Zondag 14 Juli 1929.

Deze les is niet de gemakkelijkste; het komt mij echter voor, dat zij bepaald waard is om bestudeerd en verteld te worden. Er zijn in Oud en Nieuw Testament zooveel dingen die nooit of slechts heel gebrekkig begrepen kunnen worden, indien men niet eenigszins vertrouwd is met inrichting en dienst van den tabernakel. En daarom noodig ik u uit om het maar eens te wagen.

En wanneer wellicht zij, die aan zeer jonge kinderen moeten vertellen, besluiten om maar een of ander verhaaltje ten beste te geven, dan raad ik hen toch aan, deze les in elk geval te bestudeeren.

Het zal wel niet noodig zijn te zeggen, dat men den kinderen geen getrouwe weergave van al de gegevens uit de aangegeven hoofdstukken moet voorleggen Dat is toch ondoenlijk.

Met een kleine inleiding kan de vertelling aansluiten bij de vorige les. Behalve wetten voor de samenleving der menschen onderling, gaf God ook wetten voor den dienst, waarmee de Israëlieten God moesten vereeren. Men kan ook zeggen: Waarmee ze God m o c h t e n vereeren; want het was een groot voorrecht, dat den Israëlieten te beurt viel: God wilde zijn verbond met Israël bevestigen, door een woning voor zich te laten bouwen, tot een teeken, dat God — die overigens in geen tempel, met handen gemaakt, wonen kan — in Israël wonen wilde, dus steeds in het midden van dat volk wilde zijn. Het was ook een groot voorrecht, dat de Israëlieten hun God bij en in zijn woning naar zijn eigen gebod dienen mochten. In deze les gaan we nu deze woning Gods, wat daar in en daar bij was en gebeurde eens in onze gedachten bekijken.

God gaf bevel, dat de Israëlieten voor Hem een woning moesten bouwen. Hoe groot moest die zijn, en hoe moest die er uit zien? Dat toonde God alles aan

Mozes, eer het gemaakt werd. Geen gewone tent, nog minder een huis met steenen muren. Een huis van hout, met goud beslagen, van buiten met kleeden overdekt en van binnen met tapijten bekleed.

Lengte 30 ellen, breedte 10 ellen, hoogte 10 ellen. Neem vooraf even de hoogte der muren op van het gebouw, waarin gij met uw klas zit. Dan kunt gij een vergelijking maken; dat wekt direct voorstellingen bij de kinderen, doet hun fantasie werken en houdt de belangstelling levendig.

Richting: Oost—West. Achterwand naar 't Westen gekeerd, ingang tegen 't Oosten.

De zijden werden gebouwd door 20 berderen of stijlen: Van acasiahout in elkander gezette, 10 ellen hooge, $1^1/_2$ el breede stukken. En hoe dik ze waren is niet beschreven. Zeggen we maar: Flink dik! Bij de bestudeering van de achterwand blijkt dat. Deze stijlen stonden ieder op twee zilveren voetstukken, waarin ze met houvasten zichzelf hielden (Leidsche Vertaling zegt: met pinnen, zie 26 : 17 en 19). De achterwand, die van binnen gemeten 10 ellen lang was, had 8 stijlen; 6 gewone en 2 hoekstijlen, waaraan de laatste stijlen der zijwanden bevestigd werden. Waren deze hoekstijlen ook $1^1/_2$ el, dan krijgen we een buitenwerksche breedte van 12 ellen, zoodat voor de dikte der wanden 1 el gerekend zou zijn. Het is echter m.i. ook niet onmogelijk, dat de hoekstijlen smaller geweest zijn. In elk geval doet dit minder ter zake en houden wij er ons maar aan, dat de stijlen wel flink dik zullen zijn geweest.

In 't midden en een paar ellen van boven en eveneens van beneden waren ringen aan de stijlen bevestigd. Sluitboomen van acasia met goud overtrokken werden daardoor gestoken, om de stijlen tot een geheel te verbinden.

Dat waren al vast drie wanden! Vóór kwamen enkel 5 pilaren en een gordijn, geen stijlen. Zware en dichte kleeden werden over den tabernakel gehangen; 30 ellen lang, dus lang genoeg om bijna tot aan den grond te reiken. Daarover nog kleeden van vellen gemaakt, waarschijnlijk niet zoo lang neerhangend en evenals bij tenten met koorden gespannen. Ofschoon het niet beschreven is, vermoed ik toch, dat in het midden onder de kleeden een kleine verhooging zal zijn aangebracht om het water te doen afloopen. Dat was dus de tabernakel van buiten.

Van binnen werd het geheel behangen met gordijnen van de prachtigste kleuren en met fijn borduurwerk er op. Gordijnen, die ongeveer van den grond omhoog, boven over, en weer naar beneden tot bijna aan den grond liepen, 28 ellen lang. Fijne lisjes in gouden haakjes hielden de gordijnen aan elkander en op hun plaats.

Van buiten was deze woning sprekend een lange, van boven erg platte tent; van binnen was het een fijn bekleed huis.

Tien ellen van den achterwand, dus 20 ellen van het voorgordijn moesten vier pilaren nog een gordijn omhoog houden. Dat was het zoogenaamde voorhangsel.

Nu gaan we zien, wat er in dien Tabernakel was. Laat ons beginnen bij de kleinste kamer, dus achter den voorhang. Hoe groot was die? Daarin moest staan een voorwerp, dat veel op een kist geleek. Het was de ark des verbonds. Twee en een halve el lang, anderhalve el breed en evenzoo hoog. Acasia, met goud overtrokken. Aan elke zij twee ringen voor draagboomen. Daarop het verzoendeksel met de engelenbeelden.

Wat zou dat beteekenen. Die ark des verbonds was de kist waarin de wet geborgen moest worden, gegrift in steenen tafelen. Daarom ark des verbonds. Waren die tafelen niet als het ware de verbondsacte tusschen God en Israël? Maar God kon geen verbond hebben met zondige menschen, zonder verzoening der zonden. Dat beteekende het verzoendeksel. De volgende week hopen wij daar nog meer van te vertellen.

Dit vertrek heette het allerheiligste.

Zien wij nu eens rond in het grootste vertrek van Gods woning, het heilige.

Daar stond een lamp aan de zuidzijde, de gouden kandelaar. Dat was een fijne gouden standaard, waarop zeven lichtjes konden worden ontstoken. Elken avond moest de priester dit vroegtijdig doen. Zie 30 : 8.

Dicht tegen het voorhangsel stond het reukofferaltaar (zie 30 : 1—9).

Tegen den avond, als de lampen werden aangestoken, waarschijnlijk reeds om een uur of drie in den middag, verbrandde de priester op dit kleine altaartje „welriekende specerijen". Wat moest dat beteekenen? Het moest zeggen, dat de gebeden voor God zijn als een lieflijke reuk.

Tegenover de kandelaar, dus aan de voorzijde, stond een tafel, de tafel der toonbrooden. Daarop werden dagelijks versche brooden gelegd, terwijl de aanwezige weer weggenomen werden. Het neerleggen der brooden is bedoeld als het aanbieden aan God van het onder zijn zegen verworvene levensonderhoud; een offer, zonder bloed. De priesters mochten het oude brood eten.

Rondom den tabernakel moest een omheining zijn, ook van gordijnen, bevestigd aan koperen pilaren, 5 ellen hoog. Lengte 100 ellen; breedte 50 ellen; vóór een overdekte poort van 20 ellen. Zoo was er dus een groot plein, dat den geheelen tabernakel omgaf, in den bijbel heet het: Voorhof = afgeschutte ruimte.

Een groot koperen brandofferaltaar, gebouwd op acasiahout, zou voor den tabernakel staan, 5 ellen lang en breed, 3 ellen hoog. Daarop zouden de Israëlieten Gode hun brandoffers en slachtoffers brengen.

Tusschen het altaar en den tabernakel moest tenslotte nog een groot koperen waschvat komen, opdat de priesters steeds water in voorraad zouden hebben.

In en bij dezen tabernakel moesten priesters dienen. Een bepaald ambtskleed werd hun voorgeschreven. Boven dezen stond de Hooge Priester. Hij was a.h.w. de tusschenpersoon tusschen God en het volk. Hij moest wel een bijzonder God-gewijd man zijn. Voor zijn dienst had hij heilige kleederen, met belletjes aan de zoomen heelemaal in 't rond. En aan zijn hoofddeksel een gouden plaat bevestigd, waarmee zijn voorhoofd werd bedekt, en daarin gegraveerd:

D e h e i l i g h e i d d e s H e e r e n.

Natuurlijk zijn er nog veel bijzonderheden te noemen van inrichting en dienst des tabernakels, maar wij moeten ons tot deze hoofdzaken beperken. En wij willen trachten te onthouden, dat God in het midden van Israël zijn woning wilde hebben, zooals Hij die zelf aan Mozes had laten zien; en dat Hij bij en in die woning zich door Zijn volk wilde laten dienen volgens door Hem zelf gestelde regelen. En met deze woning en dezen dienst heeft God gedachten uitgebeeld, die in Jezus Christus werkelijkheid zijn geworden en die daarom voor alle menschen van zeer groote beteekenis zijn.

K. R.

Agenda

voor de

49ste Algem. Vergadering der Unie van Baptisten-gemeenten in Nederland

te houden te HENGELO (O.) den 10 en 11 Juli 1929.

Beide dagen beginnen om 9 uur met een bidstond. Den eersten dag wordt des avonds om 8 uur het Avondmaal gevierd.

1. Om t i e n u u r p r e c i e s. Openingswoord door den Voorzitter der Unie-Commissie Ds. K. Reiling. Onderwerp: »O n z e k r a c h t«.

2. Benoeming door den Voorzitter van 2 commissies van stemopnemers.

3. Opname der Presentielijst. (Afgevaardigden, die de Presentielijst niet geteekend hebben, hebben geen stemrecht).

4. Verkiezing van een Leider der vergadering uit de leden der Unie-Commissie.

5. Bespreking van de Jaarverslagen.
a. Van den Penningmeester.
b. Van den Zendingspenningmeester.
c. Van den Administrateur van »De Christen«.
d. Van den Administrateur van »De Zaaier«.
e. Van den Administrateur van »De Kindervriend«.
f. Van den Depôthouder.
g. Mededeeling van de Com. voor het Studiefonds.
h. Mededeeling van de Com. voor Radio-uitzending.

6. Vaststelling der Begrooting 1929—1930.

7. Jaarverslag door den Secretaris der Unie.

8. Verkiezingen.
a. Drie leden voor de Unie-Commissie.
Aftredend: J. Huizinga, B. Planting en A. H. Zeibst.
Candidaten zijn: J. Boiten Johz. (M'dam), A. Dijkstra (Dev.), J. Hekhuis (M'dam), J. Jeronimus (den Haag), J. Louw (Gron.), J. Doornkamp (Gron.), J. G. Terpstra (Gron.), J. Visser (Leeuw.) en J. W. Weenink (Stadsk.)
b. Redactie »De Christen«.
Aftredend zijn: N. v. Beek, G. Bouritius, J. Louw en J. W. Weenink.
Candidaten zijn: A. P. Barendregt, N. van Beek, G. Bouritius, C. Brandt, J. Louw en J. W. Weenink.
c. Redactie »De Zaaier«.
Aftredend: B. Planting.
Candidaat: B. Planting.
d. Redactie »De Kindervriend«.
Aftredend: J. Louw.
Candidaat: J. Louw.

9. Voorstellen van de Unie-Commissie:

a. De uitgave van een Kerstno. »De Getuige« '29.

b. De Algem. Verg. besluite het formaat van »De Christen« te vergrooten (op de grootte van het Kerstno.) met behoud van hetzelfde aantal pagina's, zonder verhooging van den abonnementsprijs.

c. De commissie tot inzameling van gelden voor het studiefonds opnieuw voor een jaar te benoemen.

d. Br. A. Hardenberg, thans voor eigen rekening in opleiding op 't College te Rawdon, als Unie-Kweekeling aan te nemen.

10. *Voorstellen etc. uit de Gemeenten.*

1. Stadskanaal. De Unie geve maandelijks een zendingsblaadje uit.

Toelichting: Wij hebben vele zendingsvrienden, die niet tot onze Gemeente behooren en maandelijks voor onze zending bijdragen. Zij willen er wel eens iets over lezen en vragen ons herhaaldelijk om lectuur. Bedoeld wordt een blaadje van den omvang van »De Kindervriend«, waarvan de kosten niet groot zijn en de zending in onze Gemeenten goede diensten zal bewijzen.

2. Hoorn. De Algem. Verg. besluite, om de regeling van het Studiefonds zoo te treffen, dat de inkomsten jaarlijks verzekerd zijn en wel door middel van de heffing eener Gem.-hoofdelijke omslag, berekend naar het aantal leden.

3. Deventer stelt voor, dat de studenten, aangenomen door de Algem. Verg., na volbrachte studie één jaar onder leiding der Unie-Voorgs. verschillende Gemeenten dienen op kosten der Unie.

Toelichting: De Gem. Deventer is van oordeel, dat voor de vorming der toek. Voorgangers van groote practische waarde is, dat zij eerst ingeleid worden in den arbeid der Gemeenten.

4. Haulerwijk. De Unie overwege de mogelijkheid om hare studenten, na afloop der studie, alsnog een half jaar als reizend prediker aan te stellen.

Toelichting: Deze brs. zouden hierdoor eenige practische ervaring krijgen van het werk der Gemeenten.

5. Utrecht. De Algem. Verg. besluite:

a. Tot de uitgave van een goed opgezet wekelijksch evangelisatieblad, een blad dat de »Nederlandsche Baptisten« helpen kan, aan hare roeping Jezus Christus als Zaligmaker van zondaren uit te dragen in de wereld beter te voldoen, dan tot dusverre mogelijk was.

b. Ze benoeme daartoe een Commissie, die de leiding der uitgave draagt.

c. Deze Com. ontvangt van de Unie het noodige bedrag als voorschot-bedrijfskapitaal; dit bedrag moet zoo spoedig mogelijk worden gerestitueerd.

Toelichting: »De bedoeling is een blad uit te geven van 12 à 16 blz. druks. De oplage wordt geschat op ± 7500 ex., berekend naar 't aantal Baptisten in Nederland (2500 à 3 ex. = 7500). De exploitatiekosten worden berekend op 8 cent per stuk en de verkoopsprijs op 10 cent. Een wekelijksche winst dus van f 150.

6. 's-Gravenhage. De Unie-Commissie geve volledige opheldering in de zaak br. Fabrie. Daartoe benoeme de Algem. Verg. een Commissie voor onderzoek, gekozen uit de Algem. verg., echter geen deel uitmakend van de Unie-Commissie om gegevens daaromtrent aan de Unie-Com. te verstrekken.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

43

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na voorspoed kwam tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Door Zijn genade werd Zandberg bekeerd en vanaf dat oogenblik begon voor hem een nieuw leven. Bij een liefdemaal getuigde hij van de groote dingen die de Heer aan hem gedaan had en dat gaf verschillende bezoekers den stoot ook hun leven aan God te wijden, zoodat van harte door hen gezongen kon worden: „Mij is erbarming wedervaren".)

Een geheel nieuwe tijd in meer dan een opzicht was er voor het gezin aangebroken. Want het gezin bemerkte dat vader een nieuw hart had ontvangen, en ongeveer terzelfder tijd betrok het geheele gezin het nieuwe huis. Het was Zandberg eigenaardig te moede bij de verhuizing, toen het oude plaggenhuisje werd verlaten en het mooie massieve steenen huis werd betrokken. Veel huisraad was er niet, zoodat men niet vaak heen en weer behoefde met paard en wagen.

Maar lof en dank was er overvloedig in Zandbergs hart en klommen op tot de troon van Hem, die onze landverhuizer zoo rijk gezegend had.

Nadat alles was overgebracht en zijn vrouw en de kinderen reeds alles nieuw inrichtten, keerde Zandberg alleen nog eenmaal terug naar de oude woning, met de bedoeling eens rond te zien, of er nog bruikbaar materiaal aanwezig was.

»Is het wel goed van mij«, moest hij zich daarbij afvragen, »dat ik alles zoo zonder meer maar afbreek? Ik heb hier met mijn gezin toch zoo veel beleefd«. Hij meende in zijn handen een verlammend gevoel te bespeuren om hem van zijn voornemen af te houden.

Maar ten slotte kwam hij toch tot de juiste conclusie. »Afbreken, steeds afbreken«, zeide hij tot zich zelf. De herinneringen aan Gods weldaden zouden in het hart wel goed bewaard worden. »Het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden«.

Daarvan zou deze plaats getuige zijn.

En daarop veranderde hij door het wegnemen van deuren en deurposten, kozijnen en balken enz, de geheele woning in een aardhoop, de nog rechtop staande muren van graszoden overlatende aan de tand des tijds.

En wat hij daarbij dacht en deed, en wat staan bleef werd hem nogmaals tot een ernstige prediking. Een prediking van nieuw worden en van beter worden door het afbreken van het oude en het opbouwen van het nieuwe volgens de Goddelijke liefde- en heilsplannen.

Jaren van onverdroten en taai volhardende arbeid hadden onze landverhuizers achter zich. In het algemeen ging het nu flink vooruit. In de eerste plaats en het allermeest was dat wel aan het land te zien.

7. Groningen. De Algem. Verg. besluite, dat de Afgevaardigden eener Gemeente zooveel stemmen mogen uitbrengen, als waarop hun Gemeente recht heeft, in alle zaken waartoe zij bindend mandaat heeft.

8. Delfzijl. De Unie-Com. onderzoeke de mogelijkheid, om te komen tot stichting van een instelling waar

a. Kapitaalkrachtigen hunne gelden kunnen deponeeren.

b. Bapt. Gemeenten gelden op hypotheek kunnen bekomen op haar vaste goederen tegen een gangbare rentevoet.

9. Groningen. De Algemeene Vergadering drage de Com. der Unie op door deskundige broeders een onderzoek te laten instellen naar de wenschelijkheid en mogelijkheid van de oprichting en exploitatie door de Unie van een drukkerij en uitgeverij.

Toelichting: Gezien de periodieken door de Unie en enkele Gemeenten uitgegeven, acht de Gemeente Groningen het gewenscht, dat er een onderzoek door deskundigen worde ingesteld naar de bestaansmogelijkheid van een eigen drukkerij, mede ter vergemakkelijking van propaganda-uitgaven en vertaalde werken.

In het Huishoudelijk Reglement der Unie de volgende bepalingen op te nemen:

a. Een Gemeente beroept geen persoon tot Predikant of Voorganger, die nog niet als zoodanig in een geüniëerde Gemeente gediend heeft, dan na verkregen gunstig advies van de Com. der Unie.

b. Personen, die zich beroepbaar willen stellen in de geüniëerde Gemeenten, geven daartoe den wensch te kennen aan de Com. der Unie, die een onderzoek instelt of laat instellen naar hun verhouding tot de beginselen der Baptiste Gemeenten en naar hun beweegredenen voor den Evangeliedienst.

Wanneer zij geen, of naar het oordeel der Com. geen voldoende opleiding tot het predikambt hebben ontvangen, worden zij bovendien onderzocht in de navolgende vakken:

a. Uitlegging der H. Schrift, waarbij in elk geval kennis vereischt wordt van enkele buitenlandsche vertalingen.

b. Inleiding op de boeken van Oud en N. Testament.

c. Uitlegkunde.

d. Bijbelsche geschiedenis en hoofdgedachte der Bijbelboeken.

e. Hoofdwaarheden des Christendoms.

f. Kerkgeschiedenis, waarbij hoofdtrekken van de geschiedenis van het Baptisme.

g. Christelijke zedekunde.

h. Practische vakken.

Voorts levert hij een op schrift gestelde leerrede in en houdt in tegenwoordigheid van de Com. van Onderzoek, een Catechisatie.

c. Voor hen, die van hun opleidingsschool geen bewijs hebben ontvangen, dat zij met goed gevolg hebben gestudeerd, gelden dezelfde bepalingen.

d. Broeders uit de geüniëerde Gemeenten kunnen, wanneer zij voldoende algemeen ontwikkeld zijn en wanneer gebleken is, dat zij met bizondere gaven en krachten door den Heer zijn uitgerust, doch geen opleiding hebben genoten, door de Com. der Unie be-

---

Het vroeger zoo weinig opleverende grasland was door de rusteloos arbeidende handen geheel veranderd. Het lag daar voor de oogen van den bezoeker schilderachtig schoon. Zij, die het te voren gekend hadden, ontlokte het woorden van bewondering en lof voor de bekwaamheid en ijver der landverhuizers.

Op eenige plaatsen was het land goudgeel, en levensfrisch en grasgroen was het weer op andere plaatsen. Eenigen tijd later zag men de ontwikkeling der geheele streek ook op de woonsteden, toen degelijke, ruime steenen huizen de armelijke plaggenhutten hoe langer hoe meer verdrongen. Om elke boerenplaats zag men ook een aantal mooie boomen en allerlei struikgewas. Levendig en afwisselend werd het Afrikaansche landschap ook vooral door de steeds talrijker wordende kudden schapen, geiten, koeien en ganzen.

Verder zag men, doordat de uitgestrektheid der farmen steeds grooter werden, steeds vaker allerlei bespanningen op het land, de langzaam door het land trekkende ossenwagen als de meestal in een kleine galop voortschommelende ruiters. Zelfs droogte, hagel, brandkoren, sprinkhanen- en andere plagen konden de groeiende welvaart van de rusteloos arbeidende landverhuizers niet meer tegenhouden.

Aan het bedrijf van Zandberg zag men het wel zeer duidelijk. Toen hij met zijn vrouw met harten vol dankbaarheid het feest der zilveren bruiloft vierde, waren er reeds verschillende farmen en meer groote zaken door de handen van deze flinke menschen gegaan, en telkens met winst. Hoe dat aan Zandberg altijd zoo goed gelukt was, veel beter dan de meeste anderen, die toch onder dezelfde omstandigheden met hem in dit land gekomen waren, kon menigeen niet goed begrijpen. Men greep daarom gaarne eens de gelegenheid aan, om hem in dit opzicht eens uit te vragen, en hij ging er bereidwillig genoeg op in, om de waarheid van dit woord te kunnen bevestigen: »De godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de belofte des tegenwoordigen en des toekomenden levens. Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig«. (1 Tim. 4 : 8, 9.) Van dit standpunt uit zag hij namelijk den bloei van zijn aardsche voorspoed aan.

Ter gelegenheid van een bruiloft ontstond er zoo eens een leerrijk en interessant gesprek. Meteen slaan wij daarbij een blik op

Een Afrikaansche Bruiloft.

»Er zal gauw weer een bruiloft gevierd worden op de plaats van Zandberg«, werd er van farm tot farm als een belangrijk nieuwtje verteld.

Al weer?

Ja, het was de derde dochter van Zandberg, Martha, die in het ouderlijk huis Albert Landman hart en hand wilde geven.

Twee zusters en vier broeders waren reeds voorgegaan. Nu kwam ook zij aan de beurt. En het eene feest scheen altijd nog mooier te zullen worden dan het andere.

(Wordt vervolgd).

roepbaar verklaard worden, nadat zij met bevredigend resultaat onderzocht zijn inzake hun beginselen en beweegredenen.

e. De Com. der Unie is bevoegd om, wanneer zij dat noodig oordeelt, het bepaalde in art. b ook van kracht te verklaren voor den Voorganger eener Gemeente, die in de Unie opgenomen wenscht te worden.

f. Zij, die, na toestemming van de Com. der Unie bevestigd zijn geworden, worden ingeschreven op een »proeflijst« en worden na twee jaren, op voorstel van de Com. der Unie, gehoord hun Gemeente, en na goedvinden der Alg. Vergadering, ingeschreven als erkende Predikanten.

g. Wie als evangelist of hulpprediker in de Baptiste Gemeente wenscht te dienen moet, na bevredigende verklaring aangaande zijn beginselen en beweegredenen te hebben afgelegd, bewijzen van voldoende kennis in de volgende vakken leveren:

a. Ned. Taal; *b*. godsdienstonderwijs; *c*. gewijde geschiedenis en ontstaan der bijbelboeken; *d*. goed lezen en het verklaren van de geschiedkundige bijbelboeken; *e*. kerkgeschiedenis; *f*. christelijke geloofs- en zedeleer.

Voorts moet hij bewijzen een goede toespraak te kunnen houden, zoowel wat inhoud, vorm als voordracht betreft.

Toelichtingen. Het is voor de Gemeente, haar arbeid en ontwikkeling een zaak van groot belang, wie haar voorgaan en leiden. Daarom dient toegezien te worden op hen, die in haar midden het predikambt wenschen te bedienen, dat deze personen de roeping, geschiktheid en bekwaamheid voor dien arbeid bezitten, teneinde de grootst mogelijke zekerheid te hebben, dat alleen zulken voorgaan, ***die de Heer der Gemeente daartoe geroepen heeft***, en geen onwaardigen zich in het werk dringen, gelijk reeds Paulus de Gemeenten vermaand en gewaarschuwd heeft.

Daarom biedt de Gemeente Groningen hierbij conceptbepalingen voor zulk een onderzoek aan met conceptartikelen, deze aangelegenheid regelende.

Art. e bedoelt te voorkomen, dat een Gemeente zich tijdelijk aan de Unie zou onttrekken met den opzet, tegen de hier genoemde bepalingen te handelen.

Wanneer de Gemeenten deze ontwerp-bepalingen aanvaarden geven ze slechts zooveel van hun vrijheid prijs als voor het welzijn der afzonderlijke Gemeenten en van het werk in zijn geheel op den duur het beste is. En reeds Paulus leert ons, dat we het recht hebben, ja zedelijk geroepen zijn onze vrijheid zoover in te perken, als het belang van het werk des Heeren dat vraagt.

P.S. Indien de tijd het toelaat, zal op den voormiddag van den 2en dag een soortgelijke Conferentie worden gehouden als verleden jaar. Als referenten hopen dan te dienen Ds. G. Bouritius en Ds. K. Reiling met nader aan te kondigen onderwerpen.

B. PLANTING, Unie-Secr.

Lijst van Afgevaardigden.

Amsterdam P. Berkhout, G. Planting en W. Veenstra.
Apeldoorn. K. A. van Beek en H. Groenhuizen.
Arnhem. Opgave ontbreekt.
Delfzijl. W. Roest en Pleijzier.
Deventer. K. Kuipers, A. Dijkstra en P. Klijn.
Drachten. Opgave ontbreekt.
Eindhoven. D. Prins en J. Danker.
Em.Erfsch.veen. H. Wilts, H. Mooi, J. Folkerts en G. J. Olijslager.
2e Exloërmond J. de Jonge Sr., H. Alferink en H. Koops.
Foxhol. H. Mosterd.
's-Gravenhage. J. Jeronimus, C. J. Louw, J. Boiten, C. Meijner, B. Niezen en F. H. de Ruijter.
Groningen J. Louw, H. Bolman, P. Deurzen, J. Doornkamp, K. Heiklaar, T. Hof, C. van Meekeren, N. Mosterd C. Postma en J. G. Terpstra.
Haarlem. J. v. d. Schors, D. Bakker, J. G. Tiggelman en G. Broertjes.
Harlingen. P. de Boer.
Haulerwijk. C. Brandt, A. v. d. Mei en C. Schulz.
Heeg. P. v. Netten.
Heerlen. Opgave ontbreekt.
Hengelo. H. Blenkers, A. J. Dijkhof, F. A. J. Harmsen, G. M. Heinen, E. Huizinga, H. Kieviet, H. Kruidhof en G. Varenhorst.
Hoogezand. Opgave ontbreekt.
Hoorn. G. Visser en D. Osinga.
Leeuwarden. H. v. d. Heide en H. Fennema.
Muntendam. J. Hekhuis, J. Boiten Johzn., A. v. d. Deen, S. Rosebaum en K. Prins.
N. Pekela. Joh. Brongers en D. Olijslager.
N. Weerdinge. K. Dokter, J. Wierzema, R. Reiling, P. de Jong, P. de Boer en L. Wijnsema.
Sneek. H. Visser, S. v. d. Werf en A. Wielenga.
Stadskanaal. J. W. Weenink, J. Reiling Jr, K. Kosmeijer, H. Huizing, Joh. v. d. Baren en P. Smit.
Stavoren. J. van Dongen en S. Visser.
Utrecht. T. ten Hove en J. Posthumus.
Vriescheloo. Opgave ontbreekt.
Workum. Opgave ontbreekt.

Wij maken bij dezen nog even opmerkzaam op Art. 2c van het Huish Regl. „Van de benoeming der Afgevaardigden zal behoorlijk kennis worden gegeven aan den Secr. der Unie minstens zes weken voor dat de Algem. Vergadering zal gehouden worden. Bij event. verhindering kan een plaatsvervanger worden aangewezen, mits daarvan vóór de opname der Presentielijst aan den Secr. der Unie kennis gegeven wordt"

B. PLANTING, Secr. der Unie.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Ons werk in de achterbuurten van London.

Kinderkerk, Ouderlingen en Diakenen van 13—15 jaar.

Het Zendingswerk, mijne vrienden, is een machtig iets. Geen arbeid kunt ge vinden, hetwelk zoo'n grooten omkeer brengt in het leven, de zeden en manieren van de menschen, als het werk dat gedaan wordt uit liefde tot onzen Meester. Er staat echter tegenover, dat er ook geen arbeid is, zóó moeilijk en zwaar als het brengen van het heerlijk evangeliewoord, doch Gods hulp en liefde geeft kracht dezen arbeid te beginnen, door te zetten en in Zijn Naam glorierijk te overwinnen.

Dikwijls heb ik gewenscht eens iets van dit werk van nabij te mogen zien en te aanschouwen de uitwerking van Gods gena, toen me eindelijk de kans werd geboden.

Nu moet ge niet denken, dat men hiervoor juist bepaald moet gaan naar China, Indië of een reis te moeten maken naar het Congoland, waar onze zuster G. Reiling haar arbeidsveld heeft gevonden; neen, we treffen ook een tak der Zending aan in de achterbuurten van London. Hier zag het er voor eenige tientallen van jaren zéér slecht uit. De verschrikkelijkste dingen gebeurden hier dag aan dag. Geen streek was meer geschuwd en veracht dan de achterbuurten. Trouwens tegenwoordig zoudt ge nog griezelen, indien ge al de geheimen van deze sloppen en buurten wist. Toch echter kunnen we ons verblijden

in de tamelijk snelle vooruitgang, die hier heeft plaats gevonden door het evangelie en wij Baptisten zullen allen wel min of meer geïnteresseerd zijn in het werk, dat onze broeders en zusters daar dóór en vóór onze Koning verrichten.

Om u iets van dit werk te laten zien, neem ik u in mijne gedachten mee op een Zondagmorgen naar deze buurten, om daar den dag des Heeren door te brengen.

We gaan allereerst 's morgens om $10^1/_2$ uur naar de z.g.n. Kinderkerk. De Zending bezit hier n.l. twee groote kerken, waarvan een tamelijk oud en de andere nog splinternieuw. De oudere kerk is nu geheel en al ingericht voor de kinderen terwijl de nieuwe, met ongeveer 2000 zitplaatsen, als de eigenlijke kerk functionneert.

Zoodra we de hooge stoep zijn opgeklommen en de kerk binnentreden, valt ons op, dat deze is verdeeld in een beneden- en bovenverdieping. Van de galerij, die er vroeger was. is niets meer te zien, omdat deze n.l. een stuk is geworden van de bovenverdieping. Beneden zitten de kleinste kinderen van 4—9 jaar in groepen, die hun eigen Zondagsschoolonderwijzer[es] hebben. Ze kijken ons een klein beetje nieuwsgierig aan, maar toch zijn ze allen blij en opgeruimd. Immers vandaag wordt weer verteld van Jezus en Zijn discipelen en allen zijn nieuwsgierig om daarvan meer te hooren. Wij zullen deze kindertjes, die als 't ware in miniatuurstoeltjes zitten, maar toevertrouwen aan de hoede van hun onderwijzer[es] en wij gaan door een tamelijk nauwe, zich wentelende steenen trap naar boven, om de kinderkerk te zien en de kinderpreek te beluisteren. We komen eerst voorbij de kleedkamer voor de leden van de quire of het zangkoor. In Engeland vindt ge n.l. in alle kerken en bij elken godsdienstoefening *een zangkoor*, dat zich dan verdienstelijk maakt door een extra nummertje ten beste te geven. Zoo vinden we dan ook in deze kinderkerk een koor, en de leden hiervan, dat zijn ongeveer 50 meisjes, kunt ge direct onderscheiden door hunne roode jurkjes, die ze in deze kleedkamer, even vóór dat de godsdienstoefening begint aandoen. We loopen nu door en komen in de consistoriekamer, alwaar we de dominé een man van ± 40 jaar die speciaal onder de kinderen werkt en de ouderlingen en diakenen, dat zijn jongens van 13 tot ongeveer 15 jaar, vinden.

De dominé heeft zijn toga reeds aan en de ouderlingen doen hun insigne over de borst. We worden hier welkom geheeten en daarna worden we door een der ouderlingen naar onze plaatsen gebracht, die voor het preekgestoelte zijn gereserveerd. Dadelijk daarna komen dominé, ouderlingen en koor de kerk binnen. Er wordt gezongen, dan gebeden door den dominé, terwijl een hoofdstuk uit den Bijbel door een der ouderlingen wordt gelezen. Het jongetje is dit werk wel toevertrouwd, want hij leest vlot en vaardig met een heldere, duidelijke stem. Daarna wordt een vers gezongen door het koor. De hooge, schelle stemmetjes zingen ter eere van Jezus, den grooten Kindervriend. Nu volgt de preek van den dominé, eenvoudig, doeltreffend. Eerst vraagt hij al de namen van de deelen van een horloge en het juiste antwoord klinkt zacht, als uit een mond, door de kerk. Daarna vertelt de dominé, hoe zijn horloge eens had geweigerd om te loopen, en was blijven stilstaan. Het uurwerk was niet goed.

Hoe teleurgesteld was de dominé, toen hij bemerkte dat al zijne berekeningen foutief waren. Hij had gedacht om nog reuzenveel arbeid te verrichten, doch zie, het horloge was 2 uur ten achter. En zie, wij menschen zijn precies zoo. Het horloge, dat zijn wij. Het uurwerk, dat is ons hart. Jezus is degene, die vertrouwt op ons, die rekent dat onze harten voor Hem kloppen op de juiste plaats. Maar o, wij bedriegen zoo vaak. Wij geven niet de juiste tijd. En hoe teleurgesteld is Jezus dan, die zoo stellig op ons rekent. En moeten wij Jezus, die zoo zielsveel van ons houdt teleurstellen? Neen, dat nooit. Laten wij ons best toch doen, om de juiste tijd te geven.

Op dusdanige manier is de preek ingericht en ge gelooft me toch zeker als ik hier neerschrijf dat de kinderen zéér geboeid zijn. Ze zien alles voor hunne oogen. Jezus' liefde en trouw leeren ze kennen. Ze leeren dat Jezus houdt van oprechte en eerlijke kinderen, en dat Hij verfoeit het liegen, bedriegen en stelen.

Zóó wordt de liefde voor Jezus gekweekt reeds in deze jonge harten en 't lijdt geen twijfel dat het kiempje zal gaan groeien en vruchten zal gaan dragen, 30-, 60- en 100-voud.

„Ja, God is groot en Zijn werk majesteitelijk" was mijne gedachte, toen de dominé, m'n vriend en ik tezamen de kerk uitgingen.

(Wordt vervolgd). A. A. HARDENBERG.

UIT DE GEMEENTEN.

MUNTENDAM. Al is er hier *in de buurt ook werkstaking* onder de landarbeiders, de Baptisten Gemeente in Muntendam is in volle actie. Op 26 April was het feest in de pastorie, want onze geliefde Voorganger vierde op dien dag zijn verjaardag. Des avonds werd de verjaringsvisite in de kerk gevierd. Evenals andere jaren was de kerk weer vol gestroomd met Gemeenteleden en vrienden. Met één woord gezegd: de Gemeente, de Evangelisatie te 2e Veensloot en de verschillende vereenigingen hebben onzen Voorganger weer overladen met bewijzen van liefde en achting. De eenparige wensch was: „Heere, spaar hem nog lang voor Gemeente en vrienden".

Zondag 5 Mei was weer een blijde dag voor de Gemeente, daar wij een br. en zr. uit Zuidbroek door den doop in de Gem. konden opnemen. De kerk was tot in alle hoeken bezet. Onze Voorganger hield bij die gelegenheid een boeiende rede over den doop, die zichtbaar indruk maakte op al de aanwezigen.

Op Woensdag, 22 Mei, werd zr. *Fenna Brink* door het huldigingscomité, ter gelegenheid van haar 55-jarig Zondagsschooljubileum, des namiddags om 3 uur in de kerk een feest aangeboden met haar Zondagsschoolkinderen. Des avonds om 7 uur kwamen de Gem. oudleerlingen en vrienden samen voor de eigenlijke huldiging. Twee van de eerste *leerlingen* waar zr Fenna voor 55 jaar geleden mee begonnen was, waren ook aanwezig. Ook waren er afgevaardigden van de Gem. Nieuwe Pekela en Stadskanaal. Br. Bolman van Groningen, oudleerling, zond een schrijven met zelfgemaakt, passend gedicht er bij. Ds. Hekhuis gaf naar *aanleiding van Zach. 4 : 10a*: „want wie veracht den dag der kleine dingen" een overzicht over zr. Fenna's klein begonnen werk, dat door den Heere zoo rijk is gezegend geworden in een tijd van 55 jaar. Omdat Fenna den dag der kleine dingen ook niet veracht heeft, dat wil in dezen zeggen, het werk onder de *kleine* kinderen, met drie stuks begonnen is, waarvoor ze haar tijd, haar geld en haar beste krachten heeft gegeven, daarom heeft de groote Kindervriend haar gezegend en groot gemaakt. De Heere heeft ook aan haar Zijn woord bewaarheid: Die Mij eeren, zal Ik eeren. De Zangver. „Looft den Heer" luisterde het feest op door mooie liederen. De jubilaresse werden door afgevaardigden van andere Gemeenten, bestuur der Gemeente, vereenigingen, *oudleerlingen enz.*, zeer waardeerende woorden toegesproken Met een ontroerd *hart dankte zr. Brink aan het* slot allen, die medegewerkt hadden aan den voor haar zoo heerlijken en onvergetelijken dag. „Maar", riep ze uit, „God voor alles de eere!"

Vreugde en droefheid echter wisselden zich af, want op Dinsdag 28 Mei stonden wij bij de groeve van onzen geliefden br. Jan Zuur. Hij was een van die stillen in den lande; zich op den voorgrond plaatsen was hem vreemd. Maar hij betoonde door handel en wandel dat zijn leven Christus was en dat hij, gedrongen door de liefde van Christus, zijn roeping

in de Gemeente met woord en daad verstond. Zalig zijn de dienstknechten, die de Heere, als Hij komt, wakende en werkende vindt.

Zondag 2 Juni werd het doopvont weer geopend voor twee jongelingen en een jongedochter. De kerk was vol. Onze Voorganger bepaalde ons bij den doop van Cornelius en de zijnen. Wij hoorden ook weer bij deze doopsbediening het bijbelsche standpunt uiteen zetten.

Prediking, bekeering en doop. De Heere doet groote dingen, dies zijn wij verblijd.

Komt treên wij dan gemoedigd voort,
In 't vast vertrouwen op Zijn Woord.

De Secr. M. J. GROART.

Voorzorg Vereeniging tot ondersteuning van rustende Voorgangers gev. te 's-Gravenhage.

Erkend bij Koninklijk besluit d.d. 29 Januari 1916, no. 34, Staatsblad no. 94 d.d. 19 April 1916.

15e JAARVERGADERING te houden D.V. op Dinsdag 9 Juli, des namiddags 3 uur in de Bapt. Kerk te Hengelo (O.)

Te behandelen punten:

1 Opening. 2 Notulen. 3 Mededeelingen. 4 Jaarverslag van den Secretaris. 5 Idem van den Penningmeester. 6 Verkiezing van twee bestuursleden, aftredend: de heer G. J. Olijslager, 1e Voorzitter en de heer P. Mostert, 2e Secretaris, beiden herhiesbaar. 7 Vaststelling uitkeering aan de Gemeente te Den Haag, ten behoeve van haren rustenden Voorganger. 8 Verzoek van de Gemeente Deventer om te mogen vernemen op hoeveel uitkeering zij vanaf 1 Januari 1930 voor haren invaliden Voorganger mag rekenen. 9 Voorstel Deventer. Gezien de tegenwoordige toestand van Voorzorg en uitkeering invalide of rustende Voorgangers stelt Deventer voor, dat de Vereeniging Voorzorg zich zoo spoedig mogelijk (uiterlijk 1 Aug. 1929 in verbinding stelle met de Com. der Unie of de gezamentlijke Voorgangers der Unie, om te trachten dat Voorzorg in de Unie wordt opgenomen. Toelichting: Gezien de betrekkelijk weinige middelen, waarover Voorzorg beschikt en om te komen tot een betere oplossing omtrent uitkeering invalide of rustende Voorgangers, is de Gemeente van oordeel dat een reorganisatie spoedig noodzakelijk is. — 10 Rondvraag. 11 Sluiting.

LET OP! Noodzakelijk is het dat al de Comitéleden present zijn. Een Gemeente van 50 leden of minder zendt één, van 50 tot 100 twee, en van meer dan 100 leden drie Comitéleden. Toegang hebben alle leden van aangesloten Gemeenten. Afgevaardigden van niet aangesloten Gemeenten zijn hartelijk welkom.

Bovengenoemde vergadering en Vereeniging worden alle leden aanbevolen te gedenken in hunne gebeden.

Scheveningen, 8 Juni 1929.

Het Dagelijksch Bestuur,
G. J. OLIJSLAGER, Voorzitter
C. J. LOUW, Secretaris
S. HOUKES, Penningmeester

MEDEDEELINGEN

Ontvangen van: N. te E. f 2.50; Kerkkoor Bapt. Gem. te H. f 5,25; Luisterclubje te H. f 2.20. Bijeen f 9.95.
Heemstede, 6 Juni '29. G. BROERTJES, Penn. U R.C.
Heerenweg 82. Postrekening 142741.

HARLINGEN

Het adres van den Secr. der Gemeente Harlingen is *niet* veranderd, gelijk voor enkele weken werd opgegeven Zuster R. v. d SLUIS, Liemendijk, *Harlingen* neemt deze funktie nog steeds waar.

De Baptisten Gemeente te Deventer deelt mede, dat haar Voorganger, Ds. K. Kuipers, met ingang van 1 Juni 1929 wegens gezondheidsredenen zijn ambt heeft neergelegd. A. DIJKSTRA.

CORRESPONDENTIE.

G. H. Visser te H. Deel dat dan even aan de administratie te N. Weerdinge mede, want ik heb niets aan zoo'n adreswijziging. E.-R.

Zondag 2 Juni werd door den Heer bevorderd tot Heerlijkheid onze geliefde Zuster

Henderkien Alferink
geb. TIMMERMAN,

in den ouderdom van bijna 59 jaren.

De wetenschap, dat zij is heengegaan tot Jezus en dat wij haar daar straks weer zullen zien is ons als Gemeente en ook onzen broeder en zijn kinderen tot rijke troost.

Sedert 1921 was de overledene een getrouw en oprecht lid onzer Gemeente.

Zij rust in vrede.

Hebreën 4 : 9.

Namens de Gemeente 2e Exloërmond,
P. DE RAAF, Secr.

G. BOITEN
A. W. BOITEN—HIPPEN
geven, met dank aan God, kennis van de geboorte van hun Zoon
Johannes Hermann Gerhard.
Veendam, 5 Juni 1929.
Kerkstr. 14.

BONTE STEENEN.

Ik ben meer bevreesd voor mijn eigen hart, dan voor den paus en al zijn kardinalen, want daarin vind ik den grooten paus »Ik« zitten. Deze oude papa »Ik« heeft zonder twijfel reeds lang vóór Rome het dogma van de onfeilbaarheid uitgevonden en laten gelden. Ja, vermoedelijk heeft de paus het van hem overgenomen.

Luther.

No. 2084 VRIJDAG 21 Juni 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

VERTROUWEN.

Niets kunnen dan maar stil en kleen
Op Jezus te vertrouwen;
Dat is de weg, de weg alleen,
Om op een rots te bouwen.

* * *

Niets weten dan: bij Hem is kracht
Hoe zwak ik ook moog wezen
Het Godslam is voor mij geslacht,
Dies heb ik niets te vreezen.

* * *

Niets zien van Jezus en Zijn hand,
Geen afgrond, geen gevaren
Dat brengt mijn scheepje naar het strand
Door d' opgeruide baren.

* * *

Niets willen dan wat Hij begeert,
Zóó komt er rijke vrede,
Zóó deelt Hij, Die 't heelal regeert,
Ook mij Zijn blijdschap mede.

* * *

Niets hopen van deez' nietige aard,
Wat zij ook moog bevatten,
Slechts Jezus is mijn liefde waard.
Niets is bij Hem te schatten.

* * *

Niets kennen, weten, willen, zien,
Niets van onszelven hopen —
Wie dat geleerd heeft, o, voor dien
Staan al Gods heem'len open!

GUNNING.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

VERZOEKING.

Matth. 4 : 1—11.

Dat is een geweldig woord. Dat is een ernstige zaak. En het is wel eens goed, wanneer wij de geheele ernst daarvan gevoelen.

Er is een rijk der duisternis, en onze Heer Jezus heeft dat vanaf het begin tot het einde van Zijn Messiasloopbaan op aarde wel duidelijk ervaren. Tot Zijn discipelen zeide Hij in Zijn laatste dagen: „De overste dezer wereld komt en heeft aan Mij niets". Tot de soldaten sprak Hij: „Dit is uw ure en de macht der duisternis".

In het boek der Openbaring staat geschreven van een „ure der verzoeking, die over de geheele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen". Niet sommige menschen, sommige volkeren zullen worden overvallen door de verzoeking, maar het zal komen over de geheele wereld. En bemerken wij soms niet met bevende harten dat wij omgeven zijn door een wereldverzoeking? De meeste menschen bemerken het misschien niet eens, anders zouden zij niet zoo zeker leven. En wanneer er ál ernstige gevoelens wakker worden, worden zij verdoofd door allerlei genot na te jagen. Anderen geven zich over aan godsdienstige fantasterij.

Hoe noodzakelijk is het voor ons, die Jezus' naam willen dragen, te waken en te bidden, opdat wij niet in verzoeking vallen.

—o—

Wanneer wij aan de verzoeking van onzen Heiland denken, komen wij onder den indruk van de ernst der verzoeking.

„Toen werd Jezus van den Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden van den duivel".

Zooveel woorden als hier staan, zooveel vragen komen bij ons op, zooveel raadsels en geheimen schijnen het ons toe.

Maar één ding staat toch wel vast: het is hier een werkelijke verzoeking des Heeren geweest.

Het was geen schijnvertooning. Net zoo min als de Heiland schijnbaar mensch is geweest en schijnbaar gestorven is, is Hij schijnbaar verzocht. Neen, neen, maar Hij is verzocht gelijk wij, maar zonder zonde.

Verzocht door den duivel!

Kan men dat woord nu nog wel in den mond

nemen? Komt er niet een lachje op het gezicht van den modernen mensch, wanneer hij dit woord hoort? Kan een ontwikkeld en beschaafd mensch nog aan den duivel gelooven?

Maar waarin bestaat werkelijke ontwikkeling en beschaving?

Immers, dat men de grenzen van zijn weten en kunnen kent.

En waarin bestaat de gebrekkige ontwikkeling? Dat men zoo gemakkelijk over de grenzen van zijn weten heenstapt.

De Heilige Schrift spreekt heel duidelijk van een rijk des boozen en van den overste, het hoofd van dit rijk der duisternis. Deze macht der duisternis oefent invloed uit op het leven der menschen. Achter zoo veel wat duister is in het leven der menschen, staat als oorzaak deze duistere macht.

Denk daarom aan de groote ernst der verzoeking. Uit een onzichtbare wereld komen er krachten in ons leven, die wij niet kunnen controleeren. Er zijn gedachten, die bij ons opkomen, waarvan wij zeggen, dat het goede gedachten zijn, die komen als uit de tegenwoordigheid Gods.

Maar er zijn ook helsche gedachten, die de ziel gevangen willen nemen, zoo boosaardig en slecht, dat wij sidderen en beven.

—o—

Waarom gaat het eigenlijk bij deze verzoeking? Ging het bij den Heiland niet daarom, dat hij de grenzen verlaten zou, die Zijn Vader had getrokken? Ging het niet daarom, dat Hij zich van den Vader zou losmaken? Dat de Zoon zou afvallen van den Vader?

Zie, daarom gaat het bij elke verzoeking, ook in ons leven, hoewel de omstandigheden vaak verschillend zijn. De booze vijand der ziel heeft het steeds daarop toegelegd, dat wij ons zullen losrukken van den Vader. In het paradijs probeerde Satan reeds den mensch twijfelende te maken aan den Vader. Wee ons, indien hij dat bereikt.

—o—

Hoe verborgen is de verzoeking.

Ziet, daarin openbaart zich steeds weer het duivelsche, dat de verzoeker zich verschuilt. „Een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijne werken niet bestraft worden", zegt Joh. 3 : 20. Zoo komt de verzoeker den Heiland tegemoet als een goed vriend, die een praatje begint.

En klaarblijkelijk is hij een vroom mensch, iemand, die goed thuis is in de Schrift. Hoe weet hij het „Er staat geschreven . . ." aan te halen.

Ja, de Satan kan tot ons komen in de gestalte van onzen besten vriend.

Toen Jezus opwaarts naar Jeruzalem ging om te lijden en te sterven, trad Petrus Hem zoo in den weg met het: „Heere, dit zal U geenszins geschieden". En Jezus wijst hem dan op het verkeerde pad waarop hij gaat en toont hem de grenzen, waarbinnen hij blijven moet met de woorden: „Gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der menschen zijn!"

—o—

En hoe meesterlijk verstaat de verzoeker het, gebruik te maken van den toestand, waarin wij ons bevinden. Satan wijst er op, hoe onzinnig het eigenlijk is, dat de Zoon van God honger moet lijden en spoort Hem aan, met één woord hier een eind aan te maken. Stoffelijke nood kan voor velen de grootste verzoeking meebrengen.

De Satan wil ons steeds bewegen, door ongeoorloofde middelen ons zelf te helpen.

—o—

Op de tinne des tempels tracht de verzoeker onzen Heiland te bewegen, door een wonder, voor elkeen zichtbaar, populair te worden onder het volk.

En ten slotte toovert de verzoeker Hem een beeld vol pracht en glans voor de ziel. Jezus zal immers eenmaal alle koninkrijken der wereld beheerschen. Hij is beroepen tot koning. Maar Zijn weg gaat langs en door het kruis tot den troon.

Nu wil de verzoeker Hem alles zonder moeite toewerpen, wanneer de Heer een kleine concessie doet, om iets, oogenschijnlijk een kleinigheid, in te willigen.

Dat is steeds een groote verzoeking, iets in te willigen om bewaard te blijven voor de spot der wereld.

Toen in oude tijden een stad belegerd werd, klom de nood hoog, maar de bevolking wanhoopte niet, vast overtuigd, de vesting wel te kunnen houden.

Zoo is het met de Heer Jezus, de vijand kan op Hem niet de overwinning behalen.

Anders is het met ons.

In die oude tijden werd het zeer gevaarlijk voor die stad, wanneer binnen de muren een verrader rondsloop, wachtende op een geschikte gelegenheid om de poort voor den vijand te openen.

Zulk een verrader, ons vleesch, ons oude ik, sluipt er steeds in ons rond.

Ja, verzocht te worden is een zeer ernstig ding.

—o—

Maar een zeer beproefd wapen mogen wij gebruiken in de verzoeking. Het is het zwaard des Geestes, hetwelk is het Woord Gods. De Heiland steunde alleen op het Woord Zijns Vaders. En met dit wapen heeft Hij den vijand overwonnen.

Is dat niet ook onze ervaring? Wanneer een werkelijk groote verzoeking komt, helpen eigen gedachten niet meer, ook niet de mooiste voornemens, slechts het Woord van God.

Wanneer gij verzocht wordt om aan God te twijfelen, denk dan aan het woord uws Heilands: „Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten".

En als gij verzocht wordt door de wereld, om schatten op aarde te vergaderen, denk aan Jezus' woord: „Wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel".

En wanneer een onreine fantasie u parten wil spelen, denk aan des Meesters woord: „Zalig zijn de reinen van hart!"

„Eén woordje kan hem vellen", zegt Luther. En zoo is het.

—o—

Aan het einde der verzoeking staat er zoo beteekenisvol: „Toen liet de duivel van Hem af; en zie, de engelen zijn toegekomen, en dienden Hem".

Na den storm schijnt de lieve zon weer. De goede geesten Gods komen om te dienen wanneer de booze Geest verslagen is. Uit de woestijn en uit de ure der verzoeking ging Jezus toen tot Zijn volk.

En wanneer God u van tijd tot tijd in de woestijn

leidt en wanneer er dan allerlei verzoekingen komen, zult gij daardoor slechts bruikbaarder worden voor de groote taak, die wij als kinderen Gods in de wereld te vervullen hebben.

Christus werd ook verzocht. Hij weet precies, hoe het dan met een arm menschenkind gesteld is.

Hij heeft overwonnen. Maar de verzoeker liet hem niet met rust.

Hij zal ook ons niet met rust laten.

Laat ons daarom het zwaard ter hand houden, Gods Woord, opdat wij na alle verzoeking te hebben weerstaan, thuis mogen komen in het Vaderhuis.

N. P. G. B.

LOSSE SCHAKELS.

Wat brengt ge verder? Paulus en Barnabas deden een gezegend werk te Antiochië. Maar de onruststokers ondekten dit terrein ook. Zij kwamen met Mozes en de besnijdenis en den bouw werd stopgezet. Een burgertwist verteerde tijd en krachten, en bedreigde het mooie werk in die groote stad. Ten einde raad zond men Paulus en Barnabas naar Jeruzalem om de zaak aan het oordeel der moedergemeente te onderwerpen.

Paulus en Barnabas gaan, maar let nu op, waarvan ze vol zijn. Bewonder de wijsheid dier broeders. Ze reizen door Fenicië en Samaria, bezochten er de gemeenten, spraken er met de broederen doch . . . zwegen over de kwestie, die in Antiochië de gemoederen verdeelde. En als ze te Jeruzalem komen en door de gemeente, apostelen en ouderlingen ontvangen worden, dan beginnen ze met te verkondigen wat groote dingen God met hen gedaan had.

Wat brengt gij verder op uw reizen? Waarover onderhoudt ge u als ge met uw vrienden samen zijt? Paulus en Barnabas openbaarden de grootheid van hun geest en de reinheid van hun gemoed, doordat ze niet den twist rondbazuinden, doch de groote daden des Heeren, de bekeering der heidenen, verhaalden. En waartoe zoudt gij het kwade gerucht rondstrooien, inplaats van de moeilijkheden daar en dan ter sprake te brengen, waar ze behandeld kunnen worden, gelijk Paulus en Barnabas deden?

De godsdienst in Italië. Een vooraanstaand leider van de Waldenzen, de protestanten in Italië, geeft het volgende beeld van de positie van kerk en godsdienst in Italië na de overeenkomst met het Vaticaan, waardoor de Kerkelijke Staat werd hersteld.

1. De fascistische Staat erkent de beteekenis van de godsdiensten vanwege hun opvoedkundige waarde en acht daarom hun bescherming noodig.

2. De nieuwe uitdrukking: »toegelaten godsdiensten« geeft de niet-Roomsche kerken een veiliger en eervoller positie dan de oude term: »geduldе godsdiensten«.

3. Mussolini verklaarde in de Kamer dat alle godsdiensten dezelfde vrijheid genieten en geen hindernis vormden voor het bekleeden van Staatsdiensten.

4. Hij beloofde wetten (sindsdien verschenen) om deze dingen te waarborgen.

5. De tegenwoordigheid van de pauselijke Stoel te Rome beteekent geen verhindering voor de verspreiding van moderne ideeën.

6. Een huwelijk, ingezegend door welken predikant ook, is geldig voor de wet.

7. Staat en Kerk zullen samen werken. De Staat is meester op zijn terrein.

8. Bovenstaande punten, ontleend aan de overeenkomst tusschen de It. Staat en den Paus, en aan toespraken van Mussolini, zijn bevestigd door den minister voor godsdienstzaken aan den Voorzitter van de kerk der Waldenzen.

Tijdelijke verharding. In Rom. 11 : 25 zegt Paulus dat de verharding »voor een deel« over Israël gekomen is. Beteekent dat, dat een deel van Israël verhard is of dat Israël voor een tijd verhard is. Het schijnt een tijdsbepaling te zijn, omdat er op volgt: *totdat* de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.

Staan we wel genoeg stil bij het feit, dat de verharding tijdelijk kan zijn? Die zich verhardt, stelt zich ongetwijfeld aan een groot gevaar bloot, maar eens verhard, wil nog niet zeggen: voor altijd verhard. We lezen immers ook van de discipelen van den Heer dat »hun hart verhard was«. (Mark. 6 : 52) De Heiland verwachtte verandering in dien toestand, want Hij vroeg hen: hebt gij nog uw verhard hart? (Mark. 8 : 17).

Een predikant bezocht het atelier van een beeldhouwer, waar hij stukken zag liggen van engelenfiguren, die in een verkeerde of nog niet voltooiden vorm hard geworden waren en daarom stuk gestooten. Maar een scheikundige vertelde, dat het wel mogelijk was de stof, waaruit die beelden geboetseerd waren weer kneedbaar te maken. — Zoo bestaan er voor den scheikundige mogelijkheden, die de kunstenaar niet kent. Wie zal zeggen hoeveel mogelijkheden er voor God zijn, mogelijkheden, die wij niet kunnen bevroeden? O! welk een verrassingen zal de groote God ons nog bereiden!

Godsdienstvrijheid in de Sovjetunie. De Sovjet in Rusland heeft, gelijk we reeds vernomen hebben, haar houding tegenover den godsdienst gewijzigd. Tot voor korten tijd was de Sovjetrepubliek officieel neutraal. De grondwet waarborgde alle burgers: »vrijheid van geweten, vrijheid van geloof, vrijheid van godsdienstige en anti-godsdienstige propaganda«. De gewijzigde grondwet geeft uitsluitend vrijheid voor anti-godsdienstige propaganda. Ieder heeft nog wel de vrijheid om te gelooven wat hij wil, maar hij mag niet doen wat hij kan om anderen voor dat geloof te winnen.

Rusland is nu dus officieel een atheïstische staat.

Welk een getuigenis bevatten deze bepalingen a.g. de kracht van het geloof! Het ongeloof moet met Staatshulp op den been gehouden worden. Het kan zich alleen dan handhaven, wanneer aan het geloof zijn bewegingsvrijheid ontnomen wordt. Overbodig te zeggen, dat deze Staatsdwang het Evangelie in zijn loop niet zal kunnen stuiten.

Een voorstel om de kerken van overheidswege te laten sluiten werd onuitvoerbaar verklaard.

Deze gang van zaken toont ons wel dat het Evangelie een eerlijken strijd met het ongeloof niet behoeft te vreezen. Het heeft geen Staatshulp of Staatsbescherming noodig.

L.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

IV.

Niettegenstaande de ernstige vermaning: »scheidt u af«, in de H. Schrift den geloovigen gegeven is, en van groot gewicht te achten is, als ze als »geen gemeenschap hebben« opgevat wordt, blijft toch het woord »afscheiding« onsympathiek, het past zich aan bij een eveneens afstootelijk woord: »verdeeldheid«. Wat dit te verstaan geeft, herinnert ons aan een zee van jammer, die reeds kort na de schepping der wereld en der menschen ontstaan is door de zonde en die sedert Gods heerlijke schepping en bijzonder Zijn menschengeslacht, overstroomd en bedorven heeft. De Schrift spreekt reeds op haar eerste bladzijden van »wrevel op de aarde«.

Voorzooveel wij echter de zonde en haar ontaardend karakter leerden kennen verwondert ons die wrevel en verdeeldheid niet meer: we zijn er helaas al aan gewoon geraakt. De grondslag en wortel van alle welgezind samenleven en éénheid is weggerukt, en heeft alle vastheid — vastheid in God, die liefde is — losgelaten. Wij kunnen van de zijde der wereld, trots de vele verschillende stemmen, die van »vrede, vrede en geen gevaar« spreken; trots alle anti-militaristische en vredes-conferenties der wereld-kinderen, alleen onrust, beroering en verdeeldheid verwachten.

De wezenlijke wereldvrede, vrede op aarde zal eerst gezien worden als de Heere Jezus weergekomen is en Jesaja 11 in vervulling treedt.

Intusschen heeft God in deze door de zonde bezoedelde en verdorven schepping een nieuwe vereenigings- en éénheidsgrondslag, als levenswortel gegeven in Jezus Christus, Zijn eeniggeboren Zoon, Dien Hij van den hemel gezonden heeft, om op deze aarde in den Naam Zijns Vaders een hemelsch werk te doen, en geheel iets nieuws te scheppen. Dit werk zal tot volmaking komen, en als resultaat hebben, de »wedergeboorte aller dingen«.

Op dien grondslag heeft God een nieuw volk op aarde geformeerd, dat zijn lof verkondigt en van Zijne genade getuigt. Het is het door Hem zelf afgezonderde volk, dat niet van deze wereld is, het is de Gemeente des levenden Gods, voor welke de Heiland zoo dringend, zoo aangrijpend, zoo hemelsch bad: »Vader dat ze één zijn gelijk wij één zijn« — Gij, Vader! in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn« enz. —Maar niet alleen voor hen, die toen in Zijne tegenwoordigheid zich bevonden, bad Hij, maar ook voor allen, die in de toekomst, door hun woord in Hem gelooven zouden en zullen. De geloovigen in 1929 zijn alzoo ook in Zijne voorbidding vervat. De vrucht van dat eenheidsleven, zou zijn, zeide de Heiland, dat de wereld dat leven, dien levensvorm zoude zien en daardoor overtuigd worden en gelooven zoude in Zijne zending door den Vader, als zijnde de Zaligmaker der wereld.

Nu is toch de vraag zeker niet overbodig en niet ongepast: In hoeverre beantwoordt de Gemeente — de Gemeente in den ruimsten zin gedacht, dat is alle geloovigen in Jezus Christus te zamen — aan den wil en bede van het verheerlijkt Hoofd der Gemeente?

Het antwoord op die vraag, moet, helaas, ontkennend wezen. De geschiedenis en openbaring van het christelijk, persoonlijk en kerkelijk of gemeenschapsleven bevestigt het ontkennend antwoord. Ieder geloovige, die de woorden des Heeren op dat punt ernstig en rustig onderzoekt, zal overtuigd moeten worden, dat in 't algemeen het voorgedragen beginsel en den levensvorm, persoonlijk en kerkelijk, geheel afwijkt van het beginsel en de openbaring van den N. Testamentischen geest en vorm. Men maakt eenvoudig in het orthodox kerkelijk leven, de gemeenschap der geloovigen — onmogelijk. Dit wordt door vele geloovigen in verschillend genaamde kerken gevoeld. Vandaar dat men naar verschillende hulpmiddelen grijpt, op kerkherstel bedacht, maar zonder beslist te breken met de tegenstrijdigheden en de onschriftuurlijke beginselen en handelingen in het gewoon kerkelijk bedrijf. Ik denk hierbij o. a. aan den zoogenaamden gemeenschapsbond en aan vele zoogenaamde »vrije« Christenen, wier vrijheid bijna geheel bestaat in het niet »kerkelijk« zijn. De Schrift noemt zulks een »ongeregelden wandel«.

Ieder Christen is geroepen om de heilige samenvoeging der geloovigen te helpen bevorderen, niet naar eigen idee of smaak, maar naar den wil van het Hoofd der Gemeente, die niet te Rome, te Den Haag of elders zetelt, maar die Zijn troon gevestigd heeft in de hemelen. Zijn Woord geeft Hij op aarde en laat ons Zijne Gemeente, met al hare gebreken in hare openbaring, maar volgens eeuwige beginselen gebouwd, zien als een juist model en vorming naar de werking des H. Geestes, die de liefde Gods in de harten der ware leden der Gemeente uitstort.

Onze God is de eerste Separatist. Hij begon Zijn schepping met de scheiding van licht en duisternis; en van onzen Heiland staat geschreven, dat Hij afgescheiden leefde van zondaren (Hebr. 7 : 26). Dit geschiedde niet omdat de Heere zich afkeerig van de zondige menschen wilde betoonen, maar omgekeerd, om zich in Zijn wezen en bedoelen, en Zijn afkeer van de zonde te toonen, opdat zondaren bekeerd zouden worden.

De Goddelijke orde is dus: Geen vereeniging zonder voorafgaande scheiding, om tot ware éénheid te komen. Die Goddelijke orde worde toegepast en als levensvorm aanvaard, persoonlijk en gemeentelijk, tot eer van onzen Zaligmaker.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Groote Verzoendag; Sabbatsjaar en Jubeljaar.

Lev. 16; 25 : 1—22 *).

Les voor Zondag 21 Juli 1929.

Toen wij 't in de vorige les over den tabernakel

*) De vermelding van Ex. 21 : 2-6 op den rooster is een abuis. R

hadden, spraken we ook over de ark des verbonds, die prachtige kist, waarin de wet, gegrift in steenen tafelen, werd bewaard. Het deksel van dien kist droeg een naam, die waard is te worden onthouden: „Verzoendeksel". Herinner even aan de reeds in de vorige les genoemde beteekenis. In deze les vernemen we nog meer bijzonderheden over de verzoening der zonden, zooals God die voor Israël had vastgesteld: Wij hebben te vertellen van den Grooten Verzoendag.

Vertel eerst in 't algemeen, dat de Gr. Verz.dag elk jaar gehouden werd, en wel op den in v. 29 genoemden dag. Verder dat deze dag een rustdag zou zijn, doch geen feestdag in den gewonen zin van dat woord, maar een dag van verootmoediging. Elk behoorde over zijn zonden na te denken en die te betreuren; maar ook behoorde men dankbaar te zijn, dat God verzoening aanbood voor alle zonden.

Dan begint de vertelling van de bijzonderheden: Bij het heiligdom een ongewone drukte. Vandaag niet alleen het gewone morgenoffer. Er werden verschillende offerdieren gebracht: Een var = jong rund en een ram (v. 3) en dan nog twee geitenbokken en een ram (v. 5). Wat daarmee gebeuren moest, vertellen we aanstonds.

Natuurlijk hadden ook de priesters wel wat te doen, maar de groote dienst van den dag moest door den hoogepriester verricht worden, Zijn gewone, mooie ambtsgewaad mocht hij evenwel niet dragen. Een wit linnen kleed, het heilige kleed was voor den Gr. Verz.-dag. En eerst moest hij zich heelemaal baden. Alles getuigde van eenvoud en reinheid.

Was de hoogepr. gereed, dan begon het eigenlijke werk der verzoening. Eerst voor den hoogepr. zelf en voor zijn huis. Hij was ook een zondaar voor God. Vertel v. 11—14. Dat was het eerste deel! Het offeren van den eersten ram zal hier natuurlijk ook wel bij behooren, al is het ook niet nadrukkelijk beschreven.

Nu concentreerde zich alle aandacht op de twee bokken; die moesten dienen ten zondoffer voor het volk. Eerst vertellen van de loting, bedoeld in v. 7 en 8. Een moest als zoenoffer sterven, de ander als zondebok alle verzoende zonden op zich nemen en wegdragen.

Vertel dan van het slachten van den eenen bok en het sprengen van het bloed der verzoening, v. 15, 16, 18, 19.

Nu was er nog die andere bok, vertel v. 20—22. Of de hoogepr. voor deze belijdenis een formulier heeft gebruikt en of hij gesproken heeft naar de inspraak van zijn hart, weet ik niet. In elk geval moest hij wel in algemeenheden spreken; hij kon geen zonden van personen met name noemen.

Dan vertelt ge nog van de wassching des wegbrengers, v. 26, en van het verbranden van de lichamen der zondoffers.

Dat dit geen gewone feestdag was, zullen nu ook de kinderen wel begrijpen. Verootmoediging betaamde den Israëliet. Maar dankbaarheid moest toch de boventoon hebben.

Of er wel eens Israëlieten met den Verzoendag gespot hebben? Ach, ik vrees het zeer. Maar wat is dat vreeselijk. Immers, wie niet eerbiedig en geloovig zich vereenigde met de belijdenis van den hoogepriester, stelde zichzelf buiten de door God verordende verzoening; dus die moest zelf zijn zonden dragen, en ook zelf maar zien er van bevrijd te worden.

Wie voor de grootste kinderen vertelt, die wijze er met een enkel woord op, dat dit alles heen wees op Christus en een belofte was, die in Hem voor alle eeuwen werd vervuld. „Die met Zijn eigen bloed is ingegaan achter het voorhangsel". En „die de zonden der wereld op zich nam" en ze uit de wereld bracht!

—o—

Bij de vertelling over de wetgeving, hoorden we ook van den sabbat. De zevende dag moest als een rustdag en voor den Heer afgezonderde dag gehouden worden. Maar bovendien stelde God ook nog een sabbatsjaar in; vertel Lev. 25 : 1—7.

En na 7 sabbatsjaren werd er een zeer bijzonder jaar gevierd: Het jubeljaar! Een feestjaar bij uitnemendheid. Waarom het jubeljaar heette? Wel, omdat het was het jaar van de kwijtschelding aller schuld. Verkochte goederen keerden als bezit der familie terug. Vooral bij uit armoe verkochte goederen was dat een groote vreugde. Bij den koop moest er reeds mee gerekend worden, dat het zoo zou gaan, want God wilde niet, dat de een, die voorspoed had, veel land inpalmde, zoodat de ander, die tegenspoed had, ook geen kans kreeg, om er ooit weer bovenop te komen.

Dit jaar begon echter niet met den eersten dag der eerste maand van elk 50ste jaar, maar met den Gr. Verzoendag van het 49 j. zie v. 9. Is dat niet merkwaardig? Als Gods groote schulddelging weer een feit was geworden in Israël, dan moest met bazuingeklank ook de groote kwijtschelding in Israël worden aangekondigd.

In heel dien feesttijd zouden de Isr. geen gebrek hebben. God zou wel zorgen, v. 20—22, als Israël zich maar hield aan Gods inzettingen, v. 18.

Dat moeten we goed in ons geheugen leggen: Laat ons maar gerust doen, wat God van ons vraagt; dan zal God wel voor ons zorgen. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Ons werk in de achterbuurten van London.

(Vervolg).

Een Zondagsschool van 2000 kinderen.

Een mannenvergadering van 1000 bezoekers.

Nadat we de kinderkerk een bezoek hebben gebracht en ons hebben overtuigd van h t heerlijk werk, dat hier onder de kinderen wordt verricht, willen we nog even, alvorens we naar het gebouw gaan, waar de zusters wonen, een bezoek brengen aan de acht oude vrouwtjes, die door de zending worden verzorgd. Ze wonen heel gezellig tezamen in een keurig, klein en practisch ingericht gebouwtje, 't welk we eerst even doorloopen. We zien al dadelijk, dat al het noodige aanwezig is en aan de andere zijde, dat al het overbodige ontbreekt. Ongeveer 10 kleine kamertjes zijn op de zolder afgetimmerd, waarvan elk vrouwtje één in haar bezit heeft. Indien ze er toe in staat is, heeft ze

deze zelf schoon te houden, zoo niet, dan doet een der zusters het. Achter het huis is een tuintje, waarin ook enkele boomen staan, deze dient des zomers de vrouwtjes tot wandelpark. Als we dit gezien hebben, treden we een groote kamer binnen, waar we de verpleegden gezellig rondom den haard bijeen zien. Allen zijn blij en verrast een paar bezoekers te zien. Geen wonder ook. Ze zijn als 't ware allen van de straat opgepikt, niemand gaf meer iets om hen, niemand was er, die voor hen wilde zorgen. Hun heele leven bijna een aaneenschakeling van ellende en nood. Op 't allerlaatst zijn ze opgepikt door de zusters, die rondgaan in de sloppen om de menschen op allerlei manieren te helpen. En zooals ze zeggen: Gods genade was met hen, en zoodoende mogen ze nu hun laatste levensdagen hier doorbrengen in geluk. Ze zijn *nu* niet meer verschopt. Neen; de zusters zorgen voor hen, een heel enkelen keer krijgen ze bezoekers, die toonen werkelijk belang te stellen in hun lot; en, bovendien weten ze, dat ook zij zijn kinderen Gods, hoe slecht ze vroeger ook geweest mogen zijn. Ze zijn allen gelukkig en blij en genieten van hun leven, zoolang het hun nog is gegund. De lichtstraal is in hun hart doorgebroken; Gods genade werkt hier. Zijn Koninkrijk zal komen.

Daar we niet zoo heel veel tijd hebben nemen we afscheid en spoeden ons naar het gebouw, waar we al de moedige strijders en strijdsters voor Koning Jezus vinden. Ze wonen hier allen tezamen n.l. de dominé en zijn familie en de zusters. Een ieder heeft zijn eigen kamer, doch bovendien is er een groote huiskamer, die tevens voor eetkamer wordt gebruikt, waar ze zoo nu en dan tezamen komen om gezellig een klein poosje te praten of de belangen van de buurten te bespreken. Hier worden we gastvrij onthaald en gebruiken met hen het middagmaal.

Om niet al te veel tijd te verliezen gaan we spoedig na 't middageten met een der zusters, die ons in de achterbuurten wil rondleiden. We komen spoedig in de allerarmste gedeelten. De smalle vuile voorgevels doen ons onwillekeurig al denken aan even smerige, bleeke gezichten daarachter. We trachten door de bijna zwarte en gescheurde gordijnen te gluren, wat ons zoo nu en dan eens gelukt. Als we dan even terugdenken aan onze eigene gezellige, ruime woonkamer, dan roepen we uit: „Wat een verschil!" Het waarom komt in ons op ook al te meer, omdat we luisteren naar de verhalen van de zuster, opgedaan op verschillende van hare rondgangen.

— „Waarom al dit leed?" vragen we ons af.

— „Waarom zoovele menschen geboren in onwetendheid, armoe en ellende? Waarom zoo'n groot verschil tusschen rijk en arm?" Het stemt je somber en je krijgt medelijden met al de bleeke, magere kindertjes, die je op straat tegenkomt nu in den winter zonder overjas, met weinige kleeren aan. Doch dan ook weer begin je de menschen te verfoeien, zoodra de zuster iets vertelt van de goddeloosheid, van het niet willen, van de onverschilligheid der meesten.

— „En als je hun vraagt om alles schoon te maken en te reinigen, dan wordt je soms toegesnauwd, dat alles in orde is en je wel weer heen kunt gaan", klinkt het uit den mond der zuster.

— „Onwijze menschen", roep je onwillekeurig uit.

— „Waarom wil je je niet laten helpen en waarom help je zelf niet mee om je op te heffen uit den poel der ellende?"

Is het wonder, dat in je geest thans afwisselen medelijden en verontwaardiging omdat ze zelve het goede niet willen, terwijl deze verontwaardiging weer plaats moet maken voor het gevoel van niet begrijpen, welke dan weer medelijden in zich sluit.

Lang kunnen we onze wandeling niet maken, daar we om twee uur in een groote school moeten zijn, die tot Zondagsschool dient. Ge staat versteld over het aantal leerlingen. Geen 50, geen 200, geen 1000 doch bijna 2000 is hun getal. Ge hebt nauwelijks een plaats om te staan, om niet te spreken van zitten, wanneer de kinderen saâm komen om gemeenschappelijk te zingen. Het gelijkt een bijenkorf met een zwerm bijen, waarin je je zelf verliest. Toch is het een heerlijke gedachte dat al deze kinderen nu kunnen worden onderwezen in datgene, wat ons zoo lief en dierbaar is. Ze zingen allen ter eere van Hem, die kinderen aan z'n boezem drukte. Als door een der onderwijzers is gebeden, gaat een ieder kind naar z'n eigen lokaal waar zijn eigen onderwijzer(es) is. Ze zijn in groepen ingedeeld naar hun leeftijd. Het is aardig de allerkleinsten te zien zitten, sommigen op den grond, anderen op de kleinste stoeltjes, die ik ooit van m'n leven heb gezien. Het werk dat hier gedaan wordt is overigens op dezelfde wijze ingericht als bij ons, zoodat we hier niet langer behoeven te vertoeven.

We willen liever dezen namiddag doorbrengen in het eigenlijke, groote kerkgebouw, alwaar een mannenbijeenkomst wordt gehouden. Hierdoor worden vele mannen afgehouden van het slechte. Anders gingen ze in kroegen of slenterden bij de straat om later met elkaar ruzie te krijgen; doch nu kunnen ze hier muziek hooren, zoowel van het orgel als van de muzikanten, die men vaak ter opluistering van deze bijeenkomst uitnoodigt en bovendien zitten ze lekker warm, terwijl het hen niets kost. Deze godsdienstoefening begint om half drie en we hebben flink op te stappen willen we het kerkgebouw nog bijtijds bereiken. We komen ongeveer 5 minuten te laat en reeds van verre hooren we de ruischende tonen van het kerkorgel, dat zich mengt met de muziek van het orkest en de tamelijk diepe tonen van de mannenstemmen. We gaan naar binnen en zien een flinke opkomst. Zooals u in het vorige nummer is verteld zijn er ± 2000 zitplaatsen en de kerk is nu voor ruim de helft bezet. We gaan zitten en even later staat de dominé op. Na gebeden en gelezen te hebben, krijgen we als attractie een extra nummertje van het orkest en het koor. Daarna de eigenlijke toespraak van den predikant. Hij spreekt over broederschap en liefde. Geen haat en twist moet er zijn in 's menschen hart, neen: „hebt elkander lief" zegt Jezus en dat woord moet in al zijn volheid tot ons doordringen.

— „Heb lief, zooals Jezus ons heeft liefgehad, spiegelt u aan Hem" klinkt het met kracht door de kerk en allen luisteren met volle aandacht naar de toegevoegde illustraties en het keurig uitgewerkte onderwerp. Men ziet, dat de woorden doordringen tot deze eenvoudige en ruwe menschen en gewis wenscht een ieder zóó lief te hebben als de spreker hen voorschildert. En als eindelijk het laatste woord klinkt:

— „Neemt mee deze week het woord van Jezus: „Hebt elkander lief en God boven alles", dan twijfel ik er niet aan of verscheidene zijn hierdoor geïnspireerd en zullen deze week hun uiterste best doen.

Onder al deze bedrijven is het duister geworden en we zullen thans weer terug gaan naar onze woning. Wij beiden, m'n vriend en ik, zijn meer dan voldaan en prijzen de liefde Gods, die ook hier doorwerkt. Veel is reeds in den loop der laatste jaren in deze achterbuurten veranderd en verbeterd, velen zijn reeds gewonnen voor het evangelie

en 't lijdt geen twijfel of 't werk zal voortgaan en bloeien en ook hier zal Gods Koninkrijk worden uitgebreid.

Laten wij ook, mijne vrienden, waken, werken, bidden en strijden en trachten ons aandeel te hebben in het stichten van Gods Koninkrijk hier op aarde.

A. A. HARDENBERG.

Expressie-werk.

In onze artikeltjes over het Zondagsschoolwerk, die voor enkele maanden in ons blad verschenen, wezen we o.a. ook op de noodzakelijkheid om de zelfwerkzaamheid der kinderen te bevorderen. Ze moeten gelegenheid krijgen, *de indrukken* door het gehoorde ontvangen, *voor hun bewustzijn tot klaarheid te brengen*, doordat ze die indrukken uitdrukking verleenen. Dat kan op verschillende manier. Men leze daartoe het betreffende artikeltje maar na.

In De Kindervriend willen we daarbij tegemoet komen aan hen, wier vindingrijkheid, naar ze zeggen, nog niet voldoende geoefend is om hierin den kinderen leiding te geven. In de Prijsraadselrubriek willen we aanwijzing geven voor het illustreeren van een der hoofdgedachten van de les.

Wil ons Zondagsschoolpersoneel in de verschillende gemeenten nu eens overwegen, of ze elk der oudere kinderen niet b.v. een goedkoope bloknota zouden kunnen geven om, na de behandeling van de les, de expressieteekening over te nemen van het zwarte bord?

J. L.

Belooningen.

Ter belooning van hen, die goede oplossingen inzonden van de prijsraadsels, voorkomende in De Kindervriend, zond een broeder mij, geruimen tijd geleden, een partij gekleurde wandteksten. Die zijn nu op. Is er geen vriend of vriendin van kinderen onder onze lezers, die mij wat boekjes of teksten of andere voorwerpen wil zenden om de oplossers onzer raadsels te beloonen of geld voor de aanschaffing daarvan?

J. L.

„Doopsgezinden" in Amerika.

(Overgenomen uit „De Zondagsbode").

(Slot).

De dienst begint met orgelspel. Dan volgt een liturgies gedeelte, waarbij 't gezang van de koristen afwisselt met dat van de gemeente en die over 't geheel wel enige overeenkomst vertoont met de onze in Den Haag, maar er in sommige opzichten van verschilt: bij 't gebed wisselen voorganger en gemeente elkaar af, en over de offergaven wordt Gods zegen afgebeden.

Dan volgt de preek, iets minder plechtig gezegd dan bij ons gewoonlijk 't geval is, en na 't uitspreken van een zegenbede verlaat men de kerk onder orgelspel.

Zoo gaat het meestal. Elke eerste Zondag van de maand evenwel wordt er communie gehouden, anders gezegd avondmaal, waarvoor de leden dan nog enige minuten blijven.

Dit is dus de eigenlike kerkdienst, die 's avonds in een enigszins andere vorm herhaald wordt.

Een eigenaardigheid er van is voor niet-Amerikanen, dat hij door zoveel kinderen wordt bijgewoond, wier bezigheden duidelik aantonen, dat zij daar niet voor zichzelf komen, maar voor hun moeders en vaders, die als regel geen betaalde hulp in huis hebben.

Een enkele maal heb ik er kinderen een andere rol zien spelen. Toen zat er een Zondagsschoolklasse voor wie de predikant in 't begin van de dienst een onderwerp (de telefoon) behandelde ten aanhoren van de volwassenen, die na 't vertrek van de jeugd hun eigen preek kregen.

Als een andere bizonderheid viel me op, dat in de kerk alle zitplaatsen vrij zijn, hoewel de meeste kerkgangers elke Zondag hun gewone plaats bezetten.

Hiermee zou in Nederland kerk en dienst beschreven zijn. In Amerika echter niet. Ik wees al even op verschillende andere vertrekken, en 't is de moeite waard daarmee nader kennis te maken. Daar is er een, waarin kleine kinderen onder kerktijd door dames beziggehouden worden met vertellingen (ook bijbelse), versjes en spelletjes; één, of meer dan één, waar vóór kerktijd een gestudeerd gemeentelid een z.g.n bijbelklasse (van volwassenen) onderhoudt; een waar op een weekdag dames samenkomen om te naaien voor minderbedeelden; een voor z.g.n. bidstonden, een kleedkamer en nog meer.

Zelfs is er een groote eetzaal met lange tafels en banken, waaraan éèns per week de leden tegen een kleine vergoeding kunnen aanzitten om de vriendschapsbanden te versterken onder 't gebruik van een avondmaaltijd. En dan een keurige keuken, waar dit maal gekookt wordt en waar ieder zelf zijn blad met servies en eetwaren uithaalt en 't na afloop leeg weer inzet, om de taak van 't personeel te verlichten.

De eetzaal heb ik ook eens betreden als schouwburgzaal. We zagen toen *op het toneel er vóór een wedstrijd van* padvinders. 't Waren verschillende troepjes uit de gemeenten in Cleveland, die daar metelkaar wedijverden in 't slaan van vuur uit hout en uit steen, in 't geven van seinen en in 't verplegen van gewonden, en die daar, na 't welslagen van hun pogingen, hartelik werden toegejuicht door hoera's van 't publiek, daarin voorafgegaan door den predikant.

Zo is deze voor zijn gemeente een voorganger in veelsoortig werk. Zo is een gemeente daar een middelpunt van godsdienstig en maatschappelik leven.

Bij 't doorlezen van 't Zondagsblaadje, waar behalve de godsdienstoefeningen het werkprogramma voor de hele week stond afgedrukt, trof het me telkens weer, hoe verbazend veel er van de predikant en zijn hulp-prediker geëist werd. 't Kostte dan ook veel moeite, wanneer er een een beroep naar elders had aangenomen, voor dezen een opvolger te vinden die over de nodige werkkracht kon beschikken. Meestal was er dan een interregnum met een plaatsvervangend predikant.

Werkt dus de voorganger hard, ook de leden doen over 't geheel hun best voor de gemeente. Zij stellen er een eer in, als hun kerk veel bezoek trekt en veel doet. De lauwe leden worden bezocht door ijverige, die tot dat werk aangesteld zijn, en wanneer ze aan de opwekking om ter kerk te komen geen gehoor geven, worden ze van de lijst geschrapt.

Ook geldelik hebben de meeste leden veel voor de bloei der gemeente over; er zijn er, die het oud-testamenties gebruik van één tiende van 't inkomen aan de tempel te offeren, in hun eigen tijd volgen — waartoe trouwens de blaadjes opwekken.

Zo kunnen ook de predikanten flink bezoldigd worden; de organist en de koristen eveneens, waardoor geschoolde zangers hun krachten aan de kerk kunnen wijden, die anders wellicht aan een andere verbintenis de voorkeur zouden geven.

Ja, enige reclame ontbreekt in Amerika ook in de kerk niet; maar van teren op 't oude is aan de overkant geen sprake; ook onze Doopsgezinde broeders werken daar in 't heden, en in dat opzicht kunnen wij hier zeker nog 't een en ander van hen leeren.

A. S. BIJL.

UIT DE GEMEENTEN.

VRIESCHELOO. Het is met een dankbaar hart, dat we de broeders en zusters een en ander gaan mededeelen omtrent de gem. Op Zondag den 6den Mei kwamen we samen om jaarvergadering te houden. Het deed ons goed een jaar terug te blikken op en in den arbeid. Er had bij ons dit jaar geen sterfgeval onder onze leden plaats God zij dank Schokkende gebeurtenissen hadden niet plaats. Integendeel, veel goeds was ons te beurt gevallen. De arbeid had een goed verloop; alle takken van arbeid bloeien: Zondagsscholen, Zangvereeniging, Muziekvereeniging. Onze penningmeester sloot echter

met een gering tekort. Moge de opperste Herder Jezus Christus ons allen meer getrouw maken.

Op Zondag den 2den Mei j.l. had de gemeente het voorrecht een jeugdige broeder op zijn belijdenis te doopen. Onze geachte Voorganger nam bij deze gelegenheid tot tekst Matt. 28 : 19: „Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren" enz. Met gloed en overtuiging sprak onzen broeder en stelde de doop door onderdompeling, zooals de Schrift ons leert, in het volle licht. Na de predikatie werd onze jonge broeder begraven, om in nieuwigheid des levens weer op te staan. Geve de Heer, dat er spoedig meer mogen volgen. Na de doopsbediening werd door ons de dood des Heeren herdacht bij brood en beker. Voorwaar we hadden een goeden morgen

We houden ons verder in uw aller voorbede aanbevolen.

Wedde. Psalm 103 : 1, 2. E. K.

GRONINGEN. In de gem. Groningen zijn verschillende redenen die aanleiding geven om eens weer door middel van ons Unieblad iets mede te deelen. In de eerste plaats dan: de Heer der gemeente zegent den arbeid. En nu weten we wel, dat doet Hij altijd en overal waar gewerkt wordt in oprechtheid des harten, uit liefde tot Jezus, maar wij zien ook zoo gaarne den zegen. Dit laatste is hier dan ook werkelijk het geval. De laatste maanden had de gem. het voorrecht bij iedere avondmaalviering vier of vijf nieuwe leden te mogen begroeten. Hieronder zijn verschillende jonge menschen, die reeds terstond hun schouders mee onder den arbeid zetten. Het doet ons goed te zien, dat ze het zich een eer rekenen volgelingen van Jezus te zijn. Een zegenrijke arbeid, vooral voor hen die hem verrichten, is ook de straatevangelisatie. Onder aanvoering van dappere mannen als P. Deursen en H. Bolman trekken wij er geregeld des Zaterdagsavonds op uit om, in de schaduw van de A. kerk, of onder het lommer der boomen aan het Zuiderdiep Christus te prediken. Tot dusver hebben we het voorrecht, dat steeds een groote schare blijft staan om met stille aandacht te luisteren naar de boodschap des heils. Verschillende brs. spreken op deze samenkomsten een eenvoudig woord, terwijl de Voorganger der gemeente in een korte, met bezieling uitgesproken toespraak elken Zaterdagavond, de schare op den ernst der eeuwigheid wijst. Een zangkoor van vrijwilligers, speciaal voor dezen arbeid, bewijst uitstekende diensten. Ik wil eindigen met de opwekking: brs. en zrs., laten wij zorgen dat in onze woonplaats ieder het weet dat Jezus Christus de Heiland der menschheid is.

Gron., 8-6-'29. De Corr.

MEDEDEELINGEN

Het adres van student br. K. Brongers is ook gedurende de vacantie, 2e Willemstraat 28a.

Unievergadering te Hengelo (O.)

Afgevaardigden en gasten, die deze vergadering wenschen bij te wonen, gelieven zich op te geven, uiterlijk *voor 29 Juni*, met opgave van:

a) naam en adres;
b) datum van aankomst en vertrek;
c) of men een rijwiel meebrengt.

Deze drie punten ***gelden ook*** voor afgevaardigden en gasten der ***Jeugdkonferentie***, welke òòk gehouden wordt te Hengelo.

J. PIK, Vondelstraat No. 40, Hengelo (O.)

HONGERSNOOD ROEMENIË.

Ontvangen van de Zondagsschool der Baptiste Gemeente te Heeg f 6.00.

Onder hartelijken dank aan allen, die tot leniging van den hongersnood in Roemenië mij iets zonden, sluit ik hiermede de gelegenheid om mij voor dit doel gelden te zenden. L.

ZONDAGSSCHOOL.

Zouden de onderwijzers bij de behandeling van de les op a.s. Zondag misschien willen rekenen met het gevraagde in het Prijsraadsel in De Kindervriend voor a.s. Zondag? L.

LEESTAFEL.

De Ingeving, door J. N. Voorhoeve te den Haag.

Een geschriftje van 20 blz., waarin de schrijver zijn gevoelen over de ingeving uiteenzet. Die ingeving betreft de oorspronkelijke Schriften, die echter verloren gegaan zijn. De handschriften van den oorspronkelijken tekst bevatten eenige weinige fouten, »terwijl door de verschillende handschriften in het Nieuwe Testament soms eenigszins van elkaar afwijkende lezingen zijn ontstaan«. Deze enkele fouten zijn echter van zeer ondergeschikt belang, merkt de schrijver op. L.

BONTE STEENEN.

De binnenkamer.

Thomas à Kempis geeft alle volgelingen van Christus de volgende, behartigingswaardige raadgevingen: „Zoek een gepasten tijd, om u met uzelven bezig te houden! De meest geheiligde menschen vermeden den omgang met anderen, zooveel zij konden, en leefden liever met God in de eenzaamheid. Iemand heeft gezegd: „Zoo vaak ik bij menschen ben geweest, ben ik altijd minder goed teruggekeerd". In uw binnenkamer zult ge vinden, wat u in de wereld ontbreekt. Die plaats wordt u lief en wanneer ge ze dikwijls zoekt in den aanvang uwer bekeering, zoo wordt ze u later als een geliefde vriend, als een warm trooster. Sluit de deur achter u, en roep tot Jezus, uw Heiland. Blijf met Hem in uw binnenkamer, nergens zal het u beter, heerlijker zijn Wanneer Jezus u nabij is, zoo zal 't u goed zijn; is Jezus echter niet bij u, zoo is alles moeilijk en droevig. Zonder Jezus te zijn, 't is een helle-leven. Met Jezus omgang te hebben, dat is een paradijs vol vreugde.

Ondertrouwd:
JANTJE PIKKERT
en
H. GROENHUYZEN.
Groningen, 13 Juni 1929.
V. Sijsenstraat 46a.

Huwelijksinzegening D.V. Donderdag 4 Juli n.m. 3,30 Bapt. Kerk.

Toekomstig adres:
A. P. Fokkerstraat 27*a*.

No 2085 VRIJDAG 28 Juni 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft . . . Joh. 3 : 16.

Want ik zoude zelf wel wenschen verbannen te zijn van Christus voor mijne broederen . . . Rom. 9 : 3.

Ik en de Vader zijn één, onafscheidelijk één.

God en Christus zijn één. Ook één toen Christus lichamelijk onder ons was. Geen macht buiten hen kon tusschen hen treden.

Geen moeder Maria, wanneer er wijn te weinig is. »Mijne ure is nog niet gekomen«.

Geen vriend Petrus, die, wanneer Hij spreekt van veel lijden, tot Hem zegt: »Heere, dat niet«. Hem antwoordt Christus: »Ga weg achter mij satan . . .«

Geen discipelenkring, die zegt: »Rabbi, de Joden hebben U nu onlangs gezocht te steenigen, en gaat Gij wederom derwaarts?« Jezus spreekt van de heerlijkheid Gods, die openbaar zal worden.

Geen Pilatus, die meent over Jezus' dood en leven te beschikken. »Gij zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven was«.

Geen verzoeker, die Hem vindt, wanneer Hij hongert. Want Hij leeft uit God.

Ook niet, wanneer deze Hem voorstelt zich van de macht over het volk te verzekeren, door van de tinne des tempels te springen. Dat ware God verzoeken. Hij leeft door God.

Ook niet, wanneer deze Hem laat sc[illegible]en de heerlijkheden van hoven, kronen, rijken. W[illegible] Hij aanbidt alleen God. Hij leeft Gode.

Geen moederwoord, geen vriendenraad, niet de meerderheid, geen menschenhaat, niet de stem van den verleider breekt de verbinding met God, den Vader. Het oog, bijkans (beneveld door) overbelicht door rijkdomschittering, blikt op naar de bergen, het oor, bijna vervuld met zoete muziek, die men een koning toespeelt, legt zich te luisteren, het hart, haast overstelpt met menschenmeeningen, keert zich tot en opent zich bij God. Hij ziet den Vader, Hij hoort Zijne stem, Zijn hart ontvangt het licht, de waarheid. Vader, Ik dank U.

Ik en de Vader zijn één, onafscheidelijk één.

Toen sprak Ik: »Zie, Ik kom om Uwen wil te doen o God«.

»Alzoo lief had God de wereld, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft«. Eén macht was er, die God van Christus kon scheiden en Christus van God. Eén macht deed de onafscheidelijken scheiden. De macht der liefde. Het uiterste van de liefdeswil bracht de scheiding. Die liefde gold verlorene, verdwaalde menschenkinderen. En die liefde bereikte haar hoogtepunt, als Christus riep: »Mijn God, mijn God; waarom hebt Gij Mij verlaten?«

Ik was van God gescheiden. De wederverbinding der menschheid met God ligt in die scheiding. Hoe zullen wij bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat?

Door Christus zijn God en de mensch één.

Wie zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods?

Is de mensch Paulus niet onafscheidelijk verbonden met Hem, die hem vastgreep?

Paulus zegt: geen schepsel zal mij scheiden. Bij zooiets ga ik niet te rade met vleesch en bloed. Verdrukking of benauwdheid? Ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden. Zal het leven, mijn leven tusschen Christus en mij staan? Ik leef niet meer. De dood? Dood, waar is uw prikkel? Het sterven is mij gewin.

Christus en ik zijn onafscheidelijk één. Niets zal mij kunnen scheiden.

Geen macht staat tusschen Christus en mij.

Maar zegt Paulus: »Ik zeg de waarheid in Christus; ik lieg niet«. Hij weet dat wat hij gaat zeggen te wonderlijk is voor een mensch. Het is namelijk hetzelfde als wat in het hart zijns Meesters was. Als deze het

volk zag werd Hij innerlijk met ontferming bewogen. Paulus zegt: het is mij een groote droefheid, en mijn hart een gedurige smart.

»Want ik zoude zelf wel wenschen verbannen te zijn van Christus voor mijne broederen . . .«

Geen macht kan mij scheiden van Christus.

Maar de macht der liefde tot verlorenen is groot. Die macht deed Christus van God verlaten zijn. Die macht voelde Paulus; hij wil verlaten worden, wanneer dat anderen redden kan.

Men speurt die macht wanneer men Rom. 8 : 35—39 en 9 : 1—3 leest.

Br. en zr., die sprong is ons te groot. Wij willen niet van Christus verlaten worden. Dat zou ook niemand redden.

Maar kunt gij zeggen: alzoo lief heb ik in Christus de verlorene menschheid, dat ik mijn leven wil geven, mijn kracht, mijn rijkdom?

En kunt gij zeggen: het is mij een groote droefenis, en mijn hart een gedurige smart; daarom wil ik verlaten alles wat mij hinderen zou hen te helpen.

Dat is: het kruis opnemen, zichzelf verloochenen, Hem navolgen.

Dat is: een kind Gods zijn.

***

LOSSE SCHAKELS.

Baptisten in het Engelsche Lagerhuis. Het Engelsche Lagerhuis telt in zijn tegenwoordige samenstelling negen Baptisten, waaronder een predikant en een dame, een dochter van Lloyd George. Het huis telt 288 leden der Arbeiderspartij, 261 Konservatieven, 59 Liberalen en 7 „Wilden". Het heet dat de Liberalen 9.000.000 gld. voor deze verkiezing hebben uitgegeven.

Met het verstand zingen. Zegt Paulus niet ergens, dat hij niet alleen met den geest, maar ook met het verstand wil bidden? Wil hij niet liever vijf woorden spreken met het verstand, dan tienduizend in een vreemde taal — in de samenkomst der gemeente n.l.? Zou 't zelfde ook niet op zijn plaats zijn ten opzichte van ons zingen? Dat mag toch ook wel aan redelijke eischen voldoen. 't Is toch niet ongepast als er *goed* gezongen wordt, zòò, dat de beteekenis der woorden uitkomt? We zingen, dunkt me, eerst dàn eerbiedig, als we al zingende den inhoud van het lied recht laten wedervaren.

Schuchter waag ik de opmerking, dat een lied eerst dan goed getoonzet is, als de ziel der woorden gaat spreken. Maar een zuiver getoonzet stuk lijdt toch nog schade als het zonder ziel wordt gezongen. Wie zingt moet zich in het lied inleven; alleen dan is een goede, stichtende weergave mogelijk. Zingen wil toch meer zijn dan adem verbruiken. Subjektief is het levens-vertolking en objektief — het kerkgezang althans — God-verheerlijking.

Wie zingt geve zich dus rekenschap van de woorden, en brenge hun „ziel" door zijn ziel aan 't spreken.

Wie zoo zingt voelt de overgangen en tegenstellingen, die er soms tusschen vers en vers zijn, ja, een enkel maal, in èènzelfde vers voorkomen. Die voelt waar gepauzeerd moet worden en de klank gewijzigd — wat nog heel iets anders is dan het verschil tusschen hard en zacht. Nuances van klank en kracht en toon geven het leven weer, dat de dichter in zijn lied vertolkt heeft.

Hoezeer verdient het onze inspanning om te trachten ons kerkgezang tot de hoogst mogelijke zuiverheid en echtheid op te voeren, waar we jaar in, jaar uit, Zondag op Zondag twee maal drie of vier keer gemeenschappelijk zingen! Welk een zegen, welk een geestelijke verkwikking moet gelegen zijn in doorvoeld, bezield gemeentegezang!

En zou 't, om zoo te kunnen zingen, o. a. ook niet noodig zijn, dat we vòòr kerktijd de te zingen liederen analyseeren? Want wie zal zuiver weergeven, wat hij niet verstaat?

„Ingezonden". Vele kranten hebben een rubriek „Ingezonden". Dat is zooveel als een publieke tribune. Enkele bladen houden deze rubriek er echter niet op na. Daarvoor hebben ze hun redenen en die behoeft men slechts te hooren om het er al zoowat half mee eens te zijn.

De eigenaardigheid is n.l. deze, dat de lezers deze rubriek wèl gebruiken om hun *ontevredenheid*, doch niet om hun *tevredenheid* te uiten. Is men tevreden dan zegt men *niets*. Dat behoeft niemand te hooren, naar 't schijnt. Hoeveel kwaad zou daaruit trouwens wel niet voort kunnen komen! Verbeeld u dat men u leerde kennen als een tevreden mensch! Men zou allicht aan uw kritisch vermogen gaan twijfelen en ge zoudt dus sterk in de algemeene achting dalen. Een tevreden mensch — die heeft afgedaan, nietwaar?

Bijgevolg wordt de rubriek „Ingezonden" behalve met verzoeken om steun, in onze Nederlandsche bladen gevuld met klachten en afkeuringen.

Daarom verstaat men die Redactie's, die geen gelegenheid open stellen om zulke stukken kwijt te worden. Er is wat voor te zeggen. Kweekt ontevredenheid geen ontevredenheid, en doodt ze den geest van vreugde niet?

Laat ons eens anders beginnen. Ik ken één krant, die een groote ruimte aan „Ingezonden" afstaat, maar de stukken zijn haast allen gesteld in den toon der waardeering. Die rubriek is de plaats, waar de lezers helpen bouwen met aanvullende en onderstrepende opmerkingen.

Mij komt zoo'n rubriek heel mooi voor.

„En 't verkeerde dan, moet daarop niet den vinger gelegd worden?"

Ach, overwint het kwade door het goede.

P. V. Ivanov-Klyshnikov. Br. Ivanov-Klyshnikov, de leider van het Baptistische werk in Rusland, werd geboren in Transkaukasie, in het jaar 1885. Zijn ouders waren Baptisten en zijn vader een van de pioniers van ons werk in Rusland. Hij bracht zijn jeugd door in een atmosfeer van moeiten en zorgen, die voortvloeiden uit de vervolgingen, waaraan zijn vader gedurende vele jaren was blootgesteld. Hij studeerde

aan de Universiteit te St. Petersburg tot 1912. Van 1912 tot 1922 was Ivanov-Klyshnikov werkzaam als advocaat, rechter en Overheidspersoon, daarbij een jaar fungeerende als burgemeester van een stad in de Krim. In 1912 vond zijn bekeering plaats en sedert 1922 heeft hij zich uitsluitend gewijd aan den geestelijken arbeid in de Gemeenten der Russische Unie. In 1924 werd hij lid der Unie-Commissie; in 1926 haar Secretaris en in 1927 Rektor van het Seminarie te Moscou. Hij werkt nu aan een geschiedenis van het Baptisme in Rusland, waarmede hij zoo goed bekend is. Te Toronto werd hij gekozen tot lid van het uitvoerend Comité van den Wereldbond.

Dr. John Mac Neill president van den Baptisten Wereldbond. Dr. John Mac Neill werd op het laatste Kongres van den Wereldbond tot president gekozen. Op het Kongres in Londen in 1905 werd de aandacht der afgevaardigden van verschillende landen op hem gevestigd. Hij was toen eerst een zestal jaren werkzaam als predikant, maar was in zijn Vaderland, Canada, toch reeds wijd en zijd bekend. Hij studeerde eerst in zijn geboorteplaats, Bruce in den Staat Ontario, en later aan de Mac Master Universiteit. Hij diende eerst de gemeente te Winnipeg, later te Toronto. In die groote stad heeft hij 22 jaren den last van het predikambt gedragen, en gedurende dien tijd niet alleen een groote gemeente gediend, maar ook zijn krachten bestendig en blijmoedig gesteld in den dienst van zijn broeders en het gemeenschappelijk werk. Hij is thans curator van zijn *Alma Mater*, de Mac Master Universiteit, en Voorzitter van de Commissie van de Canadeesche Baptiste Zending. In 1918 werd hij door Mac Master Universiteit eershalve benoemd tot Doctor in de theologie. en tien jaar later deed de Baylor Universiteit hetzelfde. Dr. Mac Neill scheef o.a. »World Power, or The Empire of Christ«.

Te Toronto werd Dr. Mac Neill met algemeene stemmen gekozen tot president van den Wereldbond. Gezien de groote verantwoordelijkheid en het werk aan deze functie verbonden, behooren alle Baptisten der wereld hem te steunen met hun sympathie, vertrouwen en gebeden. L.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

V.

Onze vrijheidszin.

De Gemeente des Heeren is een vrijgemaakt volk bij hoogste instantie, en is geroepen hare vrijheid hoog en dankbaar te waardeeren en er een juist, voorzichtig en toegewijd gebruik van te maken, zoo in het gemeentelijke als in het persoonlijke leven. Er is een hoogstaand geestelijk leven toe noodig, om bij de uitleving van de verkregen vrijheid, van deze een Godverheerlijkend gebruik te maken en er het vleesch buiten te houden.

Alle z.g.n. christelijke vrijheid, is nog niet altijd de vrijheid met welke Christus vrijmaakt.

Toen vele jaren geleden eens een bekende broeder, die wijlen Ds. J. de Liefde aan zijn krank- en sterfbed bezocht, zeide de kranke in verband met zijn vrije-gemeente-idee: »Ons vrijheidsbeginsel wordt eens, ofschoon vaak misbruikt, de vrijheidsbeweging der volken in wijden kring, tegenover het kerkendom«. Als voorbeeld haalde hij daarbij aan het gebeurde in Bohemen, waar men eens onder het gejuich der menigte Joh. Hus om zijn beginsel en belijdenis verbrandde, maar waar men later riep: »Leve Hus!« Zoo wijzigt men zich in de wereld, waar men ook zoogenaamde vrijheid nastreeft.

Op het Europeesch congres der Baptisten, dat in 1908 te Berlijn plaatsvond, zeide de beroemde Dr. Clifford in zijn rede o. m. het volgende:

»Wij (Baptisten) zijn christenen, discipelen en onderdanen van onzen Heere Jezus Christus. Onze verplichting is het, het eerst en het laatst naar Hem te hooren en Hem te volgen, waarheen Hij leidt.

Van dat gezichtspunt uit verlangen wij, dat de Gemeente, welker Schepper en Heere Hij is, bij hare zichzelfstichting van elke buiten haar staande macht of parlementaire controle en inmenging, vrij blijve. Wij verwachten de beveiliging van onze wettige eigendommen en wenschen het vrije gebruik er van voor onze gemeentelijke doeleinden. Wij wijzen elke ondersteuning van de wereldstaten, alsmede het vermeende recht dier staten om zich in de geloofsaangelegenheden te mengen of zich met de belangen der gemeenten in te laten, bescheidelijk af. De Regeering heeft hare rechten, en wij willen daar niets aan tekort doen. Maar God heeft ook Z ij n e rechten. Christus alleen is Heere en Wetgever voor Zijne Gemeente en voor de gewetens.«

Dit is de korte, doch juiste omschrijving van het vrije standpunt en beginsel van iedere waarlijk Evangelisch-vrije gemeente en alzoo ook van de gemeenten van gedoopte christenen of genaamd Baptisten. Dat beginsel uit te leven en onder medegeloovigen uit te dragen door openbaring, is onze heilige roeping van den Heere Christus, die ons door den Heiligen Geest Z ij n woord gegeven heeft. Wij zijn derhalve verplicht aan de hand van dat woord voor de rechten van Christus den Heere op te komen; al onze medegeloovigen op te roepen en aan hunne opvoeding voor het Hoofd der Gemeente bevorderlijk te zijn. De gemeenten behooren naar de aanwijzing van het woord des Meesters, dat is de openbaring des Heiligen Geestes, gesticht, d. i. gebouwd te worden.

Wij meenen ons niet te vergissen, als wij zeggen, dat die laatste gedachte bij alle geloovig gedoopten, ook al laten zij zich niet in de organisatie der Baptisten indeelen, toch voorligt.

Christenen zijn vrijgemaakten door Christus en Diens vrijmakende kracht werkt nog steeds in hen door, als zij n.l. door geloof en toewijding in gemeenschap met Hem en met Zijn lichaam, de Gemeente — onder welken naam ook bekend — getrouwelijk in het licht van 's Heeren woord, medeleven. Zoo hebben zij de vrijheid niet slechts ten eigen bate.

En omdat hunne vrijheid door en van Christus is, moet Hij er ook door verheerlijkt worden. Dit is de roeping van alle geloovigen, en zij moeten voor zich overtuigd zijn, dat zij aan die heilige roeping willen beantwoorden, naar het licht hun gegeven, dan hebben zij vrede.

Alleen een mensch, die zich zelven in zijn zondigen, verdorven staat heeft leeren kennen, en mitsdien met

zich zelven heeft afgerekend, om alleen in Christus te zijn, wat hij is, zijn moet en zijn kan, kan vrijheid verdragen en er door geheiligd of toegewijd worden in den dienst van God. De zoodanige maakt van de vrijheid geen misbruik. Hun vrijheid ontaardt niet tot bandeloosheid. Hen bindt een vrijwillig gekozen band des Heiligen Geestes, in den zin van een beginsel, waarmede zij aan 's Heeren woord, aan 's Heeren Gemeente en aan hunne roeping verbonden zijn, en zich gebonden weten.

In dien zin heeft de Heiland eens gezegd tot geloovig gewordenen uit de Joden: »Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne leerlingen, en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken« (Joh. 8 : 31, 32).

De vrijheid der Gemeente des Heeren is haar een vrucht van het kruis van Golgotha, en daarom zoo dierbaar. »Gij zijt duur gekocht, wordt geen slaven van menschen«. En wederom: »De zonde zal over u niet heerschen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade«. Een gezelschap of groep van zulke persoonlijk vrije menschen, organiseeren onwillekeurig een inderdaad Evangelisch vrije gemeente, in welke Christus wil wonen, en waarin dan de ordinantiën van Christus blijmoedig en dankbaar hooggehouden en gehoorzaamd worden.

Vrijheid, zoo te minnen,
Die mijn banden slaakt!
Vrijheid! die van binnen
Mij zoo zalig maakt! —
Gij op aard gezonden —
In des menschen Zoon,
Gij hebt mij verbonden,
Aan des Vaders troon.

N. v. B.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

44

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na voorspoed kwam eerst tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Door Gods genade werd Zandberg bekeerd en vanaf dat oogenblik begon voor hem een nieuw leven. Bij verschillende gelegenheden getuigde ook hij evenals zijn vrouw reeds lang had gedaan, van de genade die aan hem betoond was. Groote welvaart was gekomen, men woonde nu in een prachtig steenen huis en de dochter Martha zou in het huwelijk treden met Albert Landman. Het werd een mooi feest).

Het huwelijk was gesloten. Juist kwamen zij uit de kerk, en nu werd het een lange, bonte, opgewekte optocht. Voorop twee vierwielige wagens, elk door twee krachtige bruintjes getrokken. In de eerste, die het eigendom van Zandberg was, zat natuurlijk het bruidspaar. Een broeder van Martha was koetsier. Met de mooi versierde zweep, die hij trouwens nauwelijks behoefde te toonen, zorgde hij wel, dat het vlug genoeg ging, ook op zulke plaatsen waar in de gewasschen weg een gat of kuil was ontstaan.

In de tweede »spider«, eigenaar onze vriend Landman, zaten de ouders van het bruidspaar met een paar tantes.

Daarna volgden nog enkele »capcares« en vervolgens verschillende tweewielige rijtuigen met één paard bespannen, ook kortweg »karren« genoemd.

Alle koetsiers, paarden en rijtuigen waren naar het voorbeeld van de bruidskoets getooid. Tenslotte volgden nog verschillende ossenwagens, bezet door oude en jonge, ernstige en lachende bruiloftsgasten. Alles moest aangestoken zijn door de bruiloftslevendigheid en -bewegelijkheid, zelfs de ossen. Maar omdat de gehoornde trekdieren daarvoor niet zooveel begrip aan den dag legden dan de vluggere collega's, probeerden de zwarte drijvers het onvermijdelijke achterblijven door luid gegil en geschreeuw, verbonden met allerlei dwaze sprongen, zoo klein mogelijk te maken.

Een geheel escadron bereden farmerszonen en -dochters begeleidden en omgaven den optocht, gaven daarbij dikwijls onnoodig hun paarden de sporen, lieten hen dansen, jaagden ook heen en weer, alsof er wonderwat te bevelen en te berichten was. Zoo ging het den geheelen weg langs, tot men op Zandberg's farm aangekomen was en het gelukkige bruiloftspaar zorgvuldig in de versierde kamer afgeleverd had.

Direct werden de beide door den echt verbondenen in de versierde stoelen gezet voor de spiegel. En daar moesten zij het tot den laten avond zien

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Het gouden kalf.

Israëls zonde; Mozes' voorbede.

Exod. 32 en 33.

Les voor Zondag 28 Juli 1929.

Wij vertelden nu reeds drie Zondagen over Gods wet aan Israël. Een Zondag over dien geweldigen dag, toen God onder donder en bliksemen op den berg Sinaï vertoefde en tot Israël sprak; en twee Zondagen over wetten betreffende den tabernakel en bijzondere feestgetijden. Deze en nog veel andere wetten heeft God aan Mozes gegeven. Maar daartoe heeft Mozes geruimen tijd op den berg vertoefd. In dien tijd was Aäron de waarnemende hoofdman in Israël.

In den eersten tijd waren de Israëlieten geheel onder den indruk van dien geweldigen dag, toen God tot Zijn volk sprak. Als ze aan Mozes dachten, waren ze met eerbied vervuld. Maar met verloop van tijd begonnen sommigen te praten over het lange wegblijven van Mozes. „Waar blijft hij toch? Wat doet hij?" enz. Werd er dan op gewezen, dat God hen geroepen had, dan kwamen er nieuwe klachten. God, . . . ach, Dien zag men nooit. Men zou veel liever goden hebben, die men zien kon. En tenslotte kwam er een heele beweging in 't volk over deze dingen. Men kwam met hoopen samen en de vrucht der besprekingen was, dat er mannen naar Aäron gingen met de in v. 1 vervatte boodschap . . . Aäron schijnt spoedig te zijn bezweken. Wat hij deed vertellen ons de verzen 2—4a.

V. 4a luidt in de Leidsche Vertaling: „hij bewerkte het goud met den beitel". Sommigen verstaan het echter ook in den zin van: hij teekende een ontwerp met een griffel = teekenstift. Laat ons maar vertellen: En hij nam ze uit hun hand . . . en maakte er een gouden kalf uit.

In 4b nemen ongetwijfeld zij het woord, die in v. 1 als

woordvoerders des volks bij Aäron kwamen. Het beeld moest een beeld van Jehovah heeten. Ook het feest — waarvan gij vertellen moet — zou ter eere van den HEERE (= Jehovah) zijn.

Nog steeds was Mozes op den berg. Hij wist niets van 't geen zijn volk had gedaan. Doch God zelf waarschuwde hem, v. 7. Vertel de woorden van God en het gebed van Mozes, 7—14. Misschien maakt het ook wel een diepen indruk, wanneer dit gedeelte voorgelezen wordt; maar dan ook g o e d lezen, hoor!

Dan vertelt gij verder, hoe M. de steenen tafelen opnam en voorzichtig van den berg afklom. Jozua, zijn dienaar schijnt, bij hem te zijn geweest. Vertel, wat zij onder 't gaan tot elkander zeiden, en dan — met groote spanning — wat zij zagen, hoe Mozes ontroerd werd en ontstoken en wat hij deed, 19, 20.

Daarop volgt het gesprek tusschen Mozes en Aäron.

Mozes heeft zich — naar 't schijnt — na v. 20 weer uit de volksmassa teruggetrokken. Zijn optreden heeft natuurlijk groote opschudding veroorzaakt en velen tot nadenken gebracht. Stel nu voor, hoe M. aan den ingang van 't leger stond — misschien wel op een hoogte — en riep, v. 26. Wellicht heeft hij ook door boden dat zelfde woord door heel 't leger laten uitroepen. De Levieten kwamen op het woord van M. tot hem. Aanstonds droeg hij hun een ontzettende taak op, v. 27. Men doe geen extra moeite, deze vreeselijke dingen aanschouwelijk voor te stellen, maar wel trachte men den ernst van Israëls misdrijf nadrukkelijk te vertellen. De kinderen moeten naar huis gaan met de gedachte, dat er wel vreeselijk gestraft werd, maar dat de zonde altijd nog veel vreeselijker is. V. 27b zal wel slaan op de voornaamste drijvers en verstaan moeten worden in den zin van: Al was het ook uw broeder, vriend of naaste.

Een kleine adempauze volge, om dan het volgende te vertellen. M. was diep onder den indruk van Israëls zonde. Hij voelde zwaar de schuld. En . . . zijn hart drong hem om voor zijn volk te bidden. Wij moeten trachten, ons daar goed in te denken, opdat het met gevoel verteld worde, 30—34. Vers 32a is wel wat een vreemde zin. De bedoeling zal wel zijn: „Indien het mogelijk is, zult gij hun zonde vergeven; doch zoo niet . . ." Vers 35 kan gerust weggelaten worden.

Wat in hfst. 33 is verteld zal ongetwijfeld weer wat later zijn voorgevallen. Men kan vertellen: „Later gebeurde het enz." God sprak: Trek van hier . . . en ik zal een engel mee zenden . . . Ik zelf zal niet met u optrekken, want gij zijt zulk een zondig volk. 33 : 1—3. Vers 5 vertelle men bij v. 3. 't Is een verduidelijking van dat vers. Dan v. 4 en 6: verootmoediging.

De in v. 7 bedoelde tent is niet de tabernakel. Die was nog niet klaar. Een tent dus, die voorloopig als punt van samenkomst voor Godsvereering had gediend. Het opstellen van dien tent buiten het leger en dan wat in v. 7b vermeld is, vertelle men, om dan weer na een kleine adempauze Mozes voor aller oog naar binnen te laten gaan. Al het volk stond eerbiedig Mozes na te zien. Wat wilde Mozes? Weer voor zijn volk bidden. Plechtig oogenblik.

Vertel, wat er gebeurde, toen Mozes in de tent gegaan was, v. 9 en 10.

Dan wordt weer alle aandacht geconcentreerd op den man, die in de tent gegaan was om voor Israël met God te spreken; zie v. 11. Herinner aan wat God gezegd had, v. 2 en 3. Vertel dan v. 14—17.

De verzen 18—23 zijn moeilijk. Men weet niet, hoe men zich dat moet voorstellen. V. 18 is begrijpelijk: Mozes was vrijmoedig geworden, èn begeerig naar nog meer zekerheid. Zoo kwam hij tot de vraag van v. 18. Van Gods antwoord vertelle men alleen: Ik zal mijn goedigheid u toonen, maar mijn volle heerlijkheid kan ik u niet toonen. Mozes was daarmee voldaan en nam gerust zijn taak weer op. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

De onbekende apostelen.

Vraag: „Als kind op school en catechisatie heb ik de namen van de twaalf apostelen moeten van buiten leeren, maar tot nog toe heb ik nooit geweten, wie Jacobus de zoon van Alfeüs, Judas Jacobi en Simon Zelotes waren.

uit te houden, zich waardig te gedragen en zich te laten bedienen. Tot aan de middag toe waren zij tamelijk eenzaam.

Enkele reeds bejaarde farmers hielden zich bij hen op, bewalmden en berookten hen uit de gedurig brandende pijpen onopzettelijk, terwijl ook drie of vier oudere dames nog een plaatsje uitzochten in de ruime bruiloftskamer. Al de anderen vermaakten zich eerst eens een beetje buitenshuis.

Martha en Albert moesten het zich direct goed bewust worden, dat zij niet meer tot de vrije jeugd behoorden.

Toen de tijd van het bruiloftsmaal gekomen was, kwam er heel wat op tafel. Allen kwamen gaarne en vroolijk gestemd in huis, groot en klein. Het met de verschillende families meegekomen kleine volk behoefde niet te vergeefs weet- en eetgierig den hals te rekken om te zien, wat er allemaal te smullen viel. De oogen schitterden, de handjes werden vlug gevouwen en als op commando vlogen ze weervan elkander, toen het amen nauwelijks uitgesproken was.

Hoeveel kippen en eenden moesten voor het bruiloftsmaal wel het leven laten? Het ging niemand iets aan. Zij waren misschien ook niet eens precies geteld. Wie liever dan gevogelte schaapvleesch of rundvleesch of varkensvleesch wilde hebben, kon ook daarvan genoeg krijgen. Ook heele bergen sinaasappelen met hun gouden glans en ook prachtige perziken met hun mooie kleur lokten uit tot toetasten.

Gespaard was er niets; maar gepronkt zou er ook niet mee worden.

Karigheid zou er als ondankbaarheid uitgezien hebben tegenover Hem, die alles zoo rijkelijk gegeven had, en ook zooals moeder Zandberg eens zeide: alsof men met den nieuwen zoon niet geheel tevreden was.

Nadat deze aanlokkelijke bruiloftstafel door aanvalsbegeerige eters dicht omsingeld en met groote volharding bestreden was, trokken de meeste gasten zich weer vredig terug, zich verdeelend naardat de belangstelling was voor de verschillende dingen. De jonge mannen bezagen de paarden en begonnen daarbij al heel gauw over hun lievelingsonderwerp van rijden en jagen.

Degene, die onlangs een »tijger« had geveld, was natuurlijk de interessantste verteller. Een gazelle geschoten te hebben was ook nog wel de moeite waard; maar wie in den laatsten tijd slechts een paar hazen had bemachtigd, sprak er maar liefst niet over. Het terrein der duivenjacht werd slechts even aangeroerd, d. w. z. wanneer men hen in de vlucht geschoten had. De onschuldige vogels van den boom af te knallen, gold als een onwaardige zaak.

Waar was echter de vrouwelijke jeugd gebleven?

(Wordt vervolgd).

Weet u iets van hen af? Waren ze misschien de broeders van Jezus?"

Moeten van buiten leeren!

En als dat moeten er niet geweest was, hadt ge natuurlijk heel graag die apostelen met rust gelaten, aan wier namen geen klinkende geschiedenissen verbonden zijn.

Het „van buiten leeren" is dikwijls een ware plaag voor den leerling, vooral, wanneer zijn verstand er niet bij kan. Toch heeft deze plaag haar plaats, al was het alleen maar die van de hersengymnastiek.

Neen, waarde broeder, de door u aangehaalde apostelen waren de broeders van Jezus niet.

Om dat met zekerheid te kunnen zeggen, behoeft men nog geen theoloog te wezen of — en die weet het veel zekerder dan de knapste theoloog — een onkundig en eigenwijs en driest schriftuitlegger, zooals we dien wel eens ontmoeten.

De afleiding is zonder moeite te maken.

De broeders van onzen Heiland waren de zonen van Jozef, terwijl in het onderhavige geval ons Jacobus wordt voorgesteld als de zoon van Alfeüs en Judas als de zoon van Jacobus, want Jacobi wil zeggen: van Jacobus. Simon Zelotes wordt elders Simon Kananites geheeten doch nergens in bloedverwantschap gebracht met Jezus Christus.

Ware hij in het gezin van Jozef en Maria groot geworden, geloof dan maar gerust, dat de gewijde bladzijden het zouden hebben vermeld.

* * *

Of ik iets van deze apostelen afweet?

Laat mij u eerst mogen bepalen bij Jacobus en Judas. Vermoedelijk vind ik den volgenden keer wel gelegenheid om een lettertje aan Simon te wijden.

De Heilige Schrift noemt van de eerstgenoemden enkel de namen. Van hun levensverrichtingen rept zij met geen woord. En wanneer de Heilige Schrift diep zwijgt, hoe zal ik dan luide kunnen spreken?

Toch geeft mij juist dat diepe zwijgen veel te denken. Waren deze mannen geen apostelen? En wil dat niet zeggen, dat toen Jezus ze tot het apostelschap koos, hun toewijding en ijver en kennis en gaven en krachten die keuze rechtvaardigden? We mogen gerust aannemen, dat zij even getrouw voor hun Meester zijn opgekomen als Petrus, Jacobus en Johannes. Maar de evangelisten als menschen van hun tijd en van elken tijd, hebben slechts oogen en ooren voor het opzienbarende woord en de opvallende daad, zoodat zij veel te zeggen hebben van menschen als Simon Jonaszoon en Saulus van Tarsen en in hun journalen geen ruimte kunnen vinden voor den minder begaafden maar niet minder liefhebbenden en nauwgezetten werker.

Zoo is het altijd geweest en zal het wel altijd zijn, namelijk dat de wereld en de gemeente den arbeider, wiens talenten niet groot zijn, maar die in trouwe waakt en werkt en bidt, over het hoofd zien.

Gelukkig de Jeugdwerker, die niet werkt om van de jongeren geprezen, de ouderen geëerd en de dag- of weekbladen bezongen te worden, maar die de handen uit de mouwen steekt, omdat de Meester geroepen heeft en de arbeid bevrediging geeft zoowel in zichzelf als in zijn resultaten. Bij mij thuis hangt een schilderij, dat niet ophoudt mij te boeien. Als ik alleen ben en mij erin verlies, hoor ik mannenstemmen, zie ik vermoeide, maar gelukkige vaders, voel ik de avondkoelte en ontwaar ik vriendelijke engelen, die in veld en schepsel welgevallen schijnen te hebben. Toch stelt het geen tafereel voor van bergen of dalen of beken, die tevreden kabbelen in de schaduwen van eeuwenoude beuken, of dorpelingen, die op den brink elkander geregeld opzoeken voor hun avondpraatje. Het geeft slechts een korenveld, dat droomend de komst van de oogsters verbeidt. Geen enkel levend wezen is te ontdekken. De zon staat op het punt onder te gaan en de ijverige arbeiders en arbeidsters, die met volharding het goudgele graan hebben doen vallen voor hun sikkel of die het met rappe handen in garven hebben samengebonden en in schooven gezet, hebben reeds lang den uitgestrekten akker verlaten. Wie zij zijn geweest? We weten het niet. Waar zij heen zijn gegaan? We vermoeden het, maar het schilderij zwijgt daarover. Hoe zij zijn ontvangen? Met geen woord of aanduiding wordt er gewag van gemaakt. In weerwil van zijn soberheid kan ik nimmer dit schilderij met zijn stoppelveld en wachtende schooven en onbekende maaiers en bindsters bepeinzen of in mijn hart klimt de bede omhoog: „O, Heer, geef mij in trouwe en opgewektheid uw werk te doen en als ik naar mijn eeuwig tehuis ben gegaan, laat dan mijn werk voor U mogen getuigen, dat ik er geweest ben".

* * *

Hebben de evangelisten geen aandacht geschonken aan de beide apostelen, omdat ze de eenvoudige werkers van den achtergrond waren, de hemel daarentegen heeft ze op hun wegen steeds met dankbaarheid gevolgd en hun arbeid erkend.

Ik lees toch in de beschrijving, die de ziener van Patmos van het Nieuwe Jeruzalem geeft, dat „de muur der stad twaalf fundamenten had en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams". Petrus had zijn fundament, ook Johannes en Jacobus en anderen en o wonder, de beide mannen, die door de evangelisten en de gemeenten waren vergeten, hadden even goed een eereplaats als de eerste vier. Zij hadden wel geen moeitevolle reizen kunnen ondernemen, geen boeken kunnen schrijven, waaruit het verste nageslacht wijsheid en troost kon putten, geen wonderen verricht. Maar voor den Heer was hun trouwe arbeid niet onopgemerkt gebleven. Hij gaf elk hunner een fundament, dewijl hun ongezien en ongeprezen werk even essentieel en fundamenteel was voor het Nieuwe Jeruzalem als dat van de voornaamste der apostelen

Trouwe arbeid wordt door den hemel goed onthouden en vorstelijk beloond.

Wees trouw als werkers onder de jeugd en rijpere jeugd. Geef den Booze geen kans om onzen akker te verknoeien, dewijl wij ons door naijver laten verblinden. En naijver speelt ons zoo vaak parten.

Schrijft de wereld en ook de gemeente de namen van hun vooraanstaande mannen en vrouwen niet in water? Dat wil zeggen, het water is weldra verdampt en de namen verdwenen!

Het komt op het werk aan, hetzij dat het werk eervol is of minder eervol naar het oordeel der menschen. Oordeelen menschen doorgaans niet dwaas? Is het hart voornamer dan de longen? En het hoofd voornamer dan de maag? Kan de bloem bloeien zonder den stengel en zonder de verborgen wortelen?

Laat ons als stillen in den lande met blijdschap onzen arbeid verrichten. Die arbeid is niet minder waardevol. Het Vaderhuis hierboven zal dat heerlijk openbaren als de Heer ons bij het binnentreden vriendelijk welkom heet

met de woorden: „Gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten".

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. Apeldoorn: voor de Congo f 50, Zend. v. d. Weg, Indië f 10, Kameroen f 10, Rusland f 20; van de Gem. N. Pekela f 25,13.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

Nederlandsche Baptiste Jeugdconferentie

11 Juli 1929 te Hengelo.
(Tevens vergadering van den N. B. J.-raad).

Programma.

I. Middagvergadering; aanvang drie uur.

1. Opening door den Voorzitter, Ds. J. W. Weenink.
2. Begroeting door den vertegenwoordiger van Jeugdwerkers en Jeugd te Hengelo.
3. Notulen van de verg. van den N. B. J.-raad te Nw. Pekela.
4. Jaarverslag van den Secr.-Penn.
5. Verkiezing van een lid van het Uitv. Comité wegens periodiek aftreden van Ds. K. Reiling. De aftredende stelt zich niet herkiesbaar.
6. Toespraak van . . . . .
7. Referaat van Ds. J. Hekhuis. Onderwerp: »Wat kunnen jonge menschen van Jesaja leeren«.

II. Avondvergadering; aanvang halfacht.

1. Toespraak van Ds. J. W. de Haan van Dortmund.
2. Referaat van Ds. A. P. Barendregt. Onderwerp: »Levensinhoud«.
3. Vrije toespraken.

In de avondvergadering zal de Hengelosche Zangvereeniging eenige liederen ten beste geven.

De jeugdkringen van elke gemeente kunnen twee afgevaardigden zenden; er wordt echter per gemeente gestemd.

Behalve de afgevaardigden verwachten wij vele gasten te Hengelo (O.). Komt ter Jeugdconferentie met een blij gemoed en met goede verwachtingen.

De Secr. K. REILING.

»VOORZORG«.

L. S.

De jaarvergadering van »Voorzorg« wordt niet in de Baptisten Kerk te Hengelo gehouden, maar in 't hôtel, alwaar ook de U. C. vergadert.

De Secretaris C. J. L.

Nadere bijzonderheden a.g. dit hôtel zijn mij onbekend.

ZUSTERHULP — ZENDING.

Wie een getrouw lezer(es) van het gemeentenieuws is, heeft kunnen opmerken, dat te Nieuwe Pekela een vereen. is opgericht, genaamd: »Zusterhulp«. Ze is gevormd, behalve enkele uitzonderingen, van *gehuwde* zusters der gemeente. Ze werkt voor gemeente, zending en geeft hulp aan minderbedeelden. Het eerste resultaat van het werk der zusters is, dat ze hare gemeente kon verblijden met een Avondmaalstel. Nu ging ons hart uit naar de zending. Gedachtig aan de voordracht door zendelinge Reiling te Nieuwe Pekela gehouden, wilden we gaarne een Congomeisje een jaar op de zendingschool van zuster Reiling doen. Nadat we in correspondentie met zr. Reiling zijn getreden, kunnen we zelfs 2 meisjes tezamen voor f 50 een jaar op hare school doen (wat goedkoop, nietwaar?) en stellen ze alzoo in de gelegenheid in aanraking te komen met het blijde Evangelie van Gods groote zondaarsliefde. Maar — en nu volgt onze boodschap aan alle gehuwde zusters onzer gemeenten, zuster Reiling schrijft: »Baptist Nederland heeft 3 kamers voor ons huis laten bouwen, hoe heerlijk zou het zijn, als de *zusters* voor de meisjes zorgden, die in de kamers een plaats krijgen«. Dat is een groot werk, maar als ons hart brandt van liefde voor den Heer en Zijn zaak, komt het in orde. Te Pekela zijn *alle* zusters tot »Zusterhulp« toegetreden, omdat de contributie slechts 5 cent per maand bedraagt, wie wil geeft natuurlijk meer. Gaarne ontvangen wij sympathiebetuigingen, zoodat we komen tot de oprichting van Groot-Zusterhulp, die zeker de bestaande zendingsvereenigingen geen afbreuk doet, gezien de opbrengst van het zendingsbusje van Nieuwe Pekela gedurende de laatste maanden.

Nieuwe Pekela, Juni '29. Namens »Zusterhulp«,
A. ENTER—Potjewijd, Pres.
D. DE GROOT—Verveld, Secr.
S. BOURITIUS—Hamer, Penningm.

INGEZONDEN.

Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want, het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.

Dat is een tekst mijne vrienden, zoo rijk aan inhoud, dat we er wel een paar uur aaneen over kunnen praten, wat zeg ik? Hij, die de waarheid van dit Schriftwoord ervaren heeft raakt er z'n heele leven niet over uitgepraat.

Zegt niet de H. Schrift: „Het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein, springende tot in het eeuwige leven?"

Wat is het Evangelie van Jezus Christus; wat houdt het in? Het is een blijde boodschap zouden we kunnen zeggen. Het is echter met een paar woorden niet uit te drukken: de gansche Bijbel is er aan gewijd.

De Apostel noemt het een „kracht Gods". Op een andere plaats in de H. Schrift wordt het met andere woorden uitgedrukt. B.v. in Psalm 130, waar de Psalmist aanvangt met te zeggen: „Uit diepten van ellende roep ik tot U, o Heer".

Blijkbaar was de dichter door zijn bedreven zonde in dezen ellendigen staat geraakt. In het begin klaagt hij. Doch hij klaagt en roept tot God. Er is nog „licht en kracht" voor hem. Hij richt zich weer op, en brengt zich in herinnering, dat bij den Heere vergeving is; God laat hem niet alleen.

Ja geliefden, het Evangelie is een blijde boodschap, voor den nog van God vervreemden mensch. Doch het is nog meer. Voor den geloovige, voor het kind van God, voor den

wedergeborene — want dat was immers de Psalmist — is het eveneens een „blijde boodschap“.

In evangelisch gezang 195 wordt gezegd: „Neen de wereld weet het niet, wat Gods groote liefde ons biedt“. Hier doelt ook de gezangdichter op de blijde boodschap van God.

Op de onschatbare prediking van de vergeving der zonden. De Apostel noemt het een „kracht Gods tot zaligheid“, en zoo is het. Hij die door het geloof het Evangelie aanvaardt, wordt zalig. In de hoogste mate gelukkig, zooals het in het woordenboek uitgedrukt staat. Het is het hoogste wat 'n mensch bereiken kan.

Het Evangelie is een „kracht“ die den mensch geheel vernieuwt.

Een dame zeide eens tot haar timmerman: „Wat ben jij veranderd“. Ze had deze man gekend ook vóór dat hem het licht was opgegaan uit de duisternis.

Ik zeide zoo pas dat het Evangelie een kracht Gods is. Ja het is in staat om den mensch geheel te vernieuwen.

De Bijbel noemt dit: „Van de duisternis komen tot het licht“ of ook: „Een overgaan van de dood tot het leven“.

Ik was eens bezig tractaten te verspreiden huis aan huis. Van uit een woning — een paar deuren terug — werd ik nageroepen om even terug te komen. Ik deed het, en een man vroeg mij wat mij bewoog om deze blaadjes aan de deuren uit te reiken. Nu, dat was spoedig te zeggen. Ook ik had met den Apostel Paulus ervaren, dat het Evangelie een „kracht Gods“ tot zaligheid was. En dit was de drijfveer om ook anderen met het Woord van God bekend te maken. Deze „kracht Gods tot zaligheid“ moet aanvaard worden door het geloof“. Wat zegt de Apostel dit duidelijk.

De verbinding tusschen den mensch en God is het „geloof“. Het geloof doet 't hem. Het heet: „Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden. Het geloof is een machtige factor. In Hebreën 11 staat het 28 maal.

De Heere Jezus zeide: „Die in Mij gelooft heeft het eeuwige leven“. Niet: krijgt het eeuwige leven, maar — heeft het eeuwig leven, onmiddellijk daarop.

Het heeft God behaagd zalig te maken die gelooven, zoo staat het in den Bijbel.

Het is niet voldoende dat wij in onze woningen hebben eene complete leiding en lampen, en dat er is een electrische kabel in de straat voorlangs ons huis. Er moet verbinding zijn. Deze twee moeten aan elkaar verbonden worden, en eerst dan hebben we licht in huis. Nu, zoo moet er verbinding komen tusschen de zondaar, en de „kracht Gods“ zullen we zalig kunnen leven en sterven.

Het heil wat God ons aanbiedt in het Evangelie moet geloovig aanvaard worden. Zoek dit heil, rust niet voor aleer gij het hebt gevonden.

God heeft ons Zijn Woord gegeven en dit Woord zegt ons: Die zoekt zal vinden, en die klopt zal open gedaan worden. Dit zijn stoute woorden, en het staat er toch maar.

Maar Hij die zoo sprak, heeft ook gezegd: „Mij is gegeven, alle macht in Hemel en op aarde“ Zou Hij het zeggen en niet doen?

De Heer stelt niet teleur. Waag het met Hem, en gij zult, als ieder geloovige ervaren, dat het Evangelie is: „een kracht Gods“ tot zaligheid. Meen echter niet dat deze zaligheid ongestoord hier op aarde te genieten is. — Eens in den Hemel zal dit zoo zijn — maar zoolang wij nog op aarde zijn blijft het: „Strijdt den goeden strijd des geloofs“.

Wij zijn niet sterk, Satan is machtig, doch geen nood, wij zullen overwinnen, want de Heere heeft gezegd: „Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten“, en, Mijne kracht wordt in zwakheid volbracht.

Ondertrouwd:
P. A. SLUMP
en
W. DE JONG.
SNEEK, 24 Juni '29.
Priorstraat 22.
Kruizebr.str. 79.
Huwelijksvoltrekking 8 Juli a.s. Kerkelijke inzegening 's nam. 7 uur in de Baptisten Kerk.
Toek. adres:
HARLINGEN, Voorstr. 65.

Heden overleed tot onze diepe droefheid onze lieve Vrouw, Moeder en Behuwdmoeder

Jansje Christina Regnery,

in den ouderdom van ruim 62 jaar.

Openb. 14 : 13.

Leeuwarden, 23 Juni 1929.
v. d. Kooystr. 16.

F. J. DE VRIES.
G. DE VRIES.
Dordrecht.
U. DE VRIES.
D. DE VRIES—de Groot.
Oudebildtzijl.
J. C. DIJKSTRA—de Vries.
A. DIJKSTRA.

Zondagmorgen 23 Juni nam de Heer uit ons midden weg ons aller beminde, geliefde Zuster

Jansje Christina de Vries geb. Regnery,

geliefde Echtgenoote van onzen broeder F. J. de VRIES.

Onze Zuster bereikte den leeftijd van ruim 62 jaar, waarvan zij 38 jaar lang lid van de Bapt. Gemeente is geweest.

De laatste dagen van haar ziekte verlangde zij om ontbonden te worden.

Haar leven was Christus.

Zij heeft haar tijd en beste krachten gegeven in den dienst des Heeren, en daarom zal hare nagedachtenis bij de Gem. in dankbare herinnering blijven.

De hoop op een zalig wederzien moge ons, maar in het bijzonder onzen zwaar beproefden, achtergebleven Broeder en Kinderen vertroosten.

Openb. 21 : 4.

Namens de Bapt. Gemeente te Leeuwarden,
HET BESTUUR.

Heden ontsliep in haar Heer en Heiland, onze innig geliefde Zuster en Presidente

Jansje Christina de Vries Regnery,

Haar heengaan was vrede. Zij wist in Wien zij geloofde. Maar wij verliezen in haar een steun. Zij was de ziel van de Vrouwenver., haar heengaan wordt door ons allen diep betreurd, dat haar voorbeeld ons steeds voor oogen zij.

Zij rust thans van haar arbeid.

Hebr. 4 : 9.

Namens de Vrouwenvereeniging.
Leeuwarden, 23 Juni 1929.

Tracht u niet door buitengewone middelen op te winden tot een zekeren graad van liefde tot Christus.

Gaat en leeft met Hem, peinst voortdurend over Hem, schildert u Zijn lijden, dat Hij ook voor u onderging, voor de oogen, en gij zult Hem liefhebben.

SPURGEON.

No. 2086 VRIJDAG 5 Juli 1929 48ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

LOFGEZANG.

Het is een kostlijk ding, den Heer te danken,
Steeds vol aanbidding, lof en dank te zijn;
Des morgens Zijn genade te verkonden,
Des nachts zich in Zijn waarheid te verblij'n,
Met psalmgezang op aangename wijs
Te roemen onzes Heeren lof en prijs.

Hem love al wat adem heeft ontvangen,
Hem zinge, wien gegeven werd een stem,
Al wat wij zijn en hebben en vermogen,
Stemm' tot Zijn lof en trekke ons heen tot Hem.
De goedheid, die Zijn liefde alom ons biedt,
Wekke in ons hart een vroolijk jubellied.

Prijs Hem voor Zijner goedheid rijke gaven,
Van Zijne liefde zijn ze wederschijn;
Prijs Hem nog meer, dat wij door Zijn erbarmen
Zijn veelgeliefde kindren mogen zijn!
Prijs, lof en dank zij onzen God altijd
Van nu aan tot in alle eeuwigheid!

De Algemeene Vergadering.

Over enkele dagen zullen we weer het genoegen smaken elkander als geunieëerde Gemeenten te ontmoeten. Voor de negenenveertigste maal! Velen zullen elkander te Hengelo weerzien als oude Unie-vrienden. Anderen zullen er voor 't eerst komen. Door de Jeugdkonferentie, die op de Alg. Vergadering volgt, trekken ook meer jeugdigen op, dan vroeger het geval was. We verheugen ons daarover. Het rijpende geslacht moet de Uniesfeer leeren kennen. Ieder heeft een taak op eigen terrein maar 't is tenslotte de eene en zelfde taak. We wenschen onzen leden een wijden gezichtskring toe. Baptisten leven niet in kleinen kring. Ze beminnen de ruimte.

Het samenkomen een maal per jaar sterkt het solidariteitsgevoel. En hoe heel anders staat men tegenover het werk in den kleinen kring, waarin men week aan week verkeert, wanneer men het ziet als onderdeel van een groot werk!

Niet om te twisten, maar om te bouwen trekken we op naar Hengelo. Als broeders en medearbeiders zullen we er elkander ontmoeten en onze Overste Leidsman plaatse zich aan de spits!

Moge Hengelo's sterk gegroeide en werkzame Gemeente een geestelijke vreugde oogsten van den inspannenden arbeid, verbonden aan de voorbereiding en verzorging van een Algemeene Vergadering!

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Blijvende blijdschap.

Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veelmeer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen. Luc. X : 20.

De oogst was groot, maar de arbeiders waren weinigen. Daarom had de Heer »nog andere zeventig« Zijner discipelen uitgezonden om »hun kranken te genezen en tot hen te zeggen: het Koninkrijk Gods is nabij gekomen«.

Gemakkelijk zou die taak niet zijn. Een leven als van »lammeren in het midden der wolven« mist alle aantrekkelijkheid, en met dat beeld kenschetst de Heer de naaste toekomst Zijner vredeboden.

Men moet groote bewondering koesteren voor die mannen die zooveel dorsten te riskeeren om Jezus' en om des evangelies wil. »Als lammeren in het midden der wolven« zult ge zijn, zegt de Meester, en nochtans: ze gaan. Maar niet minder treft het ons, dat de Heer zooveel durft te riskeeren bij Zijn jongeren. Hij stelt den Zijnen hooge eischen en heeft hooge verwachtingen van hen. Wie daaraan niet kan beantwoorden, kan Zijn discipel niet zijn.

De zeventig zijn gegaan en hebben de zware-schoone

taak opgegrepen. Maar het bericht, dat hun terugkomst vermeldt, spreekt van de spanning, die hun ziel had aangegrepen, toen ze die dagen vol gevaren ingingen. Immers: »ze zijn wedergekeerd met blijdschap«. De taak was volbracht en dat geeft bevrediging. Maar hier was meer dan bevrediging, hier was ontspanning, hier was blijdschap.

Duidelijk blijkt hieruit, dat de woorden van de lammeren en de wolven niet aan hun ooren voorbijgegaan waren. De Meester had niet gewild, dat ze hun taak licht zouden opnemen en met bevende harten waren ze uitgegaan.

En nu waren ze weergekeerd als overwinnaars. Ze hadden 't gewaagd, geriskeerd, ze hadden gedobbeld met hun leven om Jezus' en om des evangelies wil en — gewonnen. Was 't wonder, dat blijdschap hun van 't gezicht straalde? Jubelend traden ze hun Meester tegemoet. Hun rapport was een zegezang.

Gelijk in elke sterke geestelijke reaktie lag ook in deze een gevaar. De blijdschap, waarin de vrees was omgeslagen, scheen den jongeren de hoogst mogelijke te zijn. Maar hoe groot en goed gefundeerd ook, *die* blijdschap, die den mensch duurzaam verzadigen zal, moet dieper wortel hebben.

Ze is gerechtvaardigd, maar ze is niet voldoende. De Kenner van ons hart zegt: verblijdt u daarin niet, dat u de geesten onderworpen zijn, maar verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen.

De laatste helft der tegenstelling zegt ons, dat de christen zich terug moet trekken op het eeuwigheidsfront.

't Was in de dagen van Jezus' omwandeling iets grootsch over duivelen te heerschen, booze machten aan zich te onderwerpen. Er was echter iets beters mogelijk: in den hemel bekend te zijn.

Het eerste sluit het laatste nog niet in. Het is mogelijk in zijn arbeid succes te hebben, »gezegend te werken«, ook in Gods Koninkrijk, zonder geboekt te staan in de burgerlijst van het Jeruzalem, dat boven is.

Wat baat het een mensch, dat hij kranken geneest en duivelen uitwerpt en lijdt schade aan zijn ziel?

Onze tijd weet weinig van den strijd met duivelen. Wanneer hij ergens succes te boeken heeft, dan niet op dit terrein.

De triumfen van ons geslacht worden behaald op het gebied der techniek, van wier »wonderen« men met trotsch gewaagt.

Neen, de duivelen zijn aan het geslacht van onze dagen niet onderworpen, maar lucht en ether wel. De eene schatkamer der natuur na de andere wordt ontdekt en geopend. Verborgen krachten worden opgewekt en den mensch dienstbaar gemaakt. Het leven wordt rijker, en als een koning stijgt de mensch naar den verloren troon der aarde.

Bedreigt dit succes van wetenschap en techniek niet veler leven met veruitwendiging? Verheugen we ons niet terecht over een geslaagde oceaanvlucht en een vlucht Holland-Indië; over de film en de sprekende film, de telefoon en de radio?

En toch, wat baat het de menschheid, zoo ze oceaanvluchten maakt en lijdt schade aan hare ziel?

Is ze niet van zoodanige geaardheid, dat de bron van haár blijdschap in dieper werkelijkheid ontspringen moet, dan zij kan aanboren?

De Leidsman der menschheid zegt: verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen.

De mensch is *geestelijk* wezen.

Zijn troon moet *boven* de aarde staan, zal hij vast staan.

Het is niet genoeg dat hij zijn naam schrijft aan de wanden dezer schepping.

Zijn naam moet »geschreven zijn in de hemelen«. Eerst dan heeft hij een blijdschap, die niet van hem zal weggenomen worden. L.

LOSSE SCHAKELS.

Uitbreiding van den Wereldbond. Er bestaan in Amerika twee organisaties van Neger-Baptisten. De eene genaamd Nation Baptist Convention, die gepresideerd wordt door den begaafden Dr. L. K. Williams, was reeds opgenomen in de Baptiste Wereldbond. De andere organisatie van Baptiste kleurlingen, geleid door Dr. J. Edmund Wood is thans op aanvrage, hartelijk als lid aanvaard.

En Hij verliet hen. Er zijn gesprekken, die men af moet breken. Sterk is, wie dat kan. Wanneer men echter merkt, dat geenerlei gunstig resultaat te bereiken is, moet men maar heengaan.

De Farizeën kwamen eens bij Jezus, en begonnen met Hem te twisten. Dat twisten beteekent: een gedachtenwisseling voeren. Ze begonnen te discussieeren. 't Is mogelijk, dat het een officieele commissie was, afgezonden door den Joodschen Raad om zich goed op de hoogte te stellen van datgene, wat Jezus deed en zei.

Om nu daarachter te komen, begonnen ze een gesprek met den Heer, daarop uitloopende, dat ze een beslissend »teeken« van hem begeerden. Ze wilden met een goed rapport thuiskomen, een rapport, waarop maatregelen genomen konden worden.

Hierop zucht Jezus. Hoogere overwegingen verbieden Hem zich tegenover deze menschen te rechtvaardigen. Tegenover hen moet Hij verborgen blijven, schijnbaar ongelijk behouden. Zwaar valt dit Jezus: Hij zucht zwaarlijk, maar het begeerde teeken wordt met beslistheid geweigerd en dan laat Hij die onderzoekingscommissie eenvoudig staan. Hij »verliet hen«. Hij verklaarde het gesprek als geëindigd te beschouwen.

Gelukkig, wie weet te eindigen. Alle dingen kunnen hier nu eenmaal niet vereffend, niet opgehelderd worden. Men moet er den tijd voor kunnen afwachten. Men moet den schijn te zijn »vastgezet«, verslagen te zijn, kunnen verdragen. Het rechtvaardigende teeken zal toch eens komen.

Leer van den Meester uw tijd niet te verspillen aan onnutte gesprekken. Er zijn onzuivere zielen, bij wie alle moeite verloren is. Zullen ze »nimmermeer tot kennis der waarheid komen?« We weten het niet, maar zoolang ze nevenbedoelingen hebben, moet ge hun de moeite van een gesprek niet gunnen. Laat ze maar »gelijk« behouden. Ze zijn van ongelijk toch niet te overtuigen.

Het opschrift. Ons blad is een rubriek rijk, getiteld: »Voor Jeugdwerkers en Jeugd«. We hebben gemerkt dat enkele oudere lezers, die, behalve dat ze niet jong meer zijn ook niet onder jeugdigen werken, dit opschrift beschouwen als een »Verboden Toegang«, daar voor hen geplaatst. Misschien vreezen ze ook, dat daar voor hen voetangels en klemmen liggen.

Eenmaal deze opvatting huldigende, kunnen ze deze rubriek niet met vriendelijken blik aankijken. Hoeveel ruimte van ons blad gaat er daarom niet voor hen verloren, die ze in hun abonnementsgeld toch ook betalen moeten.

Ik geloof, dat die Ouderdom, die over de Jeugdrubriek klaagt, zich vergist. Het opschrift van die rubriek is volstrekt niet bedoeld om hen af te schrikken, slechts om den inhoud te kenschetsen. En welk medelevende gemeentelid boven de dertig jaren, geen jeugdwerker, zou er geen belang in stellen, wat de jeugd van heden wordt voorgezet en bezig houdt?

Bovendien: hoeveel kunnen ouderen nog leeren van wenken en voorlichtingen, de jeugd gegeven! Hetgeen de jeugd in De Christen wordt voorgezet, zal menigmaal door rijper jaren als voedzame en smakelijk toebereide spijze, met graagte genuttigd worden. Probeer het eens en laat u door den titel niet afschrikken.

„Dank u". Een vrouw bezocht een hospitaal. Zij liep daar op het leger toe van een gewonden soldaat en zeide teer: »Ik dank u, dat ge voor mij verwond zijt«. Het gelaat van den verwonde klaarde op; dat woord bracht hem op een nieuwe gedachte; zijn pijn werd dragelijker doordat hij ze in dat licht ging bezien. Maar — zoo vragen wij, lezer, weet ge wel, dat iemand lang geleden voor u is gewond? En die »Iemand« was niemand minder dan de Zoon van God. Hebt ge Hem daarvoor al een »dank u« gezegd?

(Het Oosten). L.

Gemeentelijk beginsel en de levensvorm.

VI.

Wij wezen in ons vorig artikel op de heerlijke vrijheid, door vrijmaking, welke de kinderen Gods, en deze te zamen — de Gemeente — hebben verkregen; die zij kunnen genieten en aanwenden tot een verheven en zegenrijk doel in het persoonlijk leven en in het onderling verkeer, en in hunne roeping onder hunne medemenschen.

Dit vereischt een Gode gewijden levensvorm, als dienstknechten en dienstmaagden, in den zin van Psalm 133. Dan leeren de geloovigen verstaan, dat het goed en liefelijk is, dat broeders óók samen wonen.

Dat »ook« versterkt en verruimt zeer de gedachte in dat woord uitgesproken. Dat samenleven vormt een gezin en de band, die vereenigt is de liefde, die door Paulus „de band der volmaaktheid" genoemd wordt. Zulk een samenwonen verspreidt de liefelijke geur als van de heilige zalfolie op het lichaam van onzen Hoogepriester, tot verkwikking, bemoediging en versterking van allen, die tot het gezin behooren.

En gelijk er in ieder gewoon menschelijk gezin orde moet gehandhaafd worden, en het hoofd des gezins (vader en moeder) gehoorzaamd moeten worden om die orde mogelijk te maken, terwijl het Woord Gods en het gebed steeds de overheerschenden invloed moet hebben, tot geluk en zegen van al de huisgenooten en tot eere Gods. — Zóó betaamt het in de hoogste mate ook in het huis Gods, de Gemeente.

Dit moet zoo in de Gemeente en al hare deelen op aarde geschieden, niet slechts tot een goede organisatie in het gemeentelijk leven, maar allereerst tot een gezonde ontwikkeling der Gemeente, tot versterking van den band des vredes of der liefde, teneinde zij tot hare levenstaak meer bekwaamd worde, tot verheerlijking van haar Hoofd en tot heil der kinderen en voor vele menschen, die wellicht, als naar gewoonte tot een of andere zoogenaamde kerk behooren, maar niet tot Christus' Gemeente.

Zóó kan het nog worden als in Hand. 4 : 32 geschreven staat: »En de menigte van degenen, die geloofden was één hart en ééne ziel«.

Daardoor wordt de Gemeente onderscheiden en blijft ook afgescheiden van de wereld.

Zulks is de bedoeling van den Heere Jezus.

Moody heeft eens gezegd: de Gemeente is als een schip, dobberende op de wereldzee; zij is op en in het water, maar beheerscht feitelijk dit element; maar als het water in het schip vloeit, dan wordt het bedenkelijk!

Zóó is het toch inderdaad. Ieder geloovige kan het begrijpen.

Maar dan doet zich bij menigten van Christusbelijders, met het oog op de vele en velerlei kerken, vergaderingen en groepen, de questie gelden: waar zal ik mij bijvoegen of waar is de plaats, waar ik voortdurend gemeenschap kan beleven met medegeloovigen?

Als ons die vraag gesteld werd, zouden we antwoorden: die plaats is overal, waar ge met geloovige belijders van Christus — naar den regel des Nieuwen Testaments — gemeenschap oefenen en genieten kunt.

Zoo schrijvende gevoelen we reeds dadelijk, dat ons teruggewezen kan worden, naar het menigvuldig verschil van opvatting aangaande dat, wat N Testamentisch is. — Toegestemd. — 't Is niet in een oogwenk tijds te veranderen. — Wij echter zijn diep overtuigd, dat ieder, dien het waarlijk ernst met de gemeenschap is onder de kinderen Gods, en biddende de Schrift onderzoekt, tot zekerheid en licht zal komen. Dat heeft de Heere beloofd! (Matth. 7 : 7; Luk. 11 : 9.)

Inderdaad de christelijke vrijheid van onderzoek leidt niet tot losmaking van hetgeen Gods Woord zegt, maar daarentegen tot meerdere gebondenheid en tot meerdere onderwerping er aan; niet tot eigenwijze critiek over den Bijbel, maar tot volhardend onderzoek, om alles, wat God in Zijn Woord heeft vervat en gegeven op te sporen en er een wijs gebruik van te maken. Hiermede gaat dan gepaard de vrijheid om alles, wat men in de Schrift vindt aan te nemen zooals het er staat, zonder angstvallig te vragen: komt hetgeen ik inzie wel overeen met wat bijbelverklaarders van vroeger of later tijd er van gezegd hebben, of met hetgeen een of andere kerk als de alleen zuivere leer heeft vastgesteld?

Alles wat anderen vóór ons geleerd en verkondigd hebben en wat dienen kan om onze kennis van den inhoud der H. Schrift te bevorderen, behooren wij dankbaar te waardeeren; maar om het Woord zelf moet het ons boven alles te doen zijn. Dat Woord is ons een lamp voor den voet en een licht op ons pad, op onze reis door deze duistere en gevaarvolle wereld.

De Gemeente Christi leeft uit en door het Woord Gods. Zij zelf is een getuigenis in de wereld van Gods genade en waarheid, waarvan zij de levende vrucht is. Die Gemeente is de heerlijkheid van Christus en Zijn wonderbaar verlossingswerk. Haar glans is hier nog vaak, evenals de zon in de natuur, beneveld; eens zal zij in haar volle heerlijkheid prijken in het Koninkrijk des Vaders! Zij is de Bruid des Lams, en als de Heiland komt om haar te halen, wordt zij tot onbenevelbare heerlijkheid verheven! Halleluja!

Zalig die haar toebehoort! N. v. B.

ZENDING.

Wat in het leven van een Congo-zendeling al zoo voorvalt.

't Is avond. De zendeling heeft zijn dagtaak volbracht en wil zich juist verkleeden voor de avondmaaltijd. Daar komen ineens een groep menschen naar zijn huis toe. Ze zijn zoo opgewonden, dat de zendeling begrijpt, dat ze oneenigheid hebben.

Nu zijn ze bij zijn woning en beginnen hun pleidooi. Met moeite worden ze er toe gedwongen om niet allen tegelijk te spreken. Eindelijk wordt de zaak begrepen. Twee jaar geleden had men op zekeren dag wat visch gevangen. De vangst werd verdeeld in porties ter waarde van 2 frs. Nu komt zich iemand bij hen voegen, die wel graag visch wil hebben maar geen geld bij zich heeft. Hij krijgt visch en geeft daarom in ruil een oud vest, (een nieuwe heeft hij nooit gehad). Hij kan dit vest voor 2 frs. inruilen. Nu 2 jaar later heeft hij 2 frs., maar het vest is ondertusschen versleten. Nu komt men raad vragen bij den zendeling, die overal raad op weet en hun voorstelt om de zaak maar te laten rusten.

't Is al laat. Ik zit rustig bij de tafel om nog een brief te schrijven, maar die rust wordt spoedig verstoord. Daar roepen de meisjes „een kip", en ik begeef mij naar hen toe om te zien wat er gaande is. Men heeft een kip gehoord, en ik denk, dat een van onze kippen is buiten gebleven en nu verscheurd is door een wilde kat. Maar ik moet toch even in het kippenhok zien en kom nu tot de ontdekking, dat daar een slang is, die al reeds 3 of 4 kippen gedood heeft. Nu is de eerste zorg om die slang te dooden, en terwijl de een hulp haalt kijkt de ander of de slang ook wegkruipt. Na een poosje komt de nachtwacht, die de slang den kop doorsteekt en dan wordt verder met stokslagen een einde aan het leven van het reptiel gemaakt. De slang was meer dan 2 Meter lang en wij zijn dankbaar, dat het dier ons verder geen schade meer kan doen. Nu maar weer aan het briefschrijven en dan straks is het tijd om van de spanning en inspanning van den dag uit te rusten ...

't Is Zaterdagmorgen en nog vroeg. Onze meisjes zijn hun dagtaak nog niet begonnen. Toch krijgen we al bezoek. Een vrouw komt raad vragen, want ze kan heelemaal niet met haar man overweg. Wat moet zij wel doen? Met den raad om maar gewoon haar werk te verrichten, wordt ze tenslotte weggezonden. Maar zoo gemakkelijk is de zaak toch niet opgelost.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

45

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na voorspoed kwam eerst tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot waarachtige bekeering en begon een nieuw leven. Bij verschillende gel genheden getuigde hij van de genade, aan hem betoond. De groote welvaart van Zandberg kwam ook uit in het nieuwe steenen huis, dat men nu bewoonde.

Verschillende kinderen verlieten door hun huwelijk de ouderlijke woning. De dochter Martha huwde met Albert Landman. Het was een mooie bruiloft. Na de maaltijd spraken de jongelingen met elkander over rijden en jagen, de jonge meisjes vermaakten zich op andere wijze).

Arm in arm wandelden de jonge meisjes in den bloementuin, zongen met elkander, praatten vroolijk over verschillende dingen of stoeiden soms ook met elkaar. Zonder dat zij er erg in hadden kwamen zij opeens in verlegenheid. Zonder er iets bij te denken, hadden zij namelijk plaats genomen onder een boom met groote donkerroode bloemen, en enkele jongelingen, die dat zagen, hadden opeens de grootste schik daarin. Daarop sprongen de meisjes overeind, om haastig achter het kreupelhout te verdwijnen. Dit soort boom noemden de boeren altijd »koerboom«, d. w. z. boom der keuze. Maar als meisjes, die zich zelf presenteerden om uit te kiezen, wilden zij toch niet schijnen.

Allen waren in een zeer goede stemming en een ieder zocht zich op onschuldige wijze te vermaken.

Slechts het kleine volkje, dat voor een deel nog niet wist, of moeder Zandberg of Martha bruiloft had, scheen ook nu het leven van de ernstigste kant te willen bezien.

De kinderen waren namelijk aan het schooltje spelen en deden dat op zulk een origineele wijze, dat een paar heimelijk toeziende tante's hun bijzondere vreugde daaraan hadden.

In de farmershuizen was het toen de gewoonte, omdat men zelden een kapstok zag, om de hoeden aan den kant van de kamer op den vloer te leggen.

Dat had men bij Zandberg ook gedaan, ofschoon deze heel wat kleerenhaken had laten aanbrengen en ook wel enkele kapstokken bezat.

Een pienter blondje had zich voor de andere kinderen als teacher (onderwijzeres) opgeworpen en gebruikte de stapels hoeden nu als rekenmachine.

Evenals op school heerschte er bij alle deelnemers een voorbeeldige orde en allen hadden de ernstigste gezichten.

's Middags komt ze terug. Daar we juist op weg zijn naar het huis van zendeling Ennals moet zij maar mee. Deze kan haar ook weinig helpen, maar omdat haar man ongenoegen gehad heeft en alleen op haar dringend verzoek weer in 't werk is genomen, wordt haar gezegd, dat hij niet kan blijven werken als zij niet bij elkaar blijven.

Een paar dagen later vraag ik haar hoe het nu gaat, ze zegt: heel goed Bosongo (dat is de naam van een blanke). Bosongo Ennals heeft gezegd, dat we het niet weer moesten doen. Dus was daarmee de zaak beslist. Of er daarmee ook liefde in huis was, is een andere vraag. Een paar dagen of weken later ga ik na schooltijd, in de richting van haar huis. Bij haar huis gekomen verneem ik, dat zij verder gaat en ik vraag haar naar de reden. Haar man is ziek en hij kan toch niet verwachten dat zij hem zal verzorgen. Zij behoort niet tot zijn stam en dus laat zij de verpleging over aan zijn eigen familie. Hierop ontstaat een woordenwisseling tusschen haar en iemand van zijn familie. Zij zegt: „'t is mijn werk niet". Ik tracht ook nog om haar tot het volbrengen van haar plicht te bewegen en hopend, dat vroeger of later mijn raad zal worden opgevolgd, ga ik weer verder. G. R.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Verspieders.

Num. 13 en 14.

Les voor Zondag 4 Aug. 1929.

Ter inleiding een paar opmerkingen over den tijd, dien wij overslaan. In de nabijheid van den Sinaï heeft Israël geruimen tijd vertoefd. Het bouwen van den tabernakel enz. eischte natuurlijk heel wat tijd. Dan ging het langzaam verder in noordelijke richting. Een heelen tijd reizen nog. Gedurende die reis is er natuurlijk ook nog heel wat voorgevallen, doch dat slaan wij in de vertelling maar over.

Eindelijk kwam dan Mozes met zijn volk betrekkelijk dicht bij de grenzen van Kanaän. De legerplaats was opgeslagen bij Kades-Barnea. Het spreekt vanzelf, dat veler gedachten zich bezig hielden met het beloofde land. Ongetwijfeld is er onderling over gesproken, heeft men elkander gevraagd: Hoe zal het er uit zien? Zal 't mee vallen of tegen? Enz.

In dien tijd gaf God bevel aan Mozes om 12 mannen uit te zenden. Uit elken stam een. En die twaalf zouden dan twee aan twee uittrekken om eens in Kanaän een kijkje te nemen. Natuurlijk was dat wel een beetje gevaarlijk werk, maar 't was ook mooi werk. Moedige jonge mannen wilden dat wel gaarne doen. (Al die namen noemen we natuurlijk niet op; dat is toch vruchteloos.)

Vertel nu van de reis en van wat ze zagen. In Israël dacht men natuurlijk aan hen. Na 40 dagen waren ze terug. Dat zal wel zoo afgesproken zijn geweest, denk ik. Bij Mozes en Aäron moesten ze verslag uitbrengen.

En wat hadden ze nu te vertellen? Was 't ook een goed land? O ja hoor, een best land, v. 26 en 27.

„Maar — zeiden ze — het is ook een sterk land hoor!" 28 en 29. Vele omstanders werden al ongerust. „Zullen we er dan wel ooit in komen?" De verspieders zeiden: „Daar moet ge maar niet op rekenen".

Doch twee van de twaalf verkenners dachten er anders over. Hun namen willen we ons goed inprenten: Jozua, de zoon van Nun en Kaleb, de zoon van Jefunne. Vertel dan vers 30. En daarna vers 31—33. Het laatste zinnetje van v. 31 is opmerkelijk. God werd heelemaal niet mee geteld: Zij zijn de sterksten, dus *m o e t e n* wij verliezen.

Maar op onverstandige wijze zou dit ernstige spel spoedig verstoord worden doordat het eene tantegezicht na het andere voor de kier der deur verscheen en omdat deze gezichten er heel niet ernstig uitzagen gaf de in haar waarde diep gekrenkte onderwijzeres stok en klasse en leermiddelen er aan, zoodat er voor de jongste bruiloftsgasten niets anders overbleef dan deze dag op onproductieve wijze door te brengen.

Tijdens de eenigszins gerekte theepauze werd de bruiloftsvader omringd door een heele kring van toehoorders.

»Zoo, Zandberg, nu kun je er niet uit; vertel nu maar eens wat van al je kinderen. Twaalf heb je, is 't niet? Waar zijn ze toch allemaal, en gaat het hen goed?« Zoo sprak op schertsenden toon een kameraad uit den kafferoorlog, terwijl hij Zandberg den uitgang versperde.

Iedereen viel hem bij; want allen wilden weten, hoe hij »het klaar gespeeld« had, het rijk-worden namelijk.

»Nu heb je de Drie-rivier-farm ook weer? En wat is die nu fijn geworden!« vraagde buurman Dirks.

»Daar was toch eerst een Engelschman«.

»Ja, ziet«, antwoordde de gevraagde, »die mr. Smith dacht: Wat die domme Hollanders kunnen, kan ik wel in mijn slaap. Hij betaalde mij een flinke som voor de plaats, zoodat ik weer een ander kon koopen. En dan boerde hij op zijn eigen manier. Ten slotte liet hij ook een tennisbaan aanleggen met een lange vlaggestok er naast, en wanneer er dan een match was, heesch hij de »Union Jack« omhoog. Het dak van het huis liet hij rood en wit verven, voor de houten poort liet hij een mooie van ijzer maken en daarboven werd een plaat aangebracht, waarop met sierlijke letters prijkte: »Cosy Corner«, d. w. z. gezellige behaaglijke hoek.

Maar nu is die plaat met die naam weer weg, en op het tennisveld kunnen de ossen mooi dorschen«.

»Wie heeft de eerste plaats van Willem?«

»Daar gaat Paul over. Hij is nog maar vijftien jaar oud; maar hij woont nog bij ons en rijdt er geregeld heen«.

»Hoe komt het, dat jullie Frits een ossenwagen kan maken en een dorschmachine heeft?«

»Wat hij kan, heeft hij enkel met zijn oogen gestolen, zegt mr. Blacksmith in de stad. Bij dezen heeft hij slechts een paar maal toegezien en vanzelf een klein beetje meegeholpen. En de dorschmachine is van mij. Maar hij heeft hem bij mij gauw afbetaald, wanneer hij bij al zijn klanten geweest is«.

»En hoe gaat het met Hendrik in de Transkei? Heeft hij zijn shop ook niet van zulk een mister?

(Wordt vervolgd).

Tracht nu de rumoerige beweging te schilderen, waarvan 14 : 1 spreekt. Dan de verwijten tegen Mozes en Aäron, 2 en 3. En daarbij het besluit, dat zij onder elkander namen, v. 4. Mozes kon het niet meer uithouden, v. 5.

Jozua en Kaleb waren ontroerd. Ze scheurden hun kleederen. Vertel, wat ze zoo ongeveer gesproken hebben, 7—9. Zij vestigden vooral de aandacht op den Heer. Omdat zij op God rekenden, achtten zij de kracht der Kanaänieten gering, om het maar eens goed sterk in een beeld uit te drukken: De zon scheen door hen heen — ze hadden geen schaduw.

Het volk wilde daar echter niets van hooren; werd boos; wilde steenigen, 10a. Maar daar verscheen plotseling boven de tent der samenkomst de heerlijkheid des Heeren. God kwam zelf tusschen beide. Daar zal 't volk wel van geschrokken zijn. Ze moesten toch wel begrijpen, dat God zooiets niet verdragen kon. Vertel wat God tot Mozes zeide, 11 en 12. En voeg er dan Mozes' voorbede aan toe met de mededeeling der verhooring, v. 20.

V. 21—35 leze men goed na. Er komen herhalingen in voor, die men bij de vertelling vermijden moet.

God vergaf Israëls zonde. Maar zonder kastijding kon dit toch niet afloopen. Vertel dan welke kastijding God den Israëlieten oplegde. Hun eigen woorden zouden vervuld worden, v. 28.

De tien booze verspieders kregen geen vergeving Op hen kwam Gods oordeel, 36—39.

Mozes moest natuurlijk aan het volk bekend maken, wat God gezegd had. Velen hebben ongetwijfeld eerbiedig Gods besluit aanvaard. Maar daar waren er ook, die zich openbaarden als echte booze ongeloovigen. Die wilden de kastijding niet aannemen. En ze zeiden: „Nu, dan zullen wij wel optrekken naar Kanaän. 't Is waar ook, wij hadden niet zoo ongeloovig moeten zijn". Maar dat was geen berouw van die menschen. Dat was boosheid over Gods kastijding. Daarom waarschuwde Mozes hen, v. 41—43. Wat zij wilden, was nu niet meer mogelijk.

Maar deze booze ongeloovigen lieten zich niet raden. Ze volgden hun eigen hoofd, 44, 45. Maar ze hadden geen voorspoed, want God was niet met hen.

Gelukkig kunnen zij zijn, die God vertrouwen en in liefde gehoorzamen Zij zijn ook niet bang als er moeilijkheden zijn, want, als ze aan 't overleggen gaan, rekenen ze ook met God, en dan zijn ze gerust.

K. R.

Ootmoediglijk te wandelen met uwen God.

Micha 6 : 8.

Als de profeet Micha den godsdienst beschrijft in uitdrukkingen: gerechtigheid, weldadigheid en ootmoed, dan spreekt hij eene onovertrefbare waarheid uit.

Onze Heer zette veel terzijde, dat geleerd werd vóór dat Hij kwam, maar Zijn geheele onderwijs en houding bevestigde slechts dit groote getuigenis. Hij gaf er eene diepere beteekenis aan. Hij gaf er een voorbeeld van. Hij gaf den mensch de macht om het in het werkelijke leven over te brengen. In den geest van Christus uitgelegd blijft Micha's antwoord op de vraag: Wat is ware godsdienst? volkomen en beslissend: „Hij heeft u bekend gemaakt, o mensch, wat goed is; en wat eischt de Heer van u, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben en ootmoediglijk te wandelen met uwen God?"

Wij zijn, zelfs nu nog, zeer ver van een algemeen en oprecht aannemen van deze verklaring. In de ooren van de mannen en vrouwen, die ze het eerst gehoord hebben, moet het wel ontzettend revolutionair geklonken hebben. Naar het licht dat zij hadden, waren zij niet ongodsdienstig. Zij erkenden het bestaan en de souvereiniteit van God almachtig en waren bereid elken plicht te doen, die de heerschende geloofsbelijdenis van hen vroeg. Ja, zij waren bereid veel meer te doen, dan hetgeen daarin gevraagd werd, zij wilden wel tot de uiterste grenzen gaan van den offerdienst en aan den hoogen God geven wat hun het dierbaarst was. Als zij slechts Zijn gunst konden winnen, waren zij gewillig duizende rammen, oliebeken te geven, ja zelfs, even als Abraham, hunne zonen te slachten.

Het woord van Micha snijdt geheel dit dwaalbegrip van den godsdienst af Al waren deze volken niet zoo ver mis in hunne overtuiging, dat de godsdienst de bereidheid des harten vroeg om het dierbaarste te geven voor het hoogste, hunne dwaling bestond in het denkbeeld dat zij koesterden van wat het hoogste was. Welk soort van wezen dachten zij wel, dat God was, dat Hij behagen zou hebben in offers van rammen en menschelijke wezens? Zij stelden zich Hem voor als een almachtigen Sultan, een dwingeland, die men moest naderen met gaven om hem gunstig te stemmen, als een die gunsten uitdeelde naar de mate van de kostbaarheid der offers. Het is haast ongeloofelijk, dat het menschelijke hart zulke gedachten van God kon voeden. Toch is, zelfs in den tegenwoordigen tijd dit het geloof van millioenen. En wij zelven, die er nooit aan denken om een ram te slachten, veel minder om een kind op het altaar te leggen, staan niet ver van hen af wanneer wij meenen, dat God gediend wordt door een kruipende houding of door het geven van dingen buiten onszelven. Dit begrip van godsdienst staat gelijk met een totale minachting van eene rechtvaardige handelwijze tegenover den naaste, het toont gebrek aan liefderijke gevoelens tegenover onzen medemensch en een aanmatigend en met zich zelf voldaan gemoed. Micha veegt hier met één streek al de door de wet van Mozes geëischte offers ter zijde en huldigt een daarvan geheel verschillend denkbeeld van godsdienst — „r e c h t t e d o e n e n w e l d a d i g h e i d l i e f t e h e b b e n e n o o t m o e d i g l i j k t e w a n d e l e n m e t u w e n G o d"*) Het is niet om niet, dat hij bij het begin van deze belangrijke rede de bergen aanroept, d e v a s t e f o n d a m e n t e n d e r a a r d e, om te luisteren naar den twist des Heeren met zijn volk. Hoe kon Hij, die dit wonderbare Heelal schiep en onderhoudt, behagen scheppen in zulke lage vormen van godsdienst? Hij vraagt voor Zijnen dienst het toonen van eene gelijkenis met Hemzelf, in gerechtigheid en barmhartigheid en in eene ootmoedige gehoorzaamheid. De Heere Jezus bevestigt den waren aard der godsvereering niet anders: „God is een geest, en die Hem aanbidden moeten Hem aanbidden in geest en waarheid".

Godsdienst is dus: rechtvaardig handelen, barmhartigheid lief te hebben en eene ootmoedige houding voor God aan te nemen. Onze tegenwoordige schrijvers over de zielkunde van den godsdienst zullen misschien deze beschrijving afkeuren, omdat zij het verstandelijk element schijnt te verwaarloozen. Wij stemmen toe, dat kennis een noodzakelijk bestanddeel is van den godsdienst. Een godsdienst kan niet verwacht worden invloed op de wereld te zullen uitoefenen of zelf te kunnen bestaan, wanneer hij alleen het gevoel aandoet en den mensch aanraadt goed te doen en niet tegelijkertijd een leerstelsel onderwijst, dat als eene ware godsdienstige wijsbegeerte het Heelal verlicht. Micha legt wel is waar niet den nadruk op deze zijde van den godsdienst, maar hij sluit ze in; zijn geheele onderwijs dringt aan op de noodzakelijkheid van een recht inzicht aangaande God en hij noemt als hoofdvoorwaarde tot het verkrijgen van kennis: de ootmoed. De nederige mensch is het tegenovergestelde van een aanmatigend, zelfvoldaan mensch. Voor den aanmatigenden geest is elke toegang tot de waarheid verzegeld; voor den nede-

*) Zie ook Jerem. VII : 22, 23. (de Vert)

rigen gaat hij open. „Als de hoogmoed komt, komt de schande, maar bij den nederige is de wijsheid".

Dit is waar van elke kennis. Wanneer wij de waarheid willen kennen, dan moeten wij ootmoedig nederzitten en met opene harten, als een kind de feiten zien, dezelve onderzoeken met de oprechte begeerte derzelver beteekenis te kennen en dan onbevreesd het pad loopen dat zij ons aanwijst. Hetzij op godsdienstig gebied of in eenig andere sfeer is er niets beklagenswaardiger dan een gesloten gemoed. Nu, als er iets zeker is in de wereld waarin wij leven dan is het dit, dat wij er zeer weinig van weten. Er is nieuw licht op geworpen in onze dagen. Wat is het Heelal voor ons veel wonderbaarlijker dan het was voor onze voorvaders! De grootste telescopen, zoo wordt ons verteld, openbaren omstreeks een duizend millioen starren, en hoeveel er nog meer zijn kan niemand zeggen. Er zijn sterren die op zijn minst 10,000 maal meer licht geven dan de zon. Onze geest duizelt als wij ons zulke oneindigheden pogen voor te stellen. En alles, hetzij groot of klein, dat zoo vast en stevig scheen te zijn voor onze vaderen wordt nu geloofd te bestaan uit nietige stofdeeltjes, drijvende in het luchtledige. Prof. Edington zegt, dat wanneer wij alle ongevulde ruimten in het menschelijk lichaam wegnamen en de electronen ervan verzamelden tot éene massa, dan zou de mensch teruggebracht worden tot een stofje dat even zichtbaar zou zijn door een vergrootglas! Zulke gedachten zijn wel geschikt om ons te vervullen met een gevoel van 's menschen uiterste nietigheid. Wij herkrijgen ons evenwicht wanneer wij bedenken, dat de mensch, dat stofje, in staat is om de starren te tellen en de grootte er van te meten. Maar voorzeker, er is geen plaats voor aanmatiging in zulk een wereld. Zij die het meeste weten zijn nog gelijk aan kinderen die kiezelsteentjes zoeken aan het strand, terwijl de groote oceaan der waarheid zich onbegrensd voor hen uitstrekt. Voor elk die meent alles te weten klinkt nog de stem, die Job uitdaagde: KUNT GIJ....? WEET GIJ....? Nederigheid is tegelijk onze eenig mogelijke houding en de noodzakelijkste voorwaarde om meer te leeren.

Nederig (ootmoediglijk) te wandelen met uwen God. Onze God, Wiens hart geopenbaard is in Zijnen Zoon Jezus Christus, is de God van deze oneindigheden en van eene ontzaggelijke heiligheid, te rein van oogen dan dat Hij de ongerechtigheid zou aanschouwen. Waar is dan plaats voor trots, als wij ons onze eigene zwakheid en zondigheid te binnen brengen? „Elk die zich zelf kent", zegt Thomas a Kempis, „is klein in eigen cog n en heeft geen behagen in den lof van menschen". Volmaakte kennis is gelukkig niet noodig tot zaligheid. „RECHT TE DOEN EN WELDADIGHEID LIEF TE HEBBEN EN OOTMOEDIGLIJK TE WANDELEN MET UWEN GOD". Een die grooter is dan Micha zegt: „Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan".

E. W. S in The Bible in the World.
Mei 1929.

UIT DE GEMEENTEN.

LEEUWARDEN. Het zij mij vergund enkele woorden te schrijven aangaande onze geliefde, ontslapen zuster de Vries.

Hoevelen van de Baptisten hebben haar leeren kennen en hoogachten. Wat wij aanvankelijk niet gedacht hadden is toch geschied. Toen zij dit voorjaar uit het ziekenhuis in hare woning terugkeerde, was daar bij haar zelve hoop en ook bij de Gemeente, dat de Heere de gebeden verhoorde. Zij gevoelde zich zoo, dat wij hoop hadden. Slechts enkelen wisten, dat de kwaal zich toch weer zou openbaren. Het werd dan ook, een tijd daarna, gaandeweg minder. Onze broeder de Vries en ook zijn kinderen zagen, dat zij gedurig zwakker werd.

En Zondagmorgen, 23 Juni, even vòòr den dienst ontvingen wij het bericht: „Zij is zoo even van ons heen gegaan". Dat was een slag voor onzen diepbedroefden broeder en kinderen! Dat zullen zij het beste kunnen verstaan, die dat gezin van nabij gekend hebben. Wat was zij een steun voor haar man, en welk een liefhebbende moeder voor de kinderen. Wat hebben zij veel in haar verloren. Maar niet alleen dat, wat verliest onze Gemeente in haar een liefhebbende zuster. Zij was bemind bij jong en oud. Wie hield niet van zuster de Vries! Wat droeg zij de belangen van de Gemeente op haar hart. Wij zouden De Christen vol kunnen schrijven over haar leven en haar voorbeeld.

Ruim 38 jaar is zij lid van de Bapt. Gem. geweest. Ze werd gedoopt 18 Mei 1891 te Sneek, door wijlen Ds. J. de Hart. Zij heeft in al die jaren den heiligen gediend. Haar hart en haar woning stond altijd open. Zij had schoone gaven en verstond het met de menschen om te gaan. Wat wist zij zielen te troosten en wat is zij voor velen tot een zegen geweest. „De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn". Zij is niet meer in ons midden. De Heere oordeelde anders dan wij. In de laatste dagen gevoelde zij het, dat het goed was, zooals de Heere zou doen. Er was een verlangen om ontbonden te worden en met Christus te zijn. Nu is zij niet meer. Droefheid heeft ons aller hart vervuld. Maar wij staren haar niet na als dezulken, die geen hoop hebben. Wij hopen haar weer te ontmoeten. Zij is ons slechts wat vooruit gegaan. Maar wij leven in die heerlijke verwachting, haar met al de gezaligden weer te ontmoeten.

Donderdagmiddag 27 Juni hebben wij haar stoffelijk omhulsel aan den schoot der aarde toevertrouwd. Maar wij konden als Gem., staande om die groeve, een lied des Heeren zingen. Zij wist immers in Wien zij geloofde.

God heeft ons onnoemlijk veel in haar geschonken, en wat zij in en voor de Gemeente gedaan heeft, dat kan door ons niet vergeten worden. Hare nagedachtenis zal dan ook tot in lengte van dagen in ons midden blijven voortbestaan. Moge steeds haar voorbeeld van liefde en toewijding, bij ieder lid doorwerken. Zij spreekt nog, nadat zij gestorven is. Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven. Openb. 14 : 13.

Trooste de Heer de achtergebleven broeder en zijn geliefde kinderen. Gods gedachten zijn dikwijls zoo veel hooger dan de onze. Zijn doen is enkel wijsheid. Mogen wij daar allen steeds in berusten. H. v. d. H.

MEDEDEELINGEN

HET E.K. NO. VAN DE CHRISTEN.

Met het oog op de Algemeene Vergadering zal »De Christen« a.s. week vermoedelijk wat later verschijnen. We wenschen n.l. den eersten dag der Alg. Verg. er nog in op te nemen. E.-R.

ZONDAGSSCHOOLPERSONEEL.

In de beide laatste Nrs. van De Kindervriend is het werk onder »Voor het Noten-Krakersgilde« opgenomen, verwisseld. Wilt ge uw kinderen daarop even opmerkzaam maken?

ALG. VERGADERING.

Hebt ge alles gedaan wat in verband met deze vergadering behoorde gedaan te zijn, ten behoeve van een goede regeling?

Heb uw verwachting van den Heer en gij zult Hem ontmoeten in uw broeders.

HET HÔTEL TE HENGELO.

Het Hôtel, alwaar U.Com. en »Voorzorg« zullen vergaderen is

Hôtel J. Luijerink, Langestraat te Hengelo.
5 Min. van de Bapt. Kerk!

J. PIK.

VOOR DE AGENDA DER ALG. VERGADERING.

Zoo mogelijk zal Ds. G. Bouritius op den 2den dag der Algem. Vergadering refereeren over

Persoonlijk contact,

en Ds. K. Reiling over

Onze zwakheid.

B. PLANTING, U.-Secr.

Nederl. Bapt. Jeugdbeweging.

NAGEKOMEN VOORSTELLEN.

Den Haag: *a.* dat voorstellen twee maanden vóór de Centrale Comité vergadering worden ingediend;

b. dat de mogelijkheid onder de oogen worde gezien een jeugdblad in het leven te roepen;

c. dat een Zuidelijke afdeeling (ter onderscheiding van een noordelijke) worde gevormd in verband met het groote jeugdwerk;

d. dat het Uitvoerend Com. meer voeling zoeke met de bestaande Jeugdwerkerscomité's.

LEESTAFEL.

Kan Christus' Kruis logisch door ons verklaard en aanvaard worden? Door K. Rozendal. Uitgever A. Stoelenga te Sneek.

Dit werkje bevat vier hoofdstukken:

1. Is de Bijbel een Goddelijke openbaring?
2. Jezus Christus in den Bijbel?
3. Jezus Christus en dien gekruisigd.
4. Jezus Christus in den geloovige.

Een werkje, bizonder geschreven voor kerkelijk orthodoxe menschen.

Het eerste hoofdstuk huldigt een bijbelbeschouwing, die sommigen onzer lezers allicht wat vreemd zou aandoen.

De bewering van den schrijver, dat in den tijd, waarin de 22ste Psalm vervaardigd werd, de dood door kruisiging totaal onbekend was, is dunkt ons niet steekhoudend. De Perzen, Phoeniciërs, Egyptenaren en de bewoners van Carthago kenden deze strafoefening reeds. Van de laatste schijnen de Romeinen haar te hebben overgenomen.

Is echter de veronderstelling niet juist, dat »die wijze van sterven te dien tijde absoluut onbekend was«, dan vervalt de konklusie, die daarop gebouwd wordt en waaraan de schrijver nog al groote beteekenis toekent.

Dit neemt echter niet weg, dat men dit werkje met stichting zal kunnen lezen. Zou iemand het teleurgesteld uit de hand leggen, dan zou dat zeker aan den titel zijn toe te schrijven, die iets anders doet verwachten, dan geboden wordt. L.

Aan onze Abonnee's

die het abonnementsgeld per post betalen, zond ik deze week een stortingsformulier met beleefd verzoek, het geld voor het 3e kwartaal binnen 10 dagen op mijn postrek. te storten.

Mag ik U nogmaals aan dit verzoek herinneren?

U wil toch ook aan dit verzoek voldoen en daardoor mij onnoodig werk, en Uzelf onkosten sparen, wijl anders over 't bedrag zal worden beschikt per postkwitantie, verhoogd met 15 cent incassokosten.

De Administratie.

Heden overleed, in de hope des eeuwigen levens, na een aangrijpend lijden, onze lieve Vrouw, Moeder en Grootmoeder

Sipkje Postma,

ruim 55 jaren oud.

HERMANUS BEEN,
Kinderen, Behuwd- en Kl.kinderen.

Sneek, 3 Juli 1929.

Ondertrouwd:

BEREND FABRIE
en
GERREDINA FREDERIKA DE JONG.

Den Haag, 2 Juli 1929.

Hoofdsteeg 37, Rotterdam.
Loosduinschekade 16, Den Haag.

Huwelijksvoltrekking
D. V. Woensdag 17 Juli a.s.

Kerkelijke inzegening door den WelEerw. Heer Ds. J. Jeronimus, te 2 uur in de Baptisten Kerk te 's-Gravenhage.

Receptie: Zondag 7 Juli 3—5 uur, Loosduinschekade 16, Den Haag.

Voor hen die in den Heere sterven, is de dood gewin; zoo betuigen wij ook van onze lieve Zuster

Sipkje Postma.

Haar lijden was aandoenlijk; zij ruste in vrede!

DE GEMEENTE DER BAPTISTEN TE SNEEK.

Plaatst uw Advertentiën in „De Christen".

Den 8 Juli hopen D. V. onze geliefde Ouders

M. BAKKER
en
S. BAKKER—Sissing

hunne

30-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Dat de Heer hen nog vele jaren spare, is de wensch van hunne dankbare Kinderen, Behuwd- en Kleinkind.

Groningen.
Winschoterdiep No. 51.

No. 2087 VRIJDAG 12 Juli 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

VERTROUWEN.

Blijf op de wieken drijven,
Die God geschonken heeft!
Zij zullen aan den schouder blijven,
Ook daar waar alles u begeeft.

Durf op die wieken streven
Ten hoogsten hemel heen!
Schoon door den dampkring wolken zweven,
Een weinig hooger zijn er geen.

Blijf op die wieken hangen,
Hoe zwart de nacht ook zij!
Ook waar geen straal is op te vangen,
Is uw getrouwe God nabij.

Mijn God, op Uw genade
Vertrouw ik nacht en dag,
Sla met Uw oog mij gade,
En kom mij met Uw Woord te stade,
Dat zegt, dat ik vertrouwen mag.

BEETS.

ONZE KRACHT. *)

Rom. 6 : 1—11.

Waarde Brs. en Zrs.
Leden der Uniecommissie, afgevaardigden en gasten.

De Unievergadering is in de laatste weken ongetwijfeld menigkeer in Uw gedachten geweest. Wie vaker een Unievergadering meemaakte, die weet, dat deze twee dagen dagen van beteekenis zijn. Daarom is het zonder twijfel van groot belang, dat we ons op onze vergadering ernstig voorbereiden, teneinde ons wel bewust te zijn, hoe we ons tegenover al de te behandelen zaken en tegenover elkander willen stellen en waarin we bij alles onze kracht willen zoeken.

Het komt mij zeer gewenscht voor, hier nog eens de aandacht op den doop te vestigen en vooral op wat de apostel Paulus er in Rom. 6 van heeft gezegd. De apostel behandelt daar de vraag of genade ook zooiets als een kwijtbrief voor zonden kan zijn, en in dat verband brengt hij den doop naar voren. Het gedoopt worden ziet hij als een ingaan in Christus' dood, laat ons zeggen: als een geestelijk één worden met Christus' dood. Het leven der Christenen ziet de apostel dan als een opbloeien uit de gemeenschap met Christus' dood en opstanding.

Het hier gezegde is voor ons Baptisten van 't grootste belang in geheel ons werk. In onze gemeenten treedt steeds het persoonlijke zeer sterk op den voorgrond. Wel hebben wij onze belijdenis — en wie den doop verstaat, kent haar —, en ook hebben wij onze organisatie in gemeenten en Unie; maar een betuiging van instemming met de belijdenis en een zich binden aan de organisatie is in wezen nog maar weinig waard. Het komt alles aan op het leven der personen.

Ik acht dit een geluk, omdat ook Gods werk altijd loopt over de persoonlijke lijn, en organisaties er slechts een ondergeschikte beteekenis in hebben. Boven alles staat in Gods werk de Persoon van den Verlosser. En de Verlosser doet Zijn werk aan personen. Organisaties en belijdenissen kunnen — en moeten daarom ook — dienstbaar gemaakt worden aan 't werk des Heeren, maar beslissend is steeds de persoonlijke betrekking van den mensch tot Christus. Daarom acht ik mij gelukkig, dat in onze gemeenten op de persoonlijke betrekking tot Christus zoo veel nadruk wordt gelegd. En dat alleen die betrekking tot Christus als de juiste wordt erkend, dié in den doop is afgebeeld en beleden.

In deze betrekking tot Christus ligt onze kracht. Als wij werkelijk zoo tot Christus staan, zoo *in* Christus staan, kan geen vijand ons overwinnen. Niets zal ons kunnen schaden, indien wij in Zijnen dood gedoopt zijnde, zóó staan in Hem. En bovendien zal God door ons Zijn werk kunnen doen

*) Toespraak gehouden ter opening der 49e Algemeene Vergadering der Unie te Hengelo [O.] op 10 en 11 Juli j.l. door Ds. K. Reiling.

aan de wereld, waarin wij leven. Immers, dan zijn wij met Christus gekruisigd, en wat wij dan in het vleesch leven, dat leven wij voor Hem.

Alleen in deze betrekking tot Christus is de kracht te vinden, die Gods kinderen voor zijn werk noodig hebben. Wat aan een anderen bodem ontspruit, moet verdorren. Zelfs de beste voornemens, voornemens, die zijn gelijk het groene kruid, worden ras tot hooi, als ze wortelen enkel in den mensch. In geheel ons werk is daar genoeg van te zien. Ik houd er mij toch van verzekerd, dat waar het werk verkeerd gegaan is, het toch niet met opzet is verknoeid. Neen, men wilde het best doen, misschien beter dan anderen, en het ging toch verkeerd. En dan was meestal de schade niet te voorkomen, juist omdat ons werk zoo persoonlijk is. Bedroevend is het te zien, hoeveel er is verloren gegaan, door personen, die niet waarachtig in de juiste betrekking tot Christus staan, die niet werkelijk hun eigen-ik aan 't kruis begeeren te zien.

Indien wij met deze gedachten bezield ter Unievergadering zijn gekomen, dan zijn we zeker in één punt goed voorbereid, en wel in het voornaamste punt. Want dan weten we, waar we onze kracht willen zoeken; dan heerscht de begeerte in ons, om in deze vergadering te zijn, wat wij in onzen doop beleden hebben. Helaas is ook in de Unievergadering wel eens gebleken, dat Baptisten hun doop soms vergeten en hun betrekking tot Christus verwaarloozen. Moge dat heden niet zoo zijn. God geve, dat deze vergadering steeds haar kracht moge zoeken in de gemeenschap met Christus' dood. Dan gaan we ter bestemder tijd dankbaar naar huis en zeggen:

Hoe lieflijk is 't als zonen
van 't zelfde vaderhuis
als broeders samen werken,
vereenigd in het kruis.

Hiermede zij de 49ste Algemeene Vergadering der Unie geopend.

Indrukken en Echo's van de negenenveertigste Algemeene Vergadering der Unie.

BEGROETINGSAVOND.

Toen we Hengelo binnenstoomden merkte een onzer reisgenooten, een broeder uit Stadskanaal op: »Kijk, de Baptisten Kerk vlagt«. Een aardig gezicht en het zei ons: Hengelo's Baptisten verwachten ons met blijdschap. — Aan den uitgang van het Station stonden al een paar gidsen klaar. We kenden ze direkt niet, maar een ex. van »De Christen«, in de hand van een hunner, maakte ons alles duidelijk. Bij mooi, zonnig weer maakten we onze wandeling naar de kerk.

Bij zulke gelegenheden moet men een half uurtje voor tijd aanwezig zijn. Zoovelen genieten dan het oogenblik van weerzien. Het eerste nieuws wordt uitgewisseld tusschen de broeders en zusters van verschillende gemeenten.

Precies acht uur opent de pastor loci, Ds. Huizinga, de begroetingssamenkomst. De kerk is geheel vol. Het Zangkoor en een strijkje zitten op het ruime podium. Na 't zingen van Psalm 146 : 1 en 4 leest de leide. Efeze 2 voor.

Ds. N. v. Beek spreekt in een hartelijk dankgebed uit, wat in de harten gevonden wordt. Naar een lied door het koor gezongen met begeleiding der instrumenten, luistert de vergadering met waardeering.

Ds. Huizinga spreekt een begroetingswoord. Uit alle provinciën, behalve Zeeland, zijn vertegenwoordigers vereenigd onder de aloude Kruisbanier. Allen heet hij hartelijk welkom. 't Is Hengelo een voorrecht u hier te mogen ontvangen, hier waar gewerkt zal worden voor 't groote, gemeenschappelijk belang. Welkom zult ge zijn in de woningen onzer leden en vrienden. Er heerscht in de gemeente een feeststemming. Wij hadden een rijk gezegenden Zondag, de Heere deed aan de Gemeente toe. We verwachten nog meer zegen. Gij zult onze blijdschap opmerken en gij zult u met de blijden kunnen verblijden. We hebben één Heer, één geloof, één Doop. We zijn één in Christus. Dat deze dagen blijde, gezegende dagen mogen worden is onze bede!«

De vergadering nam de uitgesproken gedachte op met het zingen van Ps. 133 : 1 en 3:

Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders samen wonen.

Ds. Weenink herinnert aan Paulus' bezoek aan Athene en wat hij zag gaf hem stof voor z'n rede »Zoo gaat 't mij ook, Hengelo is een welvarende stad. We hoorden, 't gaat hier ook geestelijk goed. Dus zal 't ook ons hier goed gaan. De menschen worden ontvangen zooals ze lijken en uitgelaten zooals ze zijn. We zijn goed ontvangen zooals we »'t waardig« zijn, laat ons heengaande ook een zegen achterlaten«.

Br. de Haan zegt: »Hier heen gaande heb ik me afgevraagd: Wat zal ons in den weg kunnen staan? We moeten bidden: »Heere verlos ons van onszelf en van onze eigen meening«. 's Heeren werk moet geschieden; ik heb verwachting van deze vergadering«.

Ds. Reiling beantwoordt als Voorz. van de Com. der Unie het welkomstwoord. »We hebben hier een taak. Laat deze gedachte ons dragen. Als gemeenten hebben we met elkander te maken. We voelen voor elkaar. We hebben elkaar noodig; we groeien in elkaar. We hebben één leven; dat is meer dan een organisatie. De organisatie dient het leven. We hebben elkander te dienen, te waardeeren en daarom te probeeren elkaar te verstaan. 't Oog naar boven om tot Gods eer onze taak te volbrengen«.

Br. de Haan van Dortmund verheugt zich de Unieverg. te mogen bijwonen. »Uw werk is mijn werk en ons werk is Gods werk«. Mijn ouders waren Rotterdammers. Daarom voel ik voor Nederland. God zegene de Unieverg. en ik hoop, dat ik met veel zegen naar huis terug mag keeren«.

Ds Jeronimus gaat voor in dankzegging.

De afgevaardigden en gasten stellen zich onder de hoede hunner gastgevers voor den naderenden nacht.

L.

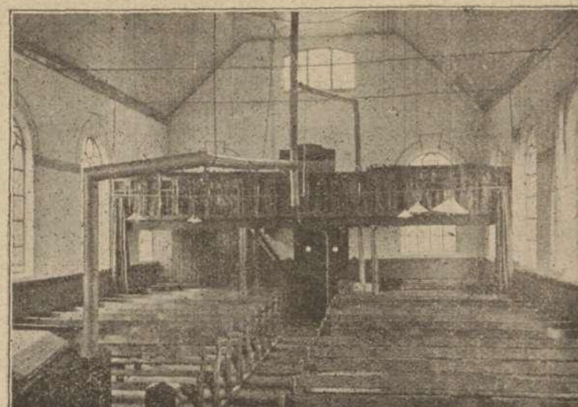
EERSTE DAG.

De eerste dag werd om 9 uur begonnen door het houden van een bidstond, die geleid werd door br. C. Brandt, Voorganger der gem. Haulerwijk.

Baptisten Kerk te Nieuw Weerdinge

Exterieur.

Interieur.

De Baptisten Gemeente Weerdingermond, heeft haar ontstaan middellijkerwijs te danken aan wijlen br. Ph. Lindeman, die zich in 1863 te Ter Apel metterwoon ging vestigen. Hij begon spoedig bij buren en vrienden te evangeliseeren. Gedurig kwamen meerdere Baptisten van elders zich hier vestigen, zoodat men in 1871 besloot tot openbare prediking ten huize van en door br. Lindeman. 't Aantal leden breidde zich gestadig uit, zoodat besloten werd hier een gemeente te stichten en een kerk te bouwen aan de Weerdingermond, wat in 1875 geschiedde, terwijl br. Lindeman tot Voorg. werd gekozen. Van 1879—1882 diende br. Roeles de gemeente als Voorg. in welke periode de gemeente zich flink uitbreidde.

Een zware slag trof de jonge gemeente in 1880, toen tijdens een groote veenbrand, die de bezittingen der leden grootendeels vernietigde, ook het kerkje een prooi der vlammen werd. Gelukkig werden middelen gevonden om het kerkje weer te herbouwen.

Van 1882—1906 werd de Gemeente gediend door verschillende broeders leden der gemeente. In 1906 werd br. Th. de Boer tot Voorg. beroepen, welke hier werkzaam bleef tot 1908, in welk tijdperk de gemeente flink groeide.

Weer brak een herderloos tijdperk aan tot 1914 toen Ds. J. Huizinga de gemeente als Voorganger kwam dienen tot 1922. In deze periode kwam de gemeente tot groote bloei, het ledental breidde zich snel uit.

Daar 't meerendeel der leden nu achter in de Weerdingermond woonde, werd in 1916 besloten om nabij 3de Kruisdiep een kerk te bouwen en werd de oude kerk verkocht. In 1920 bleek de gebouwde kerk te klein en moest deze worden vergroot zooals ze nu is. Inmiddels werd ook te Ter Apel een lokaal gebouwd, om ook aldaar gelegenheid te hebben het Evangelie te verkondigen.

In 1922 kwam Ds. K. Reiling tot ons over, welke tot op heden de gemeente als Voorg. heeft mogen dienen. Onder zijn zeer gewaardeerden arbeid breidde de gemeente zich de eerste jaren snel uit, totdat door de economische inzinking in de veenderijen, vele broeders en zusters zich gedwongen zagen elders hun brood te zoeken. Spoedig volgde als 't ware een groote uittocht, welke tot op heden nog niet is gestuit, alhoewel 't niet meer zoo snel gaat. Daardoor ging het ledental natuurlijk wel achteruit, maar ondanks dat, is de kerk elke Zondag weer gevuld met een aandachtig luisterende schare.

Reeds langen tijd was er behoefte gevoeld aan een vergaderzaal voor verschillende vereenigingen enz. Er werd flink aangepakt en einde 1927 mochten we ook dit gebouwtje in gebruik nemen, wat den arbeid alhier ten goede komt.

Na het voorlezen van een schriftgedeelte sprak de leider een woord naar aanleiding van Jezus' uitspraak: Gij zijt het licht der wereld!«

Er wordt veel werk van u gevraagd, zoo sprak o. a. de bidstondleider, maar waar gewerkt wordt stooten de arbeiders zich elkaar wel eens. Maar laat ons bescheiden denken over ons zelf. Ons werk in deze dagen zal stukwerk zijn, maar dat hindert niet als wij elkander trachten te helpen en eensgezind zijn.

Laat ons ook in dezen dag trachten te zijn »het licht der wereld«.

Verschillende broeders gingen voor in gebed. Het was een goed oogenblik.

—o—

Om tien uur precies werd de Alg. Verg. geopend door den Voorzitter der U.-C., br. K. Reiling, die na het laten zingen van enkele verzen, Rom. 6 : 1—11 las en daarna voorging in gebed.

Zijn openingswoord vindt gij in ditzelfde nummer van ons blad.

Twee gemeenten hadden geen afgevaardigden opgegeven, maar ze toch gezonden. De Verg. heeft er in bewilligd hen ditmaal nog als stemgerechtigden te aanvaarden. In 't vervolg zal strenger tegen dit euvel worden opgetreden.

Ds. K. Reiling wordt gekozen als leider der Alg. Vergadering.

Bekend wordt gemaakt dat de Depôthouder Ds. K. Kuipers als zoodanig en als houder van het Uniearchief heeft bedankt. Met dank voor de bewezen diensten wordt dat aanvaard. Als nieuwe Depôthouder en houder van het archief is door de U.-Com. benoemd Ds. G. Bouritius.

Aangenomen wordt het voorstel om »De Christen«, zonder verhooging van den abonnementsprijs, te vergrooten. Deze vergrooting treedt in met 1 Januari 1930.

De verschillende verslagen en begrootingen worden na eenige bespreking en enkele wijzigingen goedgekeurd.

Van 12 tot 1 uur wordt gepauzeerd en een gezellige koffiemaaltijd gehouden.

Na heropening der Verg. werden enkele mededeelingen aangehoord over het Studiefonds en de Radio-uitzendingen.

De Verg. besluit voor volgend jaar vier uitzendingen aan te vragen.

In de middagverg. blijkt, dat de presentielijst, U.-Com., Eerelid en afgevaardigden samen, 85 namen telt.

Met groote aandacht wordt het jaarverslag der Secretaris aangehoord en na het memoreeren van het overlijden van br. Klickmann uit Engeland, staat de geheele Verg. op om zijn nagedachtenis te eeren.

Dit verslag zal voorzeker t. z. t. in ons blad verschijnen.

De Redactie van »De Christen«, de brs. N. v. Beek, G. Bouritius, J. Louw en J. W. Weenink, wordt herkozen.

Tot de uitgave van een Kerstnummer 1929 wordt weer besloten.

Onze Zendelinge zr. Reiling laat door den Voorzitter de Alg. Vergadering hartelijk groeten.

Direct bij eerste stemming werden de brs. J. Louw en J. W. Weenink gekozen als leden der U.-Com.; na herstemming tusschen de brs. A. Dijkstra en J. Visser bleek eerstgenoemde gekozen.

Gisterenavond was de Duitsche Voorganger de Haan van Dortmund verwelkomd en had een woord gezegd, thans spraken de Duitsche Voorgangers Menge van Gronau en Willms van Corbach een woord tot de vergadering.

Het voorstel Hoorn wordt verworpen, het Studiefonds wordt op dezelfde wijze verzorgd door de commissie, waarvan Ds. Barendregt vervangen wordt door br. J. Visser van Leeuwarden, daar eerstgenoemde Friesland heeft verlaten.

Br. A. Hardenberg, student op 't college te Rawdon in Engeland, wordt als Unie-kweekeling aanvaard.

Het voorstel Stadskanaal wordt verworpen, er komt geen apart Zendingsblaadje, maar de Redactie van »De Christen« mag Zendingslectuur uit dit blad laten overdrukken en deze overdrukken aan de gemeenten verkoopen.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

46

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na aanvankelijke voorspoed kwam er groote tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot waarachtige bekeering en begon een nieuw leven. Zijn welvaart nam nu hand over hand toe. Verschillende kinderen waren reeds getrouwd en nu vierde men de bruiloft van Martha, die in het huwelijk trad met Albert Landman. Vader Zandberg was 's middags omringd door een heele groep gasten en dezen hadden hem overreed om van zijn kinderen te vertellen. O. a wilden zij ook weten hoe het met Hendrik ging, voor wie een shop van een Engelschman gekocht was.)

»Ja, die mister kon niet best overweg met de kaffers. Hij wilde, dat zij direct Engelsch met hem zouden spreken en iets koopen. Wanneer zij dat niet deden, schold hij op hen en dan gingen zij onmiddellijk heen.

Daarna liepen een aantal »rooden« zoo maar zijn »shop« binnen, zeiden niets, gingen zitten te rooken, spuwden op den grond en dan werd hij ongeduldig en schreeuwde »Say good morning!« Dan spuwde zoo'n kaffer nog eens met een groote boog zooals een blanke het lang niet kan; daarna gingen zij heen en kwamen niet terug. Mr. Smith had ten slotte niets anders meer te doen, dan er trotsch op zijn, dat hij een Engelschman was. Toen vroeg de »merchant« mij, of ik die zaak niet voor mijn jongen wilde overnemen. Onze Hendrik verdient daar flink. Ook op ander gebied zijn wij wel tevreden over hem; hij heeft aan de zending toestemming gegeven, op zijn grond een kerk te bouwen van gegolfd ijzer, en wanneer de zendeling eens een Zondag niet kan, spreekt hij.

Hij kan veel beter met de kaffertaal omgaan dan de zendeling«.

»Zandberg zijn kinderen zijn allemaal »well off!«« roept er iemand tusschen, die het misschien niet zoo goed was gegaan met de familie.

»Maar, Zandberg, jullie Karel, hoe gaat het daar wel mee?«

»Ja, mijn Karel«, zucht de verteller, en zwijgt verder, in nadenken verzonken, alsof hij niet van plan is verder te vertellen.

»Karel gelijkt sprekend op je, je zult zien, dat wordt later net een man als je zelf bent«, zei iemand.

»Ja, onverzettelijk en hard is hij zooals ook ik altijd was«, moet Zandberg verder mededeelen. En nadenkend en op bedroefden toon ging de verteller verder: »Ik moet bij hem altijd aan den verloren zoon denken, die tot zijn vader zeide: Geef mij het deel van mijn goed, dat mij toekomt, en daarna ging hij heen naar het verre, vreemde land«.

»Verbrast ook hij dan zijn geld en goed?« werd er deelnemend gevraagd uit den kring toehoorders.

»Neen, dat juist niet«, ging Zandberg op meer beslister toon verder.

»Gij weet misschien niet, dat ik als vast principe aangenomen heb, dat elk mijner jongens in de

Het voorstel van Deventer en Haulerwijk wordt verworpen, dus er worden geen reizende predikers aangesteld, maar een voorstel der U.-Com. wordt aangenomen, dat deze com. hoogstens f 1000 mag besteden voor een zich voordoend bepaald geval.

Het voorstel Utrecht over het evangelisatieblad wordt verworpen.

Het voorstel van 's-Gravenhage over de zaak Fabrie wordt op voorstel van Haarlem met groote instemming niet in bespreking genomen.

Een voorstel van Groningen wordt verworpen, zoodat ook voortaan de leden die ter Alg. Verg. komen, elk één stem mogen uitbrengen en niet voor hun thuisblijvende collega's.

Een voorstel Delfzijl wordt verworpen, zoodat er geen Unie-Bank wordt opgericht.

Nadat de U.-Secretaris nog de notulen over het verhandelde dezer dag heeft voorgelezen en deze notulen na enkele wijzigingen worden goedgekeurd, wordt deze verg. met dankzegging gesloten.

G. BOURITIUS.

JAARVERSLAG

van de

Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland (Juli 1929).

Uitgebracht door
B. Planting, Secr.

Geachte vergadering!

Als men in een overzicht, zooals ik thans tracht te geven, belangrijke, ingrijpende of ook interessante dingen te memoreeren heeft, kan men bij voorbaat reeds van de belangstelling der hoorders zeker zijn. Ofschoon dat nu niet het geval is, vlei ik mij toch met de gedachte, dat ge onze memorandum met aandacht zult volgen. Immers het gebeuren in onze Unie staat in nauw verband met ons persoonlijk leven. 't Is een stukje van onze gemeenschapshistorie. Wij leven, werken en voelen G. z. d. niet geïsoleerd.

»Als één van ziel, als één van zin,
Die één belang gevoelen,
Die 't zelfde wit bedoelen,
Verbinden w'ons in broedermin;
Zoodat w'in vreugd en pijn,
Elkander alles zijn«.

Dit ware Unie-beginsel is de reden waarom wij ge-

kafferhut moet beginnen, dan kan hij zichzelf verder opwerken.

Dat wil zeggen, ik geef hem om te beginnen iets mee, ongeveer twintig akkers land, zes ossen en wat er bij behoort en wanneer er dan nog geen huis staat, moet hij eerst een kafferhut bouwen.

Karel kwam echter bij mij en zeide: »Vader, ik heb geen land noodig en ook geen ploeg; geef mij maar honderd pond geld en een paar ossen meer. Ik wil een transportonderneming op touw zetten naar de spoorweg-aanleg toe«. Hij hield niet eerder op met aandringen, tot ik hem zijn zin gaf. En nu is hij reeds driekwart jaar weg. Hij nam ook een paar kwade honden mee, een betrouwbare kaffer en twee geweren. Kort geleden heeft hij reeds vijfhonderd pond naar de Standaard Bank gebracht».

»Wel verbazend, twintig jaar oud en al zoo gauw vijfhonderd pond verdiend!« riep er iemand tusschen.

»Wat schrijft hij anders?« werd er nieuwsgierig gevraagd. Bij het vernemen van Karels onderneming waren allen vol aandacht geworden.

»Moeder, kun je mij de brief van Karel even aangeven? Dan kunnen jullie zelf lezen«, zegt Zandberg en liet daarna de luisterende bruiloftsgasten Karels korte, laconische brief hooren:

»Lieve ouders, broeders en zusters!

Wanneer ik terugkom, zal ik een prachtig tijgervel meenemen. Ik zal het Anna Beuning geven, wanneer zij het van mij aannemen wil. Ik hoop echter, dat er nog zoo eentje op mijn weg verschijnt; dan krijgt moeder dat andere vel.

Hier zijn nog meer zulke beesten dan bij u thuis. Ik heb hem zelf geschoten. Men moet dan goed oppassen; maar het is mooier werk dan een boschbok schieten, die alleen maar wegloopt.

Wij moeten 's nachts altijd zorgen, dat de ossen niet in het bosch komen, anders haalt de tijger hem direct. En daarbij heb ik hem het eerst gezien. Hij lag daar als een groote kat. De dag brak bijna aan, toen hij opstond en een erge kromme rug zette, net als katten doen; hij geeuwde, rekte zich uit, sperde zijn muil wijd open en stak zijn voorpooten ver naar voren.

Alles precies als een kat. Toen ging hij liggen en poetste zich flink op en daarna kreeg hij mijn eerste kogel. O, ik werd bijna bang, toen wij hem zoo overrompelden. Daar zag hij ons ook. Zulk een gebrul heb ik nog nooit gehoord; toen kreeg hij de tweede kogel. Er gebeurde nog een beetje meer bij, maar dat kan ik later wel eens vertellen. Wanneer deze beesten mij maar geen ossen rooven; dan is het heel goed, dat men maar eens eentje schieten kan. Wij zullen oppassen. Wanneer ik terug kom, koop ik een groote farm, en dan zult gij allemaal met mij tevreden zijn.

Allen gegroet van uw Karel!«

»Ziet, dat is onze Karel«, zeide Zandberg en kijkt ernstig voor zich, terwijl de gasten nog lang over den »flinken jongen« napraten.

(Wordt vervolgd.)

interesseerd zijn bij dingen, waarin wij niet direct persoonlijk betrokken zijn.

Ja, »vreugd en pijn«, wel en wee, overwinning en nederlaag, lief en leed, voor- en achteruitgang valt, ook met 't oog op 't v.l. jaar, weer te constateeren. 't Is dan ook met ietwat gemengde gevoelens, dat w'u dit jaarverslag aanbieden.

't Komt ons voor, dat we ook thans gegronde reden hebben, om ons in diepen ootmoed te buigen voor den Heer. Immers ook dit v.l. jaar getuigt weer van menschelijke zwakheden, fouten en gebreken. In sommige gevallen zelfs van gebrek aan ijver, toewijding, liefde en zelfverloochening.

Dat nu het vele gebrekkige onzerzijds voor den Heer geen verhindering is geweest ons te zegenen en wel te doen, vervult onze harten met diepgevoelden dank.

Tot eer van 's Heeren naam is het dus dat we, ook bij dezen, dankbaar melding maken van de algemeene vooruitgang van ons werk in Nederland

Niettegenstaande het aantal gemeenten in den loop van dit jaar met twee is verminderd en twee andere gemeenten geen opgave voor de Statistiek inzonden, is het ledental toch nog met 127 toegenomen.

De gezamentlijke opbrengsten der gemeenten bedroegen dit jaar ruim f 12000 meer dan het voorgaande.

Nu zeggen zulke getallen niet alles in betrekking tot den toestand onzer gemeenten, maar toch spreken ze van veel activiteit en steeds grooter wordende offervaardigheid.

De verwachting van het Australische leenfonds is tot nu toe een illusie gebleken.

Door het overlijden van onzen onvergetelijken br. Klickmann, is ook het kleine zilveren beekje uit Engeland opgedroogd. Of het mogelijk is van daar nog eenige hulp te bekomen, zal de toekomst moeten leeren.

Niettemin heeft uw Com. het gewaagd ook dit jaar enkele hulpbehoevende gemeenten eenigen steun toe te zeggen, in de hoop, hun daardoor in ietwat behulpzaam te zijn.

Onze br. Klickmann is niet meer. In hoogen ouderdom is hij heengegaan naar het Vaderhuis. Onafscheidelijk blijft echter zijn naam aan onze geschiedenis verbonden. De vele jaren van trouwe, liefdevolle, toegewijde arbeid ten behoeve van ons werk, zullen we nooit vergeten. Br. Weenink heeft de Unie bij zijn begrafenis vertegenwoordigd.

Uw Com. heeft ook dit jaar twee maal vergaderd. In October te N. Weerdinge en in Mei j.l. te Deventer. In den geest der broederlijke liefde mocht ze de verschillende werkzaamheden regelen, naar we hopen tot welzijn onzer gemeenten.

De predikanten-vergadering, in verbinding met de herfst-com.vergadering, was ook ditmaal zeer animeerend en leerzaam. Gezien de onbevredigende resultaten van het, overigens prijzenswaardig streven van »Voorzorg«, hebben ze gemeend, zelf ook handen aan 't werk te moeten slaan, ten einde ietwat in de event. behoeften van t.k. invalide Voorgangers te voorzien Wellicht, dat ge er later, langs een anderen weg, wel meer van zult hooren.

Ons orgaan »De Christen« heeft zijn veelkleurigen rok weer verloren. Wij vertrouwen, dat 't een verlies met winst beteekent. Hij wil grooter worden, zonder uitwendige kleurenpracht.

Ons evangelisatieblad »De Zaaier« heeft zijn 12 maandapostelen weer uitgezonden en daardoor, in al de deelen van ons land, de uitnoodiging des evangelies laten hooren.

»De Kindervriend«, onze jongste papieren telg, kan nog niet geheel op eigen beenen loopen. Wordt echter door onze andere papieren boden trouw gesteund. Hij blijkt een goede vriend voor de kinderen te zijn.

Het extra Kerstno. van »De Christen« — »De Getuige« — is dit jaar in elk opzicht een succes geweest.

Met »ons Depôt« gaat 't nog steeds een slakkegangetje. Verandering van Depôthouder blijkt thans, door de invaliditeit van br. Kuipers, noodzakelijk te zijn. Moge deze verandering verbetering met zich meebrengen.

De sub-Com. voor Radio-uitzending heeft dit jaar twee Evangelisatie-samenkomsten kunnen organiseeren. Wij hebben daarvan tot nu toe, nog niets dan goeds gehoord. Of echter de vrijwillige bijdragen in de toekomst de kosten zullen kunnen dekken, zal nog moeten blijken.

De sub.-Com. tot inzameling van gelden voor het studiefonds, heeft trouw haar taak vervuld en ruim f 600 voor de opleiding bijeengebracht.

Ds. Kuipers van Deventer heeft eervol emeritaat aangevraagd en verkregen. Zijn verzorging baart die gem. thans — niettegenstaande »Voorzorg« — veel zorg. Dat de noodstand, hierdoor openbaar geworden, leide tot het treffen van gewenschte maatregelen!

Ons eerelid Ds. van Beek wijlt nog onder ons en deelt in ons lief en leed, terwijl hij de vacante gemeente te 2e Exloërmond nog goede diensten bewijst.

Van onze studeerende broeders hooren we goede berichten. Zij zijn ijverig en maken goede vorderingen. Hun gedrag is zooals het toekomstige predikers des Evangelies betaamt.

Zuster Reiling — zendelinge in de Congo — laat af en toe iets van zich hooren door middel van »De Christen«. 't Verblijdt ons zeer, dat het haar goed gaat en zij in den arbeid der zending gelukkig is.

De Com. van onderzoek voor aspirant kweekelingen — zoowel voor 't predikambt als voor zendeling — heeft nog volop werk. Behalve de voorstelling van br. A. Hardenberg, als Unie-kweekeling, thans reeds in opleiding, kan u nog geen positief resultaat van haar arbeid worden voorgelegd. Zij is nog nauwgezet aan 't beproeven, wikken en wegen.

Uw Com. heeft — op zijn verzoek — nog ruim een uur, op haar herfstverg. j.l. gekonfereerd met br. Fabrie. Het resultaat van die bespreking was, dat de Com. — ook in haar nieuwe samenstelling — in haar negatie-oordeel over Fabrie, als Evangeliedienaar, belangrijk versterkt is geworden.

Volgens besluit der Algem. Vergadering is de Unie thans eigenares geworden van het lokaal der gem. te Valthermond tegen den prijs van f 700. De gem. aldaar heeft zich opgelost; enkele leden zijn overgeschreven naar de gem. N.-Weerdinge. Met finantieele

steun der Unie is de arbeid daar voortgezet, doch vrijwel op een mislukking uitgeloopen.

Hetzelfde moet — helaas gezegd worden van de ex-Gem. te Rotterdam. Onderlinge verdeeldheid heeft ook daar tot oplossing van de gemeente en stopzetting van den arbeid geleid.

Uw Com. heeft ook haar tusschenkomst moeten verleenen, in en door den Voorzitter en Secretaris der Unie een onderzoek moeten instellen naar gerezen geschillen in de gem. te Treebeek of Heerlen. 't Was daar officieus reeds tot een scheuring gekomen. Met dank aan den Heer kunnen we echter mededeelen, dat — voorloopig althans — de eenheid weer hersteld is.

(Wordt vervolgd.)

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Opstand van Korach. Äärons staf bloeit.

Num. 16 en 17.

Les voor Zondag 11 Aug. 1929.

Wat wij in deze les te behandelen hebben, schijnt niet lang na de gebeurtenissen der vorige les te hebben plaatsgevonden. Misschien is het wel een *nasleepje van die zelfde* ontevredenheid. Eerst had men zich gevoegd onder Gods oordeel (40 j. in de woestijn zwerven), ik denk vooral door het mislukken der poging van sommigen om toch naar Kanaän te trekken. Doch weldra kwam de ontevredenheid weer boven speciaal in enkele toonaangevende personen, die 't regelrecht op een algemeenen opstand aanstuurden.

De voornaamste leider was Korach een neef van Mozes en Aäron Hij schijnt belust te zijn geweest op het ambt van Hoogepriester.

Met de Rubenieten Dathan, Abiram en On vereenigd, gelukte het hem wel 250 leden van de volksvergadering voor zijn doel te winnen: en ongetwijfeld waren velen van het gewone volk opstandig gezind.

Opstand maken is vaak gemakkelijk genoeg en in de omstandigheden, waarin het volk Israël verkeerde, moet het heel gemakkelijk zijn gegaan. Vertel, hoe ze onder elkaar gepraat hebben en elkander opgehitst hebben. We kunnen dat wel zoo ongeveer afleiden uit wat ze later tot Mozes en Aäron zeiden, zie v. 4 en 12—14.

Toen ze de juiste tijd gekomen achtten, gingen dan Korach, Dathan en Abiram tot Mozes. (On schijnt zich later terug te hebben getrokken.) Wij weten al, wat ze te zeggen hadden. Zeg het nog eens heel in 't kort. („Het is te veel voor u" zal wel moeten worden verstaan als „gij hebt met u beiden te veel macht".) Vertel hoe Mozes deed en sprak; hij schijnt er geen oogenblik aan te hebben getwijfeld, dat God hun niet in den steek zou laten. Hij had niets te vreezen! Die 250 moesten ook maar eens net doen, alsof ze priesters waren en ook een wierookvat (= schaal) meebrengen, gloeiende kolen van het altaar er in leggen en daarop reukwerk strooien, dan zou wel eens blijken, wat God deed. En Mozes gaf hun het tegen hem gerichte verwijt terug. Zij zelf eischten gezag op, dat hun niet toekwam.

Maar dan vernemen we tevens, dat Mozes hun eerst nog ernstig gewaarschuwd heeft, v. 8—11. Eveneens schijnt hij ook Dathan en Abiram te hebben willen waarschuwen. Doch toen werd het hem eerst goed duidelijk, hoe groot de bitterheid was en wat men voor laster verspreidde. Dat was nu werkelijk teveel, d. w. z. meer dan Mozes dragen kon, zie v. 15. Daarna werd nog het bevel aan Korach herhaald (16 en 17) en dan werd gewacht tot den volgenden morgen. Wat zal er dien nacht een droefheid bij M. en A. geweest zijn.

De morgen kwam. Op het afgesproken uur (zoo mogen we m. i. veronderstellenderwijs wel aanvullen) verschenen de 250 heeren. Ja, en dan nog vele anderen. Men schijnt 's avonds flink propaganda te hebben gemaakt, zie 19a. Maar eer iets gedaan kon worden, verscheen weer de heerlijkheid des Heeren. God kwam tusschen beide en dreigde met vernietiging. Vertel 20—24.

Na dit woord van God had Mozes niets meer te zeggen, hij moest gehoorzamen. Zelf ging hij heen om de bewoners van de tenten, die dicht bij die van de oproermakers stonden, te waarschuwen. Het schijnt, dat Korach onder de bedrijven om ons onbekende redenen naar zijn tent terug is gegaan. Als Korach tot die Levieten heeft behoord, die aan de zuidzijde van den tabernakel gelegerd waren, kan zijn tent wel vrij dicht bij die van D. en Ab hebben gestaan, zie Num. 2. — Vertel wat M. sprak en wat er gebeurde. De zonen van Korach schijnen niet meegedaan te hebben. Zij kwamen ook niet om, zie 26 : 11. („Hel" versta men als „graf" of „plaats der dooden".)

In dienzelfden tijd gebeurde er dicht bij den tabernakel ook iets verschrikkelijks. Daar stonden immers die 250 mannen, die doen wilden, alsof zij ook priesters waren. Vertel v. 35.

Dat waren twee ontzettende gebeurtenissen. Wat zullen de menschen van streek geweest zijn! — — Toen de eerste ontroering over was, beval God, dat van deze dingen een blijvende herinnering moest worden bewaard. Vertel v. 37—40. Zulks ter waarschuwing voor later. (Dat werk zal wel niet dienzelfden dag gereed gekomen zijn. Zeg, dat dit later ook volgens Gods bevel in orde is gebracht.)

Men zou denken dat nu wel iedereen stil zou zijn. Maar 't was zoo niet. Vele ontevredenen in het volk hitsten zichzelf en anderen op, door te zeggen: „Dat nu al de menschen dood zijn, is ook de schuld van M. en A." Die hadden zeker gedacht, dat M. en A. op de eerste boodschap van Korach maar gauw hun ambt hadden neergelegd. Zelfs kwamen ze bij M. en beschuldigden hem rechtstreeks. Wat een ellende *toch*. M. en A. wendden zich tot God. En God kwam met een geweldige straf. Op dat *zelfde moment begon er een* plaag in Israël, waarbij de menschen zoo maar stierven op de rij af. Maar M. en A. verlangden niet naar wraak. Vertel wat M. tot Aäron zei (46) en wat A. deed (47, 48). De plaag hield op, maar er waren reeds velen gevallen.

't Is, alsof God gedacht heeft: Nu moet deze zaak maar direct goed afgehandeld worden. Er moet nu nog maar dadelijk iets gebeuren, waaruit duidelijk blijkt, dat Aäron Hoogepriester wezen moet. Vertel *hfst.* 17.

„Voor de getuigenis" = in het allerheiligste of heilige der heiligen, voor de ark des verbonds.

De verzen 12 en 13 spreken van den schrik des Heeren, die op het volk gevallen was. Het lijkt mij echter 't best, de vertelling met v. 11 te doen eindigen. Liever make men een slot, passend bij den indruk, dien de klas van de geschiedenis heeft. Het kan niet schaden, in dat verband ook te vermelden welken indruk de Israëlieten gekregen hadden; maar v. 12 en 13 moet geen nieuw stukje vertelling worden. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Wie was Simon Zelotes?

De evangelist Lucas is het, die Simon aan ons voorstelt als Simon Zelotes.

De evangelist Mattheüs noemt denzelfden persoon Simon Kananites.

Zelotes en Kananites beteekenen hetzelfde. Wat Zelotes is in het Grieksch, is Kananites in het Hebreeuwsch en ijveraar in het Nederlandsch.

Was Petrus de man van de bezieling, Jacobus de man van den ijver, Johannes de man van de liefde, Andreas de man van de bescheidenheid, Filippus de man van het nuchtere denken, Bartholomeüs of Nathanaël de man van den eenvoud en de oprechtheid, Thomas de man van de zwaarmoedigheid, onze Simon vertegenwoordigde ook een karaktereigenschap. Hij was de man van den ijver.

Te oordeelen naar de plaats, die hij in de rij der apostelen inneemt, moet hij iemand zijn geweest, die geen groote gaven had. Maar de afwezigheid van gaven werd ruimschoots vergoed door de aanwezigheid van ijver.

* * *

IJver is een onmisbare factor in ons jeugdwerk.

Het komt mij voor, dat wij hem nu meer dan ooit noodig hebben.

Werp een blik in het verleden en gij bemerkt, dat de gulden dagen van het Koninkrijk Gods steeds dagen zijn geweest van de ijveraars.

Wat heeft een Franciscus van Assisi niet uitgericht! De ontaarde kerk beefde, wanneer zij zijn voetstappen hoorde vallen. De machtigste en hoogmoedigste geestelijken van zijn dagen waren gedwongen rekening te houden met zijn invloed. Hij bracht velen, die het orgaan van den godsdienst, de kerk den rug hadden toegekeerd, tot een persoonlijk gelooven in Christus Jezus. Franciscus was toch niet rijk, niet geleerd, niet een hofdignitaris. Maar hij was een ijveraar!

En nu ik met dezen held den Italiaanschen bodem heb betreden, moet ik nog een naam noemen, die in de geschiedenis gloeit met letters van vuur. Ik bedoel Savonarola. De rijke en kunstlievende maar ook wereldzinnige stad Florence was het terrein van zijn onvermoeide werkzaamheden. Hij trad er op als een Elia, als een Johannes de Dooper. Hij kondigde er het oordeel Gods aan met zulk een diepen ernst, dat de menschen er verslagen van werden. Het rijk der duisternis beefde tot op zijn fundamenten toe en het scheen wel, dat de gansche stad en haar omgeving zich tot den Heer zou bekeeren. Savonarola was toch geen edelman geen generaal, geen vooraanstaand overheidspersoon. Hij was een arme priester, maar een ijveraar!

Zijn ook wij ijverig voor onzen grooten Koning?

Wij zijn brave jongelieden, geroutineerde werkers, die niet gaarne onvoorbereid de taak vervullen, welke wij hebben aanvaard. Prachtig! Doch zijn onze harten brandende in ons? Wordt het heilig vuur in ons gevonden? Wie onzer heeft wel eens met God geworsteld om de bekeering van zielen?

* * *

Nog een opmerking moet mij uit de pen, eerdat ik van onzen ijverigen apostel afscheid neem.

De bijnaam Zelotes droeg hij, voordat hij met Jezus in aanraking kwam.

In die dagen bestond er een politieke, patriottische partij, die der Zeloten, waarvan een zekere Judas van Samala de leider was. Deze partij had ten doel om de Joden van het juk van de Romeinen te bevrijden. Haar leden stelden zich in dienst van dat doel op even fanatieke wijze als in der tijd in Engeland sommige vrouwtjes dat deden voor het kiesrecht. Zij hunkerden naar een nacht, die zij rood konden kleuren met het bloed van de gehate onderdrukkers.

Toen Simon apostel werd, bleef hij zijn bijnaam behouden. Hij was blijkbaar van ijver niet veranderd. Alleen van wapen! Geloofde hij voorheen in het zwaard als het aangewezen middel om de vrijheid te verwerven voor land en volk en wilde hij het zwaard in de vuist zien van elken zoon van Abraham, na zijn bekeering legde hij het aan den kant en greep naar Jezus. Hij had leeren inzien, dat de knuppel om den knuppel roept en den knuppel bestendigt, zoodat de knuppeltijd geen einde neemt. Maar wilde hij zijn mede-vaderlanders waarachtig helpen en hun de vrijheid geven, die door geen middelen der hel kan worden ingekort of vernietigd, dan moest hij hen opwekken om de voetstappen van den Zoon van God te drukken.

Welk een nobele vaderlander was Simon geworden!

Hij doet ons aan Paulus denken, wiens hart eveneens warm klopte voor zijn volk en wiens vurigste begeerte was, dat Israël mocht verlost worden.

Zijn ook wij zulke nobele vaderlanders?

* * *

Hoe wonderlijk weet Jezus de menschen tot elkaar te brengen!

Want dat Simon Zelotes broederlijk omgaat met een man als Mattheüs is een even groot wonder als de opwekking van Lazarus of de genezing van de tien melaatschen.

Wat liepen beider wegen uiteen vóór hun bekeering!

Simon, de volbloed Jood, die geen heiliger zaak kende, dan een revolutie tegen den Romein en die niets liever zou zien dan zijn zwaard rood gekleurd met het bloed van dien barbaar.

Mattheüs de tollenaar, die om der wille van het goud, den Romein hielp om de belastingen binnen te krijgen en die zich rijk boerende op zijn gekneveld volk, lachte om het drijven der patriotten.

Jezus bracht deze mannen tezamen en maakte broeders van hen!

„En de wolf zal met het lam verkeeren, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee tezamen en een klein jongsken zal ze drijven.

En de koe en de beerin zullen ze samen weiden, haar jongen zullen tezamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten gelijk de os.

En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in den kuil van den basilisk.

Men zal nergens leed doen, noch verderven op den ganschen berg Mijner heiligheid".

Wij hebben een machtigen Heiland,
Zorg toch, dat ieder het weet.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo v. d. Gem. Stadskanaal f 250.— ; van N. N. voor de Zending f 2.50.

Utrecht, Rijnlaan 128bis. A. H. ZERBST.
Giro 68108.

UNIE-RADIO-UITZENDING.

Ontvangen van: Luisterclub te S. f 5.—; Coll. Bapt. Gem. te G. f 25.—; P. te B. f 2.50; H. te D. f 2.50; Luisterclub te H. f 1.06. Bijeen f 36,06.

Postr. 142741. G. BROERTJES, Penn. U. R. C.
Heemstede, 2 Juli '29. Heerenweg 82.

No. 2088 VRIJDAG 19 Juli 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

De hoop des levens.

Eens ga ik zonder beven
De doodsvalleien in,
Want Christus is mijn leven,
En 't sterven mij gewin.

Mijn oog ziet zonder ijzen,
Het onverzaadlijk graf,
Hij zal mij doen verrijzen,
Die mij het aanzijn gaf.

Ja, als de Heer nog heden,
Mij opriep onverwacht,
Ik volgde weltevreden,
En sloot mijn oogen zacht.

Al gaat de bloei verloren,
Waarmee ik nu nog prijk,
Al daal ik in de voren
Als een afzichtlijk lijk.

Mij zal een beter leven,
Van eindeloozen duur,
Een nieuw omkleedsel geven
Onsterflijk van natuur.

Dan ijl ik in den hoogen,
U tegen, hemelsch Hoofd!
En smaak en zie voor oogen,
Uw heil, aan mij beloofd!

X.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Een vrijheid ten zwaarde.

»*Zie, zoo roep Ik uit, spreekt de Heere, een vrijheid ten zwaarde*«. Jerem. 34 : 17.

Het gebeurde in de donkere dagen vóór den val van Jeruzalem, dat de zeer grimmige wolken zich even van den politieken hemel hadden laten wegdrijven, gelijk dat soms het geval is met een zomerdag, die in onweder wordt geboren, leeft en sterft. De Egyptenaren hadden een inval gedaan met het gevolg, dat Nebucadnezar gedwongen was het beleg van de hoofdstad van het koninkrijkje Juda op te breken en den gevaarlijken vijand tegemoet te trekken. De Jeruzalemmers haalden ruimer adem. Het spook, rood vanwege het bloed, waarop het belust was, scheen voor altijd te zijn verdreven, want tegen den machtigen arm van den bondgenoot zou zelfs de Chaldeër niets kunnen uitrichten. Zij herwonnen een gevoel van veiligheid en gedachten niet meer de plechtige geloften, die zij in de ure van benauwdheid Jehova en de arme arbeidende klasse hadden gedaan. In onzen tekst wordt den trouweloozen leidslieden van het volk door den mond van Jeremia aangezegd, dat wie meent de vrijheid te hebben om een gegeven woord te breken of om zich niet aan den heiligen wil van den hemel te storen, door het zwaard gedood of door de pestilentie gegrepen of door den honger verteerd zal worden.

* * *

Elk leven, dat meent vrij te zijn van Gods wil niet te doen of dien te ontkennen, bezit de vrijheid ten zwaarde.

Wat wordt er van een mensch, die zich om de wetten van zijn land niet bekommert, die vrij wil wezen en zich onmogelijk kan laten binden door de regelen, die de gemeenschap heeft getroffen?

Eenige jaren geleden betrad ik een strafgevangenis in een van onze provinciehoofdsteden. De bewaarder ging mij voor met een bos zware sleutels in de hand. Elke deur moest worden ontsloten en telkens wanneer er eene opening, ontmoette ik de vereerders van de vrijheid. De vrijheid, zoo te minnen, had ze een pak gegeven van leelijk mollevel, een bed achter traliën, een gelaat, waarvan alle zonnebruin geweken was, een nummer om de plaats in te nemen van den familienaam!

Maar de mensch is niet alleen zoon van zijn land

en lid van de gemeenschap. Hij is bovenal kind van het groote huisgezin van God, dat evengoed zijn eischen stelt als de maatschappij, waarin hij zwoegt om een stukje brood. Wat zal zijn einde zijn, wanneer hij op de bepalingen van God geen acht geeft en ze in overmoed met de voeten vertreedt?

Aan het meer van Genève staat het kasteel van Chillon. In dit oude bouwwerk is een cel, die een diepe schacht bevat, welke in het water van het meer uitloopt. Deze schacht heet »den weg der vrijheid«. De overlevering verhaalt, dat vroeger de bewaarder zijn slachtoffer in het duister naar deze gevangenis voerde en toefluisterde: »Drie treden slechts en gij zijt vrij«. De toegesprokene liet zich dat natuurlijk geen tweemaal zeggen. Hij liep voorwaarts en viel in de schacht, waarvan de wanden dicht bezet waren met scherpe messen en spijkers, die het lichaam openreten, zoodat het zieltogend in het meer plofte.

Is de vrije mensch in den staat op weg naar de gevangenis?

De vrije mensch in het groote huisgezin van God is op weg naar zijn eeuwig verderf!

* * *

Het is in den grond der zaak heel dwaas om aan den wil van God voorbij te gaan.

De Jeruzalemmers meenden dat ongestraft te kunnen doen. Velen van onze dagen doen alsof zij eenzelfde gevoelen hebben. Maar allen vergissen zich deerlijk.

Heeft God het beginsel van de zwaartekracht niet vastgelegd in deze stoffelijke wereld? En luistert alles, dat stoffelijk is, niet naar deze wet Gods?

Veronderstel, dat iemand, belust op vrijheid, van plan is om zich tegen deze heilige instelling van den Schepper te weer te stellen. Hij zweeft in een zeppelin hoog in de lucht en zegt tot zijn medereizigers: »Ha, ha! wat geef ik om God! Ik zie Hem niet en laat mij door Hem daarom van niets afhouden. Ik heb zin om mijn stijf geworden beenen eens in beweging te brengen. Goeden middag samen!« En de man stapt overboord om te wandelen!

Wandelt hij? Hij overtreedt een inzetting van God en het is deze inzetting, die onmiddellijk zijn lichaam verslindt.

God heeft Zijn inzettingen ook in een hoogere wereld dan de stoffelijke, ik bedoel in de wereld van de ziel.

Daarin heeft Hij de beginselen van de reinheid, waarheid en liefde neergelegd.

En evenmin als wij de inzetting van de aantrekkingskracht ongestraft aan ons lichaam kunnen trotseeren, zoomin kunnen wij reinheid en waarheid en liefde het hoofd bieden, zonder ontzaggelijk veel schade te doen aan onze karakters.

Wie zich vrij waant om Gods bepalingen te overtreden, staat in de vrijheid, die in bloed onder gaat.

* * *

Willen wij waarlijk vrij zijn, dan moeten we ons geheel laten binden.

Eens hoorde ik een vrijgezel zeggen: »Ik zal mij wel honderdmaal bedenken, voordat ik mijn vrijheid prijs geef«.

Hij heeft gelijk. Het huwelijk vraagt zelf-beperking. Maar brengt de zelf-beperking van het huwelijk niet een vrijheid, heerlijk als de lentemorgen?

De steden hadden vroeger hun eigen privilegiën, de heeren hun eigen rechten en het zwaard was zelden of nooit in de schede!

Wat leven wij onder een massa bepalingen, die onze vrijheid aan banden leggen. Wij mogen op straat of weg niet meer uitwijken naar eigen willekeur. Wij worden gedwongen onze kinderen naar school te zenden. Wij mogen niet onze eigen rechter zijn en wanneer wij onze zware belastingen niet op tijd betalen, weet de overheid ons wel te vinden. Maar is het leven niet veel vrijer en gelukkiger?

Wie in onze samenleving waarlijk vrij begeert te wezen, zal zich door die samenleving moeten laten binden.

In het groote huisgezin van God is het niet anders.

Wie daar als mensch de ware vrijheid wil genieten, zal zich als mensch door den Heer moeten laten inperken.

Wat was de apostel Paulus toch een vrij en gelukkig mensch!

Vrij en gelukkig zelfs tegenover koningen.

Vrij en gelukkig zelfs in gevangenissen.

Doch de apostel was een ingetogen schepsel: »Niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij«.

Al wie zijn leven niet verliest,
Zal 't leven nimmer vinden,
Maar wie den sombren doodsweg kiest,
Zal nooit de dood verslinden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Indrukken en Echo's van de negenenveertigste Algemeene Vergadering der Unie.

TWEEDE DAG.

De Avondmaalsviering, die den avond van den eersten dag gehouden werd, was rijk gezegend. De kerk was tjokvol, maar ieder gevoelde, dat de Heer in ons midden was.

De gansche vergadering gevoelde zich één in den Heere Jezus Christus.

Den tweeden dag werd wederom begonnen met een bidstond, welke geleid werd door Ds. H. Visser van Sneek.

Na het lezen van een Schriftgedeelte, waaraan verschillende practische bemerkingen werden vastgeknoopt door den leider, gingen velen voor in gebed en dankzegging.

Na opening der vergadering werd een voorstel Groningen behandeld om een commissie te benoemen voor het in het leven roepen van een Unie-drukkerij en -uitgeverij.

Het voorstel wordt verworpen.

Het volgende voorstel Groningen betreft de opleiding tot het predikambt en de voorwaarden aan de toekomstige Voorgangers of predikanten te stellen.

De verg. wordt enkel gevraagd zich principieel uit te spreken over dit voorstel.

Dit voorstel wordt verworpen.

Groningen stelt verder voor, dat nieuwe Voorgangers eerst twee jaar op een z.g. »proeflijst« geplaatst worden,

RADIO-UITZENDING.

A.s. Maandag 22 Juli '29, des namiddags van 4 tot 5 uur, zal vanwege de Ned. Chr. Radio-vereen. een ziekenuurtje worden uitgezonden.

Ds. J. v. d. Schors, pred. der Bapt. gemeente te Haarlem zal D. V. die dienst verzorgen.

1. Orgelsolo.
2. H. Schriftlezing Jes. 42, van vers 1 tot 7.
3. Gebed.
4. Zingen: Psalm 32, vers 1 en 4.
5. Eerste gedeelte der toespraak.
6. Zingen: no. 17 uit de bundel van Joh. de Heer:
   »Als ik maar weet dat hier mijn weg
   Door U, Heer, wordt bereid«, enz.
7. Tweede gedeelte der toespraak.
8. Dankgebed.
9. Zingen: no. 328 uit de bundel van Joh. de Heer:
   »Waarom schuilt gij niet dichter bij Jezus,
   O, zondaar, verloren en blind?« enz.

Den Haag. J. BOITEN, Secr. U. R. C.

voor deze broeders erkend worden als Voorganger.

Dit voorstel wordt aangenomen.

Het volgende voorstel Groningen betreft degenen, die als evangelisten en hulppredikers de gemeenten willen dienen.

Het voorstel wordt verworpen.

Deze voorstellen Groningen hebben heel wat bespreking uitgelokt, zoodat de geheele morgen er mee gemoeid was.

De voorz. dankt de gem. Hengelo, afgevaardigden en gasten voor de ontvangst en de medewerking tot tot het welslagen der verg.

Op voorstel van br. Hekhuis zal zendelinge zr. Reiling worden gegroet namens de Alg. Verg.

Br. Louw dankt de voorzitter der verg. br. Reiling voor de goede wijze waarop de verg. werd geleid.

De verg. onderstreept dit door applaus.

Ook dankt br. Louw de verslaggever voor de pers, br. Weenink, en de schrijver voor »De Christen«, br. Bouritius voor hun werk in deze dagen. Ook daarop volgt applaus.

De notulen worden gelezen en goedgekeurd.

Na enkele mededeelingen wordt deze verg. met dank-lied en dankgebed gesloten.

Door gebrek aan tijd konden de referaten van de brs. Reiling en Bouritius niet meer gehouden worden.

G. BOURITIUS.

JAARVERSLAG

van de

Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland (Juli 1929).

Uitgebracht door
B. Planting, Secr.

(Slot).

Voorzoover we na deze algemeene terugblik nu nog een overzicht moeten geven over de gemeenten in 't bizonder, kunnen en moeten we daarin kort zijn.

Ook nu hebben sommige gemeenten weer niets van zich laten hooren. Voorzoover we daartoe geen bizondere redenen hebben, willen we ze slechts noemen en dan verder gaan.

Van vele andere Gemeenten valt niets bijzonders te vermelden. Daar kunnen we dus met een paar korte opmerkingen volstaan. Van enkele bizondere gebeurtenissen hopen we echter even melding te maken.

Over den vorm, waarin we thans dat overzicht wenschen te geven, heb ik een oogenblik in twijfel gestaan. De bioscoop is n.l. — niet zonder reden — bij ons in miscrediet. En toch is 't zonder eenig bezwaar, dat 'k u thans de film »Het Baptisme in Nederland« laat zien.

Het eerste beeld, dat ge voor uw geestesblik ziet verschijnen, is dat van onze geachte gastvrouw, de gemeente H e n g e l o (O.). Op de voorgrond ziet ge het imposante kerkgebouw met de pastor à loci en de bestuursleden, omringd door een trouwe helperschaar en verder op den achtergrond de leden der gemeente. Ge merkt het, er is activiteit op velerlei gebied. Gezegend wordt de gem. met voortdurende toename van nieuwe leden en een goede onderlinge verstandhouding. Het nabij gelegen Almelo en Enschedé worden van hieruit bewerkt.

Een korte trilling en D e v e n t e r verschijnt voor u

Duidelijk ziet ge het vriendelijk kerkje aan de Singel. De Voorganger ziet ge thans niet op zijn gewone plaats op het platform, maar in een leuningstoel; mede door een sloopende ziekte zijn zijn krachten ten einde. De gem. is daardoor ietwat in zorg, doch niet ontmoedigd. 't Is duidelijk merkbaar, hoe anderen nu medehelpen aan den arbeid.

Het nu volgende beeld toont u de gem. Apeldoorn. Aan hetgeen uw oog waarneemt, merkt ge, dat er weinig verandering te bespeuren is. De secretaris schrijft voor ons op 't doek: »Alles bij 't oude, doch gezegend«.

De gem. Arnhem wenscht schuilvinkje te spelen, doch onze lantaarn brengt haar toch nog even voor 't voetlicht. 't Beeld van deze gem. is echter van dien aard, dat zelfs haar existentie ernstig bedreigd wordt. De Com. hoopt ook hier nog de helpende hand te kunnen bieden.

In Treebeek (gem. Heerlen) vindt ge de kolenmijnen. Vele hooge schoorsteenen, met hun neerslaande rook, belemmeren nog eenigszins de duidelijkheid van het beeld der gemeente.

Laat ons dus liever een oogenblik onze aandacht aan het nu volgende beeld wijden n.l. Eindhoven. Temidden van het uitgebreide fabriekswezen en dientengevolge een zeer gemengde bevolking vinden we daar de gemeente. Zij is nog in wording. En wording beteekent veelal worsteling. Maar worstelende blijft ze niet alleen boven, maar komt G. z. d. ook vooruit.

Vervolgens ziet ge het beeld van onze Haagsche gemeente. Met genoegen nemen we kennis van den veelzijdigen arbeid, die zich hier ontvouwt. Het ruime, heldere lokaal der gem. maakt een aangenamen indruk en de vele pogingen, die daar in 't werk worden gesteld tot opbouwing zoowel als tot uitbreiding der gem., doet weldadig aan.

Weer een ander beeld. 't Is thans dat van de gem. Haarlem. Ge ziet hier goed bezochte openbare en meer intieme samenkomsten. Het net des evangelies wordt op velerlei wijze uitgeworpen en zielen worden gewonnen voor den Heer en de gemeente. »Omhoog«, een eigen orgaan der gem., tracht ook daarin mede behulpzaam te zijn.

Weer een kleine beweging en ge ziet u verplaatst in het vriendelijke kerkje der gem. te Amsterdam. B.g.l.h. van de prediking ziet ge die kerk meestal geheel gevuld. De weeksamenkomsten worden echter maar sober bezocht, mede een gevolg van de nog al groote afstanden. In den arbeid onder de jongelieden heerscht groote bedrijvigheid. Ook is de zegen duidelijk merkbaar.

Aangenaam wordt ge getroffen door hetgeen uw geestesoog thans waarneemt in de gem. te Utrecht. Een eigen, veel ruimer lokaal, op goede stand, bijna in 't centrum van de stad gelegen, goed bezochte samenkomsten en veelal opgewekt geestelijk leven, dat alles doet weldadig aan en is hoopvol voor de toekomst.

Onze film draait echter verder, en wij zien ons verplaatst in de Mosterdsteeg te Hoorn. Het nieuwe, dat ge hier in 't beeld der gem. ontwaart, vergeleken bij dat van v.l. jaar, is, dat de post van Voorganger thans weer bezet is, door de komst van br. G. Visser. Klein is de gem., maar vol toewijding en voorbeeldig in offervaardigheid.

Het beeld, dat ge nu ziet, ligt, van de zee uit gezien, half verscholen achter een zwaren dijk; maar de gem. te Stavoren is niet verborgen. Zij leeft en werkt en verkeert in een alleszins goede conditie.

In Workum ziet ge het schoon gelegen »Bethel«, waar de gem. voortdurend in en uit gaat. De aangezichten van de vooraanstaande en dus meest verantwoordelijke personen, zien er ietwat bezorgd uit. Geen wonder, want benevens de gewone zorgen der gem., oefenen de financiëele omstandigheden thans wel eenige druk op hen uit. Hoopvol zien ze echter op naar boven en ook naar hun bondgenooten in 't vaderland.

De ongeziene rolprent voert u thans Frieslands havenstad, Harlingen, voor den geest. Ofschoon de arbeid in de gem. met volharding en trouw wordt voortgezet, gevoelen ze toch nog zeer het gemis van een herder en leeraar. Het door haar tot nu toe gehuurde lokaal, is nu door de gem. aangekocht. Een gunstig verschijnsel is ook de goede, onderlinge verstandhouding.

Het leven staat niet stil en onze levende beelden ook niet.

Het echt Friesche, kerkelijk conservatieve dorpje Heeg ziet ge thans voor u. Een welvarende plaats, waar echter de gem. aldaar een sober bestaan leidt. Niettemin houdt ze getrouw stand.

De waterpoort van de stad op het volgende beeld, zegt u reeds, dat we in Sneek zijn. Nog meer zegt u dit echter »de Vredekerk« aan de Oppenhuizerweg. De gem. hier heeft in den strijd haar sporen verdiend. Zij heeft vrede en wordt gesticht.

Nu doemt de »Oldehove« voor u op. Wij zijn dus in Frieslands hoofdstad Leeuwarden. Maar neen, wij beklimmen nu niet de »Oldehove«, maar stijgen op naar het lokaal der gem. aan het Noordvliet. De gem. komt hier op gezette tijden getrouw bijeen en in verschillende takken van arbeid wordt gewerkt. Niettemin kunt ge toch duidelijk zien, dat men niet voldaan is; zelfs ziet men er eenigszins teleurgesteld uit. De oorzaak? Het heeft hun, tot nu toe, nog niet mogen gelukken een eigen Voorganger te bekomen. Ja, wachten is niet gemakkelijk.

Bergumerheide wil zich blijkbaar aan onze filmbeweging niet bezondigen. Ook zouden we gaarne een kijkje genomen hebben in de gem. te Drachten. Het is ons niet vergund.

Maar Haulerwijk met zijn presentabele Baptiste kerk en pastorie is thans duidelijk waar te nemen. Ook merkt ge aan de beweging in de pastorie, dat de wensch der gem., om weer een Voorganger te hebben, vervuld is. In de gem. gaat alles zijn geregelden gang. Met verlangen wordt uitgezien naar een oogst van zielen.

In Gruno's veste, Groningen — dat valt u wel direkt op — neemt de gem. een belangrijke plaats in. De veelzijdige arbeid der gem. en de goede resultaten, doen u weldadig aan. Het bizondere dat zich hier aan onzen blik voordoet, is de groote belangstelling in de straatprediking des Zaterdagsavonds.

In dankbare stemming gaan we verder en vestigen w' ons op de fabrieksplaats Foxhol. Dit is zeker de eenigste plaats in ons land, waar geen andere kerk dan een Baptiste kerk staat. Het feit, dat hier in 1881 de Unie is opgericht, heeft deze plaats op 't nauwst

met de geschiedenis der Unie verbonden. Voor zoover g' u, bij zoo'n vluchtigen inblik in de toestand der gem., een beeld kunt vormen, komt het ons voor, nog al gunstig te zijn.

Ik geloof niet, dat de gem. Hoogezand gewetensbezwaar heeft, om in de rij van onze levende beelden te verschijnen; niettemin blijft zij absent. Ook de gem. te Delfzijl houdt zich voor deze g.l.h. schuil; eveneens, om voor ons onbekende redenen.

De gem. Muntendam echter wil en mag zich laten zien. Immers zij wil zijn, als een stad op een berg gelegen. Ook hier ziet ge, af en toe, enkelen, door overlijden of anderszins, de poort der gem. uitgaan. Van de buitenstaanden komen echter weer naar binnen, waardoor, veelal, de ledige plaatsen worden bezet.

N. Pekela ligt ons nog versch in 't geheugen. Wij herkennen dit beeld op het doek dus direkt en verblijden ons zeer over den goeden gang van zaken in de gem. Op den achtergrond zien we ook nog de stations O. Pekela en Winschoten, waar de arbeid met goed gevolg wordt voortgezet.

Van het nu volgende beeld — de gem. Stadskanaal — gaat bijna in elk opzicht een weldadige invloed uit. Goede opkomst in de samenkomsten der gem. Een uitgebreid, veelzijdig jeugdwerk en een goede verstandhouding in de gem. zijn — in 't gemeentelijk leven — dingen, die het oog streelen en 't hart dankbaar stemmen. Het nieuwe kerkgebouw te N. Buinen is een sieraad voor de plaats en reeds een zegen voor zijn omgeving.

Hoe ge nu ook tuurt, van de gem. Vriescheloo ziet ge ditmaal niets.

De gem. te 2e Exloërmond geeft een ietwat somber beeld te zien. De gem. kwijnt, de arbeid taant, de moed daalt en het vooruitzicht is donker. Wij hopen met haar, op een herleving voor de toekomst.

Aangenaam is 't ons, u het volgende, meer gunstige beeld te kunnen toonen n.l. dat van de gem. Nw. Weerdinge. De bijeenkomsten worden hier goed bezocht. In de vereenigingen wordt veel en goed werk gedaan. Enkele leden der ex-gem. Valthermond vindt ge thans hier. De gem. wordt gesticht en heeft vrede. De afrastering van het gemeentelijke eigendom door een ijzeren hek, geeft aan het geheel een vriendelijken aanblik.

En »last not least« verschijnt thans voor u het beeld van de gem. te Em.-Erfsch.veen. Direkt valt u hier op, de dankbare stemming in de gem. door de voorspoedige voorziening in de vacature van Voorganger. Ook geeft de gang van zaken in de gem., in bijna elk opzicht, redenen tot dankbaarheid. Met lust en ijver wordt gewerkt aan het heil der zielen.

En hiermede achten we onze taak als Unie-Secretaris weer te hebben volbracht.

Moge dit korte overzicht u in ietwat een beeld hebben gegeven van »het Baptisme in Nederland«. Dat daarbij één ding ons voor alle andere dingen duidelijk geworden zij, n.l., dat de Heer onze God met ons is. Ons laatste woord zij dan ook een

»EBENHAEZER!«

Verslag van de Jeugdwerkersconferentie te Hengelo op 10 Juli 1929.

Ofschoon het extra warm weer was, kon onze jeugdkonferentie precies op tijd te drie uur dertig beginnen.

De voorzitter opende op gebruikelijke wijze. Ds. Huizinga heette alle aanwezigen hartelijk welkom.

Veel zaken waren er niet te behandelen. Wel had Den Haag voorstellen ingediend, maar die waren zoo laat gekomen, dat de meeste afgevaardigden ze niet meer in hun jeugdkringen hadden kunnen bespreken. Daarom werd dan ook besloten ze niet te behandelen.

Ds. K. Reiling, aftredend bestuurslid en werkzaam tot hiertoe als secr.-penningm., stelde zich niet herkiesbaar. Br. Molijn van Utrecht, ofschoon niet aanwezig, vereenigde bij de verkiezing van een nieuw bestuurslid de meeste stemmen op zich. De voorzitter sprak dan een woord van dank aan Ds. K. Reiling voor zijn vele diensten aan de Jeugdbeweging gedaan.

Toen er gelegenheid gegeven werd om het werk van den Jeugdraad te bespreken, werd hiervan door eenigen gretig gebruik gemaakt. Uit deze besprekingen bleek dat volgens het oordeel van velen, de Jeugdbeweging in haar geheel haar doel gemist heeft. De idee, vier jaren geleden te Hengelo geboren, wint weer veld. Men wil niet een jeugdwerkerscom., maar een jeugdbond. Een bond, waarin alle jonge baptisten en baptistenvrienden kunnen worden ondergebracht. De Voorzitter raadt aan het volgend jaar met uitgewerkte voorstellen te komen. De vergadering echter meent voor dat werk een dagelijksch bestuur te hebben. 't Gevolg is dat aan het dagelijksch bestuur wordt opgedragen een ontwerp voor reorganisatie te maken.

Hierna krijgt Ds. J. Hekhuis het woord over het onderw.: »Wat kunnen jonge menschen van Jesaja leeren«. Met veel vuur werd ons het beeld van den profeet voor oogen gesteld, hoe hij bereid was toen Jehova hem riep. Maar ook hoe hij zich in zichzelf onrein gevoelde doch door den Heer bekwaam gemaakt werd.

Voor ons komt het er op aan getrouw te zijn en aan 's Heeren hand te volgen, dan echter zorgt God voor al het andere en in Zijn naam doen wij kloeke daden.

De voorzitter dankt Ds. Hekhuis voor zijn woord en sluit de vergadering.

's Avonds 8 uur hadden wij ons weer in de mooie kerk van Hengelo vergaderd. De warmte was er bepaald drukkend, maar de spankracht van jonge energie overwon deze moeilijkheid. De voorzitter, Ds. Weenink, vond liederen, die in staat waren de geheele vergadering te inspireeren: »Rijst op, rijst op voor Jezus« en »Komt voorwaarts in den heil'gen strijd« enz. Er werd gezongen, dat het daverde en . . . de druk der zware atmosfeer scheen geweken. Met intense belangstelling werd geluisterd naar een woord van Ds. de Haan van Dortmund. Ds. de Haan van Dormund vertegenwoordigde Duitschlands baptiste jeugd. Op aangename wijze begon hij zijn toespraak, die door de vertaling wel wat lang werd,

maar overigens een schat van wijze woorden in zich hield en tintelde van geestdrift. Ds. K. Reiling wist hem voortreffelijk te vertalen.

Hierna kreeg Ds. Barendregt het woord over het thema »Levensinhoud«. Spreker ziet echte levensinhoud in de verbinding van liefhebben, werken en lijden. Liefhebben veronderstelt echter gemeenschap met Jezus, die ons liefhad. Wie door de liefde van Jezus tot liefhebben van den naaste komt, wie dit liefhebben in daden omzet, en wie het lijden daaraan verbonden blijmoedig op zich neemt die schept zich een levensinhoud die blijft, ook al zinkt hijzelf in 't graf. Het slotwoord v. d. voorzitter roept ons op om met een hooge gedachte over onszelf huiswaarts te gaan. Zulk een woord lijkt vreemd, maar is toch zóó bedoeld. Gezien den arbeid Gods aan ons, gezien den arbeid der gemeenschap en van onze ouders aan ons, zullen wij ons evenals Jozef *te goed* en *te bevoorrecht* houden om kwaad te doen. Om 't lage te bedoelen, om ons leven met een minderwaardige inhoud te vullen.

Na het zingen van het lied »Is uw leven voor anderen ten zegen«, werd deze vergadering, die opgeluisterd was door 't zingen van 't Hengelosche zangkoor, gesloten.

A. P. BARENDREGT.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Aan de grenzen van Edom.

Num. 20 ; 21 : 1—10.

Les voor Zondag 18 Aug. 1929.

Met deze les doen we in de geschiedenis een heele sprong vooruit. Jaren liggen er tusschen de geschiedenis van de vorige les, en deze, jaren van zwerven in de woestijn. Met deze les zijn we in het laatste gedeelte van die periode.

In onze gedachten zien we de Israëlieten weer in de nabijheid van Kades Barnea, de plaats, waar in der tijd de verspieders uitgezonden werden. Even wordt onze aandacht gevraagd voor een bijzonder sterfgeval. Mirjam, de zuster van Mozes en Aäron, die eens de wacht hield, toen Mozes in het biezen kistje lag, was gestorven. Ook zij werd in de woestijn begraven. Wij hebben daar geen bijzonders van te vertellen en gaan dus dadelijk verder met de geschiedenis.

De Israëlieten hadden in de woestijn heel wat ontberingen te verdragen. Zoo hadden ze nu weer gebrek aan water. Het kan ons niet bevreemden, dat zooiets hun wel eens moeilijk viel. 't Is echter zoo jammer, dat ze dan telkens zoo boos werden en Mozes en Aäron — en ook God gingen beschuldigen. Daarmee deden ze beslist kwaad. Ook ditmaal deden ze dat. Vertel v. 3—5.

M. en A. wendden zich tot God en God beloofde hulp, v. 8. Mozes moest weer de staf mee nemen. Die werd, toen de tabernakel klaar was, bewaard bij de ark, zie v. 9. Ditmaal moest de staf echter alleen meegenomen worden als teeken van Gods wondermacht; M. mocht er niet mee slaan, zooals bij een vroegere gelegenheid, toen er ook gebrek aan water was.

M. en A. deden, zooals hun was bevolen. Zij verzamelden de vertegenwoordigers van Israël en gingen naar de rots, die zich daar in de nabijheid bevond. Doch hun harten werden door toorn fel bewogen. Zij konden het niet verdragen, dat Isr. alweer het oude liedje zong. Vertel, wat M. deed, wat er gebeurde en welke straf M. en A. kregen, tot v. 13.

Met v. 14 begint een nieuw gedeelte: Edom weigert aan Israël den doortocht. Dit gedeelte laat zich zoo gemakkelijk vertellen, dat ik er maar niet veel over schrijven zal. De beperkte ruimte van D e C h r i s t e n kan beter besteed worden. Het verdient bijzonder te worden vermeld, dat Israël den oorlog met Edom niet alleen niet gezocht heeft, maar dien zelfs met veel opoffering heeft vermeden. Een reuzen omweg werd noodig door Edoms weigering; maar om oorlog met den broederstam te voorkomen schikten de Israëlieten zich; 14—21.

De verzen 22—29 vormen eveneens een afzonderlijk deel van deze les: Dood en begrafenis van Aäron. Ook dit gedeelte heeft geen moeilijkheden. Een indrukwekkend oogenblik moet het geweest zijn, toen M. zijn broeder ontkleedde, om straks diezelfde kleeren Eleäzar aan te trekken. Het zal wel alleen de ambtskleeding gegolden hebben. Wellicht heeft A. nog onderkleeding aangehouden. Ik vestig hier even — al is het maar veronderstellender wijze — de aandacht op, omdat er telkens weer menschen gevonden worden, die een zaak gaarne in »schrille kleuren« voorstellen. Ik voor mij ben echter van meening, dat men geen sensatie mag maken, als daar niet beslist reden voor is.

Van 21 : 1—10 vertelle men den overval van den Koning van Harad in 't geheel niet of heel terloops. B v.: In dien tijd viel de K. van H. plotseling de Isr. aan met zijn leger. Het is hem echter slecht bekomen, want de Isr. stonden onder Gods bescherming en toen zij den tegenaanval uitvoerden, werd hun vijand geheel verslagen.

De verzen 4—10 moeten echter nog weer eventjes de volle aandacht hebben. Ernstige moeilijkheden zijn hier gelukkig ook niet. In v. 4 is de oostelijke uitlooper van de Roode- of Schelfzee bedoeld. De Edomieten schijnen aan de zuidgrens van Kanaän te hebben gewoond en ook op het meer zuidelijk gelegen gebergte Seïr.

Vergeet bij de koperen slang niet te herinneren aan Joh. 3 : 14. Wellicht is deze heenwijzing naar Jezus de mooiste slotopmerking, die men vinden kan.

K. R.

De zonden en de vergeving derzelve.

Er zijn vele menschen, die het kwade der zonde niet kennen; en nog veel meerderen, die er niet aan denken, en maar zoo gedachteloos voortzondigen. Aan de noodzakelijkheid van zondenvergeving denken zij evenmin. Zij vergrooten dagelijks

hun schuld, zonder zich af te vragen, waar het met hen heen moet gaan, wat er van hen worden zal, en hoe het loon der zonde eenmaal hun deel zal zijn. Zij willen er zich niet onrustig over maken, en als hun geweten hen tot onrust dringt, trachten zij de onrust te verdrijven door ijdele redeneering, afleiding, spel en bedwelming.

Vreeslijke oppervlakkigheid, roekeloosheid en zelfbedrog! Men laat zich drijven op de golven der onbegrensde wereldzee, totdat men weldra in den afgrond weg zinkt. Op God en Zijn Woord wil men geen acht geven. Dat Woord Gods echter is waarachtig in zijn uiting, ook met betrekking tot de zonde. Het zegt er van dat zij een doodelijke ziekte is, een erg besmettelijke, een pest en in 's menschenleven een afschuwelijk wangedrocht. De mensch daarentegen zegt: „De zonde is een kleine persoonlijke zwakheid, een nietig ding, waarvoor men niet zoo onrustig en beangst behoeft te zijn".

De zonde is te vergelijken met den inktvisch, die met zijn vele vangarmen z'n slachtoffer omklemt en dooddrukt. Wij moeten van dat moordend monster verlost worden door de almachtige genade Gods.

Onze zonden moeten vergeven worden, dewijl zij van God scheidt. Een oude godsman heeft eens gezegd: „Zonde is als een zeeëngte, die een eiland van het vaste land scheidt — zóó ook de zonde van God". Zoo spreekt ook de H. Schrift: „Uwe zonden en misdaden maken een scheiding tusschen u en uwen God". De zonde is de grootste scheidsmuur tusschen ons en den volzaligen God; vloekwaardige hand, welke ons uit de gemeenschap met God afrukt en wegsleurt, zoodat wij de vrede en zaligheid Gods moeten missen. Van God gescheiden zijn beteekent rampzalig zijn. Wanneer zich een kind door een booze daad aan de ouderharten ontrukt heeft, gevoelt het zich, tot zichzelf gekomen zijnde, diep ongelukkig, en ademt eerst dan weer verheugd en vrij, wanneer het het woord „vergeven" uit den mond van moeder heeft mogen opvangen. En eerst dan, wanneer we weten, dat onze zonden vergeven zijn door God, stroomt er vreugde en zaligheid in ons hart.

De zonde is als een vuur in ons binnenste, als het geweten ontwaakt, en zoolang er geen bewustheid van vergeving bij ons is, blijft dat vuur brandende. Onze God wordt een „verterend vuur" genoemd (Hebr. 12 : 29).

Voor jaren stond ik op den schoonen Rigi in Zwitserland, vertelde eens een Duitsche broeder, wijlen prediger F. W. Herrmann, en overzag het prachtige „Vierwaldstätter meer" en het daar achter liggend rijzend landschap. Het was een heerlijke Julidag, en de gezamenlijke touristen waren verrukt over de natuurschoonheid, die zij aanschouwden, en begonnen hun vroolijke liederen aan te heffen. Plotseling echter vertoonde zich boven het Vierwaldstätter meer een kleine nevelvlek, die met reuzensnelheid zich uitzette en weldra den ganschen berg in een nevelmantel hulde. Terstond waren al de liederklanken verstomd en ons aller gemoederen somber geworden en van droefheid vervuld.

Dat is een beeld van de zonde. Zij gelijkt op die nevelwolk, die ons het schoone des levens benevelt en droevig stemt, dewijl zij onvrede en duisternis op ons laat vallen. Dit gelooven echter de ongeloovige menschen niet. Zij grijpen naar zonde, meenende, daar zij geen kwaad er van vreezen er voor zich geluk in te zullen vinden.

Eens ontmoette ik een jeugdig meisje met roodgeschreide oogen, die zeide: „Ach, hoe heb ik mij laten verleiden! De wereld lokte en ik volgde haar, in den waan gelukkig te zullen worden in 't leven; — maar hoe ben ik bedrogen uitgekomen! De zonde heeft mij vernederd, onteerd en ongelukkig gemaakt".

Zeker, zij brengt tranen en harteleed in familie, huis en hart. Maar gelukzaligheid keert bij ons in als wij gelooven en weten, dat onze zonden verzoend en vergeven zijn.

D e z o n d e b r e n g t e e u w i g z i e l s v e r d e r f o v e r d e n m e n s c h, en alleen vergeving van zonden, kan daarin verandering brengen.

Gedurende dit aardsche bestaan werkt en woelt de zonde in ons met hare verwoestende kracht en brengt veel ellende aan, doch nog slechts als beginnende, maar na dit leven zal zij haar gansche verderving over ons uitstorten. Dit is hare doorwerking in en over allen, die niet tot bekeering komen.

Een kranke bezocht ik, aangaande wiens krankheid de arts de typhus geconstateerd had. Ik zag het wel, zijn wangen waren hoogrood, zijne handen heet en de oogen glanzend. Ik vroeg de verpleegster: „zou het werkelijk de vreeselijke, den mensch moordende ziekte zijn?" Zij antwoordde: „zeker is het typhus, maar in 't eerste stadium". Later bezocht ik dien zieke weer, en hoe vond ik hem toen geheel veranderd. Hij had het bewustzijn verloren, sprak allerlei wartaal en was den dood nabij. Toen ik de verpleegster met ontroering aanzag, zeide zij: „Het is de typhus in zijn rijpheid".

Alles, wat in deze zondige wereld van de bittere gevolgen van de zonde ervaren wordt, is slechts een begin van al de verschrikkingen, die in de eeuwigheid over de goddeloozen komen zullen. Gestel ge bevindt u achter den voorhang des doods en gij aanschouwt daar het wee van die er verblijven. En ge ziet de zonde in hare gerijpte vrucht en voltooiïng. De zonden zijn 't die zich in den dood als looden gewichten aan den hals des betrokkenen hangen en hem neerhalen in den afgrond der eeuwige smart!

Hoe kunnen wij dan van de zonde vrij worden? Zonden vergeven kan alleen God. En wie tot Hem komt met de belijdenis: „tegen U alleen heb ik gezondigd", die zal weldra kunnen getuigen: Ik weet nu, dat al mijn zonden verzonken zijn als in een zee van bloed! Ik weet, dat God ze niet meer ziet, ze niet meer gedenkt.

Dicht aan het strand der zee woonde in een visschershut een vrouw, die des Zondags een preek over de vergeving van zonden had beluisterd, waardoor zij getroffen en zeer onrustig was geworden. De zonden haars levens stonden haar voor oogen als bloeddorstige dieren, die haar wilden verscheuren. Des nachts week de slaap van haar oogen. In haar zieleangst liep zij met een handvol zand tot den predikant, en zeide: Zie zoo menigvuldig in getal zijn mijne zonden, u moet mij toch zeggen hoe ik van mijn zonden af kom!" De predikant antwoordde: „neem heden een spade en maak dicht aan het strand een grooten hoop zand, en zie morgen wat er van geworden is. Dit deed zij. Toen zij den anderen morgen ging zien, was de geheele hoop zand verdwenen, de opgeworpen golven hadden hem weggespoeld!

Nu liep ze weer naar den prekikant en zeide: „er is niets van overgebleven!" De pred. antwoordde: „Zoo maakt God het met uwe zonde. Het bloed van Jezus Christus maakt ons rein van alle zonden". Belijdt gij, lezer, van harte oprecht uwe zonden, en om Jezus' bloed wordt u al uw schuld vergeven.

(Naar 't Duitsch bewerkt). N. v. B.

UIT DE GEMEENTEN.

SNEEK. De achter ons liggende dagen en in 't bijzonder 5 en 7 Juli zijn dagen voor ons geweest, waarin de Heer door Zijn daden veel tot ons te zeggen had.

Immers Vrijdagmiddag 5 Juli stonden we als gemeente geschaard om de groeve der verteering, waar we het stoffelijk overschot van een geliefde zuster aan de schoot der aarde toevertrouwden. Een zuster, welke door God den Heere werd verlost van een smartelijk lijden, en in mocht gaan in die heerlijke rust die er overblijft voor Zijn volk. Wat een onuitsprekelijke troost, niet alleen voor onze broeder en de familie

maar voor ons allen dat we mogen weten dat een heerlijk wederzien ons wacht.

Zondag 7 Juli schaarden we ons wederom om een graf. Nu was het niet de groeve der vertering, maar het geopende watergraf en waren we getuige van het feit dat 4 jonge broeders, welke den Heer in gehoorzaamheid wenschten te volgen, in het water afdaalden en ondergingen om daarna als nieuwgeboren menschen wederom op te staan. Onze br. Voorganger had bij deze gelegenheid tot tekst gekozen Titus 3 vers 5. Na de doopsbediening schaarden we ons met de nieuwe leden om de avondmaalsdisch, alwaar de pas gedoopten bij monde van een br. ouderling namens de gemeente hartelijk welkom werden geheeten en door enkele der aanwezigen werden toegesproken.

Geve de Heere dat deze broeders, nu nog jong zijnde, nog tot een sieraad in de gemeente mogen worden. Voor ons allen was het een onvergetelijke, heerlijke ure van onverdiende zegen.

Van gansсher harte konden we dan ook meezingen met de vader van een der gedoopten, op diens verzoek, aan 't slot van ons tezamenzijn :

Dank, Vader, dank voor die genade enz.

Met br.groeten, J. v. d. HEIDE, Secr.

DEVENTER. De eind-redacteur van „De Christen" heeft op de Algem. Verg. de medewerking der gemeenten verzocht om meer gemeenteberichten te zenden. Wij voldoen gaarne aan dit verzoek. De gemeente hier had het voorrecht om Zondag j.l. een jonge broeder en een zuster, na een hartelijke belijdenis in haar midden op te mogen nemen door den doop. Recht dankbaar gestemd waren wij vereenigd en de bede is opgezonden: Och Heer, geef meer van deze zegeningen en gebruik ons, ieder persoonlijk, om tot een zegen te zijn. Op voorstel der Unie-Commissie wordt de gemeente hier tijdelijk geholpen, wij zeggen onze zuster-gemeenten hiervoor hartelijk dank. De eerste vrucht hiervan, hebben wij reeds mogen plukken. Ds. Hekhuis was j.l. Zondag op verzoek overgekomen en voor een geheel gevulde kerk is gezaaid en hebben wij mogen zitten luisteren en genieten. Deze arbeid is niet ongezegend geweest. De gemeente is een van zin en wij gelooven, dat wij een hoopvolle toekomst tegen gaan.

Onze oud-Voorganger doet de rust goed, en maakt het naar omstandigheden zeer wel. Een welverdiende rust moge door hem nog lang worden genoten.

Ik eindig. Geve God, dat wij binnen afzienbaren tijd van meerderen zegen kunnen gewagen Dat geve de Heere.

Komt treên wij dan gemoedigd voort enz.

Namens de gemeente Deventer, de Secretaris, A. DIJKSTRA.

Deventer, 15-7-'29.

MEDEDEELINGEN

Het adres van de Eind-redaktie van »De Christen« is *van heden tot Dinsdag 13 Augustus* bij

Ds. Jr. van Beek te *Stadskanaal.*

NAGEKOMEN GIFT VOOR ROEMENIË

ontvangen van N. N. te N. *f 2.50.*

Men zende mij nu voor dit doel geen geld meer.

J. LOUW.

BANDEN DE KINDERVRIEND

kunnen weer besteld worden, prijs (één uitgave ditmaal) bruin: f 0,55 per stuk, plus porto.

Besteltijd: tot 1 September.

Besteladres: de Administratie te Haulerwijk.

Getrouwd :

W. WAGENVOORT.
K. WAGENVOORT—DE VRIES.

HENGELO (O.), *Vondelstr. 48.*

P. A. SLUMP
en
W. SLUMP—DE JONG

betuigen, mede namens wederzijdsche fam., hun ***hartelijken dank*** voor de zeer vele blijken van belangstelling bij hun huwelijk ondervonden.

HARLINGEN, 8 Juli '29.
Voorstr. 65.

Getrouwd:

BERENД FABRIE
en
G. F. DE JONG

die namens hun familie ***hartelijk dankzeggen*** voor de vele bewijzen van belangstelling, bij hun huwelijk ondervonden.

ROTTERDAM, 17 Juli 1929.

L. S. BRANDENBURGH
G. BRANDENBURGH—HAMER

geven hiermede kennis, dat zij door 's Heeren goedheid verblijd werden met de geboorte van hun Dochter

THERESIA.

WORKUM, 13 Juli 1929.

D. V. hopen onze geliefde Ouders

D. BÖRGER
en
A. C. BÖRGER-VAN KEULEN

den 5den Augustus den dag te herdenken dat zij voor

25 JAAR

in den echt verbonden werden.

Dat de Heere hen nog lang moge sparen is de wensch van hun dankbare Kinderen

FRITS en Verloofde.
ANNIE en Verloofde.
MATJE en Verloofde.
SIMON.
DIRKJE.

HAARLEM.
Van Zeggelenstr. 5.

No. 2089 VRIJDAG 26 Juli 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

AAN ZEERE STILLE WATEREN.

Het afdoend voorwerp des geloofs.

Indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus en met Uw hart zult gelooven, dat God Hem uit de dooden heeft opgewekt, zoo zult gij zalig worden. Rom. 10 : 9.

In den brief aan de Romeinsche christenen, samengebracht als geloovigen uit de Joden en uit de Heidenen, leeren wij Paulus kennen als een geweldige apologeet (geloofsverdediger); maar hij was dat onder inspiratie en wijsheid des Heiligen Geestes. Ook kwam hem zijn diepe en breede kennis, die hij uit het Jodendom, nu geheiligd door den Geest Gods, meegebracht had, zeer wel te stade.

Bij de spanning en strijd der geesten ontvangen in den regel niet-strijdlustigen het meest en diepst hooger onderwijs.

't Kan ons nuttig zijn in dat licht den brief aan de Romeinen te lezen.

De hoofdgedachte van den geheelen brief is: de gerechtigheid met alles wat er op volgt, die God werkt en geeft, die daarom voor Hem alleen wezenlijke waarde heeft, en die door het geloof door goddeloozen verkregen wordt. Die gerechtigheid, waarop heiliging volgt, is de voorwaarde, de eisch van God, waarop zondaren eenvoudig door het geloof zalig of behouden worden.

't Is mogelijk dat sommigen, wellicht wel velen, die de woorden van Paulus in bovenstaanden tekst lezen, het middel om zalig te worden, wel te onvoldoende vinden. De meerderheid der menschen wil een inspannende, moeilijke, zwaarwichtige godsdienstigheid, om daardoor behouden te worden, of naar hooger te stijgen, of Gods welbehagen te veroveren! De mensch zoekt een dure zaligheid en meent in zijn verdwazing, dat hij ze zelf betalen moet en kan. Zulks was ook de gezindheid der godsdienstige Joden, tegenover welken Paulus zijn geloofsleer stelde.

Ik denk hierbij aan een woord van Dr. J. Th. de Visser in zijn voortreffelijke openingsrede bij het pas gevierde Nat. Zendingsfeest te Soestdijk, n.l. deze woorden: »Het heeft mij steeds getroffen dat wanneer, hetzij heiden, hetzij cultuurmensch (beschaafde), zelf een godsdienst maakt, hij altoos wreed wordt tegenover zichzelf. Geen enkele der (menschelijke) godsdiensten toch brengt hem in de sfeer der liefde — en deze is toch de meeste. Dat doet alleen de godsdienst, die God zelf geeft. Dat God liefde is, kent geen enkele religie. Dit wordt alleen gekend en genoten, waar Godzelf Zich als zoodanig openbaart en het menschenkind zich aan die openbaring vastklemt.«

Het afdoende voorwerp des geloofs is het werk, of de zaligmakende genade Gods, die aan de wereld in Christus verschenen en geopenbaard is.

De hoogste openbaring Gods en van Zijn wezen is Christus. De weg tot zaligheid is Christus.

De Apostel noemt twee dingen of openbaringen van 's menschen zijde, die van 's menschen vatbaarheid voor het genot der zaligheid blijk geven: met den mond belijden en met het hart gelooven.

Opmerkelijk, dat hier belijden voorop gaat, terwijl toch de meest algemeene regel in de leer der Schrift is: gelooven èn belijden. We hebben wel in te zien, dat de Apostel hier niet voorop plaatst de eisch des geloofs als daad des menschen, maar een beschrijving geeft van een gesteldheid inwendig bij den mensch, die hij uitspreekt als overtuiging door het gepredikte Woord en waardoor dan zijn geloof des harten openbaar wordt.

God heeft Jezus Christus uit de dooden opgewekt. Dat feit is het toppunt van Gods zaligmakend werk. Door de opwekking uit de dooden heeft God Zijn zegel gezet op alles wat Christus gedaan had in Zijn leven en sterven, Hem op krachtige wijze als Zijn Zoon verklaard en Hem verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker. Ieder, die van dat werk Gods overtuigd is en die overtuiging in belijdenis uitspreekt, omdat hij met het hart gelooft, wordt zalig — zalig reeds nu en eeuwig zalig.

Dit *is* zoo en *kan* zoo zijn omdat het Gods werk is.
Zoo spreekt het geloovig hart. N. v. B.

LEVENSINHOUD.

Referaat, gehouden op de Jeugdsamenkomst 11 Juli j.l. te Hengelo, door Ds. A. P. Barendregt.

De Noordsche schrijver Anker-Larsen bespreekt in zijn boekje, »Van het werkelijke leven«, het leven als feit. Hij zegt o. a.: Het leven is op zichzelf zoo iets groots en verhevens, dat wij ons moeten afwennen in de eerste plaats te vragen, wat produceert dat leven, maar in de eerste plaats past ons een aanbiddende beschouwing van het leven zelf.

In deze woorden ligt een waarheid. De boom is meer dan de vrucht, maar een goede boom wordt toch aan zijn goede vrucht gekend. Zoo is het leven ook meer dan zijn inhoud, in zooverre als men zonder leven van geen levensinhoud kan spreken, en naardien elk leven zich een inhoud schept. Maar een leven is dan eerst goed als het een goeden inhoud heeft.

Vooral het jonge hart vraagt naar levensinhoud. Jonge menschen staan nog open voor het leven en we kunnen ons bijna geen jongeling of jongedochter indenken, die in het voor hun liggende leven niet iets groots zouden willen tot stand brengen. Natuurlijk is het begrip groot relatief. Wat het voor den een is, is het niet voor den ander. Maar het verlangen naar een degelijke levensinhoud, het nauwlijks tevreden zijn, met dat waar men in leeft, is algemeen. Deze zucht naar het grootsche is niet het minst sterk onder de geloovige jongelui. In de wereld treft men wel menschen aan, die al op jeugdigen leeftijd zoo in de materie (het stoffelijke) verstrikt zijn, dat hoogere behoeften hen schier vreemd zijn. Maar wiens hart geraakt is door een vonk van 's Heilands liefde, die weet dat de aarde geen bevredigende levensinhoud vermag te verschaffen. De wereld niet in haar schijn-schoon en glans en comfort, maar ook niet de wereld in haar alledaagsche kleedij waarin men werkt en ploetert.

Toch is het voor de geloovige jeugd ook nog lang niet gemakkelijk zichzelve van een goede levensinhoud te verzekeren. Menig jong Christenleven lijdt hier schipbreuk en wordt straks een leven, dat misschien uiterlijk wel in de rechte banen blijft, maar 't is innerlijk vol van koude materie en 't wordt niet ten zegen.

Wat is een goeden levensinhoud? en hoe komen wij er toe? Ziedaar een tweetal vragen wier beantwoording voor velen ten zegen moge zijn.

Daar zijn drie dingen, die in verbinding met elkander een goeden levensinhoud vormen. L i e f h e b b e n, w e r k e n en l ij d e n. Een leven dat van deze drie vol is, is niet alleen niet tevergeefs, maar heeft zich ook als *leven* heerlijk ontplooid.

Met opzet noem ik eerst liefhebben, omdat het al of niet liefhebben die beide andere bepaalt. Liefhebben van den naaste is niet mogelijk zonder verbinding met God in Christus Jezus. In het gewone leven geldt veel voor liefhebben, wat het toch in waarheid niet is. Daar zijn genoeg z.g.n. philanthropen, die de idee, welke zij over de menschen hebben, verzorgen. Maar de menschen met hun nukken en grillen, de menschen in hun onbetrouwbaarheid, met hun lage berekening ten slotte toch niet liefhebben.

Als ik zelf niet een mensch was zou ik het niet durven zeggen, maar nu wel. De mensch met al z'n hoogen dunk over zichzelf is een door en door onbetrouwbaar en arglistig wezen. Dat lief te hebben. Zijn welzijn te zoeken, te zoeken, ten koste soms van eigen welzijn, zijn geluk te bevorderen met het uitzicht ondank te oogsten; zie dat is zoowat liefhebben.

Jezus deed het. Ons roept Hij toe Hem na te volgen. Maar dat navolgen beteekent voor ons even zoo goed het kruis dan het gaan van Hem, Hem het kruis bracht.

En daarom kunnen wij niet liefhebben zonder voortdurend met Hem in gemeenschap te zijn. Zijn gemeenschap geeft ons liefde in het hart. Liefde die meer is dan sympathie, die de teleurstelling verdragen kan en die ons leven vult met een inhoud die blijft; want de liefde blijft, en wat uit liefde tot Jezus en door Jezus' liefde gedaan wordt, dat blijft bestaan.

Werken geeft ook levensinhoud. Natuurlijk bedoel ik niet 't eerste het beste werk, ofschoon het waar is, dat elk eerlijk werk meer voldoening geeft dan elk oneerlijk genot. Maar ik bedoel het werk, dat regelrecht door de liefde tot God en den naasten gedaan wordt. Werken is eigenlijk de praktische zijde van liefhebben. De beweging, die wij liefhebben noemen, geschiedt in ons binnenste. Maar werken is, dat onze handen door de liefde beheerscht, nu ook datgene doen, wat den ander helpt. Dat onze voeten snel zijn om te loopen tot hun heil, zonder dat men met zichzelve tevreden is, in een omgekeerden zin v. h. woord. Zóó zal een ieder, die zich onbaatzuchtig, uit liefde voor den naaste, heeft ingespannen, het heerlijk bevredigend gevoel en bewustzijn hebben, dat het oog v. d. Heiland met welgevallen op hem neerziet. Rom. 12 is ook voor jonge Christenen noodig in acht genomen te worden. Onze lichamen moeten wij stellen, niet om er modepoppen van te maken die er uitsluitend maar zijn om er wat kleeren aan te vertoonen, ook niet om kleine krachtmachines van te maken, door overdreven sportsbeoefening; maar ze moeten stellen tot Gode welbehagelijke offeranden. Eigen genot en genoegen vergetend om werkelijk een dienst te worden, een hulp in 't leven van anderen.

Dat dat niet zonder lijden afloopt is duidelijk. Eerstens het lijden van het zichzelf verloochenen, iets waarvan ons genotzuchtig geslacht zich afwendt. En toch wie niet zijn *KRUIS* opneemt en Jezus navolgt, is Zijn discipel niet. Dan het lijden dat er is in het miskend worden in zijn bedoelingen. De menschen meenen zoo licht, juist omdat liefde sporadisch is, dat een liefh. mensch bemoeizuchtig is. Soms lijkt het ook zoo. Dan is het soms lijden, het te verdragen. Nog ander lijden ontstaat als men er toe komt uit liefde schuld op zich te nemen. Als men b.v. uit liefde eens echt hard moet zijn, zooals een zwemmer een drenkeling afstoot tot het tijd is hem te helpen. En toch al deze dingen zij bouwen het vak van ons leven vol met mooi goud en zilver en glanzende steenen, die ten licht zijn van menschen, en tot heerlijkheid van God en ons blijvend d. i. eeuwig geluk geven.

Natuurlijk kan ik hier maar aanduidingswijze van deze dingen spreken. Mocht iemand uwer zeggen, dat is tenslotte niet anders dan praktisch Christendom, dan vraag ik, had u dan iets anders verwacht? Laat ons staan naar echten, zegenenden en bezaligenden levensinhoud!

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Aan de Arnon.

Num. 21 : 11—24; 25 en 31 : 8*b*.

Les voor Zondag 25 Aug. 1929.

In deze les volgen we eerst de Israëlieten op hun tocht om het land der Edomieten (zuidwaarts en dan weer noordwaarts, een weinig naar 't noordoosten) en der Moabieten. Maar dat wil niet zeggen, dat we probeeren, de vrij duistere spreuk uit »het boek van de oorlogen des Heeren« te verklaren (14, 15), of het lied, dat er bij een put gezongen werd (17, 18), of dat we ons zouden vermoeien over de ligging van Mattana, Nahálïël en Bamoth. Neen wij spreken alleen maar van de reis zonder meer, en wie een kaart ter beschikking heeft, die wijst de route natuurlijk even aan. Eén zaak moet verteld worden van die reis. Bij het trekken langs de grenzen kocht Israël, wat het noodig had, eerst van Edom, toen van Moab. Noch de Edomieten, noch de Moabieten hadden van Israël iets te vreezen. Het eerste vernamen we reeds in de vorige les; voor het tweede leze men Deutr. 2 : 8, 9. Zoo zijn we in een wip ten oosten van de rivier de Arnon, en daar blijven we een poosje.

Nu was er voor Israël geen gelegenheid meer om door woestijnland te trekken. De reis moest voortgezet worden door bewoonde streken, en wel door het land der Amorieten. De koning woonde te Hesbon en heette Sihon. Reeds waar de Arnon naar het westen ombuigt begon Sihons gebied. Vroeger behoorde het land ten noorden van de Arnon ongeveer tot tegenover Jericho aan Moab, maar Sihon was in een oorlog den Moabieten de baas geweest en had een groot stuk van hun land geannexeerd. Laat ons maar niet vertellen, wat zij zeiden, die oudtijds spreekwoorden gebruikten (27—30).

Vertel van het verzoek van Israël aan de Amorieten en het gevolg, 21—25. Dat was dus het eerste land, dat de Israëlieten in bezit namen. 't Behoorde niet tot het eigenlijke beloofde land, want dat lag tusschen de Jordaan en de M.zee. Men kan het beschouwen als een meevallertje voor Israël.

Bij het bezetten van het land kwamen Israëls soldaten natuurlijk ook naar het noorden, bij de grenzen van Baran. De koning van dat land heette Og. Hij was een reus, zie Deut. 3 : 11. Ook met Og kwam het tot een botsing, die uitliep op de overwinning van Israël. Ook dit land werd door Israël in bezit genomen.

Balak, de koning der Moabieten, had met angstige spanning de overwinningen van Israël gevolgd. Volgens Gods nadrukkelijk bevel aan Mozes had Balak niets te vreezen, maar hij vreesde toch. En al peinzende, wat hij toch doen moest, kwamen zijn gedachten op Bileam, een eigenaardige man, een vreemde man. Soms zou men denken, dat hij een vroom man was, en dan weer zou men denken, dat hij een echte toovenaar was, bereid om voor geld alle mogelijke duistere dingen te doen. Ik houd hem voor een heiden, die van het zinlooze van den afgodendienst overtuigd was, den eenigen God kende maar in zijn geldzucht gevangen werd gehouden. Men treft soms van die menschen, die meer licht schijnen te bezitten, dan hun omgeving, die den weg weten en hem toch niet bewandelen, omdat zij a. h. w. in hellestrikken gebonden zitten. Zoo beschouw ik Bileam. En daarom treffen mij in zijn geschiedenis altijd zeer hfst. 23 : 10*b* en 31 : 8*b*.

Indien de brs. en zsts. mijn beschouwing over den persoon van B. kunnen deelen, dan zal het niet noodig zijn dat ik over de rest van de les uitvoerig schrijf. Nadat eerst Balaks gedachten en plannen en daarna Bileam aan de klas zijn voorgesteld, laat gij Balak zijn boden zenden. Ofschoon het een groote reis is naar Pethor aan de rivier (Eufraat), is het in de vertelling maar eventjes. En dan begint reeds het gesprek, 7 en 8. Men merkt, dat Bileam Jehovah *vreesde*. Hij wilde wel gaarne Jehovahs volk vloeken voor geld, maar hij durfde het niet best aan. Bileam wilde een nacht tijd hebben om Gods wil te weten. Kon hij dan niet begrijpen, dat God niet kòn willen, wat hij begeerde te doen? — — Werkelijk kwam God hem Zijn wil duidelijk maken. Wat er volgde is duidelijk.

Dat Bileam voor de tweede keer nog weer behoefte had om Gods wil te verstaan, teekent hem nog duidelijker — of hij moet God heelemaal gelijk gesteld hebben met de geesten, die over het heidendom heerschen! Dan is hij niets dan een heidensch toovenaar geweest.

Bij het uitwijken van de ezelin bedenke men, dat de wegen niet tusschen slooten lagen. De ezelin kon waarschijnlijk zoo maar uitwijken.

De tweede keer schijnt er flink wat ruimte te zijn geweest, zoodat de ezelin nog passeeren kon; tevens is hier een bewijs, dat de engel liever niet dooden wilde.

De ontmoeting met Balak, de offeranden en de profetieën kunnen kort verteld, gedeeltelijk gelezen worden. Ik vestig eventjes de aandacht op 31 : 8*b*, Bileams dood. Bileam schijnt wel op weg te zijn gegaan naar Pethor, maar bij de Oostelijke van de Amorieten wonende Midianieten te zijn gebleven. Bij gevechten tusschen de Israëlieten en de Midianieten is hij gedood.

K. R.

Jaarverslag 1928-'29, Vereeniging „VOORZORG".

Geachte afgevaardigden en belangstellende gasten.

Indien niet een der bepalingen van ons huishoudelijk reglement voorschreef, dat uw secretaris in de jaarvergadering een verslag moet uitbrengen van den toestand der Vereeniging, zou zulks wel eens achterwege kunnen blijven.

Immers daar valt naar het schijnt zoo weinig voor; doch het spreekwoord zegt, kleine oorzaken hebben soms groote gevolgen; groot moet hier niet altijd in den zin van goed gedacht worden, want goed is groot, omdat het goede uit *God* is.

De Vereeniging is zoo klein, slechts 17 geünieërde Gemeenten nemen aan haar arbeid deel; zoodat er niet zooveel voorvalt.

Met genoegen kan gemeld worden dat de uitkeering aan de Gemeente te *den Haag*, ten behoeve van haren oud-Voorganger, geregeld kon plaats hebben.

De overige Voorgangers van de aangesloten Gemeenten, bleven allen tot hun arbeidstaak gespaard.

In de jaarvergadering 1928 werden de aftredende bestuursleden de brs. A. DIJKSTRA en C. J. LOUW herkozen.

Het rapport met voorstellen door uwe commissie in 1927 benoemd, voor statuten-herziening, werd op de jaarvergadering behandeld en met bijna algemeene stemmen afgewezen.

Aan het besluit op de zooeven genoemde vergadering genomen, om mede in verband met het feit van VOORZORG's 15-jarig bestaan (3 September), in al de Gemeenten een coll. voor »VOORZORG« te houden, bleef niet zonder resultaat.

Verscheidene Gemeenten gaven daaraan gehoor; de Penningmeester zal u zoo aanstonds die Gemeenten noemen met de bedragen, die van haar binnen kwamen.

Hoewel niet al de geünieërde Gemeenten aan de uitnoodiging van »VOORZORG« gehoor gaven, stemde het ons toch tot blijdschap dat door zoovelen medeleven werd betoond, en bereid waren ook hun penningen bij te dragen tot het doel dat »Voorzorg« beoogt en waardoor aan br. van Beek de uitkeering en nog eenige reserves kon worden geboekt.

De Gemeente te HAULERWIJK kwam dit jaar in het bezit van een Voorganger. Overigens had er geen veranderingen plaats.

In het Kerstnummer, waarvan duizende exemplaren verspreid werden, werd bij advertentie de aandacht op »VOORZORG« gevestigd en voor een Kerstgave aanbevolen.

Met leedwezen moet vermeld dat het lid, de Gemeente te ROTTERDAM — een onzer voornaamste handelssteden en met veel internationaal verkeer — werd, ondanks de hulp van de Gemeente te den Haag, die daartoe onvoldoende is gebleken, opgeheven.

Volgens de laatste vermelding in de statistiek telde zij 24 leden.

Mede is te betreuren dat dit jaar geen nieuwe leden tot het fonds toetraden, aangezien toch vele niet-aangesloten gemeenten bij eenig medeleven en medegevoel, wel konden vermoeden dat de Voorganger der Gemeente te DEVENTER (die bijna 70 jaar oud is), de arbeid wegens lichaamszwakte zou moeten staken, en een langer aanblijven de Gemeente niet ten goede zou strekken: die Voorganger br. K. Kuipers heeft toch vele Gemeenten als reizend Prediker en anderszins gediend.

Helaas slaagden de pogingen in de 15 jaar van ons bestaan, om al de Gemeenten in »VOORZORG« op te nemen, gedaan, niet bij allen.

Deels om finantieele redenen, deels om de beginselen die aan »VOORZORG« richting en leiding hebben gegeven.

Waren er bij de oprichting 7 Gemeenten, we zijn gegroeid tot 18, doch door de opheffing van ROTTERDAM thans tot 17 Gemeenten van de 30 geüniëerden.

Ondanks het verlies van de Gemeente Rotterdam (24 leden), ging het aantal leden der deelnemende Gemeenten met 87 of ruim 5.3 °/₀ vooruit, en door 1727 Baptisten f 863.50 voor het fonds werd opgebracht.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

47

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na aanvankelijke voorspoed kwam er groote tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot werkelijke bekeering en begon een nieuw leven. Zijn welvaart nam nu hand over hand toe. Verschillende kinderen waren reeds getrouwd en nu vierde men de bruiloft van Martha, die trouwde met Albert Landman.

's Middags moest vader Zandberg voor een kring belangstellenden vertellen van zijn kinderen.)

»Zandberg, het is toch allemaal heel anders geworden sinds dat wij kwamen, nietwaar, en toen wij zoo blij waren, dat wij een paar kippen kregen«, herinnert hem een oude reisgenoot.

»Anders op de farm en anders in het hart«, zeide plechtig een broeder in Christus en legde den bruiloftsvader de hand op den schouder.

»En daar is 't ook anders geworden«, zegt nog een ander. Men luistert.

»Dat moet een kafferbruiloft zijn«, verklaart iemand.

In de verte beluisterde men een helder gezang.

»Ja, ja, Bambani, die vroeger speelkameraad van Willem was, viert heden ook bruiloft. Pas voor vier weken is hij op school klaar gekomen en een »Mfundis« geworden. De zwarte dominé's behoeven geen tien tot zestien stuks vee voor hun vrouwen te geven. Daarom kan hij nu ook wel direct bruiloft vieren«, zoo gaat het gesprek verder.

De bruiloftstoet der kaffers moest nu wel dichterbij komen, want het gezang werd veel duidelijker. De eigenaardige, niet juist leelijke rhythmus kon men steeds beter volgen, ook het regelmatige handenklappen daarbij was steeds beter te hooren en tenslotte zelfs het eigenaardige gebrom, dat vooral de »rooden« lieten hooren.

Zoo op het gehoor af moest de optocht al tamelijk dicht in de nabijheid gekomen zijn, toen vader Zandberg voorstelde: »Laat ons naar buiten gaan. Zij komen dicht aan onze deur voorbij. En Bambani is het waard, dat wij hem gadeslaan. Hij zal nog veel goeds voor zijn volk kunnen doen. En het zal hem aanmoedigen als hij ons ziet.«

O, wat zagen de kafferbruiloftsgangers vreemd op, toen zij zagen, dat de bruiloftsgasten der blanken, met het bruidspaar in hun midden, naar buiten kwamen om hen te begroeten! Zulk een ongewone vriendelijkheid bracht hen in groote geestdrift. Het

Aantal leden der aangesloten Gemeenten.	1928	1929	Idem niet aangesloten.	1928	1929
Amsterdam	124	127	Arnhem	28	28?
Apeldoorn	61	64	Drachten	32	35
Delfzijl	87	83	Eindhoven	27	50
Deventer	84	88	Em.-Erfsch.veen	165	168
's-Gravenhage	181	202	Foxhol	55	48
Haarlem	119	131	Groningen	458	469
Harlingen	101	103	Heerlen	38	40
Haulerwijk	67	62	Hoogezand	99	96
Heeg	23	23?	Muntendam	158	164
Hengelo (O.)	289	358	N. Weerdinge	257	258
Hoorn	32	29	Stadskanaal	289	296
Leeuwarden	65	65	Vriescheloo	94	95
Nieuwe Pekela	97	98	2e Exloërmond	127	122
Sneek	103	106			
Stavoren	72	77			
Utrecht	52	55			
Workum	59	56			
	1640	1727		1827	1869

Hoewel in de Vereeniging niet veel zaken aanhangig kwamen, werden toch buiten »Voorzorg« om, de belangen van rustende en invalide Voorgangers niet geheel uit het oog verloren.

Immers in de Voorgangers-conferentie werd een commissie benoemd om met »VOORZORG« te correspondeeren, zooals in DE CHRISTEN no. 2051 werd kond gedaan.

30 Mei j.l. kwam het eerste schrijven van die com. in, met verzoek u dat schrijven in deze vergadering voor te lezen, wat zoo aanstonds kan geschieden.

Om meer dan een reden is deze vergadering gewichtig te noemen:

Zooals op het oproepingsbriefje vermeld, vraagt de Gemeente te *DEVENTER*, wier Voorganger br. K. KUIPERS 1 Juni eervol emeritaat werd verleend, op hoeveel steun zij mag rekenen, ingaande 1 Januari 1930.

Tot dien tijd doet zij geen beroep op het fonds. We hebben gelukkig geen bepalingen in ons statuut of huishoudelijk reglement die, wanneer binnen een zekeren tijd geen gebruik op het recht van uitkeering wordt gemaakt, dat recht vervalt.

Neen, ten allen tijde kan men een beroep op het fonds doen om uitkeering.

Stel we hebben aan iemand uit te keeren waaraan al het geld voor uitkeering beschikbaar opgaat, dan kan zoo iemand terwille van een ander tijdelijk van uitkeering afzien, totdat ruimere middelen hernieuwde uitkeering toelaten.

Aantal stemmen der Gemeenten die bij Voorzorg en niet bij Voorzorg zijn aangesloten.

Bij Voorzorg:	Niet bij Voorzorg:
58 à 59 stemmen.	48 à 49 stemmen.

Dus indien Voorzorg de zaak zou willen forceeren, en maken de verplichting dat alle geüniëerde Gemeenten lid van Voorzorg moeten zijn, kan men met een voorstel ter vergadering komen, en we halen het er door.

Wanneer we dit zouden doen, moeten we geheel van gedragslijn veranderen. Het komt ons voor dat dat niet gewenscht is. Niet door dwang moet men aller medewerking verkrijgen. Maar hoopvol wachten totdat de beginselen van Voorzorg bij ieder een goede plaats heeft gevonden.

---

zingen en handklappen werd hoe langer hoe levendiger. — De »roode« meeloopers, die voorzeker wegens het christelijke bruiloftsfeest niet gekomen zouden zijn, maar enkel verschenen waren, daar zij dachten, dat bij een Mfundisbruiloft minstens twee ossen en zes tot acht schapen geslacht waren, zij schenen het eeren van hun ras toch ook te verstaan. Zij stampten en bromden daarbij, alsof zij een aardbeving wilden veroorzaken.

En toen zij juist tegenover de ingang van het huis gekomen waren en het negerbruidspaar zich van hun zetels op den ossenwagen verhief en Bambani met de hooge zijden in de hand met zijn bruid een diepe buiging voor de blanken maakte, toen werd de blijdschap der kaffers haast een verwarrende ongebondenheid. Hoe straalden die negeroogen en het geheele gezicht met de blinkende rijen tanden! Zoo konden er slechts menschen uitzien, die buiten zichzelf van blijdschap geraakt waren!

Het was nu acht en twintig jaar geleden, dat Zandberg bij de Transvaalsche Boeren had gewerkt en kleine Willem zijn moeder toegeroepen had: »Moeder, moeder, een zwarte jongen en hij heeft heelemaal geen hemd aan. En nu was er uit dit kleine, naakte heidenknaapje, wiens vader met zijn drie vrouwen nog vast en diep in alle gruwelen van het heidendom leefde, een zendeling geworden, die tot groote verwachtingen rechtvaardigde. Door den invloed van Zandberg was hij eerst als herdersknaapje door de zending aangenomen en daarna was hij onder den invloed van het evangelie gekomen. Men had een heel goede begaafdheid in hem ontdekt en hem daarom een goede opleiding gegeven.

En nu zou hij straks met vreugde de heilsboodschap van Jezus aan zijn volk verkondigen. God zij gedankt ook voor de verandering bij onze donkerkleurige medemenschen!

Er werd in huis nog lang gesproken over de toestanden, dat het bij de landverhuizers zooveel anders en beter geworden was en ook bij de inboorlingen, de verschillende negerstammen.

Spoedig werd het koeler, de avond naderde snel. Algemeen betreurde men het, dat de uren op den bruiloftsdag geen 120 minuten telden. Maar er was niets aan te doen. De meisjes en de vrouwen zochten hun mantels, doeken en hoeden bijelkaar; de ruiters en de koetsiers lieten nog een bos gras voor de paarden snijden. De kafferjongens moesten de ossen bijeendrijven en reeds kwam men bijelkaar om de laatste toespraak te hooren. Het orgel speelde enkele liederen, die door de reeds aanwezigen meegezongen werden.

(Wordt vervolgd.)

Samenstelling van het Bestuur op 30 Juni 1929:

J. G. OLIJSLAGER,	1ste Voorzitter,	aftr. 1929.
A. DIJKSTRA,	2de „	„ 1931.
C. J. LOUW,	1ste Secretaris,	„ 1931.
P. MOSTERT,	2de „	„ 1929.
S. HOUKES,	Penningmeester,	„ 1930.

En hiermede brs. is ons verslag gegeven en sluiten we met de wensch dat deze vergadering dienstig mag zijn voor het doel dat Voorzorg nastreeft.

HET BESTUUR.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

EEN PREDIKING DER NATUUR.

Achter in den tuin zat ik in een ruststoel, heel kalmpjes. Ik zat te genieten van de natuur, die hier in Vriezchelo 's zomers heel mooi kan zijn. De stilte rondom en de zomersche pracht alom, ze bleven niet zonder uitwerking op mijn gemoed en mijn geest.

De natuur spreekt tot een ieder, die heel stil kan zijn en kan luisteren naar haar gefluister, naar haar zachte melodieën. Ze spreekt tot een ieder, voor wie de sprake der natuur niet hetzelfde is als onverstaanbare klanken. Welk een harmonie, welk een rijkheid en majesteitelijke schoonheid biedt het rijk der natuur de aardbewoners aan! 't Is alles even grootsch! Het doet ons denken aan Hem, Die alles zoo wijselijk heeft geschapen en in dat alles Zijn vaste wetten heeft gelegd.

De Schepper is tevens ook de onderhouder en de Bestuurder! Hij, Die schept, onderhoudt ook het geschapene en doet dat door middel van wetten, uitgedacht door de Opperste Wijsheid.

Maar genoeg daarover. Het was niet alleen aan deze dingen, dat ik dacht. o neen! Mijn gedachten hielden zich ook bezig met onze jeugd en met ons jeugdwerk.

Men denkt dan aan den arbeid, die verricht wordt door en voor de jeugd; men denkt aan onze jonge menschen, die de Meester hebben gevonden en die in Hem gelooven als de trouwe Leidsman van hun jonge levens. Men verheugt zich over hun levensoptimisme en men hoort gaarne hun blijde levensuitingen. Hoe spontaan wordt niet het lied der overwinning, het lied des geloofs, gezongen! Men denke slechts aan de groote jeugdsamenkomst dit jaar in aansluiting aan de Unie vergadering te Hengelo gehouden. Welk een zegen kan er toch van de jeugd uitgaan in onze gemeenten!

Of ben ik misschien àl te optimistisch in mijn beschouwingen? Het mag zijn. Wellicht komt het daarvan, dat ik zelf ook tot onze jeugd en jeugdwerkers behoor. Maar vergeef me dan mijn àl te optimistische gedachten over en voor de jeugd. Dit weet ik wel, men kan de dingen ook te zwart zien en wel zóó, dat men totaal geen lichtvlekken meer ontwaart. Maar dan blijft er altijd nog de vraag, waar men de fout heeft te zoeken, in ons oog d. w. z. bij ónszélf of in het voorwerp dat ons oog waarneemt.

Hoe het ook zij, de natuur verstaat het ons voor een wijle te onttrekken aan het alledaagsche van het gewone leven, ons te ontheffen van den last, die er drukt op onze schouderen en onze gedachten opwaarts te voeren naar hoogere sferen, zoodat men zich gaat gevoelen als in een andere wereld levende, zóó, dat het kleine ons werkelijk klein wordt en het groote groot. Een prediking der natuur te beluisteren kan ons niet anders dan ten goede komen.

Evenwel, we willen onze oogen niet sluiten voor de soms maar al te ruwe werkelijkheid; voor de harde levensnoodzakelijkheid; voor de feiten, waarvoor we wel- of niet-willens worden geplaatst. Ook willen we niet blind zijn voor de tijdstroomingen, met als oorzaak daarvan de tijdgeest. Ook onze eigen gebreken willen we niet ontkennen.

Toch kan het geen kwaad, wanneer wij jonge menschen ons oor eens leenen aan de natuur en gaan luisteren naar wat zij ons wil zeggen.

De natuur is altijd bezig tot de menschen te spreken. En ze doet dat altijd weer op een haar eigen, op een haar ingeschapen wijze. Altijd weer weet ze te boeien door haar duizenderlei variaties in geur en tint en kleur. Betooverend zijn haar schoone beelden. Ze wordt niet moede, om het menschenkind te wijzen op het schoone; op het edele en op datgene, wat hem verheft uit zijn dagelijksche bezigheden.

Hoe menigmaal heeft Jezus niet zijn beelden uit het rijk der natuur genomen, om de menschen te wijzen op de hemelsche dingen, op het ééne noodzakelijke. Luister, hoe Hij spreekt van de vossen, die holen hebben; hoe Hij met een tinteling in het oog spreekt over de leliën des velds en hoe Hij gewaagt van de landman, die bezig is zijn zaad aan de schoot der aarde toe te vertrouwen. Alleen reeds de bergrede en de gelijkenissen van onzen Heer doen u overvloedig zien, dat Jezus gaarne heeft geluisterd naar de prediking der natuur, en dat Hij het gehoorde meesterlijk weet te gebruiken in Zijn eigen prediking.

Is het een wonder, dat Zijn tijdgenooten tot de bekentenis kwamen, dat nooit iemand gesproken had als de profeet van Nazareth?

Ja, ongetwijfeld — veel heeft de natuur ons te zeggen. Ze helpt ons om ons eigen wereldje eens voor een poos te vergeten; ze maakt ons duidelijk, dat niet wij het middelpunt zijn van het gansche heelal. Wanneer de sluier van dat wonderschoone tooverland ietwat wordt opgelicht, dan gaat men iets vermoeden van de groote schepping Gods, van de nog vele ongekende werelden rondom ons en tevens . . . . van de diepste nog ongekende diepten van ons eigen hart. Overal een niet-kennen en een nogniet-weten.

„Wie kan zijn eigen hart vertrouwen; zijn hart zoo vol arglistigheid?" Alles wat van ons is, speelt ons nog dikwijls parten in ons dienen voor den Heer. En dan is de harmonie zoek; de verbinding is verbroken; de innerlijke kracht, ze ontbreekt.

Harmonie met den levenden Christus is noodig, zal ons leven waarde en inhoud krijgen; zal de eenheid met en in Christus tot stand komen. En wanneer ons leven harmonieert, overeenstemt met de wil van de Allerhoogste, dan zal ook tusschen ons en onzen mede-christen harmonie ontstaan.

We willen niet vergeten, dat harmonie tusschen volkomen gelijke wezens zinloos is. De voorwaarde voor harmonie is verschil, verscheidenheid, is wezensongelijkheid!

En dan — welk een rijkdom en majesteitelijke schoonheid spreidt de natuur ten toon! Grootsche en verheven gedachten liggen aan dat alles ten grondslag.

Heeft dat alles ons niets te zeggen? Zou *die* God, die aarde en hemel schiep, die op die aarde en in de wateren plant en dier deed ontstaan — zou die God den naar Zijn beeld geschapen mensch niet met eer en heerlijkheid en macht willen bekleeden? Laten we niet te gering denken van onzen God, die wolken, lucht en winden wijst spoor en loop en baan!

En zoo is het, we hebben meestal geen oog voor Gods

daden, voor Zijne macht en majesteit. We gaan dan door het leven met het hoofd voorover gebogen; we zien niets van de verheerlijkte Persoon van Jezus Christus; we zijn zoodoende slechts aanschouwers van onze „eigen heerlijkheid" en verspillen onze kracht met pietleuterige dingen.

Maar zoo mag het niet zijn. God, Die Zijne grootheid in het heelal heeft geopenbaard, wil in het menschenkind wonderen van genade verrichten en bovenal Zijne kinderen aangorden met kracht „uit den hooge". Hij wil in Zijn kind wonen en werken tot eer van Zijn naam.

En tenslotte — nog een laatste gedachte.

In de natuur liggen vaste wetten, die gehoorzaamheid verlangen en geëerbiedigd willen zijn. Hierbij denk ik aan een woord van den Duitschen theoloog Schlatter: „Man beherrscht die Natur am besten, wenn man sie gehorcht", d. i.: „Men beheerscht de natuur het beste, wanneer men haar gehoorzaamt".

En zoo is het ook met onze jeugd en met ons jeugdwerk. Zal onze jeugd zich normaal ontwikkelen en zal ons jeugdwerk bloeien, dan heeft men te letten op de haar ingeschapen wetten. Van forceeren mag geen sprake zijn.

Men moet deze wetten eenigszins kennen. Men moet de jeugd zoo dicht mogelijk naderen, en niet op een afstand — desnoods met een verrekijker in de hand! — blijven staan. Beoordeeling der jeugd vereischt kennis van zaken.

Zal ons jeugdwerk zich in de toekomst steeds meer gezond ontwikkelen, dan mag men het werk niet forceeren, maar men moet komen tot een begrijpen, tot een meeleven èn een mee bidden, dat de levende Heiland ons make tot ware volgelingen, met een warm hart voor de jeugd.

Waar leven is, daar is groei. Leven openbaart zich.

Deze dingen en nog veel meer kunnen we van de natuur leeren.

V. L. DE HAAN.

De eenheid in de gemeente.

Opstel geleverd op de Bondsdag van de Friesche gemeenten, gehouden te Sneek.

Als de natuur spreekt, . . . zwijgt de mensch . . . als hij tenminste de taal der natuur verstaat. Hoevele menschen zijn er niet, waaronder helaas ook nog Christenen, die niet de stem van een Almachtigen Schepper vernemen in de werken Zijner handen. Welk een heerlijke zegen kunnen wij als Christenen echter ervaren, wanneer wij ons geheel oplossen in 't aanschouwen van Gods machtige werken, maar wij zijn dikwijls verblind door al de dingen, welke van deze aarde zijn. Het stof van een wereld van zorg en smart heeft onze oogen menigmaal verontreinigd, zoodat wij 't schoone, 't majestueuze van de natuur niet zien.

Terwijl ik nadacht over wat ik wel zou kunnen schrijven over de eenheid in de gemeente, kwam er een beeld voor mijn geest, een herinnering aan een eens ervaren oogenblik van heerlijke gemeenschap met mijn God. Ik kan dan ook niet nalaten als inleiding u dat beeld voor de oogen te stellen, opdat ge met mij moogt gevoelen, welk een invloed de harmonie, de éénheid op alle gebied in ons leven, op o n s gemoed heeft.

—o—

Ik stond op 't erf van een landelijk boerenhuisje op den top eens heuvels, nabij een klein dorpje.

Geheel de natuur ademde rust; stil was 't . . . en die kalmte in de omgeving daalde als een verkwikkende regen ook neer in mijn ziel. De zachte, heel zachte zomerkoelte klonk mij als muziek in de ooren.

De helling van den heuvel was gelijk een kostbaar tapijt, sierlijk geteekend en harmonisch gekleurd door 't geel, groen en roodbruin der zacht golvende korenakkers.

Aan den voet van den heuvel stonden enkele boerenhofsteden half voor mijn oogen verborgen in de omringende boomen; en verder, daar waar de helling reeds weer eenigen tijd was overgegaan in vlakke weilanden, lag 't meer . . . rustig en stil. Een enkele rimpeling plooide hier en daar de oppervlakte van 't water, en een eenzame roeier liet met de riemen een regelmatig getik hooren, hetwelk in verband genomen met 't wegstervende geratel van een boerenwagen, één geheel vormde. Achter dit alles, aan den horizon, vormden zwarte bosschen een afsluiting. Door niets belemmerd in de ruime lucht verhieven de boomen hun kruinen naar den hemel; gelijk de bergen waren ze; dan weer klommen ze hoog hemelwaarts, en dan weer lager, maar een hoogen wal scheen 't mij, en mijn oog kon niet verder zien.

Nog meer zou ik kunnen schrijven over dit heerlijke van de natuur; over de ondergaande zon, die de geheele westelijke hemel in een roode gloed kleurde, over de schittering van de stralen in de ruiten van de boerenhofsteden; over enkele kinderen welke zich zoo vredig en stil vermaakten op een mullen zandweg. Maar ik wil eindigen, om tot 't onderwerp terug te keeren.

De kleuren van 't huisje, op welks erf ik stond, had ik in overeenstemming gebracht met de omgeving, en 'k stond juist te denken welke kleur ik nog zou gebruiken om hier en daar nog iets af te zetten, toen de harmonie in de natuur mijn aandacht trok, en mijn oogen geopend werden voor 't heerlijke in de omgeving. Ik kon dan ook niet nalaten in stille aanbidding mijn God te danken voor deze zegen, welke mij rechtstreeks van Hem geschonken werd in de aanschouwing van Zijn machtige werken.

Maar plots . . . terwijl ik zoo heerlijk genoot van dit treffende muziekstuk, klonk er een ontzettende wanklank, een vreeselijke dissonant; . . . en mijn ziel werd bedroefd.

Waarom? . . .

De zonde . . . de dood, dat waren klanken welke 't hemelsche, 't reine van dit muziekstuk bedierven . . .

. . . Somber deed de doodsklok zich hooren en 't was, of de klanken uit de metalen mond al de schoonheid van de muziek deden verloren gaan; immers de harmonie, de eenheid werd verbroken

Ik kon niet nalaten als laatste kleur aan 't huis zwart te gebruiken. Bij alle schijn van leven doet zich toch in werkelijkheid de dood voor.

Helaas . . . in de gemeente van Jezus Christus wordt nog dikwijls een wanklank gehoord, een klank die in een oprecht liefhebbend kind van God droefheid veroorzaakt, terwijl 't voor de wereld een ergernis is. Immers de zonde brengt deze wanklanken ook in de gemeente te weeg.

De satan spant ook in de gemeente zijn strikken en tracht op alle manieren de eenheid te verbreken. Hij weet dat wanneer 't hem gelukken mocht de band der liefde, waarmede de verschillende leden aan elkaar verbonden zijn, te verbreken, hij 't vernielingswerk ten volle zou hebben volvoerd.

Wat beteekent „eenheid"? Ligt in dit woord niet de macht verborgen, de waarheid voor 't oog der wereld, de heerlijkheid bij God den Vader.

Om een doel te bereiken moeten de verschillende leden eener vereeniging eendrachtig samengebonden zijn. Als een leger wil overwinnen, moeten de soldaten 't zelfde doel beoogende, hand in hand strijden, in onderlinge eenheid zijn. Hoeveel te meer de gemeente. Zij is geen vereeniging, zij behoeft niet tegen wereldsche legers, niet tegen aardsche koningen te strijden. Neen. De gemeente is een deel van 't lichaam van Christus, zij strijdt tegen andere machten, zij heeft een eeuwigen dood gezworen aan een machtiger koning, aan een sterkere vijand n.l. aan koning Diabolus, de vernieler van de harmonie, eerst in hemelsche sferen, zooals Bunyan ons zegt in „de heilige oorlog", en later hier op deez' aarde.

Zij heeft een strijd te voeren tegen de vorst des dageraads, tegen Lucifer, de gevallen engel met z'n helsche machten. Welk een strijd, welk een verantwoording voor de gemeente. Hoe is 't noodig, in volkomene harmonie onzen Koning te volgen en voor Hem te strijden, opdat niet de satan de overwinning mag behalen.

Zeer zeker zal er in 't leger van Koning Jezus eens een dissonant in de strijdliederen worden gehoord, maar eens, wanneer Hij, de Verrezene, de Triomphator, Zijn overwinning in bezit zal hebben genomen, dan zullen de snaren der hemelsche instrumenten niet meer ontstemd kunnen worden, dan zullen er geen wanklanken meer in 't verhevene gezang der overwinnaars gehoord worden, en de zonde zal niet meer zijn . . . Daarom Jezus Christus, de Overwinnaar, door

welke wij weten kinderen van éénen Vader te zijn, en in welke wij een kracht Gods hebben om te strijden als gemeente. Hij eischt van ons, dat wij de handen in elkaar slaan, samen strijden, samen werken, samen bidden, opdat de hel en de helsche geesten mogen sidderen voor 't leger des heils aangevoerd door den Koning, die zelve hel en dood overwonnen heeft . . . (Slot volgt.)

UIT DE GEMEENTEN.

DEN HAAG. Het is ons een voorrecht, U weer eens door „De Christen" deelgenoot te kunnen maken van onze blijdschap over de genoten zegeningen. Ja, met een hart, vol dank aan God, mogen we terugzien op het verloopen tijdsbestek. De Heere heeft onzen geachten Voorganger steeds weer genade willen schenken en willen bekwamen tot zijn taak, zoodat hij met groote toewijding en liefde de gemeente mocht blijven dienen en wij Zondag aan Zondag verkwikt en gesterkt mochten worden door de prediking des Woords.

Bij al deze geestelijke verkwikkingen kunnen we, door Gods genade, nog van bizondere zegeningen gewagen. Een jonge broeder, die reeds geruimen tijd met ons saâmvergaderde, werd overtuigd van den Bijbelschen Doop en kwam tot de gemeente, met het verzoek, langs dezen Schriftuurlijken weg in haar gelederen te worden opgenomen Met volle vrijmoedigheid kon de gemeente, na zijn getuigenis op de belijdenissamenkomst, aan zijn verzoek tot opname voldoen. De plechtigheid vond plaats op Zondag 5 Mei l.l.

Twee jonge broeders volgden niet lang daarna, in gehoorzaamheid aan 's Heeren bevel. Nadat zij blijmoedig beleden hadden, Jezus als Borg en Zaligmaker voor hun ziel te hebben gevonden, mochten wij Zondag, 7 Juli, andermaal het doopvont openen. Op treffende wijze werden wij door onzen Voorganger bepaald bij de geschiedenis van den stokbewaarder te Filippi, naar aanleiding van Hand. 16. Ons kerkgebouw was tot in alle hoeken gevuld en een aandachtig gehoor luisterde naar de bezielende rede. Zou het mogelijk zijn, dat zij, die over dit Sacrament nog in twijfel verkeerden, na deze duidelijke verkondiging nog niet overtuigd waren van de noodzakelijkheid er van? De Heilige Geest zegene deze boodschap aan hunne harten, ook aan de onbeslisten in ons midden, voor wie de Evangelie-bazuin weer haar vriendelijke noodiging deed hooren. Ook wij, als leden der gemeente, hadden een gezegende ure: *wij werden nog meer versterkt in onze overtuiging.*

Hierna daalde onze Voorganger met de jeugdigen af in het watergraf. Hoe werden we, als leden van Zijn lichaam, daarna weer bizonder bepaald bij onze roeping, toen wij ons met de doopelingen en eenige gasten uit Amsterdam en Deventer mochten scharen rondom den Disch des Nieuwen Verbonds. Bij monde van Ds. Jeronimus riep de gemeente onzen gasten, ook onzen nieuwen leden, een hartelijk welkom toe. De Heere stelle onze drie jonge broeders nog tot rijken zegen in Zijn dienst! Bij zulke heerlijke mijlpalen past ons veel dank aan Hem, Die weer bewezen heeft, dat Hij, als Hoofd Zijner Gemeente, haar niet alleen in stand houdt, maar op Zijn tijd ook uitbreidt. En vanzelf klimt de vurige bede uit onze harten op: „Och, dat men op deez' eerstelingen, een rijken oogst van voorspoed zag!"

Den Haag, 14 Juli. DE VERSLAGGEVER.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. Hengelo voor Paramaribo f 50.—, zonder bestemming f 50.—; van zr. Piek f 2.50.

Vriendelijk verzocht de gelden niet meer aan mij, doch aan den nieuwen Penn. Ds. G. BOURITIUS te N. Pekela te zenden. Zijn gironummer zal later gepubliceerd worden.

A. H. ZERBST.

»VOORZORG«.

In dank ontvangen van de Gemeente Haarlem f 65,50 contributie als lid van de vereen. »Voorzorg« over t jaar 1928—1929.

De penningm. S. HOUKES.
Giro no. 134474.

Officieele mededeelingen.

Leden van de Unie-Commissie zijn:

Ds. K. Reiling, Ds. G. Bouritius, A. Dijkstra, J. v. d. Heide, Ds. A. P. Barendregt, Ds. J. Louw en Ds. J. W. Weenink.

Voorzitter is: Ds. K. Reiling
Secretaris: Ds. J. W. Weenink.
Penningmeester: Ds. G. Bouritius.

WEEZENZORG.

Bestuursvergadering
Maandag 29 Juli a.s. 's nam. $2^1/_2$ uur.
Ledenvergadering
Maandag 29 Juli a.s. $3^1/_2$ uur.
Beide in de leerzaal Bapt. Kerk Stadskanaal.

No. 2090 VRIJDAG 2 Augustus 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruit betaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.—

Advertentietarieven worden op aanvrage verstrekt door TJ. TEN HOVE, Da Costakade 47, Utrecht.

Voortrekkerslied.

Siet ons skei nou van elkander
hier op deze aardse dal;
en ons weet nie of w'elkander
weer op aard ontmoete sal,
want die dood, hij kom so ras,
vra nie, of hij kom te pas.

Op dan, mense, vrees die Here
en verag des werelds ere,
want dit is die wijse paân,
laat u nooit verlore gaan.
Og, des werelds ijdelheid
duur maar vir 'n korte tijd.

Lich ons skei nou van elkander
hier op dese aardse dal;
maar ons hoop nog eens elkander
in die Hemel weersien sal,
ewig vrij van zorg en pijn,
ewig bij die Lam te sijn.

Afrikaansch. JAN CELIERS.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Kinderbekeering.

Onder dit opschrift las ik een artikel in „Der Sendbote", een blad dat de Duitsche Gemeenten in Amerika uitgeven. Dit stukje is van de hand van br. F. W. Simoleit, ook bij velen in ons land geen onbekende. Ik geef zijn „belijdenis", zooals hij het zelf noemt, vertaald door aan de lezers van ons blad.

Reeds vroeg had ik een idee van wat zonde is. In de Gemeente scheen toen de gedachte te heerschen, dat er gemeentezonden en daarnaast ook nog verschillende andere zonden waren.

Gemeentezonden waren door de Gemeente verboden en daarom waren die de ergsten. Zij werden met uitsluiting bestraft; de andere zonden waren natuurlijk ook verboden, maar die kon men zichzelf vergeven of vergeven laten.

Wij kinderen wisten, dat tot de gemeentezonden gerekend werden Zondagsontheiliging, huwelijk met niet-Baptisten, kermishouden en dansen; ook was het niet geoorloofd blanke knoopen en kettingen te dragen, maar dat laatste gold meer voor de vrouwen. Ook sprak men wel van een »onordelijke levenswandel«, maar dat scheen niet zoo belangrijk te zijn.

—o—

Deze leer der Gemeente werd bij mij al vroeg door de stem van mijn geweten en de stem van den Heiligen Geest verdiept. Ik wist, dat ongehoorzaamheid, trotschheid, oneerlijkheid en luiheid zonde was; ook leerde ik verstaan, dat de maatstaf voor hetgeen zonde is, niet in de handen der Gemeente, maar in Gods handen ligt.

Ik vreesde God en wilde in geen geval den lieven Heiland bedroeven, nog minder wilde ik, dat mijn moeder om mij schreien zou. Ik ben dikwijls in zielenood en zondenood geweest.

Het onrecht, dat ik soms deed, greep mij vaak zoo aan, dat ik dikwijls in de eenzaamheid zat te schreien en ik om vergeving van zonde bad.

—o—

Hoe veel goede voornemens koesterde ik vaak! Meestal verlegde ik mijn pogingen, om mij grondig te verbeteren, op een Zondag. Ik dacht, dan zou ik minder met de bengels van school in aanraking komen, en zij schenen mij vaak verleidender te zijn dan de duivel zelf.

Maar ook in de Zondagsschool waren deugnieten genoeg, en spoedig bevond ik mij meestal in hun rijen. Zoodoende kwam ik met mijn verbeteringspogingen meestal niet veel verder dan tot den Zondagmiddag. Welk een strijd heeft mij dat vaak gekost!

In onze Zondagsschool zongen wij menigmaal het lied: »Wat zijn mijne zonden toch vele . . . . .« En hoewel het, merkwaardig genoeg, op een vroolijke wijze gezongen werd, zong ik het vaak met groote ontroering onder tranen. Hoe verlangde ik naar een rein geweten, naar vergeving en vrede en innerlijke vreugde.

—o—

Op een Zondagnamiddag bevond ik mij bij uitzondering in de kerk.

Ik was in een gedrukte stemming; ik zou zoo graag iets goeds willen doen. Een nieuwe predikant, br. König, uit Amerika, was er en veel menschen waren gekomen om hem te beluisteren. Ik koos een plaatsje op de galerij en luisterde aandachtig toe. De tekst was: Opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe«.

Al mijn opgekropte zondenood ontwaakte. Ik had het willen uitschreeuwen vanwege mijn innerlijke nood. Ik streed een bange strijd en stapte door donkere schaduwen.

Doch de Heer Jezus nam zich mijner aan. Wat geloof is, leerde ik in enkele seconden. Wat vrede met God beteekent, ondervond ik plotseling.

Een innerlijke bevrijding, een groote dankbaarheid en de ernstige wil om goed te zijn kwam over mij, zooals ik het nooit vermoed en beleefd had. De armen der eeuwige genade namen mij op en brachten mij liefdevol in het Koninkrijk Gods.

Over de macht der zonde triomfeerde de verlossingskracht van Christus' bloed. Zoo kwam ik tot bekeering.

—o—

Men spreekt heden wel eens geringschattend van kinderbekeeringen.

Velen meenen, dat het een kenteeken is van geestelijke rijpheid, wanneer men verachtelijk lachend van gevoelsbewegingen of namakingsbegeerte spreken kan. Ten slotte is bekeering een werk der genade. En dat kan zich voorzeker toch ook wel in de ziel van een kind openbaren. In de kennis en in de christelijke levenswijze kunnen wij opwassen. Maar wanneer de Heer Jezus een werk in de kinderziel heeft gedaan, dan heeft Hij een geheel werk verricht en het staat als een voldongen feit voor ons.

Het afwijzen van kinderbekeeringen is een concessie, die wij aan het verstand doen, maar Jezus' genadewerk vraagt niet veel naar het verstand.

Uit mijn eigen ervaring verblijd ik mij over elke kinderbekeering. Die kan mij niet vroeg genoeg geschieden en ik heb door nauwkeurige waarnemingen geleerd, dat waarlijk niet weinigen van hen die als pilaren in de Gemeente van Jezus Christus bekend staan, in hun vroege jeugd bekeerd werden.

Daarom moeten alle ouders hunne kinderen zoo vroeg als 't mogelijk is tot den Heer Jezus brengen en Hem van ganscher harte danken, wanneer Hij hen op jeugdige leeftijd in Zijn Heilandsarmen genomen heeft.

N. P. G. B.

LOSSE SCHAKELS.

Tienden geven. Enkele godsdienstige groepen hebben zich verplicht of zich laten verplichten een tiende van hun inkomen te geven voor het werk des Heeren. Tot hen behooren ook de Zevendedags-adventisten. Daardoor zijn ze in staat om heel wat werk aan te pakken, daar anderen niet aan kunnen denken. Zoo konden ze in 1927 uitzenden 184 zendelingen. De leden hunner gemeenten in Noord-Amerika gaven gemiddeld 65 gulden per lid per jaar voor de buitenlandsche zending. Behalve dat bedrag gaf ieder lid dat jaar gemiddeld 180 gulden voor evangelisatiearbeid. Genomen over heel de wereld, de bekeerlingen in de heidenwereld meegeteld, gaf ieder lid gemiddeld 35 gulden voor zendingswerk. Er is geen chr. kerk, die, voorzoover bekend, dit cijfer bereikt. Neen, ook de Baptisten niet, ofschoon ze welverzekerd verzekeren, dat hun boodschap de beste is, die er op aarde gebracht wordt. Dat heeft iets van een inkonsekwentie, dunkt me. En inkonsekwent te wezen strookt niet met onze belijdenis.

Baptisten in Kanada. In Kanada telt men 1283 baptiste gemeenten, tezamen tellende 142.834 leden.

De tegenwerking opgegeven. Er komen berichten uit Rusland, meldende, dat de Sovjetleiders in de godsdienstoorlog de witte vlag geheschen hebben. De resultaten van hun anti-godsdienstige maatregelen moeten voor hen ongunstig zijn uitgevallen. Naar de Novy Mir zegt, hebben de baptisten zich bijzonder geroerd en ten laatste met succes. Zij belegden allerlei soort van bijeenkomsten: concerten, theevisites, bioscoopvoorstellingen enz. als middelen voor godsdienstige propaganda. Zij zongen geestelijke hymnen op de wijs van revolutionaire liedjes.

Het heet nu dat de Sovjetaanvoerders geheel hebben toegegeven. De Raad van Volkscommissarissen stelt voor de anti-godsdienstige bepalingen op te heffen.

.L.

EVANGELISATIE.

Het is een verblijdend feit, dat er in onzen tijd door verschillende christelijke groepen, middelen en wegen gezocht en gevonden worden om te evangeliseeren. Of nu elke beweging op evangelisatie-gebied, werkelijk verbreiden van het Evangelie des Heiligen Geestes is, is in 't algemeen moeilijk te controleeren en dient in den regel aan Gods oordeel overgelaten te worden.

Het is intusschen belangrijk om op te merken, dat verschillende kerken en kringen van christenen, die vroeger niet van evangelisatie, buiten gewonen kerkdienst, hielden of er afkeerig van waren, nu van zich zelf uit verschillenden geestelijken arbeid of evangelieverspreiding door het gesprokene en geschrevene woord, met toewijding uitoefenen.

Naarmate het eenvoudig geloof in het bijbelsch Evangelie en de ervaring van deszelfs kracht in eigen zieleleven bij geloovigen toeneemt, rijst ook de moed en ijver in den arbeid.

Wetende, dat we evangeliseerende in of buiten een kerk, niet ons eigen werk doen, maar het werk Gods, durven wij veel van den arbeid verwachten. »Uw arbeid is niet ijdel in den Heere«, zegt de Apostel Paulus.

Midden in en boven het gejoel van vermaakleven uit kan de stem des Heeren gehoord worden; midden in de duisternis der zondige uitspattingen kan een lichtflits der genade doordringen; midden in den roes van ijdelheid en werelddienst kan een hand op den schouder van iemand, wiens geweten hem veroordeelt, gevoelig gelegd worden, zoodat het doel treft en tot hem doordringt: Tot hiertoe en niet verder!

Een broeder, Felix Neff, wandelde eens eenzaam langs een straat in Lausanne en zag een man voor zich uitgaan, dien hij voor een goede kennis hield.

Neff verhaastte zijn treden en naderde hem, en terwijl hij den vermeenden vriend de hand op den schouder legde, vroeg hij: vriend, hoe staat het met uwe ziel? De vreemdeling zag om en Neff merkte zijn vergissing, verontschuldigde zich en vervolgde zijn weg. Vier jaar later sprak hem een onbekende man op de straat aan en sprak zijn dank uit voor eens bewezen vriendelijkheid. Neff keek verbaasd op en vroeg den man om nadere verklaring. De vreemdeling antwoordde: »Ik ben de man, dien gij vier jaar geleden de vraag voorlegde: »Hoe staat het met uwe ziel? U heeft mij door die vraag tot ernstig nadenken gebracht en ik kan U heden verklaren, dat het goed met mijne ziel gesteld is, dewijl zij gered is«. Dat was een verrassing voor den trouwen getuige Neff.

De Apostel Johannes schreef in zijn derde zendbrief aan een Ouderling der Gemeente: »Geliefde! voor alle dingen wensch ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uwe ziel welvaart!«

Weinige menschen denken aan de toestand hunner ziel. Waar zij zich ook over bekommeren, allerminst over den welvaart en gezondheid hunner ziel. Zelfs vele geloovigen denken daaraan nog al te weinig. Hun ziel en zielsbehoud is niet hun eerste zorg! Dat men dan zich ook weinig over de zielen van anderen bekommert, over de zielen zijner kinderen en naastbestaanden, ligt voor de hand. Gods Woord zegt klaar en duidelijk, dat wanneer zielen door onze onverschilligheid en nalatigheid ongewaarschuwd verloren gaan, de Heere die zielen van onze hand zal eischen. (o.a. Ezech. 3 : 18).

Er doen zich op dat terrein tal van moeilijkheden voor, die niet buiten rekening kunnen blijven. Betrekkelijk weinige menschen houden met ernst rekening met het heil hunner ziel, en velen trachten de gedachten er aan te verdrijven of weg te redeneeren. Ziel? zeggen sommigen — onzin! Dat, wat men zoo noemt, is niets anders dan beweging der hersenen en zenuwen. »Ik zie de ziel niet, derhalve is zij er niet!« Ook geen medicus zag ze ooit.

Men zou eveneens kunnen zeggen: »Ik zie de wind, de liefde, de fantasie, de hartstocht of drift niet, mitsdien die verschijnselen bestaan niet!«

Het is ontroerend hoe vele menschen, wanneer het hun hoogste, meest ernstige belangen geldt, er zich overheen trachten te praten, en ze ontwijken.

Reeds de heidenen geloofden en gelooven, dat de mensch zooiets in zich omdraagt, dat met het sterven niet verdwijnt, maar voortbestaan zal.

En wat de niet door het Evangelie verlichte menschen vermoeden, heeft Jezus Christus met volle zekerheid geleerd. Hij was uit de wereld der eeuwigheid gekomen en riep een in materialisme verzonken volk toe: »Gij hebt een onsterfelijk innerlijk, verderf het niet. God heeft u dat kleinood niet toevertrouwd, om het aan de wereld of den satan te verkwanselen, maar het te bestemmen ten eeuwigen leven!«

Als de Heere Jezus de groote waarde der menschenziel voorstelt, zegt Hij: »Wat baat het den mensch als hij de geheele wereld zoude gewinnen en schade leed aan zijne ziel?«

Wel is de ziel door de zonde doodelijk krank geworden, maar zij is redbaar, en hare redding en behoudenis, moet de eerste en hoogste zorg des menschen zijn. Voor het lichaam heeft men in den regel buitengewoon veel zorg, en toch is het lichamelijke slechts tijdelijk, terwijl de ziel voor eeuwig bestaat en een eeuwige toekomst van zaligheid of rampzaligheid tegen gaat. Voorzeker, de Heiland heeft getoond voor 's menschen lichaam te willen zorgen. Maar voor de zaligheid onzer ziel heeft de Heiland alles prijs gegeven, zelfs Zijn dierbaar bloed. De aardsche tabernakel of tent wordt verbroken en verdwijnt, maar de Heere zorgt voor een echt, eeuwig huis, waar de verloste ziel in wonen kan voor eeuwig.

Hier in deze zondige, verdorvene atmosfeer kan de ziel nog besmet en ten doode verleid worden, eenmaal zal de rechtvaardige daar zijn, waar geen besmetting meer mogelijk is, en waar het doel Gods met de menschenziel bereikt wordt. De Schrift noemt zulks: »de zaligheid der zielen«.

Deze dingen wetende, hoe moet dan in de ziel van ieder verloste een ijver branden om de zielen van z'n medemenschen, door alle middelen, die God geeft, te redden en met den Zielredder, Jezus Christus in aanraking te brengen en ze met het heil Gods in Christus bekend te maken!

N. v. B.

ZENDING.

Meer onderwijzers.

Zondagmorgen om 7 uur werd de kerkbel geluid en wij begaven ons derwaarts. Er waren 12 mannen in ons midden, die hun Heiland wilden belijden in den doop. Eenige dagen eerder waren ze in de gemeentevergadering aanwezig en de gemeente besloot toen, dat ze gedoopt konden worden. Zendeling Millman vroeg hun om eenige woorden te zeggen. Omdat ze geen Lokele kunnen spreken, kon ik er niets van verstaan. Deze 12 mannen komen uit het Oosten uit de richting van Maganga, anderen behooren tot de Bamanga volksstam en ook enkelen tot de Bangalema volksstam, die ten Noorden van de Bamangas wonen aan de rivier Lindi.

Deze Bangalemas waren de eersten van hun stam om gedoopt te worden. Een andere, Madula is de eerste bekeerling van het werk aan den weg naar het Oosten. Hoe dezen bekend werden met Jezus Christus vraagt ge?

Hoewel er tot nu toe nog heel weinig gewerkt wordt onder deze 3 volksstammen, zijn er nu toch een 50 dorpen waar een school is met een inlandsche onderwijzer. In deze scholen ontvingen deze mannen en jongens een weinig onderwijs. Toen ze zelf nauwelijks konden lezen, werden ze gevraagd om in een ander dorp onderwijs te geven. En nu zijn ze hier geweest om onderwijs te ontvangen. Niet alleen om beter te leeren lezen en schrijven en rekenen, maar bovenal om onderwezen te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Nu na een maand onderwijs is hun kennis nog heel gering. De meesten spreken een andere taal dan waarin ze worden onderwezen. Als ze zelf lezen, verstaan ze zoo weinig van wat ze lezen. Maar toch meende de gemeente, dat ze hun verzoek niet mocht weigeren en zoodoende waren we Zondagmorgen om 7 uur in de kerk.

Zendeling Wilkerson, die in Stanleyville woont was hier een paar dagen eerder gekomen. Hij sprak de

doopelingen toe in de Kingwana taal en ging daarna voor in gebed. Al zingende begaven we ons daarna naar de rivier. Onze inlandsche ouderling Baluti daalde eerst af in het water en daar gingen de doopelingen één voor één tot hem om gedoopt te worden. Na den doop gingen we allen huiswaarts en kwamen om 9 uur weder samen. Zendeling Wilkerson sprak in Kingwana. Na de preek mochten we samen Jezus' dood gedenken. De 12 nieuwe leden werden toegesproken en welkom geheeten in ons midden. Ook werd een zuster, die zich langen tijd had onttrokken, weer de hand der gemeenschap gereikt. Een broeder, die in tijd van ziekte de hulp van de toovenaar en dergelijke middelen gezocht had, kwam met berouw terug en toen zendeling Millman hem de hand reikte, was het met de vermaning: »Vertrouw op den Heere, in vreugde en droefheid, in tijd van blijdschap en in tijd van lijden en smart«. Zoo samen vereenigd werden wij bepaald bij dien nacht, toen Jezus het brood nam en brak en de beker nam om aan Zijne discipelen te geven. En wij namen en aten en dronken om Hem te gedenken.

Toen deze mannen hier kwamen ruim een maand geleden, kwamen bijna al de onderwijzers uit die omgeving samen 50 mannen. Nu zijn allen weer vertrokken. Maandagmorgen vertrokken al vroeg de mannen die in de richting van Maganga gingen. Zendeling Wilkerson ging toen ook weer terug naar Stanleyville en Dokter Todd ging mee om die onderwijzers naar hun bestemming te brengen met de auto. Toen wij hier kwamen, nu 5 jaar geleden, was de weg nog niet gereed. Toen duurde die reis ongeveer 2 weken.

De andere onderwijzers die de Lindi op moesten, zijn Dinsdag in hunne kano's vertrokken. Nu zijn allen weer op hun bestemming om nu met de vermeerderde kennis weer te gaan onderwijzen. Van tijd tot tijd moet zendeling Wilkerson dan een rondreis maken en die 50 scholen bezoeken. Al de dorpen waar scholen zijn in die omgeving zijn met de auto te bereiken. Niet dat de wegen nu bepaald voor een pleiziertocht uitlokken, maar het worden toch autowegen genoemd. En waar wegen zijn, moeten die ook gebruikt worden om daarlangs het Evangelie te brengen. Zoo mogelijk worden dan eens per jaar de onderwijzers hier weer samengebracht om gedurende een maand onderwijs te ontvangen.

Dat de kennis van deze mannen heel gering is kunt u zeker wel begrijpen. En toch zijn zij de eenigste lichtdragers in hunne omgeving. In de omgeving van Stanleyville zijn ook 10 scholen, zoodat er onder deze 3 volkstammen 60 scholen zijn.

De weg in Oostelijke richting gaat nog verder dan Maganga. Dr. Todd, die daarheen onlangs een reis maakte, schrijft dat er op ongeveer een halve dagreis in de auto van Maganga, een 100000 menschen wonen die nog nooit het Evangelie gehoord hebben. We zijn dankbaar dat deze 12 gedoopten als onderwijzers-evangelisten weer zijn uitgezonden. Maar wie zal naar die anderen gaan?

Zendeling Parris is de Loami opgegaan tot Opala. Nog verder dan Opala zijn eenige scholen, die nog nooit of bijna nooit door een zendeling bezocht zijn. Zoo zien we dus hoe God werkt door menschen met weinig kennis en ervaring. We bidden dat Hij ook onder onze zwarte broeders nog velen mag uitstooten.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

48

Landverhuizing.

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na aanvankelijke voorspoed kwam er groote tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot werkelijke bekeering en begon een nieuw leven. Zijn welvaart nam nu hand over hand toe. Verschillende kinderen waren reeds getrouwd en nu vierde men de bruiloft van Martha, die trouwde met Albert Landman. Het was een prachtige bruiloft, ook had men een ontmoeting met den kafferbruiloft, die voorbijtrok. De bruidegom Bambani was Zendeling geworden. De bruiloftsgasten van Zandberg kwamen bijeen om, daar het avond geworden was, afscheid te nemen.)

Hoe passend en schoon verstond de predikant het, om de verstrooide gedachten weer een weinig bij het éène noodige te bepalen en te eindigen met een hartelijk gebed.

Daarop moest het nieuwe echtpaar nog een krachtig handendrukken meemaken en dan gingen allen naar huis.

De jeugd dacht: »Wie zullen nu de volgenden zijn?« De ouderen peinsden: Zooals Zandberg boert, moesten wij het allen doen!« En de oudsten dachten aan hun eigen jeugd en huwelijksjaren en wisten, dat zij weer een dag nader bij het Vaderhuis gekomen waren.

Hun flinke, rechte gestalte had het echtpaar Zandberg behouden tot zij reeds een eindje het zestigste levensjaar hadden gepasseerd. Hun gang was nog vast, hun handen waren nog volgaarne bereid tot den arbeid en toch bouwden zij reeds een vleugel aan hun woonhuis, om zich daarin terug te trekken als hun tijd gekomen was en dan wilden zij hun farm overlaten aan hun zoon Cornelius.

Maar waarom toch eigenlijk, omdat hun tijd tot rustnemen toch nog niet gekomen was?

Och, een bijzondere taak hadden zij in deze jaren nog op zich genomen. Zeer dikwijls werden zij bij de veraf wonende kinderen geroepen. Hoe meer van dezen in het huwelijk traden, hoe vaker het gebeurde. Maar wanneer zij zulke uitnoodigingen opvolgden, konden zij eigenlijk geen eigen boerderij meer hebben.

»Moeder, kom toch eens over!« riepen dochters en schoondochters steeds vaker. En moederliefde en ook grootmoederliefde drongen dan vrouw Zandberg, gevolg te geven aan deze uitnoodigingen, die steeds kwamen.

»Vader, kom toch ook eens kijken!«, schreven dan ook de zonen en schoonzonen, vooral wanneer zij in hun boerderij of zaak iets nieuws wilden invoeren.

Maar wanneer hij hen wilde helpen, en vooral wanneer het er om te doen was om de huizen uit hun beginstadium te verlossen, om van de kafferhut of het huis van gegolfd ijzer iets beters te maken,

om in Zijn wijngaard te werken.
Het werk is zoo groot en de arbeiders zoo weinige.
Daarom houdt aan in het gebed.

Yakusu (Congo). G. REILING.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Het Oostjordaanland toegewezen.
Mozes' dood.

Num. 32; Deutr. 31 : 1—8', 34.

Les voor Zondag 1 Sept. 1929.

In de vorige les is verteld, dat de Israëlieten bezitters werden van het land der beide koningen Sihon en Og. Dat was het z.g.n. Oostjordaanland.

Toen de Israëlieten dat land zagen, vonden ze het een uitstekend land voor veehouders. En die waren er heel wat in Israël. Natuurlijk moet men niet denken, dat ze allemaal herders waren. De familie van Jakob was tot een groot volk geworden; en een volk kan niet uit één groep van menschen bestaan. Daarin ontwikkelen zich vanzelf verschillende handwerken en beroepen.

In Israël waren vooral de stammen Ruben, Gad en de eene helft van Manasse veehouders. Zij hadden »machtig veel vee«! Het is begrijpelijk, dat juist deze menschen zich wel graag in Gilead en Basan wilden vestigen. En daarover werd onder hen dan ook druk gepraat. Natuurlijk begrepen ze wel, dat ze dan geen erfdeel ten westen van de Jordaan konden krijgen, maar daar was het hun dan ook niet om te doen. 't Ging hun niet om een dubbel deel. — — Maar dan was er nog iets: Als zij zich daar vestigden, dan konden de anderen wel eens zeggen: Dat is niet mooi. Nu gij een goede plaats hebt, laat ge ons maar aan ons lot over. Ook daarover bedachten ze zich goed, en ze zeiden: Dit land kan toch niet onbeheerd achter gelaten worden, onverschillig wie het zal krijgen; dus mogen ook wij wel de vrouwen en kinderen en de oudere mannen hier laten en dan zullen de soldaten met onze broeders meegaan over de Jordaan, om hen te helpen. Zoo spraken ze onder elkander*), en toen ze 't met elkander eens waren, zonden ze hun vertegenwoordigers tot Mozes en Eleazar.

Toen M. en El. vernamen, dat er mannen waren, die hun spreken wilden, kwamen de beide leiders en hoorden naar 't geen die mannen te zeggen hadden. Mozes schijnt er nog niets van te hebben geweten, wat de Rubenieten, Gadieten en Manassieten begeerden. Hij hoorde het en schrok. Hij dacht: Als dezen hier blijven, worden de anderen moedeloos. Opeens dacht hij aan de ellende van Kades-Barnea, toen de verspieders terug kwamen en het volk moedeloos maakten. 't Was, alsof den menschen het hart brak. Als M. daaraan dacht, o, dan werd hij zoo ongerust.

*) Dit staat niet beschreven. Toch is het zoo geschied. In 't vervolg van het hoofdstuk blijkt, dat zij alles wel overwogen hadden.

---

dan was zijn aanwezigheid dikwijls voor langere tijd gewenscht. En alle kinderen wilden zij gaarne zoo goed mogelijk ter zijde staan, daarom maakten zij zich door overdracht vrij.

Maar het grootste motief was wel, dat zij voor hunne nakomelingen goede zielszorgers wenschten te zijn. En er was ook reden voor, niet zoozeer in de leefwijze hunner kinderen, maar in de verschillende omstandigheden.

Wie uit de verte van zulk een leven onder de negers iets hoort, vindt het misschien romantisch of begeerenswaardig. Op een plaatje ziet men dan meestal zulk een kafferhut en daarvoor de negerfamilie in hun kleedij, die meestal geen kleeding is.

Een blanke met een breedgerande hoed op het hoofd en een gezadeld paard staat er misschien naast. Dat lijkt dan heel interessant, maar meestal wordt niet gedacht aan het gevaar om mee te gaan doen met heidensche gebruiken en zeden. De blanke Afrikaners noemen zulk een vervallen in heidensche gewoonten meestal verkaffering.

Het is vanzelfsprekend, dat dit gevaar het grootst is voor den farmer of handelaar, trader genaamd, die geheel eenzaam en alleen onder de inboorlingen leven. Buiten eventueele familieleden zien zij het geheele jaar vaak niemand anders dan enkele handelsagenten, traveller genaamd, die elk halfjaar door het land trekken met een hoog opgepakte wagen vol monsterkoffers, getrokken door vier muilezels. Een enkele maal ziet men ook enkele bereden politie-soldaten; overigens hebben zij steeds met kaffers te maken en bijna zonder uitzondering met de »rooden«, die meestal minder aanhebben dan op plaatjes staat afgebeeld. De »shop«, de winkelzaak van de trader, is meestal hun vergaderplaats. Hier zitten en staan zij dan, rooken of praten met elkander. Voor een gevoelige natuur is het verschrikkelijk daarbij te moeten zijn. Het luisteren is voor hen, die de kaffertaal even goed verstaan als hun moedertaal, nog erger vaak dan het aanschouwen der achteloos rondloopenden en liggenden.

Den geheelen dag weten zij van niets anders te vertellen dan van hun geloof in de geesten en hun toovergeschiedenissen, en daarbij nog op onverbloemde wijze van alles, waarover anders fatsoenshalve gezwegen wordt. Wie zedelijk vast genoeg staat en ook overigens de juiste manier weet, hoe met de kaffers om te gaan, kan hen misschien imponeeren, hen terechtwijzen of hen ook wel eens, met de sjambok of het geweer in de hand, uit elkander te jagen. Dat laten zij zich ook welgevallen, daar zij de blanken als hoogerstaande menschen aanzien. Maar wie zelf niet vaststaat, wordt in het moeras van het heidendom vastgezogen.

Soms meenen de »rooden« dat het land van een blanke betooverd is. Laat de blanke dan geen tooverdokter halen, dan zal geen »roode« kaffer het land of het huis weer betreden, en men is zijn klanten kwijt.

(Wordt vervolgd.)

Want toen had het moedelooze eigenwillige Israël zich zoo bezondigd. God had een zware straf moeten geven. En wat M. dacht, dat sprak hij tot de mannen, die hem dit verzoek deden, v. 6—15.

Nu was het maar gelukkig, dat die mannen eerst goed nagedacht en alles wel overlegd hadden. Anders hadden ze misschien niet geweten wat ze zeggen moesten. Maar nu hadden ze hun antwoord klaar. Vertel v. 16—19.

Dat was een heele geruststelling voor M. »Dus gij hebt alles goed overlegd en wilt uw broeders trouw blijven? Nu, dan kan er niets tegen zijn. Hier moet toch ook volk van ons wonen. Maar gij moet u wel goed bedenken wat gij doet, want God hoort, wat gij hier belooft En als gij uw belofte niet houdt, zal uw zonde op uw hoofd komen, en dat zal u niet meevallen, 20—24.

Vertel dan, hoe zij hun woorden nogmaals bevestigden (25—27) en hoe M. aan Eleazar opdracht gaf om de aangelegenheid te regelen. De rest v. h. hoofdstuk laten we weg.

Mozes droeg de pas behandelde zaak aan Eleazar op. Waarom zorgde hij er zelf niet voor? Dat had hij wel graag gewild, maar hij mocht niet. Een paar lessen eerder is verteld van het gebeurde bij de wateren van Meriba, hfst. 20 : 3—13. Herinner er even aan, hoe M. en Aäron zich hadden laten vervoeren en wat God toen had gezegd. Aäron was reeds gestorven en opgevolgd door zijn zoon Eleazar.

Mozes mocht niet mee naar Kanaän. Daarom gaf hij zijn bevelen aan Eleazar. En een poosje later moest Mozes er reeds aan denken om ook zelf zijn post te verlaten. Hij liet de vertegenwoordigers van het volk bij zich komen, om afscheid van hen te nemen, Deutr. 31 : 1—8; tevens noemde hij Jozua als zijn opvolger, en stelde hem officieel in het ambt; 7*b* en 8 zijn te beschouwen als een woord van bevestiging en wijding tot de taak, die Jozua nu op zich nam.

Dat was het laatste werk van Mozes. Spoedig daarna ging hij alleen op weg naar het gebergte. Vertel Deutr. 34.

Er was een lichte schaduw over het sterven van dezen edelen man Gods. Hij stierf in het land van Moab, zooals God gezegd had, om zijn overtreding. Maar waar vergeving is, wordt ook dit verzacht. Mozes stierf onder de bijzondere hoede van God. En hij bleef leven bij God. Toen Jezus zich gereed moest maken voor den bitteren kruisdood, zond God Mozes en Elia om te spreken van Zijn uitgang te Jeruzalem. Die waarlijk Gods dienstknechten zijn, die kunnen zalig sterven.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

DENK HOOG VAN UZELF.

Het jaar 1929 zal in de geschiedenis van ons land en zijn koloniën onafscheidelijk verbonden zijn met de inneming van Willemstad. Wij konden onze oogen bijna niet gelooven, toen we onlangs op een morgen in ons dagblad lazen van enkele roovers, die eenige van Nederlands dappere zonen buiten gevecht stelden, een kapitein commandeerden alsof hij recruut ware, een gouverneur dwongen om wat zeelucht te scheppen en met de edelmoedigheid van romanhelden overheid en bevolking verzekerden, dat geen leed zou worden gedaan. Intusschen is uit den loop der gebeurtenissen wel duidelijk geworden dat de roover, hetzij hij verblijf houdt aan de noordkust van Afrika of aan die van Zuid-Amerika, noch van anderen, nog van zichzelf hoog denkt. Hij vergiet met ontstellende gemakkelijkheid het bloed van zijn medemenschen en indien zijn bedrijf hem niet brengt, waarop hij gerekend heeft, maakt hij met Stoïcijnsche kalmte een eind aan zijn eigen leven.

Hoe geheel anders dacht die oude, trouwe wever over het mensch-zijn. Hij knielde elken morgen voor den aanvang van zijn dagtaak neer om zijn gebed geregeld te besluiten met de woorden: „O Heer, help mij vandaag een hooge gedachte van mijzelf te hebben".

Wij jonge Nederlandsche Baptisten moeten, evenals deze wever, grooten eerbied hebben voor het leven en een hooge gedachte van onszelf bewaren.

* * *

En waarom zullen wij niet hoog van onszelf denken? *Is er niet ontzaggelijk veel aan ons ten koste gelegd?*

Denk bijvoorbeeld aan den prijs van onze opvoeding. Van den wieg af tot het oogenblik toe, waarop wij op eigen beenen komen te staan, worden wij omringd door de opofferende liefde van vader en moeder. Deze ontzeggen zich gaarne menig voorrecht en genot ten behoeve van hun dierbare panden. Hoe zijn hun harten bezorgd, wanneer de wangen hardnekkig weigeren den blos der gezondheid te aanvaarden. Waarlijk maken zij zich soms arm teneinde de hunnen voorspoedig te doen zijn. En wat worstelen zij niet in het stille bidvertrek om het eeuwig behoud der kinderen, die God hun heeft geschonken. O, meen niet dat wij van geen beteekenis zijn. Wij zijn gouden kleinoodiën en nog veel meer.

En denk aan de aandacht, die de gemeenschap aan ons schenkt. Waarom al zoo vroeg naar school en waarom dan minstens tot het veertiende jaar gebleven? Waarom al die gedwongen lichaams- en hersenoefeningen? Waarom al die cursussen om ons behoorlijk te kunnen ontwikkelen? Onderwijzers, leeraren, ouders en belastingbetalers, kortom de geheele gemeenschap, waarin wij leven werkt aan onze volmaking. Wij moeten dan toch wel waardevolle menschen zijn!

En denk aan onzen Heer en Heiland. „Die Zichzelf voor ons gegeven heeft", zegt de apostel. En dat is inderdaad het geval. Hij kwam om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Wat verloren is en niet gezocht wordt is absoluut zonder waarde. Maar wat verloren is en gezocht wordt, moet waarde hebben. En veelal heeft het des te meer waarde juist, omdat het verloren is. Kreeg de verloren zoon niet groote waarde voor den vader juist omdat hij verloren was? O welk een waarde moeten wij toch wel in de oogen van Jezus Christus hebben, dat Hij zoover als van den hemel kwam en zoover als het kruis van Golgotha ging om ons te vinden.

* * *

Een hooge gedachte van onszelf oefent een bewarenden invloed op ons uit.

Wie onzer bewondert niet Jozef, die door Potifar's vrouw in de verzoeking gebracht, zich staande houdt met de woorden: „Zou ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God?" In dat moeilijke oogenblik gedacht hij zijn verhouding tot God en besefte hij wellicht beter dan ooit, dat hij voor den Allerhoogste een mensch was van grooten prijs.

Wij, Nederlanders, zijn niet weinig trotsch op Spinoza en terecht. De Fransche koning Lodewijk de 14de wilde gaarne, dat hij een van zijn boeken aan hem opdroeg en bood daarvoor een jaargeld aan. Maar Spinoza kon onmo-

gelijk aan den ijdelen wensch van den zonnekoning voldoen. Liever sleep hij als arm man en dan met een rein geweten brilleglazen. Spinoza bewaarde een hooge gedachte van zichzelf!

De jeugd heeft heden ten dage vele raadgevers. Sommigen zeggen, dat zij alles moet zien. Anderen vullen dezen wenk aan met de opmerking, dat ze ook alles moet lezen. Het groote onbeschreven levensboek der jeugd leert, dat menig jong leven bij alles te zien en alles te lezen in den afgrond is gestort.

Een sterk wapen voor jongeling en jongedochter in den strijd tegen de boosheden van het hart en die van de lucht is een hooge gedachte van zichzelf. „Wij zijn duur gekocht".

* * *

Een hooge gedachte van onszelf brengt ons op de knieën.

Wij ontmoeten ze, die niet zonder reden voor hoogmoedig worden gehouden. Zij openbaren een besef van eigenwaarde, die we onmogelijk kunnen waardeeren Zij zijn vreemdelingen tegenover sommige zaligsprekingen van Jezus. Zij weten niet wat het is arm van geest en zachtmoedig te zijn. Zij rekenen zich onder de voorsten in de wereld van menschen, maar hoe belangrijk zij zichzelf ook beschouwen, toch denken zij niet genoeg van zichzelf.

Wie eenigermate de kostbaarheid van zijn ziel gevoelt, mede in verband met zulke onbetaalbare waarden als liefde en zorg en opoffering zoowel van 's menschen als van Gods zijde daaraan besteed, wordt het wel eens bang te moede. Breekt de dief niet in, waar een schat verborgen is? O, hoe onze ziel te bewaren?

Het is de hooge gedachte van onszelf die ons op de knieën brengt en noopt om onze zaligheid uit te werken met vreeze en beven.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Romantiek en Realisme.

Romantiek noemen we die richting in het menschelijk denken, die er voortdurend op uit is het schoone, het harmonische in het menschenleven te vinden. Zij wendt zooveel mogelijk de oogen van het slechte en onharmonische af, en zoekt al wat lieflijk is en al wat welluidt. Het gevaar van de romantiek is, dat zij het kwade verdoezelt en dat zij een al te optimistischen kijk op het leven geeft. Zij tracht van alles den schoonen kant te zien, zonder evenwel oog te hebben voor den anderen kant, die er ook is.

Het weldadige in haar was, dat zij de aandacht van de menschen richtte op het goede; in de litteratuur bracht zij naar voren de beste kanten van de menschen. In de personen, die door haar geteekend werden, overwonnen immer de goede eigenschappen.

De romantici zagen het leven mooi, vol verheffing en heerlijkheid; alle zwartgalligheid was hun vreemd.

De romantiek heeft daarom de menschen wel een poos kunnen boeien, maar haar kijk op het leven was onwaar. Het leven was niet, zooals het door hen werd voorgesteld. Het goede overwon lang niet altijd en voor de meeste menschen is het leven geen idylle, maar de werkelijkheid is voor hen hard.

Romantiek en moderne industriearbeid vloekten met elkander. De romantiek verveelde en ergerde, omdat het leven anders was, dan zij voorstelde. Zij kon wel een tijdlang de menschheid boeien, maar in het einde stelde zij teleur.

Wij leven in 't heden niet meer in de tijd van de romantiek, maar veel meer in dien van het realisme. Het realisme beroemt er zich op, dat het de dingen naar waarheid wil zien. Het wil niet droomen van het goede en schoone en harmonische, maar het wil ook de harde kanten van het leven zien en erkennen en er geen doekjes om winden. Het realisme beroemt er zich op de werkelijkheid te durven zien zonder haar ook maar eenigszins te omsluieren.

In tegenstelling met de romantiek drijft het realisme nu echter naar den anderen kant door.

De werkelijkheid wordt door het realisme dikwijls van al het schoone ontdaan.

De mensch is volgens het realisme niets anders dan een kluwen van hartstochten en begeerten en wordt door de gemeenschap slechts in toom gehouden. Werd het huwelijk door de romantiek met een aureool omhangen, het realisme trekt het die aureool af en met geen anderen grondslag daarvoor dan de sexueele begeerte. Het realisme loopt gevaar overal het schoone en verhevene uit het platvloersche te verklaren.

Heeft het Christendom zich gekeerd tegen de romantiek, omdat zij psychologisch ondiep was en om de werkelijkheid heendraaide; niet minder sterk heeft het Christendom zich te keeren tegen het realisme, omdat het alle hoogere realiteit ontkent en het menschelijke leven slechts uit de lagere instincten tracht te verklaren. Wat voor gevolgen dat heeft, kunnen we zien in de huwelijkstheorieën, die heden ten dage openlijk verkondigd worden.

Het Christendom was realistisch tegenover de romantiek; het liet de werkelijkheid gelden en wilde niet als zij verbloemen en verdoezelen, maar tegenover het realisme heeft het de geestelijke waarden, het goddelijk beeld van den mensch verdedigd. Hoewel de mensch een gevallen zondig mensch is, kan men hem toch slechts van uit God verklaren.

G. „Het Oosten". M.

De eenheid in de gemeente.

Opstel geleverd op de Bondsdag van de Friesche gemeenten gehouden te Sneek.

(Vervolg).

Ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de wereld en ik kom tot U, Heilige Vader, bewaar ze in Uwen naam, die Gij mij gegeven hebt opdat zij één zijn gelijk wij.

Er heerschte geen disharmonie meer in de paaschzaal. Judas de verrader was vertrokken, de laatste wanklank was gehoord en nu bidt Jezus tot den Vader, in volkomen gemeenschap met Hem zijnde. Hoe treffend is 't wanneer wij dit gedeelte uit 't Johannes-evangelie lezen. Opdat ZIJ één zijn gelijk wij. Christus, de Zone Gods, de Schuldelooze, Hij berustte in den wil van den Vader om den geheelen last der zonde te dragen op Zijn heilige schouders, om voor den mensch te sterven; welk een liefde, welk een zelfopoffering. Christus is nu bereid om straks in den hof van Gethsemané te bidden: „Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede".

Dat ook zij in ons één zijn, opdat de wereld geloove, dat Gij mij gezonden hebt Dat is onze roeping, door onze éénheid, door onze onderlinge liefde behoort de wereld te worden getrokken naar Jezus Christus, de Gezondene Gods.

Waarin schuilt echter die eenheid? Is 't niet in 't liefhebben? Jezus sprak voor Zijn heengaan: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt". Paulus waarschuwt de Korinthiërs tegen verdeeldheid en vermaant hen elkander lief te hebben in Jezus Christus. De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren, zij is niet afgunstig, zij verdraagt alle dingen enz.

Wanneer wij ons hart openstellen voor 't licht der waarheid, geheel openstellen, zoodat dat licht tot in de diepste schuilhoeken van dat, van nature zoo zondig hart kan doordringen, dan zal deze Goddelijke deugd zich openbaren, en wij zijn in staat om ter wille van de eenheid te lijden, dan kunnen wij ons zelf vergeten, om in de eerste plaats aan God, en aan onze naasten te denken. Zegt niet Groen van Prinsterer terecht: „Laat mij ten ondergaan, indien deze ondergang tot nut van de menschheid zou zijn". Dat is werkelijk „leven". Wanneer ieder broeder en zuster zoo leefde met God, dat hij of zij bereid zou zijn zichzelven op den achtergrond te plaatsen om een andere broeder of zuster voor te laten gaan, hoe heerlijk zou 't dan in de Gemeente Gods zijn. Ze zou dan een helder licht verspreiden in deze duistere wereld, zoo zelfs, dat de wereld geloofde dat Jezus Christus de Gezondene Gods is.

Nog eens wil ik de Gemeente vergelijken bij een natuurverschijnsel, wat bij enkelen uwer wellicht wel bekend zal zijn. Ter verduidelijking zal 't echter niet overbodig zijn wanneer ik u hieromtrent eerst iets inlicht.

Wanneer wij een lichtstraal laten vallen door een driezijdig geslepen glas (prisma), dan verdeelt deze straal zich in zeven stralen. Deze stralen worden de een in meerdere mate dan de andere gebroken, terwijl ze op een wit scherm opgevangen,

't zonnespectrum te aanschouwen geven, d.i. een opeenvolging van zeven verschillende kleuren. Deze kleuren zijn dus de bestanddeelen, welke 't gewone licht in zich bevat. Vandaar ook 't verschijnsel, dat wanneer men deze zeven kleuren in volgorde schildert op een ronde schijf, welke in zeven factoren is verdeeld, deze zich bij snelle rondwenteling als wit voor ons oog voordoet. Nu is er geen lichaam of stof, welke in zich zelf een kleur heeft, maar de onderscheidene moleculen van lichamen en stoffen gedragen zich ten aanzien van 't licht op verschillende wijze. Sommige lichamen kaatsen geen der zeven straalbrekingen terug: deze lichamen noemt men zwart. Zwart is dus eigenlijk geen kleur, maar behoort een afwezigheid van kleuren genaamd te worden. Andere lichamen kaatsen alle zeven straalbrekingen terug en deze noemt men wit, volheid der kleuren. Hier tusschen liggen de andere kleuren, b.v. groen, geel, indigo, violet enz.

Dit merkwaardige verschijnsel is een bijzondere zegen Gods. Stel u voor een wereld waarin geen enkel voorwerp een der zeven straalbrekingen terug kaatste. Dan zag 't er hier duister uit, immers alles was zwart, zwarte dieren, planten, huizen en zelfs menschen. Omgekeerd was alles wit. Nu heeft God echter in Zijn wijze raad de verscheidenheid geschapen, niet om een reden te zijn van verdeeldheid en disharmonie, integendeel, juist om de heerlijkheid van de kleurenwereld te bevorderen. Stel u nu dat beeld eens voor de oogen, wat ik u in 't begin schetste, en vloeit uw hart dan niet over van dankbaarheid jegens God? O, wij materieele menschen, wij klemmen ons vast aan dingen die vergaan, en 't eeuwige, 't blijvende, 't heerlijke van Gods werken zien wij niet. 't Is maar goed dat wij met onze aardsche lichamen en aardsche ideeën niet den hemel binnengaan, want we zouden misschien de heerlijkheid van Gods aanwezigheid ook d a a r aan ons oog laten voorbijgaan. H i e r doen wij 't dikwijls. God zien, dat is zichzelven n i e t zien, en wanneer zien wij onszelven niet . . . ?

[Wegens plaatsgebrek het slot in een volgend nummer].

UIT DE GEMEENTEN.

LEEUWARDEN. De gemeente te Leeuwarden had Zondag 21 Juli een goeden dag. Zij mocht het genoegen smaken dat 2 jonge zusters en 1 jonge broeder aan haar werden toegevoegd. Br. H. Visser van Sneek was zoo bereidwillig dezen dienst te leiden. Na de doopplechtigheid verzamelde de gemeente zich in dankbare stemming om „Brood en Beker" en daar werd den „pasbinnengekomenen" een hartelijk welkom toegevoegd door den ouderling.

Dat we u spoedig meer dergelijke berichten kunnen zenden is de wensch der gemeente en haar Secretaris.

STAVOREN. Het was Zondag 14 Juli j.l. weder een heerlijke feestdag voor de gemeente te dezer plaatse. Een zuster kwam tot ons over uit de Herv. kerk, omreden zij zich daar niet langer vereenigen kon met de leerstellingen, nu zij God naar Zijn woord wenschte te dienen. Na een blijmoedig getuigenis, dat Jezus haar alles was geworden, werd zij op haar verzoek met Christus begraven door den doop in den dood. Onze verbouwde kerk met platvorm was tot in alle hoeken bezet door belangstellenden, die aandachtig luisterden naar het aangrijpend woord des Heeren vertolkt door onzen Voorganger, Ds. van Dongen, deze woorden: „Gij zijt mijne vrienden zoo ge doet, wat Ik u gebied". Ik wil niet beproeven ruimte te vragen in ons blad voor wat door onzen br. van die uitspraak van Jezus is gezegd. Dit zij genoeg: 't was belangrijk. Daarna werd door de gemeente gezongen: „Hoe zalig is het volk, dat naar uw klanken hoort" en onder ademlooze stilte werd de doopsbediening aan genoemde zuster voltrokken. Een groot aantal brs. en zrs. (althans voor onze kleine gem.) plaatste zich nu om den disch des Heeren, waar onze nieuwe zuster hartelijk welkom werd geheeten. Diep geroerd en God dankende dat wij reeds ten vierden male dit jaar ons doopvont mochten gebruiken, verlieten wij het bedehuis.

Ja, brs. en zrs., het gaat ons in Stavoren zeer goed. De gem. wordt gesticht, is eensgezind in de liefde en de Heere doet toe tot de gemeente, die zalig worden. De gemeente breidt zich uit in ledental niet alleen, maar ook wat het arbeidsveld betreft, buiten ons stedeke Stavoren zijn er enkelen, die van God genade verkregen hebbende zich bij ons voegen, zoodat de mogelijkheid om in het dorp Koudum geregelde diensten te houden, wordt overwogen. En zoo God het wil, wie zal het dan keeren? Ik hoop zoo God het wil, binnen afzienbaren tijd iets meer daarvan aan de brs. en zrs. te kunnen mededeelen.

Medeverbondenen, gedenkt ook dezen arbeid in uwe gebeden.

Met br.groeten, de Secr. J. W. ZWAAN.

AMSTERDAM. De gemeente alhier stelde zich de laatste dagen in het teeken van „Het offer". De zitplaatsen voldeden reeds lang niet meer aan redelijke eischen, terwijl men tevens een tekort aan zitplaatsen moest constateeren. Men bracht hierin verandering, door bereidwillige harten toe te staan iets voor deze zaak af te zonderen. Van heinde en verre stroomden de giften binnen en spoedig was de gemeente voorzien van schitterende stoelen met klapzittings. Een goede vriend bracht als extra gift een degelijke vloerbekleeding, waardoor men de zitplaatsen geruischloos kan bereiken.

De Heere der Gemeente make ook deze uitwendige zaken dienstbaar tot eere Zijns Naams en uitbreiding van Zijn Koninkrijk. W. VEENSTRA, Secr.

INGEZONDEN.

Op Dinsdag, 9 Juli, werd te Hengelo de 15de jaarvergadering van „VOORZORG" gehouden. Aanwezig volgens de presentielijst 23 Comitéleden. Voorzitter den heer G. J. OLYSLAGER. Te 3 uur wordt de vergadering op de gebruikelijke wijze geopend, waarna de Voorzitter een korte toespraak hield en zijn blijdschap uitspraak over hetgeen Voorzorg in haar 15-jarig bestaan heeft mogen doen en gedaan heeft. Aller deelneming was ons streven doch tot nogtoe niet bereikt.

Hierna werden de notulen van de vorige vergadering gelezen en onveranderd vastgesteld. Alsnu volgt het financieel verslag van den Penningmeester, wat tot zijn spijt volgens statuut en huishoudelijk reglement zeer gebrekkig moet zijn, aangezien vele gemeenten de gewoonte hebben, de contributie op de jaarvergadering af te dragen, hij wilde deze keer ze niet in ontvangst nemen, maar verzocht de brs. vriendelijk ze per giro over te maken wat goedkooper en gemakkelijker is, zijn gironummer toch is voldoende bekend gemaakt. (Voor 31 Mei van het loopende jaar moet de contributie betaald zijn). Vereenigingsjaar is van 1 Juli tot 30 Juni

Het jaarverslag van de Secretaris, wat ook in De Christen no. 2089 is opgenomen, werd eveneens met dank aanvaard.

De uitkeering aan de Gemeente te Den Haag werd evenals vorige jaren op het zelfde bedrag vastgesteld. Het bedrag aan de Gemeente te DEVENTER ten behoeve van haren oud-Voorganger, br. K. KUIPERS, werd op DUIZEND GULDEN bepaald.

De aftredende Voorzitter, br. G. J. OLYSLAGER, stelde zich niet meer verkiesbaar, in zijne plaats werd br. VEENSTRA gekozen; de aftredende br. P. MOSTERT werd herkozen. Naar aanleiding van het voorstel der Comitéleden uit DEVENTER, werden de brs. BOITEN, BROERTJES, DIJKSTRA, HOUKES en VARENHORST als commissie benoemd, om met de Uniecom., of met de Predikantenvergadering in correspondentie te treden. Nadat een der brs. eenige van waardeering getuigende woorden tot den aftredenden Voorzitter had gericht, wat door de vergadering krachtig werd onderstreept, werd nog gezongen: Die maar den goeden God laat zorgen enz., waarna de vergadering met dank aan God beëindigd werd. De Secretaris.

MEDEDEELINGEN.

Het adres van den Penningmeester der Unie en den Zendingspenningmeester is voortaan:

Ds. G. BOURITIUS, Nieuwe Pekela.

Zijn Gironummer is: No. 151970.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte onzer Dochter

TRIJNTJE.

J. REILING Jzn.
A. REILING—Hornstra.

Drouwenermond, 29 Juli '29.

No. 2091 VRIJDAG 9 Augustus 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

HIER EN GINDS

Leer hier me op U bouwen,
In needrig vertrouwen,
Mijn Heiland en God!
Dan zal niets mij hind'ren
Om dáár, met Uw kinderen,
Te erven dat lot.

Die erve, zoo heerlijk,
Dat doel, zoo begeerlijk,
O, dat 'k het niet mis!
Schenk kracht me om te strijden,
Geduld me in mijn lijden,
Van de uitkomst gewis.

Woon Gij in mijn harte
In vreugde en in smarte;
En schraag op mijn schreen
Mijn wank'lende gangen.
Mijn vurigst verlangen,
Tot U zij 't alleen.

Dan breng ik dáár eere
En lofzang den Heere,
Die duur mij gekocht,
En van mij en voor mij,
En in mij en door mij,
Dat heil heeft gewrocht.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Zoek den Zin des Levens.

Leer ons alzoo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen. Psalm 90 : 12.

Een lang leven is op zichzelf nog geen zegen.

De levens*inhoud* is gewichtiger dan de levens*lengte*.

Voor wie oud-worden de hoogste zorg is, miskent de beteekenis van het leven. Een lang leven kan een mislukt leven zijn, en het *is* dan mislukt wanneer het niet aan zijn bestemming beantwoordt, en daardoor zijn doel gemist heeft.

De levenswaarde staat in geenerlei verhouding tot de levenslengte. Het gebruik bepaalt zijn waarde. Blijft het *on*gebruikt, dan blijft het waardeloos. Wordt het *verkeerd* gebruikt, dan brengt het leed voort. Maar goed gebruikt, produceert het een gansch zeer uitnemend en eeuwig gewicht van heerlijkheid.

* * *

Daarom bad de man Gods: leer ons onze dagen tellen. Gedachteloos mag men het leven niet doorgaan. De droomer heeft geen toekomst.

Aan dit leven komt een *einde*.

Dat is oneindig gewichtiger, dan de vraag of dat einde dicht bij of ver af is.

Dit leven heeft een *doel*.

Wie echter meent dat levens*einde* en levens*doel* zonder meer samenvallen, maakt een vergissing, die hem noodlottig kan worden.

Het is mogelijk aan het *einde* te zijn, en nog ver verwijderd van het *doel*. Het is mogelijk, heeft de Heer gezegd, dáár de levensgrens te passeeren, waar men afglijdt naar de smarten der mislukking.

Het leven is een kans.

Wie leeft staat voor een dubbele mogelijkheid.

De door den Schepper toegedachte en door Jezus Christus herschapen mogelijkheid van eindelooze verheerlijking en de mogelijkheid der levensopheffing.

Het is dwaas, deze laatste te maskeeren.

Die wijs is bidt: leer ons onze dagen *tellen*.

* * *

Dat tellen, het goede tellen, kan alleen de Heer ons leeren.

Hij alleen kan ons het leven doen verstaan in zijn rechte beteekenis. Hij alleen kan ons onze taak aanwijzen en ons het doel onthullen. Alleen door Hem kan het dag aan dag aan zijn bestemming beantwoorden.

Daarom wordt het leven slechts een zegen, een dagelijksche en eeuwigdurende zegen voor hem, die in Gods leerschool is.

Die zegen is: een wijs hart.

Dat lijkt niet veel?

Neen het is niet zoo te tasten en te grijpen als het levensresultaat van dien man, die zijn schuren vergrooten moest vanwege zijn overvloed.

Maar inderdaad is de zegen van een wijs hart, gewichtiger dan welke rijkdom van rondom ook.

Een wijs *hart* is meer dan een ontwikkeld verstand. Het is een gerijpte, geadelde persoonlijkheid. En wat staat boven de persoonlijkheid?

De rechte levensvisie en het rechte levensgebruik brengt in het hart een zegen.

* * *

»Tellen«. Dat woord mag hierbij wel bizonder onze aandacht hebben. Iemand merkte terecht op, dat tellen een werk is, waarbij men zijn gedachten meer moet concentreeren dan bij iets anders. Zoo licht raakt men anders den tel kwijt.

En elk mensch heeft een vijand, die er steeds op uit is, u bij het tellen uwer dagen te storen. 't Liefst heeft hij, dat gij in 't geheel niet telt; u in 't geheel geen rekenschap geeft van den zin des levens, nooit stilstaat bij het »waarom« van uw bestaan. Maar als ge al begint met u te stellen onder den ernst van 't leven, en gaat tellen, u bij dat tellen te storen.

Want hij weet, dat de mensch, voor wien het leven een vraag geworden is, eigenlijk reeds het breede pad verlaten heeft en voor de enge poort staat. L.

LOSSE SCHAKELS.

Baptisten in de verdrukking. De laatste jaren voor 1927 genoten onze Russische geloofsgenooten in toenemende mate vrijheid. Dat begon, nadat ze hun verklaring, dat de militaire dienst in strijd was met het christelijk beginsel, hadden ingetrokken. Godsdienstige bijeenkomsten werden haast niet gestoord, men kon vrij evangeliseeren. De Doop mocht in het openbaar plaats vinden. Bijbels en andere godsdienstige lektuur mocht gedrukt en verspreid worden. Russische Baptisten kregen toestemming de Kongressen van den Wereldbond te bezoeken. Het hoogtepunt werd bereikt toen in 1927 toestemming werd verleend te Moscou een theologische school te openen.

In 1928 begon de Sovjetpers het Baptisme aan te vallen. Zij eischte een systematische en krachtige onderdrukking van het Baptisme. De leiders van het Baptisme in Rusland protesteerden bij de hooge Overheid tegen deze ongemotiveerde aanvallen en bevestigden hun trouw aan de Regeering. Hierop werd echter geen acht geslagen. Maatregelen van onderdrukking werden genomen. Kerken werden gesloten, kinderen van Baptisten wordt de gelegenheid tot studie onthouden. Voorgangers en ook andere leden der gemeenten krijgen niet meer dan het kleine broodrantsoen. De vergunning om Bijbels te drukken wordt niet langer verleend. De opleidingsschool is gesloten en de docenten zijn gevangen gezet. Honderden Baptisten zijn reeds gevangen gezet of verbannen. Enkelen zijn in de gevangenis krankzinnig geworden.

Samenvattende kan men zeggen dat de Sovjetregeering met deze maatregelen drieërlei nastreeft:

1. De verbrokkeling der godsdienstige organisaties. De kerken moeten ingeschreven worden en de leden der gemeenten staan doorloopend onder contrôle.

2. De verzwakking der plaatselijke gemeenten door ze te isoleeren.

3. Deze verzwakte plaatselijke gemeenten te plagen en te doen uiteenvallen door de gevangenneming en verbanning harer leiders en de onderdrukking van haar leden, door hun kinderen de gelegenheid voor studie te ontnemen enz. enz.

Gebed voor de Russische geloofsgenooten. Het uitvoerend Comité van den Wereldbond heeft in zijn vergadering van 17 Mei 1929 de Baptisten van alle rassen en talen en alle andere beminnaars van godsdienstvrijheid in alle deelen der wereld opgeroepen tot aanhoudend en vereenigd gebed voor onze medegeloovigen in Rusland en voor alle anderen die in dat land en in deze twintigste eeuw godsdienstvrijheid onthouden wordt en blootstaan aan hinder en onderdrukking, omreden van hun trouw aan hun geweten en hun Heere.

Dat deze oproep ook in onze Nederlandsche gemeenten allerwege gehoor vinde!

Kerk en bewapening. Lloyd George schijnt na den wereldoorlog nieuwe ideeën omtrent den oorlog te hebben gekregen. Dat we dit konstateeren beteekent niet, dat we hem dit kwalijk nemen. Wij houden niet van menschen bij wien eenmaal »neen«, altijd »neen« is. We houden van wijze menschen, en wijze menschen zijn, naar we meenen, zulken, die kunnen en willen leeren; die leven uit het besef, nog niet »af« te zijn. En leergierige menschen zijn veranderlijke menschen, zijn menschen, die hun meeningen en opvattingen herzien kunnen; menschen, die er »oude plunje« op na houden.

Welnu, met dankbaarheid mag gekonstateerd worden dat Lloyd George ook dit kenmerk van alle waarlijk groote mannen draagt, dat er oude plunje van hem bestaat. Hij verlangt nu van de kerken een krachtig woord voor ontwapening. Ondanks de gevolgen van den wereldoorlog, zijn er op het oogenblik meer jonge mannen in den bloei van hun leven, die worden afgericht om elkaar te dooden dan ooit te voren. En de kerk zit nog steeds in de getuigenbank. Zij zegt, dat zij niet verantwoordelijk is. Is het wonder dat, bij de heerschende verwarring, waar de een roept om ontwapening en een ander het oorlogsapparaat versterkt en verbetert, de jonge menschen vragen: wat doet de kerk? De kerk moet tenslotte niet worden beoordeeld naar haar leerstellingen maar naar haar daden. Toch wanhoopt Lloyd George niet. Op de beschuldiging, dat de kerk niet modern genoeg is, antwoordt hij, dat de kerk in zijn oogen té modern en niet ouderwetsch genoeg is. Zij moet teruggaan.

Stiefkinderen der Kerk. Onder dit opschrift beklaagde zich een welgestelde broeder in een ingezonden stuk in het »Weekblad« over de geestelijke verwaarloozing der rijken van den kant der kerk. Dat de schrijver ongelijk had in zijn klacht, geloof ik niet. De gevaren des rijkdoms zijn voor het leven der ziel zeer groot. Hoe vaak wordt, vooral in het N. Testament, daarvoor gewaarschuwd. Maar in de praktijk houdt de Chr. kerk weinig of geen rekening met dit gevaar. Ze verwaarloost de geestelijke belangen van deze klasse van menschen. Is 't uit antipathie? Is 't, omdat men denkt, dat zij toch niet zullen hooren? Is 't, omdat men niet weet, hoe men hen zou kunnen bereiken? De evangelisatiearbeid richt zich haast uit-

sluitend op de volksklasse. We zouden er ons in verblijden als er wegen gevonden werden om onder de rijken te evangeliseeren. Ook dezen hebben: »een ziel te verliezen« en daarnaast grooter invloed op het volksleven. En zou, wanneer er onder de rijken intensief geëvangeliseerd werd, ook de meening niet weerlegd worden, die nu nog met schijn van recht gepropageerd wordt, dat de godsdienst er is om het »volk« dom te houden.

Godsdienstvrijheid in Roemenië. Dit land heeft eindelijk, na herhaalde protesten, beslissende stappen gezet in de richting van godsdienstvrede. De tegenwoordige regeering van dat land heeft de Baptisten te Transylvanië dezelfde rechten toegestaan als deze bezaten in den tijd dat deze landstreek tot Hongarije behoorde. Het parlement hechtte zijn goedkeuring aan deze administratieve bepalingen en tegelijkertijd werd een wet aangenomen, dewelke den minister machtigde dezelfde rechten aan de Baptisten in heel Roemenië toe te kennen. Dit heeft echter nog niet plaats gehad en de Baptisten zijn nog onderworpen aan tal van bepalingen, die soms tot onderdrukking leiden. Men dacht, dat de nieuwe regeering in Roemenië — de eerste na den oorlog die bestaat op grond van een vrije verkiezing — een vrijheidlievende politiek zou voeren, maar 't schijnt, dat geheime, reaktionaire invloeden zich bij den minister van eeredienst weten te laten gelden. Slechts langzaam weet Roemenië zich vrij te maken van middeleeuwsche opvattingen. Er heerscht nog groote belemmering van godsdienstvrijheid. L.

Weerzien.

Dikwijls wordt, vooral bij 't afsterven van onze dierbare naastbestaanden en vrienden, zeker tot eigen en anderer vertroosting, gezegd: »wij zien elkander weldra en eeuwig weer«. Dit is zeker geen ijdele hoop of verwachting. Er spreekt bij oprecht ernstige zielen iets van geloof en liefde uit.

Toch is dat zeggen veelal niet veel meer dan een menschelijke gevoelsuiting en phantasie, hoe goed gemeend ook. Phantasie is gedachtenbeeld, en dat kan goed zijn; doch alleen als er goede grond voor is, gelijk er ook voor de christelijke hoop is en door den hopende moet gezien worden.

De H. Schrift geeft ons daaromtrent ook zuiver onderwijs. Alleen de geloovige in Christus Jezus heeft een wezenlijke, onbedriegelijke verwachting, dewijl hij is wedergeboren tot een l e v e n d e h o o p (1 Petr 1:3). Die hoop heeft hij voor zich zelven en ook voor anderen, die hij als wedergeborenen kent en liefheeft.

Wanneer deze van elkander voor altijd hier op aarde moeten scheiden, bijzonder door 't sterven, gaat zulks niet buiten het menschelijk gevoel of emotie om. Dat behoeft ook niet. Er moet bij alles natuur en waarheid gelden. Men grijpt dan naar vertroosting, onderling van elkander, maar bijzonder van God en Zijn Woord.

Gaan we nu met betrekking tot deze dingen de onderwijzing des Heiligen Geestes in het Nieuwe Testament na, dan leeren we vooral dit, dat de toekomst-verwachtingen in verband gedacht moeten worden met de toekomst des Heeren of bijzonder onze »toevergadering« tot Hem. In die heerlijkheid loopt alle toekomstig heil samen voor de geheele Gemeente des Heeren.

Het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is (1 Joh. 3 : 2).

De meest belangrijke vraag is niet of wij hen, die wij op aarde liefhadden zullen zien in de hemelsche gewesten, maar of wij God en het Lam zullen zien, dat eens voor ons werd geslacht. Aangaande dit laatste geeft ons de Schrift volkomen zekerheid.

Johannes had God in Christus gezien; gezien in Zijn opstandingslichaam, Hem gezien met Zijn stoffelijke aardsche oogen; Hem getast met de handen; nochtans verwachtte hij nog een ander, meer hemelsch zien, maar met nieuwe, hemelsche oogen, aan Jezus Christus in Zijn heerlijkheid gelijk. Allen, die in Christus (in volle gemeenschap met Hem) sterven, zullen ook in Zijne lichamelijke opstanding en heerlijkheid deelen, ten dage Zijner verschijning, als Hij al de Zijnen tot zich opneemt.

De mensch is door God geschapen als een lichamelijk wezen. Daarmede is de mensch als schepsel Gods volmaakt; een mensch zonder lichaam is geen mensch, maar de scheppingsgedachte Gods. De menschheid van Jezus, is daarvan het goddelijk teeken. God maakte in den mensch Jezus den mensch weder tot Zijne zuivere schepping, maakte hem daardoor tot een beeld van Zichzelven, evenals Christus het uitgedrukte beeld van 's Vaders zelfstandigheid was.

Thans weet de geloovige hier reeds een kind van God te zijn en een medeërfgenaam in Christus; maar als Jezus weerkomt en de gansche Gemeente verzameld zal zijn, dan zal de geloovige, naar lichaam, ziel en geest heerlijk uitblinken als het product van Gods herschepping!

Het is derhalve niet juist te achten, om, zoodra een onzer dierbaren den laatsten ademtocht uitliet, te zeggen: nu is hij of zij in heerlijkheid en juicht voor Gods troon. De Heilige Schrift geeft daartoe geen grond of aanleiding. Men phantaseert dan te sterk of te ondoordacht. Aangaande de tusschentoestand der ontlichaamde geesten van het sterven tot de opstanding, ook der rechtvaardigen, is ons weinig verklaard in Gods Woord. De Heere heeft dat blijkbaar niet noodig geacht. Dit weten we wel, degenen, die in Christus sterven, zijn zalig en rusten; ze behooren tot de geesten der volmaakte of (voleindigde) rechtvaardigen bij God (Hebr. 12 : 23). Daar zullen zij 't als geestelijke wezens hemelsch goed hebben! Volmaakte, gezaligde menschen worden zij eerst op den dag der opstanding. Dan zullen zij gaan bewonen het gebouw in den hemel — het opstandingslichaam, dat we nu reeds door het geloof weten te hebben in den persoon van den opgewekten Heiland.

Daarom kon Paulus ook zeggen: »Het sterven is mij gewin«. Hij noemde dat ontbonden en met Christus zijn, dat wil zeggen in de volmaakte, ongestoorde gemeenschap met Christus, van de lichaamlijke aardsche banden vrij.

Christus is ons in den weg der opstanding voorgegaan, zegt ons 1 Cor. 15 : 23 — Hij de eersteling, daarna de Zijnen in Zijne toekomst.

Die toekomst is de volle openbaring van het verlossingswerk van den Zoon Gods. Die verlossing wordt nu wel reeds openbaar in allen, die gelooven; maar ach nog zoo onvolkomen, zoo gebrekkig veelal. Wat is er bij de Christenen nog dikwijls leven naar het vleesch, dat naar den Geest moest wezen, — Helaas! Ja, in dezen tabernakel zuchten we nog vaak, bezwaard zijnde. We zien uit naar ons nieuw gebouw.

Geliefde lezers — laat ons veel aan den komenden Heiland denken. Hij kent Zijn tijd, en zal ons bereiden door Zijn Geest voor onze eeuwige bestemming.

N. v. B.

ZENDING.

Een bezoeker en de school.

In het laatste nummer van de «Yakusu Notes« vertelt zendeling K. C. Parkinson over de jongensschool. Zeer zeker zullen velen zich zeer interesseeren voor het werk onder de jongens en daarom heb ik gedacht het te vertalen. Ik laat hem dus vertellen.

Eén van de vele bezoekers te Yakusu, Kapitein Holmes van het C. M. S. in Ruanda, Belgisch Congo, komende van een ander zendingsstation in deze kolonie, stelde groot belang in het werk hier. Daarom schrijf ik hier eenige vragen neer, die hij me vroeg, toen we de school bekeken en eenige andere, die ook wel zullen interesseeren om ze dan te beantwoorden.

Hoeveel jongens zijn er in school?

Er zijn 150 namen op de lijst en gemiddeld 183 aanwezig.

Wie onderwijzen in de verschillende klassen?

De »élèves instituteurs« (leerling onderwijzers). Die hebben beloofd een 3-jarige cursus te zullen volgen op het station en dan 3 jaar te werken voor de zending. Zij onderwijzen eerst in de fröbelscholen, daarna in de jongensschool, zelf ontvangen ze les na school en 's middags.

Wie zijn deze jongens dan, die bijna net zoo gekleed zijn?

Dat is de laagste klas »élèves infirmiers« (leerling verplegers). Zij blijven een jaar extra op school en daarna ontvangen ze medisch onderwijs.

Hoeveel andere klassen zijn er? — Tien.

De jongens van de 9e klas zijn kleiner dan van de 10de, hoewel dat de laagste klas is. Hoe is dat?

In deze school worden geen leerlingen toegelaten, tenzij ze kunnen lezen. Ouderdom doet er niets aan toe. Vele groote jongens komen van ver afgelegen dorpen om hier te werken en naar school te gaan. Zij hebben in hun eigen dorpsschool lezen geleerd, maar hebben nog niets van de rekenkunst geleerd en beginnen daarom in de laagste klas. Andere jongens komen van de fröbelschool, met de beste wenschen van Mevrouw Chesterman. Behalve lezen en schrijven, hebben ze ook rekenen geleerd en gaan daarom dadelijk naar de 9e klas. Dit is een mooie klas laten we maar eens even gaan zien. Ze weten eigenlijk nu al meer dan de jongens in de 8ste klas. Wacht maar tot dezen in de hoogste klas komen, dan zullen we leerling-onderwijzers en -verplegers krijgen die dien naam waardig zijn.

VERVOLGVERHAAL
BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

49

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na aanvankelijke voorspoed kwam er groote tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot werkelijke bekeering en begon een nieuw leven. Zijn welvaart nam nu hand over hand toe. Verschillende kinderen waren reeds getrouwd en nu had men de bruiloft van Martha en Albert Landman gevierd. Vader en moeder Zandberg waren hun zestigste levensjaar gepasseerd, zij hadden nog veel lust tot den arbeid, maar wilden ook graag hun kinderen helpen, die verspreid woonden, en vooral wilden zij hen in geestelijk opzicht tot steun zijn, want het leven onder de kaffers bracht allerlei gevaren met zich mee.)

Het was de innigste wensch van het echtpaar Zandberg, als een licht helder te schijnen. Daarom vertoefden vader en moeder gaarne bij hunne kinderen, om hen in geestelijk opzicht tot steun te zijn.

Moeder Zandberg, het ervaren kind van God, deed zeer veel goed in den familiekring.

Wanneer vader Zandberg zou komen, werd dat in ongelooflijk korten tijd in grooten omtrek onder zwart en blank bekend en men kon er dan maar vast op rekenen, dat den volgenden Zondag van alle kanten paarden en wagens kwamen aanrijden om van hem het woord Gods te vernemen. En het was de grootste vreugde van het echtpaar Zandberg, het woord van God te mogen brengen. Op Afrika's grond hadden zij in hun beste jaren moeten werken met schop en bijl, met de ploeg en de eg, en nu waren zij zeer verblijd dat zij ook op andere wijze zaaiers mochten zijn, die het goede zaad uitstrooiden.

Zij hadden het voorrecht, ook reeds vrucht op deze arbeid te mogen zien, en later zouden anderen nog meer vrucht oogsten.

Alleen wanneer zij aan hun zoon Karel dachten, kwam er een donkere schaduw over hun gemoed. Want hij stond nog altijd voor de enge poort, die ten leven leidt. Toen de spoorwegaanleg geëindigd was, had hij goed geld verdiend met zijn transportonderneming. Als een doelbewust man had hij een prachtige farm gekocht en hij wierp zich direct met veel ijver op het bewerken van zijn grond. Zijn jagersnatuur had hij echter nog lang niet afgelegd, integendeel, meermalen trok hij er met het geweer op den schouder nog op uit en kwam dan meestal terug met een boschbok dwars over het zadel. Was er een roofdier in de nabijheid, die van het vee roofde, dan was hij steeds de aanvoerder van de farmers, die er op uittrokken om den gevaarlijken roover onschadelijk te maken.

Uiterlijk stond het in elk opzicht wel goed met hem, maar de innerlijke beslissing was nog niet gevallen.

Een plotseling ongeluk maakte diepen indruk op hem.

Ernst Muller, zijn beste vriend, was in alles iemand, die op een natuur als Karel Zandberg wel indruk

Waar komen deze jongens vandaan?

Van alle volksstammen die de Lokele taal spreken. Degenen die hier komen van de Kingwana sprekende volksstammen, ten Oosten van Stanleyville, gaan naar de Kingwana school, 's morgens van 6.30 tot 8.30. Er zijn ongeveer 30 jongens in die school.

Waar slapen de jongens?

Die op het station werken, wonen in de arbeidershuizen. Die van de omliggende dorpen komen, wonen in hun eigen huizen.

Voorziet ge hen van voedsel?

Iedere jongen ontvangt een kop vol rijst per dag als belooning voor een uur werk na schooltijd.

Betalen ze voor het onderwijs?

Ja, al de jongens, die op het station werken betalen 2 franc per maand en van degenen die in de omliggende dorpen wonen wordt verwacht dat ze in hun dorpsschool onderwijzen. Dit wordt echter in de praktijk niet altijd uitgevoerd, omdat de meeste kinderen uit de buurt op de fröbelschool zijn. De scholen op het station zijn beter dan de dorpsscholen en dus hebben de omliggende dorpen geen bloeiende scholen.

Hoeveel jaren blijven ze op school?

Ze verlaten de school als ze niet meer voor ons werken, of als ze gaan trouwen en dan kunnen ze 's middags naar de school gaan voor getrouwde mannen. Die school heeft nu ongeveer 25 leerlingen. Of ze verlaten de school om het een of andere speciale werk te beginnen, zooals onderwijzer, verpleger, timmerman of landbouwkundige.

Wat werk doen ze op het station?

Behalve de reeds genoemde werkzaamheden, werken sommigen in de drukkerij, anderen maken rieten stoelen en ander rietwerk, terwijl weer anderen werken in de huizen der zendelingen of de wasch doen of in den tuin werken. Als ze pas voor ons beginnen te werken, moeten ze wegen in orde houden en dergelijk werk doen.

Wie moet op al dat werk toezien?

Zendeling Parris is bijna 200 K.M. de Lomami rivier op. Dr. Todd is 160 K.M. in Oostelijke richting, terwijl de zendelingen Mill, Ford en Ennals met vacantie in Engeland zijn. Dr. Chesterman heeft het druk met de zieken en verplegers, terwijl hij op het bouwen van een ziekenzaal voor vrouwen moet toezien. Zoodoende blijft er niemand over dan Zendeling Millman. En hoewel het toezicht op rietwerk, drukkerij, bouwen en al het andere werk veel tijd vereischt, heeft hij ook nog een klas van 50 onderwijzers-evangelisten, die hier voor een 4-weekschen cursus zijn.

Waar worden al de boeken gedrukt, die hier in gebruik zijn?

De meesten in onze drukkerij, eenigen te Bolobo en onze Nieuwe Testamenten werden gedrukt door het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap in Engeland.

Kapitein Holmes was in school gedurende het begin van den morgen. Hij luisterde naar het zingen en bidden, wat gevolgd werd door de Bijbelsche geschiedenis, die iedere dag verteld of gelezen wordt, waarna hij het werk zag, dat door de verschillende klassen gedaan wordt. Daarna ging hij naar de andere scholen

---

moest maken. Uiterlijk een flinke, prachtige gestalte, en daarbij ook een overtuigd, oprecht kind van God. Deze man zou plotseling uit het leven worden weggenomen. Met zijn vrouw en de beide kinderen van het inkoopen doen in de stad terugkeerend, naderden zij, vroolijke liederen zingend, reeds hun farm. Hij liet zijn moedige paarden langzamer loopen, om de laatste rivier over te steken, zooals hij reeds ontelbare malen had gedaan. Maar ditmaal zou hij er niet levend doorkomen.

Midden in den stroom glijdt het eene paard uit op de gladde rotsbodem en trekt het andere mee naar beneden. Daar zij bij de angstige pogingen, den kop weer boven water te steken, niet gelijktijdig overeind springen, geraken zij ten slotte met de pooten verward in het tuig. De moedige man springt zonder aarzelen in het water, om de dieren te helpen.

Maar wat beteekent de sterkste man tegen paarden, die in doodsangst om zich heen trappen?

De wagen werd ten slotte door den stroom meegesleept naar diepere plaatsen; zijn vrouw onder elke arm een kind, werd aan den oever gespoeld en gered. Hij zelf moest wel een trap gekregen hebben, hij kwam pas den volgenden dag als lijk aan de oppervlakte.

Allen die het hoorden, konden het maar nauwelijks begrijpen, dat de beste zwemmer in wijden omtrek verdrinken kon. Iedereen was onder den indruk, en Karel Zandberg wel het meest van allen.

Het kon haast wel niet anders, want voortdurend kwam de vraag zich aan hem opdringen: »Wanneer het je zelf eens overkomen was, wat dan?«

Hij wist, dat zijn vriend naar zijn eeuwig vaderhuis gegaan was, maar hij wist ook, dat hij zelf deze zekerheid niet bezat.

Langen tijd was hij zeer stil en in zich zelf gekeerd, maar toch kwam het bij hem niet tot de noodzakelijke overgave des harten aan God. Uiterlijk was hij ijverig in de weer, hij zat bijna dag en nacht in het zadel, om naast zijn eigen farm ook nog die van de achtergebleven weduwe te verzorgen.

Ernstiger dan nu greep echter een ander sterfgeval hem aan, toen hij later zijn oudste zoon Frederik door den dood moest verliezen.

In de streek, waar hij woonde, werden de menschen dikwijls door de koorts spoedig weggenomen, juist gezonde, sterke menschen.

Ook Frederik werd ziek en na een kort ziekbed stierf hij. Hoe jong ook nog, toch was de jongen bezorgd voor het eeuwige heil zijns vaders. Deze kon, toen de jongen gestorven was, geen woord van troost tot zijn door diepe smart aangegrepen vrouw zeggen. Wild sprong hij in het zadel en vloog naar de ouderlijke farm. Daar aangekomen, liet hij zijn paard eenvoudig staan waar het stond, stormde de woning binnen en riep: »Vader, moeder, onze Frederik is dood, en wat heeft hij nog tegen mij gezegd!« Toen viel hij uitgeput op een stoel neer.

(Slot volgt).

en na schooltijd zag hij al het andere werk dat er op het station verricht wordt.

Toen wij 's middags aan tafel zaten, zei hij: »De helft is nooit verteld geworden«. G. R.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Jozua leidt Israël door de Jordaan.

Joz. 1—4.

Les voor Zondag 8 Sept. 1929.

In de vorige les is verteld, dat Jozua Mozes' opvolger zou zijn en ook, dat Mozes stierf. Men kan daar nu bij aansluiten. Jozua was de aanvoerder van Israël. Vroeger was hij de dienaar van Mozes. Maar dat beteekent niet, dat hij zoo iets als huisknecht is geweest. Neen, hij was Mozes' eerste en vertrouwdste dienaar. Zelfs was hij met Mozes op den berg geweest. Ook had hij de Israëlietische soldaten aangevoerd, toen het volk in de woestijn overrompeld werd door rooversbenden. Hij had de zware taak der leiding met Mozes mee gedragen. Hij kende dus nu ook zijn taak.

Nu, dat was een geluk. Zulk een man moest Israël juist hebben. Een die geleerd had, het volk lief te hebben, voor te gaan in 't goede — zooals Mozes ook had gedaan -- en die tevens een aanvoerder en bestuurder wezen kon. Wij mogen gerust gelooven dat Jozua wel de rechte man op de rechte plaats was.

Ondertusschen had Jozua heel wat zorgen; het komt mij voor, dat hij wel tegen zijn taak op gezien heeft. En dat is te begrijpen. Hij kende Israël. Er konden geen moeilijkheden komen, of men zou ze hem verwijten. Ook kende hij 't land Kanaän, dat nu veroverd moest worden. Ik geloof echter, dat dit geen ongeloof was. Maar Jozua was zich diep bewust, dat hij het van zichzelf niet zou kunnen. Dat is de bescheidenheid, die de geloovigen kenmerkt.

Zulke menschen worden door den Heer bemoedigd. God laat ze niet alleen. Hij zorgt, dat ze verzekerd worden van Zijn hulp. Hij kwam ook Jozua tegemoet. Tracht dit zoo te vertellen, dat het voornaamste van Joz. 1 door u wordt weergegeven. De verzen 2 en 3 zijn al dadelijk heel geschikt. God sprak tot Jozua . . . (niet alles uit dit hoofdstuk voorzeggen). Voeg bij 2 en 3 ook v. 5b. Dat is dan de bemoediging.

Nu moet de vertelling verder gaan met een „maar", want God v r o e g ook iets van Jozua. Beloften verplichten. Dus: Maar nu moest Jozua zich ook niet aan gedachten van bezorgdheid overgeven. In vertrouwen op de belofte van God *moest hij moedig en flink zijn. Vooral moest hij nooit overgaan tot daden, die in strijd met Gods wet waren.* Soms is het, alsof Gods weg moeilijker is dan een andere. Maar door zulke gedachten moest Jozua zich nooit laten leiden, want dan kon God hem de beloofde hulp niet schenken. Wie door God gezegend wil worden, die moet Hem vertrouwen en natuurlijk ook gehoorzamen. Ongehoorzaamheid is geen bewijs van vertrouwen.

Nu, Jozua vertrouwde God en wilde gaarne gehoorzaam zijn. Dus vatte hij zijn taak aan. 't Eerste wat hij doen moest, was bevel geven, dat het volk zich gereed moest maken voor de intocht in Kanaän. Dat was al dadelijk geen kleine zaak, want de Jordaan had hoog water. Maar Jozua aarzelde nu niet meer. Hij vertrouwde en gehoorzaamde God en gaf Zijn bevelen aan de vertegenwoordigers en hoofdlieden van het volk. Ook tot de mannen, die het land van Sihon en Og *mochten hebben, sprak Jozua. Hun soldaten moesten voorop* trekken en aan de overzijde meehelpen.

Jozua's bevelen werden goed opgenomen. De Israëlieten erkenden Jozua gaarne als opvolger. Ze beloofden dadelijk, te zullen doen wat hij beval. Evenals ze naar Mozes geluisterd hadden, zouden ze ook zijn bevelen eerbiedigen. We kunnen dus gerust aannemen, dat men in 't heele kamp van Israël begonnen is zich voor te bereiden op den doortocht door de Jordaan, hoe gevaarlijk dat ook scheen.

Ik heb naar verhouding erg veel geschreven over het begin van de les. Ik deed het, omdat velen met een hfst. als Joz. 1 altijd erg veel moeite hebben. 'k Hoop, dat het nu gelukken zal er behoorlijk „in" te komen. Deel het hoofdstuk in tweeën. *'t Eerste deel eindigt* met vers 9 en meldt ons Gods woord tot Jozua; a, 2—5 de belofte; b, 6—9 de eisch. Het tweede deel, 10—18 Jozua en de oversten.

Met hoofdst. 2 begint een gedeelte, dat heel gemakkelijk vertelt en dat veel stof geeft. Ik behoef er slechts enkele opmerkingen over te maken.

Men kan beginnen met te zeggen: „Intusschen had Jozua ook al wat anders gedaan. Hij had twee mannen uitgestuurd om Jericho en de omgeving te verspieden". En dan vertelt men maar, wat er gebeurd is.

Over Rachab wil ik iets schrijven. Ik geloof niet, dat wij haar al te vroom voor moeten stellen. Maar naar het licht dat zij had, handelde zij. En dat was haar geloof, dat haar redde. Het is niet noodig haar voor de kinderen hoer te noemen. Men kan zeggen: Ze kwamen bij een vrouw. En zoodra die vrouw begreep, wie die mannen waren, liet zij ze op 't dak gaan (dat plat was): en daar gooide ze een hoopje losse vlasstoppels over hen heen. Dan vertelt men van de boden. De vrouw sprak bewust een leugen uit. Dat is geen geloof: maar wat kunnen we ook van zoo'n heidensche vrouw verwachten? Wat was dan haar geloof? Lees vers 8—13. Ze was er van overtuigd, dat Jehovah een God was, waarbij alle andere goden niets waren. En nu liet zij zich niet door patriottisme of wat ook binden; ze zocht de bescherming van dien God; ze stelde zich onder Zijn hoede. Ach, deden maar allen zoo eenvoudig en beslist naar het licht, dat ze bezitten.

De hoofdstukken 3 en 4 vormen samen het laatste deel van de les. Nadat de verspieders hun nieuws verteld hadden, volgde spoedig het bevel om op te breken. Vlecht hier v. 7 tusschen. De Israëlieten hadden nu ook tijd genoeg gehad voor de voorbereiding. Vroeg in den morgen begon de tocht. Den dag te voren was Israël reeds tot dicht aan de rivier gekomen. De hoofdlieden hadden het volk nauwkeurig ingelicht, hoe ze zich gedragen moesten, dus kon nu alles volgens het vastgestelde plan uitgevoerd worden. (Niet uitwijden over dat plan; eenvoudig vertellen, wat er gebeurde.)

Voorop gingen de priesters, die de ark droegen. Op twee duizend ellen afstands volgde het volk. Maar de Jordaan was vol. Hoe moest dat? Pas maar eens op! Laat de priesters doorloopen, tot de zoolen hunner sandalen in 't water staan. (*Hier niet aan steile oevers denken, maar aan ondergeloopen land.*) Vertel wat er toen gebeurde. Dan na wat wachten verder, tot midden in de rivier. (Zoo ging God zelf voorop. Voor God week het water.) Dan passeert (over breeden afstand natuurlijk) heel Israël. Vertel van de steenendragers. En dan komen de priesters met de ark. (God was Israëls achterhoede.) Toen zij op het land stonden, hield niets het water meer tegen. Het bruiste weer in volle vaart voorbij.

Vertel nu nog de beteekenis van het opgerichte. Voeg er de vermaning bij, om altijd op Gods *woord te letten* en naar het licht, dat wij hebben te handelen, en dan zijt ge met deze les al weer klaar. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Zij, die de Jeugdconferentie te Hengelo hebben bijgewoond, zullen zich nog levendig de vrije bespreking over het werk van den Jeugdraad herinneren. 't Resultaat van die bespreking was, dat de vergadering aan het dagelijksch bestuur opdroeg het jeugdraadwerk te reorganiseeren en wel in den zin van een Jeugdbond.

Ten einde nu de meeningen over aard, werkwijze en doel van een zoodanigen Jeugdbond uit breeden kring te leeren kennen roep ik beleefd op zich hierover te uiten:

in de eerste plaats de jongeren, die in dezen een idee of ideaal hebben en dat kunnen en willen formuleeren;

in de tweede plaats de ouderen, die ons in dezen met plannen en raadgevingen kunnen dienen.

't Is niet de bedoeling om dergelijke brieven en geschriften in »De Christen« te publiceeren, maar ze te gebruiken, voor zoover ze te gebruiken zijn, bij de uitstippeling van nieuwe lijnen voor ons werk onder de jeugd.

Jonge vrienden en gij allen die de jeugd bemint, schrijf zakelijk, ernstig en met vertrouwen, en liefst nog in Aug., opdat deze zaak nog voor den winter voortgang hebbe.

De uwe in dienst v. d. Heer,
A. P. BARENDREGT,
Secr. v. h. Jeugdwerk, Emmer-Erfscheidenveen.

De eenheid in de gemeente.

Opstel geleverd op de Bondsdag van de Friesche gemeenten gehouden te Sneek.

(Slot).

De gemeente willen we nu vergelijken met de ronde schijf. De as, waarom de schijf, in dit geval de gemeente, draait, is Jezus Christus.

De Vader is 't oorspronkelijke licht, terwijl dit licht wordt opgevangen en op de schijf geworpen door het glazen prisma, d i Jezus Christus. 't Licht uit den hemel straalt ons door Jezus Christus tegen, en wij, elk lid een der straalbrekingen zijnde, kaatst 't terug, de een in sterkere mate dan de andere.

Toch behoeft die verscheidenheid niets te kort te doen aan de eenheid. Bij rondwenteling immers om de as Jezus Christus, vloeien de verschillende kleuren ineen, en doet de gemeente zich als wit voor voor 't oog van God, tenminste zoo behoorde 't te zijn. Ieder lid dus der gemeente is een straalbreker van 't hemelsche licht, en kan niet gemist worden, om tot een volkomene reinheid der gemeente te komen. 't Is dus ieders roeping zooveel mogelijk van dat hemelsche licht terug te kaatsen. Ook in de gemeente is de verscheidenheid. „Er is verscheidenheid van gave", zegt Paulus. Naarmate een lid echter licht ontvangt, moet hij 't ook terugkaatsen.

In ons zelf zijn we duisternis en we kunnen dus geen licht terugkaatsen, maar door Jezus Christus worden wij een straalbreker en worden we meteen verantwoordelijk gesteld. Zoo is 't ook immers in de natuur. Kan men b.v. in een donkere kamer spreken van roode gordijnen, of een wit laken? Onmogelijk, de voorwerpen hebben in zichzelf geen kleur, maar wanneer 't licht wordt in de kamer, dan ontvangen ze een kleur, doordat ze 't licht terugkaatsen.

Natuurlijk zal en kan de gemeente zich nooit als geheel rein voordoen, zonder de r e i n i g i n g van 't bloed des Lams, maar dit is geen reden om te verslappen in den strijd der heiliging. Spurgeon zegt terecht: „Wij moeten er naar streven, om nog heiliger dan de heilige apostelen te worden". Paulus zegt: „Zullen wij dan in de zonde blijven opdat de genade des te meerder worde; dat zij verre". 't Is opmerkelijk en toch ook weer natuurlijk, dat bij de kleuren van 't zonnespectrum 't zwart ontbreekt. In de gemeente is 't evenzoo. Elk geloovige ontvangt licht en moet 't dus terugkaatsen.

Beschouwen we de kleuren van 't zonnespectrum op zichzelf, dan zijn er, welke naast elkaar geplaatst, in de wreedste disharmonie zijn, maar bij de wenteling vloeien ze ineen en vormen ze met de andere kleuren 't wit. Zoo ook in de gemeente. Broeders en zusters zouden dikwijls volstrekt niet bij elkaar passen, maar nu door Jezus Christus reiken zij elkander de hand en vormen met de andere leden 't reine, hemelsche toonbeeld van de gemeente Gods.

Gelijkheid is ten allen tijde doodheid, wanneer allen evenveel licht zouden terugkaatsen, dan zou er zeker doodheid intreden. Daarom, dat de een de ander uitnemender acht dan zichzelve. De eene broeder of zuster neemt die stralen in zich op, die de andere terugkaatst. Allen hebben we talenten ontvangen van den Meester. O, mochten we die talenten gebruiken tot eer van Zijnen naam, tot opbouwing van de gemeente en tot eeuwig heil onzer zielen. Dat we 't licht van den Overwinnaar van dood en graf, van de Verlosser van zondaars, mochten terugkaatsen en wij zullen eenmaal 't hooren: „Wel gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten, gaat in in de vreugde Mijns Heeren".

Opdat 's Vaders beeld niet moge sterven
Worden kindren van Zijn echt de kroon;
En gelijk de maan van 't zonneschoon,
Als die ter kim daalt, iets mag erven
Spreiden zij des Vaders glans ten toon.

W. H. L. Jr.

INGEZONDEN.

Zondag — Rustdag.

De Zondag iets aparts.
De Zondag anders dan de overige weekdagen.
De Zondag geheiligd door den eisch van Gods gebod.

Zeker, zoo wordt de wekelijksche rustdag gelukkig nog door een groot deel van ons volk gezien. Zoo alleen brengt hij dan ook dien zegen, die naar Gods belofte in het houden van Zijn Sabbathsordinantie is vastgelegd.

't Spreekt dan vanzelf, dat alle onnoodige arbeid blijft rusten. Niet minder, dat we niet ons zelven zoeken, maar Hem, die den Sabbath instelde.

Inderdaad, zoo zien het gelukkig nog velen. Maar toch, ook een niet gering deel van ons volk verloor de hooge geestelijke beteekenis van den Sabbath uit het oog. Omdat het helaas het buigen voor de ordinantiën Gods verleerde. Niet dat dezulken onverschillig zouden staan tegenover een wekelijkschen rustdag. Integendeel, ze hunkeren veeleer naar den Zondag, om ontslagen te worden van de knellende banden van den arbeid.

Alleen maar, ze eischen den Zondag op voor zichzelf. Tegenover den eisch van Gods wet: Heiligt Mij dien dag, stellen zij hun eisch: De Zondag voor den mensch. Zoo gesteld kon het wel niet anders, of er wordt op den dag des Heeren alleen gevraagd naar eigen ontspanning, naar eigen afleiding, naar eigen genot. Het jammerlijke daarbij is, dat dit Zondagsgenieten gezocht wordt ten koste van den medemensch.

Wie de overstelpende drukte des Zondags, in 't bijzonder gedurende de zomermaanden, gadeslaat op de openbare middelen van vervoer, kan er zich van overtuigen, hoe bitter weinig het uitgaande publiek zich bekommert om de rust van zijn naaste. Duizenden moeten hun Zondagsrust derven ter wille van de grillige geneugten van hen, die des Zondags „UITGAAN"

En de argumenten, waarmede deze opgelegde Zondagsdienst wordt goedgepraat? „Ze zijn er immers voor". „ze worden er voor betaald", „ze krijgen er toch een vrijen dag in de week voor vergoed". Alsof dergelijke gemeenplaatsen tegenwicht zouden kunnen bieden voor de breuk geslagen in het persoonlijk- en het gezinsleven van de betrokkenen.

Op welk een gemakkelijke en goedkoope manier wordt op die wijze van anderen ontnomen, wat men voor zichzelf opeischt.

Het Comité voor Zondagsrust van de Christelijke organisaties van personeel in Publieken en Semi-publieken dienst, stelt zich tot taak de lasten van den Zondagsarbeid voor die duizenden te verlichten.

Het doet dat op velerlei wijze, maar ook door, zooals nu, ons Christenvolk bij tijd en wijle te wijzen op de toenemende Zondagsontheiliging en op de gevolgen daaraan, voor talloos vele medeburgers verbonden. Het wil daarbij uiterst en vermijden in de erkenning, dat er in de openbare diensten arbeid is, die ook op den Zondag voortgang moet hebben. Maar het wil en het kan toch ook de oogen niet sluiten voor de schrikbarende toeneming op den dag des Heeren van het gebruik der openbare middelen van verkeer, die het Christelijk karakter van den Zondag dreigt te loor te doen gaan.

In die actie voor Zondagsrust en Zondagsheiliging heeft het Comité ons Christenvolk noodig. Noodig om zijn voorbeeld in het onverzwakt handhaven van 's Heeren ordinantiën ook voor den Sabbath. Noodig om zijn steun, als het aandringt om meerdere Zondagsrust bij Regeering en Volksvertegenwoordiging. Noodig ook in zijn getuigenis tegenover de verflauwing der grenzen op dit terrein.

Namens het Comité voor Zondagsrust van de Christ. organisaties in Publ. en Semi-publieken Dienst in Nederland.

KAAPSCHE PLEIN 165, De Secretaris,
DEN HAAG. TH. H. VAN OOST SR

Gebed voor Herstel-Conferentie.

Dr. Boeke te Haarlem, zendt een oproep tot gebed voor de Herstel-conferentie, waaraan wij ontleenen:

Voor de komende Herstel-conferentie in den Haag is veel belangstelling, de beschikbare hotelruimte is berekend, en er blijkt wel ruimte te zijn voor de 5 à 600 gasten.

De journalisten hebben hun maatregelen al genomen of in voorbereiding. P.T.T. (Post en Telegraaf) maakt ook snel toebereidselen, dankbaar gebruik makende van de ervaring, in de dagen der Olympiade opgedaan. En wat nu de geloovigen? ...

Er zijn eenige duizenden kerken in ons land, moge daar het vereenigd gebed opgaan, voor die mannen die samenkomen en het doel, het herstel, dat zij samen nastreven, gelijk wij mogen verwachten!

En hierin nu kunnen Protestanten en Roomsch Katholieken één zijn! De Heiland heeft gezegd: Indien twee uwer op aarde overeenstemmen, om wat ook te vragen, het zal hun geworden van mijn Vader, die in den hemel is. (Matth. 18) Zouden niet 2000 gemeenten en parochiën in ons land zich daarin kunnen vereenigen, de komende weken?

MEDEDEELINGEN

UNIE-RADIO-UITZENDING.

Ontvangen van: N. N. te H. f 2.50; coll. Bapt. Gem. te H. f 2.50; luisterclub te D. f 6.—. Bijeen f 11.

Heemstede, 1 Aug. '29. G. BROERTJES.
Postrekening no. 142741 Penn. U. R. C.

VERANDERD ADRES.

Het adres van den Secretaris der gemeente te Hoogezand is thans: den heer *Jac. Bos Jr.* te *Slochteren.*

Het adres van den Secretaris der Gem. te Deventer is van 10—23 Augustus: den heer R. v. d. GOOT, Driebergenstr. 76, Deventer.

Ontvangen voor de Zending van de Gemeente Zwolle f 9.33.

Nogmaals verzocht mij geen gelden meer te sturen doch aan Ds. G. Bouritius te Nieuwe-Pekela, gironummer 151970.

A. H. ZERBST, Utrecht.

Van den Uniepenningmeester.

Ontvangen van de Gem. Hoogezand f 14,37 voor ?

—o—

Ontvangen van de Gem. Muntendam f 50,— voor de Zending (Congo).

Dringend verzoek ik allen, die geld zenden, er bij te vermelden, ***waarvoor dat geld bestemd is.***

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro no. 151970.

LEESTAFEL.

Evangelisatie-Bibliotheek 1929. Uitgave J. N. Voorhoeve, Den Haag.

De 2e zending van deze bibliotheek bestaat uit:
Het Lied van onzen Syrischen gast;
De Pachter van Peppelhoeve;
Acht traktaten van vier pagina's.

Het eerstgenoemde werkje geeft enkele verklarende opmerkingen over den 23sten Psalm. De »Syrische gast«, die ze maakte, deed echter wat sentimenteel. De overdreven gemoedelijkheid doet het geschriftje geen goed.

De Pachter van Peppelhoeve beschrijft de wonderdadige bekeering van enkele personen. L.

No. 2092 VRIJDAG 16 Augustus 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Donkere tijden.

Komt er soms een kleine wolk
voor mijn zonne glijden,
'k weet toch, dat ik in haar licht
mij weer zal verblijden,
want het wolkje glijdt voorbij.

Zelfs wanneer het zwartste zwerk
haar verhult in duister —
'k weet toch: achter 't zwartste zwerk
praalt ze in vollen luister,
en het zwerk ook trekt voorbij.

Weken, maanden jaren soms
kan het duister wezen
in een menschenziel, zoo blij
in haar Heer vóór dezen;
maar — die schaduw gaat voorbij.

Laat u niet ter neder slaan,
ziel, in duist're tijden!
Vroeg of laat komt weer de dag —
van het stil verblijden;

in den diepsten nacht is Hij,
is uw Heiland aan uw zij; —
lang, o lange moog' het duren,
maar ééns is de nacht voorbij.

NELLIE.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Jezus en wij zien vaak verschillend.

Zegt gijlieden niet, het zijn nog vier maanden en dan komt de oogst? Zie, ik zeg u, heft uwe oogen op en aanschouwt de landen, want zij zijn alreede wit om te oogsten. Joh. 4 : 35.

Wij menschen zijn voorzichtig.

Niet iedereen achten wij geschikt om door de armen der gemeente te worden omsloten.

Wij verblijden ons erin, dat jongeren en ouderen belang stellen in den weg des heils, maar wanneer zij zich met ons willen vereenigen, dan vinden we toch wel, dat de jongeren wat jong zijn en de ouderen wat meer moeten wassen in de kennis en de waarheid.

Wij, ervaren christenen, hebben altijd weer onze vreeze om Christus' wil, of eigenlijk om der wille van onze reputatie.

Wij bezien het menschdom, dat hoop geeft voor het Koninkrijk van God, gelijk de landman den akker in den laten herfst of in de eerste dagen van het voorjaar.

Wij zien sprieten en zeggen: »Nog vier maanden en dan komt de oogst«.

Jezus echter ziet anders.

Hij is van den hemel gekomen om menschen. Hij lijdt armoede en honger en dorst en afgunst en bitterheid en laster om menschen. Hij sterft dagelijks om menschen. Is het niet vanzelfsprekend, dat Zijn oog op menschen anders is? Slaat moeder haar kinderen niet met een teederder oog gade dan de schooljuffrouw?

Jezus ziet goudgele halmen en volle aren en Hij verwondert Zich er over, dat de zichter nog niet aan het werk is en de bindster het afgeslagen graan in garven verdeelt.

»Nog vier maanden«, zeggen wij, voorzichtige vrome mannen en vrouwen, die er op gesteld zijn, dat de wereld ons prijst om onze deugden.

»De landen zijn alreede wit om te oogsten«, zegt Jezus.

* * *

Jezus en wij zien onze jonge menschen verschillend.

We vinden bekeering een woord, dat liefelijk klinkt als zilver, maar de bekeering van zeer jonge levens kan ons doorgaans niet bevredigen. We gelooven gaarne, dat het kind het heel goed bedoelt, doch is het leven niet te onbeproefd om op volharding te mogen rekenen? Heeft voor ons, wijzen en verstandigen, de bekeering van een jeugdige niet veel overeenkomst met een appelboom, die bloeit in de maand Januari?

Wij verblijden ons over de groenende veel belovende velden en hebben den tijd wel met de inzameling. Wij zeggen: »Nog vier maanden . . . . .«

Jezus daarentegen is van een ander gevoelen, en is Zijn oog niet veel scherper dan het onze?

Laat ons nimmer vergeten, dat kinderen zeer ontvankelijk zijn voor de boodschap van verlossing in Christus onzen Heer.

Een legende der ouden vertelt, dat toen de wet op den Sinaï werd gegeven, al de ongeboren zielen van het gansche Joodsche volk er bij tegenwoordig waren en geluisterd hebben.

Mag ik deze legende niet een weinig verbreeden en volmaken? Welnu dan, niet alleen al de ongeboren zielen van het Joodsche volk, doch ook al de ongeboren zielen van de niet-Joodsche volken waren aanwezig en hebben het oor geneigd. En behalve dat al de ongeboren zielen op den Sinaï hebben verkeerd, hebben ze zich ook geschaard rondom den Gekruisten Heiland van Golgotha en het welbehagen gezien, dat God in den mensch heeft.

Ik wil maar zeggen, dat jonge levens zulk een wonderlijk goed besef hebben van eisch en evangelie.

Daarbij wijs ik op het geestelijk vermogen van het kind.

Wat kan een kind heerlijk genieten!

Het heeft van plantkunde geen kennis; het weet van wortelvormen, verschillende bladeren en bloemen niets. Het bekommert zich niet om de regelen van de behandeling, door den een of anderen geleerde met juisten zorg bijeengebracht. Maar hoe onwetend het ook van plantkunde moge zijn, toch doet het, wat wij, geschoolden, nimmer doen: het draaft blij naar een madeliefje toe en geeft het een zoentje, alsof het een engeltje van God is; het vermaakt er zich mee, spreekt het toe en hoort zich er door toegesproken.

Zoo geniet een kind ook van Jezus. Wat weet het van de uiteenloopende schriftbeschouwingen der theologen af? Van het Calvinisme of Arminianisme? Van het duizendjarige rijk en de opname der gemeente? Intusschen verlustigt zich een kind in den Heiland op een wijze, waarop elke christen afgunstig mag wezen.

O, wat zijn wij voorzichtig jegens de jeugdigen!

Zeggen wij niet: »Nog vier maanden . . . . .«

Jezus ziet anders en beter. Hij zegt: »De landen zijn alreede wit om te oogsten«.

* * *

Jezus en wij zien de wereldsche menschen verschillend. Wij hebben zoo goed als geen hoop voor deze lieden. Zij stellen de kerk en den godsdienst buiten den cirkel van hun belangstelling. Hun omgeving en de plaats van hun inwoning verzadigen hun begeerten gelijk een milden regen een dorstigen akker. Van den bijbel weten zij zoo goed als niets. Zelfs namen als Abraham en David hebben voor hen geen inhoud, terwijl ze bijna geheel onbekend zijn met de taak van de gemeente van Christus.

Wat geven zij van een oogst voor het Koninkrijk der hemelen te zien? Nauwelijks een sprietje. Is het niet bedroevend?

En toch dienen wij te bedenken, dat deze menschen van de wereld, die als wij van het geslacht van God zijn, tijden hebben van vragen en vreezen, tijden, waarop zij bezig zijn met hun afkomst en toekomst.

Menigmaal ontmoet ik den Heer in de stilte van onzen tuin. Als het voorjaar met zachte treden tot ons is gekomen, lijkt het, alsof alles rust in de armen van den dood. Maar ik weet wel beter. In den grond zijn de zaden hard aan den arbeid en binnen de donkere wanden van boom en struik en haag vindt een veel drukker verkeer plaats dan op het middaguur in de hoofdstraten van onze groote steden. Eerst wanneer een zachte regen is neergedaald en het zonnetje haar onweerstaanbare kusjes geeft, komt het leven door duizenden venstertjes kijken!

De tuin schijnt zoo doodsch. Het is slechts schijn!

De wereld lijkt zoo onverschillig en hopeloos voor ons: »Zegt gijlieden niet, het zijn nog vier maanden?«

Maar de werkelijkheid is anders.

»De landen zijn alreede wit om te oogsten«.

* * *

Jezus wil blijkbaar een gemeente, die oogst.

En de gemeente daarentegen wil het liefst bewerken en wachten!

Maar er is al op den akker gewerkt. Jezus zelf is het, die in Zijn Geest het levende zaad in de roode voren des harten heeft gestrooid.

»Ik heb u uitgezonden om te maaien!«

Maaien moeten wij. Maaien is onze roeping.

Willen wij maaien? Evangeliseeren? De menschen bewegen tot bekeerin g?

Komt, maaiers, 't is nu oogsttijd.
Ziet aarz'lend niet in 't rond.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LOSSE SCHAKELS.

Kerkelijke verschuivingen. In de jaren 1830—1920 zijn de Roomschen van 38 % tot 35 % der bevolking achteruitgegaan; de Protestanten van 60 % tot 53 %, terwijl het aantal dergenen, die geen lid zijn van eenig kerkgenootschap gestegen is van 12000 tot 500.000. Deze verandering staat niet gelijk met achteruitgang. Ze beteekent vooruitgang, wanneer men althans genegen is een zuivere openbaring van den werkelijken toestand vooruitgang te noemen. De zaak is n.l. eenvoudig dat het vroeger de gewoonte was om lid van een kerk te worden, een gewoonte, waaraan men haast niet kon ontkomen. Nu leeft men eerlijker. Men wenscht niet den schijn te hebben van godsdienstig te zijn, terwijl men het inderdaad niet is. We kunnen slechts hopen, dat deze kerkelijk-godsdienstige zuivering zal doorgaan, en elke kerk het karakter van vrijwilligheidskerk zal gaan dragen. De kerk behoorde er haar eer in te stellen, niets anders te willen zijn. Niet kinderdoop en traditie en rede, maar overtuiging behoort iemands godsdienstig-kerkelijke positie te bepalen.

De inhoud der Doop. In een gedachtenwisseling tusschen Dr. Hooykaas, den Remonstrantschen predikant te Rotterdam, en diens Doopsgezinde kollega Ds. Gorter, over den Kinderdoop, zegt laatstgenoemde o. a. (volgens »De Zondagsbode«):

Is kinderdoop Christelijk-kerkelijk te verantwoorden? In 't geheel niet, naar ik meen. De kinderdoop, in de derde eeuw in zwang gekomen, is een ver-

wording van den oorspronkelijken doop op belijdenis of bekeering. Misschien zou men ook hier van een »zondeval van het Christendom« kunnen spreken, een terugval in oude heidensche en joodsche practijken, door den geest van het evangelie afgewezen. Voor de zuiverheid onzer kerkelijke practijken (zeg ik, en hierin voel ik mij zuiver Doopsgezind) hebben wij ons te oriënteeren aan het oudste Christendom, aan de eerste Gemeente. Waar gaan wij heen, als wij allerlei wat in het kerkelijke leven wel wilde insluipen, gaan goed-praten en met nieuwerwetschen inhoud vasthouden met een beroep op zekere traditie? Ook als vrijzinnigen, die den ban van overlevering en leer willen breken, moeten wij naar de bronnen zelf terugkeeren en proeven, wat die voor helder water ons toevoeren!

Neen, we mogen, wat in het kerkelijk leven insloop, niet goedpraten en met nieuwerwetschen inhoud voorzien en zoo vasthouden. Maar hebben we ook niet te zorgen, dat de Doop voor ons blijft, wat hij voor Christus' apostelen was? En is hij dat voor onze Doopsgezinden?

Te veel levenssappen. Tegen een hoogen gevel was de moerbeiboom geleid. Hij had zich bizonder goed ontwikkeld en bedekte haast heel de hooge en breede muurvlakte. Elken zomer spreidde hij over de grauwe steenen een dik kleed van welig groen. Een troost voor de oogen.

Maar de vruchten? Die waren van jaar tot jaar minder geworden. De overvloedige bladertooi was gepaard gegaan met een geregelde vermindering van de vruchten, zoowel wat hun aantal betreft als de grootte der enkele beziën. Dat verdroot den bezitter, want, hoe mooi het bladerdek ook stond als tuinwand, 't ging ten slotte toch ook bij dezen vruchtboom om de vruchten.

Nu was er een eigenaardigheid bij dezen leiboom. Eén tak, die heel omhoog zijn twijgen tegen buurmans muur spreidde, had opvallend minder bladen en droeg behoorlijk vrucht. Al zoekende onder de bladeren merkte de eigenaar eens, dat deze tak ingeklemd zat tusschen den muur en een haak en daardoor op dat punt in zijn ontwikkeling belemmerd werd. De haak belette den tak hier een grootere dikte aan te nemen. De sappen konden dus niet vrij naar boven doorklimmen en juist dat gedeelte van de boom, dat »op rantsoen« stond, droeg behoorlijk vrucht en vertoonde minder bladweelde.

Een deskundige had juist geadviseerd om van den boom, die vele bladen vormde en weinig vruchten voortbracht, een gedeelte der wortels af te hakken. Diens meening was dus ook, dat de boom te veel sappen opzoog.

Nu is de vraag of in de wereld van geestelijk leven een beperking van wortelgebied, een bestaansversobering, het vruchtdragen niet ten goede zou komen. 't Leven moet soms onder druk gebracht, ingeklemd worden, om bladweelde te doen plaats maken voor vruchten. Misschien kan de ervaring, met bovenvermelden moerbeziënboom opgedaan, u helpen om uw eigen leven te verstaan. Overdaad schaadt.

L.

Verschillende proeven om van schuld vrij te worden.

Ieder mensch weet wel, als hij aan dood en eeuwigheid denkt, dat hij tegen den heiligen en rechtvaardigen God gezondigd heeft, en derhalve niet voor Hem kan bestaan. Zoo wij zalig willen worden, moeten onze zonden weggedaan worden van voor Gods aangezicht. Hoe men van de zonde vrij kan komen, is de geheime onderzoeking geweest, waarmede de menschen aller tijden en in verschillende richting, heidenen en Joden, Christelijken en Mohammedanen, zich hebben bezig gehouden. Van alle zijden zijn er antwoorden op die onderzoekingen gekomen, maar steeds misleidende.

Velen zetten zich over hunne zonden heen met vreeslijke oppervlakkigheid, en meenen dan dat ze weg zijn, zoodra men ze vergeten heeft. Maar zijn ze dan ook bij God vergeten? Een onderwijzer moge met een natte spons een aantal cijfers van het schoolbord uitwisschen, maar zijn onze zonden ook zoo uitgewischt? Zonden zijn onsterfelijk en volgen ons na tot voor den rechterstoel Gods. Johannes zag boeken geopend, naar welker inhoud de menschen geoordeeld werden (Openb. 20 : 12). Onze zonden staan daar opgeteekend in de boeken der eeuwigheid. Geen nacht bedekt ze, geen waterstroom doet ze wegvloeien. Neen, zij moeten vergeven worden door den zondenvergevenden God.

Anderen meenen hunne zonden voor het aangezicht Gods te kunnen verbergen. Onze eerste ouders vlochten vijgeboombladeren samen en maakten schorten, om hunne naaktheid te bedekken. En nog voortdurend spannen de menschen zich in om door hun deugden en goede werken hun kwaad en zielsellenden te omhullen. Op de graven groeien soms welriekende bloemen, maar daaronder is de lucht van dood en verderf. En welk nut doen onze deugden en goede werken, wanneer in ons binnenste een onvernieuwd hart angstig klopt, waaruit de zonde en de doodslucht omhoog tot God opstijgt?

Weer anderen willen de zonden wegdenken door zich te verontschuldigen. Zij zeggen: Inderdaad ben ik een zondaar, maar dat zijn immers alle menschen, en wat kan ik overigens er aan doen, dat ik zoo verdorven van natuur ben? Ik ben eigenlijk door allerlei omstandigheden en verleidende vrienden of vriendinnen op den verkeerden weg geraakt. Worden echter door die verontschuldiging de zonden weggedaan? Pilatus nam, nadat hij Jezus onschuldig veroordeeld had ten doode, water en wiesch zich de handen en zeide: »Ik ben onschuldig aan het bloed dezes rechtvaardigen«. Kon hij echter wel het bloed van den heiligen Jezus van zijn handen wasschen? Door zulk een verontschuldiging wordt de schuld vergroot.

Anderen willen zich door eigen wilskracht van de zonden vrijmaken. Naar ik meen was het in een kloosterzaal te Mariënburg, waar een beeld vertoond werd, dat den Aartsengel Michaël voorstelde, die bezig was een zevenhoofdigen draak te dooden. Men zag daarin de zeven doodzonden afgebeeld, die de mensch — volgens katholiek begrip — moest overwinnen. Maar kunnen wij door een wilsdaad de zonden zoo afschudden, evenals Paulus op Malta de giftige adder van zijn hand schudde? En gesteld wij zouden het heden nog kunnen

doen en van stonde aan een heilig leven leiden, waren daarmede dan ook de zonden uit het verleden weggedaan? Een zelf-verlossing, waarover thans zoo velen met overmoed spreken, bestaat niet.

Ook treft men velen aan die trachten de zonde en hare gevolgen te ontvlieden of te ontkennen. Toen Judas Iscariot den door hem verraden Zoon van God ter dood veroordeeld zag, ontwaakte zijn geweten en begon hem op vreeslijke wijze te pijnigen. Pak je weg, klonk het in zijn binnenste, ellendeling, wat heb je bedreven! De toorn Gods zal je treffen! Deze innerlijke wroeging werd hem ondragelijk. Waarheen zal ik me nu wenden? vroeg hij. In de reddende armen van Jezus? Neen, zulk een vindt den weg tot den Vader niet meer. Hij vlood in de armen des doods! Maar zijn zonden volgden hem in de eeuwigheid.

Helaas, velen volgen nog dien rampzaligen discipel op het spoor der wanhoop na. Weg, heet het dan, van de plaats mijner misdaad, opdat mij niets er aan herinnere! Vooruit, op 't schip en over den oceaan naar Amerika of elders, om elk spoor van 't verleden uit te wisschen! Maar de vervalschte boeken, de valsche eed, het onrechtvaardig verworven goed, de vermoorde medemensch, als akelige spookgestalten volgen hem zijn misdaden. Zij volgen in het vreemde land, zij volgen op het krank- en sterfbed, zij volgen tot voor den rechterstoel van God. »Hunne werken volgen hen na«.

Ik heb verschillende verkeerde wegen aangetoond, die de mensch soms inslaat, om van de zonde los te worden. Welke weg is de eenig goede? Dr. Böck trof op zijn reizen in Indië een man aan, die in de brandende zonnehitte op gloeiend zand naakt rondliep. Dr. B. sprak hem aan en vernam nu, dat hij op die wijze een boetetocht van tweehonderd mijlen moest afleggen en dat hij reeds vier jaar op reis was. Zijn priester had hem gezegd, dat hij op die wijze zijn zonden afboeten en zich met God verzoenen kon. Had die priester gelijk? De ongelukkige man vond niet, wat hij zocht. In Indië treft men vele Fakiërs aan, die zichzelven de wreedste zelfpijniging opleggen. De een staart zoo lang onafgebroken in de zon tot hij blind wordt. Een ander zit met in elkander geknepen handen, tot de nagels hem in het vleesch groeien. Nog anderen hangen zich met de voeten aan een rekstok tot ze waanzinnig worden. Anderen graven zich in de aarde en laten zich bij levenden lijve door de wormen opeten. En dat alles, om van de zonde en hare gevolgen af te komen. Doch het baat hen niet.

Anders met Petrus, die den rechten weg insloeg na zijn Heere schandelijk verloochend te hebben, zich in de eenzaamheid terug trok en bitterlijk weende. Dat zijn waarachtige, heete tranen geweest! Dien, die zijne zonde belijdt en laat, zal barmhartigheid geschieden.

Want Al zijn wel onze zonden veel,
Bij God is meer genade.
Zijn hand biedt redding en ook heel,
Hoe groot ook was het kwade.

Dit ondervond Petrus aan den morgen van 's Heeren opstanding toen hij de blijmare van vergeving mocht vernemen.

God zij geloofd, dat Hij door het bloed Zijns Zoons de zonde verzoende.

Naar het Duitsch van Pred. Herrmann. N. v. B.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Landverhuizing.

50

(De dagloonersfamilie Willem Zandberg was naar Zuid-Afrika vertrokken in de hoop op betere levensomstandigheden. Na aanvankelijke voorspoed kwam er groote tegenslag, maar daarna heerlijke uitredding Gods. Zandberg kwam tot werkelijke bekeering en begon een nieuw leven. Zijn welvaart nam hand over hand toe. De kinderen trouwden den een na den ander en eindelijk hielden Zandberg en vrouw op met werken om afwisselend hun kinderen te bezoeken en hen in elk opzicht tot steun te zijn. Alleen hun zoon Karel was nog niet tot bekeering gekomen. Wel ging er veel in hem om, vooral toen zijn beste vriend plotseling om het leven gekomen was. Maar een groote schok kreeg hij toen zijn eigen oudste jongen plotseling stierf. Hij vloog naar de ouderlijke woning, liet zijn paard staan waar het stond en toen hij met weinige woorden meegedeeld had wat gebeurd was, zonk hij uitgeput op een stoel neer.)

De ontroerde grootouders lieten hem eerst tijd om iets tot rust te komen, daarna begon hij te vertellen.

Toen hij alles verhaald had, sprak de vader eenigen tijd zeer ernstig met hem. »Karel«, zoo zeide hij, »je gelijkt in vele dingen op mij, ook daarin, dat je zoo lang wacht voordat je je overgeeft aan God. Maar wacht nu toch niet langer! Wij zouden zoo graag je jongen willen behouden; maar nu moet je toch eerst eens voor je zelf zorgen«.

Maar deze zorg lag reeds in zijn volle zwaarte op hem. Toen vader en moeder met hem gebeden hadden, moesten zij hem letterlijk weer ophelpen van zijn knieën, hij scheen haast niet weer te kunnen opstaan.

Rustig was hij echter geworden toen hij weer naar zijn woning terugreed; en voor de begrafenis van zijn zoontje plaats vond had reeds de begrafenis van zijn oude Adam plaats gehad en was hij een nieuw leven in de kracht des Heeren begonnen.

Het werkzame maar nu hoogbejaarde echtpaar Zandberg zou nu spoedig in vrede heengaan. Ze waren nu beiden al een eind over de tachtig jaar geworden en nu besloten zij nog eens een rondreis te maken langs de talrijke nakomelingschap. De kinderen, kleinkinderen of achterkleinkinderen brachten hen voorzichtig van de eene plaats naar de andere.

Zij hadden nog een mooie reis gehad langs al de leden der familie en hadden overal met een zeker voorgevoel afscheid genomen.

Toen zij weer thuis, in de zijvleugel van hun vroegere farm waren aangekomen, kwam overgrootmoeder haast niet meer uit haar stoel vandaan. Haar geest was soms nog op reis, bij de kinderen hier of daar, of in het verleden, in het oude vaderland en ook zag zij zoo graag in de toekomst naar het blijvende, betere vaderland omhoog, bij haar Heer en Heiland.

Vader Zandberg was haast altijd aan haar zijde

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Inneming van Jericho. Achans diefstal.

Joz. 6 en 7.

Les voor Zondag 15 Sept. 1929.

In de vorige les zijn de Israëlieten aan den westelijken oever van de Jordaan gekomen. We sluiten daar natuurlijk bij aan. Den overgang van daar naar de inneming van Jericho kan gemakkelijk gevonden worden in een paar mededeelingen uit hfst. 5: Toen de Israelieten aan de overzijde gekomen waren, begonnen ze niet hals over kop met de verovering van het land. Er was eerst nog van alles te doen. Zoo vierden zij daar in hun eerste kamp in dit land het Paaschfeest. Toen ze er goed en wel waren, hield de Heer ook op manna te geven. Het bleek, dat ze het nu niet meer noodig hadden, want ze konden zich nu wel op een andere manier van broodkoren voorzien.

Na eenigen tijd moesten ze echter weer verder. De verovering van het land moest aangepakt worden, want wel waren de heidenen bevreesd voor Israël, maar natuurlijk liepen ze niet op een drafje hun land uit om het maar zoo aan de Israëlieten over te laten. De eerste stad, die ingenomen werd, was Jericho. Maar dat ging op een heel bijzondere wijze. 't Is net of de Heer aan de Israëlieten wilde laten zien, dat zij het land niet veroverden, maar dat Hij het hun gaf. Ook moesten ze leeren verstaan, dat de bezittingen, die ze op deze manier kregen, in de eerste plaats God toebehoorden. Hoe ging het dan toe bij de verovering van Jericho?

God gaf bevel aan Jozua en verklaarde, wat er gedaan moest worden. Er moest 5 dagen lang een optocht worden gehouden rondom de stad. Natuurlijk op eenigen afstand. Goed bewapende soldaten voorop. In 't midden priesters met de ark. Voor de ark 7 priesters elk met een ramsbazuin. Een achterhoede volgde de ark. Geen mensch mocht een woord spreken, maar de 7 priesters moesten op hun bazuinen blazen.

(Ik geef dit bijna in telegramstijl. Ieder make het zelf een weinig aanschouwelijk. Kort kan dit gedeelte echter zijn. Het gaat hier nog maar over het bevel aan Jozua. Als straks de optocht zelf beschreven wordt, wijde men meer uit).

Dat was een bevel voor de eerste 6 dagen. Op den zevenden dag moesten ze 's morgens heel vroeg beginnen. Dan moest de optocht 7 maal om de stad gaan. (Jericho was maar een klein stadje); en dan zou er heel wat bijzonders gebeuren. Als het leger 7 keer om de stad zou zijn gegaan moest Jozua kommandeeren: »Juicht!« Al de soldaten werden er mee bekend gemaakt, dat ze op dat kommando een groot gejuich moesten aanheffen. Dan zouden de muren vallen en elk moest over de puinhoopen klimmen en de burgers van Jericho verslaan.

Dat was wel een vreemde manier van oorlog voeren. 't Leek dom. Muren vallen toch niet van gejuich. Zoo werd hier Israël op den proef gesteld. Maar Jozua twijfelde niet. Hebr. 11 : 30. Hij gaf zijn bevelen en ordende op den bepaalden dag de optocht. Beschrijf

---

te vinden.

Soms viel de hoogbejaarde vrouw in onmacht; wanneer zij weer bijkwam had zij het over haar kinderen en over den hemel.

»Vader«, zeide zij ten slotte nog, »toen wij weggingen uit ons vaderland zagen wij nog eenmaal om en gingen toen met onze beide kinderen naar het vreemde land als landverhuizers. Het is allemaal nog zoo goed gegaan. Maar nu gaat het naar een beter vaderland en (tot de haar omringende kinderen) »jullie moet allemaal mee . . . allemaal mee . . .«

Grootvader Zandberg had de hand van zijn vrouw niet losgelaten. Innerlijk kon hij haar niet loslaten zoolang hij nog op aarde vertoefde, en dat was slechts nog een korten tijd.

Het was verwonderlijk, hoe gauw de spankracht van zijn leven nu verdween. Kort voor de reis naar de kinderen was hij nog zoo werkzaam geweest. Ook bij de terugreis was de gauw negentig-jarige nog zoo flink. Maar nu hij alleen was, zat hij haast altijd in zijn leuningstoel te peinzen. Naast hem stond de ledige leuningstoel van zijn vrouw. En wanneer zijn kleinkinderen hem bezochten en over grootmoeder spraken, gleed er een traan langs zijn wangen, maar hij zei dan niets.

Drie weken later ging de stamvader der Afrikaansche farmersfamilie ook heen, zonder eigenlijk ziek te zijn geweest. Het was, alsof hij door zijn vrouw met onweerstaanbare kracht werd aangetrokken. Men hoorde, dat hij enkele malen fluisterend zeide: »De dag des doods is beter dan de dag der geboorte« (Pred. 7 : 2). Allen die aanwezig waren, kregen daardoor een diepe kijk op de laatste minuten van zijn aardsche leven. Met de dag des doods brak er voor hem trots zijn succesvolle leven toch een betere dag aan. De predikant sprak naar aanleiding van ditzelfde woord bij de geopende groeve. En evenals bij het graf zijner vrouw, sprak ook nu weer de zwarte dominé Bambani. De vorige maal had hij gesproken van den heilzamen invloed, die vrouw Zandberg op hem gehad had, toen zij den ongekleeden kafferjongen niet in gezelschap van haar zoon wilde hebben, nu sprak hij daarvan, dat hij door bemiddeling van de nu gestorvene bij de zending gekomen was om ten slotte zijn stamgenooten het Evangelie te verkondigen.

Het zangkoor had gezongen van wederzien in het andere, betere vaderland. De lichte avondwind droeg de woorden weg. Slechts langzaam verwijderden de rouwdragenden zich van de beide graven, die zoo kort na elkaar moesten worden gedolven. De Afrikaansche zon maakt het altijd zeer kort met de schemering, waarom de een den ander er aan herinnerde: »Wij moeten naar huis, wij moeten ons klaarmaken!« Stil gingen zij heen, alsof zij allen dachten: Wij moeten ons gereedmaken, opdat de dag des doods ook voor ons de beste wordt, evenals bij vader en moeder Zandberg.

EINDE.

nu den optocht zóó, dat de kinderen de mannen zien, de bazuinen hooren, enz. De optocht kon de heele stad omsluiten. Toen de laatsten den tocht begonnen, waren de eersten er ongeveer mee klaar. Dat blijkt hier uit, dat ze later »een ieder tegenover zich« over den muur klommen en er geen gelegenheid tot ontvluchten overbleef. Ik denk, dat de Jerichoërs, die toch al zoo verslagen waren, door deze demonstratie van macht nog angstiger zijn geworden.

Zoo ging het zes dagen voort. De zevende dag zou een vreeselijke dag worden voor Jericho. Dan zouden de inwoners allen omkomen. Maar neen, toch niet allen. Rachab niet en haar familie niet. Herinner aan de afspraak die de twee verspieders met haar gemaakt hadden, en vertel dan dat Jozua zijn soldaten er mee ingelicht had. Wellicht heeft de vrouw het roode koord wel telkens aan 't venster laten hangen als Israëls troepen voorbij gingen, zoodat allen haar huis wisten. Maar al wisten ze 't ook niet allen, God zou wel zorgen, dat er geen vergissing plaats had.

Vertel nu van den zevenden dag, en als gij den breeden stadsmuur laat in elkaar zakken of in gruis uit elkander vallen, wijs dan op het stukje muur, waarop het huisje stond met het roode koord en vertel wat er mee gedaan werd, 6 : 22, 23 en 25.

Het is niet noodig breed uit te wijden over hetgeen in Jericho gebeurde. Een korte mededeeling, dat de bevolking werd uitgeroeid en niet tot slaven verkocht, is voldoende. Daarna besluite men met den eed van Jozua in v. 26.

Overgang tot het tweede gedeelte. Zoo was dan Jericho in het bezit van Israël. Maar de Israëlieten hadden zich niet mogen verrijken met den buit. Jozua had op Gods bevel opdracht gegeven, dat alle gouden, zilveren, koperen en ijzeren voorwerpen bij den tabernakel gebracht moesten worden. Ze zouden behooren tot den schat des Heeren. Alle andere goed moest verbrand worden

Aan dit bevel heeft Israël zich trouw gehouden. Slechts een man overtrad, doch hij deed het in stilte en voorloopig was er ook niemand, die het merkte. Achan, de zoon van Karmi uit de stam van Juda had een mooi Bab. overkleed, 200 sikkelen zilver en een gouden tong van 50 sikkelen gestolen en ze in zijn tent begraven. Niemand wist er van . . . . . dan een . . . . . God. Hij ziet ook de verborgene zonden. Aan Zijn oog kan niemand zich onttrekken.

Om deze geheime zonde kon God niet met Israël zijn.

Na eenige dagen besloot Jozua, om weer voortgang te maken met de verovering. De eerste vesting was nu Ai. Jozua zond er weer een paar verspieders heen, en die zeiden: »'t Is maar een heel klein stadje, 't Heele leger hoeft er niet heen. We kunnen het gemakkelijk innemen«.

Drie duizend soldaten van Isr. trokken op Ai af en dachten het vlug te veroveren. Maar ze wisten niet, dat er een ban in 't leger was, d. i. iets, waarom God niet met hen kon zijn. De soldaten van Ai deden een uitval en joegen de Isr. op de vlucht; 36 dooden! Algemeene verslagenheid. Jozua bad, 7 : 6—9. God gaf hem antw., 10—15.

Vertel dan van de loting en de straf.

Slot: Later namen de Israëlieten zonder veel moeite Ai in. En na Ai de eene stad na de andere. Onder Gods bescherming had Israël de overhand. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Wat kunnen jonge menschen van Jesaja leeren?

In onze laatste vergadering van den N. B. J. R., gehouden te Nieuw Weerdinge beloofde ik, op deze namiddagvergadering een toespraak te zullen houden.

Is het voor ons, Voorgangers, een heerlijk werk om oudere menschen te mogen toespreken, niet het minst gevoelen wij dit, als wij voor een schare Jongelingen en Jongedochters geplaatst worden. Zij staan immers nog voor het leven met al zijn schoone kansen. Voor het leven met zijn liefde en leed, maar ook voor den Christus der liefde, die voor hun leed, en die allen wil zalig maken. Wij gevoelen ons immers gered om anderen te redden. Verlicht om anderen te verlichten. En op den veiligen weg gebracht om anderen dien te wijzen.

In het 6de hoofdstuk van het boek Jesaja zien wij, hoe de jonge Jesaja tot profeet werd geroepen. Hij beschrijft het visioen bij de aanvaarding van zijn levensarbeid gekregen, als eene voor hem onvergetelijke gebeurtenis. Het gezicht en roeping had plaats in het sterfjaar van Koning Uzzia. Ook was hij een tijdgenoot van den vromen koning Hiskia. Meer dan 40 jaren heeft Jesaja onder het volk van Juda gewerkt. Jong moet hij geweest zijn, toen hij met dit gewichtige werk belast werd.

En toch niettegenstaande zijn jeugd heeft hij het, toen zijn God hem riep, met vreugde aanvaard. Iets wat ons bij hem opvalt, is dan ook wel, de groote bereidwilligheid tot den dienst des Heeren. Eén woord karakteriseert zijn jeugdig hart: „Zie hier ben ik, zend mij heen". Daarin legt hij voor ons zijn gansche hart bloot. Hij had groote liefde voor God. Zijn vrees was weg, Gods vrede woonde nu in zijn hart. De vreeze had plaats gemaakt voor den vrede. „De volmaakte liefde drijft alle vrees naar buiten" zegt Johannes. Hij wikt en weegt niet, maar aanvaardt. Zulk een oogenblik komt in het leven van elk mensch minstens een of tweemaal voor. Het oogenblik namelijk waarop over de levenskans die God biedt moet worden beslist. Toen Jesaja de heiligheid des Heeren zag gevoelde hij zijn zondigheid en nietigheid dermate, dat hij uitriep : „Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien. Maar een van de Serafs vloog tot mij, en had eene gloeiende kool in zijne hand, die hij met de tang van het altaar genomen had. En hij roerde mijnen mond daarmede aan en zeide: „Zie deze heeft uwe lippen aangeroerd, alzoo is uwe misdaad van u geweken, en uwe zonde is verzoend". Niet alleen zijn lippen werden met de kool van het altaar aangeroerd, maar ook zijn hart en heel zijn karakter werd door het heilige vuur gereinigd. Hij werd gemetamorfoseerd.

Jesaja kreeg een vast karakter, gelijk ijzer in het vuur tot staal wordt. En nu wordt dan ook het woord in Jesaja's ziel geboren: „Zie hier ben ik, zend mij heen". Geestdrift, geloof en volkomen overgave aan Gods wil spreken zich uit in het woord : Zie hier ben ik, zend mij heen". Nu komt de opdracht: „Ga heen en zeg dit volk . . ." Hij gevoelde, dat hij zijn zware taak alleen in 's Heeren kracht kon volbrengen. Groote moeilijkheden kunnen alleen door groote geestdrift en een groot geloof overwonnen worden. Een wedlooper kan alleen door training en volharding overwinnen. Door nog hardere voorwerpen dan de rotssteen zelf slaat en boort men een tunnel door den berg. Die in dit leven door bergen van moeilijkheden wil heenslaan en heenboren, heeft een stalen moed en wil noodig, gehard in den vuurgloed des Heiligen Geestes.

Alleen de wettige strijders worden gekroond. Jesaja's woord zou door de groote meerderheid verworpen worden. Zijn woord zou het volk niet tot bekeering, maar tot verharding brengen. Een klein gedeelte echter zal worden gered. Maar zijn geest-

drift wordt niet gedoofd. Het geloof en zijn arbeid houdt hem levend. Hij gaat als God hem roept, en doet wat deze van hem verlangt. Niet zijn wil maar Gods wil was zijn levensdoel. Is er iets hoogers, edelers, iets dat voor tijd en eeuwigheid vruchtbaarder is, dan een dienstknecht, een medearbeider Gods te mogen zijn?

Komt dezelfde roepstem, die Jesaja gehoord heeft, ook niet tot u, jongelingen en jongedochters? „Wie zal heengaan, wien zal ik zenden?" Velen staan nog ledig aan de markt des levens. God wil allen gebruiken, voor allen heeft hij arbeid. Tot u allen spreekt hij hedenmiddag: „Ga heen, werk in mijn wijngaard". Er is zooveel in Gods Koninkrijk te doen. Op allerlei terrein van het leven ligt nog zoo veel braakland. Ook in onzen tijd is er een vragen naar God. Wij zijn immers van Gods geslacht. De materie bevredigt den mensch niet. Ware rust en vrede vindt de mensch in God alleen. Laten wij ons het Evangelie van Christus dan niet schamen. In Jesaja 48 : 22 zegt God zelf: „Maar de goddeloozen hebben geen vrede, zegt de Heere". En omdat God dit zelf zegt, heb ik den moed om vrij- en blijmoedig met den grootsten spotter over mijnen God en Heiland te spreken. Wat worden ons een kansen en gelegenheden geboden in huis, fabriek, trein, werkplaats, vereeniging, omgeving enz. om iets voor den Heere te doen. Bij iedere gelegenheid roept de Heer: „Wien zal ik zenden en wie zal ons henengaan?" Hebben wij reeds oogenzalf ontvangen om deze kansen te zien? Is ons oor reeds geopend om de noodseinen op te vangen, die van de levenszee tot ons komen? Met ontroering las ik onlangs de beschrijving des ondergangs van het groote stoomschip „Vestris" Doch het meest van alles trof mij de mededeeling, dat er tijdens den ramp een groot schip in de nabijheid geweest was, zonder iets van het gevaar, waarin het schip verkeerde, en de uitgezonden noodkreten te vernemen. Voortdurend had de marconist geseind: S. O. S., redt onze zielen, maar men hoorde het niet, omdat een ontvangtoestel aan boord ontbrak. Vreeselijk, want daardoor zonken meer dan 100 menschen weg in de diepte, die hadden kunnen gered worden.

Mijne vrienden, is een ontvangtoestel op uw levensscheepje aanwezig? Hebt gij den Heiland wel aan boord? Hoort gij de noodkreten van de hinkenden en zinkenden wel? Verstaat gij uw roeping? Ook gij zijt gered om anderen te redden. Wij worden tot daden geroepen. Velen zinken weg, die konden gered worden, omdat bij menig Christen het ontvangtoestel van de reddende liefde van Jezus Christus aan boord ontbreekt. Zijn wij niet behouden om overal behoudend op te treden? Evangelisatie begint in huis. Elk levensterrein is ons arbeidsveld. God roept ons niet tot geweldige na eeuwen nog besproken daden misschien, maar wel tot kleine, in onze oogen vaak onbelangrijke. Want kleine daden zijn in Gods oogen niet minder gewichtig dan groote. Zij daarom „getrouw in het kleine" onze leuze. Samgar, Mozes en Dorcas verrichtten met kleine voorwerpen groote dingen. Wij kunnen niet allen Jesaja's, maar wel dienstknechten en dienstmaagden Gods zijn. Werp rechts en links van u een Christengroet, een Christenblik, een Christenwoord, een Christendaad en gij leeft niet meer voor uzelf, maar voor Hem die voor u gestorven en opgestaan is. Dien, door Christus liefde gedrongen de zwakken, spreek voor de stommen, richt de gestruikelden weer op en breng de dwalenden tot Jezus.

God roept ook heden: „Wien zal ik zenden, en wie zal ons henengaan?" Leer van Jesaja bereidwilligheid om te gaan als God u roept. Ban evenals hij alle koelheid, onverschilligheid, berekening, zelfzucht en aarzeling uit uw harte weg. Zeg hem van harte na: „Zie hier ben ik, zend mij heen, laat mij uw werk doen". Redeneer niet: wat word ik er maatschappelijk beter van. Strookt het wel met mijn positie. Worden mijn promotiekansen er ook door bedorven? Wij leeren zoo duidelijk van Jesaja, dat onreinheid, zwakheid en zonde eerst moet gezien, gevoeld en beleden worden voor God, eer dat men gereinigd wordt en bekwaam gemaakt om Gods werk te doen. Nadat hij zijn zonden beleden heeft verzekert God hem: „Uwe misdaad is van u geweken, en uwe zonde is verzoend". En als het hart dan overstroomd is met Gods Geest en aangedaan met Zijne kracht spreekt de mond: „Zie, hier ben ik, zend mij henen". Jesaja's gansche werk stond onder den invloed van Zijn roeping en bekeering. Het heeft een stempel gezet op zijn geheele leven.

Jeugdige vrienden, weet gij allen, zooals Jesaja, dat uwe misdaad van u geweken, en uwe zonde verzoend is? Dit is noodig, dringend noodig, daar wij allen onrein zijn door de zonde van het hoofd tot de voetzool toe. Verlaat deze plaats dan niet, voordat gij deze zekerheid in uw harte draagt

Jesaja heeft veel spot en tegenstand van zijn volk ondervonden. Weinig zichtbaren zegen droeg zijn arbeid. Geen bekeering, maar wegvoering naar Babel was het resultaat zijner prediking en het eind van het wederstrevende volk.

Welk een levensmoed en levenskracht had hij noodig om meer dan 40 jaar onder zulk een volk te arbeiden. Had hij al zijn hulp en kracht niet van God verwacht, hij zou Gods wil en werk niet zoovele jaren hebben kunnen volbrengen.

Leer ook dit van Jesaja: hij was getrouw in alles wat God hem opdroeg en liet zonder redeneering de uitkomst van zijn werk geheel over aan God.

Volgens de overlevering werd deze stoere werker en getrouwe getuige onder de regeering van den goddeloozen koning Manasse, met een houten zaag in stukken gezaagd. Waarschijnlijk zinspeelt de schrijver van den Hebreërbrief hierop als hij in Hebr. 11 : 37 schrijft: „anderen zijn in stukken gezaagd".

Jonge menschen, leer van Jesaja, dat niemand zonder een nieuw hart en zonder een nieuw leven geschikt is tot het Koninkrijk Gods. Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.

Wanneer gij u hedenmiddag in het licht der goddelijke wet, in het licht der heiligheid Gods onrein en verloren gevoelt, belijdt dan uwe zonden, evenals Jesaja, en dan zal niet een Seraf, maar de groote eeuwig ongeschapen Verbondsengel, Jezus Christus, de Vorst van het heir des hemels, zelf uwe lippen en uw hart aanraken met het liefdevuur van het altaar des Kruises en ook tegen u zeggen: „Uwe misdaad is van u geweken, en uwe zonde is verzoend". Nog weerklinkt de roepstem: „Wien zal ik zenden, en wie zal ons henengaan?" Leer daarom van Jesaja om bereidwillig te spreken: „Zie hier ben ik, zend mij heen, want ook ik kan niet laten te spreken, hetgeen ik gehoord en gezien heb". Ook

U wil de Heiland gebruiken, —
Een zonnestraal te zijn,
Die elken dag licht en warmte,
Verspreidt voor groot en klein.

Muntendam. J. HEKHUIS.

MEDEDEELINGEN
Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van Wed. Meyer te Nieuwe Pekela voor de Congo f 2.—

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

ONS »DEPÔT«.

Het adres van ons »Depôt« is voortaan bij onder-

geteekende. Alle bestellingen voor ons »Depôt« worden reeds door hem aangenomen, maar kunnen vermoedelijk eerst vanaf 1 September worden uitgevoerd.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Ondergeteekende, die ongeveer 40 jaar als Evangelieprediker werkzaam was, en achtereenvolgens in de Gemeenten Vrieschelo, Sneek, N. Pekela, Haulerwijk en Deventer als Voorganger diende, met onderbreking van vier jaar als Reizend-Prediker v. d. Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland; die op 1 Juni l.l. wegens gezondheidsredenen emeritaat vroeg en verkreeg, deelt door dezen mede dat hij D. V. op 25 Aug. e.k. zijn afscheidswoord wenscht te spreken in de Bapt. Kerk (Bethel) te Deventer, en kort daarna met zijn gezin naar Utrecht zal verhuizen.

Hij betuigt bij deze zijn hartelijken dank aan allen, die hem in dien arbeid broederl. liefde, gastvrijheid en vriendschap betoonden.

Tevens neemt hij deze gelegenheid te baat om, mede namens zijne huisgenooten, de leden van »*Voorzorg*« te danken, alsmede de verschillende Gemeenten, die daartoe jaarlijks het hunne hebben bijgedragen, voor de »*Duizend gulden*« onlangs in dit orgaan vermeld, waardoor de zorgen des ouderdoms aanmerkelijk werden verlicht.

Zaken betreffende »Ons Depôt«, »Archief« en »Bijbelgenootschap« moeten nu geadresseerd worden aan Ds. G. Bouritius te N. Pekela.

Deventer. K. KUIPERS.

UIT DE GEMEENTEN.

UTRECHT. Onze gemeente hier werd op Zondag 4 Aug. groote vreugde bereid. 's Avonds vierde zij met een groote schare het Heilig Avondmaal, en dat niettegenstaande enkele onzer leden niet aanwezig konden zijn. Doch de Heer zelf zorgde er voor, dat er velen waren, want uit verschillende vaderlandsche gemeenten: Amsterdam, Rotterdam, Hengelo, Groningen, Haarlem, Harlingen, zelfs een uit Duitschland, zaten met ons aan. Door onze br. Voorganger werd op dat voorrecht opmerkzaam gemaakt. En wij hebben dankbaar genoten. Wij gevoelden de beteekenis van ons wachtwoord: „Eén Heere, één geloof, één Doop".

Wij hebben het voorrecht boven andere gemeenten, ons in 't centrum van ons land geplaatst te zien. Dat biedt soms aan vele leden der gemeenten van elders gelegenheid om ons te bezoeken. Wanneer dat geschiedt zijn we verblijd en zingen dan:

Kom wandelaars op 't zelfde spoor,
Wij reizen met elkander
Wij helpen d' een den ander' enz.

God zegene al de Gemeenten! W. H. P.

Wint abonné's voor ons blad!

MEER VOER EN MINDER SLAAG.

In vele gemeenten heeft men geen gunstig oordeel over de prediking.

Een dof murmureeren gaat door de rijen. Met zijn oor hoort het de boodschapper van God. Maar op zijn ziel wordt een schaduw geworpen. En de prediking?

Spurgeon heeft eens tot zijn studenten gezegd: „De diakenen, die tot taak hebben, „de tafelen te bedienen", zullen wijs zijn, wanneer zij zonder vermindering van hetgeen voor den middagdisch des predikers noodig is, ook zijn studeertafel in 't oog houden en deze met nieuwe boeken rijkelijk voorzien. Dat zou goed besteed geld zijn en zou boven verwachting hooge rente opbrengen.

Inplaats met welsprekendheid over den zinkenden invloed van den kansel te redeneeren, moeten de leidende broeders in de gemeente liever hun Voorganger met gedachtenstof verzorgen en hem daardoor de geschiktste middelen tot versterking van hun invloed geven. Meer voer en minder slaag".

Geldt dit woord van Spurgeon ook nog in 1929? Naar JOHNS.

No. 2093 VRIJDAG 23 Augustus 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

„WAARSCHUWING".

Verniel geen bloem!
De bloemekens der weide,
De rozen van den hof,
De kruidjes op de heide,
Verkonden allen 's Heeren lof.
't Zijn wond'ren van Gods hand,
En in hun bont gewemel
Versieren zij het land,
Gelijk 't gesternt den hemel;
Verniel geen bloem!

Bezeer geen hart!
Vermeerder niet de plagen,
Die er op aard al zijn;
Weer liever af de slagen
En zalf door liefde en troost de pijn.
Laat elk, die u bemint,
Steeds wederliefde vinden,
En blijf gij goedgezind
Ook jegens kwaadgezinden:
Bezeer geen hart!

- LAURILLARD.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Voor en boven alles gehoorzamen.

Men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen. Hand. 5 : 29.

Deze woorden wijzen terug naar den tijd der frissche openbaring van de Gemeente des N. Verbonds. Zooals we uit het boek »Handelingen« kunnen vernemen had de Raad der Joden voorgenomen de getuigen van Jezus Christus den mond te stoppen, opdat het volk niet van hen afgetrokken en tot de kennis en tot de Gemeente van den verachten »Nazarener« zou gevoerd worden. Strenge verboden en sterke dreigementen werden den trouwen getuigen naar 't hoofd geworpen. Doch de invloed der Apostelen onder het volk was zoo kennelijk en de getuigenissen der Apostelen en mede-getuigen was zoo merkbaar onder het volk, dat de Overpriesters en den Raad der Joden het zich geraden achtten, voorzichtig in het openbaar tegen de Apostelen op te treden. Met woorden, die van veel schijnheiligheid of geveinsde godsdienstigheid blijk gaven, verboden zij den Apostelen verder tot het volk over Jezus te spreken.

Maar 't hielp hun niet. Petrus en de andere Apostelen denken er niet aan om naar hen het oor te neigen, of zich te laten verschrikken. Onverschrokken zegt Petrus namens al de Apostelen: »Men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen«. Dat was hun motief voor het weigeren en beslist weerstand bieden tegenover de groote heeren van den Raad of de leiders des volk, der Joden.

Waarom verzetten die heeren zich zoo scherp tegen de getuigen van Jezus? 't Is te verstaan, elk goed woord, dat aangaande Jezus, van Wien zij verraders en moordenaars geworden waren, gesproken werd, veroordeelde hen, en degenen onder het volk, die de prediking der Apostelen beluisterden en aannamen, moesten wel tot de vraag komen: waarom hebben onze volksoverheden toch Jezus verworpen en gekruisigd?

Zoo was het toen, en hoe is het nu?

Thans is er geen Joodsche Raad om de getuigen en getuigenissen van Jezus Christus tegen te staan en te vervolgen. Het Joodsche volk is nog wel in grooten getale op aarde, maar hun invloed onder de volken om ze tegen Jezus op te hitsen is betrekkelijk klein. Neen, nu zijn het meer de zoogenaamde Christenen en kerkregeerders, die zich tegen het beslist en positief getuigenis van Jezus verzetten.

Alle prediking — die Evangelieprediking mag heeten — moet een levend getuigenis van Jezus Christus zijn, niet maar als een leerstellige beschouwing of dramatische voorstelling, maar als uiting van de overtuiging des harten. Dan zeggen zulke predikers in gelijken geest als de Apostelen: Wij kunnen niet nalaten te spreken van hetgeen wij van Jezus hebben gezien en ervaren.

Er wordt op kerkelijk gebied in onze dagen nog wel vaak over »leertucht« gesproken; maar wat kan het — als men er al eens toe kwam — baten, als men het persoonlijk-zich-bewustzijn van deel te hebben

aan Christus, niet als hoogste en als onmisbare eisch en voorwaarde, vooral voor een dienaar des Evangelies, stelt. De liefde van Christus, hoe men dat woord van Paulus ook opvat, moet de drang-kracht zijn, om van Christus te getuigen in belijdenis en prediking. Dan is er waarheid en leven in ons doen en spreken.

En waar zulks het geval geworden is, daar is ook vreeze Gods, om tegenover alle bestrijding, vijandschap en bedreigen, met beslistheid te zeggen: »Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de menschen«, en dat dan toe te passen in daden van gehoorzaamheid aan Gods Woord.

Die gehoorzaamheid in de practijk is de onderwerping van eigen willen en wenschen aan den wil en bedoelen Gods, en dat eischt nederigheid en zelfverloochening, die de eigenlijke, praktische vorm van 't geheele christelijk leven is. 't Is de openbaring des geloofs en van de goede verhouding tot God.

Dingen, zaken en personen, die voorwerpen onzer liefde zijn, bespreekt men gaarne en gemakkelijk. Menschen, die hoogmoedig en zelfzuchtig zijn, spreken 't liefst over zichzelf en hun eigen werk en drijven.

Hij, die Gods Woord en den Hoofdpersoon des Bijbels, Jezus Christus, liefheeft, denkt er veel over na en heeft er veel goeds van te zeggen — hetzij met weinige of met vele woorden — hetzij met een nuchter provinciaal of plaatselijk dialect, waarmede hij opgevoed is, of met de meer gekuischte taal van den wetenschappelijk gevormde.

Op de gesteldheid des harten, in verbinding met den Zaligmaker, komt het alles aan. »Indien iemand spreekt, spreke als de woorden Gods«. (1 Petr. 4: 11).

Wie zich daarin oefent zal behoefte gevoelen aan de wijsheid Gods, die wij in Christus hebben (1 Cor. 1 : 30). Dit weer wekt behoefte aan de genade en hulp van God en dringt tot gebed, om vervuld te worden met den Heiligen Geest.

Zoo wordt men verheven boven de lof, maar ook boven den haat en smaad, als boven het oordeel, vooroordeel van menschen, om boven alles het welbehagen Gods op prijs te stellen.

Onze voortdurende bede zij:

»Wil mij, Heer door genade, sterken
Tot al wat aan mijn roeping past,
En zet, op 't pad van goede werken,
O God! mijn wank'le schreden vast,
En houd mijn hart in waakzaamheid,
Altijd voor Uwe komst bereid«.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Uit het leven van Jozua.

Joz. 8 : 30—35; 9; 14; 24.

Les voor Zondag 22 Sept. 1929.

In deze les behandelen we nog een paar bijzonderheden uit het leven van Jozua.

Na de verovering van Ai en omgeving schijnt de schrik de bewoners des lands geheel te hebben overweldigd, zoodat het veilig was voor Israël, om het kamp op te slaan bij Gilgal, dat dicht bij Silo lag. (Dat is het tweede Gilgal. Dicht bij de Jordaan lag ook een Gilgal en meer naar de zee kon men nog een derde Gilgal vinden. Als wij aannemen, dat in 9 : 6 het tweede Gilgal bedoeld is, is ook 8 : 30—35 beter te verstaan. Het bewijst dan, dat Israël reeds meester van een groote uitgestrektheid land was.) Van daaruit trok men nog verder noordelijk voor een groote volksvergadering, die gehouden werd in het dal tusschen de bergen Gerizim en Ebal.

De priesters stonden met de ark in het midden. Het volk deels naar den Ebal, deels naar den Gerizim gekeerd links en rechts van de ark. Het dal was niet breed.

Op den berg Ebal werd een altaar gebouwd, en daarop werden offers gebracht. Verder werd er voorgelezen uit de wet van God. En bovendien werden er monumenten opgericht, waarin zegen en vloek werden geschreven. Alles volgens Gods bevel. Zie Deutr. 27 : 1—8.

Spoedig na deze volksvergadering gebeurde er iets, dat wij liever niet in het leven van Jozua hadden gevonden. Hij liet zich beetnemen en zonder eerst den Heer te vragen sloot hij een bondgenootschap met een heidensche volksstam van Kanaän.

Na deze inleiding kan men hfst. 9 zonder moeite kort vertellen, te beginnen bij v. 3. Wil men v. 1, 2 ook niet overslaan, dan kan men zeggen: Verschillende steden vereenigden zich om gezamenlijk tegen Israël te strijden, maar de Gibeonieten zochten vrede. En daar ze vreesden anders niet te zullen slagen, namen ze hun toevlucht tot een leugen. En dan vertelt gij maar verder: Hun plan en de uitvoering; gesprek met Jozua en de oudsten, waarbij het opvalt, dat Jozua niet eens naar den naam van hun land vroeg. Dan de ervaring na drie dagen. Jozua wilde den eed niet breken maar maakte hen tot slaven voor het heiligdom.

Toen de tijd gekomen was om het land te verdeelen, deed er zich een bijzonderheid voor, die ook waard is te worden onthouden.

Wij herinneren ons de uitzending en de terugkeer der 12 verspieders. Toen 10 zeiden: „We komen nooit in dat land", hadden twee — Jozua en Kaleb — gezegd: „God kan ons dat land geven. Laat ons niet vreezen". Toen was het tot een groote opstand gekomen en Israël werd voor zijn zonde gestraft. Maar Jozua en Kaleb zouden in Kanaän komen. Bovendien beloofde God aan Kaleb, dat hij het land, dat door hem verspied was, tot bezitting zou krijgen, zie Deutr. 1 : 36 en Num. 14 : 14.

Nu was het zoover, dat men het land door loting ging verdeelen aan de stammen en verder aan de geslachten. Toen kwam op zekeren dag Kaleb bij Jozua, met eenige oudsten uit den stam van Juda als getuigen. Hij was natuurlijk — evenals Jozua zelf — al oud geworden; Kaleb was 85 j. oud; maar hij was nog zoo flink, alsof hij veel jonger was. En Kaleb herinnerde Jozua aan het verleden en aan hetgeen hem beloofd was. Op grond daarvan vroeg hij Hebron en omgeving als zijn familiebezitting te mogen ontvangen.

Jozua herinnerde zich blijkbaar alles nog goed. Hij sprak den zegen uit over Kaleb en gaf hem het gevraagde land. (Mocht iemand in deze les te veel stof hebben, dan late hij of zij dit deel weg.)

Tenslotte staan wij nog een oogenblik stil bij Jozua's afscheid als leider, de laatste volksvergadering die hij bijeenriep. Weer te Sichem, tusschen de bergen Gerizim en Ebal

Daar hield Jozua een rede, waarin hij de geschiedenis in herinnering bracht. Vertel dit ook aan de kinderen, in 't kort. Wat God in 't verleden gedaan had, was allen duidelijk. Maar in Israël werden niettegenstaande dat ook nog afgoden vereerd. Dat kon zoo niet voortgaan. Jozua drong er op aan, dat het volk nu beslist zou kiezen, wat het wilde, zie v. 14 en 15. Het volk koos naar den wensch van Jozua, doch Jozua drong er nog eens op aan, dat men zich toch wel goed zou bedenken, v. 19 en 20. Toen daarna de gedane keuze bevestigd werd, aanvaardde Jozua de belofte van trouw aan Jehovah Het werd beschreven in het wetboek. Bovendien werd een groote steen rechtop gezet om als een gedenksteen aan deze gebeurtenis te herinneren.

Dit is het laatste, wat wij van Jozua's leven vernemen. Wellicht heeft hij nog eenige jaren stil geleefd. Hij is op hoogen leeftijd gestorven. Zijn invloed werkte nog geruimen tijd na tot zegen voor het volk.

K. R.

Iets over het Britsch Museum te Londen.

Tot de bijzondere bezienswaardigheden van het Britsch Museum te Londen behoort vooral de collectie der nieuwste opgravingen van het Ur der Galdeën. Deze vondsten hebben steeds de bijzondere belangstelling der Christenen, daar die vondsten steeds min of meer in betrekking tot den Bijbel staan en vele feiten uit Gods Woord vaak in een onverwacht helder licht worden geplaatst.

In de landen, grenzende aan Palestina heeft men o. a. ook de naam »Abraham« op gebrande leemtafeltjes of eigenlijk cylindertjes ontdekt.

Deze cylindertjes bevinden zich ook in het Britsch Museum. Professor Sayce zegt: »Abram — Aburamu, de hooge vader, is een Babylonische naam en wordt in contracten uit den tijd van Kedor-Laomer gevonden. De naam behoort werkelijk tot die periode, waarin de Schrift het leven van Abraham plaatst.« (Gen. 14 : 1. v.; 17 : 5.)

Het Heilige land was in oude tijden een zeer gezocht slagveld der Egyptenaren, Babyloniërs en later der kruisvaarders en Turken. Het centrale punt, waar de meeste veldslagen plaats hadden, was de beroemde heuvel Megiddo. Deze heuvelketen doorsnijdt twee dalen en vormt de natuurlijke grens tusschen Azië en Afrika. Toen de Engelsche generaal Allenby in den wereldoorlog Palestina aan de Turken ontrukte, gelukte hem dit zoo spoedig, omdat hij vooraf deze heuvelketen bemachtigd had. De vestingen, die in vroeger tijden de heuvelen beschermden, vormen tegenwoordig dankbare gelegenheden voor ijverige onderzoekingen van een wetenschappelijke expeditie, die voor vijf jaar gefinancierd wordt door John D. Rockefeller, dus een Baptist, en die door Professor Fischer van de Universiteit Pennsylvania geleid wordt.

De »Illustrierte Zeitung« deelt mede, dat het nu ongeveer 25 jaar geleden is, dat de Universiteit Pennsylvania met haar systematische opgravingen in Mesopotamië begon.

Jaren geleden werd reeds de geboortestad van Abraham, Ur in Galdea, identificeerd, deze naam vond men herhaaldelijk op de vele daar gevonden leemcylindertjes. Tegenwoordig worden de overblijfselen van den »Toren van Babel« nauwkeurig onderzocht.

Elke stad van eenige beteekenis had ten tijde van Abraham hare stadsmuren en in het midden haar »ciguraat« of trappenvormige toren, waarop de inwoners in geval van een herhaling der zondvloed hoopten te vluchten.

Het bericht in het boek Genesis dat ons zegt, hoe de bouwers van den Toren van Babel »tichelen voor steen en lijm voor leem« namen, komt opvallend overeen met de thans gevonden resten. Gewone steenen kent men in Mesopotamië niet, wel »tichelsteenen«. Ook de tijdgenooten van Abraham kenden die reeds. (Gen. 11 : 3.) Men heeft »grootboeken« gevonden, waarin in- en verkoopen van groote hoeveelheden tichelen genoteerd zijn.

In Kis, eens een hoofdstad in Mesopotamië, vond men de oudste schrijfpen ter wereld. Hij bestaat uit een 20 c.M. lang been, waaruit een driehoekig stukje is gesneden en waarvan het eene einde is gepunt. Na een beetje oefening was een der geleerde archeologen in staat, met deze pen te schrijven. Tot verbazing van zijn collega's schreef hij spoedig met flinke snelheid in spijkerschrift op een leemcylinder.

Een vondst van bijzondere waarde is een antiek museum. Het moet het eigendom geweest zijn van de dochter der laatste koning van Babylonië. Toen zij daar haar schatten vergaderde, zal zij geen vermoeden hebben gehad, met welk een belangstelling na duizenden jaren nieuwsgierige archeologen haar kostbaarheden zouden onderzoeken en bewonderen.

Een der hallen in het paleis der koningen van Kis moet 210 meter lang geweest zijn.

Ook werd daar een trappenhuis blootgelegd, dat volgens de beroemdste onderzoekers het oudste der wereld moet zijn.

In de nabijheid was een zaal, waar men op leitafels de zeden en gewoonten der bewoners des lands op origineele manier had ingelegd.

Men ziet hier, hoe zij de kunst van het schrijven beoefenden en hoe zij zich bezighielden met metalurgie, glaseering, grafiek en tichelbranderij. En wij kinderen van onzen modernen tijd meenden, dat van al deze kunsten die volken uit dien oerouden tijd geen flauw vermoeden hadden.

Ook vond men daar sporen van groote waterwerken.

»Niet de resultaten van leuningstoel-geleerden hebben wij noodig, om in den Bijbel te gelooven«, zeide een gids in het Britsch Museum, toen hij op die steenen van Babel en Ninevé wees, »maar dit Museum moet men bezoeken, om de steenen te vragen«. Jezus zeide eens: »Zoo dezen, (Zijne discipelen) zwijgen, zullen de steenen haast roepen«.

N. P. G. B.

Bouwen en Bewaren.

Wat Christus ons geworden is.

Christus is, zegt Paulus, de openbaring van Gods kracht en van Gods wijsheid. In de verlossing der geloovigen verheerlijken zich dus deze beide deugden Gods. Christenen zijn als verlosten een toonbeeld van wat God *kan*. Maar tevens verheerlijkt hun verlossing die wijsheid, die dien weg wist te kiezen, waarlangs God bereikte wat Hij zich voorgesteld had.

Christus is ons geworden zegt de Apostel, *wijsheid van God* en dan legt hij bloot, waarin deze wijsheid zich openbaart; rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing.

Gelijk we weten, hadden de oorspronkelijke handschriften geen leesteekens. We zijn dus vrij om die zoo te plaatsen als we gelooven dat een zuivere weergave der gedachte eischt. Nu ontbreekt in den oorspronkelijken tekst voor »rechtvaardigheid« het woordje »en«. We zouden daarom achter »die ons geworden is wijsheid van God« een : willen plaatsen en de drie volgende woorden willen beschouwen als een ontvouwing van die wijsheid, als de dingen, waarin de wijsheid Gods zich openbaart.

* * *

En dat is dan drieërlei: Rechtvaardigmaking, Heiligmaking en Verlossing.

Het kon bevreemden dat de Verlossing hier genoemd wordt na de Heiligmaking. Maar van Verlossing in bijbelschen zin is eerst sprake als èn Rechtvaardiging èn Heiliging hebben plaats gehad. Rechtvaardiging en Heiliging leiden tot en voleindigen zich in de Verlossing.

Zoo gaat het in deze uitspraak van den Apostel, waarin hij zegt, *hoe* rijk de zegen is, ons in Christus geschonken, dus over hèèl het leven, zooals het openvalt in Verleden, Heden en Toekomst.

De geloovige *is* verlost. Bij God is zijn verlossing een voldongen feit.

De geloovige *wordt* verlost. De verlossing wordt in zijn leven verwerkelijkt, doorgevoerd.

En de geloovige *zal* verlost *worden*. Eenmaal zal, wat Christus buiten hem en hem ten goede op Golgotha volbracht, *in* hem volbracht zijn. Daarom bidt hij:

Voleinder, laat, door Uwe kracht,
Het groote werk van Gods genade,
In ons ook eenmaal zijn volbracht!

De Rechtvaardiging ligt achter ons. Zij werd voor ons een voldongen feit in de bekeering. De omkeer tot God, de overgave aan Hem brengt tot de ervaring van Gods gemeenschap en welbehagen.

Met de bekeering zet de Heiligmaking in. Zij volgt uit de Rechtvaardigmaking en strekt zich uit over heel de lengte van den tijd, dat we behooren tot deze gevallen, gebroken wereld.

De Heerlijkmaking vindt plaats op het tijdstip van Jezus' openbaring van den hemel. Niet eerder. Hoe we ook denken mogen over den »tusschenstaat« den tijd tusschen ontbinding en opstanding, de verheerlijking des levens vindt niet plaats vòòrdat Jezus Christus weer in gemeenschap met deze aarde treedt.

In de Rechtvaardigmaking wordt de *schuld der zonde* uitgewischt;
in de Heiligmaking wordt de *macht der zonde* verbroken; en
in de Heerlijkmaking worden *de gevolgen der zonde* weggenomen.

Zoo ervaart de geloovige Christus achtereenvolgens als
de Heilsverwerver,
de Heilsverwerkelijker, en
de Heilsvoleinder.

Daarom heet het van Jezus Christus, dat Hij volkomen kan zaligmaken allen, die door Hem tot God gaan.

De Heerlijkmaking kan niet plaats vinden, vòòr de Heiligmaking voltooid is. De innerlijke gezondheid der ziel en het herstel van al haar vermogens, geeft het leven een kleed van heerlijkheid.

De Heiligmaking, de innerlijke wederoprichting, kan niet beginnen, voor de Rechtvaardigmaking heeft plaats gehad, het leven in de rechte betrekking tot den Almachtigen Schepper is gekomen.

Dit zijn de drie zegeningen, die tezamen de Wijsheid Gods verkondigen.

* * *

De Rechtvaardigmaking zegt, dat we verkeerd zijn. Dit is de veronderstelling van heel het Evangelie. Het klopt niet op een theorie die den mensch als nog groeiend, nog onvolkomen schepsel ziet. Zoo men bij deze theorie nog aan het Evangelie wil vasthouden, brengt men een heele wijziging in de prediking van Jezus en Zijn Boden.

De Heer zegt: gij zijt *boos*. Van dat boos-zijn, dat verkeerd-zijn is ons leven de openbaring. In onze zonden openbaart zich de verkeerdheid van ons hart. Toen David haar spoor vervolgde, zag hij, dat het begin van de boosheid van ons hart *achter* onze geboorte ligt, diep in den natuurlijken oorsprong van ons leven. Ons leven beweegt zich niet in harmonie met Gods eeuwige wetten, is één daadwerkelijke opstand tegen Gods wil en is daarom »niet recht voor God«.

Schuldvrij kan niemand blijven, omdat ieder een boos *hart*, een zondige *oorsprong* heeft. Ieder menschelijk leven is in den wortel aangetast, in den grond bedorven. Daarom moet ieder door God afgewezen worden.

Nochtans doet God dat niet. Integendeel: Hij neemt ons aan. Hij doet dat, door ons anders tegenover zichzelven te plaatsen: „God was in Christus de wereld met zichzelven verzoenende, hare zonde haar niet toerekenende".

God herstelt in de Rechtvaardigmaking de grondfout van ons leven. Hij plaatst ons in de rechte verhouding tot Zichzelf.

De mensch is totaal bedorven, maar nochtans niet „bederf van top tot teen". Gelukkig niet, want dan was de mensch niet anders dan een duivel. De mensch is zoo totaal bedorven, dat hij wedergeboren moet worden, maar toch gelukkig niet in dien zin bedorven, of hij kan nog wedergeboren worden.

Laat ons dat met een beeld zoeken te verduidelijken:

Een kunstenaar heeft een beeld van, laat mij zeggen, een hardlooper gegoten. 't Beeld heeft veel goeds. De gelaatsuitdrukking is voortreffelijk. De vorm der handen en de houding der armen eveneens. Maar 't beeld heeft één fout: de stand van de figuur is niet goed en deze fout deelt zich aan elk onderdeel mee. Deze fout is niet te verhelpen, of eigenlijk op maar één manier: 't heele beeld moet weer in het vuur, moet worden omgegoten. Oók 't hoofd met zijn voortreffelijke gelaatsuitdrukking; ook de uitmuntend gevormde handen en goed gerichte armen.

Of: om 't zelfde nog eens met iets anders te vergelijken:

In een onzer groote steden werd voor enkele jaren een villa gebouwd. De muren stonden allen al. De kap was er reeds op. Toen begon men op zekeren dag met afbreken. Alles werd weer weggenomen, tot de laatste steenlaag der fundeering toe. Waarom? Er was veel goeds in de villa. Geen onderdeel gaf reden tot afkeuring. Maar de villa had één fout, een fundamenteele fout: ze stond verkeerd ten opzichte van den weg. Deze fout kon op maar één manier verholpen worden: geheel afbreken en van voren af aan beginnen.

Zoo is 't met den mensch: hij weet zijn kinderen goede gaven te geven, maar *is* nochtans boos. Hij is niet „bederf van top tot teen", niet louter zonde, maar wel totaal bedorven; geheel van zonde doortrokken. De grondslag van zijn leven is verkeerd en deze fundamenteele fout deelt zich aan alles mee; openbaart zich in heel het leven. Hij is in ongerechtigheid *geboren* en kan slechts door wedergeboorte hersteld worden.

Dat geschiedt in de Rechtvaardigmaking; dan plaatst God hem „recht" tegenover Zichzelf.

* * *

De Heiligmaking is de bevrijding van het leven uit de macht der zonde.

Een dienstknecht of slaaf der zonde noemt het Evangelie den mensch. De zonde oefent macht over hem uit. Zij is zijn meesteres.

Aan dezen toestand maakt Christus een einde.

Eerst zoo, dat Hij de overmacht der zonde te niet doet. De zonde heerscht niet meer in hen, die Christus toebehooren. Ze zijn niet meer *onder* de zonde, maar *onder* de genade.

Niet, dat ze zonder zonde zijn. De zonde is *in* hen. Laat zich nog gelden. Ze blijven voor verzoeking vatbaar; ze kunnen struikelen en door een misdaad overvallen worden. (Gal. 6 : 1.)

De zonde zelve is dus niet weg, maar aan haar heerschappij is een einde gekomen. De genade is overvloediger, machtiger dan de zonde. Er heeft niet slechts een vereffening plaats van het oude leven met zijn schuld, maar bovendien de mededeeling van een nieuw leven, een nieuw „bedrijfskapitaal".

Daarom heeft de geloovige tweestrijd, maar met de mogelijkheid van een bestendige overwinning.

Paulus zeide: niet dat ik alreede volmaakt ben.

Maar Paulus' leven was: ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht. Want Paulus wist: daartoe had Jezus Christus hem gegrepen.

Hij strekte zich uit naar een leven boven de zonde, een opstandingsleven, waartoe hij zich door zijn Doop gewijd wist. (Rom. 6 : 4.) »Ga heen en zondig niet door«, is Christus' troost- en wekwoord.

De verklaring van die mogelijkheid noemt Paulus in Fil. 2 : 12: God werkt in ons, en dat brengt in de geloovigen een nieuwe bedrijvigheid. Gods werken maakt ons niet werk-loos, maar werkend. Wat God *in* ons werkt moet door ons worden uitgewerkt. Want God redt ons, niet als willooze voorwerpen, maar door het volle herstel onzer persoonlijkheid.

Gij kent allicht molens, die bewogen worden door waterkracht. Ze staan aan rivieren of beken, bij natuurlijke of kunstmatig aangelegde watervallen. Dat neerstortende water is een krachtbron. Hoe kan men nu die kracht opvangen, vrij maken, produktief maken? Men legt een groot, breed kamrad onder het neerstortende water en dat brengt het rad en daardoor de geheele machine in beweging. Neem dat rad uit den stroom en de molen staat stil; leg het in den stroom, en de molen draait.

Dat is nu het werken van den christen: in den stroom blijven. Niet kracht opwekken, maar kracht gebruiken.

De kracht *is* er: God werkt.

Die kracht ontvangen, die werking ondergaan is: geheiligd worden.

Een christen strijdt van de overwinning uit; niet om de overwinning te behalen, doch om die toe te passen.

Eén heeft voor ons gestreden *om* de overwinning; heeft de overwinning voor ons behaald. Alle vijanden, alle verzoekingen, alle moeilijkheden *zijn* overwonnen. Ontmoeten we ze in onzen weg, dan moeten we ons door Christus de overwinning laten *geven*.

Geloof in iederen strijd: de overwinning *is* er al en . . . gij overwint. We kunnen onszelven zoomin verlossen van de macht der zonde als van haar schuld. Maar 't behoeft ook niet. De schuld *is* uitgewischt, de macht *is* gebroken.

Dienovereenkomstig leven, dat is: de heiliging najagen.

* * *

De Heiligmaking, voleindigd zijnde, geeft als vrucht duurzame Heerlijkheid.

De zonde heeft gevolgen. Ze laat den mensch niet zooals ze is. Zij verminkt, ontadelt, ruïneert hem.

Daarom zou het heil niet voltooid zijn als de gevolgen der zonde niet werden weggenomen; er geen uiterlijk herstel plaats had. Die verheerlijking heeft nu reeds met Jezus plaats gehad. Hij is de Ideaal-mensch, verheerlijkt als Hoofd der Verloste Menschheid; als Eersteling uit de dooden.

Van Hem uit wordt het heil in de verlosten voltooid. Als Hij openbaar wordt van den hemel, zal Hij verheerlijkt worden in allen die gelooven. Zij worden dan met Hem verheerlijkt. Het vernederd lichaam verandert Hij en maakt Hij gelijkvormig aan Zijn verheerlijkt lichaam. We zullen Hem gelijk zijn, want we zullen Hem zien gelijk Hij is. Het sterfelijke zal onsterfelijkheid en het verderfelijke onverderfelijkheid aandoen. De verlossing, de Vereeuwiging van het lichaam is onze definitieve aanname tot zonen Gods.

Dan zal het uitwendige beantwoorden aan het in-

wendige. Deze schepping zal vergeestelijkt worden, opgeheven in hooger sfeer.

De vernieuwing van den mensch sluit de *vernieuwing* der schepping in (Rom. 8). De mensch is sleutel en sluitstuk der schepping. Zijn val was haar jammer. Zijn wederoprichting zal haar bevrijding zijn tot hooger bestaan.

Daarom zucht het schepsel als met opgestoken hoofde naar de openbaring, dat is de lichamelijke verheerlijking der geloovigen als Gods rijpe kinderen.

Eerst maakt Hij, die ons geworden is tot Wijsheid van God en nu op den Troon zit, alle dingen nieuw en dan verklaart Hij:

Het is geschied,

Ik ben de Alfa en de Oméga, het Begin en het Einde.

L.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Een natuurprediking

Ik vind, dat iemand in zijn vacantie wel eens iets bizonders mag uithalen, mits dat bizondere niemand schaadt en de eigen ziel er rein bij blijft.

Deze beperking wijst ons met ons vacantiegenot al direkt een zeer onschuldig terrein aan en dat is ook juist het geluk, want alleen het onschuldige geeft echt genot.

Het bizondere, wat schrijver dezes in zijn vacantie heeft uitgehaald, is . . . dat hij vroeg opgestaan is. Nu is laat opstaan niet bepaald mijn gewoonte, tusschen 5 en 6 aan den tijd van „Braat" dat is zoo het gebruik, maar in de vacantie is het gebeurd dat ik om 3 uur 's morgens al op de fiets zat. Kijk dat is iets bizonders, waar geen mensch last van heeft en wat voor mij een zegen in zich geborgen heeft. Onwillekeurig moest ik denken aan 't woord uit Ps. 19. „De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk". De hemel was lieflijk rein, geen wolkje was er te zien en vroolijk dat mijn voornemen, een langen tocht te maken, zoo begunstigd werd, peddelde ik langs bosch en veld.

In het Oosten werd de hemel al helderder; 't was alsof de gansche natuur in een blijde morgenlach uitbrak en vroolijk den dag, wat hij ook brengen mocht, tegemoet ging.

Zoo ging een uur voorbij. De oostelijke horizont werd goudgetint en even later maar, verscheen de dagvorstin vroolijk als een held om het pad te loopen. Maar wat ik een uur vroeger niet gezien had, moest ik thans ook zien. Van het Noord-westen kwam een nevel opzetten met een razende snelheid. De vlekloos reine hemel was in een kleinen tijd met hard voortjagenden nevel overdekt.

In het Oosten begon een strijd. Een strijd van het licht met het donker, van de zon met de nevelen.

Die strijd te beschrijven gaat boven mijn vermogen. Dat was een majesteitelijke worsteling. Groote complexen nevel werden voor een tijd door de zon in vuur herschapen, terwijl de steeds meer aanrukkende zwarte wolken deden denken aan machtige rookkolommen en 't geheel deed denken aan de beschrijving die Maleachi van den gerichtsdag des Heeren geeft: „Want zie, die dag komt, b r a n d e n d e a l s e e n o v e n". Die blijde, lachende, van goud overstraalden morgenstond, ging in dat half uur van worsteling onder, in een grauwe, nevelige morgen en met het neerdalen van den nevel, die mij rillen deed van de koude, daalde in de natuur, (of was het alleen in mijn hart?) een zekere weemoed, die niet te beschrijven is, maar gekend wordt door ieder die ze van tijd tot tijd ervaart.

Toen het pleit daar aan het firmament beslecht was, stapte ik van mijn rijwiel, zette het tegen een boom, plantte mijn beide voeten midden op den weg tusschen Zwinderen en Hoogeveen en . . . at een paar gekookte eieren. Maar dat was het „rechte eiereten" niet. 'k Deed het niet zoozeer uit behoefte aan eten, maar om afleiding te hebben en te ontkomen aan de emotie der tragedie, zooeven aan den hemel afgespeeld. 't Hielp ook. Toen ik weer op de fiets sprong, zag ik nog eens den hemel aan en sprak mijzelven moed en troost in met het woord: 't Is nog groeiende dag en het licht zal het winnen, nog heden zal de zon schijnen in glorie.

Of mij in dat oogenblik de geest der profeten inspireerde? Dat geloof ik niet direkt, maar 't geloof in de overwinning van het „licht" deed zich gelden in mijn overpeinzingen en . . . 't kwam uit. Ongeveer 9 uur was de zon den nevelen de baas geworden en goot haar licht en warmte over de aarde. Wel was de hemel nog vol zware wolken, maar zij verteerden in den loop van den dag. De avond was zoo mogelijk nog helderder dan de morgen.

Dit alles was mij een prediking op machtige wijze. Dat kan het U niet wezen alleen door deze beschrijving, 't is voor U hoogstens een interessante tekst, die nog uitlegging noodig heeft. Welnu, jonge vrienden en arbeiders in 't rijk van Jezus, laat ik U ook de uitlegging mogen geven.

Ik kreeg die zelve aan den avond van dien dag als ik geroepen werd om in Heerenveen in de tent te spreken. Dáár bepaalde in verband met wat ik dien dag beleefde Gods Geest mij bij Jez. 44 : 22. „Ik delg uwe overtredingen uit als een nevel, en uwe zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want ik heb U verlost".

In 't licht van dit woord werd mij wat ik beleefde een machtige illustratie.

* * *

Hoe onschuldig begint onze levensdag, zie toch eens een kindje van 3 maanden in de lieve lachende oogjes. Als ge zien kunt, ziet ge er een hemel van liefde en lust zich in weerspiegelen. Zoo begint onze dag. Diep weg zit er wel een bank maar die is nog niet te zien. De dogmatikers met Paulus aan het hoofd zeggen, dat dat de erfzonde is. 't Is waarheid, maar men moet al heel goed onderscheiden kunnen om te bewijzen, dat het waarheid is. Dan begint het bewustzijn te komen en tegelijk met het bewustzijn de bestraling van de Zon der gerechtigheid, Jezus en Zijn heerlijk evangelie. Maar zie nu eens, hoe die bank daar beneden aan de levenskim en oorsprong begint te groeien en in minder dan geen tijd zie ik den hemel van menig jong mensch zoo niet van allen, verduisterd door zwarte nevelen.

Wel tracht de invloed van het evangelie het zwart worden der ziel te verhinderen, wel werkt Jezus' genade aan het hart van iedereen die onder 't geklank van Zijn Woord opgroeit doch 't schijnt tevergeefs.

Vaak nemen zonden de overhand
En overstroomen 't gansche land zegt Gez. 73.

De invloed van Jezus wordt hoe langer hoe meer achteruit geschoven. In deze worsteling zijn wel symptomen van het gericht aanwezig, maar men gaat er overheen . . . . . totdat de nevelen al het licht onderscheppen of beter totdat de zonde *ons onontvankelijk maakt voor het licht der genade.*

Dan kan er zoo nu en dan nog wel eens een licht heimwee naar vroegere reinheid in ons opstijgen, het besef dat het niet goed met ons is, maar dan planten wij onze voeten stevig in de aarde en . . . . . storten ons bij vernieuwing in 't genot dat de wereld biedt.

Toch weerklinkt dan ook de stemme Gods. Keert weder tot Mij, want Ik heb u verlost.

Zalig wie hoort, zalig wie op zijn schreden terug keert; zalig wie niet langer in de wereld z'n bevrediging zoekt.

Zulk een zalig mensch gaat het tweede deel der illustratie beleven. De Zon overwint de wolken. Jezus neemt met onzen wil de heerschappij in ons leven. 't Wordt licht. Ons leven wordt verwarmd en overstraald van Zijn zondaarsliefde. De blijde lach en 't onschuldig genot keeren terug in ons bestaan. Wel zijn wij nog niet vrij van karaktergebreken en aangewende verkeerdheden; daar drijven nog dikke wolken aan den hemel rond. Onder den invloed van Jezus verdwijnen die dingen langzamerhand. En eenmaal als Hij ons het huis Zijns Vaders binnenleidt, is de hemel van ons hart helderder dan toen wij in den levensdag ingingen.

Zóó ongeveer dacht ik mij de uitlegging. Zóó ontving ik ook zulk een rijken zegen uit dit ervaren.

God geve, dat nog in vele jonge harten Jezus als Zon der Ger. moge opgaan. Laten wij daartoe het woord Gods uitdragen: „Keert weder tot Mij".

A. P. BARENDREGT.

AUGUSTUS

De tijd van den oogst is een heerlijke tijd,
Als de arbeid van maanden, de moeite en de vlijt,
Gegeven vanaf het begin van de lente,
Terugkeert met rente.

De sikkel slaat ijvrig de halmen ter aard;
Ze worden met banden tot schooven vergaard.
In dankbaarheid wordt daarna 't voedsel voor morgen
Ter schure geborgen.

Zoo wordt weer de vlijt van den landman beloond;
Zoo heeft onze God weer Zijn liefde betoond,
En overal hooren wij dankbare klanken
Hem eeren en danken.

Ja, de oogst geeft het loon van de trouw en de vlijt.
Zoo zij dan ons leven den arbeid gewijd.
Opdat wij aan 't eind van den loop onzer jaren
Een oogst mogen garen.

Tot arbeid roept Gij al Uw kind'ren, o Heer!
O, dale op onz' arbeid Uw zegen steeds neer!
O, sterk ons, opdat wij toch nimmer vertragen,
Maar vrucht mogen dragen!

Een vrucht, die den naaste tot zegening strekt,
Een vrucht, die de hoop onzer ziele steeds wekt,
Een vrucht bovenal tot uws grooten Naams eere,
Geef dat ons, o Heere!

MEDEDEELINGEN.

In beleefden dank ontvangen van de Gemeenten Apeldoorn f 32.—; Stavoren f 38.—; Amsterdam f 63.50; Nieuwe Pekela f 49.—; Deventer f 44.—; Sneek f 53.—; Haulerwijk f 31.—; van wijlen br. van Meerloo f 2.—. Contributie Voorzorg, jaar 1928—1929.

Nog 5 Gemeenten gelieven hun contributie te willen storten op postrekening *134474*.

De penningm. S. HOUKES.

DE KINDERVRIEND.

Gelijk in den regel geschiedt met periodieken als De Kindervriend, hopen wij voortaan dit blaadje per 4 Nrs. tegelijk te laten verzenden. Dit geeft belangrijke kostenbesparing.

Willen de afnemers, wier arbeid we zeer waardeeren, nog eens bedenken, dat we geregelde toezending van het verschuldigde aan de Administratie zeer op prijs stellen omwille van een goeden gang van zaken?

Zet den Mast vast!

(Toespraak, gehouden op het jaarfeest van een jongelingsvereeniging.)

Een zeevarend volk waren de Israëlieten niet. Eenmaal in hun geschiedenis bezaten ze een handelsvloot, doch dat maar gedurende korten tijd. Een tweede poging, later aangewend om aan de zeehandel der volken deel te nemen, mislukte.

Lakoniek zegt daarvan de heilige schrijver: „Maar Josafat's schepen gingen niet".

De handelsvloot, die Israël onder Salomo bezeten heeft, schijnt bovendien niet met Israëlieten maar met Foeniciërs bemand te zijn geweest. De Israëlieten hebben zich nooit sterk tot de zee aangetrokken gevoeld. Nog heden ten dage zijn er weinig Joden, die hun fortuin op het water zoeken.

Voor binnenscheepvaart was er in Palestina haast heelemaal geen gelegenheid. Behalve de zee van Genezareth, bestond er geen bevaarbaar water.

Daarom is beeldspraak, ontleend aan de scheepvaart, schaars in den Bijbel, vooral in het O. Testament. Des te meer trekt ze onze aandacht, wanneer we ze nog eens aantreffen. We vinden ze in Jes. 33 : 23 en gelooven, dat daarin vooral voor de jeugd een paar vingerwijzingen liggen.

* *
*

De jeugd, vooral in die jaren, waarin ze zich vereenigt in Jongelings- of Jongedochtersvereeniging, is de tijd, waarin men zich klaar moet maken voor de groote vaart, de reis door 't leven. Het is de tijd, waarin de mast vastgezet moet worden, het zeil geheschen en de touwen gespannen. Maar niet altijd wordt dat verstaan. Soms spreidt de jeugd dier jaren een zorgeloosheid en onnadenkendheid ten toon, die Jes. in zijn scheepstermen duidelijk teekent: de touwen hangen slap, de mast staat niet stevig en het zeil kan niet gespannen worden. De gedachte aan, en de zorg voor de toekomst beheerscht voor hen het leven niet. Dat het oogenblik zeker komen zal, dat ze den haven zullen moeten verlaten, in stormen zullen komen, wordt niet bedacht. Het heden wordt geleefd buiten de toekomst om; als stonde het los daarvan.

Men vergeet, dat de jaren allèèn, ons wel oud, maar niet rijp kunnen maken. Zonder inspanning groeit de leeftijd en groeit het lichaam wel, maar blijft de vorming van den mensch, die in dit lichaam woont en zich openbaart, achterwege.

De ouders kunnen dit in de jaren tusschen 15 en 25 niet goed maken. Het zijn de jaren, waarin God ons roept tot zelfwerkzaamheid.

De verantwoordelijkheid verschuift zich. Voor de kinderen dragen de ouders de verantwoordelijkheid alleen. Maar wanneer kinderen jongelingen en jongedochters worden, komen ze voor eigen rekening te staan. Dan ontwaakt verantwoordelijkheidsbesef, dat aangekweekt en gesterkt moet worden. Dan moeten de ouders terug treden. De stutten, waarmede hun zorg de kleinen omringden, moeten zoo langzamerhand weggenomen worden en vervangen worden door het eigen inzicht, de zedelijke oordeelskracht der aankomende jonge mannen en vrouwen.

Ouders moeten dit niet vergeten. Niet zij moeten den mast vastzetten en de zeilen spannen. De ware opvoeding bestaat daarin, dat men zich overbodig maakt. Jezus, de groote Opvoeder, zeide eens tot Zijn jongeren: het is u NUT dat Ik

wegga. Met dat oogenblik, dat het geboden is terug te treden, moet elk opvoeder rekenen.

Ze moeten zelf aan 't stuur, onze jonge menschen. De opvoeding moet in HUN jaren zijn: zelf opvoeding.

De ouders moeten daarvoor de gelegenheid openen, door de tweede plaats te gaan innemen. Zonder beven zullen ze dat wel nooit doen, maar gebeuren MOET het. De ouders, die in overgroote bezorgdheid en uit gebrek aan vertrouwen in hun kind, de vrijheid voor het kind niet aandurven, bereiken niets meer, dan dat ze zijn innerlijke ontwikkeling tegen houden en het verhinderen uit te groeien tot mensch.

De geslachten schuiven op. God heeft het zoo verordend We moeten eens aftreden. Gelukkig als we dan onze taak zoo gedaan hebben, dat we kunnen zeggen: het is u nut dat ik wegga. Gelukkig als de jeugd dan den mast vastgezet en het zeil geheschen zal hebben zòò, dat die tochten worden opgevangen, die ten hemel stuwen.

* * *

Voor de jeugdigen ligt in deze gelijkenis een ernstige waarschuwing en wekstem. De jaren, die gegeven zijn ter voorbereiding, kunnen verdarteld worden. Het kan ons, als jonge menschen aan ernst ontbreken. We kunnen verzuimen den mast vast te zetten en de takeling in orde te maken, en zullen dan te laat merken, dat we den kans missen om te bereiken wat we ons voorgesteld hadden. Zonder mast en zeil komt het schip niet vooruit. Zonder dat we in de jaren der voorbereiding, der zelf opvoeding ons inspannen, hebben we straks het leven niet in onze macht, beheerschen we het niet, kunnen we het niet die gedaante geven, die we graag zagen, dat het had

Dan komt òf het zelfverwijt — wanneer edeler gevoelens in ons ontwaken — of — afgunst, verbittering en wrevel. Als we eenmaal zijn uitgevaren — en uitvaren moeten we — steken er stormen op, die ons werpen op de ondiepten en tegen de rotsen, die ik u noemde. Aan hun valt ieder ten offer en moet ten offer vallen, die de middelen verwaarloosde die hem in staat zouden stellen vooruit te komen en koers te houden naar eigen keus — die den mast niet vastzette en de touwen niet spande in zijn jongelingsjaren.

Het schip moet uitgerust, het leven moet gevormd worden voor de groote overtocht. Hoevelen hebben diep betreurd, dat ze hun jeugdjaren verbeuzelden en nu met gebonden handen, met ongevormd karakter, met onontwikkeld verstand in het leven staan. Dat ze nu moeten gaan, waarheen het leven hen werpt; althans zoo goed als geen keus hebben. Ze kunnen nog wel behouden over komen, maar van dit leven gaat zooveel voor hen verloren — en dat is de wil van God niet.

Laat de touwen niet slap hangen, zet de mast vast, die de zeilen eens zal moeten dragen. Zorg voor uw ontwikkeling, span de touwen, span de krachten aan, vorm uw karakter, die mast, die tenslotte alles zal moeten dragen. Zet dien mast vast, wordt een mensch van heiligen wil; span de krachten tot het uiterste in teneinde uit het leven het beste, het hoogste te halen, wat God er in verborgen heeft.

Daarvoor hebben we onze vereenigingen, en daarom heeft iedere jongeling en jongedochter die vereenigingen noodig. In de gemeenschap met Christus, in welke deze vereenigingen uw leven willen zetten, worden uw gaven gewekt en geoefend, uw krachten gestaald, en wordt uw karakter geheiligd. L.

BONTE STEENEN.

Belijdersmoed.

In de gemeenteraad van Lausanne heeft zich het volgende afgespeeld.

Tot dusver was het daar gewoonte, dat de voorzitter bij het begin der zitting een kort gebed uitsprak en den zegen Gods op de vergadering afsmeekte. Een der leden van den raad, een vrijdenker, deed plotseling het voorstel, met die gewoonte te breken.

Een commissie zou het voorstel onderzoeken.

Toen ging een jonge advocaat opstaan en zeide: „Het heeft voor ons niets te beteekenen, of er een overlevering bestaat, die ons zegt, God aan te roepen, al had het ook eeuwen lang in het reglement van dezen raad en in de grondwet der eedgenooten gestaan. Wanneer het slechts een gebruik is . . . weg er mee!

Maar wanneer wij zooals ik doe, aan de verhooring van dit gebed gelooven, wanneer wij gelooven dat God ons bewaart en dat wij Zijn hulp noodig hebben, om ons leven leiding te geven en ons werk tot een goed einde te brengen, *dan* moeten wij het gebed behouden.

Wanneer zij [de vrijdenkers], aan Gods zegen niet gelooven, laten zij dan die zegen nederdalen laten op hen, die hem wenschen! Dat zal U niet tot schade zijn".

Deze rede werd meermalen door applaus onderbroken en sleepte de geheele vergadering mee. Met groote meerderheid werd besloten het gebruik zonder eenige beperking te handhaven.

Genezen door het Evangelie.

Een wagenevangelist vertelt:

„Met verschillende toehoorders hadden wij belangrijke gesprekken. Behalve twee vrouwen beleed ook een jongedochter, dat zij geloovig geworden was. Onder anderen kwam ook een man tot ons, die van zijn jeugd aan hardhoorig was geweest en langen tijd zelfs geheel doof was. Hij is reeds in de zestig jaar.

Toen de dokters hem niet meer helpen konden, ging hij verleden jaar naar een van de aanhangers van Weissenberg, die hem drie maanden lang met huismiddeltjes en met magnetisme behandelde, zonder dat er eenige beterschap intrad. Daarop zocht hij Weissenberg zelf op, die hem beloofde te helpen; en hij kreeg het gehoor weer terug. Toen hij nu bij den evangelisatiewagen kwam en bemerkte, dat Weissenberg niet op den bodem der Heilige Schrift stond, bad hij God om vergeving, omdat hij op een verboden weg gegaan was. Direct verloor hij het gehoor weer. Daarop bad hij met zijn vrouw dringend tot God, of God hem het gehoor weer terug wilde geven. God was zeker wel *in staat, dat ook te doen*, wat Weissenberg bewerken kon.

En God verhoorde het gebed en schonk hem het gehoor weder. Wij zelf hebben met dezen man in den wagen gesproken, zonder dat wij bijzonder hard behoefden te spreken.

O, dat wij onzen sterken en wonderbaren God meer mochten vertrouwen!"

„Der Hilfsbote".

No. 2094 VRIJDAG 30 Augustus 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Danklied na de bediening des H. Avondmaals.

Wij danken U, getrouwe God en Heer!
Voor 't rijk onthaal, aan Uwen disch genoten.
't Verbroken brood, Uw lichaam, voedd' ons weer,
Ons laaft Uw bloed, voor onze schuld vergoten.

Heb dank, o Vader der barmhartigheên!
Die ons Uw Zoon ter Bruigom hebt gegeven!
Vleesch zijn we van Zijn vleesch, been van Zijn been,
Geest van Zijn Geest; wij leven uit Zijn leven.

Er wordt geen band op aard zoo nauw gelegd,
Zoo innig in den hemel geen gevonden,
Als die Uw Zoon aan Zijn Gemeente hecht,
Waardoor ze in Hem is met U zelf verbonden.

Hoe moeten wij, o Vader! dan niet zijn,
Die tot zoo hooge roeping zijn verkoren!
Geen schepsel kan 't verstaan, geen Serafijn,
Wat Gij, o God, Uw kind'ren hebt beschoren.

Hoe moeten wij, daar Ge ons hier achterliet,
Dan niet, o Heer, Uw heilig beeld vertoonen!
Geef dat het blijk', voor ieder, die ons ziet,
Dat in ons hart al Uwe deugden wonen.

Ons lichaam is een tempel van Uw Geest;
Zijn kracht helpe ons t' ontvlieden 't aardsch gewemel,
Te toonen, daar Gij uit het graf verreest,
Dat wij, met U, gezet zijn in den hemel!

Ds. J. de L.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Het nieuwe leven der kinderen Gods.

»Want Gij, Heere! hebt mijne ziel gered van den dood, mijne oogen van tranen, mijnen voet van aanstoot.

Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren, in de landen der levenden.

Ik heb geloofd, daarom sprak ik!«

Ps. 116 : 8—10.

In deze kostelijke Psalm weerspiegelen zich de ervaringen der kinderen Gods. Hoevelen van hen zouden niet reeds gebogen over het Boek der boeken, hier de treffendste uitdrukkingen hebben gevonden van hetgeen in hen zelf omging.

De Heiland zelf is voorzeker met de woorden van dit lied gegaan in de donkerheid van Gethsemané en Golgotha

—o—

De Psalmist moet iets buitengewoons hebben beleefd. In groot gevaar verkeerende, heeft hij de hulp des Heeren op wonderbare manier ervaren, en zijn hart vloeit daarbij over van lof en dank.

't Is hem, alsof het leven hem opnieuw weer is geschonken. En dit opnieuw geschonken leven wil hij op een goede manier besteden.

De hierboven geplaatste Psalmwoorden mogen wij voorzeker wel toepassen op het nieuwe leven der kinderen des Nieuwen Testaments. Dit nieuwe leven is een leven van dankbaarheid en vertrouwen, van getrouwheid en dienst, van vreugde en hoop.

—o—

Een leven van dankbaarheid en vertrouwen. Of moet men niet vervuld zijn van dankbaarheid wanneer men spreken kan als de Psalmist: »Want Gij Heere! hebt mijne ziel gered van den dood, mijn oogen van tranen, mijnen voet van aanstoot?« Iemand, die uit doodsgevaar gered is, is vevuld van dankbaarheid.

De Duitsche predikant Kögel vertelt dat hij op de terugweg was, per rijtuig, van den heuvel Lichtenstein. De koetsier had vergeten de remmen op de wielen te doen, de paarden sloegen op hol, de teugels scheurden, het rijtuig sloeg tegen een boom, Kögel en de koetsier werden er uit geworpen, maar beiden bleken ongedeerd te zijn. 's Avonds sloeg Kögel zijn Bijbel open en las het genoemde Psalmvers. Ja, wie uit doodsgevaar gered wordt, vergeet dat niet weer.

Maar er is ook nog een andere verlossing, die nog veel wonderlijker is; het is de verlossing van de dood

der ziel. »Gij hebt mijne *ziel* gered van den dood!« Vele menschen kijken oogenschijnlijk gezond en vroolijk, maar zijn toch ziek *in hun* ziel. Wij weten van sommige menschen, die gezond en sterk lijken en toch als t.b.c.-patiënt ziek zijn en wiens lichaamskrachten hoe langer hoe meer wijken.

Zoo kan het ook met de ziel gaan. Wat aanwezig was aan geloof, liefde, trouw, vroomheid, schaamtegevoel, vreeze Gods, verdwijnt langzamerhand, en als God niet op een bijzondere manier ingrijpt, wacht niet anders dan de eeuwige dood.

Allerlei zonden schaden de ziel, er is misschien een zonde, die tot het merg invreet, een oude schuld, onbetreurd, onbeleden, onvergeven, die zeker den dood tengevolge zal hebben, als de hemelsche Dokter niet ter rechter tijd ingrijpt.

O, wie dat laatste beleefd heeft op een of andere manier, die kan zingen: »Gij, o Heere! hebt mijne ziel gered van den dood!«

—o—

»En mijne oogen van tranen!«

Op aarde worden veel tranen geweend, waarin God geen welbehagen kan hebben. Tranen van trotsch, van gekrenkte ijdelheid, over verlies van aardsche goederen!

Maar er zijn ook andere tranen, van berouw, van schaamte over verspilde kracht, over verloren levensjaren.

Daar gaat een Petrus uit en weent bitterlijk. Daar weent een zondares aan Jezus' voeten in het huis van den Farizeër. Daar schreit David den geheelen nacht nadat de profeet Nathan had gesproken. Dat zijn tranen die Gods welbehagen hebben en die door Hem worden gedroogd.

»Gij, Heere hebt mijnen voet gered van aanstoot«. Hebt ook gij niet na uw bekeering bemerkt, dat gij in groote zedelijke gevaren zijt geweest? O, wat zou er van u geworden zijn, wanneer God u niet was tegengekomen op den weg? 't Is werkelijk niet onze verdienste, dat wij niet in de gevangenis zijn geraakt. In ons hart hebben wij allen de zwaarste zonden bedreven. God heeft ons voor zooveel bewaard. Ja, wie vs. 8 overdenkt, moet steeds weer danken, wat het nieuwe leven der kinderen Gods is een leven van dankbaarheid.

—o—

Maar 't is ook een leven van vertrouwen. Zou Hij, die ons voor zooveel bewaarde, dat ook niet doen in de toekomst? Jezus Christus is immers Dezelfde, gisteren en heden en in alle eeuwigheid? Bij de menschen weten wij nooit vooruit, hoe zij zich in de toekomst zullen houden, hoeveel geduld zij met ons zullen hebben.

Maar Gods barmhartigheid is elken morgen nieuw.

Petrus stelde den Heiland eens een vraag over de vergeving. Zeventig maal zeven maal, ontelbare malen zult gij uw broeder vergeven.

Maar boven alle anderen is onze Heiland ons vertrouwen waardig.

Laat ons een leven leiden van dankbaarheid en vertrouwen.

—o—

Dit nieuwe leven der kinderen Gods is echter ook een leven van getrouwheid en dienst.

»Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren!« Ik zal, ik wil wandelen voor Uw aangezicht, Gij God mijns levens! Ik zal vechten tegen mijn eigen vleesch en bloed, ik wil mij alle dagen oefenen in zelfoverwinning en zelfverloochening. Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren!

De Heilige Schrift kent drie verschillende uitdrukkingen voor wandelen.

Er is een wandelen met God, met Hem gelijk opstappen, innige persoonlijke gemeenschap met Hem hebben. Op andere plaatsen wordt gesproken van Hem navolgen, achterna wandelen. Maar hier staat: wandelen v o o r God, d. w. z. onder Zijn oogen, met het voortdurende bewustzijn Zijner tegenwoordigheid.

Mijn zitten en opstaan weet Gij! Elk woord van mijn lippen, elke gedachte in mijn hart kent Gij!

Wij zijn in deze wereld, midden onder de menschen, maar toch als voor Gods aangezicht. Wij zijn beroepen, brieven, levende brieven te zijn van Jezus Christus in deze tegenwoordige wereld, een levende, wandelende Bijbel, waaruit de menschen het a b c van het Christendom kunnen spellen. Krijgen de menschen ook zonder Bijbel of Psalmboek te gebruiken, door ons een goede indruk van het Christendom? Het moest zoo wezen. »Ik heb geloofd, daarom spreek ik!« »Wij kunnen het niet laten«, zegt de apostel, »te spreken van hetgeen wij gehoord en gezien hebben«. De tegenwoordige wereld wacht op de getuigenis der kinderen Gods.

Of schrikken wij misschien terug voor het lijden, dat daaraan verbonden is?

Zijn wij bang, dat ons zal overkomen hetgeen de Psalmist verklaart: »Ik ben zeer bedrukt geweest«? Laat ons Hem dienen!

—o—

Want het nieuwe leven der kinderen Gods is tenslotte ook een leven van vreugde en hoop.

Het bewustzijn van de tegenwoordigheid Gods heeft voor ons kinderen Gods iets ongemeen vertroostends. Maar voor de kinderen der wereld in dezelfde mate vernietigend. In Openbaring lezen wij, dat de menschen in den eindtijd roepen zullen: »Bergen valt op ons, steenrotsen bedekt ons, verbergt ons voor het aangezicht Desgenen, die op den troon zit, en van den toorn des Lams!« Zij kunnen dat gezicht niet verdragen en zijn liever dood dan dat zij zouden leven in Zijn tegenwoordigheid.

In oude tijden werden de gevangenen voortdurend bespied door den wachthebbenden soldaat. Vele gevangenen werden daardoor op den duur waanzinnig. God ziet ons. Nooit zijn wij geheel alleen, van God verlaten.

Maar dat is juist het grootste geluk der kinderen Gods. Dat werkt in hen een machtige hoop voor de toekomst.

»Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren, in de landen der levenden!« Dat zal pas volle werkelijkheid worden in de eeuwigheid.

Vanaf de hoogte des hemels zien wij dan op het aardsche leven neer, ook op dood en graf en jubelen dan in vol geluk: »Want Gij Heere! hebt mijne ziel gered van den dood!«

En als God dan alle tranen van de oogen afwischt, wordt volle waarheid: »En mijne oogen van tranen!«

En als wij wandelen door de straten van goud, in het nieuwe Jeruzalem, waar geen mogelijkheid is van vallen of uitglijden, van zondigen wordt volkomen bewaarheid: »En mijnen voet van aanstoot!«

Gij allen, die dit leest laat ons wandelen voor het aangezicht des Heeren, want zulk een leven voor Zijn aangezicht is een zalig leven.

N. P. G. B.

LOSSE SCHAKELS.

Korte lessen over den Heilsweg. Tot nog toe is ons geen lesboekje over den Heilsweg in handen gekomen, dat ons in het gebruik geheel kon bevredigen. De methode der vragenboekjes kan ons niet behagen. We vreezen daarvan een te mechanische opname der stof. Het vraagboekje leent er zich zoo toe de *woorden* te leeren en biedt den onderwijzer o. i. niet in voldoende mate de zekerheid, dat het onderwerp begrepen »geestelijk eigendom« geworden is.

De lesboekjes dragen allen een kerkelijk stempel en zijn ons in een te sterk dogmatischen toon gezet. We wilden de dingen graag wat dichter bij het leven hebben.

De nood heeft er ons daarom al lang toe gedreven zelf in deze behoefte te voorzien, ofschoon we diep gevoelen tot deze zaak niet bekwaam te zijn. We hadden en hebben onze verwachting van den leeraar der gemeente Nieuw Weerdinge, die ons in zijn „Enkele opmerkingen over eenige belangrijke punten van leer en leven" iets gegeven heeft, dat onder jongelui van 18 jaar en ouder goed als leiddraad bij de bespreking over de Heilsweg kan dienen. Het is — de titel zegt het heel duidelijk — erg beknopt, d. w. z. de „eenige belangrijke punten", zijn uitvoerig behandeld, maar het aantal onderwerpen moet uitgebreid worden. Bij een tweede druk, die de Unie dan zeker gaarne voor haar rekening zal nemen, wil de schrijver het aantal onderwerpen ongetwijfeld graag vermeerderen.

Nu hadden we gehoopt van hem een leiddraad voor de „geloofsleer" voor aankomende jonge menschen van 14—17 jaar te zullen ontvangen. Hij verrastte ons echter, en stelde ons tegelijkertijd teleur, met een beknopt overzicht van de Heilsgeschiedenis voor de verschijning van Jezus Christus.

Waar men kinderen op de catechisatie heeft, die tot hun twaalfde jaar de Zondagsschool bezochten, daarna nog vier jaar in de Bijbelklasse studeeren, meestal de Chr. School hebben bezocht en bij den Bijbel werden opgevoed, heeft men zoo het gevoel iets overbodigs te doen, wanneer men met hen ook op de catechisatie nogmaals Bijbelsche Geschiedenis bespreekt, al gaat het daarbij ook vooral om het blootleggen van de hoofdgedachte als de groote samenhang in de lange rij bonte verhalen.

Met zulke kinderen wil men liever een begin maken met de bespreking van Heilsinhoud en Heilsweg.

Welnu: wij achten ons niet bekwaam een schema daarvoor te ontwerpen en nog minder de daarbij aan de orde komende onderwerpen op een duidelijke, volledige en toch niet overladen wijze te behandelen.

Nochtans zullen we een poging in die richting doen, de nood is ons nu wel opgelegd. Mede uit zuinigheidsoverwegingen zullen we ze in De Christen een bescheiden plaatsje geven — is 't ook geen soort jeugdlektuur? — en overdrukken laten maken. Wanneer er broeders zouden zijn, die — bij gebrek aan beter — ook overdrukjes voor 't gebruik zouden willen hebben, dan verzoek ik hen mij dat even te schrijven. Ze zullen 1 cent per ex. kosten en franco worden toegezonden, wanneer men er tenminste 12 stuks ineens neemt. Men moet dat mij echter vooraf schrijven, daar na 't verschijnen van een Nr. van De Christen, het zetsel weer in de zetkast gaat. Men kan natuurlijk ook elke week afbestellen.

We bevelen ook dit werk, gelijk alles, wat we voor onze gemeenten doen in uw belangstelling, gebed en critiek aan.

Het andere Venster. Men kan de dingen van verschillenden kant bekijken. Er zijn nu eenmaal vele vensters, die uitzicht op het leven en zijn vraagstukken geven. We kunnen er maar voor één staan, d. w. z. voor één tegelijk. Door elk venster ziet men dezelfde zaak, maar door elk venster weer een beetje anders. Wanneer de een nu zegt, hoe hij de dingen ziet, en 't blijkt anders te zijn dan 't beeld, dat zich aan uw oog vertoont, dan moet ge niet zeggen: „dat is niet waar". Er is zooveel elkander veroordeelen en over elkander willen heerschen. Is 't niet veel beter, eens van venster te verwisselen en de dingen eens te zien van 't standpunt, dat de ander inneemt.

Er is, om tot een zuivere ontwikkeling der persoonlijkheid te komen, een groote mate van vrijheid noodig. Ieder moet het recht ingeruimd worden zichzelf te zijn èn ieder moet bedenken, dat niet slechts hèm dat recht toekomt.

Ik merk zoo menigmaal bij den grooten apostel Paulus op, dat hij, bij alle persoonlijke zekerheid, er zoo op bedacht is anderen het recht van een eigen meening in te ruimen. Niet heerschen wilde hij, zichzelf niet tot norm verheffen.

Hij wilde niet door zijn overwicht van kennis, ervaring en positie, de vrije en zuivere, geestelijke ontwikkeling zijner broeders belemmeren. We hebben „dominees" onder ons, maar niet slechts voor hen (ofschoon voor hen ook!) bestaat het gevaar te willen domineeren (den baas te spelen). Onder menschen, die nooit op een kansel komen, vindt men ook die neiging en soms al in sterk ontwikkelde mate. En ik waag de veronderstelling te doen, dat verstandelijk mindere ontwikkeling er toe leiden kan dat de lust om te domineeren zich sterker ontwikkelt. In ieder geval heeft ieder reden, zichzelf op dit punt goed in 't oog te houden.

Er is één zaak, waarop onze blik gevestigd is: De Christus der Evangeliën — daarin ligt onze eenheid — maar we zien Hem ieder door zijn venster — dat verklaart de verscheidenheid.

Een afscheidswoord. Elk jaar wordt begin Juli aan het Seminarie te Hamburg de cursus met eenige feestelijkheden gesloten. Tegelijk wordt dan afscheid genomen van hen, wier studietijd om is. Ditmaal hield de Rector, br. Carl Neuschäfer, daarbij de volgende toespraak, waarbij hij uitging van Rom. 12 : 16:

Tracht niet naar de hooge dingen, maar voegt u tot de nederigen.

Een eisch, die voor allen geldt, doch heden te hooren

zijn bizonder nut kan hebben. Voor ieder jong mensch breekt het nu aan, dat hij zich ernstig rekenschap moet geven van zijn taak. Dit uur heeft geslagen voor onze broeders, die het Seminarie verlaten en nu het werk in de gemeenten zullen aanvaarden. Deze overgang valt niet altijd gemakkelijk. De meesten komen in een arbeid, waarin alles maar klein en sober is. Maar het mag ons niet neerdrukken, doch moet ons verheugen als we opgeroepen worden om niet naar de hooge dingen te trachten, doch ons te voegen bij de nederigen. Want daarmede bevinden we ons in het gezelschap van Jezus, wiens heele leven niets anders was, dan een zich voegen tot de nederigen. Deze gezindheid is zoo recht de ziel van onzen arbeid.

Tegen een onjuiste opvatting moeten we dit woord in bescherming nemen. Wijd verspreid is de uitleg: Stel uw doel niet te hoog. Begin uw taak niet met verheven en heilige voornemens! Zoo is 't wel bedoeld. Men kan geen prediker van het Evangelie zijn zonder naar hooge, ja naar de hoogste dingen te streven. Maar de zuivere gezindheid moet daarin blijken, dat we niet trachten naar die dingen, die in het natuurlijk oordeel der wereld voor hoog doorgaan. In de wereld geldt roem, aanzien, bezit, macht. Daarvan kunnen wij afzien, dewijl ons in het kindschap Gods het hoogste geschonken is. Daarom betreden we met blijdschap een eenvoudig arbeidsveld en bearbeiden de zielen, die God ons toevertrouwd. Ook in de overgang van de studie tot den praktischen dienst inderdaad geen dalen, want in het leven moet blijken wat we geleerd hebben.

Nauwgezetheid is vereischte bij de voorbereiding voor de preek, het onderwijs, de zielszorg. Bodelschwingk heeft eenmaal tot z'n medearbeiders gezegd: „Hebt er een welgevallen in, u af te matten!" Zoo zij 't ook bij ons.

Met blijdschap dienen we allen, ook de kleinsten en de geringsten. Voor God geldt niet het opzienbarende, maar de trouw, waarmede we ons werk doen. Ook den zoogenaamden aanzienlijken en ontwikkelden moeten wij dienen. Want zonder het Evangelie zijn zij arm en verloren. Maar 't meest hebben we onze taak onder eenvoudigen en geringen. Dezen te verstaan, met hen te voelen en hen het juiste woord te zeggen moet onze begeerte zijn.

Wie geeft ons moed en kracht om deze taak te vervullen? Jezus, van Wien Paulus zegt: „Hij vernederde zichzelf en nam de gedaante van een dienstknecht aan". Daarom weten we u in deze afscheidsure niets beters te zeggen dan: „Die gezindheid zij in u, die in Christus Jezus was!"

Het goud van Salomo. Prof. Dr. Frobenius heeft de ruïnen te Zimbawne, aan Afrika's Oostkust, onderzocht. Hij gelooft dat er bij het meer Nyassa voor ruim 7000 jaren een machtig volk geleefd heeft. Hij heeft uit beschavingsoogpunt belangrijke dingen ontdekt. Dat oude volk heeft drie plaatsen gevonden, waar mineralen verborgen waren en bouwden daar goed gekonstrueerde schachten. Een van deze is te Rooiberg aan 't licht gekomen, was plus minus vijftien meter diep en bereikte horizontaal een lengte van ruim dertig meter. Het is een raadsel hoe men zonder licht en ventilatie in de mijn heeft kunnen werken.

Het feit dat er in oude voorwerpen uit Egypte en Samaria een soort nikkel en brons is gevonden, dat alleen in Afrika voorkomt, bewijst dat er van Afrika naar het Noorden metaal moet zijn uitgevoerd.

't Schijnt dat de beschaving van Oost-Afrika haar oorsprong heeft in Indië. Een tempel, blootgelegd door Prof. Frobenius, vertoont overeenkomst met de tempelruïnen van Indië. Deze oude beschaving heeft vermoedelijk een 5000 jaar voor Christus gebloeid.

Nieuws a.g. Mozes? Dr. Blackman, een Egyptoloog hield een lezing voor het genootschap voor bestudeering van het Oude Testament over de vermelding van Mozes in de Egyptische litteratuur. Hij vertelde, zegt de B. Times, iets over een oude papyrus, een rechtskundig dokument, dagteekenend uit de regeering van Sethos II, die over Egypte heerschte van 1305—1309 voor Christus. Het schijnt dat een handarbeider genaamd Pe' Neby in de doodenstad Theban, er van beschuldigd werd de andere arbeiders te slaan. De broer van een van de mishandelden beklaagde zich bij den Vicier, die bepaalde dat Pe' Neby gestraft moest worden. Daarop beklaagde Pe' Neby zich bij „Mose", die den Vicier berispte en hem uit zijn ambt onthief.

Wie was deze „Mose", die machtig genoeg was om een beambte te ontslaan, die de eerste was in macht na Farao? Wanneer die Pe' Neby inderdaad zoo'n bruut geweest is, als van hem gezegd wordt, doet de rol, die de „Mose" van deze geschiedenis vervult, niet erg aan Mozes des Bijbels denken? Dr. Blackman geeft dit toe, maar merkt op dat de vermelding van een man met zulk een macht, dragende den ongewonen naam van „Mose" en levende in een tijd, waarin aangenomen wordt, dat Mozes geleefd heeft, een merkwaardig samentreffen is en misschien veel meer. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Gideon.

Richt. 2 : 6—23; 6; 7.

Les voor Zondag 29 Sept. 1929.

Uit den zoogenaamden Richtertijd kunnen wij slechts een paar grepen doen. En ook die enkele uitgekozen gedeelten kunnen we niet al te kompleet behandelen.

Richteren 2 : 6—23 moet als inleiding dienen en daarbij moet dan de geheele periode in 't algemeen worden aangeduid. V. 6—13 beschrijft eerst den overgang van de eene periode (die nog door Jozua's invloed beheerscht werd) naar de andere, de Richterperiode. V. 14—23 vertelt dan hoe 't in het algemeen in dien tijd ging: Afgoderij; zware kastijding door overheersching; dan bidden om hulp, door druk daartoe gedreven. Dan hielp God menigmaal door een flinken aanvoeder te geven en dien bijzonder te helpen. Wanneer evenwel zulk een Richter stierf, ging het spoedig weer geheel verkeerd met Israël. Er was geen centrale en blijvende regeering; ieder was baas in eigen om-

geving, zie Richt. 21 : 25, en bekommerde zich om een ander niet. Vooral nam de afgoderij zeer toe. God had het wel streng verboden, maar Israël verwierp Gods gebod; waarschijnlijk, omdat de afgodendienst vrijheid liet voor heel veel zonden, die Jehovah niet duldde. Beelden van Baäl en Astarthe waren zeer algemeen in Israël.

Van een van die Richters gaan we nu vertellen, n.l. van Gideon, de zoon van Joas. Zijn woonplaats schijnt niet meer met zekerheid aangewezen te kunnen worden. In elk geval lag die ten Westen van de Jordaan, en vermoedelijk ten Noorden of Noord-Oosten van Sichem. In Gideons tijd dienden de Isr. Baäl en Astarthe. En tot tuchtiging had God Israël overgegeven in de macht der Midianieten.

Vertel, hoe de Midianieten deden.

Gelukkig deed de verdrukking het volk weer tot God roepen 6 : 6*b*. V. 7—10 kan wel overgeslagen worden; dit gedeelte is niet onmisbaar voor het goed verstaan van het volgende en het kan ook de vertelling niet mooier en boeiender maken.

Het vervolg is gemakkelijk genoeg. Met enkele opmerkingen kan ik wel volstaan.

Wij onderscheiden:

1. Gideon en de engel, 6 : 11—24.
2. De aanval op de afgoderij, 6 : 25—32.
3. De veldslag tegen de Midianieten, 6 : 33—7 : 25. In het derde gedeelte zijn te onderscheiden:
   a. Gideon roept soldaten op en vraagt en krijgt ook een teeken van God.
   b Gideon moet het grootste deel zijner troepen terugzenden.
   c. Gideon beluistert een droom van een schildwacht en verneemt daaruit de vrees der Midianieten.
   d. De aanval der 300 man; Midian geslagen.

Nu nog een paar afzonderlijke opmerkingen.

6 : 11 »Vluchten« is hier te verstaan als: verbergen.

6 : 14 »Ga heen in deze uwe kracht«. Welke kracht? Gideon was overtuigd (zie 13*b*), dat het lijden kastijding Gods was. Hij kreeg nu de verzekering, dat God hem zond tot een verlosser. Deze twee dingen samen waren Gideons kracht: Erkenning van zonde en verzekering van Gods roeping en hulp.

6 : 21 »Bekwam uit zijn oogen« = kwam weg uit zijn oogen, verdween.

6 : 25 en 26 »Bosch« en »haag«. Deze woorden zijn een onjuiste vertaling. In beide gevallen heeft het Hebreeuwsch hetzelfde woord, dat echter niet met bosch en niet met haag maar met (houten) zuil of (gewijde) boomstam vertaald moet worden. Deze zuil of boomstam was in den regel gedeeltelijk tot een beeld gesmeden, n.l. boven, stelde Astarthe voor en was gewoonlijk naast het altaar van Baäl geplaatst. Baäl was de mannelijke hoofdgod (zonnegod) bij vele volken van Voor-Azië. Astarthe was de vrouwelijke natuurgodheid. Ze werden veel te zamen gediend.

Deze godsdienst ging gepaard met wreedheid en wellust. Wie er meer van weten wil, leze in Dächsels bijbelverklaring bij Deutr. 16 : 21.

7 : 3. Het hier vermelde was recht en wet in Israël; zie Deutr. 20 : 8.

7 : 5 en 6. Het lekken met (uit) de hand zal wel bedoelen: Haastig, staande weg, water in de hand opscheppen en uitslurpen; hierbij alleen zooveel als noodig is in de knieën en voorover buigende. De anderen deden het kalmpjes en voorzichtig. Zij gaven zich den tijd om er even bij op de knieën te gaan liggen. K. R.

REKLAME.

In het Alg. Weekblad wordt aan dit onderwerp een artikel gewijd. De schrijver wijst op den afkeer, die men in kerkelijke kringen van reklame heeft, doch gelooft, dat die afkeer toe te schrijven is aan een onjuiste opvatting van het wezen der reklame. En wij gelooven dit met hem. Voor sommige menschen is reklame maken haast zooveel als liegen, althans schromelijk overdrijven. Nu achten we het niet onmogelijk, dat er inderdaad reklame gemaakt wordt, die onder dit oordeel valt. Maar dergelijke reklame zal geen doel treffen. Een »vliegende winkel« moge er zijn voorraad wat vlugger door van de hand zien gaan, een gevestigde zaak zal zich voor een dergelijke wijze van handelen wel in acht nemen.

Reklame maken is, naar mijn meening, bekendheid geven aan zijn zaak en aan zijn waren. En mij dunkt, dat doet ieder, die verkoopen wil. Want hoe zullen de menschen koopen, wat ze niet kennen, en hoe zullen ze naar een onbekend adres toe stappen?

De vraag is, dunkt mij, dan ook niet of iemand, die waren wenscht om te zetten, reklame zal maken, maar hoe en in welke omvang hij het doen zal.

Een spreker op de wereldkonferentie voor kerkelijke financiën zeide — volgens bovenaangehaald artikel — in een referaat over »Publiciteit«, dat men om met succes te kunnen adverteeren, moet vragen:

1. zijn de goederen het waard?
2. is er reeds een markt voor dit artikel of moet de vraag er naar eerst worden opgewekt?
3. kunnen de aangeboden goederen worden geleverd?
4. en dat men de dingen moet bekijken uit het oogpunt van hen, die ge bereiken wilt.

De Kerk en de Reklame.

De gemeente zijn goederen toevertrouwd, heilsgoederen. De profeet schroomt niet op de markt te gaan staan, de stem te verheffen en »uit de keel te roepen«: Komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk! De gemeente moet »handeling doen« d. i. handel drijven, totdat haar Heer weerkomt. Ze maakt echter niet den indruk een groote handelsonderneming te zijn. Ze doet eerder aan iets anders denken. Ze mijdt den markt. Is ze een geleerd genootschap? Met geleerdheid en leeren heeft ze veel te doen, is het algemeen gevoelen. Wij voor ons gelooven, dat de gemeente des Heeren gerust wat meer »handeling« mag gaan doen. Ze moet zaken drijven. Ze is er voor haar Heer; ze moet Zijn goederen omzetten, voor Hem den markt veroveren.

Daarvoor is Reklame, bekendmaking een vereischte. Lees Rom. X : 14, 15 maar. De vraag is slechts: geschiedt dat nu reeds in voldoende mate? En zoo niet, op welke wijze zou de gemeente van onzen tijd en ten onzent, daarin verbetering kunnen aanbrengen?

Hoe Reklame maken.

Ik houd van het Leger des Heils, omdat het zoo sterk den indruk maakt een boodschap te hebben. Het plaatst zich midden in het leven. Het dwingt het groote publiek zich met zijn arbeid bezig te houden. Heel de wereld weet van zijn bestaan. Waar de Legerzaal is weten in elke stad de menschen tienmaal beter dan waar deze of die gemeente vergadert. Het Leger heeft bij de »wereld« de gedachte weten te doen postvatten: het Leger is voor ons. Daar gaat de onkerkelijke zonder schroom heen; hij weet: daar wordt hij, speciaal hij verwacht; daar is hij *welkom*.

Zoover heeft slechts een enkele gemeente het kunnen brengen.

Er zijn er ook, van wie de plaatsgenooten geen notitie nemen en zij leggen er zich bij neer. Ze wringen zich niet naar voren. En dat moesten ze doen. Ze moesten reklame maken. Het is beter omwille van het Evangelie in opspraak te komen, dan in 't geheel niet te worden besproken. De Heiland noodzaakte de menschen zich met Hem bezig te houden. Hij doorkruiste het land, predikte aan de zee en in de bergen. Ieder wist in korten tijd van Zijn bestaan en wat Zijn boodschap was. Hij kwam door Zijn manier van optreden in opspraak, voor »een vraat en wijnzuiper« schold men Hem; »een vriend van tollenaren en zondaren«, Zijn methode vond strenge afkeuring: »deze ontvangt de zondaars en eet met hen«.

De gemeente moet er niet voor terugdeinzen vanwege haar arbeidsmethode in opspraak te komen. Dat is veel beter dan heelemaal niet te worden besproken. Ze moet zich midden in het leven plaatsen en zoo de aandacht op zich trachten te vestigen. Ze moet dat doen vanwege haar boodschap. Ze moet dat doen omdat ze een schuldenaar is beiden, den primitieven volken en den cultuurvolken, den »eenvoudigen« en den ontwikkelden teneinde ettelijken te winnen.

De vraag hoe de gemeente haar goederen bekendheid moet geven moet met takt en zonder vrees onder 't oog worden gezien. Zonder vrees, want:

1. Haar goederen zijn algemeene bekendheid *waard*. 't Zijn de hoogste behoeften der menschenziel, die door haar bevredigd worden.

2. De behoefte aan dat heil, 't welk in het Evangelie wordt aangeboden, wordt door velen gevoeld, en moet anderen nog bewust gemaakt worden.

3. De aangeboden goederen kunnen ook geleverd worden. Wij zijn overtuigd dat ieder, die op de gestelde voorwaarden ingaat ervaren zal, wat het Evangelie belooft.

Biedt men de wereld het Evangelie aan, dan moet men het bekijken vanuit haar gezichtshoek van haar standpunt uit de dingen benaderen, in haar taal er over spreken. Het moet met takt geschieden.

Wanneer men voor een zaak reklame gaat maken, er de aandacht voor gaat vragen, stelt dat aan den leverancier hooge eischen. Hij mag geen teleurstelling bereiden. Een christen, die zijn geloof gaat belijden, moet op zichzelf achtgeven. Paulus zegt: hij moet een leesbaren brief van Christus zijn. En de gemeente, die »handel drijft« met den wijn, de melk van het Evangelie, moet toezien, teleurstellingen te voorkomen. In haar kerk of vergaderzaal moet een sfeer van sympathie heerschen; de geest van »welkom vrienden!« De prediking wordt dan wel een heel zware taak, waarvoor een voortdurend gebed moet opstijgen uit het hart van prediker en gemeente.

Gelooft iemand wenken te kunnen geven voor taktvolle en doeltreffende reklame, dan willen we graag naar hem luisteren.

L.

Wat men van ons, Baptisten, soms denkt, zegt en schrijft.

Vrij algemeen worden wij van kerkelijke zijde in den sectenhoek gedrukt. Daar zijn we reeds aan gewoon geraakt. De Protestantsche kerken en gemeenten, van welken naam ook, kunnen het weten, dat ook zij, van Roomsch Catholieken kant, met denzelfden titel bestempeld worden.

Meermalen spreekt men in de laatste tijd over „stroomingen". Daaronder behooren dan ook de Baptisten. Daarmede wordt waarschijnlijk bedoeld, dat al die verschillende kerkjes, gemeentjes, vergaderingen en gezelschappen buiten de bedding van de breede kerkrivier geraakt zijn en afstroomen, waarheen . . .?

Wij hebben tegen die benaming geen bezwaar. Een stroom willen we gaarne zijn -- zelfs zoo, dat we in de geestelijk dorre en doodsche wereldwoestijn een levensstroom wenschen te zijn. God stelle ons daartoe genadiglijk in staat.

Anderzijds wil men wel beweren, dat de Baptisten zich door niets anders van andere kerken onderscheiden dan door den doop, die wij anders uitvoeren dan andere kerken en niet aan onzelfbewuste kinderkens, maar aan „volwassenen" toedienen. Daarbij vergeet men dan of wil men ontkennen, dat ook voor de Baptisten de doop slechts één der van God gegeven genademiddelen is, en dat die middelen — b.v. Doop en Avondmaal — behooren tot en één zijn met het Evangelie of de Godsopenbaring des Nieuwen Verbonds. Daarom staat voor de Baptisten de prediking van Gods Evangelie -- de Christusprediking, in zoo wijde omgeving als hun mogelijk is, bovenaan. Zij gelooven in den zegen en de kracht des Evangelies, die ervaren worden, waar het gebracht wordt door den Heiligen Geest. In die richting volgen dan ook andere openbare zegeningen, als gemeentevorming -stichting, Doop der geloovigen en Avondmaal, naar Apostolische orde.

De opdracht, die de Heere Jezus Zijne gezanten gaf, staat in deze duidelijke orde: „Gaat heen in de geheele wereld" (niet tot een bepaald land of volk), „predikt het Evangelie aan alle kreaturen" (alle schepselen) Mark. 16 : 15; elders: „Gaat dan heen, onderwijst (letterlijk maakt ze tot Mijne leerlingen) alle volken, dezelve doopende, enz." en dan: „leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb". Ziedaar de roeping van alle predikers des Woords.

Van andere zijden heeft men de Baptisten verdacht trachten te maken door te beweren, dat zij eigenlijk den doop tot

grond hunner zaligheid maken of er zoowat een afgodische plechtigheid mede hoog houden.

't Is zeker niet noodig op zulke dwaze uitvallen te antwoorden.

Nog wel iets bedenkelijker is de openbare opmerking van broederlijke zijde, dat de Baptisten meer ijveren voor den doop dan voor heiligmaking des levens. Daar dit meer het persoonlijke dan het gezamelijke leven geldt, hopen we zeer, dat zulks geheel niet, of althans zeer zeldzaam onder ons gezien wordt of valt op te merken.

Eindelijk verwijzen we nog naar wat een Hervormde Predikant over „het Baptisme" kortgeleden schreef in de „Hervormde kerkbode voor Groningen en ommelanden". De schrijver Ds. U. P. O.(kken), betoonde zich in zijn artikel zeer waardeerend jegens de Baptisten, en zag in hun optreden veel, „waarin wij (schrijft hij) van harte kunnen meegaan". „Evenwel", zoo heet het verder, „is het zoozeer te betreuren, dat zij om hun opvatting van den doop meenen afzonderlijk te moeten staan". — Daar is weer de misvatting. Neen, Ds. O., niet de doop op zichzelf is reden, dat we als Bapt. met de Herv. en andere kerken niet vereenigd kunnen zijn, maar het beginsel van Christelijk gemeenschapsleven volgens de H. Schrift, maakt het ons onmogelijk om mee te leven in een kerk, die wel Christelijk heet, maar waarin het ongeloof evenveel of nog meer recht bekomt als het waarachtig geloof. Hiertegen hebben wij op grond van Gods Woord gemoedsbezwaar.

En wat den doop aangaat, moeten we nog wel opmerken, dat het niet gaat over bejaarden- of volwassenen-doop, tegenover den doop van kleine kinderen, maar om den doop van bewust, geloovig belijdende personen. De Baptisten zeggen nog als Filippus in Hand. 7 : 37: „Indien gij van ganscher harte gelooft, zoo is het geoorloofd". (Gedoopt te worden).

Ds. O. legt nogal veel nadruk op het verschil in de wijze van doopen: onderdompelen of besprengen, alsof daar het zwaartepunt van verschil zou liggen. Hij citeert dan uit de brochure van Ds. Bakker te Amsterdam: „Het valt niet te loochenen, dat onderdompeling in de eerste tijden de doopvorm was".

„Doch bestaat daarvan nu een voorschrift?" vraagt Ds. B. Wij vragen: Is er redelijkerwijze een andere doop denkbaar? — De woorden doopen en besprengen of begieten hebben in oude en nieuwe talen toch geenerlei verband of overeenkomst. Ds. B. verwijst nog naar Mark. 7 : 4, waar het Grieksche woord baptistontai tweemaal voorkomt en door wasschen vertaald is. Hier komt weer het gewone denkbeeld volgens vraag 74 der Heidelbergsche Catechismus naar voren, dat n.l. de doop een afwassching beteekent.

Maar zou genoemden tekst niet beter naar zin en meening uitgekomen zijn als de vertalers geschreven hadden: „En van de markt komende eten zij niet tenzij zich eerst gebaad te hebben?"

Ds. O. voert vervolgens nog de gewone bewijzen voor den kinderdoop aan, zooals de Hervormde en Gereformeerde en Roomsche kerken die leeren, waarop we niet noodig achten thans in te gaan. Wij hebben daarover menig geschrift ter toelichting van de leer des Doops volgens de H. Schrift. Wie er kennis mee wenscht te maken kan ze bestellen bij onze depôthouder

Ds. G. Bouritius te Nieuwe Pekela.

Ons biddend streven is te mogen helpen bevorderen, dat nog duizende kinderen Gods in Christus, de dwaling van den z.g.n. kinderdoop, die niet anders is dan een uiterlijk en kunstmatig christianiseeren van alle menschen, die er door te bereiken zijn, mogen gaan inzien, en zij de heerlijke beteekenis van den Bijbelschen Doop, zooals Christus dien gegeven heeft, mogen zien en ervaren!

N. v. B.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Over de christelijke leer van het genieten.

Is onze theorie van het genieten niet hopeloos in de war?

Ik kom tot deze conclusie, wanneer ik de verschillende houdingen overweeg, die wij tegenover dezelfde ontspanningen innemen: een tooneelstuk, hoe goed ook, is toch uit den booze; een samenspraak geven we een applaus, dat ons de handen tintelen; Bunyan's Pelgrim's reize op het doek van een bioscoop geniet onze onverdeelde aandacht en wordt door ons áanbevolen!

Bovendien vind ik deze conclusie bevestigd in de stroefheid, waarmede het eene deel van het Christendom aan velerlei genietingen voorbij gaat en de opgetogenheid, waarmede het andere deel ze welkom heet. Er zijn Christenen, die den kringloop van de ontspanning volgen met dwaze oppervlakkigheid en er zijn er ook, die in een kemelsharen mantel zich steken en zich laten verhongeren tot een geraamte. Sommigen schijnen het leven te beschouwen als een bruiloft, anderen daarentegen als een begrafenis. We vervallen van de uitbundigheid van den Epicuriër in de strakheid van den Stoïcijn.

Is het Christendom op de wateren van het genot als een schip zonder compas?

Is er geen christelijke leer van het genieten?

Zijn er geen beginselen, waarnaar onze scherts moet luisteren?

Zeker zijn die er!

* * *

Gideon maakt ons de leer van het genieten duidelijk.

Zijn leger is op weg naar het dal, waarin de vijanden hun tenten hebben opgeslagen. Een stroompje scheidt het nog van ze. De struiken en rietbossen aan de oevers zijn niet meer te vertrouwen, want zij kunnen de Midianieten verborgen houden. Het is zaak een koel hoofd te bewaren en op zijn qui vive te zijn. Maar in die ure van geboden waakzaamheid vergeten sommigen in zoover hun soldatenplichten dat zij op den grond gaan liggen om, zoo gemakkelijk mogelijk te kunnen drinken. Vanwege hun gemakzucht stellen zij nek en rug bloot aan een verborgen zwaard. Zij drinken en leggen daarbij hun strijdwaardigheid aan den kant. Gideon kan deze lieden niet gebruiken. Hij neemt alleen die mannen op zijn tocht mee, die oogen en ooren gescherpt hebben, terwijl zij met de hand water scheppen en onder het haastig heengaan zich er aan te goed doen.

De toepassing ligt voor het grijpen.

Indien ik op mijn weg een genieting ontmoet, die ik al gaande kan meenemen en gebruiken en die mijn lichaam sterkt en geest verlevendigt, dan moet ik ze, niet onaangeroerd laten liggen. Ik mag ze genieten:

Als de ruiter, die rust met de spoor aan zijn hiel,
Als de wachter, die slaapt in zijn ijzeren kiel.

Maar wanneer mijn ontspanning gepaard gaat mèt een losmaking van mijn roeping en ik haar geniet op een wijze, die onvereenigbaar is met de vervulling van mijn plicht, dan is ze mij onwaardig en verdien ik evenals die mannen van Gideon naar huis gestuurd te worden.

Er is niets verkeerds in dat stroompje, noch in de mannen, die er uit drinken.

Zelfs de dapperste strijders raken uitgeput en hebben behoefte aan verversching van krachten.

Het kwaad schuilt in de wijze van overgegevenheid aan het genieten.

* * *

Ook helpt David ons de leer van het genieten kennen. Met groot levensgevaar hebben drie van zijn helden hem water gehaald uit de oude bornput te Bethlehem. David had het vocht niet begeerd, omdat hem dorstte, want dan zou het wel

dichterbij gezocht zijn geworden en in elk geval buiten de gevaarlijke zône. Hij had nu eenmaal zijn hart gezet op die historische wel, waarbij zijn voorgeslacht en hij zelf in zijn vroegere jaren verkwikking hadden gevonden. Het was een zin van den zoon van Isaï en deze drie mannen waagden hun leven om zijn zin te bevredigen. Toen zij David het heldere vocht aanboden, leek het hem in bloed veranderd. Hij wilde en kon het niet drinken. Het was hem te heilig. Hij goot het op den grond en bracht het den Heer ten offer.

Alle eeuwen hebben David's fiere weigering bewonderd.

Maar deze weigering legt een beginsel van genieten bloot, dat wij niet kunnen missen.

Het is dit beginsel: dat wij geen recht hebben op een ontspanning, die de levens van anderen in gevaar brengt. Dit beginsel is voor ruime toepassing vatbaar en wij doen goed onder „leven" niet alleen het lichamelijke, maar ook het zedelijke en geestelijke leven te verstaan.

Balzac verteld van de tooverhuid. Die ze droeg, kon krijgen, wat hij verlangde.

Doch telkens wanneer hij zich van zijn geheimzinnige macht bediende, kromp de huid in en bracht de drager in de knel totdat ze ten leste zijn leven geheel uit hem knelde!

Er zijn genoegens, die om redenen van kunst door velen warm worden verdedigd.

David herinnert ons er aan, dat er nog een andere zijde is aan het vraagstuk van de ontspanning, n.l. of er bloed mee gemoeid is, of een ziel ook kans loopt om in het verderf te worden gestort

Indien dat het geval is, dan moge de ontspanning de heerlijkste zijn, die op aarde verkregen, en de kunstigste, die opgediend kan worden, toch smaakt ze ons niet, want ze maakt, dat aan het eind van onze aardsche reis ons gevraagd wordt: „Waar is Abel, uw broeder?"

* * *

Dan nog draagt Salomo bij tot onze kennis van de leer van het geoorloofde genieten.

Deze wijze koning, die ongetwijfeld veel van zijn wijsheid tegen hoogen prijs heeft gekocht, zegt o.a.: „Hebt gij honig gevonden, eet dat u genoegd is".

Hebt gij honig gevonden? Zie vooral goed toe, dat het honig is, dat het niet alleen zoet is, doch ook voedzaam en gezond. Het kan immers zoet zijn en zeer schadelijk!

Sophronius had een schoone dochter Eulalia geheeten.

Op zekeren dag kwam zij tot hem met het verzoek om toestemming om den vroolijken en lichtzinnigen Lucinda te bezoeken. De vader weigerde.

„Denkt u dan, dat ik heel zwak ben?" vroeg de dochter verdrietig. „Wat voor kwaad kan daar nu voor mij in steken?"

Sophronius nam een gedoofde kool uit den haard en hield die Eulalia voor.

„Neem ze, kind!" zeide hij, „ze brandt je niet!"

„Neen, niet branden", riep zij uit, „maar ze maakt mij zwart!" en nauwelijks had ze deze woorden gesproken, of zij zag hun zinnebeeldige beteekenis.

Laat ons er vooral voor zorgen, dat wij honig krijgen.

Jammer, dat velen van onze dagen, die hard arbeiden en daarom recht hebben op ontspanning, geen rekening houden met den verstandigen raad van Salomo. Zij zijn als menschen, die hun emmers in leege putten neerlaten en al puttende ouder worden, doch zelden iets ophalen.

De ontroerende tragedie is niet, dat de jonge lieden te veel genot hebben, maar wel, dat ze te weinig krijgen.

* * *

Petronius droomde een droom. Hij joeg Genot na en kon het niet machtig worden.

Eindelijk gaf hij zijn poging op. Nauwelijks echter had hij dat gedaan of hij zag Iemand op hem toekomen met handen en voeten, die vroeger verwond waren geweest en met litteekenen als van doornen aan de wenkbrauwen.

„Mijn wegen zijn wegen van blijdschap", zeide Hij „en alle Mijn paden zijn vrede".

Hij nam de hand van den vreemdeling en wandelde met hem verder. En onder het wandelen keerde Genot terug en nam de andere hand. Door zich aan Jezus' leiding over te geven, kreeg hij, wat hij zocht, maar niet machtig kon worden.

Petronius werd wakker en leerde door jarenlange ervaring, dat zijn droom waar was.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. Leeuwarden f 100.—; van de Jongel.verg. te Muntendam f 5.— voor zr. Reiling.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Van de Administratie

Broeders Correspondenten die het 3e kwartaal nog niet hebben afgerekend, verzoek ik vriendelijk dit nu ten spoedigste te doen.

Bij voorbaat dank. De Adm., H. DE JONGE.

No. 2095 VRIJDAG 6 September 1929 49ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

BELIJDENIS.

Wat vleesch noch bloed
Mijn dof gemoed,
O, Heiland! openbaarde,
Zegt mij de stem
In 't hart — van Hem,
Die hemel schiep en aarde.

In U aanschouw
Ik 't Zaad der Vrouw,
Op Wien alle eeuwen wachtten;
Den Man, Wiens dag
Reeds Abram zag,
Den Zegen der geslachten.

Gij zijt het, Gij
Wien profecy
En schaduwdienst verkondde;
De Christus Gods,
De sterke Rots,
Daar ik mijn hoop op grondde.

Ja, in U heeft
De God die leeft
Zijn Zoon aan ons gegeven.
Heer! waar dan heen?
Gij hebt alleen
Het Woord van eeuwig leven.

BEETS.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De Berg der Verheerlijking een berg des Gebeds.

En na zes dagen nam Jezus met zich Petrus en Jacobus en Johannes en bracht hen op een hoogen berg, bezijden alleen.
Mark. IX : 1.

Laat ons bedenken, dat de berg der verheerlijking een berg des gebeds was.

Lukas zegt, dat de Heere Jezus Petrus, Jakobus en Johannes meenam op den berg om te bidden, en dat Jezus zelf op den berg bad.

Wie onzer is niet gaarne daar waar heerlijkheid openbaar wordt?

't Schijnt echter, dat het verhaal der Evangelisten wel sterk wil laten uitkomen, dat gebed en heerlijkheid iets met elkander te doen hebben. De verheerlijking kan, schijnt de les dezer geschiedenis te zijn, slechts daar plaats vinden, waar gebeden wordt.

* * *

Gebeden wordt er op een »hoogen berg, bezijden alleen«.

Bidden is de aarde ontwijken en den hemel naderen. Bidden is daarom verre van gemakkelijk. Inspanning kost het een berg te beklimmen, maar de grootste inspanning eischt het beklimmen van dézen berg.

Boven woont God; in hooger sfeer. Voor de tragen is Hij onbereikbaar.

De Heere Jezus leerde Zijn jongeren niet beneden aan den voet van den berg God te zoeken. Toen Hij wenschte, dat zij bidden zouden, nam Hij hen mee op een hoogen berg.

Geestelijk leven is aktiviteit; bidden is de hoogste, geestelijke activiteit.

Bidden is loslaten de dingen die beneden zijn, en de dingen, die *boven* zijn, zoeken. Want niemand kan in twee sferen leven.

De bidstond is geen gelegenheid om uit te rusten, en de bidzaal is geen slaapvertrek.

Wie bidden wil, moet klimmen.

Slechts op den hoogen berg der afzondering wordt Gods heerlijkheid aanschouwd.

* * *

Jezus *bracht* zijn drie discipelen op een hoogen berg alleen, zegt Markus. Hij gebruikt hier een uitdrukking, die aan het tempelbedrijf ontleend is. In Jak. 2 : 21 is ze weergegeven met »geofferd«, en in Hebr. 7 : 27 tweemaal met »opgeofferd«. Men neemt aan, dat de uitdrukking oorspronkelijk sloeg op de plechtige processie, waarin de offerdieren naar het altaar gebracht werden.

Is het in den diepsten zin niet waar, dat, wie gaat bidden, zich gaat opofferen? Wat is bidden anders

dan zelfovergave en inruilen van eigen wil en gedachten voor den wil en de gedachten Gods?

Hoe sterk treedt dat naar voren bij het bidden van Christus in Gethsemané. De Heer bad vaak. Maar hoe Hij bad en waarom wordt ons niet medegedeeld. Slechts Gethsemané maakt een uitzondering. Daar bemerken wij, wat bidden voor Jezus was. Het gebed was voor Hem inderdaad een offerande. In Gethsemané gaf Jezus zich al biddende over, geheel over. Daar stond Jezus zichzelf af aan God. Daar bracht Hij zichzelf werkelijk ten offer.

Niet, dat de zelfofferande van den Heiland in Gethsemané begon, maar daar handhaafde Hij in de zwaarste ure wat Zijn leven altijd geweest was: overgave.

Bidden is *geven, zichzelf* geven.

Dit geven is de voorwaarde om te ontvangen. Want God iets geven is God een *kans* geven en wie God *zichzelf* geeft, geeft God de *hoogste* kans.

De Heere nam Petrus, Jacobus en Johannes mee op den hoogen berg bezijden alleen, om te bidden en daarom nam Hij hen mee, gelijk een offer wordt medegenomen.

* * *

Lukas zegt, dat de gedaante van Jezus' aangezicht veranderd werd, terwijl Hij *bad.*

Deze bizonderheid is zeker niet zonder beteekenis. Jezus werd van gedaante veranderd, »Zijn aangezicht blonk als de zon en Zijn kleederen werden wit gelijk het licht«. En dit geschiedde, terwijl Hij *bad.*

Dat verheerlijkt worden hield verband met Zijn bidden. Zijn gebed was het middel tot Zijn verheerlijking.

Ik denk, dat niet één bidder heelemaal vreemd staat tegenover deze ervaring. Wie bidt en wel zóó, dat zijn gebed een offer is, ondergaat een gedaanteverwisseling. Hij daalt als een ander mensch van den berg af. De lasten zijn hem afgenomen, zijn taak staat hem duidelijk voor den geest. Hij heeft den moed om over zijn kruis te spreken, voelt zich sterk om den vijand te ontmoeten, voelt zich zeker van de overwinning.

Geen bidder, die zijn leven als een offer op den berg des gebeds bracht, staat vreemd tegenover de ervaring, die Jezus maakte, toen Hij op den berg was en *bad.*

Door het gebed heeft ook bij hen die verandering plaats, die trapsgewijze, van heerlijkheid tot heerlijkheid gaande — hen aan 's Heeren beeld gelijk maakt.

Toen Jezus bad, had Hij kontakt met den hemel.

De Vader antwoordde met de verzekering van Zijn welbehagen.

En ik geloof, dat dat nooit uitblijft.

* * *

Of de tocht den hoogen berg op, in alle opzichten geslaagd is, is voor mij een open vraag.

Lukas zegt dat Petrus en die met hem waren, met slaap bezwaard waren. En in elk Evangelie is dit wel duidelijk, dat de jongeren de situatie niet begrepen.

De Heer had hen medegenomen om te bidden en ze hebben . . . . . geslapen! Ze schijnen gewekt te zijn door het gesprek, dat de hemelboden met Jezus hadden. En toen grepen ze slaapdronken om zich heen en Petrus stamelde dingen, die geen antwoord waard waren.

Toen de Heer in Gethsemané was nam Hij Petrus en Jakobus en Johannes met zich en zei »waakt en bidt«. Maar toen Hij bij hen kwam, vond Hij ze slapende.
En toen de Heer boven op den berg was en *bad, sliepen* de discipelen.
De Heer werd daar boven van gedaante veranderd. Van de discipelen lees ik dat niet.
Slapende discipelen worden niet verheerlijkt.
De verheerlijking heeft het gebed tot voorwaarde.
Wie niet bidt, wordt niet verheerlijkt.

* * *

Vaak wordt op de geschiedenis van de verheerlijking op den berg gezinspeeld. Men spreekt nogal eens van oogenblikken op konferenties doorleefd, waarin men met Jezus op den berg was en »Zijn heerlijkheid zag«.
't Verhaal maant o. i. tot nuchterheid.
De tocht, den berg op, schijnt voor Petrus, Jacobus en Johannes wel zoo iets als een mislukking te zijn geweest.
't Is een kostelijk ding, Zijne heerlijkheid te zien, mits men er maar bij bedenkt, dat Hij verheerlijkt werd terwijl Hij *bad.*
En niet uit 't oog verliest, dat Hij de Zijnen medenam op den hoogen berg bezijden alleen, *om te bidden.*
De berg is er niet om eens geestelijk te genieten, maar om zichzelf te offeren in hoogsten arbeid, in den hoogstzwaren arbeid der ziel: het gebed.

L.

Bouwen en Bewaren.

God en uw kind.

Wien behoort het kind ?
Het antwoord, dat op deze vraag gegeven wordt, is van beslissenden invloed op de opvoeding.

a. Sommigen zeggen: *het kind behoort den Staat toe.* In dat geval moet bij de opvoeding het Staatsbelang richtsnoer zijn. De gemeenschap en haar behoeften beslist. De Staat eigent zich het kind toe, behandelt het als zijn eigendom, dat geen hoogere bestemming heeft dan den Staat te dienen. De grondslag van dit systeem is Staatsvergoding.
Het heeft zijn toepassing gevonden in de kleine Staten van het antieke Griekenland. Sovjet Rusland helt er toe over evenals zijn tegenbeeld, het fascistisch Italië.

b. Anderen zeggen: *het kind behoort zichzelf toe.* Bekend is het protest, dat na den oorlog overal in Duitschland weerklonk tegen de leuze: »wie de jeugd heeft, heeft de toekomst«. De jeugd achtte zich (en wel niet geheel ten onrechte) misbruikt, en zeide nu: de jeugd wil zichzelf zijn, zelf kiezen en eigen lot bepalen.
Deze gedachte ligt, ofschoon vaak minder bewust ten grondslag aan de handelwijze van vele ouders met hun kinderen. Ze laten hun kinderen haast zonder leiding dat wil zeggen zonder direkte leiding. De kinderen moeten zelf hun weg maar vinden, hun keus doen en hun leven bouwen.

Ook op godsdienstig gebied stooten we somwijlen op een ouderlijke gedragswijze, die bepaald wordt door de gedachte, dat het kind zichzelf toebehoort. Soms — een heel enkel keer — zeer grof: men maakt zijn kinderen niet bekend met het Evangelie, laat ze geen godsdienstonderwijs geven, houdt ze buiten de kerk omdat . . . ze toch bekeerd moeten worden. Ze moeten 't zelf maar weten en worden dus godsdienstig aan zichzelf overgelaten. De eigen wil regeert het kind; het wordt groot als ware er geen autoriteit boven hetzelve.
De schooldwang dwingt het de school te bezoeken, maar overigèns leeft het naar eigen keuze. Wat grooter geworden vraagt het geen toestemming voor een verkeering — het *doet* het; ook niet voor het huwelijk — het trouwt. Die kinderen vinden het vreemd als men dat van hen verlangt. Hebben vader en moeder hen niet altijd laten leven alsof zij zichzelf toebehoorden?

c. Weer anderen zeggen: *het kind behoort de ouders toe.* Dat klinkt al wel wat beter, maar toch nog valsch. In China is deze gedachte tot heerschappij gekomen. En dat het een beginsel is met groote en vruchtzettende levenskracht bewijst het eeuwenlange bestaan van China en het hooge peil van zijn beschaving.

Het kind aan den Staat —
het kind aan het kind —
het kind aan de ouders. —
Wat zeggen wij, christenen ?
We verwerpen deze beschouwingen en zeggen:

d. *het kind behoort God toe.*
Hij schiep het; Hij verloste het in Christus Jezus. God is de eerst-rechthebbende. Van *Hèm* is het kind en *voor* Hèm moet het opgevoed worden en straks gaan leven.
Nergens zegt de Schrift ons, dat God Zijn eigendomsrechten heeft opgegeven. Nergens in het heelal kan eenig schepsel het bewijs vinden: God heeft mij afgestaan, Zijn recht op mij laten varen; ik ga *vrij uit,* ik ben *onschuldig,* wanneer ik voor mijzelf leef, leef, als behoorde ik geheel mijzelf toe.
Zelfs zij niet, die smarten lijden in de buitenste duisternis, want het feit van hun *geplaagd* worden bewijst, dat God Zijn rechten op hen gelden laat.
Ouders zijn geen *eigenaars* hùnner kinderen. Ze zijn slechts Gods representanten. Gods vertegenwoordigers. Dit »slechts« is natuurlijk betrekkelijk. Het zegt weinig en het zegt veel. Het zegt weinig tegenover de aanmatiging, dat de ouders in volstrekten zin zouden kunnen spreken van »onze« kinderen. Dat vermeende recht wordt hun uit de handen genomen. Ze zijn tegenover hun kinderen slechts de tweede, slechts vertegenwoordigers. Ze hebben *niets,* totaal niets over hun kinderen te zeggen. Ze hebben niet het minste recht op hen.
Daarnaast is het echter een zeer hooge taak: *God* te mogen vertegenwoordigen. En een zeer, zeer zware taak: *God* te *moeten* vertegenwoordigen. God, de Heilige, de Reine, de zuivere Liefde! de *Volmaakte* te moeten vertegenwoordigen, elken dag weer! Welk een voorbereiding, welk een overgave, welk een teer leven met God eischt dit.

Alleen als we zoo staan, staan we zuiver tegenover onze kinderen. Zuiver en — ook sterk.
Een jongen van een jaar of veertien wou niet naar de kerk. 't Was telkens een zuur gezicht, telkens mopperen, telkens verdriet over en weer. Toen zei de vader op een Zondagmorgen, toen het tegenstribbelen weer begon: »denk je nu Willem, dat we zeggen dat je naar de kerk moet, omdat we je willen plagen? Dacht je, dat wij 't zoo aardig vonden elken Zondag je weer opnieuw te moeten dwingen? Neen hoor, als wij 't zelf weten mochten, dan hadden we al lang gezegd: blijf maar thuis. Dat was voor jou en voor ons gemakkelijker geweest. Maar jongen, dat *mogen* we niet doen. *God* wil hebben, dat je onder 't Evangelie komt en als wij er niet op stonden dat je naar de kerk gaat, zouden we ons eens niet voor God kunnen verantwoorden.« — Toen *ging* die jongen en hij heeft nooit meer gemopperd. »God wilde het« — daarom eischten zijn ouders het en hij zou niet willen, dat zijn ouders zich om hem door zijn schuld, zich eens niet voor God zouden kunnen verantwoorden.

Het feit, dat het kind van *God* is, moet dus de opvoeding beheerschen. Overal. De opvoeders moeten uitgaan van Gods eigendomsrecht op het kind en het kind opvoeden tot erkenning, *praktische* erkenning van dat recht. We moeten over het kinderleven *Gods wil* laten heerschen en het kind leeren, dat het dien wil als hoogste wet moet aanvaarden.

I. *Daarbij zijn hinderende factoren te overwinnen.*

1. Daar is in de eerste plaats de verdorvenheid van het natuurlijk hart. Het is afkeerig van God. Het wil niet, dat Christus Koning over hem zij. Deze booze neiging om »neen« te zeggen op Gods »ja« en »ja« op Gods »neen« is het kind van nature eigen. De noodzakelijke onderwerping aan God komt niet tot stand dan na een overwinning van de tegenstrevendheid van het hart. Met deze tegenwerkende factor moet gerekend worden.

2. Die innerlijke hindernis vindt steun in de slechte atmosfeer, die in de wereld heerscht: »de geest dezer eeuw«. Deze wereld ligt in het Booze. Ze staat onder heerschappij van den Vorst der Duisternis. Op het christen-zijn is deze wereld niet ingericht. »In de wereld zult gij verdrukking hebben«. De invloed der omgeving is groot. We hebben dien invloed tegen. Hij stuwt van God af; hij zet tegen God op; hij maakt van God los.
Deze samenhang met de wereld, deze macht der omgeving, deze invloed van buiten af is de tweede factor, waarmede we rekening moeten houden. De onderwerping van het kind aan God komt niet tot stand, dan door de overwinning der wereld.

3. En hoe is de sfeer in de *naaste omgeving* van het kind? Die vraag klemt voor ons het meeste. Is God daarin, of is God daar buitengesloten? De behoefte aan God en Zijn openbaring kan gaan zwijgen. Dan komt men in een toestand, dat men God overbodig vindt. Zonder Hem juist vijandig te zijn, voelt men toch heel geen reden om naar Hem te vragen. 't Schijnt te gaan zonder Hem. We hebben de aarde en de wolkenhemel hierboven; wat onze oogen zien voorziet in onze

behoeften, we hebben ons verstand om te weten wat nuttig en wat schadelijk voor ons is, — waarom zouden we eigenlijk de handen uitstrekken naar God?

In een omgeving van zulke geestelijke verdooving is er geen aanknoopingspunt voor Gods Geest. Dan zijn we niet geschikt om Zijn organen te zijn. God is een Vreemdeling voor ons, met Wien we verlegen zijn. Hij lijkt overbodig; men mist Hem niet. Er is geen onrust, geen verlangen, en het gevoel heeft zich genesteld alsof we Hem konden missen, zonder armer te worden. Daaruit vloeit ontrouw voort in den dienst des Heeren.

Zulk een sfeer in hun naaste omgeving is ongunstig voor jonge levens. Het is een factor, die des te meer hindert, waar hij dichter bij het kind is en het sterkst is aan invloed.

Op de sfeer, die in uw woning heerscht komt zooveel aan. Niet zoozeer op de enkele daden, maar op de stemming, de richting der ziel. Een sfeer, die niet doortinteld wordt door het licht van den levenden, tegenwoordigen Zaligmaker, hindert het kind om 's Heeren heerschappij voor zichzelf te erkennen.

II. *Hoe zijn deze hinderende factoren te overwinnen?* Het kwade moet door het goede worden overwonnen. We stellen tegenover deze factoren, die het kind verhinderen Gods eigendomsrecht op zich te erkennen,

1. *in de eerste plaats:* de bekendmaking met het Evangelie. Jezus trad op met de prediking van het Evang. van het Koninkrijk Gods d. w. z. met de blijde Boodschap: God is Koning. In Gods Koning-zijn over ons, Zijn Koninklijke heerschappij, ligt onze verlossing, vrede en veiligheid.

De kinderen bekend maken met het Evangelie is dus hen bekend maken met Gods heerschappij en hen gewillig maken, om die heerschappij te erkennen en zich te beschouwen en te gedragen als Gods eigendom.

Dat stelt eischen. De H. Schrift zegt, dat de jongen moet worden onderwezen naar den eisch zijns wegs. De Zondagsschool probeert dezen eisch te verstaan en overeenkomstig dien eisch te handelen. Ik zeg: zij *probeert.* Zij zoekt haar weg en heeft daarbij uw steun noodig. Zij *doet* haar werk, maar wil het gaarne zoo *doeltreffend* mogelijk doen.

Alle resultaat van menschelijken arbeid hangt af van de erkenning van Gods wetten. Men moet ieder schepsel, iederen leeftijd behandelen overeenkomstig de wetten, die dat schepsel en dien leeftijd beheerschen. Dat beteekent de uitdrukking »naar den eisch zijns wegs«. Het Evangelie moet hen zóó voorgesteld worden, dat ze het bevatten, verwerken en vasthouden kunnen. Het moet door hun leven worden heengevlochten. Oog, oor en hand van het kind moeten hiertoe als invalspoorten gebruikt worden.

Voor dit moeilijk werk zullen we gaarne de hulp aanvaarden die de Zondagsschool ons biedt, en die hulp waardeeren door de Zondagsschool te steunen.

2. *Bidden, voor hen, met hen, en hen leeren bidden.* Dat is hoogste uiting der ouderliefde. De Heere Jezus

VERVOLGVERHAAL.
BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

Ongeveer negentienhonderd jaren waren verstreken, sedert Jezus, de Heiland der wereld, over deze aarde ging.

Toen sprak Hij tot Zijn Vader: »Ik wil Mijn broeders op aarde eens opzoeken. Toen Ik de laatste maal tot Mijn volk kwam, namen zij Mij niet aan. Maar nu dragen zij Mijn naam, en Mijn woorden zijn hen reeds zoo lang en zoo vaak verkondigd, dat zij Mij nu wel als Hun Heer en Vriend zullen erkennen«.

En weder kwam Hij op aarde en ging onder de kinderen der menschen uit en in en werd hen gelijk.

In de eerste plaats richtte Hij zijn schreden naar de armen.

In de achterbuurten van een groote stad trof Hij een groote volksmenigte aan, die zich verdrong om een bewustelooze gestalte, die op den grond lag. Enkele mannen begonnen net, om de gestalte op een wagen te tillen, om die naar het ziekenhuis te brengen.

Het was een jong meisje van ongeveer twintig jaar, dat men voor een huisdeur bewusteloos gevonden had. Zij had geprobeerd, zulk een leven te leiden, dat haar geweten niet gekrenkt werd en zij haar goeden naam niet behoefde te offeren.

Maar nu was het gedaan met haar krachten, zij was geheel uitgeput, zij had honger geleden tot zij neerzeeg, en nu was haar einde niet meer ver.

»Dat heeft zij nu van al haar vroomheid!« riep een ruw uitziend vrouwmensch. »Wat geeft al die godsdienst, wanneer men er honger bij moet lijden?«

»Zalig zijn de armen, want hunner is het koninkrijk der hemelen!« zeide Jezus rustig.

»Het koninkrijk der hemelen, terwijl wij hier in een ware hel leven, nu, die is goed! Houd je vrome woorden maar voor je.

Wat wij noodig hebben is brood, om onze honger te stillen en ook kleeren om ons tegen de koude te beschermen. Het koninkrijk der hemelen! Dat is een goedkoope troost!

Je bent zeker een vreemdeling hier, die de harde werkelijkheid van het leven niet kent! Zie dit meisje maar eens aan! Zij heeft ook zulke kuren in het hoofd gehad, maar wat gaf het haar? Neen, met een hemel aan de overzijde bemoeien wij ons niet meer, dat is ons veel te onzeker. Wanneer wij eten en drinken kunnen naar hartelust, wanneer wij goede keeren hebben konden en geld genoeg hadden als de rijken, dan was dat een hemel voor ons, en wij geven daarvoor de hemel aan de overzijde gaarne cadeau!«

Luid applaus volgde op deze woorden.

»Mijn vrienden«, antwoordde Jezus, toen het iets stiller geworden was, »wilt gij een oogenblik naar Mijn woorden luisteren?»

»Neen, wij hebben al meer dan genoeg van deze vrome praatjes gehoord!« riep er een.

»Hij is ook een van de verraders van de armen,

heeft geen gebed ten behoeve van een kind afgewezen. (Syr. Fen , Jaïrus, Maanzieke knaap). Ge moet mèt hen bidden; ze moeten hooren, dat ge hunne zaligheid van God begeert. Ge moet hen *leeren* bidden, d. i. leeren praktisch te erkennen, dat Christus *leeft*. Geen bloot formuliergebed laten opzeggen.

3. Laat hen zien, dat u zonde, *zonde* is. Er staat in Psalm 73 een leerzaam woord: indien ik zoude zeggen: ik zal ook alzòò spreken: zie, zoo zoude ik trouweloos zijn aan het geslacht uwer kinderen. Een bizondere kracht om de zonde te overwinnen ligt dus in de overweging: wat zou mijn val, mijn ontrouw beteekenen voor anderen? Welk een kracht tot zelfbeheersching en tot trouw ligt hierin. Wee den ouders, die deze overweging van Asaf niet kennen! Die bij de verzoeking tot traagheid, tot toorn, tot ontrouw, niet vragen: en de kinderen dan? Zullen die schade lijden, schade, en dat door ons, door mij, die God vertegenwoordigen moet bij hen?

Wij moeten ons wachten

a. voor de geringschatting van het kind. De Heiland ging ons daarin niet voor. Integendeel: Hij had een oog en een hart voor de kinderen. De kinderen stellen ons voor een groote taak.

b. Voor onderschatting van het werk, dat de kinderen tot het Evangelie en het Evangelie tot de kinderen wil brengen. We hebben ook de Zondagsschool noodig als erkenning van de waarheid, dat de kinderen God toebehooren en voor God opgevoed moeten worden. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Simson.

Richteren 13—16.

Les voor Zondag 6 Oct. 1929.

Ook in deze les behandelen wij weer een gedeelte der geschiedenis van den Richtertijd. Een van de Richters heeft een zeer merkwaardige geschiedenis. Hij was door God toegerust met bijzondere gaven en toch is zijn leven donker geëindigd. Dat kwam, omdat hij zich dikwijls door zijn eigen lusten liet leiden in plaats van te vragen: »Heere, wat wilt gij, dat ik doen zal?« Zijn naam was Simson; en van hem gaan wij in deze les vertellen.

Ik merkte op, dat hij een zeer merkwaardige geschiedenis heeft. Nu, dat zal ieder moeten toegeven. 't Begon al voor zijn geboorte. Zijn ouders waren niet zoo heel jong meer, maar hadden geen kinderen. Op zekeren dag gebeurde het, dat de vrouw van Manóach — want zoo heette Simsons vader — bezoek kreeg van een engel. Dat schijnt zij evenwel niet geheel te hebben begrepen. Ze begreep wel, dat het een bode van God was, maar ze dacht: 't Is een man Gods. En die man vertelde haar, dat ze een zoon zou krijgen en dat die zoon, als hij groot geworden was, Israël zou verlossen. Want Israël werd weer verdrukt, nu door de Filistij-

die in dienst van de rijken staat en in opdracht van hen ons met den hemel wil zoethouden, opdat wij met ons treurig lot tevreden zullen zijn en ons met de voeten zullen laten vertrappen! riep een ander.

»Maar Hij ziet er toch uit, alsof Hij een hart voor ons had, want Hij schijnt ook niet overmatig met aardsche goederen gezegend te zijn. Laat ons liever hooren, wat Hij te zeggen heeft«, sprak een derde. Hij vond instemming bij de betergezinden; de anderen zwegen.

»Zooals gij ziet«, begon Jezus, »ben Ik een der Uwen; Ik heb niet, waarop Ik Mijn hoofd kan neerleggen, Ik kan uw toestand verstaan en met u meevoelen.

Gij zegt, dat gij leven wilt; maar wat noemt gij leven? Gij begeert spijze voor uw lichaam, maar uw innerlijke mensch laat gij hongeren.

Maar de mensch leeft niet van brood alleen. Er is een hooger leven, en daarnaar moet gij u uitstrekken. Het leven is niet eten en drinken, maar gemeenschap met God, die de bron van alle leven is.

En wanneer gij dit leven vinden wilt, moet gij tot Hem komen, die gezegd heeft: »Ik ben de Weg, de waarheid en het leven!« Kent gij Hem? Ik spreek niet van een Koninkrijk der hemelen aan de overzijde van dood en graf, maar van een eeuwig leven dat reeds hier op deze aarde begint. En wie dit leven bezit, die is bereid, om evenals dit meisje liever te sterven dan het Woord van God en de stem van het geweten ongehoorzaam te zijn«.

Met deze woorden liep Hij op het meisje toe, dat nu op de wagen lag. Zij opende haar oogen, en over haar gezicht gleed een verheerlijkt lachje.

»Heer, zijt Gij het?« vraagde zij zwak.

Ja, Ik ben de opstanding en het leven; een iegelijk, die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven, en wie leeft en in Mij gelooft, zal nimmermeer sterven«.

Het meisje sloot de oogen weer, en de mannen reden met haar weg. De omstanders zagen Jezus vol verwondering aan, want zij verstonden Zijn woorden niet.

De zorg over het aardsche bestaan had hunne zinnen verduisterd.

En Jezus ging weg van daar.

Hij kwam in een plaats, waar de rijken hunne huizen en hunne paleizen hadden.

Het was avond, en een van de mooiste gebouwen was helder verlicht.

Prachtige auto's reden voor, waar dames in elegante kleeding en heeren in fijne uniformen of avondtoiletten uitstapten. Het huis behoorde aan een van de rijkste burgers van de stad, van wien men mompelde, dat hij zijn rijkdom gedeeltelijk door niet geheel zuivere zaken en gewaagde speculaties gewonnen had.

Maar hij gaf rijkelijk en met volle handen. Waar een werk der openbare weldadigheid ondernomen werd of waar ergens een kerk gebouwd werd, daar stond zijn naam altijd onder hen, die de hoogste sommen gaven. Hoogwaardigheidsbekleeders van allerlei soort verkeerden in zijn huis.

Hedenavond had hij een banket met aansluitend bal georganiseerd . . . . . ten bate van de armen en dakloozen der stad.

Hij had er veel aan ten koste gelegd.

(Wordt vervolgd.)

nen. Verder vertelde die Man Gods, dat die zoon een Nazireër Gods zou wezen. Dat beteekent: Hij zou afgezonderd wezen van het geheele volk om geheel aan den Heer toe te behooren en voor des Heeren werk te leven! Daarom moest hij ook bijzonder behandeld worden en ingetogen leven. Zijn haar mocht nooit afgeknipt worden en hij mocht geen wijn en geen sterken drank drinken.

Toen de hemelbode weer vertrokken was, vertelde de vrouw alles aan haar man. En de man, zeer verwonderd en begeerig om ook zelf het bericht te hooren, bad tot God, of die man nog eens terug mocht komen. Zijn gebed werd verhoord. De hemelbode kwam opnieuw en vertelde nog eens weer dezelfde dingen. Uit dankbaarheid offerde Manóach vlug een bokje en met de vlammen en de rook van het altaar steeg de »man« op ten hemel. Toen begrepen de echtgenooten, dat ze een engel gezien hadden. Manóach was erg bang, want hij meende, dat ieder die een engel gezien had, sterven moest. Maar zijn vrouw troostte hem: vertel v. 23.

Wat de engel gezegd had, gebeurde. Niet zoo heel lang na dien tijd kregen Manóach en zijn vrouw een zoontje.

(Het lijkt mij gewenscht, deze vertelling niet zwaar te maken met al de bijzonderheden, die ons in Rich. 13 zijn vermeld. Men handele ongeveer naar bovenstaand voorbeeld.)

Wij slaan nu verscheidene jaren over. In die jaren groeide Simson op tot een jongeman. En onze Simson wilde trouwen. Maar niet met een meisje uit Israël. Neen, met een Filistijnsche jongedochter. Zijn ouders waren er erg tegen; vertel 14 : 3. Later hebben ze in alles de hand van God gezien, want deze geschiedenis liep uit op een groote nederlaag voor de Filistijnen.

Ook hier moeten onbeduidende bijzonderheden weggelaten worden, want wij kunnen niet meer dan één middag aan Simson besteden. Volgaarne zou ik ook van dit gedeelte een tamelijk uitvoerig voorbeeld geven, doch dat laat de beschikbare ruimte niet toe. Men probeere het dus zelf. Ik zou v. 4—7 overslaan en dadelijk over het gaan naar den bruiloft spreken. Als dan verteld wordt, dat S. een beetje van den weg ging en met honig terug kwam, kan men het eerste er heel kort tusschen vlechten, b.v. met een vraag: Waar had Simson die honig vandaan, jongens? Ook bij het raadsel sta men niet al te lang stil.

Simson liep tenslotte kwaad weg, v. 19b. Misschien heeft zijn schoonvader gedacht: Hij wil zijn vrouw niet hebben, nu ze zijn raadsel verklapt heeft. In elk geval liet hij haar heel spoedig daarna met een ander trouwen.

Maar S. vergat haar niet. Met verloop van tijd kwam hij terug. Vertel 15 : 1 en 2. Toen werd S. boos en zei: v. 3. En dan vervolgens de heele brandstichterij. 15 : 6—20 vertelle men niet; men bepale zich tot een korte mededeeling. B.v. het spreekt vanzelf, dat de Filistijnen boos waren. Eerst namen ze wraak op Simsons schoonvader en op zijn vrouw. En toen Simson daarna weer wraak nam op de Fil., omdat zij zijn vrouw gedood hadden, trokken ze met een heel leger in 't land van Juda om de uitlevering van Simson te verkrijgen. Maar het liep slecht voor hen af, want Simson, die soms zoo heel sterk was, — denk maar aan de geschiedenis met den leeuw — sloeg wel duizend man van het leger der Fil. dood. Verscheiden jaren aaneen bleef hij de richter van Israël.

Van hfdst. 16 laten we v. 1—3 onbesproken.

Weer een heelen tijd later koppelde Simson zijn leven weer aan dat van een Filistijnsche vrouw. Ze heette Delila. Dat heeft hem ongelukkig gemaakt. Delila deed wel, alsof ze haar man heel lief had en ook op zijn liefde voor haar erg gesteld was, doch zij ging heel valsch met Simson om. En men moet zich verwonderen, dat deze het nooit doorzien heeft.

De vorsten van de F. waren bang voor S. Geen wonder. Ze hadden nu wel gezien, dat ze met vechten niet tegen hem op konden. Ze dachten: Delila moet ons helpen. Zij moet uitvinden, waarin de kracht van S. zit, en dan moet ze ons verder helpen. En zij zal het wel willen doen. Zij behoort immers tot ons volk en geld doet ook wat. Vertel 16 : 5.

Delila stelde haar vorsten niet teleur. Ze beloofde haar best te doen zoo mogelijk haar man over te leveren.

Vertel verder hoe Simson een oneerlijk antwoord gaf en daarmee zichzelf steeds meer in 't nauw bracht. Leg vooral den klemtoon op v. 20b. Moeilijk is dit laatste deel m.i. niet. »Malende« in v. 21 versta men niet verkeerd. Simson moest den molen draaien, slavenwerk verrichten.

In zijn sterven doodde hij wel veel vijanden, maar 't was toch een tragisch uiteinde. Simson heeft teveel voor zijn lust geleefd en zich niet met geheel zijn hart aan den Heer gewijd. Hij moge ons een waarschuwend voorbeeld zijn. K. R.

UIT DE GEMEENTEN.

EINDHOVEN. Wij hebben een feesttijd gehad, en willen nu gaarne van onzen blijdschap aan u allen mededeelen. De aanleiding was het ingebruiknemen van ons nieuw lokaal, dat we hoewel gehuurd, nu toch tot onze beschikking hebben, zoodat we ons nu niet meer, als voorheen, moeten behelpen. Wij kunnen nu behoorlijk zelf een plaats krijgen en ook nog een aan vele anderen aanbieden, en dat is voor onze stad een heerlijk voorrecht.

Om onze blijdschap te verhoogen waren Ds. Weenink en Ds. Reiling tot ons overgekomen, de laatste was tevens als afgevaardigde van de U.-C. aangewezen om in ons midden heel Baptist Nederland te vertegenwoordigen. Dit was voor ons een oorzaak van blijdschap, waarvoor wij gaarne onzen dank brengen.

Zondag 11 Augustus des morgens om 10 uur opende Ds. Weenink de rij van samenkomsten met een toespraak over Marcus 2 : 1 „En het werd gehoord dat Jezus in huis was". Op een geheel hem eigene, aangename wijze, sprak Z.Eerw. daarover, ons bepalende bij de bijzondere aantrekkingskracht die van den Persoon des Heeren Jezus uitgaat, en die in Zijn tegenwoordigheid wordt ervaren, waarvan de gemeente een ijverig gebruik moet maken, zal zij de zegeningen des Heeren ontvangen.

Nadat wij des namiddags nog een goede openlucht-samenkomst hadden gehouden, kwamen wij om 7 uur weer samen *in ons* gebouw, waar Ds. Reiling ons toespraak naar aanleiding van Lukas 4 : 16: „En Jezus ging naar Zijne gewoonte op den dag des Sabbats in de Synagoge". Ons in allen ernst wijzende op den regel die onzen Heiland had om niet UIT maar NAAR gewoonte gebruik te maken van de samenkomsten der geloovigen, waaraan wij wel een voorbeeld behooren te nemen. Het ligt niet aan den Heer of wij gezegend zullen worden maar geheel aan onze gezindheid, die zóó moet zijn, dat God wat met ons kan doen in onze omgeving

Vervolgens kreeg onze Voorganger het woord, die, na de schriftelijke gelukwenschen van de zuster-gemeenten: Den Haag, Utrecht en Heerlen, te hebben voorgelezen, den dank der gemeente bracht aan den vertegenwoordiger der Unie-Commissie, en een woord sprak naar aanleiding van Lukas 24 : 29 „En zij dwongen Hem zeggende: Heere blijf bij ons", ons wijzende op de noodzakelijkheid om ten allen tijde in Zijne tegenwoordigheid te leven en te werken.

De volgende drie avonden kwamen wij telkens in grooten getale bijeen om de boodschap des Evangelies te hooren, en ook daarbij beleefden wij de heerlijkheid van Jezus' tegenwoordigheid, en Zijne trekkende liefde, die voor eenigen, die van schuld overtuigd waren, zoo krachtig was, dat zij zich „in des Heilands liefde-armen" lieten zinken, en daar vrede en rust vonden, terwijl twee anderen, die al eenigen tijd in ons midden verkeerden, hun wensch te kennen gaven om den Heer te gehoorzamen in den Doop.

Met vreugde en dankbaarheid zien wij terug op de goede dagen door ons onder den zegen des Heeren beleefd, en wij zijn weer vol verwachting voor den tijd dat de tent hier zal zijn, waar ook een drietal van onze Voorgangers het woord des levens zal brengen.

Ons met onze roeping in de voorbede der broederen aanbevelende,

namens de gemeente,
de Secr., A. VERHEUL.

SNEEK. De dagen van 17 tot en met 21 Aug. zijn dagen voor ons geweest van bijzonderen arbeid. Dit zijn n.l. de dagen van onze anti-kermis actie. Zooals in de laatste jaren geregeld is geschied, hadden we dit jaar onze tent weer opgeslagen op een rustig hoekje van het kermisterrein. Naast en met onzen br. Voorganger werd door Ds. v. d. Schors, welke daartoe door ons was uitgenoodigd, met heiligen ernst, doch tevens op duidelijke en eenvoudige wijze aan een talrijke schare, welke 's avonds kwam luisteren, het blijde Evangelie verkondigd, terwijl ook door Ds. G Visser van Hoorn-Workum, welke zijn vacantie in Sneek doorbracht, een en andermaal verkondigd werd het heil, dat er is in Christus Jezus voor arme verloren zondaren. Zooals voorheen werd in de tent allerlei lectuur, bijbels, kerkboeken, teksten enz. te koop aangeboden, waarvan vooral na het afloopen van de toespraken, nog al gebruik werd gemaakt. Gods belofte, dat Zijn Woord niet ledig tot Hem zal wederkeeren, doet ons vertrouwen dat ook deze arbeid niet ongezegend zal zijn en ter bestemder tijd vruchten zal afwerpen.

Zondag 1 Sept. was ook voor de gemeente een onvergetelijke dag, 2 broeders en 1 zuster werden dien dag door den heiligen Doop de gemeente ingeleid. Deze 2 broeders gingen al reeds jaren met ons op, waren steeds getrouw op hun post, woonden alles bij waartoe zij als buitenstaanders maar gerechtigd waren, totdat de Heilige Geest zoo aan hun harten werkte, dat ze tenslotte zeiden: ons ontbreekt nog iets, en de roepstem van den Heer niet langer weerstaande, vroegen zij aan om in het midden der gemeente opgenomen te worden.

Onze br. Voorg. had tot tekstwoorden Hand. 2 : 38. Het deed ons goed te zien hoe eerst de nog jonge zuster en daarna de broeders, welke reeds de grijze kroon des ouderdoms dragen, in het watergraf afdaalden en de wensch van hunne harten vervuld werd. Na den Doop schaarden we ons met de nieuwe leden om den Disch des Heeren en werden ze bij monde van een der ouderlingen hartelijk welkom geheeten.

Zoo heeft de Heer zich van Zijn kant niet onbetuigd gelaten en ons met onverdiende zegeningen rijkelijk verblijd. Dat dit alles moge medewerken tot eenheid des geestes onder elkander. En dat door dit alles Gods naam mag worden verheerlijkt en groot gemaakt, ook nog in het toebrengen van meerdere zielen.

Met br.groeten
de Secr. J. v. D. H.

Afscheid Ds. K. KUIPERS, Bapt. Predikant te Deventer.

DEVENTER. Waarde broeders en zusters in Christus!

Zooals bekend, had onzen broeder Voorganger reeds met ingang van 1 Juni j.l. zijn emeritaat aangevraagd wegens lichaamszwakte. De afscheidsrede was wegens bovenvermelde reden uitgesteld. Dit had nu Zondag 25 Aug. j.l. plaats. Voor een flink bezette kerk en een aandachtig gehoor, werd deze uitgesproken, naar aanleiding van het Schriftgedeelte: „Zijt vurig van Geest, dient den Heere". Het verleden werd in dankbaren toon gememoreerd. Het was hem vergund om vier gemeenten te mogen dienen, n.l. Vriescheloo, Sneek, Haulerwijk en Deventer. Tusschentijds was hij eenige jaren werkzaam als reizend prediker voor de Unie. Veel lief en ook leed was hem wedervaren, doch alle dingen mochten medewerken ten goede. De scheidende leeraar wekte in het bijzonder de gemeente op, om te zijn vurig van geest in het dienen van haar Heer. Weest getrouw aldus spreker, en gij zult gezegend worden. Hoewel niet sterk meer zijnde, was zijn stem helder en de geest frisch; er werd zelfs gezegd: het kon wel een intreepreek zijn. Des namiddags 4 uur was gelegenheid gegeven om officieel afscheid te nemen: hiervan werd door velen gebruik gemaakt. De gemeenten Apeldoorn, Hengelo en Utrecht waren vertegenwoordigd, alsook de Commissie der Unie. Van verschillende broeders en zusters (oude bekenden) waren brieven geschreven. De Nat. Chr. Geheel-Onth. Ver. hier ter plaatse was ook vertegenwoordigd, hem werd in het bijzonder dank gebracht voor het vele goede wat door Zijn Eerw. was verricht in het belang der vereeniging; een mooi boek werd als aandenken overhandigd. Door verschillende personen werd dank gebracht voor persoonlijke zegeningen, alsook in het algemeen voor den arbeid van br. Kuipers. Vele goede wenschen zijn uitgesproken. Na een bijna 40-jarigen arbeid in Gods Koninkrijk wenscht ook de gemeente hem een blijden onbezorgden levensavond toe. Bij het afscheid werd gezongen: „Nu tot wederzien" enz. De gemeente is nu officieel herderloos. De gemeentelijke arbeid gaat geregeld zijn gang. Wij willen biddende een nieuwen herder en leeraar verwachten. Opene God ons daartoe een weg. En vurig te zijn van geest in het dienen van onzen Heer, zij ons aller wensch en streven.

Namens de Gemeente,
De Secretaris A. DIJKSTRA.
Deventer, 1-9-'29.

CORRESPONDENTIE.

Br. A. V. te E. Uw bericht kwam des Woensdagsmorgens in mijn bezit, te laat voor het No. van die week. E.-R.

Wie wil een belangstellenden br., die niet bij machte is om ze te koopen, de volgende werkjes cadeau geven:
De wonderlijke gebeurtenis.
Wie wij zijn en wat wij willen.
De grondbeginselen der goddelijke waarheid, en dergel. lektuur?
Wie 't wil, zegge 't mij maar.
E.-R.

LEESTAFEL.

Van de Schaapskooi tot den Troon. Beschouwing over de boeken Samuel door Dr. H. Rossier. Deel II. Uitgave van J. N. Voorhoeve, den Haag.

Een boek met tal van opmerkingen, waarmede de geestelijk levenden hun winst kunnen doen Het is geen verklaring in den gebruikelijken zin van 't woord. De schrijver beweegt zich op een ander vlak. Hij zoekt een geestelijke beteekenis in de gebeurtenissen en doet wel eens eigenaardige vondsten. Het eigenaardige darbistische standpunt, dat we al eens eerder in een bijdrage van dezen schrijver in deze bibliotheek aantroffen, laat zich ook hier weer gelden. Davids koningschap heeft gefaald „zooals elke andere aan menschen toevertrouwde goddelijke instelling in den loop der eeuwen"(blz.6). En nadat (blz. 36) gewezen is op het verval der kerk, komt de vermaning „Laten wij, evenals David, ons bewust zijn van onze onbekwaamheid om het kwaad te genezen". We meenden, dat het niet de bedoeling was om door deze uitgave Darby's opvattingen te propageeren. L.

VERBETERING.

We verbeteren op licht te begrijpen reden geen fouten die in De Christen voorkomen. Die heeft uw welwillendheid na 8 dagen toch wel vergeten. Doch besliste onwaarheden moeten we wel recht zetten. In Losse Schakel: Een Afscheidswoord: »Begin uw taak niet met verheven en heilige gevoelens« als uitleg van den tekst: Tracht niet naar de hooge dingen. Daarop volgt: »Zoo is 't wel bedoeld«. Moet zijn: Zoo is 't wel *niet* bedoeld. E.-R.

Wint abonné's voor ons blad!!!

No. 2096 VRIJDAG 13 September 1929 49ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

ARBEID.

Niet in 't vele ligt de Zegen.
Daarop slaat de Heer geen acht,
Maar of d' arbeid tot Zijn eere
En ootmoedig is volbracht.

Niet in eigen kracht begonnen,
Niet om eigen roem gewrocht,
Maar met deze stille bede:
»Of gij 't Hem verrichten mocht«.

Dan zal Hij den arbeid kronen.
Werk maar voort, en onvermoeid,
Zeker zal men 't dan ervaren,
Dat 't door Zijn genade groeit.

En, wat men dan mocht verrichten
De een wat minder, de andre meer,
't Eind zal toch van alles wezen:
»Uwe Naam hebbe eeuwig eer«.

Enschedé. J. H. VAN DIJK.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De wet van het bijkomstige.

De uitnemendste dingen van het leven worden verkregen door er niet naar te streven en de mooiste kronen komen in ons bezit door er niet naar te zoeken.

Klinkt dit niet wat vreemd?

En toch is het precies zooals ik het hier zeg.

Jaag ze na met den ernst van iemand die gevoelt, dat zijn leven in gevaar verkeert en gij hebt geen succes. Probeer ze te grijpen met de sluwheid van een vos, zij ontsnappen u toch.

Wanneer gij echter er niet aan denkt en tegelijk doet, wat uw hand vindt om te doen en uw leven in dienst stelt van God en menschen, komen ze u opzoeken en gaan zelfs woning in u maken.

Ik zou dit eigenaardig verschijnsel de wet van het bijkomstige kunnen noemen.

* * *

De werkzaamheid van deze wet vind ik overal.

Wilt gij eer oogsten?

Een slechte raadsman is hij, die tot u zegt: „Zoek ze!"

Die op eer gesteld is, vindt ze niet. De menschen doorzien elkaar gauw en in wie de eerzucht wordt ontdekt, dalen alle goede eigenschappen een heel eind beneden pari.

Ik ken ze, die ver in het rond geëerd worden en onder hen zijn velen, die niet in voorname huizen wonen. Zij hebben een vriendelijk en bemoedigend woord voor iedereen en helpen steeds alsof het helpen hun een voorrecht is. Hun gestalte blinkt. Iedereen bemerkt het, doch zijzelve zijn er zich niet van bewust.

Wilt gij redenaar worden?

Er zijn er, die adverteeren dat zij de redenaarskunst verkoopen. Het is wel niet in dezen naakten vorm, waarop zij hun zegeningen aanbieden, maar daarop komt het toch neer. Ze leeren hoe gij onder het spreken de handen moet gebruiken, de stem buigen, ademhalen, den klemtoon leggen, het gezicht plooien, enz.

Doch voordracht is nog geen welsprekendheid.

Hebt gij ze niet gehoord, die alle zorgen aan vorm en gestes en mimiek hadden besteed en in weerwil van het officieele bedankje allerakeligst vervelend waren? Hij, die zich in zijn toespraak geheel opsluit in de mooie regelen der kunst, is geen redenaar maar kunstenmaker!

Wie welsprekend wil wezen, mag aan de redenaarskunst niet denken, noch aan succes, noch aan een naam, dien hij moet hooghouden. Hij moet een boodschap hebben, die als een vuur in zijn binnenste brandt en hem geheel verteert.

Het is deze den spreker verteerende boodschap, die hem de heerlijkheid van den redenaar om de schouders hangt.

* * *

Zoekt gij naar het waarachtige geluk?

Denk aan de wet van het bijkomstige en jaag het geluk niet na!

Een zeker schrijver zat eens op een namiddag rustig aan den kant van een drukken verkeersweg de voorbijgangers te bestudeeren. Hij kwam tot de conclusie, dat de ongelukkigste menschen zij waren, die naar het

geluk hijgden. Zou deze gevolgtrekking ver buiten de waarheid liggen?

Wilt gij karakter?

Streef er niet naar!

En waarom niet? Niet enkel omdat onze zwakheden onze sterke sterkten zijn, die zich niet gemakkelijk laten veroveren, doch vooral omdat karakter, dat wil zeggen een geschikt en geheiligd karakter, dat omgeven is door den glans van den zegepraal, een bijkomstige zaak is.

Wat is dan de hoofdzaak, die ons het ware geluk en een rein hart en het overwinningsleven in haar armen meedraagt?

Ze is de liefde.

Ik vind het leven van den apostel Petrus haast onuitputtelijk. Wat viel hij soms diep en hoe hongerde hij naar vrede en een reine ziel en een fiere persoonlijkheid. Eens op een morgen begon Jezus heel openhartig met hem te praten. De Meester wist, wat er in het gemoed van Zijn trouweloozen dienstknecht omging.

En Jezus zeide niet: „Petrus, is het je ernstig voornemen om sterk te zijn en belooft gij Mij om voortaan meer dan ooit het zondige te schuwen?”

Maar Jezus zeide wel: „Simon Jonaszoon, hebt gij Mij lief?”

Verliest een bloem niet spoedig al de teekenen van armoede en zwakheid, zoodra de gure Oostenwinden en grillige luchten plaats gemaakt hebben voor den warmen lentegloed? Aldus gaat het met het zwakke, zijn zonden betreurende schepsel, dat zich in den liefdestroom van God plaatst. Zijn edelste begeerten worden wakker en verheffen zich met kracht en het heeft lief, omdat God het eerst heeft liefgehad.

Jezus vroeg naar de aanwezigheid van datgene, dat meerder is dan zulke waardevolle dingen als geloof en hoop, namelijk naar de liefde en Jezus vroeg ernaar juist omdat de liefde met vele kostelijke dingen komt.

Waar liefde woont gebiedt de Heer Zijn zegen;
Daar woont Hijzelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En het leven tot in eeuwigheid.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LOSSE SCHAKELS.

De toespraken van den welgestelden broeder. Gelukkig zijn er ook welgestelden, die de enge poort gevonden hebben. Bij God zijn immers alle dingen mogelijk, en bijgevolg komt het ook wel voor dat een rijke in het Koninkrijk Gods ingaat. 't Gebeurde ook wel, en misschien nog vaker, dat een zondaar, nadat hij een pelgrim geworden was op 't smalle pad, tot welstand kwam. Te verwonderen behoeft dat niet. De godzaligheid heeft ook de belofte voor het tegenwoordige leven. De zegen des Heeren maakt altijd rijk, geeft altijd het gevoel van verzadigd-zijn, maar maakt soms ook rijk aan aardsche goederen. In deze maatschappij is het nu eenmaal mogelijk een alle achting waardige arme en een respectabele welgestelde burger te zijn.

De welgestelde broeder, die vaak een man van-aanpakken zal zijn, laat ook in de gemeente zijn tegenwoordigheid hoorbaar worden. Zijn er zaken aan de orde, het financieel beleid der gemeente rakende, dan heeft hij zoo eenigermate het gevoel, dat men op zijn terrein komt. En gewis niet ten onrechte. Daarom komt het er op aan, dat hij juist dan een goed geluid laat hooren.

Natuurlijk wenscht hij, als goed zakenman, een sluitende begrooting. Een tekort is hem altijd onaangenaam, ook in de gemeentekas. Daarom zal hij dat, zooveel hij kan, met goede woorden trachten te voorkomen. Maar hier sluimert een gevaar. Hij, en hij meer dan een arme broeder, kan de gemeente bang maken en den lust tot werken en offeren uitdooven. Laat hij een pessimistisch geluid hooren, dan worden allen bezorgd en . . . wie steekt nu zijn geld en zijn vrije uren in een onderneming, die er slecht voorstaat? Houdt dus de welgestelde broeder een zwaarmoedige toespraak over de financiën, dan trekt onwillekeurig haast ieder lid even de koorden van zijn beurs wat strakker aan. 't Resultaat is dat de welgestelde broeder de gemeente nog verder achteruit brengt — zeer zeker tegen zijn bedoeling in, want hij beoogde slechts tot voorzichtigheid op te wekken!

Hij plaatst deze opwekking echter verkeerd. Acht men dat noodig, dan kan men in den kleinen kring der leidende broeders de voorzichtigheid aanbevelen, maar in de gemeente moet de broeder met de gevulde beurs een blij gezicht zetten en woorden van vertrouwen laten hooren. Is hij optimist dan heeft ieder vertrouwen en doet graag zijn deel. De tien verspieders hebben veel kwaad gedaan, alleen omdat ze een pessimistisch geluid lieten hooren. En wie wil nu op hen gelijken?

Uw werk of uw levensvreugde? Mevrouw S. E. Howe, vertelt in haar boek: Kleine Karweitjes, van een ontmoeting die ze had met een gezelschap, bestaande uit Russische vluchtelingen. Het gezelschap had een uitvoering van gewijde muziek gegeven in de Roomsch Katholieke Kerk te Argentière. Na afloop noodigde ze de deelnemers uit in haar hotel te wachten op het vertrek van den trein. Ze had nog vier exemplaren van de Evangeliën bij zich en bood die haar gasten aan. Een van hen kwam naar haar toe, zag haar onderzoekend aan en zeide: »Is het uw werk om bijbels te verspreiden?« »Niet mijn werk, maar mijn levensvreugde«, antwoordde zij. Dat antwoord scheen de vraagster tevreden te stellen. Deze liet nu alle terughoudendheid varen en sprak openhartig met de dame, die de Evangeliën uitdeelde.

Wie het boek van mevrouw Howe leest, merkt wel dat het inderdaad niet haar werk, maar haar levensvreugde was om het Goede Boek onder de menschen te brengen.

Maar moet dat eigenlijk niet gelden van allen arbeid, die in het Koninkrijk Gods gedaan wordt? Men is bang voor betaalde propagandisten en wel niet geheel zonder reden. Het is waar, dat ook de arbeider in Gods Koninkrijk, zonder loon niet kan leven, maar werkt hij om loon, omdat dat werk nu eenmaal zijn middel van bestaan is, dan is hij niet op zijn plaats. Niet ons werk, maar onze levensvreugde moet het zijn, de heilsboodschap bekend te maken. Het Evangelie is toch eigenlijk te hoog om het te gebruiken als een middel om den kost te verdienen. Wie 't daartoe bezigt, ontheiligt het. Onze levensvreugde moet

het brengen van de Blijde Boodschap ons zijn, niet ons werk. Wie 't slechts om werk te doen is, kan wel andere bezigheid vinden. Niet uw werk — uw levensvreugde, zij de Zondagsschool u, zij het preeken u, zij u elke arbeid, die beoogt, zondaren den Heiland te doen kennen.

Ds. K. Kuipers Emeritus. Na bijna veertig jaren in het Evangelie gediend te hebben, heeft Ds. K. Kuipers te Deventer den herdersstaf neergelegd. Hij is in de verschillende gemeenten bekend als weinige onzer Voorgangers, vooral bij de oudere generatie, die hem als reizend prediker heeft meegemaakt. Waar hij bekend is, draagt men hem groote achting toe. Zijn oprechte vroomheid nam ieder voor hem in. Hij leidde er velen tot Jezus. Moge onze broeder, die om zijn zwakke gezondheid zijn werk moest opgeven, een troostrijke avondrust beschoren zijn! L.

„Predikt het woord !"

Dit woord van vermaning, dat Paulus tot zijn zoon, naar den geest, Timotheüs richtte, geldt ook nog voor onzen tijd. 't Is nog de belangrijkste leuze op het wijde zendingsgebied en in de gemeenten. Zonder die leuze heeft geene prediking eenige waarde. Het woord prediken beteekent Gods boodschap overbrengen.

»Uw Woord is de waarheid«, zeide Jezus in Zijn gebed tot den Vader.

En omdat dat woord *de* waarheid is, is het ook de eenige kracht om harten te treffen, en het verstand te overtuigen. Dat vertrouwen moeten we hebben om ware, moedige predikers des woords te zijn, en doel te treffen. Waar dat woord gebrácht wordt, is het een persoonlijk toespreken Gods in het oor des menschen. Dat wil dus zeggen, dat niet de redekunst van menschen, ook niet van de vroomsten en bekwaamsten, maar dat God alleen het juiste begin- en einde-woord in elke goede verhandeling hebben kan en moet. De gezondene brengt niet zijn eigen, maar zijns Zenders woord.

De eerste zendingsgeschiedenis, die der Apostelen, toont aan, dat alle voortgezet werk en al de uitbreiding der gemeenten 's Heeren werk is.

De Heere Jezus blijft en moet blijven het subject (onderwerp) waarover gesproken wordt. De Heere werkt door Zijn woord steeds door op Zijn arbeidsveld en in de gemeenten, tot aan de einden der aarde, onder alle volken, en trouwe christenen werken ook, dewijl zij Hem ingeplant zijn en door Zijn Geest leven. Daarom kunnen zij ook voor hun werk geloof en er verwachting van hebben.

Wij hebben door de prediking niets meer en niets anders, door het gesprokene en geschrevene woord, uit te dragen dan »het woord«. Daarom het Evangelie van Christus — des kruises en niet maar christelijke cultuur. Van de moderne, Europeesche beschaving hebben we in de pas voorbijgegane tientallen jaren al zooveel beleefd, dat een christen er niet veel vertrouwen op en verwachting van kan hebben. Vele eenigszins ontwikkelde heidenen drijven den spot met die »beschaving uit het Westen«. En helaas ook met dat, wat men hier christelijk noemt.

Alle cultuur en groote plannen van wereldhervorming staan onder de wet der zonde en des doods.

Het woord des kruises echter verkondigt de redding van een booze, diepgezonkene wereld. De wereld behoeft niet de hoogere opvoering, want hoe hooger zij gaat, hoe dieper zij valt; maar de redding, die God wil geven, kan zij niet missen. Het woord van den Heiland der wereld, van den Redder der menschen, de Verlosser van zondaren, het woord der opstanding, het woord des eeuwigen levens, dat wil God verkondigd hebben. Dat woord is krachtig, voedend brood voor hongerige zielen, en het ware, glanzende licht om verdwaalden terecht te brengen. Door dat licht worden de verborgenheden Gods belicht, en worden ontdekt voor den eenvoudigen zielsblik, tot kennis van God en de dingen van het Koninkrijk Gods, en de gerechtigheid van hetzelve. Zoek dat Koninkrijk h e t e e r s t, heeft de Heiland gezegd, en al het andere, wat noodig en goed voor u is, zal wel volgen: ook bekwaamheid, kennis, beschaving, zoowel als al het noodige voor uw lichamelijk bestaan.

Zoo wordt dan alles, wat we doen, gericht naar en gegrond op het Woord Gods. Dit is de veilige weg — de weg tot God.

Dit alles spoort ons verder aan tot voorzichtigheid en goed beleid, om te onderzoeken en zeker te zijn, dat wij in ons godsdienstig streven niet te zeer werktuigelijk of te kunstmatig zijn. Wij hebben noodig voortdurend onze afhankelijkheid van Gods Geest ons welbewust te zijn.

Wat aangaat onzen gemeentelijken arbeid, hebben we wel toe te zien niet te veel acht te slaan op de toegenegenheid van het publiek, op schitterende berichten, cijfers en statistieken. Voor God hebben die geen wezenlijke waarde.

Dankbaarheid en blijdschap mag er intusschen ons wel toe leiden om de daden en zegeningen Gods in den arbeid aan de onzen mede te deelen. Dit geschiedt dan tot Gods eer.

Wat wij denken en doen moet aan het oordeel van »het woord« onderworpen worden.

In 't persoonlijk en gemeentelijk leven moet de blik allereerst naar binnen gericht worden. Van binnenuit straalt het levenslicht en stroomt de levenskracht. Van binnenuit komt ook de innerlijke ontferming en het medegevoel voor de ellende en nood onzer medemenschen; dit geldt voor de lichamelijke, maar boven alles voor de zielsnooden. Daar ligt dan het geheele zendingsterrein voor ons open, en wij vragen: wat kan ik doen?

Alleen boven het woord, het Evangelie, staat de verzekering: »Het woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan eenig tweesnijdend zwaard en gaat door tot de verdeeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen en des mergs, en is een oordeeler der gedachten en der overleggingen des harten«. Aan dat woord heeft de Heere de belofte verbonden: »Het zal niet ledig tot Mij wederkeeren«. Het ontroert de harten van menschen en stort er stroomen des levenden waters in uit! Zoo dan predikt het woord.

En het daarom ook geloovig aanvaard.

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Ruth.

Ruth 1—4.

Les voor Zondag 13 Oct. 1929.

Wat wij in deze les behandelen, behoort ook tot de geschiedenis van den tijd der Richteren. Het handelt evenwel niet van een richter, 't is dus geen geschiedenis, die heel het volk aanging. Het is een stukje familiegeschiedenis.

Te Bethlehem woonde Elimelech. Zijn naam beteekent: Mijn God is koning. Zijn vrouw heette Naomi; zijn beide zoons heetten Machlon en Chiljon. De tijden waren zeer zwaar. Een hongersnood drukte zwaar op het volk.

Elimelech wist niet meer, hoe hij zijn gezin van het noodige kon voorzien en besloot om naar het land van Moab te trekken. Daar hoopte hij betere toestanden aan te treffen. 't Zal hem en de zijnen wel zwaar gevallen zijn, want de Israëlieten gingen niet gaarne in het buitenland wonen, maar hij vond het toch nog beter dan in B. te blijven.

In 't land van Moab. In het vreemde land beleefde de familie ook veel droefheid. Of zij rijkdom of armoede gehad heeft, is ons niet beschreven, maar ook door andere dingen kan er vreugde of droefheid in een familie zijn. Vertel 1 : 3. Ook blijdschap is er geweest, v. 4. Maar daarna kwam er ook spoedig weer nieuwe droefheid, v. 5.

Na 10 jaren. Zoo gingen de jaren voorbij, tot ze eindelijk 10 in getal waren. In 't land van Judea waren weer veel betere omstandigheden; en in 't land van M. voelde Naomi zich eenzaam en verlaten en door God zwaar beproefd. Zoo besloot zij, om terug te keeren. Ach, wat zal ze zich bedrukt gevoeld hebben, als ze er aan dacht te B. aan te komen. Zij waren welgestelde menschen geweest, toen ze weg gingen, en nu . . .

Zij deelde haar plan aan haar twee schoondochters mee, en gaf dezen den raad om weer tot haar ouderlijke woningen terug te keeren. Zij, een arme, oude weduwe als ze was, kon haar geen goede toekomst beloven. Zij wenschte ze des Heeren zegen toe en kuste ze ten afscheid. Maar die twee wilden niet van N. scheiden en weenden zeer. N. was echter van meening, dat het toch verreweg het beste voor hen zou zijn en bleef op scheiden aandringen. (Meer niet zeggen van 1 : 11—13.) Orpa nam den raad van haar schoonmoeder aan, en ging weer naar haar ouders, maar Ruth was vast besloten om niet van haar schoonmoeder te scheiden. Vertel v. 15—18.

Vertel de terugkomst in B. v. 19—22.

—o—

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

2

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich eens onder de menschen begaf. In de eerste plaats ging Hij naar de armen, maar de meesten waren zoo vervuld met de zorg en de strijd om het bestaan, dat zij nergens anders oog voor hadden. Een meisje, dat bijna verhongerd was, omdat zij niets tegen Gods Woord en de stem van haar geweten wilde doen, wordt bespot om haar vroomheid. Vandaar gaat de Heer Jezus naar de woningen der rijken. Bij één der rijkste mannen der stad, die zijn rijkdom door onzuiver zakendoen en gewaagde speculaties verkregen heeft, wordt een fijn banket gehouden, bal na. Ten bate der armen en dakloozen der stad).

Het banket had een schitterend verloop. Toosten werden er uitgebracht en andere redevoeringen gehouden. Met een donderend hoera, begeleid door het klinken van de glazen, werd het banket geëindigd. Daarna begaf het schitterende gezelschap zich naar de balzaal.

Een bediende kwam bij de heer des huizes en meldde hem een late bezoeker. »Hij is juist niet fijn gekleed, maar uit zijn geheele voorkomen spreekt zulk een waardigheid, dat ik hem niet kon afwijzen«.

Na een poosje kwam de gastheer, gemelijk over de ongewenschte storing, in de kamer, waar de eenvoudige man op hem wachtte.

De vreemdeling stond op en zag hem ernstig aan. Er lag iets in de blik waarmede hij hem aanzag, dat de rijke man een onprettig gevoel gaf. Hij scheen tot op den bodem zijns harten te zien en de innerlijkste geheimen te kunnen lezen.

»U komt wel op een zeer ongeschikte tijd. Wat wenscht gij? Waarmee kan ik U dienen?«

»Ik weet wel, dat Ik op een tijd kom, die voor u zeer ongeschikt is«, zeide de Man, »maar er zal in uw leven nooit een tijd komen, waarop Mijn boodschap u gelegen komt«.

De rijke mijnheer zag ongeduldig op en maakte een afwijzende beweging. Wat matigde deze vreemdeling zich wel aan? Hij kwam op zulk een zeer ongelegen oogenblik en verontschuldigde zich niet eens, maar sprak als iemand, die niet noodig heeft zich te verontschuldigen, omdat Hij autoriteit en macht heeft over de menschen.

»Ik weet, dat Ik in uw oogen een indringer schijn te zijn.

Voor hem, die de waarheid gaarne wil hooren, kom Ik nooit ongelegen, maar die de waarheid niet hooren wil, die spreekt: »Ga heen voor ditmaal; wanneer ik gelegener tijd zal hebben bekomen, zoo zal ik U tot mij roepen!«

»Wat verbeeldt U zich wel?« schreeuwde de rijke man woedend. Maar een blik van den vreemdeling trof hem zoo, dat hij verstomde.

De vreemde Man zweeg een oogenblik, dan zeide Hij op plechtigen toon: »Ik weet uwe werken en al

Ruth ging aren zoeken, hfst. 2.

Van dit gedeelte heb ik niet van ncode u te schrijven, behalve eenige weinige woorden.

Aren oplezen was het recht der armen.

„Hoort gij niet, mijn dochter?" in v. 8 versta men als: „Luister nu eens goed".

„Jongens" versta men als „knechten".

Tusschen de schoven moesten ze hier en daar een paar halmen of een handje vol extra voor Ruth laten liggen, v. 15 en 16.

Zij sloeg het uit en zuiverde het koren van het kaf met de hulp van het avondkoeltje, v. 17.

„Hij is een van onze lossers", hij kan ons in het bezit van ons vroeger land herstellen. Zie Lev. 25 : 23—30.

— o —

Het verzoek om lossing.

Hfst. 3 heeft een ernstige moeilijkheid. De raad van Naomi (1—4) is vreemd en voor ons moeilijk te waardeeren. Maar alles wat wij van de drie betrokken personen weten, is zoo eervol, dat we als vanzelf de gedachte aan iets onteerends bij deze voor onze vreemde manier van doen buiten sluiten. Laat ons dat ook voor onze vertelling vasthouden. Dan moeten we echter niet trachten het gebeurde recht aanschouwelijk te maken, maar ons enkel bij de kern der zaak bepalen.

Naomi dacht na over wat ze (hfst. 2 : 20) tot Ruth gezegd had. De boer Boaz schijnt ons en vooral Ruth heel goed gezind te zijn, dacht ze. Wij moeten hem vragen om ons te helpen. Omdat hij als losser kan optreden, kan hij het door ons verkochte land terug koopen. De kooper moet daarin bewilligen, als Boaz hem maar zooveel geld terug geeft, als hij rechtmatig verlangen kan. En dan kan bovendien volgens onze wetten Ruth de vrouw van Boaz worden. Mochten die twee dan nog eens een zoontje krijgen, dan is die zoon, als hij groot is, de wettige erfgenaam van ons land en dan blijft de familie en haar erfdeel in stand.

Zoo dacht ze, en ze had gelijk; want zoo waren de wetten van Israël. En toen ze alles goed overlegd had, zei ze het tegen haar schoondochter. En ze zei: Weet je, wat je nu doen moet, Ruth? Je moet zien, dat je Boaz eens alleen te spreken krijgt; dan moet je hem dit alles voorstellen; en dan moeten we maar eens hooren, wat Boaz zegt.

Ruth deed, zooals Naomi gezegd had, en . . . zij had succes. Boaz zei: Ruth, dat is flink van je. Dat je dit vraagt, is een eer voor de familie. Maar er is nog één man, die nader is dan ik. Die is eigenlijk de aangewezen persoon om als losser op te treden. Daar zal ik er eens mee over spreken. Als hij het doen wil, dan moet hij het doen, maar heeft hij er geen zin aan, dan zal ik het doen.

Vol blijdschap kwam R. bij N. terug. Zes maten gerst kreeg ze mee als een verrassing voor de oude moeder, want B. had gezegd: Je moet niet met leege handen thuis komen; neem maar wat gerst mee. Nu, daar konden ze zich eerst weer een mooi tijdje brood van bakken.

— o —

Boaz wordt losser; Ruth wordt zijn vrouw! Hfst. 4.

---

uw doen en laten. Ik ken de gezindheid van hen, die heden op zulk een glanzende manier hun menschenvriendelijkheid willen toonen. Is dat barmhartigheid? Beteekent dat, zich zelf te verloochenen, alles te verkoopen en aan de armen te geven?«

»Wie zijt Gij, dat Gij het waagt, op zulk een manier met mij te spreken? Wie geeft U het recht . . . . .«

»Ik ben de eerstgeborene Broeder Mijner broeders en ben wedergekomen, om te zien, hoe zij de wil van Mijn Vader vervullen.

En wat moet Ik zien? Hedenmorgen ging Ik door dat gedeelte der stad, waar zij wonen, voor welker voorspoed gij hier zoo bezorgd zijt, dat gij duizenden er door kunt brengen voor een banket en een bal. Weet gij, wat Ik gezien heb? Een meisje, dat van zwakte neergevallen en de hongerdood nabij was en dat intusschen in het ziekenhuis gestorven is. En waarom? Omdat zij haar goed geweten niet offeren wilde, omdat zij geen onwaarheden kon zeggen bij het verkoopen van de handelsartikelen, zooals haar werkgever van haar verlangde. Daarom kreeg zij haar ontslag, omdat hij haar zoo niet gebruiken kon.

Kent gij den man, die verantwoordelijk is voor haar dood? En weet gij, wie ze was? Zij was de dochter van een weduwe, die voor eenige jaren door omstandigheden buiten haar schuld in nood geraakte.

Zij bezat een huisje, waarop door een rijke man geld geleend was, en toen zij de rente niet direct betalen kon, vroeg hij onmiddellijk zijn geld terug. Zij kwam bij hem en smeekte hem om geduld, maar hij wilde niet naar haar luisteren. Hij ging heen en liet alles verkoopen, wat zij bezat en nam het huis voor de helft van de eigenlijke waarde. Zoo dreef hij de arme weduwe op straat en liet haar daar over aan het noodlot.

Kent gij den man, die voor de wet onaantastbaar staat en die toch een roover is? Wee u, die de huizen der weduwen opeet en aan wiens handen het zweet en het bloed der armen kleeft! Gij organiseert weldadigheidsfeesten en sticht kerken, geeft orgels en altaren, maar het zwaarste van de wet laat gij achterwege, namelijk het recht en de barmhartigheid!«

De rustige stem van den vreemden man was langzamerhand sterker geworden en dreunde ten slotte in de ooren van den rijke als het rollen van den donder van Sinaï. De rijkaard ging onwillekeurig een paar stappen achteruit. Het zweet stond hem op het voorhoofd.

Maar dadelijk daarop herwon hij zijn zelfbeheersching weer.

Met koude, voorname stem zeide hij: »Wat gij daar zegt, bewijst slechts, dat Gij een wonderlijke dweper zijt, die van het hedendaagsche zakenleven niets weet en niets begrijpt. Daarom zal ik Uw onbetamelijk gedrag niet ernstig nemen. Maar val mij nu niet meer lastig. Hier hebt Gij een gave voor de weduwe, waarvan Gij gesproken hebt«.

Maar de Man weigerde die aan te nemen en ging heen, en terwijl Hij ging, zuchtte Hij: »Hoe bezwaarlijk zullen de rijken in het Koninkrijk Gods ingaan!«

(Wordt vervolgd)

Bij dit hfst. kan ik weer volstaan met enkele opmerkingen. Wie een beetje fantasie heeft, kan zich in dit deel van het verhaal gemakkelijk inwerken.

De poort was de plaats om zaken zakelijk te doen, althans des morgens. 's Avonds kwam men er vaak bijeen om wat te praten.

Het uittrekken en overhandigen van den schoen was het symbool voor het overdragen van het recht van bezit.

V. 11 en verv. vertelle men weer in andere woorden b.v. „Alle *aanwezigen* bevestigden, dat zij getuigen waren van deze lossing, en zij wenschten B. des Heeren zegen toe.

Na van het huwelijk te hebben verteld, verzuime men vooral niet even aan het geluk van Naomi te denken; v. 16. Ook het feit, dat deze Obed de grootvader van David is geweest, worde niet verzwegen.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Over indrukken en hoe ze vast te leggen.

Dr. Boreham, een Australische schrijver, die behalve in zijn eigen land, ook in Engeland en vooral in Amerika vermaardheid geniet, vertelt in een van zijn vele boeken van „een bruidspaar op de huwelijksreis". Hij bracht een zeer prettige vacantie in den staat Queensland door en in het geriefelijke pension, dat hem tot hoofdkwartier diende, waren toeristen van bijna alle deelen der aarde. Sommige waren bijzonder interessant, o. a. een zeker bruidspaar. Dit paar, dat in de wandeling door iedereen aldus werd aangeduid, bestond niet, zooals gij natuurlijk veronderstelt, uit de som van één dame en één heer, maar uit die van één dame en één camera. Deze twee waren onafscheidelijk met elkaar verbonden. Nooit zag men de een zonder de ander. Zelfs bij de maaltijden hielden ze elkaar gezelschap. Zij richtte haar camera op iedereen en alle plekjes. Overal hoorde men het klikken van den sluiter. En wanneer zij geen groepjes schikte of landschapjes opnam, babbelde zij over de groepen en landschappen, die ze kort geleden had gekiekt

Eenige weken later ontmoette mijnheer Boreham haar in Melbourne. Nog altijd droeg zij haar phototoestel bij zich. Beleefd vroeg hij haar of haar opnamen in Queensland succes hadden gehad, waarop zij vroolijk lachend antwoordde: „Succes? Ik heb de opnamen in het geheel niet ontwikkeld! Dat zou teveel moeite gekost hebben. Ik vond het kieken heerlijk en het was bepaald vermakelijk te zien hoe de menschen hun best deden om een mooi gezicht te zetten. Maar toen ik afscheid nam en bemerkte hoeveel filmpjes ik verbruikt had, begreep ik wel, dat er van ontwikkelen toch niets kon komen, want daarvoor zou een eeuwigheid noodig zijn geweest. Dus heb ik ze weggeworpen!"

* * *

Opnamen doen en dan die opnamen niet ontwikkelen. Het is een dure aardigheid en dwaas bovendien. Het doet niet het minste nut en een trek van afkeuring zou stellig om onze lippen zijn gekomen, ware het niet, dat wij in deze jonge dame in haar wittebroodsweken al lang een schaduwbeeld van onszelf hebben gezien.

Wij nemen op en leggen niet vast, dat wil zeggen, hoe vaak toch krijgt onze ziel indrukken, die ze spoedig weer kwijt is, juist omdat wij verzuimen ze blijvend te maken.

Wij lezen onze boeken met bijzondere graagte, maar wij gaan niet na wat ze tot ons persoonlijk hebben te zeggen. Het licht, dat zij willen werpen op onze moeilijkheden en de inspiratie, die zij ons willen geven voor onzen strijd, missen we.

Of wij maken kennis met menschen, wier handen wij ferm schudden — want dat behoort zoo — en die wij onzen glimlach toonen, terwijl wij samen handelen over de jongste gebeurtenissen in het Oosten, of over de kerkelijke splijtzwam, die in eigen stad of omgeving onrustbarende vernielingen aanricht. Wij nemen afscheid en bekennen, dat wat onze vrienden te berde hebben gebracht, wel iets is voor ons hart en ons verstand. We gaan heen met den wensch onze vrienden vaker te mogen ontmoeten, doch als het avond geworden is en de zon ter ruste is gegaan, hebben vrienden en gesprekken reeds lang hun biezen gepakt en zijn uit ons bewustzijn verdwenen. We hebben een prettig uurtje met elkander doorgebracht en zijn aan het kieken geweest, precies als die bruidsdame in haar wittebroodsweken.

Of eenige heerlijke gedachten zijn als vriendelijke engelen bij ons op visite gekomen. Ze openen ons perspectieven, die ons ontroeren. We grijpen naar papier en pen of potlood, maar zij zijn, jammer genoeg, niet bij de hand. Ons ontbreekt de lust om op te staan en we lezen een courant of weekblad met het vaste voornemen straks neer te schrijven, wat wij in den geest hebben aanschouwd. Natuurlijk komt hier niets van terecht.

Opnamen doen en die opnamen niet ontwikkelen!

Wij vallen die jonge dame niet hard, want wij staan met haar in hetzelfde oordeel.

* * *

Hoe leggen wij onze beelden vast?

Eens hoorde ik iemand een raad geven aan een twijfelaar. „Houd je mond dicht", zeide hij „en uw twijfel zal den verstikkingsdood sterven. Krijgt hij lucht, dan wordt hij al grooter en sterker!"

Of met dit middel de twijfel afdoende wordt bestreden, betwijfel ik en ik begeer hierover mijn mond niet te sluiten, doch dit weet ik heel zeker, dat het lucht geven aan de beelden, die in heerlijkheid voor ons zijn opgestaan, die beelden nauwer aan ons verbinden.

Repeteeren is een grondregel, waaraan elke leerling zich moet onderwerpen, zal hij vorderingen maken.

Wie deze grondregel veronachtzaamt, wordt niet bevorderd tot de tweede klasse der lagere school en heeft evenmin kans op een professors-benoeming.

Repeteer het beeld! Spreek er over! Verwerk het in uw correspondentie, breng het naar voren in uw conversatie! Overdenk het als gij alleen zijt! Zoodoende drukt het zich duidelijker op uw ziel af en maakt u gelukkiger en arbeidzamer. Waarom missen vele christenen de blijdschap van het gelooven? Omdat zij als christenen zondigen tegen den grondregel, waarnaar men luisteren moet om wetenschap te vergaderen.

Zij belijden niet en daarom derven zij de zaligheid.

* * *

Verzuimen wij onze beelden vast te leggen, dan lijden wij schade aan onze ziel.

Ieder weet, dat wie zich geplaatst ziet tegenover een behoefte van gemeente of vereeniging of naaste of zichzelf en een nobele gedachte krijgt en die gedachte niet in woord en daad omzet, zichzelf verarmt.

Hij boet iets van zijn moreele en godsdienstige gevoeligheid in.

De Bijbel zegt, dat hij harder wordt en zoo is het.

Hoevelen toch, die den mooien naam van christenen dragen en droomen hebben gedroomd en onder stortvloeden van bewogenheid zijn geweest, zien nu zoo goed als niets meer en worden van het teedere weinig gewaar. Zij zijn innerlijk half dood of wellicht geheel gestorven, alhoewel zij uiterlijk den vorm van de godzaligheid bewaren. Het is donker in hunne harten geworden, want zij hebben de eerste werken niet gedaan, zoodat aan hen vervuld is de waarschuwing van den

opgestanen Heiland aan de gemeente te Efeze: „Ik zal u haastelijk bijkomen en zal uwen kandelaar van zijn plaats weren". Zij hebben beelden aanschouwd en ervan genoten, maar zij hebben ze helaas niet vastgelegd.

„Een kleinen tijd is het licht bij ulieden: wandelt terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet bevange; en die in de duisternis wandelt, weet niet waar hij henengaat. Terwijl gij het licht hebt, gelooft in het licht, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn".

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

ZENDING.

De Zendingsarbeid onzer Duitsche gemeenten in Kameroen (West-Afrika) herleeft weer. De groote Europeesche oorlog, die in 1914 losbrak en tot '18 doorwoedde, heeft ook den arbeid in de voormalige Duitsche kolonie, Kameroen, jammerlijk verstoord. Duitschland verloor zijn kolonie en de Duitsche Missionarissen werden verdreven, en gedurende den oorlog niet meer toegelaten tot hun vroeger zoo zegenrijke arbeid. Gelukkig kon door Amerikaansche broeders het werk nog zoowat in gang gehouden worden.

Deze zendingsarbeid werd vroeger ook door ons Hollandsche Baptisten, ondersteund. Dit is grootendeels, ook al vanwege de stagnatie, opgehouden Hiertoe heeft zeker ook veel bijgedragen, dat we thans weer meer met de Engelsche zending in Belgisch-Congo annex geworden zijn, dewijl wij daar zelf een zendelinge hebben.

Na den oorlog is zachtkens aan weer gelegenheid geopend voor de Duitsche broeders om den arbeid in Kameroen te hervatten, en veel te herstellen, wat verward en abnormaal geworden was. Gelukkig is gebleken, dat toch veel van den vroegeren arbeid en van de vrucht er van gebleven was. Zoo is men weer ijverig begonnen om uitbreiding aan het werk te geven.

In Juli l.l. is br. Bender, die vroeger zoo'n gezegend werk in Kameroen heeft mogen uitvoeren, weer met zijn dochter, ook bekwame toegewijde zendelinge, naar zijn oude arbeidsveld teruggekeerd.

Deze br. Bender vertoefde als verdrevene uit Kameroen, tijdens de mobilisatie eenige maanden onder ons te Rotterdam, toen is hem door onze gemeenten eenige finantieele hulp verleend. Hij is toen met de zijnen naar N.-Amerika, waar hij familie had, afgereisd, en is daar tot dit jaar toe ijverig in den dienst der gemeenten bezig geweest. Hij is nu over Duitschland van Hamburg uit naar Afrika vertrokken. Men bericht uit Duitschland, dat men daar zeer verblijd geworden is met zijn komst in de gemeenten, vooral in Hamburg, waar men hem en zijn dochter (zijn vrouw is blijkbaar overleden in Amerika) onder veel belangstelling, biddend en dankend, door een menigte van broeders en zusters tot op de boot uitgeleid heeft. De gebeden van duizenden Baptisten volgen hem.

De zendingsinspector, br. F. W. Simoleit, te Neuruppin, zond hun de volgende naroep toe:

„De Heere zij met u, geliefde boden Gods! Gij gaat heen op aanwijzing des Heeren, gij gaat ook met aanbeveling van bijna 100.000 Baptisten in Amerika en in Duitschland. Onze liefde en onze gebeden begeleiden u. Wat wij in bewustheid van den wil Gods, van geloof, liefde en hoop in onze ziel omdragen, wat wij van offervaardigheid en zendingsvreugde in onze harten gevoelen, dat gaat met u. Wij willen door u een schuld vereffenen. Verzamelt gij in het land der heidenen garven voor den Heiland, en met uwe vreugde zal zich dan ook onze juichtoon op den dag des oogstes vereenigen.

Ja, zendingsvreugde nemen wij door deze uitzending mede naar huis. Nieuw geloof aan Jezus' kracht, aan de zege van het Koninkrijk van Christus, aan de ontelbare scharen, die eens voor Gods troon zullen staan; nieuwe vreugde in onzen zwakken medearbeid en een nieuwe verwachting, van wat wij niet vermoeden kunnen. Met G. Barth willen we zingen:

Altijd dieper, altijd verder
In 't vijandelijk gebied,
Dringt het kuddeke steeds verder
Waar het deuren open ziet!"

Hoe het er in Kameroen nog met het heidendom uitziet in verschillende deelen des lands, daarvan kan het volgende staaltje nog uit den laatsten tijd, iets doen opmerken.

Een broeder zendeling kwam in een dorp waar zeven dagen lang een volksfeest met onbeschrijfelijke overdadigheid en brasserij gevierd werd. Dit stond in verband met het sterven van een lid van een geheimen bond. Het einde van allerlei walgelijkheden was, dat men tot de drie weduwen van den gestorvene ging om ze uit hun huis te halen en ze in 't openbaar gruwelijk te mishandelen. Zoo trok men vermomd af in gezelschap van den trits van „geheimbonders". Dof trommelgeroffel en gelui van handbellen liet zich hooren, gepaard met wilde sprongen en de afschuwelijkste grimassen; zoo trok men langs de hutten der weduwen. Deze arme schepsels werden de eene na de andere naar buiten gehaald, de haren afgesneden, de gezichten, ten teeken van rouw met allerlei vuil besmeerd, het lichaam nauwelijks gedekt, alleen met eenig gras. Op bevel moesten zij zich neerleggen op de eetgereedschappen van den overledene, die stuk geslagen werden. Dan volgde de mishandeling door ze met stokken te slaan, en met voeten te trappen. Volgens de heidensche opvatting hadden de vrouwen schuld aan den dood van hun man. Daarvoor werden ze gestraft. Dat was nu de rouwplechtigheid. Daarop volgde dan een maaltijd, waarbij een koe geslacht en allerlei spijzen moesten aangevoerd worden op kosten der arme weduwen. Deze armen komen daardoor in schuld, waar zij, als ze blijven leven, jarenlang voor moeten werken. Daarbij moeten zij zich, om niet gestraft te worden, geheel aan 't gezelschapsleven onttrekken. Wee, als zij in 't publieke verkeer gezien worden. Daar schijnt niets tegen te doen te zijn.

Alleen het Evangelie van Jezus Christus kan daar nieuwe toestanden scheppen en al Satans werk verbreken. En dat is het doel van de Zending. Wordt dat doel bereikt — en dat willen we biddend verwachten — dan worden ook zielen gered. N. v. B.

INGEZONDEN.

ZUSTERHULP — ZENDING.

De vacanties zijn voorbij en nu dacht het bestuur van „Zusterhulp" te Nieuwe-Pekela het goed voor de 2de maal de boodschap van onze zendelinge, zr. Reiling, door te geven: „hoe heerlijk zou het zijn, nu onze Unie 3 kamers voor het zendingshuis liet bouwen als onze ZUSTERS voor de meisjes wilden zorgen, die in deze kamers hare huisvesting krijgen, meisjes wier moeder zoo weinig voor ze kan doen".

Op onze vorige oproep in „De Christen" van 28 Juni j.l., dien we ondersteunden door het zenden van 'n brief aan één der vooraanstaande zusters in iedere gemeente, mochten we vele sympathie-betuigingen ontvangen, de eerste kwam van een oude zuster, die reeds begonnen was te collecteeren en blij was, nog iets voor haar Heiland te mogen doen! Van een andere gemeente ontvingen we direct f 25 voor de opleiding van een meisje door zr. Reiling (zie de verantwoording in dit zelfde no. van „De Christen"), ook hadden de zusters daar met algemeene stemmen besloten een afdeeling „Zusterhulp" op te richten. Verder ontvingen we beloften van medewerking en hoorden bij geruchte uit andere gemeenten, dat de zusters reeds druk bezig zijn. We zien verlangend uit naar antwoord van iedere gemeente; zouden we niet tot ons doel kunnen komen, om als zusters voor dit deel van het

zendingswerk te zorgen? Alles wat we doen in de wijngaard des Heeren vraagt natuurlijk onze tijd en krachten, maar krijgt dan ook zeker onze liefde en als gevolg daarvan onze voorbede.

Toen de zusters van Nieuwe-Pekela „Zusterhulp" oprichtten, dachten ze niet anders, dan in eigen kring te werken; door de boodschap van zr. R. wordt meer van haar gevraagd, maar we grijpen met blijdschap de kans aan en verheugen ons, dat we mede-arbeidsters mogen zijn in Gods Koninkrijk tot eer van onzen Heiland, Die ons het eerst heeft lief gehad.

Gaarne geven we inlichtingen aan de zusters, die nog iets te vragen hebben en zullen dit doen door middel van „De Christen" zoo de Redactie ons nu en dan een bescheiden plaatsje wil inruimen.

Zouden de zusters, die reeds begonnen zijn te collecteeren, de gelden in de maand December willen storten op gironummer 151970 met bijvoeging „van Zusterhulp te . . . . ."? Dit niet vergeten als 't u belieft. Met heilbede,

Het Bestuur van „Zusterhulp" te Nieuwe-Pekela,
A. ENTER—Potjewijd, Pres.
D. de GROOT—Verveld, Sec.
S. BOURITIUS—Hamer, Penn.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Vereen. »Zusterhulp« te Nieuwe Pekela f 50.— voor onderhoud van zwarte meisjes in het Nederlandsch huis in de Congo. Voor hetzelfde doel van »Zusterhulp« te Bergumerheide f 25.—.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Van den Depôthouder.

Aanzien doet gedenken!

Het Unie-Depôt is thans in mijn handen. Maar ik wil niet graag altijd Depôt-h o u d e r zijn.

Wie helpt mij om er nu weer af te komen?

Kent gij de geschriften uit ons Depôt? Wilt gij er kennis mee maken?

Aanzien doet gedenken!

Stort slechts één gulden op mijn giro-nummer met de vermelding »Depôt«, en gij ontvangt franco *elf verschillende* boekjes en tractaten uit onze voorraad ter kennismaking.

Ieder Baptist moet weten wat wij in voorraad hebben. Alles wordt duidelijk geprijsd. Gij kunt dan zelf uitzoeken waarvan gij eventueel iets wilt nabestellen om mede te werken.

Stel niet uit, wat gij heden verrichten kunt!

Aanzien doet gedenken!

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro no. 151970.

Sla dit niet over!!

In overleg met den Unie-Secr. Ds. Weenink, zal, zoo God wil, 23 en 24 October onze 7e Predikantenvergadering gehouden worden, voorafgegaan door de Unie-Com.vergadering.

Gemeenten, die deze fijne vergad. (waaraan ook plaatselijke avondsamenkomsten verbonden zijn) onderdak willen bezorgen, willen die zich dadelijk opgeven en bericht zenden aan onderget.? *Brs. Collega's zend mij tevens uw punten voor de agenda.*

Uw dw. H. VISSER, Scriba.

S n e e k, W. Lodewijkstraat 45.

De Gemeente Stadskanaal beriep tot hulpprediker Cand. L. DE HAAN te Vriescheloo.

Heden verblijdde de Heer ons met de geboorte van een Zoontje
DIRK.
A. DIJKSTRA.
J. C. DIJKSTRA—de Vries.
Oudebildtzijl, 8 Sept. '29.

Correspondentie.

P. K. Amerika. Uw abonnementsgeld over 1929-'30 in beste orde ontvangen, waarvoor mijn dank. Hartelijk gegroet. De Adm.

Voor onze Bidstonden.

Broeder J. HELLINGWERF, wonende Jaffakade 7b te Rotterdam, is reeds een half jaar lijdende. Hij verzoekt alle gemeenten, hem te willen gedenken in den Gebede. Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.

No. 2097 VRIJDAG 20 September 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer Eén geloof Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen — één — in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Geen bruiloftskleed.

En (Jezus) zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aanhebbende? — En hij verstomde.
Matth. 22 : 12.

Onder de verschillende gelijkenissen van onzen Heiland, schittert bij uitnemendheid die van de koninklijke bruiloft. Geen wonder, dat er dikwijls over gesproken of gepreekt wordt.

De hierbovenstaande tekst is een verlengstukje van die gelijkenis, een stukje, dat wellicht wat minder in behandeling genomen wordt. Misschien zijn daar bepaalde redenen voor.

't Is een Oostersche teekening — en wellicht nog wel meer een Palestijnsche — van een bruiloft, niet van arme menschen. Neen, een koninklijke. 't Was er en moest er alles koninklijk zijn. Alles was koninklijk voorbereid, met een grootsche opzet en een ruime noodiging. Aan dit laatste had medegewerkt de ondankbaarheid, miskenning en vreeselijke oneerbiedigheid der eerste, de eigenlijke genoodigden.

De feestzaal was wijd opengezet ook voor de misdeelden van de straten, uit sloppen en van wegen. »En de bruiloft werd vervuld met aanzittende gasten«.

Daar komt de Koning binnen om de gasten Zijns Zoons te begroeten.

Hoe zullen de zoo verschillende gasten er wel uitzien. Zullen er ook tusschen zitten met slordige kleeding? Neen, daar is voor gewaakt. De Koning heeft zelf voor feestgewaden gezorgd. Alles moet naar den aard en koninklijk zijn. Alle gasten krijgen dezelfde kleeding; daar is geen verschil, alle gasten, hoe diep vernederd en vuil ook voorheen, worden hier koninklijk!

Dat mocht niet anders . . .

Maar de Gastheer overziet de gasten een na een. Daar ziet Hij »een mensch« niet gekleed met een bruiloftskleed. Deze behoorde zeker niet tot de armen of onaanzienlijken. Hij was deftig genoeg gekleed, naar zijn meening, en had het gegeven kleed des Konings niet noodig geacht voor zich. Hij wilde in ieder geval niet aan dat arme volk gelijk zijn! De gasten hebben 't waarschijnlijk niet bemerkt. De Koning echter ontdekt hem wel. Een vriendelijke bestraffing volgde en de oneerbiedige gast wordt diep in zijn trotsch gemoed getroffen, maar van waarachtige vernedering is er geen sprake. Een vreeselijke straf was het einde. Hij had den Koning beleedigd, tegenover al de mildheid, ook hem bewezen!

Wat wil de Heere ons met die teekening leeren?

a. Dit, dat God het eigendunkelijk, hoogmoedig handelen in Zijn Koninkrijk bestraft en straft (vers 13). Hij laat geen eerroof jegens Zich onopgemerkt voorbijgaan. Al zulk handelen van een mensch tegenover zijn God, is tot zijn verderf en tot misleiding voor zijn medemenschen. Zulks is in rechtstreekschen strijd met 's Heeren liefde voor de menschen.

b. Om in de feestvreugde des Heeren te deelen moet de mensch door God gekleed of gedekt zijn met het kleed, dat Hij zelf beschikt heeft. Hij bekleedt de Zijnen met de kleederen des heils, de mantel der gerechtigheid doet Hij hen om (Jes. 61 : 10).

Het woord »verzoening« in het Nieuwe Testament beteekent ook »bedekking«.

Hoe geheel anders wordt de verschijning van een mensch, die in ootmoed 's Heeren noodiging heeft gehoord en aangenomen; door Gods liefde overwonnen is, en zich nu een deelgenoot van Gods zaligmakende genade weet. Ja, dan bruist het ook uit zulk een ziel op: »Ik ben zeer vroolijk in den Heere, mijne ziel verheugt zich in mijn God«.

Is het wellicht daarom, dat nog zoo menige christen de heilige vreugde des levens mist, omdat hij zich nog zoo vaak tegenover God en menschen vertoont en wil versieren en genoegzaam achten om zalig te zijn, met zijn eigen wijsheid en daden van vermeende gerechtigheden?

c. Ja, die ijdelheid, dat zelfbedrog, dat zielverdervend denken en handelen heeft de Heiland ons door bovenvermelde gelijkenis willen afleeren. Het is het grondbegrip van het Evangelie, dat zondaren, verlorenen, zwervers, behouden worden. Niet o m d a t zij zoo boos en diep gezonken zijn, maar omdat God, de hemelsche Koning, hen, om Zijns Zoons wil, zoo liefheeft en ze

tot Zijn feestdisch noodigt. En Hij zorgt er voor, dat zij aan dien disch rein en koninklijk kunnen aanzitten en genieten van alles, wat er aangeboden wordt!

En ofschoon hier op deze aarde voor den geloovige nog alles »ten deele« is, behoeven wij aangaande het bruiloftsgenot toch niet geheel afwachtend te zijn tot we in de hemelsche gewesten wezen zullen, neen, reeds nu mogen wij door het geloof, in vereeniging met Jezus Christus en met al de Zijnen, zóó in de gemeenschap Gods, ons in Zijn heil verlustigen en vroolijk zijn voor Zijn aangezicht. Dan eeren wij God, dienen Hem met ware opgewektheid en prijzen Jezus Christus allen menschen aan. N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

Het kwade gerucht. Zoo af en toe ontvangen we, dan van dezen, dan geene een uitknipsel, waarin een kwaad gerucht voorkomt, meestal over een of andere Baptiste gemeente in Amerika. Zooals de vriendelijke zenders wel gemerkt hebben, nemen wij die berichten niet in ons blad op. Nadat we ze gelezen hebben gaan ze de papiermand in, alwaar ze een oneervollen dood sterven. We hebben daarvoor verschillende redenen.

1. Amerika is ver weg en is een groot land. Bovendien zijn er gelukkig duizenden Baptiste Gemeenten. Wij zijn niet in staat de juistheid van zoo'n bericht te kontroleeren en achten ons niet verantwoord kwade berichten verder te brengen, voor wier juistheid we niet kunnen in staan.

2. Die berichten zijn afkomstig van niet-Baptistische bladen. Nu moet men nooit over iemand informatie aanvaarden van zijn vijanden. De vreemde ziet de dingen in een organisatie altijd anders dan de ingewijde.

3. We moeten rekenen met de booze neiging om te generaliseeren. De lezer leest iets over één kerk, en zegt zich onwillekeurig: zoo zijn nu die Amerikaansche Baptisten. Omdat één gemeente één keer uitgleed, worden duizenden gemeenten met een schuin oog aangekeken en vestigt zich tegen allen een onzuiver oordeel.

4. Om een zuiver oordeel te kunnen vormen over een of ander feit, moet men op de hoogte zijn van plaatselijke toestanden en zeden. Men moet een daad, in een of andere Amerikaansche stad gedaan niet zien in het licht van zeden en toestanden, zooals die b.v. in Lutjegast heerschen.

5. Het sticht onder ons geen nut. Men ga met het kwaad, dat men van een gemeente gelooft te weten, naar de betrokken gemeente zelf toe. Dat kan helpen. Men kolporteere het echter niet de wereld door.

6. Het sticht kwaad. De hoogmoed van het natuurlijk hart voedt zich met de ongerechtigheden van anderen. Ieder wiede zijn eigen *tuintje en niemand spreke* met anderen over de zonden van afwezigen. Het kwaad, dat ergens in een Amerikaansche gemeente heet gebeurd te zijn, is voor den lezer allicht een welkome afleiding van zijn eigen kwaad, en een kostelijk voorwendsel om den Heer de gehoorzaamheid te weigeren inzake den Doop en de aansluiting bij een Baptiste gemeente in Nederland. Zoo wordt anderer zonde voedsel voor eigen zonde.

Omdat we er dus geen nut van durven verwachten, maar er wel schade voor de zielen van vreezen, nemen we dat soort berichten niet op. Kan men ons echter berichten sturen van goede werken, van daden van opoffering en liefde, dan zullen we ze graag onder de aandacht onzer lezers brengen. Want zulk nieuws is geen voedsel voor eigengerechtigheid, maar geeft bezieling en brengt allicht deze en gene tot verootmoediging.

Doop - Belijdenis Avondmaal. Deze volgorde is niet die des Nieuwen Testaments. Omdat we dat gelooven, volgen wij ze ook niet. In onze gemeenten gaat de belijdenis aan den Doop vooraf, is de Doop, wijl geloofs-doop, zèlf belijdenis. En wie gedoopt is, heeft toegang tot het Avondmaal.

De kerken wandelen in dezen naast het N. Testament. Het verplaatsen van den Doop naar den ingang van het leven, bracht een gaping tusschen de beide instellingen des Heeren, die overbrugd werd met een »belijdenis«.

Het hort en stoot echter nog altijd. Op de laatste vergadering van de Conf. predikantenvereeniging, hield Dr. P. Schumacher een referaat, waarvan de stellingen bekend gemaakt werden. In stelling I konstateert hij dat er ten opzichte van de toelating tot het Heilig Avondmaal, een »wantoestand« *in bijna alle prot.* kerken heerscht, als gevolg van een reeds zeer vroege afdwaling van de oorspronkelijk reformatorische lijn. In stelling II wordt gezegd, dat alle pogingen om tot een draaglijken toestand te geraken, tot mislukking gedoemd zijn geweest, o. a. omdat: »het goede recht van den kinderdoop niet ten volle werd erkend«. In stelling III wordt verklaard, dat het gebruik om de toelating van de gedoopte kinderen der gemeente tot het Avondmaal afhankelijk te stellen van de vervulling van zekere voorwaarden, n.l. het afleggen van geloofsbelijdenis en plechtige geloften, is door een beroep op de Heilige Schrift niet te wettigen.

Deze verklaring kunnen we natuurlijk van harte onderschrijven. Wie men doopt, moet men ook tot het Avondmaal toelaten. De Schrift stelt voor Doop en Avondmaal geen verschillende voorwaarden. Gelooft men dus kinderen te mogen doopen, dan moet men die ook zonder meer toelaten tot het Avondmaal. We meenen, dat de z.g.n. Apostolischen, hierin konsekwent zijn. Deze gemeente besprengt de zuigelingen, doch geeft ze ook het Avondmaal.

Men zou nu verwachten dat stelling IV niet anders kon luiden, dat òf de kinderdoop opgeheven moet worden òf de gedoopte kinderen het Avondmaal moet worden gegeven. Anders te handelen is immers, volgens stelling III »door een beroep op de Schrift niet te wettigen«.

Maar neen, de kerk moet worden gehandhaafd en daarom moeten haar fouten en dwaalleer bestendigd worden. Het verschil — zoo verklaart stelling IV — dat er (nu eenmaal in de praktijk der kerk) is tusschen Doop en Avondmaal, maakt het noodzakelijk »van de kinderen der gemeente een geloofsbelijdenis te eischen«.

Stelling V zegt dan dat die belijdenis niet is een »getuigenis van eigen geloofsbezit«. Neen, want waar zou de kerk dàn blijven. Het is het »belijden van het geloof der kerk«, dat zal wel beteekenen: voor waar

niet de fundamenten waren, waarop het werk rustte, werden ze eens gedurende een periode van meer dan twee jaren ingehouden en de stroom van giften hield daarbij niet op en werd niet minder omvangrijk.

In honderden gevallen werd op den juisten tijd een som gelds gestuurd, die precies noodig was om in een bepaalde behoefte te voorzien, terwijl de gevers onmogelijk kennis konden hebben van de feiten.

Vele keeren kwam er uitredding, geheel onafhankelijk van menschelijken bijstand. Eens moest er een nieuwe ketel voor de verwarming geïnstalleerd worden. Nauwelijks was men met de plaatsing begonnen of een Siberische koude viel in, die een groot gevaar werd voor de gezondheid en de levens van ruim vierhonderd kinderen, die in een huis verblijf hielden, dat geen ander verwarmingsmiddel had. Müller vertelde het geval aan den Vader der weezen en de wind draaide naar het Zuiden en veranderde in een zachte koelte, totdat de herstellingen voltooid waren.

Honderden malen is het voorgekomen tijdens zijn vijf en zestig jarigen loopbaan als verzorger der hulpbehoevende kleinen, dat er geen voedsel aanwezig was voor den volgenden maaltijd. God werd aangeroepen en steeds kon de tafel op tijd gedekt worden. Slechts twee keer gebeurde het, dat de maaltijd verschoven moest worden en dat voor dertig minuten!

Meer dan eens stond het werk uiterst critiek er voor. Kwamen er geen voldoende giften binnen, zoo zou het moeten ophouden. Maar wat noodig was, werd gezonden. Toen op zekeren dag een belangrijke som moest worden betaald en men een stuiver te kort kwam, nadat men al de gelden, waarover beschikt werd, had bijeengevoegd, vond men ter elfder ure een stuiver in een collecte-bus!

George Müller ondervond, dat zijn verhouding tot God steeds den omvang van de hulp bepaalde, die de menschen verleenden. Haperde er iets aan zijn gemeenschap met God, dan kwamen er moeilijkheden. Des te volkomener hij zich onafhankelijk gevoelde van menschen en afhankelijk van God, des te zekerder waren de uitreddingen van de zijde der menschen.

Sedert zijn overlijden in 1898 is zijn arbeid door zijn opvolgers en helpers voortgezet naar dezelfde beginselen en ofschoon zijn sprekende persoonlijkheid niet meer hier op aarde is, toch vindt het geloof dezelfde heerlijke bekroningen.

Müller achtte het zijn roeping om de wereld en de gemeenten te laten zien, dat men met God op groote schaal werken kan. Hij gaf verslagen niet alleen, omdat hij meende, dat de gevers recht hebben om te weten, wat er met het geschonkene gebeurd is, maar hij gebruikte ze nooit om zijn werk aan te bevelen. Evenmin achtte hij het noodig om steeds persoonlijk tegenwoordig te zijn, alsof hij de man was, want hij reisde gedurende achttien jaar in twee en veertig landen en sprak in deze periode over zijn arbeid als hij zeer dringend daartoe werd uitgenoodigd en gedurende al dezen tijd had het werk geregeld voortgang, precies alsof hij thuis was!

Een groot terrein voor proefnemingen ligt nog braak.

Laten degenen, die gelooven dat er geen God is en dat de successen van het wonderbaarlijke leven van George Müller op natuurlijke wijze verklaard kunnen worden ons practische bewijzen geven.

Laat er in een van onze groote steden een inrichting worden gebouwd gelijk aan die van Müller te Bristol.

Laat het publiek niet weten welke de moeilijkheden en behoeften van die inrichting zijn.

Laat die inrichting jaarverslagen publiceeren, waarin enkel aangekondigd wordt, wat er gebeurd is en waarin zorgvuldig vermeden is elke heenwijzing naar de behoefte aan geld en natura.

Laat er niet gebeden worden. Natuurlijk kan dat niet, want men gaat immers van de veronderstelling uit, dat er geen God is en dat alles hier op aarde langs geleidelijken weg tot stand komt. Bovendien is bidden niet wetenschappelijk!

Het getal dergenen, die weten Gods kinderen te zijn is zeker klein vergeleken bij dat van hen, voor wie God geen werkelijkheid is. Overdrijf ik wanneer ik veronderstel het tiende deel? Wat hebben degenen, die van God niets willen weten een groot gebied, waarop zij hun verwachtingen mogen vestigen!

Welnu, wanneer een ongeloovige met zulk een voordeelig gebied in staat blijkt te zijn vijf groote weeshuizen te bouwen en gedurende zestig achtereenvolgende jaren meer dan 2000 weezen dagelijks te voeden en te kleeden en te onderwijzen zonder den menschen om hulp te vragen, zullen wij onze overtuiging herzien, dat er een levende God is, die George Müller, aanvankelijk met slechts twaalf stuiver in de wereld, hielp om tienduizend arme ouderlooze kinderen groot te brengen en honderden zendelingen te steunen en millioenen bijbels en bijbelgedeelten te verspreiden en in den loop van zijn lang leven bijna twintig millioen gulden te besteden ten behoeve van het menschdom en om bij zijn dood nauwelijks achttienhonderd gulden in goederen en contanten na te laten.

Er is een God.

En Müller's leven is een krachtig bewijs.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LEESTAFEL.

Brieven aan Jonge Geloovigen, door Dr. E. Donges. Uitgave van J. N. Voorhoeve, Den Haag.

Een reeks onderwijzingen in briefvorm over het geestelijk leven. We bevelen ze aan. Er is veel behoefte aan goed geestelijk onderwijs, minder in de *leer* dan in het leven. Geloovigen moeten zichzelf leeren verstaan en daartoe onderzoeken wat de Schrift van *den geloovige* zegt. L.

* * *

Met God voor het recht, door J. Snoep Jr. Uitgave van G. F. Callenbach, Nijkerk.

Dit boek, groot 192 blz., is het derde deel van den 32sten Jaargang van de Christelijke Bibliotheek. Het is goed geschreven; spannend van begin tot einde. De jeugd kan er waardeering door leeren van de deugden van moed, vertrouwen en volharding. Van 't geheel vraagt men zich echter af of daardoor niet een oorlogsgeest gevoed wordt, die beter uitgebannen werd. L.

* * *

Op naar boven, door W. M. Roest. Besteladres de Boekhandel en Bureel «De Evangelieboodschapper», Delfzijl.

Een aardig boekje om bij zich te hebben en hier en daar, waar het pas geeft, bij zoekende zielen achter te laten. B.

* * *

Losse Karweitjes, door S. E. Howe. Uitgave van G. F. Callenbach te Nijkerk.

Dit boek is Deel IV van den 32en Jaargang der Chr. Bibliotheek. — Een gelukkige uitgave. Dit boek brengt ons in nauwer aanraking met zooveel volken en volksgroepen, die door den grooten oorlog onze belangstelling gewekt hebben. Het zal graag gelezen worden en

vooraf een stuk rauw vleesch van de menschen eischten. Zelfs als de offeraars er op aandrongen, dat eerst het vet zou worden aangestoken, deden zij dat niet, maar namen het gevraagde met geweld.

V. 18—21 sla men eerst over om dadelijk 22—25 te vertellen.

Dan, als een variatie er tusschen, vertelle men, hoe Samuël langzaam opgroeide, al een knaap begon te worden, die een beetje doen kon; hoe zijn moeder hem elk jaar een nieuwe rok naaide en dien meenam als zij kwam voor het offerfeest, v. 18—20 en 26.

In dien tijd kwam 'er ook een man Gods tot Eli. Vertel v. 27—36 zeer beknopt; doch v. 34 moet niet verzwegen worden.

Dan komt hfst. 3, het laatste deel van de les. Samuël was al een jongeling geworden en diende mee in het huis des Heeren. Het gebeurde in dien tijd maar zelden, dat God tot een van zijn knechten een woord sprak; daarom achtte men er des te meer op, wanneer er eens een woord van God gegeven werd. Dat is zoo ongeveer de zin van 3 : 1*b*; in de vertelling kan dit echter wel uitvallen, opdat de stof niet teveel worde.

Het wil mij voorkomen, dat ik verder over hfst. 3 niets behoef te schrijven, of het moest al een opmerking zijn over de laatste verzen. Ze zijn een mededeeling over Samuël, tegelijk een inleiding op 4 : 1*a*. Men kan met zulk een algemeene mededeeling de vertelling heel goed sluiten. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Is er een God?

Kunt u mij ook zeggen, hoe ik kan aantoonen, dat er een God is. Ik verkeer dagelijks met menschen, die van godsdienst niets willen weten en dan redeneeren wij wel eens over het Godsbestaan. N. N.

Het beste bewijs voor het bestaan van God is het leven van George Müller van Bristol, die een groot werk heeft gedaan ten behoeve van duizenden weezen en belangrijken steun heeft verleend aan in- en uitwendige zending. Hij stierf in 1878 op zeer hoogen leeftijd.

Gedurende meer dan zestig jaren arbeidde hij voor zijn kinderen en aan de verspreiding van het evangelie, waarmede dikwijls een jaarlijksche uitgaaf van over de drie honderd duizend gulden gemoeid was en nimmer heeft hij iemand om een cent gevraagd.

Hij had een groote staf van helpers en aan geen hunner stond hij toe om de nooden en behoeften van den arbeid op eenigerlei wijze bekend te maken.

Duizenden malen gebeurde het, dat om inlichtingen werd verzocht over wat er noodzakelijk wezen moest, doch zonder eenige uitzondering werden zij geweigerd al was de nood ook nijpend geworden, want Müller achtte het zijn roeping te bewijzen, dat het absoluut veilig is om op God alleen te bouwen.

Telken jare werden verslagen gepubliceerd en deze hebben ongetwijfeld velen gedrongen om hulp te verleenen, maar toch mogen ze niet worden aangemerkt als de middelen, waardoor den wonderbaarlijken voortgang van het werk kon plaats vinden. Ten einde aan te toonen, dat deze verslagen

---

dat Hij hier niet behoorde. Hoe zou deze eenvoudige man uit het volk in staat zijn, de geleerde uiteenzettingen van een der grootste lichten der wetenschap te volgen!

De spreker wiens lezing zeker wel meer dan een uur duurde, sloot met de woorden: »En nu, mijne heeren, wanneer gij al deze feiten nagaat, zult gij het met mij eens zijn, dat de wetenschap de fundamenten van het christendom voorgoed heeft geschokt. Wij hebben de eeuwige natuurwetten ontdekt, die niet opgeheven kunnen worden. Wonderen in den zin van het christendom bestaan niet. Ons wetenschappelijk geweten staat ons niet meer toe, daarin te gelooven. Wij gelooven aan de zekere resultaten van de exacte wetenschappen en wijzen alle mystieke en bovennatuurlijke elementen der christelijke religie af. De tijden van het bijgeloof zijn voorbij. Weten verheft ons. Kennis is macht! Leve de wetenschap! En wanneer wij dan ook onze schoone kindheidsdroomen moeten offeren, van een God, die de wereld schiep, en van een Vader, die voor ons zorgt en die ons liefheeft, dan willen wij toch nog liever, wanneer het niet anders gaat, met de tanden op elkaar door de wereld gaan. Wij willen waar zijn, al zou ons hart daardoor ook verbloeden. Leve de waarheid!«

Een donderend applaus beloonde den spreker. Enkele zwakke pogingen door compromissen de scherpte der tegenstellingen te verzachten, mislukten. De groote waarheid was aan de zijde van den radicalen redenaar.

Wel waren er verschillende aanwezigen, die door de vlotte frasen niet in het minst in hun overtuiging geschokt waren, maar zij gevoelden zich niet sterk genoeg, om tegen te spreken. En daarom zwegen zij stil.

Toen kwam Jezus naar voren en vraagde, of men Hem toestond, ook een woord over de zaak te zeggen.

De heeren zagen elkander verlegen aan. Het scheen, alsof zij het bijna als een beleediging gevoelden, dat een man uit het volk het waagde, in een vergadering, die bijna uitsluitend uit mannen der wetenschap bestond, over zulk een onderwerp te spreken.

Maar gedachtig aan de oude grondregel, dat men ook de tegenpartij het woord moet geven, veroorloofden zij Hem, Zijn meening te zeggen, hoewel het naar hun meening nauwelijks te verwachten was, dat Hij iets zou zeggen, dat nieuw licht op het onderwerp zou laten vallen of zelfs de zekere resultaten der wetenschap, zooals de spreker had aangetoond, kon doen wankelen.

Jezus zeide, dat Hij het in een punt geheel met hem eens was, namelijk in het zoeken naar de waarheid, want alleen de waarheid kan de menschen werkelijk vrijmaken. Ook stond Hij geheel aan hun zijde, wanneer zij de natuur onderzochten en haar wetten ontdekten, want al deze bemoeiïngen kon toch slechts daartoe leiden, dat de Schepper der natuur en haar Wetgever des te klaarder en duidelijker werd geopenbaard.

(Wordt vervolgd.)

Na deze inleiding vertelle men van Elkana's huisgezin. De aanwezigheid van *2* vrouwen, de kinderloosheid van Hanna en de bijzondere liefde van Elkana voor haar en van de slechte verhouding tusschen de beide vrouwen moeten nu dadelijk besproken worden. Voeg er ook meteen aan toe dat zelfs de jaarlijksche offerfeesten, waartoe Elkana met zijn heele huisgezin naar Silo ging, door de hatelijkheid van Peninna vergald werden. Dan vertelt gij, dat E. weer eens met zijn gezin te Silo was en wat er toen gebeurde. (Voor hen, die het nog niet weten, zij hier even opgemerkt, dat van de dankoffers het vet op het altaar verbrand werd, borst en rechterschouder van het offerdier waren voor de priesters en hun helpers om te eten en het overige vleesch kon gebruikt worden voor den offermaaltijd, die in vers 4 bedoeld is.) E. liet dus ook het vet verbranden en richtte van het voor hem beschikbare vleesch een maaltijd aan, enz. enz. . . . Het volgende is niet moeilijk te vertellen.

In v. 9 staat »*tempel* des Heeren«.

Toch was *de* tempel nog niet gebouwd. Het feit dat er in deze geschiedenis ook sprake is van »de deuren van het huis des Heeren« (3 : 15), wekt het vermoeden, dat het heiligdom te Silo het karakter van tent min of meer miste. Wellicht was de bouw, vooral het voorste gedeelte, solider dan in de woestijn; dat kon ook wel, daar de tabernakel nu niet meer telkens verplaatst behoefde te worden.

Voor v. 20*a* gebruikt wel ieder een passende, eenvoudige uitdrukking.

V. 24. Vermoedelijk was Samuël toen 3 jaar. Eli zal zeker de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen en de verzorging hebben opgedragen aan de een of andere vrome dienstmaagd van het huis des Heeren. Zie 2 : 22 en Exod. 38 : 8*b*. Die vrouwen schijnen ook diensten te hebben verricht. Exod. 38 : 8*b* heet in de Leidsche vertaling »van de spiegels der dienstdoende vrouwen, die dienst deden aan den ingang van de tent der samenkomst«.

Var = stier.

De lofzang van Hanna leze men niet heelemaal voor. Als men verteld heeft, dat Hanna haar hart uitstortte voor den Heer in een dankgebed, dan kan men er enkele van de mooiste zinnen uit citeeren. Vergelijk voor u zelf eens de lofzang van Maria in Luk. 1 : 46—55.

Met hfst. 2 : 12 begint een nieuw gedeelte, wat ook in de vertelling goed moet uitkomen. Men kan — als Elkana en zijn gezin weer naar huis zijn — terug komen op wat in de inleiding reeds gezegd is van Eli en vooral van zijn zoons. B.v. »Wij moeten nu eerst weer onze aandacht schenken aan Eli en vooral aan zijn beide zonen« ; enz. enz.

Bij v. 13—16 houde men rekening met wat ik reeds bij hfst. 1 : 4 opmerkte. De verzen 13, 14 laten zien, dat Hofni en Pinehas boven het hun toekomende deel nog wat namen van het vleesch dat voor den maaltijd gekookt werd. »Heden ganschelijk« in v. 16 versta men als »nu beslist dadelijk«. De verzen 15 en 16 laten zien, dat de priesters soms zoo brutaal waren, dat ze niet eerst het vet op het altaar wilden aansteken, maar

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde.

Uit het Duitsch van A. Rücker.

3

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. In de eerste plaats ging Hij naar de armen, maar de meesten waren zoo vervuld met de zorg en de strijd om het bestaan, dat zij nergens anders oog voor hadden. Bij de rijken wil men ook niets van Jezus weten. Hij bezoekt één der rijksten, die een fijn banket met bal na geeft, ten bate der armen, maar de man wil de waarheid niet hooren.

Een aangeboden gave wordt door Jezus geweigerd en zuchtende: „Hoe bezwaarlijk zullen de rijken in het Koninkrijk Gods ingaan!" gaat Hij heen).

De bediende zag Hem uit de kamer komen. Een blik in de oogen van den vreemdeling maakte hem wel duidelijk, dat zijn heer het hart voor Hem gesloten had, wat ook Zijn begeerte mocht zijn geweest. Hij meende, dat Hij om ondersteuning gevraagd had en nu met ledige handen moest heengaan.

Toen tastte hij in den zak en nam een geldstuk dat hij Hem overgaf met de woorden: »Ik heb niet veel, en met mijn geringe verdiensten moet ik mijn gezin onderhouden; maar neem deze gift van mij, hoe gering die ook wezen mag, want ik geef haar uit liefde.

De vreemdeling zag hem aan en zeide: »Niet een beker koud water zal onbeloond blijven, wanneer de Zoon des menschen komen zal«. Daarop ging Hij naar buiten.

Toen Hij heengegaan was, greep de bediende met beide handen naar zijn hart en zag Hem nog lang achterna. »Wie was dat? Welk een blik! O, het moet Jezus geweest zijn! Hij was het! Ja, ik weet het!«

De heer des huizes kwam uit zijn kamer.

»O, mijnheer, heeft u Hem gezien? Wist u wel, wie het is? Het was Jezus! Ik heb Hem herkend!«

»Wie? Wat? Onzin! Denk jij maar aan je werk, dan heb je geen tijd voor die grillen! En wanneer je dat niet doet, dan kun je wel gaan! Ik kan zulke sentimenteele menschen niet gebruiken!«

En de rijke man ging haastig terug naar zijn gasten. De bediende echter zeide: »En Hij was het toch! Ik heb den Heere gezien en Hij heeft met mij gesproken!«

Den volgenden dag ging Jezus weer uit. Hij kwam bij een groot gebouw met vele pilaren en prachtige poorten. Op een groot zwart bord zat een aanplakbiljet, waarop stond, dat een zekere beroemde geleerde in de aula een lezing zou houden over »Wetenschap en christendom«, in aansluiting daarop zou er een discussie zijn.

Hij ging naar binnen en vond achter in een hoek nog een plaatsje.

Enkelen zagen Hem verwonderd aan; zij meenden,

houden wat de kerk leert. Geen geloof maar orthodoxie wordt dus gevraagd.

Geen wonder, na dit alles, dat de laatste stelling (VI) zegt dat de poging om den weg tot oplossing van deze moeilijkheden aan te wijzen, »een waarlijk onbegonnen werk is«. Maar waarom praat men er dan over?

Onbegonnen is het echter niet, indien men slechts terug wilde keeren tot de praktijk van het N. Testament.

L.

ZENDING.

Daarom weest ook gij bereid.

Als men zoo ver van het Vaderland verwijderd is, leeft men onwillekeurig vaak in het verleden. Als de brieven en couranten komen is het nieuws altijd 5 of meer weken oud en dus verplaatst men zich in het verleden bij het lezen van het »laatste« nieuws. Ons weekblad »De Christen« komt tamelijk geregeld, maar een enkele keer blijven er wel eens een paar hier of daar onderweg vertoeven. Toen de brieven, die in het laatst van Mei verzonden werden mij verleden week bereikten, kwamen ook De Christens van begin April evenals die van het laatst van Mei. Zoodoende komt het, dat ik op de 2e Zondag in Juli bij het Paaschfeest word bepaald.

Toen ik vanmorgen ontwaakte regende het, maar omdat het tijd was voor onze meisjes om op te staan, ging ik hun deuren ontsluiten. Daarna begaf ik me weer naar mijn kamer. Alles was rustig en geen geluid werd vernomen boven dat van den regen. Dan plotseling weerlicht gevolgd door donder. Een poosje later hetzelfde, alleen scheen het heel dicht bij te zijn en ik dacht: waar zou dat zijn? Ook ging de gedachte door me: als het nu hier in huis eens geweest was, en de Heer mij eens zoo plotseling had opgeroepen. Gelukkig dat we weten, dat ons leven in Gods hand is en dat we mogen zeggen: »Hetzij dat we leven, hetzij dat we sterven, we zijn des Heeren«.

Doch hoewel zoovele gevaren ons voorbijgaan, had de Heer deze keer een der onzen opgeroepen. Niet meer dan 200 Meter van ons huis staat het huis waar de leerling-verplegers en -onderwijzers wonen. Een van de verplegers, Yalioli, had dezen nacht dienst gehad en kwam 's morgens vroeg terug van het ziekenhuis. Hij begaf zich naar zijn kamer die hij met een of meer anderen deelde. En terwijl hij daar in zijn kamer is, komt plotseling de weerlicht in het huis en gaat verder over het station langs de draden van het electrische licht. Een balk in zijn kamer was versplinterd, maar anders scheen er niets gebeurd te zijn. Maar toen ze naar Yalioli keken, bleek dat er met hem iets gebeurd was. Vlug gingen ze Dr. halen, maar hij moest den dood constateeren en kon niets meer doen.

Zoo juist zijn de jongens hier voorbij gegaan met de noodige werktuigen om zijn graf te graven. Het weenen en klagen heeft nu een poosje opgehouden of is tenminste niet meer zoo luid. En terwijl dit alles gebeurt en ik hier zoo alleen zit, lees ik een poosje in De Christen, die ik een week geleden ontving. Het is het Paaschnummer, en zoo lees ik:

't Allerdonkerst uur des lijdens
Zal in blijdschap overgaan,
Want de Heer is opgestaan!

Zoo mogen we in Juli, terwijl plotseling iemand wordt opgeroepen, bepaald worden bij den Levensvorst. De dood bepaalt ons bij het leven. Het is altijd Paaschfeest voor ons. De Heer is opgestaan. Dat wist Yalioli ook en nu weten we dat hij is opgeroepen om met Hem te zijn, die de dood heeft overwonnen.

Yalioli kwam van een dorp, waar reeds vele jaren het Evangelie door een inlander is verkondigd geworden. In dat dorp leerde hij Jezus kennen als zijn Verlosser en Zaligmaker en werd hij gedoopt. Later kwam hij te Yakusu. Hier werkte hij in den tuin van één der zendelingen, terwijl hij tevens alle dagen naar school ging. Later leerde hij rieten stoelen, tafels enz. maken. Hij was trouw in al zijn werk en gaf door woord en daad getuigenis van zijn Zaligmaker. Een paar jaar geleden wenschte hij voor verpleger te leeren en hij heeft tot het laatste oogenblik zijn werk in het ziekenhuis met trouw en toewijding verricht. En voor de toekomst was er goede verwachting voor hem. Maar nu is hij niet meer met ons en hij zal nooit zelfstandig als een verpleger worden uitgezonden. Hoewel dezulken slechts noode gemist worden is het toch een troost te weten, dat hij wist in Wien hij geloofde. En al werd hij dan ook geboren in de donkerheid van het heidendom, en al werd zijn levensdraad ook vroeg afgesneden, hij is nu in het eeuwige licht.

Al weer 2 weken zijn voorbij gegaan sinds ik bovenstaande schreef. Yalioli's stoffelijk overschot werd aan den schoot der aarde toevertrouwd. Velen gaven een goede getuigenis van hem en wij mogen zeggen: »Tot weerziens«.

Yakusu. G. R.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

De jonge Samuël.

I Sam. 1—3.

Les voor Zondag 20 Oct. 1929.

Ook met deze les zijn we nog in het tijdperk van de Richters, maar toch zijn we reeds in het laatst van dat tijdperk. De voorlaatste richter heette Eli. Van hem hebben wij iets te vertellen. Hij was H.priester en Richter, maar toch was hij geen man van beteekenis. Daarom is er ook maar weinig van hem te vertellen. Zijn beide zonen, Hofni en Pinehas, waren priesters; doch zij waren slechte priesters, goddelooze mannen waren zij. Zij woonden te Silo, waar in dien tijd de Ark was.

Terwijl wij nu de namen Eli, Hofni en Pinehas onthouden, gaan wij met onze gedachten naar een dorpje, dat niet ver van Silo lag. Daar woonde Elkana. Hij was ook uit de stam van Levi, maar stamde niet van Aäron af en behoorde dus ook niet tot de priesters. Zijn zoon *Samuël* was de laatste in de rij der richteren en van hem hebben we h e e l w a t te vertellen.

kan ieder leeren hoeveel zegen een leven verspreiden kan, dat begeert God in den naaste te dienen. Dat een christin als Mevrouw Howe zich er tijdens de Kerensky-revolutie toe leende de Russen aan te sporen tot voortzetting van den oorlog, is wel een sprekend bewijs van den oordeel-verduisterenden invloed van den oorlogsgeest.

L.

AAN 'T EIND VAN DE REIS*).

'k Heb lang geleefd en veel gesloofd,
'k Ben oud en grijs en af.
Nu doe ik met een buigend hoofd,
De laatste treên naar 't graf.

Maar neergebogen zij mijn kruin,
Mijn hart toch is het niet;
Dat zingt nog, als in vroeger tijd,
Het oude pelgrimslied!

Ik reken op geen enklen dag;
Wat zou ik, oude man?
'k Weet toch, dat elk oogenblik
Mijn uurtje komen kan!

Maar toch geen nood, ik reken vast
Op Gods beloftenis:
'k Weet, dat Hij ook tot in den dood
De ja en amen is.

Mijn oog verflauwt, 'k zie nauwernood
Wat voor mijn voeten ligt,
En als ik in den Bijbel lees,
Dra schemert mijn gezicht.

Maar 't oog van mijn geloof ziet klaar,
Voorbij het verste strand,
Het zaalge Paradijs der rust:
Het lieve Vaderland!

Geen verre tochten doe ik meer —
Het reizen is gedaan,
En zonder steunsel van mijn staf,
Kan ik volstrekt niet gaan.

Maar toch gemakkelijk zal ik doen
De laatste reis, die wacht;
'k Word bij mijn afscheid, eer ik 't weet
Door Jezus thuis gebracht!

*) Dit gedichtje werd den 6den Juni l.l. voorgelezen op een familiefeestje (50-jarige echtvereeniging) van mijn broer, Abraham van Beek, die lichamelijk reeds sukkelende was. Merkwaardig is het geworden, dat de jubilaris reeds den 27sten Juli j.l. zeer zacht, als het ware onmerkbaar ontsliep, in dezelfde toestand en gezindheid, als in dit gedichtje omschreven is. „Zalig de dooden, die in den Heere sterven".

N. v. B.

Aan de vrienden van den „Kindervriend".

Komt bij mij zitten en luistert, goê liên . . .

Onlangs was ons blaadje jarig. Het was drie jaar geworden. Een heele leeftijd al voor ons jongste papieren kind, vinden jullie niet? 't Heeft heel wat liefderijke verzorging geëischt en ook genoten, in de eerste plaats van onzen redakteur. Doch ook zijn oudere broers „De Christen" en „De Zaaier" hebben hem graag willen helpen. Maar „De Kindervriend" is nu al drie jaar, en ons aller Moeder „de Unie" vond het tijd worden, dat hij nu maar eens moest leeren alleen te loopen. 't Is toch eigenlijk ook zoo! En „De Kindervriend" moet het nu maar eens gaan bewijzen ook!

Maar wat beteekent dat verhaaltje? Wel, ik wou maar even zeggen, dat de verantwoordelijkheid nu geheel op onze schouders rust, d. w. z. het lot van De Kindervriend is nu uw en mijn zaak geworden! Voelen jullie dat? De Kindervriend heeft levensbehoeften, en die worden nu niet meer gedeeltelijk uit de groote portemonnaie der Unie bekostigd. Doch de rekeningen komen gestadig aan binnendruppelen. Die moeten WIJ abonné's of voorzitters, secretarissen en penningmeesters der verschillende Zondagsscholen vereffenen. Dat kunnen we ook, wanneer we maar trouw onze *financieele verplichtingen* nakomen. Bedenkt hierbij, dat de administratie er nog niet in geslaagd is, een „appeltje voor de dorst" achteraf te houden, m. a. w. wij bezitten geen reservefondsen! Elke stuiver, elke cent, die jullie te lang in den zak houden, brengt ons in moeilijkheden. *Talmt daarom niet met het storten van gelden.* Betaalt dan liever, zooals bij andere bladen, die bij jullie thuis komen, vooruit. 't Gaat toch werkelijk niet aan om de administratie, of erger nog, de leveranciers op een houtje te laten bijten.

En dan tot verdere stabiliseering van „De Kindervriend" wilde ik jullie aan hart en geweten leggen, neen, binden: *vermindert niet te snel het aantal blaadjes.* Wanneer jullie eens wat te veel hebben, weest blij, dat jullie dan weer nieuwe abonné's kunt werven. Gaat er de straat mee op, zoodra drie of vier te veel zijn: elke nieuwe lezer wordt allicht een nieuwe Zondagsschoolleerling.

Nu de derde jaargang weer voltooid is, stellen we tegen *billijken prijs een bandje* verkrijgbaar. Gaarne zagen we nog meerdere bestellingen tegemoet. Maken jullie de leerlingen daarop attent? Elke jaargang vormt een alleraardigst boekje van ruim 200 bladzijden. Ieder kind zal dat graag willen hebben, en iedere ouder gunt het hem van ganscher harte. Zou het overigens niet een aardige belooning zijn voor kinderen, die altijd een bijzondere vlijt aan den dag gelegd hebben? 't Is maar een gedachte . . .

Laat het nu bestellingen en girostortingen bij mij regenen! En denken jullie er aan, WIJ zijn het nu, die alles moeten betalen — wij alléén. En per slot wil elk Kindervriendje een getuigenis zijn van den *grooten Kindervriend* . . . .

Zoo, 't was maar even zoo'n onder-onsje . . .

Haulerwijk. C. BRANDT,
Adm. „Kindervriend". Girono. 139378.

Uit een schoolopstel.

Ik zou graag hetzelfde landschap geschilderd bezitten zooals het lijkt in zonneschijn, in maanlicht, in een onweersbui, als de bliksem neerslaat, in den storm en dan liefst ook nog op verschillende tijden van den dag en in de verschillende jaargetijden. Ik zou al die platen naast elkaar willen ophangen om ze aandachtig te bekijken.

— Een goede gedachte, nietwaar? Zou God niet op zulk een wijze de ziel van een hoopvol menschenkind onder de inwerking van alle denkbare invloeden willen gadeslaan, hoe die zich houdt? Wat wil Hij anders, dan onze zielewaarde van alle tijden beproeven, om te ervaren, welke graad van zaligheid wij waard zijn?

H. KELLER.

INGEZONDEN.

DANKBETUIGING.

Aan allen, die ons bij gelegenheid van ons afscheid van de Gemeente Deventer op 25 Aug. j.l. hetzij persoonlijk of schriftelijk, of anderszins hunne deelneming en belangstelling betoonden, betuigen wij door dezen *onzen oprechten dank.*

In het gemeentenieuws desbetreffende, werd de gemeente N.-Pekela niet vermeld onder de gemeenten door mij gediend, waarom ik van deze gelegenheid gebruik maak om mede te deelen, dat wij aldaar ook zeven jaren hebben gearbeid.

En nu denken wij, zoo God wil en wij leven, weldra naar Utrecht te verhuizen, waar ons adres zal zijn, en als ge dit leest reeds is: *Berkelstr. 32.*

Deventer, Sept. '29. K. KUIPERS.

AAN DE BAPTISTEN GEMEENTEN!

Het verzoek in De Christen om de voorbede op de bidstonden der gemeenten voor br. Hellingwerf uit Rotterdam, zal zeker door velen ter harte worden genomen.

Met het oog daarop is het, dat ik gaarne de volgende vragen onder de aandacht der gemeenten wil brengen; en ook gaarne een antwoord zou ontvangen, dat leiden kan tot verheerlijking des Heeren en tot zegen der Gemeenten.

Vraag 1: Heeft Jak. 5 : 14, 15 ook waarde voor onzen tijd?

Vraag 2: Wordt Jak. 5 : 14, 15 in één Bapt. gem. in toepassing gebracht? Zoo ja, waar?

Vraag 3: Daar het misschien sporadisch is, dat Jak. 5 : 14, 15 in toepassing gebracht wordt wat zou de oorzaak daarvan zijn; en *moet dat zoo blijven?*

Voorloopig wil ik het hierbij laten en wachten op een gunstig antwoord; daar ik vast geloof, dat aan de toepassing van Jak. 5 : 14, 15 een groote zegen des Heeren voor de gem. verbonden is.

Uw br. in Chr. Jezus,

Sp. C. B.

Heden overleed in vollen vrede, na een hevig lijden van vier weken, mijn geliefde Zoon, de heer

J. van Zanten,

in den ouderdom van ruim 43 jaren.

Uit aller naam:

Wed. M. v. ZANTEN—TILLEMA.

Groningen, 9 Sept. 1929.

Heden werd door den Heer bevorderd tot heerlijkheid onze Zuster

Jantje Ottens,

in leven Echtgenoote van JAN TRIP.

Zij ging heen in vrede en wij zullen haar straks wederzien.

De overledene bereikte den leeftijd van 66 jaren.

De Heere ondersteune onzen broeder en zijn kinderen in deze beproeving.

Hebr. 4 : 9.

Namens de Gemeente 2e Exloërmond,

P. DE RAAF, SECR.

Een belastingbeambte en een Predikant.

Een dorpspredikant kreeg bezoek van een belastingbeambte, die naar het vermogen van den Predikant kwam informeeren. — „O, ik ben een rijk man", zei de Pastor. De ambtenaar keek hem aan en vroeg: „Nu, wat bezit ge dan zooal?" 't Antwoord luidde: „Een Heiland, die voor mij en de mijnen een eeuwige zaligheid verworven heeft en ons een plaats bereidt in het hemelsch Jeruzalem!"

„Wat nog meer?" „Een brave, godvruchtige vrouw!" — „Wat nog meer?" — „Kinderen als olijfplanten!" — „Wat nog meer?" „Een verheugd hart, zoodat ik verblijd door 't leven gaan kan!" — „Wat nog meer?" „Dat is alles!" De beambte sloot zijn boek en zeide: „Gij zijt inderdaad een rijk man, maar belasting behoeft u van al uw vermogen niet te betalen!"

No. 2098 VRIJDAG 27 September 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Organ der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Aan het volk Gods.

Volk, ontwaakt! Volk ontwaakt!
Schudt den slaap u van de leden,
Ziet, de duisternis verdwijnt,
't Licht is aan de kim getreden
't Duurt niet lang, de zon verschijnt,
En de volle dag genaakt:
Volk, ontwaakt! Volk, ontwaakt!

Groet het licht! Groet het licht!
Ziet, reeds straalt de morgensterre,
't Volle zonnelicht schijnt dra,
Glanst en schittert heinde en verre,
't Zonnelicht van Gods gena,
't Licht van 's Heilands aangezicht;
Groet dat licht! Groet dat licht!

Nimmermeer, nimmermeer
Zal dat licht voor u verflauwen,
Neen, uw lichtglans dooft niet weer;
Uwen Heiland zult ge aanschouwen,
Hem begroet gij als uw Heer,
Rust in Zijne liefde teer
Immermeer, immermeer.

(Overgenomen.)

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Het gewicht en gericht onzer woorden!

» . . . *Want uit uwe woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uwe woorden zult gij veroordeeld worden«.*

Matth. 12 : 33—37.

De Heer Jezus wijst op het zinnebeeld van den herfsttijd met de woorden: »Want uit de vrucht wordt de boom gekend«. De boom . . . dat zijn wij, dat is ons volk, dat is onze gemeente, dat is een ieder van ons persoonlijk.

Maar de vrucht, waardoor de waarde van den boom gekend wordt, wat is die?

Wij zijn gewoon om te zeggen: onze daden! Maar het is wel merkwaardig dat wij door den Heer in bovenstaande verzen op iets anders gewezen worden. De Heer ziet hier de vrucht in de mensch zijn . . . woorden!

»Aan hunne vruchten zult gij hen kennen!« zegt de Heer van de valsche profeten, maar laat er dan onmiddellijk op volgen: »Niet een iegelijk, die tot Mij *zegt*: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar *doet* den wil Mijns Vaders, die in de hemelen is«.

Daar komt het dus op het doen aan.

Maar in bovengenoemde tekstwoorden wijst de Heer op de belangrijkheid van het woord. Met opgeheven vinger wijst Hij op den dag van het oordeel, waarvan de geheele Schrift toch leert, dat een ieder zal gegeven worden naar de werken, naardat men gehandeld zal hebben in dit leven, hetzij goed, hetzij kwaad. Maar wat lezen wij hier? »Uit uwe woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uwe woorden zult gij veroordeeld worden«. Dit woord is iets bijzonders, vooral als wij bedenken, wie het gezegd heeft en dat het ingeluid werd door het plechtige: » Maar Ik zeg u!« O, dat wij overweldigd mochten worden door dit woord en over ons zelf mochten verschrikken. In elk geval wordt dit woord veel te weinig bedacht.

—o—

Denken wij wel altijd voldoende na over het gewicht onzer woorden?

Wij spreken immers niet alleen van een beslissende daad, maar toch ook van een beslissend woord?

En is ook eigenlijk niet het woord, dat wij spreken, zegenend of vloekend, troostend of krenkend, een daad? Wat een redenaar in 't openbaar zegt, een predikant op den kansel verkondigt, een schrijver neerlegt in zijn boek, een journalist in zijn blad, of wat gij tot uwe kinderen spreekt; zijn dat werkelijk slechts woorden en klanken zonder beteekenis? Of zijn het niet vaak daden, verantwoordelijke daden van gewicht?

—o—

Kent gij een meer werkzame daad, dan toen de Almachtige sprak: »Daar zij licht?« De hemelen zijn

door het Woord des Heeren gemaakt en al Zijn heir door den Geest Zijns monds«.

En wederom: toen de Heer Jezus Christus onder de menschen Zijn groote daden verrichtte . . . wat zegt Johannes daarvan? »Het Woord is vleesch geworden!« Petrus roept: »Gij hebt de woorden des eeuwigen levens!« En de Verlosser zelf bad in het hoogepriestelijk gebed: »Vader, de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hen gegeven. Heilig hen in Uwe waarheid, Uw Woord is de waarheid!« En is niet ieder woord van den Heer Jezus Christus een tot in deze ure voortwerkende, menschenharten overwinnende, zielenreddende daad?

—o—

En wanneer voor onze handelwijze een vaste regel gegeven is in de 10 geboden, staat dan ook niet op elk der beide tafelen een bijzonder gebod, dat voor de tong geldt? Het 2e gebod waarschuwt voor de zonden der tong tegen God; het 8ste gebod waarschuwt tegen de zonden der tong tegenover den naaste. Maar waar staat geschreven, dat God het met het 2e of 8ste gebod lichter opneemt dan bijv. met het 5e »Gij zult niet dooden«, of het 7e »Gij zult niet stelen?« Ja, staat het 2e niet vóór het 5e en 7e? En is er niet uitdrukkelijk aan toegevoegd, dat God degene, die met de tong zondigt, niet ongestraft zal laten? Het is al precies als ook de Heer Jezus in het N. Testament zegt: »Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de menschen zullen gesproken hebben, zij van hetzelve zullen rekenschap geven in den dag des oordeels. Want uit uwe woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uwe woorden zult gij veroordeeld worden«.

Ja, op Gods weegschaal wegen de woorden eens menschen niet lichter dan Zijn daden, ja soms nog zwaarder . . . waarom? Omdat juist onze woorden onberekenbaar zijn in de gevolgen, meer dan iets anders dikwijls. O, dat vooral ook onze twistende broeders en zusters in verschillende gemeenten en kringen dat goed mochten beseffen!

—o—

Het gaat niet enkel om onze handelwijze alleen, maar vooral ook om de uitwerking van onze handelwijze op anderen. Geen sterker middel echter om op anderen in te werken, om invloed uit te oefenen, dan het woord. Niet alleen het woord, dat met een bewuste bedoeling wordt uitgesproken, maar ook dat, hetwelk zonder bepaalde bedoeling uitgesproken wordt. Eens zullen wij de gevolgen zien, in dien dag, als voor onze verschrikte oogen alles zal worden geopenbaard. In dezen zin spreekt de Heer van het rekenschap geven over ieder ijdel woord, elk woord, dat schade berokkend heeft. Daarom spreekt Jacobus van de tong: »Alzoo is de tong een klein lid, en roemt nochtans groote dingen. Ziet, een klein vuur, hoe grooten hoop houts het aansteekt. De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid!« Ja, maar het kan ook een andere wereld zijn, een engel op aarde, wanneer de dwalende door het woord tot God geleid wordt, de lijdende broeder vertroost, gezegend wordt. Wat kan een woord van heilige liefde niet uitwerken bij anderen, tot een zegen in der eeuwigheid.

O, wie onder ons heeft niet bij ervaring, wat de uitwerking was van een of ander onvergetelijk woord op den levensweg gesproken?

Maar ook omgekeerd: welk een helledienst kan de tong doen, wanneer die in dienst is van Satan op aarde, als een duivelsch werktuig van hem.

Wie telt de huizen, waar alleen door de zonden der tong de vrede verjaagd, het geluk verwoest, de menschenharten gebroken werden?

Wat wordt er verwoest in de maatschappij door het gesproken en geschreven en verleidend woord!

Gemeen noemt gij den dief, die de zuur verdiende goederen en gelden steelt; maar wat is dat tegenover degene die uw goede naam steelt?

Vervloekt noemt gij de hand, die uit haat en wraak bij nacht uw huis in brand steekt; maar wat is het vergeleken bij het ophitsende en tot brand en moord aanzettende woord?

O, dat zal eenmaal een vreeselijk oogenblik zijn, wanneer werkelijkheid wordt, wat de Heer in ons tekstwoord spreekt en profeteert, wanneer rekenschap geëischt zal worden niet alleen van de woorden van een valschen eed, het woord van een verbroken belofte, van vloek en lastering, maar ook van ieder ijdel en onbedachtzaam woord dat uit onzen mond kwam. O dan zullen wij, maar te laat, beseffen het gewicht onzer woorden.

—c—

Uit onze woorden gerechtvaardigd of veroordeeld! Lijkt u dat niet hard toe, of misschien zelfs onrechtvaardig?

Gij kent die geschiedenis van die beide menschen, die naar den tempel gingen om te bidden.

Er wordt ons niets verteld van hun leven en wandel, alleen *spreken* hooren wij hen, de een: »Ik dank U, o God, dat ik niet ben gelijk de andere menschen, roovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar . . .« en de andere: »O God, wees mij, zondaar, genadig!«

Het zijn slechts woorden, die wij beluisteren, maar is 't niet genoeg, om ons oordeel over beiden te vormen en zal het anders kunnen luiden dan het woord des Heeren: »Ik zeg u, deze ging af gerechtvaardigd naar zijn huis, meer dan die!?«

—o—

Waarom geoordeeld of gerechtvaardigd uit onze woorden?

De Heer noemt zelf de oorzaak.

»De goede mensch brengt goede dingen voort uit den goeden schat des harten, en de booze mensch brengt booze dingen voort uit den boozen schat«. Het komt op het hart, op de gezindheid des harten aan. Maar het woord is als de echo en de spiegel des harten. De hand is vaak gebonden, maar de mond is vrij en een eerste verrader des harten.

Zeker, wel zijn daar de huichelaars, die probeeren achter goede woorden des monds het booze hart te verbergen. Maar worden dezulken juist niet om hun leugenmond veroordeeld en openbaar door de gehuichelde woorden?

—o—

Heer, wat zal ik doen, opdat ik niet zondige met mijn tong? Zal ik de belofte doen, in 't geheel niet meer te spreken? Te zwijgen, evenals die zwijgende monniken, die, als zij den mond openden, slechts dat eene woord spraken: »memento morie?«

Er is een zwijgen, dat even liefdeloos is als veel spreken. Beter is 't, de raad van Jacobus op te volgen: »Daarom, broeders, een iegelijk mensch zij snel om te hooren, maar langzaam te spreken« en Salomo's raad: »Zijt niet snel met uw mond en laat uwe woorden weinig zijn«.

»Uit de overvloed des harten spreekt de mond!« zegt Jezus. Wanneer het hart vernieuwd is, geldt voor ons: »Dient elkander een iegelijk met de gave, die hij ontvangen heeft; en zoo iemand spreekt, dat hij spreke als de woorden Gods!«

Bij het dienen van den naaste moet dus de liefde ons hart regeeren, en wij moeten den Heer vragen, wat wij spreken zullen.

Daarvoor hebben wij genade noodig.

Die genade zij ons aller deel.

N. P. G. B.

ZENDING.

Nog gedurig vernemen we van de ellende, die door de christenen in Rusland ervaren wordt en ook door allen, die nog aan God en zijn dienst vasthouden. De regeering, bijzonder de communistische partijen, hebben het er eenmaal op gezet alle godsdienst, die zij als een volkskanker voorstellen, uit hun land te verbannen. Allen, die daarin niet gehoorzamen willen, worden ten doode vervolgd en gemarteld. Kerken en lokalen worden op vele plaatsen door de overheid gesloten of tot andere doeleinden bestemd.

Die hatelijkheid geldt nu niet alleen voor den godsdienst maar vooral voor het kerkelijk gedoe, waardoor reeds zeer veel kwaad tegen de regeering des lands gesticht is. Zooals bekend is, is het de Grieksch-Catholieke kerk, welke in Rusland de heerschende is. Een broeder, die zelf in R. gearbeid of geëvangeliseerd heeft, en daar ook in de gevangenis opgesloten en met den kogel bedreigd is, deelde ons voor eenigen tijd mede, dat genoemde kerk door haar diep bedorven gedrag, zelf de meeste aanleiding gegeven heeft tot de verbittering tegen alle godsdienst. Denk daarbij de onbeschrijfelijke onkunde, waarin de kerk het volk laat verdwalen. Ten tijde der Czaren werd de kerk krachtig in haar optreden en domme wijze vandoen gesteund. Het gaat nu geheel anders, en nu lijden de Stundisten en Baptisten en Methodisten ook mede.

Nu is het wel merkwaardig en geeft nog goede verwachting voor de toekomst, dat in weerwil van den godsdiensthaat, er in vele deelen van dat reusachtig, uitgestrekte land, vooral door den moedigen arbeid der Baptistischgezinde christenen vele honderden zielen tot geloof in den Heere Jezus en tot Zijne Gemeente gebracht worden. Volgens een Russisch blad »Sevodnia« (Heden) had op 20 Juli l.l. nabij de vestingmuren van Moscou een »masa-doop« plaats. Deze geschiedde door de Baptisten. Er werden daar niet minder dan 450 geloovig geworden Moscouwer werklieden gedoopt. Deze gebeurtenis verwekte natuurlijk groote opwinding in de communistische organisaties. In de grootere industrie-centra werden de aanhangers bijeengetrommeld om een protestmeeting te »organiseeren« tegen de »onbeschaamde« opdrijving van het religieuze volk.

Van verdere oproerige gevolgen vernamen we nog niets. Ook op andere plaatsen, vooral op dorpen, betoont het eenvoudig Evangelie nog zijn goddelijke kracht tot zaligheid van velen.

Het wordt nog steeds bewaarheid, wat Paulus aan Timotheus schreef (2 Tim. 2 : 5 en 9): »Maar het Woord Gods is niet gebonden!« Ofschoon de meeste onzer gemeenten daar van hunne Predikanten en leiders door de vervolging beroofd zijn, laten zij zich toch niet terughouden of verschrikken, maar blijven ijveren, met de hun ten dienste staande middelen om voor de zaak des Heeren te arbeiden, en de vrucht er van blijft niet uit.

Wij, die aldus uit de verte de heerlijke daden Gods aanschouwen, mogen niet ophouden God er hartelijk voor te danken en met volharding voor en met onze verdrukte broeders en zusters te bidden.

Halleluja, weldra zullen we met hen het lied ter eere van God en het Lam aanheffen!

* * *

Uit Sumatra. *'t Heidendom onder de Bataks.* In de omgeving van Porsoburan gaf een heidensche hoofdman, bijna cynisch voor Dr. J. Warneck een schildering, hoe hij voor ongeveer 20 jaar nog een gevreesde kannibaal (menscheneter) was. Hij schilderde zulk een menscheneterij in zijn geheele griezelige barbaarschheid. Toen hem gevraagd werd of hij geen afschuw gevoelde, en of hij nooit diep medelijden gehad had, wanneer hij zijn slachtoffer zoo stuksgewijze verslond, was zijn antwoord ontkennend. Hij twijfelde er niet aan, dat wanneer de Hollandsche Regeering het land verliet, in de heidensche gedeelten des lands het kannibalisme weer zou opbloeien. — Een sterk bewijs, dat ook onder de Bataks, trots de reeds 250.000 tot het christendom gebrachten, het zendingswerk nog lang niet ten einde gebracht is. N. v. B

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Oordeel.

I Sam. 4—6.

Les voor Zondag 27 Oct. 1929.

Ter inleiding herinnere men aan de aankondiging van het oordeel over Eli's huis, eerst door „een man Gods", zie hfst. 2 : 27—36, en daarna door Samuël, zie hfst 4; vooral 2 : 34 niet vergeten.

Dan begint de nieuwe geschiedenis: Na verloop van tijd — we weten niet precies wanneer, maar in elk geval was Samuël reeds een man geworden en overal in Israël bekend als profeet, zie v. 1 — was er weer oorlog met de Filistijnen, Het leger der Israëlieten lag tusschen de dorpen Mizpa en Sen 1); en de Filistijnen lagen bij Afek. Beide legers maakten zich gereed voor een grooten veldslag. En op zekeren dag kwam het zoo ver. Zij hadden hun kampen verlaten en waren in slagorde tegen elkander opgerukt. Spoedig vlogen pijlen en slingersteenen elkaar in de lucht voorbij en het duurde niet lang of er waren gewonden en ook dooden. 't Meest aan den kant van Israël. De F. bleken de sterksten. Telkens drongen ze weer wat vooruit; . . . en eindelijk begon de stormaanval. Met het bloote zwaard vlogen de F. op de Israëlieten in. De verdediging was moeilijk. O, wat een dooden, wat een dooden! De Israëlieten moesten het wel opgeven en overhaast vluchten. Toen ze weer in hun kamp waren en de

soldaten telden, bleek het, dat er wel 4000 mannen van Israël gesneuveld waren.

Ieder kan wel begrijpen, hoe bedroefd de Israëlieten waren. „O, o, — zeiden ze — wat is dat vreeselijk. Waarom zou de Heere ons toch zoo verlaten hebben? Want als de Heer ons toch hielp, dan zou het beter zijn gegaan".

Zouden ze niet geweten hebben, wat God aan Eli had laten verkondigen? Misschien wel niet. Ze hadden 't echter wel goed begrepen, dat de Heer hen niet geholpen had. Maar wat ze toen deden was zeker heel verkeerd. Het schijnt dat ze God wilden dwingen om hen te helpen. Vertel v. 3b en 4. Zoo kan men toch met God niet doen. 't Was beter geweest, dat ze onderzocht hadden, waarom God hen had verlaten, om dan zich daarvan te bekeeren. Nu wij zullen zien hoe het verder ging.

Eenige priesters droegen de ark. Hofni en Pinehas waren er ook bij; misschien waren zij de hoofdpriesters. Toen die priesters met de ark bij de soldaten in het kamp kwamen, was er algemeene blijdschap. Ze dachten: „Nu zal het wel goed gaan. Nu zullen wij de volgende slag wel winnen, wacht maar eens. God zal de ark des verbonds niet in den steek laten, want dat zou haast hetzelfde zijn, alsof Hij zich zelf in den steek liet". En ze waren zoo blij; opgewonden van blijdschap waren ze. Vertel v. 5.

De F. wisten eerst niet, wat ze er aan hadden, 6a. . . . . En toen zij 't wisten, werden zij bevreesd, 7 en 8 . . . . Maar ze waren echte vechters en ze spraken elkander moed in, 9. . . . . Zoo bereiden ze zich voor op 't uiterste. En toen spoedig daarna de strijd weer losbrandde streden ze met doodsverachting. Ze keken nergens naar. Ze vlogen op de Israëlieten in en versloegen ze. De nederlaag der Isr. was nog veel grooter dan de eerste keer. Ze verloren wel 30 000 man

Maar wat ben ik ditmaal breedvoerig in mijn toelichtingen vindt gij ook niet, waarde brs. en zrs. Ik bemerkte onlangs, weer eens opnieuw hoe vooral jonge onderw. moeite hebben om zich van de geschiedenis een beeld te vormen en aanschouwelijk te vertellen. Daarom besloot ik, een deel van de les maar eens wat breed te beschrijven. Zoo wil ik het niet steeds doen. Ieder moet daar zichzelf in oefenen. Dus houd ik er dadelijk weer mee op ook, want het vervolg van deze les is heelemaal niet moeielijk. Nu geldt dus weer: Help uzelf. Vertel nog van de ark en van Hofni en Pinehas — herinner ook even aan wat voorspeld was.

Dan laat gij den Benjaminiet naar Silo loopen en beschrijft zijn uiterlijk. Daarna wat er in Silo gebeurde, tot v. 18. V. 19—22 late men liever weg. De kinderen kunnen dat later wel eens zelf lezen.

De rest laat zich heel gemakkelijk vertellen . . . . als men zich er eerst maar goed in denkt — tot men het in verbeelding ziet gebeuren. Er zijn nog duidelijk twee deelen te onderscheiden: De ark in Filistea en de ark terug.

Ik schrijf nog een paar opmerkingen en dan groet ik u.

1. De naam Eben-Haëzer is pas later in gebruik gekomen. Zie 7 : 12. De schrijver, die in lateren tijd leefde en voor menschen van lateren tijd schreef, heeft daar geen rekening mee gehouden.

2. Dat de ark voor Dagons beeld werd geplaatst, zal wel als een eer voor Dagon bedoeld zijn.

3. Voor „spenen" heeft de Leidsche Vertaling „pestbuilen". Zie voorts de kantteekening in onzen Statenbijbel

4. Uit 6 : 4 mag m. i. worden afgeleid, dat er in dien tijd ook een muizenplaag bij de F. is geweest. Dikwijls bracht men als schulderkentenis en als bewijs van eerbied aan de

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

4

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. In de eerste plaats ging Hij naar de armen, maar de meesten waren zoo vervuld met de zorg en de strijd om het bestaan, dat zij nergens anders oog voor hadden. Bij de rijken wil men echter ook niets van Jezus weten. Een der rijksten, die een weldadigheidsbanket en -bal houdt, wijst Hem de deur. Dan bezoekt Jezus een universiteit, waar een lezing wordt gehouden in de aula door een beroemde professor, in aansluiting daarop is er discussie. Jezus kwam ook aan het woord en zeide, het eens te zijn met hen in het zoeken naar de waarheid, want de waarheid zal ons vrijmaken. Ook met natuuronderzoek ging Hij accoord, want daardoor zou haar Schepper en Wetgever des te duidelijker geopenbaard worden.)

Ook Jezus sprak zich uit voor een onderzoek, dat vrij van elk vooroordeel en onpartijdig elk probleem onder handen neemt. Maar wanneer de wetenschap en het onderzoek in dezen zin waarlijk vrij waren, zouden zij tot een geheel ander resultaat komen, dan de sprekers verkondigd hebben. Zij streden tegen het dogmatisme der godsdienst. Dat zou Hij hen niet kwalijk nemen, want ook Hij had steeds daartegen gestreden. Maar zijzelf waren evenzeer bevangen in dogmatisme, in het dogmatisme der wetenschap. In de plaats van de goddelijke openbaring zetten zij het menschelijk verstand. Het geloof aan wonderen wezen zij af, omdat zij enkele natuurwetten hadden leeren kennen. Het door hen gepropageerde monisme kan noch de wereldraadselen oplossen, noch het verstand en het hart bevredigen. Hij kon niet inzien, hoe een vooroordeelsvrije, grondige wetenschap de grondslagen van het Christendom kon doen wankelen. Die wetenschap kon wel verkeerde inzichten van vertegenwoordigers van het Christendom corrigeeren, maar de grondwaarheden van de godsdienst kon zij niet doen wankelen, enkel maar bevestigen. Hij respecteerde hun wetenschappelijk geweten, maar boven dit ging Hem het religieuze geweten. En wanneer zij Hem zouden voorhouden, dat het religieuze geweten reeds zoo vaak gedwaald had, dan wilde Hij hen wel wederkeerig vragen, of het wetenschappelijke geweten soms een onfeilbare autoriteit zou zijn. Zij bestreden de onfeilbaarheid der godsdienstige oorkonden, maar zetten de onfeilbaarheid der wetenschap in haar plaats. Tusschen het religieuze en het wetenschappelijke geweten bestaat een onverbrekelijke samenhang. Het zijn niet zoozeer de denkmoeilijkheden, die velen van het Christendom ontvreemden, maar het ligt veel meer aan het menschelijk willen of nietwillen.

De oude woorden hadden nog steeds hun volle beteekenis en bleven waar: »Zoo iemand wil deszelfs

Over den Anti-Christ en zijn plaats in de ontwikkeling der laatste dingen.

Het oude verschijnsel, dat in zware tijden bizondere belangstelling openbaar wordt voor de laatste dingen, „de dingen, die haast geschieden moeten", doet zich ook nu weer voor. De wereld maakt in deze jaren een crisis door. En wat is een crisis?

Een crisis is een overgang. In een crisis is een zekere ontwikkelingsfase tot rijpheid gekomen. En gelijk het in de natuur gaat, dat de vrucht van den eenen zomer, de eene groei-periode, tegelijk het zaad is voor den volgenden, zoo is het ook in het leven der menschheid. De vruchten van een ontwikkelingsfase vormen tegelijk het zaad, dat in de volgende periode weer groeien zal en zich uitwerken in het zetten en rijpen van nieuwe vruchten. En nu is een crisis de tijd tusschen twee ontwikkelingsperioden in; eigenlijk het moment, waarin deze in elkander overgaan en in zulk een tijd leven wij nu. Het oude heeft zich uitgeleefd en de wereld zoekt en tast naar nieuwe vormen. Gelijk eens de hoogstaande cultuur van Egypte en Babylon onderging, voorspelt men thans de ondergang van West-Europa, het oudste, levende cultuurcentrum onzer dagen.

* * *

Nu heeft elke crisis iets van het einde der wereld in zich. Het einde der wereld toch treedt niet in door toevallige stoornissen maar naar het bepaalde bestel van den Almachtigen Schepper. Het zal niet zijn van „naturhaften", katastrophalen aard, doch een zedelijk karakter dragen. Deze wereld gaat niet slechts haar *einde*, doch ook haar *doel* tegemoet. Zoodra de Schepper met haar aan Zijn doel gekomen is, heeft haar einde geslagen. Daarom valt het *einde* der wereld samen met het *oordeel* der wereld. En het oorspronkelijke woord voor oordeel is crisis. We spreken derhalve ook steeds, als we van het einde spreken, van het *jongste* of *laatste* gericht en brengen ons daarmede te binnen, dat de wereld door *vele* gerichten wordt heengeleid; door menige crisis heen moet.

Elke crisis, waar de wereld door heen moet, is dus een voorspel van de *laatste* crisis. Van die beslissingen, die eenmaal op groote schaal en met eeuwigdurende beteekenis zullen plaats vinden, vallen bij elke crisis reeds de schaduwen over de aarde. En natuurlijk — hoe dichter de wereld komt bij het *laatste* oordeel, de *laatste* crisis, hoe *dieper* die schaduwen zullen worden.

Daarom leeft bij elke crisis als vanzelf de belangstelling op voor het einde en brengt de vraag de harten aan het trillen: zou *dit* het einde zijn? En steeds zijn er enkelen, die een beslist antwoord hebben en tot onnuchtere en schadelijke praktijken komen en anderen verleiden. Daarmede wordt bovendien de toekomstverwachting der gemeente tot een aanfluiting voor de wereld. Bij dit onderwerp is vooral de vermaning van den Apostel op haar plaats: weest nuchteren en waakt. „Weest nuchter", dat wil niet zeggen, zet deze dingen van u af, doch: geef u bezonnen rekenschap van wat God daarover heeft geopenbaard.

* * *

Dit doen we, wanneer we spreken over den Anti-Christ. Toen onder de geloovigen te Thessalonika onrust en verwarring was ontstaan in verband met het aanbreken van den dag des Heeren, bracht de Apostel weer helderheid in hun voorstellingen en orde in hun verwachtingen, door hen de plaats aan te wijzen, die de Anti-Christ inneemt in de ontwikkeling der laatste dingen. Wie deze plaats zich heeft laten aanwijzen en weet, wèlke beteekenis de Anti-Christ hebben zal in de slotfase van het wereld- en menschheidsproces, wordt bewaard voor over- en onderschatting der gebeurtenissen. Die zal het einde niet te vroeg verwachten. *Vòòr de Christus komt, komt de Anti-Christus.* Daarom is het van groot belang dat wij weten, wie deze Anti-Christus is.

I. *Gelijk de Christus heeft ook de Anti-Christ zijn typen of voorbeelden in de geschiedenis.*

We weten wat typen of voorbeelden van Christus waren: Menschen in wier persoon, levensgang of daden iets lag, dat wij in volmaakten zin in Christus weervinden. Enkelen dier typen zijn: Mozes en David. Zoo heeft ook de Anti-Christ zijn voorafschaduwingen.

a. De eerste is Bileam, de *Anti-Mozes.* Mozes was het belangrijkste, *profetische* type van Christus. „Een profeet uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken".

Zoo is Bileam het belangrijkste, *profetische* voorbeeld van den Anti-Christ. Wij vinden dat aangeduid in den brief van Judas en 2 Petr. 2. Deze beide Nieuw Testamentische getuigen spreken daarin over de antichristen hunner dagen, dat waren de toenmalige voorloopers van den Anti-Christ en noemen hen geestverwanten en navolgers van Bileam. Het volgt ook uit Openb. 2 : 14, 15, waar de gemeente van Pergamus verweten wordt, dat zij anti-christelijke mannen, voorloopers en wegbereiders van de Anti Christ in haar midden dulde, die de leer Bileams hielden. Ze worden daar Nicolaïten geheeten en Nicolaüs is de Grieksche vertaling van den naam Bileam. En reeds de Rabbijnen uit de voor-christelijke periode noemden Bileam den Anti-Christ — een beschouwing dus die, gelijk we zagen, in het N. Testament opgenomen en geautoriseerd is. Volgens de Schrift is Bileam en zijn allen, die geestverwanten en navolgers van Bileam zijn, de z.g.n. Nicolaïten, voorloopers en typen van den Anti-Christ.

b. Het tweede type van Christus was David. David was het *koninklijke* voorbeeld van Christus. In de profetiën wordt Christus soms kortweg David genoemd. In deze waardigheid is Goliath het belangrijkste koninklijke voorbeeld van den Anti-Christ. Goliath, de *Anti-David*, was type van den Anti-Christ. De Rabbijnen hebben deze overeenkomst veruitwendigd. In plaats van in Goliath, tegen God gekeerde kracht het anti-goddelijke in zijn verschijning te zien, gingen ze het ook zoeken in zijn lichamelijke verschijning en kwamen daardoor tot de absurde bewering, dat de Anti-Christ een reus zou zijn van zes meter hoog en zes meter breed. Tot zulk een absurditeiten moet men wel komen, als men de dingen uiterlijk neemt en niet doordringt in hun geestelijken achtergrond. Ook in christelijke toekomstschilderingen is menigmaal zulk een verwisseling van de openbarings*waarheid* met de openbarings*vormen* en openbarings*middelen* waar te nemen. „Weest nuchteren!"

Groote Najaars-Uitver oop! Slechts 30 dagen!

Het gouden uur voor alle Boekenliefhebbers!

- TAST NU TOE! -

Door onverwachte aankoop van Groote Magazijnvoorraden firma's die hun zaken veranderen, — zijn wij genoodzaakt reeds in dit vroege Najaar een Massa-Uitverkoop te houden! Alles staat bij ons vol: pakhuizen, kan gangen! Nog nooit hebben wij last gehad van krakende zolders en scheurende muren. Wij willen dat ook nu niet. Daarom gaat terstond de geweldige voorraa n korte, snelle Uitverkoop van de hand. De prachtvoorraden worden thans uitgepakt en geordend en als U deze advertentie leest, staat alles ter verzendin d. Buitengewone koopjes zooals nooit te voren! Daarbij eenige spotgoedkoope nieuwe uitgaven Er zal een stroom van bestellingen losbreken! Het duur 30 dagen (Voor het Buitenland en bijzondere gevallen iets langer). Deze Uitverkoop omvat Honderd Duizend Boeken. Een ieder haaste zich! Voor sommige roote partijen, o.a. de Bosboom-werken, is een alleruiterste minimumprijs gesteld. :-: :-: :-: :-: :-:

DE beroemde, zéér boeiende Verhalen van Mevr. BOSBOOM—TOUSSAINT, zijn thans allen in onze handen! Wij verkoopen ze in massa uit! Van f 3.25 en f 3.75 NU voor 79 cent en lager. Ieder zorge ze thans te bemachtigen!

1 Een Leidsch student in 1593. Fijn Hist. Verh. 378 bl fraaie pl. 79 ct in prachtb 139 ct
2 De Graaf van Devonshire. Mooi familieverh 16e Eeuw, 398 bl fraaie pl 79 ct in prachtb 139 ct
3 Frits Millioen en zijn Vrienden. Schitterend verh. 394 bl fraaie pl 79 ct, in prachtb. 139 ct
4 Langs een Omweg. Beroemd verh. 415 bl fraaie pl 79 ct, in prachtb. 139 ct
5 De Engelschen te Rome en de Triomf van Pisani. Twee prachtverh. 364 bl, fraaie pl 79 ct, in prachtb 139 ct
6 Gideon Florensz I en II. Zeldzaam prachtverh. 2 gr dln elk van 480 bl 2 × 89 = 178 ct, in prachtb 2 × 148 ct = 298 ct
7 Mejonkvrouwe de Mauléon en Diana. Twee beroemde verh fraaie pl 432 bl 98 ct
8 Verspreide Novellen en Geschriften. Jub. uitg. Prachtig! fraaie pl 330 bl 94 ct
9 Brieven van E. J. Potgieter. Fr uitg 240 bl 69 ct

ELK is verrast die deze spot- en spotgoedkoope Bosboom-prachtuitgaven in handen krijgt!

10 Dagboek van een ter dood veroordeelde. De bekeering van Ruurd v. Dijk in het tuchthuis te Leeuwarden (de beruchte moord te Balk 5 Dec. 1845). Treffend, 130 bl geb 56 ct
11 Kliche. Christiaan Roosekamp Door dit prachtige fam. verhaal loopt een aangrijpende liefdesgeschiedenis, gr. uitg. 280 bl f 2,50, nu 99 ct, fr geb 159 ct
12 Bunjan. Pelgrimsreize naar de Eeuwigheid, 150 bl 37 ct
13 Bunjan. De Christen- en Christinnereize naar de Eeuwigheid. Gr. pr uitg 100 pl 450 kol 160 ct, gec 180 ct
14 Elberts Gesch. des Vaderlands, vanaf de Batavieren tot en met den Wereldoorlog, met 150 pl, 268 bl 99 ct
15 Eigenhuis. De Schout van Amsterdam Prachtig hist. verh. 288 bl 59 ct, geb 99 ct
16 Louwerse. Vorst en Edelman. Hist. verh. vol spannende episoden, 192 bl 68 ct
17 Louwerse. Met Eere Verloren. Prachv. Spaansche tijd, 192 bl 68 ct
18 Joh. Breevoort Van Velerlei Begeerten. Prachtig, 228 bl 92 ct
19 Joh. Dose. Vrouwenadel! Prachtverh. bange tijd 30-j. Oorlog. Welk een adeldom van geest en moed bezat deze jonge vrouw! 296 bl 91 ct, fr geb 131 ct
20 Spurgeon. Voor Iederen Avond. Schitterend Dagboek van den vermaarden Prediker, 368 bl fr geb 159 ct
21 Spurgeon. Overeenkomstig de Belofte en De Draad door den Doolhof, Juweeltje, 152 bl 61 ct
22 Kruisman. Kris uit de Nachtbuurt. Uit donker Rotterdam — „opgeleid" tot zakkenroller, maar „als een brandhout uit het vuur gerukt". Treffend, 116 bl 39 ct
23 Ds. Straatsma. Late Lente. Van een misvormt, ouderloos ventje. Ontroerend, 200 bl fr geb 125 ct.
24 Vroegop. Waakt en bidt! Van de gevaren die onze mannelijke jeugd bedreigen, 64 bl 33 ct
25 Ds. Visscher. Van de Arme Friesche heide. Treffende verh. met pl 208 bl 94 ct
26 Ds. Visscher. „De Hertog van N.Castle". Schitterend verh. Zeemansleven 18e Eeuw. Gr fr uitg 180 pl 84 ct
27 v. Maltzahn. Osanna in Excelsis! Beroemd, 316 bl fr geb 150 ct
28 Ten Kate. De Schepping. Schoone, dichterlijke verklaring van Genesis I. Kunstwerk, 260 bl 79 ct
29 Mevr. Rompel. Verloren en Herwonnen levens, Vert. Z.-Afr. gevangenis, 196 bl geb 79 ct
30 Groot Afrikaansch Leesboek. Schat van Verhalen, Anecdotes, enz. o.a.: Bij de Boschjesmannen in Afr. wildernis — Dingaansdag, enz. 290 bl 69 ct Koopje!
31 Helena Christaller. Ruth's huwelijk. Prachtig, 240 bl fr geb. 125 ct
32 UIT DEN GROOTEN WERELDOORLOG Band A Inh. o.a.: Vóórgesch. en begin. De Oorlog verklaard. De wereld in brand. Inval in België en Frankrijk. Oostelijk front. De Oorlog ter Zee. enz. enz. Dubb. gr. form. 640 kol. met 300 prachtige Oorlogsplaten. In geïll. band, 260 ct
33 IDEM Band B Inh. o.a.: De Oorlog woedt voort, Italië werpt zich in den strijd, Oorlog in de lucht, Duikbootenoorlog, Strijd overal enz. enz 640 kol. met 300 Oorlogspl In geïll band 260 ct
34 IDEM Band C Inh o a.: Srijd op alle fronten, De Oorlog ter zee, Nederland in Oorlogstijd, Alles op bons, Relletjes, Laatste groote Worsteling, De Keizer vlucht, De beslissing, Revolutie in Duitschland, Vrede, enz enz 640 kol met 300 Oorlogsplaten In geïll band 260 ct
INEENS gaan deze 3 Prachtwerken weg voor slechts f 6.30
35 Schippers De Boschwachter van den Oldeborn, 160 bl 82 ct, geb 112 ct
36 Schippers Oog om Oog. Prachttig, 160 bl 82 ct, geb 112 ct
37 Gevangenneming van Perponcher, Nov. 1813. Zijn wegvoering door de Franschen naar Parijs, enz Interessant, f 0,90, nu 29 ct
38 Joh. Breevoort Tot zijne kinderen en erfgenamen Prachtig, 128 bl fr geb 59 ct
39 Penning Noodweer. Schitterend hist. verh. 256 bl, fr geb 125 ct
40 Tracy Het Geheim der Zee Uit het le van een Vuurtorenwachter 218 bl 50 ct
41 Holman Koning Spar Uit het houthakk leven in Am. onmetelijke wouden, 220 bl 5
42 H. L. Gates Verkochte Zielen Ge van een Armenisch meisje, dat bij de ver ging door de Turken, een bange lijdens doormaakt Gr uitg met portret 208 bl 9
43 Ds H C de Wet (Z-Afrika) Waarom ik loof! Inh o.a: Het bestaan van God, Hoe wij onzen Bijbel zijn gekomen, De Bijbel en de tuurwetenschap, Jezus' wederkomst enz Voo De Apostolischen, Sabbatisten, Spiritisten, metselaars, enz Prachtig leerzaam, 364 bl 9
44 W. Barret Het Teeken des Kruis Prachtverhaal Nero's tijd Gr fr uitg 23 125 ct fr geb 175 ct
45 P Brouwer, Moeiten des levens, Ke 238 bl fr geb 125 ct
46 A van S. Haar levensdoel, Treffend haal uit het leven, 320 bl 79 ct rijk geb 1
47 Eustachius, de Veldheer der Romeinen de vervolging der eerste Chr, 154 bl m pl 4
48 Joh Breevoort Een slechte Week Mevr Luitingh, Vóór het donker wordt, T mooie verh 96 bl met 7 pl 29 ct
49 Joh Breevoort Vrouwenweelde en V wensmart, Prachtig, 200 bl fr geb 125 ct
50 Been De Ring en de Lamp, Familie haal, vol echt-humoristische tafereeltjes 22 fr geb 146 ct
51 Ds Buitendijk Uit mijn Levens 1820—1909 Een veel bewogen leven 21 met pl fr geb 99 ct
52 Hoogstr.-Schoch De Groote Leven Prachtig! 192 bl fr geb 125 ct
53 Petrus Borcherds Eenvoudig Afrikaa levensverhaal, 236 bl 41 ct Koopje!
54 Wetenswaardig Allerlei! Van Verre l den en Vreemde Volken, Over uitvindi enz enz Interessant 290 bl met 72 platen,
55 Zuster Doréte Uit het leven van Pleegzuster Treffend, 160 bl 79 ct
56 Hugo Kingmans Meester Meindert verh uit bange dagen 300 bl 150 ct fr geb 2
57 W Wood De blanke Inlander Uit Atjeh-oorlog Spannend, 206 bl 50 ct
58 W Deeping Het huis der Verspie Uit de dagen van Napoleon 218 bl 50 ct
59 W. Raine Bucky Conners Een verhaa de prairiën van Noord-Amerika, 208 bl 5
60 v. Loon. Violenhof. Treffende fam gesch. 144 bl 59 ct
61 Mevr. Hoffmann Toch gelukkig Vreug lijden uit 't leven van een jonge vrouw, 132 bl
62 v. d. Flier. Een Held van de Daad, Mooi nechien v. Steenwijk e.a. fijne hist verh 180 bl
63 Schippers. Vaders Jongen. Heel m 160 bl 79 ct
64 Schippers. De Pleegzoon van den K

er, 176 bl 84 ct
Meijer Gesch. v. h. Amerikaansch Volk, Columbus tot heden Zéér interessant, vol 92 bl fraai geb 99 ct
J. F. v. Oordt. Paul Kruger en de op- st der Z.-Afr. Republiek. Prachtig historie- , gr. uitg. gec. 900 bl f 7,75, nu 219 ct
Marie Melchers Naar Huis! Prachtverh bl fr geb 150 ct
J. F. v. O. Tusschen Berg en Zee. De der Boeren 1838-41, met pl 192 bl fr 112 ct
F. J. v. O. De Zoon v. d. Hugenoot, tverhaal met pl 228 bl fr geb 118 ct
J. F. v. O. De Nichtjes van den Com- deur, Mooie Z.-Afr. Vertelling, 218 bl met 8 ct
98—70 ineens f 3,20 Koopje!
P. Visser Het Beleg van Alkmaar Prach- 206 bl met pl 100 ct, fr gec 130 ct
P. Visser Heemskerk op Nova-Zembla verh 192 bl met pl 100 ct fr gec 130 ct
Laurillard Onder de Palmen, Verhalen est, Prachtig, 208 bl 49 ct, fr geb 89 ct je!
Penning De Olmhoeve Heel mooi, 214 geb 125 ct
Jakobs De Kleinzoon v. d. Hofprediker aal Wereldoorl 1914-18, 160 bl fr geb 110 ct
Nathanaël Jünger De ondergang van de hoeve Prachtverh. v. h. platteland. Gr. 280 bl 139 ct
Penning De bestorming van Arnhem verh 268 bl fr geb 125 ct
Alletta Hoog Nanneke Meisjesb 160 bl 75 gec 105 ct
Aletta Hoog Koninginnetje Meisjesb 160 ct, fr gec 105 ct
Runa Birger Lowing Fijn, teergeschreven 194 bl, gr uitg 99 ct
Stamperius Nederland weer vij! Mooi al v. d. ouden Gerritsen, die Napoleon's naar Rusland meemaakte, met 6 fr pl l 49 ct
J. v. Brabant Lief en leed uit het leven en Dorpsschoolmeester Fijn hum verh 112 omsl 39 ct
Vader Chinique. (Bekeerd priester) De er, de vrouw en de Biechtstoel, 220 bl 96 ct
Vader Chinique Vijftig jaren in de kerk ome Treffende levensgesch. o.a.: Jeugd, onnink, De biecht, Kijkje in het nonnen- er, Bekeering, In groot gevaar, Uitredding, nz, 320 bl, 112 ct
Phelps De Zwarte Profeet Spannende ergesch. in prachtb met foto van de ont- e non, 330 bl 196 ct
Hocking De Overwinning der liefde Mee- nd verh uit een Huwelijksleven, 240 bl 79 c
ackel Luidende Klokken Ontroerend verh van een zendeling en zijn verloofde uit Afrika's donkere wildernissen, 430 bl 196 ct

88 Ds. de Liefde Vertellingen en Mythen, o.a.: De vondelingen, De wandelende Jood enz 124 bl met 18 pl sl 22 ct
89 Laurillard De Scherpste Doornen, Jezus' lijden, De Judaskus, Maria bij het Kruis, enz 120 bl 29 ct
90 Mevr. Monod Nieuw Bijbelsch Dagboek Een der beste Dagboeken (bekroond prijsschrift), Loopt heel de H. Schrift door, van de Schepping tot Openbaring, 600 bl f 4,90, nu 99 c
91 Bettex Wat dunkt u van den Christus? Gloedvol boek, 112 bl 59 ct
92 Ds. Wisse Uit het zieleleven, Over geloofsverzekerdheid. Voor eenvoudigen, 92 bl 64 ct
93 Ds. Diermans Het Ethisch beginsel — getoetst aan de H. Schrift, Voorrede Prof. Honig, Veel spreekt men over dit beginsel Hoe weinig weet men er vaak van. Dit prachtig oriënteerend werk van f 2,60 nu 79 ct, fr geb f 3,50 nu 129 ct
94 Prof. Doumerge De Gereformeerde vroomheid volgens Calvijn Voorr. Prof. Rutgers, f 1,25, nu 61 ct
95 Hoogenbirk Verborgen voor de Wijzen, 128 bl fr geb 49 ct
96 Schalekamp De Vrouw v d Strandjutter 126 bl fr geb 49 ct
97 Riem Vis Een Schat in de Duinen, 116 bl fr geb 49 ct
No 95—97, de 3 fr geb verh 370 bl ineens sl 140 ct
98 Ca Costa Bijbellezingen Complete uitgaaf in 9 gebonden deelen, 4500 bl Deze vermaarde, bezielende Schriftverklaring is een Standaardwerk voor heel het leven Koopje f 12,50 (Beperkt aantal)
99 Da Costa Complete Dichtwerken 3 dln ± 1000 bl in één prbd 295 ct
100 Idem In twee prbd 340 ct
101 Idem In drie prbd 360 ct
102 Bilderdijk Dichtwerken Met Levensbeschr en Aant. van Dr. J. v. d. Valk, 2 dln fr geb 450 bl 125 ct
103 Van Suylestein Liederen van een Vinder Fijne, teedere poëzie, keurig geb f 3,50 nu 98 c
104 De Mérode Het Heilige Licht Fijne poëzie, keurig geb nu 98 ct
105 Voordrachten Bundel I o.a.: Bach te Dresden — De Voddenkoopman enz, 100 bl 55 c
106 Bundel II o.a.: De Zenuwachtige Voordrager — De onaangename koster enz 100 bl 55 ct
107 Bundel III o.a.: Heilige eenvoud — God zorgt — Bertha's brief enz, 100 bl 55 ct
108 Bundel IV o.a.: De lange broek — De Wandelende Jood, enz 100 bl 55 ct
109 Bundel V o.a.: Het Breistertje van Veenwouden — De Vondelingen, enz 100 bl 55 ct
No's 105—109 samen f 2,50
110 Th. v. d. Groe Verzameling van 16 Biddags Predikatiën, Beroemd werk 348 bl, 159 c
111 Mr. Gr. v. Prinsterer Ongeloof en Revolutie Groote ed. bewerkt door v. Malsen Met voorw. van Mr. Lohman en Prof Bavinck, 640 pag rijk geb met aant, een arsenaal van kennis. f 13,75 nu 575 ct
112 Ds. A. S. E. Talma Ter gedachtenis Zestal Leerr. nu sl 29 ct
113 Ds. Hofmeyer (Z.-Afr.) Niet Knecht maar Kind „Gids op reis naar 't Vaderhuis" Vermaard stichtelijk boek, 304 bl Koopje 69 ct
114 „Bewaar het Pand u toebetrouwd" 53 schoone, korte Leerr. van Z.-Afr. Predikanten o a: Ds Snijman, Ds Kruger, e.a, over zéér bijz texten, 590 bl 129 ct
115 Mevr Bakker Groot Huishoud- en Kookboek „De Practische Huisvrouw" Voor Verloofden en reeds gehuwden Over het opzetten der huishouding, De inrichting van het huis De wasch, strijken, mangelen, Verwijderen van allerlei vlekken Het wollengoed, Wenken voor de a s. moeder, Huwelijksgeluk, enz, enz, Verder Volledig Kookboek ook voor visch, gevogelte, vla's, puddingen, jams, gebakken, enz, enz, Het inmaken van groenten en vruchten enz, Met vele afb 204 bl sl 79 ct

VOORWAARDEN:

1. Opgaaf der No's is voldoende.
2. Bestellingen per postw. of anderszins. Op de strook s.v.p. DUIDELIJK de no's en uw adres. Kan ook per Giro op ons No. 31769.
3. Beneden f 1 leveren wij niet
4. WIJ ZENDEN FRANCO THUIS.
5. Buitenland met verhooging van 20 procent wegens extra vracht.
6. Dit aanbod is tijdelijk.

Uitgeverij Boeijenga
Kleinzand 89 - Sneek

☛ Voor ieder gratis en franco:
I. *Catalogus voor Nieuwe Boekwerken.* II. *Catalogus van Tweedehands-boeken.* Zend briefkaart of naamkaartje. Honderden Koopjes!

c. Het meest ingewerkt op de verwachting en voorstelling van den Anti-Christ heeft *echter de Syrische Koning Antiochus Epifanes.* In Daniël 8 en 9 wordt hij geteekend en in het 1e boek der Makkabeën lezen we zijn geschiedenis. Antiochus Epifanes was één der erfgenamen van het derde wereldrijk, het Grieksch-Macedonische van Alexander den Groote, en kreeg als zoodanig ook Israël onder zijn schepter. Hij meende, dat hij den dienst van Jehova moest uitroeien. Van een, door de Romeinen tot mislukking gebrachten veroveringstocht naar Egypte, terugkeerende door Judea, besloot hij om in Israël den dienst der afgoden in te voeren en met geweld door te zetten. De tempeldienst te Jeruzalem, de besnijdenis en de Sabbatviering moesten op koninklijk bevel gestaakt en de heilige boeken verbrand worden. Daarentegen moest zwijnenvleesch en alles wat den Joden onrein was, worden gegeten. Op de overtreding van deze bevelen stond de doodstraf. Den 15 Dec. 165 voor Christus werd op het groote brandofferaltaar te Jeruzalem een klein altaar gebouwd aan Jupiter gewijd en den 25sten werd daarop geofferd. Op dit feit doelt de Heere Jezus wel in Markus 13 : 14.

Dat was de diepste vernedering, die Israël ooit onderging; de bangste; dat was de benardste tijd, waarin het voor Israël ging om zijn of niet-zijn. Daarom riep de naam Antiochus Epifanes eeuwen aaneen onder Israël schrik en afgrijnzen te voorschijn. Hij was het model, waar aan ook de Heere Jezus en Zijne Apostelen de trekken ontleenden om den grooten wederpartijder van Gods volk en werk te teekenen: den Anti-Christ.

Dit zijn niet de eenige, doch wel de meest sprekende typen van den Anti-Christ. Het zijn die menschen, die tegenover Israël geweest zijn, wat de Anti-Christ zal zijn voor 's Heeren werk onder de Nieuwe Bedeeling.

II. *De voorbereiding van zijn komst.* Groote gebeurtenissen werpen hun schaduwen ver voor zich uit. De Anti-Christ komt niet op een willekeurig tijdstip, maar wanneer zijn tijd vervuld is. Hij is de late, rijpe vrucht eener eeuwenlange ontwikkeling, die evenwijdig loopt met de ontwikkeling van het Godsrijk. De geschiedenis wordt beheerscht door twee geesten: de geest van Christus en de geest van den Anti-Christ. Het goddelijk heilsbeginsel en het Satanisch beginsel ontwikkelen zich naast elkaar en *met* en *door* elkander. De laatste en hoogste vrucht van Gods inwerking is *de Christus;* de laatste vrucht van het inwerken van Satan is *de Anti-Christ.*

Luther heeft dit teekenende woord gesproken: de Duivel is de aap van Christus. De Duivel kan alleen nabootsen. En juist door *na te bootsen,* door het *echte* na te maken, kan hij het meeste bereiken. Daarop berust zijn macht om te verleiden. Daarom zal de *geest* van den Ant-Christ, die er nu al *is* en nu al *werkt,* die geest, die eens in den Anti-Christ vleesch en bloed zal aannemen, valsche Christussen verwekken. *Valsche* Christussen zijn er reeds geweest. Menschen, die zichzelf en anderen misleidden, die zelf nog het slachtoffer waren van den geest der leugen.

Maar de Anti-Christ is geen verleidde doch een verleider. De Anti-Christ zal niet maar een blind werktuig des Satans zijn doch zich bewust in Satans dienst stellen. Hij heet daarom de mensch der zonde; hij zal de innigst mogelijke vereeniging zijn van een menschelijk wezen met den Booze. Een ver-duiveld mensch: „zoon des verderfs". In hem zal het Gode-vijandige, dat door alle eeuwen heen Gods werk heeft zoeken te verbreken haar hoogste en krachtigste belichaming vinden. Maar in hem zal die vijandschap dan ook zoo schrikkelijk en afdoende gebroken worden als nog nooit gebeurde. Satan én de valsche profeet zijn de eersten, die geworpen zullen worden in den poel des vuurs.

De geest van den Anti-Christ is reeds in de wereld. Hij werkt in de wereld gelijk het levensbeginsel van het onkruid in de onkruidplant zich uitwerkt en vrucht zoekt te zetten. Zoo werkt in de kinderen dezer wereld de Anti-Christ. In den een bereikt hij meer dan in den ander. Niet in allen is zijn geest even machtig. In sommigen is hij zéér machtig geworden en daarom kan de Apostel zeggen, dat er reeds vele Anti-christenen geworden zijn. Maar hij maakt een onderscheid tusschen *den* (eigenlijken) Anti-Christ en de (vele) Antichristen. Oòk de Apostel Johannes, ofschoon hij vooral wijst op de eeuwenoude, en door alle geslachten zich voortzettende werking van den anti-christelijken *geest,* kent een *persoonlijken* Anti-Christ. En — zegt hij — die is er nog niet, zooals Paulus ook zegt. Ook aan dat opstaan van anti-christelijke gestalten kunnen wij zien, dat het een laatste ure is, d. w. z., dat wij ons bevinden in het laatste stadium der wereld- en menschheidsontwikkeling. De *vrucht* is het laatste. De zonde, die de menschheid eens in het paradijs in zich opnam zet — door vele geslachten heen, haar laatste vrucht in den Anti-Christ. En dàn komt het einde. Niet eerder.

Zijn verschijning wordt onmiddellijk voorafgegaan door den grooten afval en afkeer van het Christendom. Een beslist anti-christelijke geestesgesteldheid der volken zal de moederbodem zijn, waaruit hij doorbreekt; zal het geestelijk klimaat zijn, waarin hij zijn persoonlijkheid zal kunnen ontvouwen en zijn bedoelingen verwezenlijken. *Hij komt* in de volheid des tijds; *hij komt* als vrucht van een voorafgaande ontwikkeling; *hij komt* en vat in zijn persoon alle resultaten eener eeuwenoude vijandschap jegens God samen.

De verborgenheid der ongerechtigheid is reeds reeds werkzaam, zegt Paulus. Dat is wat Johannes bedoelt als hij zegt: dat de geest van den Anti-Christ reeds werkt. Die geest werkt in het verborgene, d. w. z. het is nu nog niet te zien, waarop het zal uitloopen. Het is voor de wereld verborgen, waarin haar zonde zal uitgroeien. Slechts de geloovigen weten dat door goddelijke openbaring. Gods alziend oog ziet in het begin reeds het einde; in de kiem reeds de vrucht.

De openbaring van den Anti-christ is eerst mogelijk als gekomen is de afval. Dat is niet anders dan de *uiting* van het godsdienstig-zedelijk *verval.* Heel de Bijbel voorspelt tegen het einde een godsdienstig-zedelijke verwildering zonder weerga. De Heere Jezus sprak daarover Matth. 24 : 12. Eveneens Paulus 2 Tim. 3, Judas 18 : 19, Johannes, Openb. 13 : 3 en Petrus. Wij beleven iets — neen, veel daarvan. Goddeloosheid en zedeloosheid waren er altijd maar vroeger meer bedekt als iets schandelijks. Tegenwoordig heffen ze hier en daar het hoofd op als iets geoorloofds. Men schaamt er zich niet meer voor. Men stelt zich direkt tegen en boven Gods wetten. Men

Zie verder pag. 3667

afgoden gouden, zilveren of koperen afbeeldingen van genezen lichaamsdeelen.

5. De grens schijnt destijds vlak ten westen van Beth-Semes te hebben gelegen.

6. Het zien i d. ark moet als heiligschennis worden beschouwd

7. Zeventig mannen en 50,000 mannen (6 : 19) kan niet kloppen. Zooveel inwoners heeft Beth-Semes nooit gehad. Sommigen denken, dat bedoeld is: 70 van de 50,000, maar dat is m. i. bijna even onmogelijk. Waarschijnlijker lijkt mij de gedachte: 70; en wel 50 van de duizend. Dan zouden we moeten aannemen, dat Beth-Semes 1400 inwoners gehad heeft; en dat komt mij wel aannemelijk voor! Ik stel voor om te vertellen dat er „verscheiden mannen" van Beth-S. stierven.

Ik groet u hartelijk. K. R.

TWINTIG DUIZEND KERSTNUMMERS?

Verleden jaar hebben wij, dank zij den voorbeeldigen ijver van alle onze helpers, niet minder dan **zestien duizend** Kerstnummers aan den man gebracht.

Toen wij vóór deze taak stonden en wij de gedachte opperden om de oplaag tot vijftien duizend op te voeren, speelde er over menig gelaat een ongeloovige glimlach. En over dat van mij ook!

Maar wij werden:

Eén in geest en streven
Eén in lied en leven
Eén in daad en woord!

En de resultaten waren zoo verblijdend, dat ieder onzer wel op de knieën moest vallen en uitroepen: »Mijn Heer en mijn God!«

Andermaal vraagt het Kerstnummer de aandacht van alle gemeenten, leden en vrienden.

Het komt mij voor, dat gezien den zegen, dien God aan onzen gezamenlijken arbeid van 1928 heeft willen verbinden, wij dezen keer een nog grooter getal voor onze rekening moeten nemen. Immers zegent onze Heer niet, opdat wij verslappen, maar wel, opdat wij onze pennen wijder zullen uitslaan en Hij met des te meer zegen ons kan bezoeken. »Met wat maat gij meet, zal u weder gemeten worden«, heeft de Heiland gezegd. En Hij zegt het nog.

Wanneer wij dus maar zorgen, dat onze maat — dat wil zeggen: onze krachten en onze toewijding en ons geloof in Zijn Kerstnummerdienst — heel omvangrijk is, dan zal Hij wel zorgen, dat ze vol komt.

Broeders en vrienden! Willen we het eens met **twintig duizend** wagen?

* * *

Op den 20sten October van het jaar 1587 werd er in Frankrijk door de Hugenooten en de Roomschen bij Courtras slag geleverd.

Vóór den aanvang van de worsteling knielden de Hugenooten neer en baden, waarna zij van Psalm 118 zongen: »Dit is de dag, de roem der dagen, die Israëls God geheiligd heeft«.

Een jong edelman, dit ziende, riep tot den hertog de Joyense, den aanvoeder der Roomsche strijdkrachten: »Die lafaards zijn bang!«

Maar een oud, beproefd soldaat zeide tot den hertog: »Sire, wanneer de Hugenooten zoo beginnen, vechten ze tot den dood!«

wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is . . .«

Verder kwam Hij niet. Zijn inleidende woorden hadden zij met instemming aangehoord; maar spoedig verstomde de bijval, allerlei uitroepen van tegenspraak en tegenstand werden gehoord, tot eindelijk het lawaai zoo groot werd, dat men geen woord meer verstaan kon.

Met een bedroefden blik, maar vol verheven waardigheid verliet Jezus de lessenaar en ging naar buiten. Enkele aanwezigen volgden Hem. En toen Hij zich omkeerde en zij Hem in het aangezicht zagen, vielen zij voor Hem neder en baden Hem aan.

Hij echter ging verder en dacht: »Wanneer zij Mij ook hier niet erkend en aangenomen hebben, dan wil Ik tot hen gaan, die beroepen zijn, Mijn Evangelie te verkondigen«.

Toen kwam Hij in een conferentie van dienaren der kerk, waar het onderwerp behandeld werd: »Hoe kan het volk voor de kerk behouden worden?«

Er werden vurige redevoeringen gehouden, waaruit men wel moest opmaken, dat de kerkelijke toestanden zeer ernstig waren en dat men zich den ernst der toestand ook wel bewust was.

»Wat wij voor alles te doen hebben«, zeide een, »om het volk voor de kerk te behouden, is een grondige herziening van het dogma. Het Christusbeeld van vroegere tijden kunnen wij niet meer gebruiken. Wanneer wij ook niet zoo ver willen gaan dat wij de vraag zouden stellen, of Christus wel eens geleefd heeft, zoo kunnen wij Hem toch onmogelijk als den Zoon Gods aannemen, tenminste niet zooals men dat vroeger opvatte, en die oude leer der verzoening, deze gruwelijke bloedtheologie, die moet maar voor goed aan den kant. De zekerste weg om deze vraag op te lossen is, dat de geloofsbelijdenis wordt afgeschaft en een on-dogmatisch Christendom wordt ingevoerd, waar elk prediken kan, wat hij als waarheid erkend heeft«.

Een ander bestreed deze aanschouwing hevig en zag juist hierin de zwakheid der kerk. De menschen zouden spoedig niet meer weten, wat zij gelooven moesten, wanneer er zulk een verwarring in de leer zou heerschen. Wat voor alles noodig is, is juist een hevig protest van alle positieve kringen tegen zulk een vervalsching der oude theologie. De hoogste synode moest er eindelijk maar eens ernst mee maken en licht verspreiden over deze zaak.

Nog verschillende andere stemmen werden gehoord. De kerk had te lang geslapen in betrekking tot haar sociale taak; zij had slechts voor de zielen der menschen gezorgd en had verzuimd, de hongerigen te voeden en de armen en onderdrukten tot hun recht te laten komen.

Een enkeling waagde het, er aarzelend op te wijzen, of niet een engere verbinding en een meer broederlijke verhouding onder de geloovigen van allerlei richting het volk meer achting en vertrouwen zou inboezemen; maar hij werd doodgezwegen.

(Wordt vervolgd.)

Herfst-Commissievergadering.

Deze vergadering zal D. V. gehouden worden te Deventer op Maandag 21 en Dinsdag 22 October a.s. Voorstellen voor deze vergadering moeten vóór 14 Oct. worden ingediend bij den Secretaris.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.
U.-Secr.

Sla dit niet over!!

D. V. zal onze 7e Predikantenvergad. gehouden worden te Deventer in de Bapt. kerk op 23 en 24 October.

Woensdag 23 des voorm. te 10 uur aanvang.

De te bespreken boeken zullen zijn:

1. „Huwelijk in Kameraadschap", uitgever J. Ploegsma, Zeist, prijs f 0.35.

2 „Messias Verwachting", uitgever Rondspol, Leiden, prijs (?)

Wie der brs. wil graag een onderwerp inleiden, of besproken hebben, die zende het mij per omgaande. Volledige agenda wordt spoedig gezonden.

Deelnemende brs. gelieven ten spoedigste voor goede regeling etc. etc. te schrijven aan den Secr. der gem., A. DIJKSTRA, 1e Weerdsweg 114, Deventer.

Sneek, Sept. Uw dw. H. VISSER, Scriba.

De Gemeente Stadskanaal.

De gemeente Stadskanaal laat alle broeders en zusters weten, dat br. *L. de Haan*, die het beroep om als hulpprediker op te treden, heeft aangenomen, op Zondag 6 Oct. a.s. 's morgens 9½ uur, te Stadskanaal zal worden bevestigd door den Voorganger. 's Nam. om 5½ uur zal hij zijn intreepredikatie houden. Na afloop daarvan een begroetingssamenkomst.

Wij noodigen alle gemeenten, in het bijzonder de omliggende, uit om met ons blijde te zijn en zich door twee of meer of vele afgevaardigden en leden te laten vertegenwoordigen.

P. SMIT, Secr.

Correspondentie.

Broeders Secretarrissen en Korrespondenten der Gemeenten! Waarom is er zulk een opzienbarend stilzwijgen onder ulieden? Komt, ge vormt tesamen zulk een aardig koor. Laat ons, lezers van De Christen, na dezen langen vasten, weer eens recht genieten! Wie stemt in? E.-R.

LEVENSGANG.

Ik zou wel graag
Heel dicht steeds willen wonen
Bij mijnen Heiland: al mijn liefde toonen
Aan Hem, mijn Heer.

Maar 't leven komt
Met vreugden, komt met zorgen,
En grijpt mijn ziel, die veilig was geborgen
Bij haren Heer,

En voert ze weg
Langs bont-bebloemde velden.
Naar donkre diepten, die mij niets meer melden
Van mijnen Heer.

Ik merk het niet
Voor 't om mij koud en kil is
En 't diep in mij zoo zondig somber-stil is
Wijl 'k mis mijn Heer.

Dan schrei ik tot
Mijn God, Die wil verhooren
Mij zwakke, door Zijn liefde toch verkoren
Hij is mijn Heer.

Nu dicht bij Hem,
Mag ik Zijn goedheid roemen
En weer, als vroeger, juichend-blij Hem noemen
„Mijn God en Heer!"

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.

Tennysons belijdenis.

De groote Engelsche dichter Tennyson wandelde gaarne onder de schaduw van de groote boomen van zijn tuin. Eens, toen hij een gast had, met wien hij den hof bezichtigde, bleven zij staan praten voor een bed met welriekende bloemen. „Reeds meermalen kwam de vraag in mij op", zeide de gast o. a., „wat Christus voor u beteekent?"

Peizend rustte het oog des dichters op een bijzonder schoone bloem. Hij wees er met den vinger naar en sprak: „Wat de zon voor deze bloem is, dat is Christus voor mij. Hij is de Zon mijner ziel!"

No. 2099 VRIJDAG 4 October 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

BEKENTENIS.

Jac. 4 : 6.

Trotsch en met fieren tred wilde ik door 't leven schrijden,
En, onbewogen door der zielen klein gewemel,
Haar woelen stil belonken uit den hemel,
Die in mijn harte zou zijn hooge Schoonheid spreiden.

Wat leed mij pijnen mocht, of vreugde mij verblijden,
'k Zou dragen, sterk-alleen, het smart- of vreugd- [gewemel,
Wat in mijn leven zou; en met mijn voet den schemel
Van 's werelds woelen drukkend, Schoonheid hymnen [wijden.

Toen is mijn trosch gemoed in bangen kamp bezweken,
En zonk in zonde-wee mijn ziele zuchtend neer;
Verbrijzeld brak mijn trots, en klagend klonk mijn [smeken:

»Gij, heilig Heer! geef hulpe mij en hoop, en leer
Mij sterven aan mijn trots, en staag weerstaan [gebreken,
Die dieper mij doen storten, dan waar 'k trotsend zag [op neer«.

(Overgenomen). GERARD GRAVE.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Dit is de dag.

Dit woord had een oude weduwe op een ruit van haar slaapkamer gegraveerd en wel met een vierkant er om heen.

Toen een jong student haar naar de verklaring ervan vroeg, zeide ze: „Ziet ge, ik heb heel wat moeite en verdriet gehad in mijn leven. Op zekeren morgen, dat ik weer zeer mistroostig was, nam ik mijn toevlucht tot den ouden bijbel, waaruit mijn man gewoon was voor te lezen. Ik sloeg hem open bij Ps. 118. Toen ik bij het 24e vers was gekomen, hield ik op: »Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft«. Ik vroeg mij af, welke dag de dichter bedoeld kon hebben. Had hij misschien een bijzonderen dag op het oog? Ik kon zulk een dag niet vinden, dus kwam ik tot het inzicht dat het elke dag moest wezen: Dit is de dag, d i t is de dag, deze dag! Het schoot mij aan, gelijk een plotselinge gulp zonlicht een onwerigen namiddag. »D i t is de dag« en waarom zou ik nu voor hem bevreesd zijn, waar Hij hem heeft gemaakt. 'k Had juist een verver aan het werk. 'k Kreeg zijn diamantje, liep op een drafje naar boven en kraste de woorden in het glas. Toen ik klaar was zeide ik tot mij zelf: »Ziezoo, voortaan zul je elken morgen bij het ophalen der gordijnen dit stukje bijbel zien en dan moet je zeggen: Dit, dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft«".

Vele godgeleerden en velen, die voor godgeleerden willen gehouden worden, zullen bezwaar maken tegen deze verklaring. Toch komt het mij voor, dat deze eenvoudige weduwe den dichter goed begrepen heeft.

* * *

Dit is de dag. Elke dag.
Welk een kunstenaar is onze God!
Hij machineert niet. Hij schept steeds fonkelnieuw.

Wat al bladeren heeft Hij gestalte gegeven, gisteren en eergisteren en in de jaren, eeuwen, milleniums, die achter ons liggen. En geen enkel blad is een duplicaat van een voorgaande. Elk is een meesterstuk, dat zijns gelijke niet heeft hier op aarde.

En wat we van de bladeren opmerken, kan ook van de dagen gezegd worden.

Sedert God deze wereld uit het niet heeft getogen is hun aantal gestegen tot aan de bovenste hemelen. Elke dag is een nieuw maaksel, een nieuw wonder en al herinnert de een wel eens aan den ander, toch zijn er geen twee uit Zijn handen voortgekomen, die gelijk en gelijkvormig zijn.

En elke dag is goed, want God is goed,

En mag van elke dag niet gezegd worden: »Dit is de dag?«

O, waarom zou ik voor mijn dagen vreezen, kleingeloovige die ik ben?

Mag ik mij niet ter ruste begeven als een moegespeeld kind? Immers zal Hij in mijn sluimeren mijn

morgen formeeren en is dit Hem, van wien ik weet, dat Hij bemint tot in den dood des kruises, niet toevertrouwd?

* * *

Dit is de dag. En welk een dag spreidt zich voor ons uit!

Hier uitbundigheid, ginds oceanen van tranen. Vlak bij dolzinnigen pret en elders hartbrekende ellende.

Hoe bont zijn de kleuren: heldhaftigheid en vadsige lafheid; zelfverloochening en grimmige geldlust met al de donkere aankleve ervan.

En ik vraag mij af, of ik zoo'n dag wel zou durven voortbrengen, indien ik de macht daartoe had.

Toch doet God het en doet Hij het, omdat Hij den dag goed in Zijn handen heeft en ook het kwaad Hem onderworpen is.

Als dat zoo is, waarom zou ik mij toch laten verontrusten? Is het niet beter om met die weduwe te zeggen: »Dit is de dag?« Immers weet ik, dat er geen haar van mijn hoofd zal gekrenkt worden zonder den wil van mijn Vader, die in de hemelen woont.

Zeker, God doet het, omdat Hij het kwaad in Zijn macht heeft. Maar ook, omdat Hij uit dezen dag wat beters voortbrengen wil en zal.

Met dezen dag stuurt hij regelrecht aan op den dag, van den vrede en de liefde, waarvan Jesaja verklaart, dat de wolf naast het lam zal verkeeren en de luipaard bij den geitebok nederliggen.

O, welk een dag!

* * *

Dit is de dag. Ook onze laatste dag? Gelukkig de mensch die op zijn laatsten levensdag mag zeggen: »Dit is de dag!«

Zult gij dat kunnen?

Wie God heeft leeren kennen in Christus Jezus en dien Heiland bezit als zijn Helper en Vriend, heeft geen vreeze maar enkel vrede, als de schaduw des doods over hem begint te vallen. Hij vouwt zijn handen en zingt:

Dit is de dag, de roem der dagen,
Die Israël's God geheiligd heeft.
Laat ons verheugd van zorg ontslagen,
Hem roemen, die ons blijdschap geeft.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LOSSE SCHAKELS.

Het Seminarie te Hamburg-Horn. Begin September zijn de lessen aan deze school weer aangevangen.

Docent Müller, die gedurende twintig jaren onderricht gegeven heeft, keerde niet weer. Hij is, met het eindigen van het vorige leerjaar, emeritus geworden. In 1909 deed hij zijn intrede. Hij gaf Grieksch, exegese van het Oude Testament en Ethiek. Voor de studeerenden was hij een vriend en vader. Zijn echte godsvrucht maakte een onvergetelijken indruk. Wij hopen, dat de thans 70-jarige nog eenige jaren getuige moge zijn van den toenemenden bloei der inrichting, waarin hij enkele generaties heeft helpen vormen voor den gewichtigen Evangeliedienst. Als zijn opvolger werd bij het begin van den nieuwen cursus welkom geheeten Dr. Luckey, een oud-discipel van het Seminarie, die predikant geweest is, achtereenvolgens te Koningsbergen en te Berlijn.

Onder de vijftien nieuwe kweekelingen bevindt zich ook br. Jansma van Haulerwijk. Met br. Bakker van Haarlem vertegenwoordigt hij daar de Nederlandsche provincie van het Baptisme. We hopen, dat onze broeders er met ijver zullen studeeren, nederig van hart en vroom van zin. De tijd is kort en de stof rijk, die ze zich moeten toeëigenen. Laat ze streven naar het hoogste. Kennis, grondige en uitgebreide kennis is noodig voor het werk, dat hen wacht. Ze moeten in staat zijn tot zelfstandige studie en zelfstandige oordeelsvorming. De gemeenten moeten deze werkers der toekomst en bouwers van morgen op biddende harten dragen. Geen bidstond moest voorbijgaan, dat hunner niet gedacht werd voor den troon der genade. En wij zijn er zeker van dat het werk des Heeren in Nederland ook op de school voor God gebracht wordt. En zoodoende zal er steeds een verblijdende en veelbelovende harmonie zijn tusschen de gemeenten en hare leeraren.

Moeten. Het is een gunstig teeken als iemand tegen zijn taak opziet. Die alles licht telt is voor een groot werk ongeschikt Hij zal als hardlooper beginnen, maar na niet vele dagen zult ge hem aantreffen, zittende aan den wegrand, boos en klagend. Hij onderschatte zijn werk en ving het dientengevolge aan zonder de noodige reserves.

Er moet iets anders achter zitten. Minder een willen, dan een moeten. Vreemde kracht moet drijfkracht zijn. Mozes was niet genegen om voor Israël bij Farao te gaan pleiten. Hij wou heel graag dat God een ander zond. Het doel vond hij heerlijk, maar de opdracht scheen hem te zwaar. 't Ging zijn gaven en krachten te boven. Hij voelde zoo heel goed: ik zal niet kunnen.

Jeremia stribbelde ook tegen; had ook zijn bezwaren om in den dienst des Heeren te treden. Hij vond er zich te jong voor. Toch moest hij. Ze brandde als een vuur in zijn beenderen, de boodschap, die hij Israël moest brengen. Zich terugtrekken — ach, hij probeerde 't wel eens, maar hij *kon* het niet. »Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden«. Hij moest zwichten; een vreemde kracht stuwde zijn leven.

Paulus voelde het al net zoo. Zegt hij niet, sprekende over zijn levenstaak: de nood is mij opgelegd? Wee mij, als ik het Evangelie niet verkondig?

Het goddelijke werk is dat werk, dat men *moet* doen. De Heere Jezus kende het ook, dat drijven van Boven. Hij voelde zich de »Gezondene«. Achter Zijn leven stond een hemelsch *moeten*. Hij *moest* lijden; den beker was niet Zijn keus, maar de wil des Vaders.

Dat »moeten« stempelt den echten bode. Bidt den Heer des oogstes, dat Hij arbeiders *uitstoote* in Zijn wijngaard, en zelf werd Jezus, toen Hij Zijn dienstwerk had aanvaard, door den Geest »uitgestooten« in de woestijn. De man, die geestdriftig en spontaan uitroept: »Meester, ik zal u volgen, waar gij ook henengaat«, wordt niet als discipel aanvaard. Die geroepen wordt om Jezus' discipel te zijn, maar eerst zijn doode begraven wil, wordt ongeschikt bevonden evenals hij, die zegt: »ik zal uw volgeling worden«, maar eerst afscheid wil nemen van Zijn huisgenooten. Jezus mist in het leven dezer menschen het »moeten«.

Om te kunnen volharden, moeten we in vreemde

macht gekomen zijn. Paulus beschrijft zijn verhouding tot Christus met het woord »slaaf«. Spreekt daaruit dat »moet-besef«, dat bewustzijn gebonden, innerlijk onvrij te zijn, niet duidelijk? De slaaf moet. Zijn daden zijn eigenlijk de zijne niet, maar zijns gebieders. De slaaf leeft het leven van zijn meester, openbaart niet wat hij wil en wat zijn keus is, maar wat zijn meester wil.

Het leven onder noodzaak maakt rustig en sterk. Onze zwakheid is opgeheven. Is ons leven een leven onder vreemde macht, hooger macht, dan leven we uit dieper bronnen, dan we zelf zouden kunnen graven; naar hoogere mogelijkheden, dan in ons leven liggen opgesloten. Leven we een moet-leven, dan draagt een ander de verantwoordelijkheid. En dat geeft rust.

Weersta dien dwazen roep om vrijheid. In gebondenheid ligt de hoogste zegen. Mits ze gebondenheid is door hemelsche krachten.

Het Geslacht van Kaïn. Van dit geslacht heeft een der nakomelingen de laatste reis van de Zeppelin van Amerika naar Europa meegemaakt. Dat hoog in de lucht zweven in een zeer brandbaar omhulsel en met veel benzine en olie aan boord, brengt groote gevaren mee. Een kind kan dat begrijpen. Aan boord van de Zeppelin is het rooken daarom verboden. Natuurlijk. Een der rijkste passagiers op den laatsten tocht beliefde zich echter daaraan niet te storen. Hij stak een sigaret aan. Natuurlijk werd hem nu heel zijn rookgerei afgenomen, terwijl de overige luchtreizigers hem op het verdere van den tocht geheel negeerden.

Natuurlijk, dat men zoo optrad Maar moest men het niet vaker doen? Hoevelen stichten uit genotzucht gevaren voor hun medereizigers door dit leven! Men wil zijn bittertje of zijn biertje hebben of zijn glaasje wijn niet missen. Dat daardoor gewoonten worden in stand gehouden, die het leven, het maatschappelijk, zedelijk en geestelijk welzijn van anderen in gevaar brengen, deert hen niet. Den luchtkaïn nam men zijn rookgerei af, waarom zou men alle deze kinderen Kaïns hun wijn, bier en bitterflesch niet afnemen?

Zijn er in uw gemeente Kaïnieten? Teekent dezulken! Onbekommerd kunnen sommigen het welzijn, de gezondheid van hun naaste in gevaar brengen. De Heiland hield rekening met de omstanders. Moeten wij het dan niet doen? Vraag, voor ge uw sigaar opsteekt, u eens af, of het anderen allicht ook zal hinderen. Laat het belang van den ander uitgangspunt zijn bij uw overleggingen. Is dat niet de regel der liefde? en is de liefde ons niet allen als gebod voorgeschreven en als kriterium van het nieuwe leven aangewezen?

Neem u in acht, dat ge den weg van Kaïn (Judas : 11) niet inslaat.

Palestina. Jood en Arabier dringen in Palestina tegen elkaar op. Engeland, dat Palestina besturen moet in opdracht van den Volkenbond, heeft beloofd dat het er een Joodsch tehuis van zou maken, natuurlijk met inachtneming van de rechten der niet-Joodsche ingezetenen.

Maar de bewoners van het land vinden het niet prettig om de Joden het land te zien binnenstroomen. Dat is te verstaan. Men kan na 2000 jaren toch moeilijk meer spreken van historische rechten. Hoe zouden wij kijken en wat zouden wij doen, als de nakomelingen van hen, die voor tweeduizend jaren, vòòr de komst onzer voorvaderen, dus, in deze landen en wateren konijnen strikten en hengelden, eens kwamen opdagen en ons uitnoodigden om onze koffers te pakken, op grond van hun historische rechten op wat hier nat en droog is?

De zaak is niet zoo eenvoudig in Palestina en hoe ze zonder toepassing van geweld, zonder een veroveringsoorlog, die nieuwe »rechten« schept, zal zijn op te lossen is niet duidelijk. We moeten eerst afwachten hoe het, nu de moeilijkheden met de Arabieren zulk een omvang aannemen, met den lust der Joden om naar Palestina weer te keeren zal gaan. L.

Dorre bladeren.

De heerlijke zomertijd met zijn kleurrijk gebloemte en voortreffelijken plantengroei, is weer voorbij gegaan, en de herfst is ingetreden. Dat zeggen ons de kleurloos en op haar geknakte stengels neergebogen bloemen, evenals de verdorde bladeren, die van boomen en heesters door levenloosheid en wind werden afgerukt en ons om de voeten fladderen.

Dit verschijnsel vertoont ons het vergankelijke en verdwijnende van alles, wat in deze schepping schoon en schitterend is. Niets bestendigs hier beneên. Doch dat beduidt slechts iets tijdelijks. Ook andere tijden des jaars hebben in en naar hun aard schoonheden en zegening.

Doch na zoo'n schoone, verkwikkende zomer als we mochten beleven, hebben toch de verdorde bladeren ons iets weemoedigs te vertellen.

En ook iets ernstigs. Denk aan het meermalen in de Schrift gebruikte beeld, ook aan de schepping ontleend, o. a. in Psalm 103 : 15 en 16, waar gezegd wordt: „De dagen des menschen zijn als het gras; gelijk eene bloem des velds, alzoo bloeit hij, als de wind er over gegaan is, is zij niet meer, en haar plaats kent zij niet meer". De bevestiging dezer beeldende woorden kunnen we dagelijks opmerken, als we in onze bladen de vele in rouwrand gezette advertenties zien, of op andere wijze bericht bekomen van het afsterven van familieleden of van vrienden en kennissen. Deze berichten zijn toch voor ons meer dan bloot gewone berichten. Ze spreken een memento mori uit (gedenkt te sterven).

Dit is ook de taal der dorre bladeren in hunne verschijning.

Wijlen Prof. J. J. v. Oosterzee zat op zijn studeerkamer na te denken, 't was op een stormachtigen herfstdag. Daar jaagt de wind een verdord blad tegen zijn venster en bleef er aankleven. Dit trok de aandacht van den Professor en hij werd er zoo door getroffen, dat hij naar de pen greep en zijn schoon gedicht begon te schrijven, dat begon met de woorden: „De dood heeft mij een brief geschreven". Deze geleerde verstond de taal en de bedoeling van dat verstorven blad. Hij verstond die boodschap als een aankondiging van den dood, betreffende zijn nadering. Ik meen, dat den Prof. dien indruk steeds bij is gebleven.

Nu behoeft men waarlijk geen geleerde te zijn om de taal van een verdord blad, dat kort tevoren nog schitterend-groen aan tak of twijg prijkte, te kunnen verstaan. Het hangt er maar van af of er acht op

geslagen wordt. Het wekt zeker bij de meeste menschen een sombere, zoo niet angstige gedachte op. En die wil men dan wel afweren en allerlei afleiding zoeken, om zich valschelijk gerust te stellen of te bedwelmen. Dwazen, die wij zijn, als wij ons alleen aan de aarde, aan het stof, aan het zinnelijke geboeid houden, vastklemmen.

Foei, wij zouden, wat ons aardsche bestaan betreft gelijk kunnen worden aan zoo'n dor, verstorven herfstblad, dat ter vertering overgegeven is! — En toch is het zoo, dat weet, bij nuchter nadenken, ieder mensch wel, ook al zou men voor zijn sterven bepalen, dat zijn lijk niet begraven, maar verbrand (verascht zegt men thans) moest worden. Het lichaam des menschen keert in ieder geval tot het stof weer. Dat door God zoo schoon geschapen lichaam, en waarvoor de mensch in den regel zoo veel kommer en zorg heeft, om het in stand te houden en te kleeden en . . . er mede te pronken! O, hoe licht wordt dan het sterfelijke des lichaams vergeten. Men leeft dan alsof men eeuwig zou blijven bestaan in het vleesch. Men tracht zich zelven te troosten met de gedachte, dat het sterven alleen een proces is volgens een n a t u u r w e t, aan welke men zich moet wennen en onderwerpen.

Deze troostelooze gedachte vast te houden valt zwaar en het zeggen, bij 't opvatten van dit of dat voornemen: „Indien de Heere wil en wij leven" (Jak. 4 : 15), wordt dan stellig vergeten. Nochtans de onrust wordt telkens weer opgewekt en het blijft waarheid, wat de Schrift zegt, dat de natuurlijke mensch door al zijn leven met vreeze des doods der dienstbaarheid onderworpen is. (Hebr. 2 : 15.) Dit kan niet anders, want het sterven heeft zijn oorzaak in de z o n d e — en deze is een werk des Satans. Daarom wordt deze vijand Gods, de „geweldhebber" des doods genoemd.

Koud en onverschillig buigen de menschen, die God niet vreezen, door ongehoorzaamheid en ongeloof, voor dien verleidenden geweldhebber, en werpen zich zoo in de armen des doods. Dat is de consequentie des ongeloofs.

Het andere Schriftwoord: „Het is den mensch gezet eenmaal te sterven, en *daarna het oordeel*", wordt niet in aanmerking genomen. Welk een zelfbedrog!

—o—

God zij geloofd, er is verlossing voor beangste en schuldbeseffende zielen. Wie met de zonde — zijn eigen zonde en schuld — tegenover God rekent, zal zich niet meer over het sterven en over het toekomende oordeel verwonderen, maar het oordeel Gods over de zonde rechtvaardig achten, en om verlossing smeeken, en dat niet tevergeefs.

Jezus Christus, Gods Zoon, bracht door Zijn zoenoffer en door de kracht van Zijn goddelijk leven verlossing aan. Hij kwam om de werken des Satans te verbreken, voor en in de geloovigen. Ieder, die in Hem gelooft, h e e f t het eeuwige leven, en is overwinnaar van den dood, dewijl Christus overwonnen heeft.

Voor hen is het sterven gewin. De volle openbaring van dat verlossings-feit zal eens aanschouwd worden bij de wederkomst des Heeren, wanneer al de verlosten, als uit één mond en uit één hart zullen jubelen: „De dood is verslonden tot overwinning!" De zonde als prikkel des doods is er dan niet meer, de wet, die veroordeelde, evenmin. Alle strijd is dan voor de verlosten ten einde.

Zoo mogen en kunnen de ware geloovigen reeds nu, terwijl zij nog wandelen als in de schaduwen des doods, juichen: „Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus!" N. v. B.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

5

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. Eerst ging Hij naar de armen, die echter zoo vervuld waren met de strijd om het bestaan, dat zij nergens anders oog voor hadden. Ook bij de rijken wil men niets van Jezus weten. Aan een universiteit wordt een lezing gehouden, met discussie, waar ook Jezus aan 't woord komt maar waar men zich tenslotte ook van Hem afwendt. Bij alle groepen zijn er echter uitzonderingen ten goede. Jezus bezoekt dan een conferentie van dienaren der kerk, waar allerlei voorstellen werden gedaan naar aanleiding van de vraag: „Hoe kan het volk voor de kerk behouden blijven?")

Toen verschillende geestelijken gesproken hadden, werd door een van de aanwezige leeken de vraag gesteld, of niet juist de leeken zeer veel tot oplossing der vraag konden bijdragen. En daardoor kwam er ook voor den Heer Jezus een gelegenheid om te spreken, anders was Hij onder Zijn dienaren nauwelijks aan het woord gekomen, zoo ijverig waren zij.

Hij wist wel, zoo zeide Hij, hoe moeilijk het was voor een leek, want als zulk een werd Hij toch wel beschouwd, voor een vergadering van mannen te spreken, die zich vanwege het ambt voor de beroepene leiders des volks in Godsdienstige vraagstukken hielden. Hun ijver voor het welzijn des volks was voorzeker lofwaardig, maar Hij moest zeggen, dat zij toch groot gevaar liepen, de opmerkzaamheid van de hoofdzaak af te wenden en het middel tot het doel te maken. De belangrijkste vraag was niet, hoe het volk voor de kerk behouden kon worden, maar hoe men menschenzielen kon leiden tot overgave aan Christus. En waar die laatste vraag in de harten der geloovigen brandde, daar zou die andere geheel vanzelf worden opgelost. Het is onverstandig, te verwachten, dat het volk voor de kerk behouden zou worden, wanneer men de kerk de wezenlijke inhoud der boodschap ontneemt. Wanneer het volk tegenwoordig zoo zeer van de kerk ontvreemd was, mocht men als oorzaak niet meenen, dat de Jezus der Evangeliën verouderd ware of geen aantrekkingskracht meer had, maar dan lag het juist daaraan, dat er te weinig van Hem in de kerken te vinden en te bemerken was. Van negaties kan de ziel niet leven. En preeken en lezingen, waarin de historische Christus met het mes der critiek versneden werd, hadden absoluut geen aantrekkingskracht. Noch de oude, noch de moderne theologie kon de kerk helpen, maar slechts een levende theologie, of juister gezegd: een levende Christus, die door de rijen gaat met het

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Israël krijgt een koning.

I Sam. 8—10.

Les voor Zondag 3 Nov. 1929.

Reeds toen Eli nog leefde was Samuël alom bekend als profeet (4 : 1). Na Eli's dood werd hij ook Israëls richter (7 : 15) en dat is hij gebleven tot aan zijn ouden dag toe. In den laatsen tijd van zijn regeering namen zijn beide zoons een deel van zijn werk over en zij zouden wellicht zijn opvolgers zijn geworden, als ze maar flinke en trouwe mannen waren geweest. Maar dat waren ze niet. Als er rechtzaken waren, overlegden ze, wie een flink cadeau had gegeven ; en dien stelden ze in het gelijk. Dat vonden de Israëlieten leelijk. Onder Samuël was het wel goed gegaan. Zelfs waren de Filistijnen verslagen, waarvan Samuël nog een gedenksteen had opgericht. Maar goed er boven op was Israël toch nog niet gekomen. De naburige stammen bedreigden het volk gedurig en nu er ook niet veel goeds van Samuëls zonen verwacht kon worden, was veler hart met vrees vervuld.

Het is wel te begrijpen, dat de oudsten van Israël bijeen kwamen om te beraadslagen, wat ze doen moesten, nu Samuël zelf oud was en zijn zoons zoo teleurstelden. Het is alleen maar erg jammer, dat de oudsten zich niet veel meer bezorgd gemaakt hebben over de afgoderij ; want die nam met de ouderdom van Samuël steeds toe. Het zoo zou goed geweest zijn, dat de oudsten eerst zelf met schulderkentenis tot God waren gekomen en dat zij dan het volk hadden opgewekt om hetzelfde te doen — evenals Jozua deed (Joz. 24). Maar dat deden ze niet. Zij bekeken de zaak alleen van den politieken kant, en ze zeiden onder elkander: Als wij maar een koning hadden, evenals de andere volken, dan zou het wel beter gaan. Dan zou er wel meer eendracht komen. En eendracht maakt macht. Het laat zich verstaan, dat de oudsten zoo dachten. Gebrek aan eenheid maakt een volk zwak. Maar het is zoo jammer, dat ze niet probeerden om de eenheid des volks te grondvesten op de eenheid van ieder persoon met God.

Toen de oudsten het met elkander eens waren, dat zij een koning wilden hebben, kwamen ze op een afgesproken tijd bijeen te Rama, waar Samuël woonde, en toen gingen ze naar den ouden richter, om hem hun verlangen bekend te maken, 8 : 5.

Ik heb veel geschreven voor de inleiding der vertelling. Die leek mij ditmaal moeilijk en belangrijk tevens. Het is goed, v. 8 dadelijk in 't oog te vatten en wat daar gezegd is reeds in de inleiding te laten doorschemeren. Dat kan veel bijdragen tot goed verstaan van v. 7b. Het was voor Samuël sneu, dat men hem nog voor zijn dood afdankte en zijn zonen niet als opvolgers begeerde. Maar het ergste was, dat Israël telkens weer tot de afgoderij verviel en ditmaal de uitkomst ook niet zocht in terugkeer tot den Heere. Ik geloof dan ook niet, dat het op zich zelf zoo slecht was, dat de Israëlieten een meer centrale en een sterkere regeering begeerden. Het zondige in deze zaak was, dat God er buiten gelaten werd en dat de oorzaak van alle leed (het verlaten van God) over 't hoofd werd gezien. 't Is alsof men dat alles niet zoo erg vond. Als er maar een koning was, precies als bij andere volken (zie v. 20), dan zou het alles wel terecht komen! Houdt dit dadelijk in 't oog, en dan is het niet moeilijk, om heel hfst. 8 te vertellen. En dat is dan het eerste deel van de les.

Het tweede deel omvat 9 : 1—10 : 16 Het is niet noodig hierover veel te schrijven. Men denke niet, dat Saul nog een jongeling was, omdat hij voor zijn vader op stap ging. Spoedig zullen wij vernemen, dat hij al een grooten zoon had.

---

woord: »Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven!« Wanneer Hij en Zijn Geest in Zijn kerk tot hun recht kwamen, werd alles goed. Maar vanzelfsprekend moest het oordeel aan Gods huis zelf, bij de dienaars der kerk beginnen. Wanneer de Geest van hun Meester werkelijk in de kerk zou heerschen, zou de kerk door die in haar wonende Kracht alle vreemde elementen noodzakelijk uitstooten.

De dienaren der kerk moesten vóór alles beginnen, zich door den Geest van den Stichter der Gemeente regeeren te laten. Zij moesten hun eerzucht en heerschzucht opgeven en zich vervullen laten door den Geest van zelfverloochening en zelfopoffering. De zielenredden de liefde, die tot elk offer bereid is, hadden zij noodiger dan alle andere dingen. De verlossing der menschheid was aan het kruis volbracht, en de weg tot overwinning liep voor de kerk ook heden nog over Golgotha. Zij moesten eerst maar eens al die kerkelijke bijaangelegenheden terzijde leggen en eerst zoeken het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, dan zou ook de kerk al het andere wel toegeworpen worden.

Zij moesten werken in de wereld als het zuurdeeg, tot alles doorzuurd geworden was. En hoewel ook eertijds velen van Zijn woorden zeiden: »Dat is een harde rede, wie kan haar hooren?« en velen heengingen, toch waren er nog verschillende discipelen achtergebleven, die van harte instemden met de woorden van Petrus: »Heer! tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens! En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods!« En zij mochten er van verzekerd zijn, dat Zijn woorden nog altijd ten volle waar waren: »Ziet Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld!«

Het was zwoel geworden en de lucht scheen vol electriciteit te zijn, die zich elk oogenblik dreigde te ontladen. Maar zoolang Hij sprak, waagde niemand het de stilte te verstoren. De doordringende blik Zijner oogen en de aanstekende kracht Zijner woorden hielden allen als in een ban gevangen. Sommigen knarsten in stilte met hun tanden, anderen luisterden angstig met ingehouden adem, omdat zij vreesden, dat Hij in een extatische gevoelsuitbarsting zou vervallen, weer anderen herkenden Hem en in hunne harten klonk het keer op keer: »Wij zijn Uw eigendom, en met U houden wij het, gij Zoon van Isaï!«

Toen Hij de katheder verliet, brak de storm los, en wel met zulk een hevigheid, dat het onmogelijk was, de vergadering voort te zetten. De conferentie loste zich vanzelf op.

De vrienden van Jezus bleven rustig, en terwijl de anderen lawaaiachtig de zaal verlieten, vergaderde zich rondom Hem een troepje rustige, ernstige mannen, in wiens oogen heilige begeestering scheen.

(Wordt vervolgd.)

Het derde deel der les is van 10 : 17--27; het verhaalt ons de verkiezing van Saul tot koning. De voorafgaande zalving was meer een verborgen zaak tusschen God en Samuël. Ze diende niet om Saul aan te moedigen, zelf naar de macht te grijpen. Als God iemand voor een taak roept, zorgt Hij ook wel, dat zulk een geroepene in den ordelijken weg tot zijn positie komt. Toen de loting Samuëls woord bevestigd had, zal ongetwijfeld de zalving Saul geholpen hebben om zijn schroom te overwinnen en zijn taak te aanvaarden.

Voor „geraakt" (v. 20, 21) kan men ook zeggen „aangewezen", dat is voor de kinderen misschien duidelijker. „Tusschen de vaten" in v. 22 beteekent: Bij de bagage. Het schijnt, dat de bagage van al de volksvertegenwoordigers op een bepaalde plaats is opgeborgen.

In vers 27 lette men vooral op 't woordje „als". Hij was niet doof, maar wilde geen notitie nemen van de woorden der belialskinderen. Wellicht heeft hij gedacht: God, die mij tot deze taak geroepen heeft, zal mijn rechter wel zijn. Vergelijk zijn gedrag na zijn eerste overwinning in den oorlog, hfst. 11 : 12, 13.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

HERFSTGEDACHTEN.

Sikkels blinken,
Sikkels klinken,
Ruischend valt het gouden graan.

't Is herfst. Lang heeft de gouden zon in onvermoeiden ijver geschitterd aan den wolkenloozen hemel. Nu is zij schuil gegaan achter trieste wolken, soms er nog even doorglurende, alsof ze haar verlaten gebied nog wat moed in wil spreken.

De boomen, die den heelen zomer hun bladerenpracht hebben gedragen, laten deze langzaam maar zeker los. Dwarrelend zoeken ze de aarde om straks door onze meedoogenlooze voeten vertreden te worden.

Niet lang zal het meer duren, of de naakte takken zullen zich straks afteekenen tegen de ijle lucht. De herfst is gekomen; het begin van het einde is daar.

De landman heeft met welgevallen zijn akkers beschouwd en voor hem is de tijd gekomen om te oogsten. Stoere mannen hebben de sikkels gehanteerd, rappe vrouwen hebben de halmen gebonden. Ijverig zijn allen nu in de weer, om den oogst binnen te halen en straks zal het feest zijn.

* * *

Als de ziele luistert
Spreekt het al een taal dat leeft.

Dan heeft het ranke riet, het gouden graan, dan heeft alles in Gods rijke natuur een sprake.

Onze herfst is ook komende. Neen, wij denken er nog niet aan. Wij willen er nog niet aan denken. Het jagende leven, onze natuur, alles wil ons er niet aan doen denken.

En toch als wij een oogenblik stil zijn, en de natuur in herfsttooi voor ons treedt, dan denken we even aan onzen herfst. Zullen we er even aan blijven denken? 't Is toch ook wel eens goed aan onze herfst te denken.

Er zal verschil zijn in den oogst, dien wij verwachten! In de natuur vindt gij dat verschil en niet minder in het menschelijk bestaan.

Ziet gij het verschil niet in alle oude menschen? Er zijn er, die gouden vruchten dragen. Hun grijze haren zijn een tooi der gerechtigheid. Dapper hebben zij gevochten in het leven. Moeiten en teleurstellingen zijn hun deel geweest. En toch, zij zijn verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch ongelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomende dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel hun zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Jezus Christus, hun Heer.

Zij dienden de gemeente, de een in minder, de ander in meerder mate. De maatschappij vroeg hun krachten en nu, in in den herfst, hebben zij zich moeten terugtrekken. O, wonder, zij mopperen niet, neen de blijdschap straalt nog van hun gelaat en hun oog tintelt nog vol levensmoed.

De oogst is buitengewoon groot voor die getrouwen, die liepen in het duister om toch op tijd te zijn bij de verstrooide broeders en zusters om een eenvoudig woord van Jezus te spreken. Waar zij vroeger voor enkelen een woord spraken, zijn bloeiende gemeenten verrezen, en de hemel zal straks openbaren, hoevelen zij tot Jezus hebben geleid.

Er is verschil in den oogst. Zal ik de anderen nog noemen? Gij kent ze toch ook, die nu mopperen over al wat wij jonge menschen doen, precies zooals ze vroeger alles becritiseerden, wat hun vrienden deden. Paulus heeft zoo mooi gezegd, dat hij ondanks alles, het geloof had behouden. Komt ook niet dikwijls de gedachte bij U op, dat die stumperige ouden hun geloof verloren hebben? Zouden die menschen een gouden oogst dragen?

* * *

Onze herfst komt en nu vormt onze oogst zich reeds, of beter wij vormen onze oogst. Goed zaad, goede oogst, maar ook het tegendeel is waar. Uit onreine gedachten of woorden kan geen *reinen levensavond voortkomen.*

Op critiek en afbreken zal straks geen blij genieten volgen.

Door overal over te praten behalve over Jezus Christus, zullen straks geen diamanten schitteren in onzen kroon. Als wij nu in de duisternis wandelen, zal ons leven geen lichtende streep achterlaten. *Met ongeloovig en twijfelachtig te zijn,* behouden wij ons geloof niet.

Weet gij, wat het geheim van die oude, blijmoedige vruchtendragende broeders geweest is? Zij hebben altijd dicht bij Jezus geleefd. Dat is het geheim, waarmee zij de moeilijkheden hebben getrotseerd, waardoor zij zich lieten vertrappen, waardoor zij onrecht leden.

Dicht bij Jezus, verborgen in Jezus, en de oogst is buitengewoon groot.

Onze herfst is komende, de oogst zal verschillend zijn!!

E. D. E. J.

Vragenlijst voor Aspirant-Kweekelingen. *)

1. Hoe is uw naam en voornaam?
2. Wanneer zijt gij geboren en waar?
3. Welke ziekten hebt ge gedurende de laatste zeven jaar gehad?
4. Hebt gij lichamelijke gebreken?
5. Zijt ge voor militairen dienst goedgekeurd?
6. Waarom afgekeurd?

II

1. Welk beroep oefent ge uit?
2. Hoelang zijt ge daarin werkzaam geweest?
3. Hebt gij andere beroepen gehad? Welke en hoelang?
4. Hoelang zijt gij bij uw tegenwoordigen patroon werkzaam?
5. Welke scholen hebt ge bezocht?
6. Welke cursussen gevolgd?
7. Bezit ge diploma's? Welke?

*) Overeenkomstig den wensch op den Alg. Vergadering uitgesproken plaatsen we hier deze vragenlijst.

8. Zijt ge op de scholen geregeld bevorderd?
9. Studeert gij gemakkelijk?
10. Welke boeken hebt ge gelezen? (Noem een 5-tal).
11. Aan welke boeken geeft ge de voorkeur? (Noem van 2 werken titel en schrijver).
12. Kent gij vreemde talen? Welke? Welke spraakkunsten hebt ge in die talen doorgewerkt? Welke boeken gelezen?
13. Zijt gij verloofd?
14. Zijn uw ouders onafhankelijk van U?
15. Geef het adres van twee onderwijzers, bij wie wij kunnen informeeren.

III

1. Tot welke kerk of gemeente behooren uw ouders?
2. Tot welke gemeente behoort gij?
3. Wanneer zijt gij gedoopt?
4. Wat is naar uw meening bekeering.
5. Geef een beknopte beschrijving van uw leven.
6. Welk werkzaam aandeel vervult gij: a) in den gemeentelijken arbeid? b) in den algemeen christelijken arbeid?
7. Hebt gij wel eens in het openbaar gesproken? Waar? Wanneer?
8. Is het u bekend, dat er door uw bemiddeling bekeeringen hebben plaats gevonden? Vertel er iets van.
9. Geef een korte beschrijving van het Evangelie.
10. Overleg een verklaring van goed gedrag en een verklaring van vermoedelijke geschiktheid voor het predikambt, beide afgegeven door uw voorganger.
11. Geef ons het adres van twee leden uwer gemeente, bij wie wij kunnen informeeren.

IV

1. Waarom wilt ge predikant worden?
2. Welke bewijzen hebt gij dat ge geroepen zijt?
3. Waarom wilt ge den evangelie-arbeid niet aan een maatschappelijke betrekking verbinden?
4. Waarom wilt ge studeeren?
5. Zijt ge bereid om minstens 6 jaren aan ernstige studie te wijden?
6. Hebt gij ook godsdienstonderwijs gehad? Welke boeken hebt ge daarbij gebruikt?
7. Hebt ge deze vragenlijst ingevuld zonder iemand te raadplegen?
8. Welke bijzonderheden hebt ge nog mede te deelen?

UIT DE GEMEENTEN.

UTRECHT. Geliefde brs. en zrs. Het is ons een reden van groote blijdschap U weder eens een en ander over de arbeid onzer gemeente te mogen schrijven.

Wij worden gezegend, en zoo God met en voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Zoo was ook Zondag 8 Sept. weer zoo'n dag, waarin de zegeningen Gods openbaar werden, er werden zoekende zielen gered van het eenwig verderf en we mochten ons doopvont geopend zien, teneinde een Zr., die de weg der waarheid reeds lang kende, en nu Gode zij dank eindelijk besloten was met ons het smalle pad der zaligheid te bewandelen, tot de gemeente te zien komen. Daar deze zr. bij voorkeur door Ds. Hekhuis van Muntendam gedoopt wenschte te worden, was zoowel zij als de gemeente verheugd, Ds. Hekhuis dit jaar voor de 2e maal in ons midden te hebben. Onze Eerw. br. nam tot uitgangspunt Ps. 125 vers 1 en 2. Die op den Heere vertrouwen zijn als de berg Sions, die niet wankelt, maar blijft in eeuwigheid.

Rondom Jeruzalem zijn bergen: alzóó is de Heere rondom Zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.

Na de bediening des Doops schaarden wij ons om den Disch des Heeren. D. M. Secr.

MEDEDEELINGEN.

1e uitloting obl. leening Gem. Utrecht. Uitgeloot zijn no's

6 - 15 - 16 - 24 - 45 - 51 - 55 - 65 - 67 - 76 - 80 - 82 122 - 138 - 145 - 152 - 157 - 163 - 197 - 198.

Gelieve coupon no. 1 en uitgeloote obligatiën in te zenden aan onze Penningmeester:

J. MAARSSEN Sr., Abel Tasmanstr. 61.

Verzoeke dringend zooveel mogelijk een gironummer op te geven, ter bestrijding van hooge onkosten.

D. MOLIJN, Secr.
J. P. Coenstraat 33.

Van den Uniepenningmeester.

Mag ik de volgende bedragen van de verschillende Gemeenten als halfjaarlijksche contributie ten spoedigste verwachten? Gemeenten waarvoor een * wordt door mij verrekend in deze maand.

Amsterdam	f 25.40	Heeg	f 4.20
Apeldoorn	„ 12.80	Heerlen	„ 8.—
Arnhem	„ 5.60	Hengelo	„ 71.60
Bergumerheide	„ 10.80	Hoogezand	„ 19.20
Delfzijl	„ 16.60	*Hoorn	„ 5.80
*Deventer	„ 17.60	Leeuwarden	„ 13.—
Drachten	„ 7.—	Muntendam	„ 32.80
Eindhoven	„ 10.—	N. Pekela	„ 19.60
E.-Erfsch.veen	„ 33.60	N. Weerdinge	„ 51.60
2e Exloërmond	„ 24.40	Sneek	„ 21.20
Foxhol	„ 9.60	Stadskanaal	„ 59.20
's-Gravenhage	„ 40.40	Stavoren	„ 15.40
Groningen	„ 93.80	Utrecht	„ 11.—
Haarlem	„ 26.20	*Vrieschelo	„ 19.—
Harlingen	„ 20.60	*Workum	„ 11.20
*Haulerwijk	„ 12.40		

Naar ik vertrouw is deze vriendelijke herinnering voldoende, helpt mee dat er geen aanmaningen behoeven te komen in ons blad!

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van de Gem. Hoogezand f 14.37. (Tweede plaatsing.)

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro no. 151970.

Onderget. verzoekt de broeders Voorgangers beleefd vóór 10 Oct. a.s. even bericht te willen zenden van hunne komst op de Voorgangers-conferentie, zulks met het oog op logies etc. Vroegtijdig bericht vergemakkelijkt den arbeid der gemeente.

Adres: A. DIJKSTRA, 1e Weerdsweg 114, Deventer.

De slag eindigde met het sneuvelen van den hertog en de verstrooiïng van zijn leger.

* * *

Deze geest der Hugenooten moet onze geest zijn. Want dit is de geest, die de wereld overwint.

En zullen drie duizend vijf honderd Baptisten, vervuld met dezen geest, niet in staat zijn om ter opluistering van het geboortefeest van hun Heer en Koning

Twintig duizend Kerstnummers

te verkoopen?

De Uwe in den dienst van Hem,
Die Kindje werd in Bethlehem.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

(Vervolg van pag. 3665).

wil dat de Regeeringen de zonde zullen wettigen. De ongerechtigheid zal nog grooter worden. De goddeloosheid zal aan boosaardigheid toenemen En dan zal geopenbaard worden de Anti-Christ om de goddeloosheid tot volle rijpheid te brengen.

Zooals Antiochus Epifanes optrad, toen in Israël de afval van God al groot was, om dezen afval te voltooien en te fixeeren, zoo zal de Anti-Christ openbaar worden om den afval van God en Zijne geboden volkomen en onherroepelijk te maken.

In den Anti-Christ zal Satan de schijn-vervulling geven van de in het paradijs gegeven belofte: Gij zult als God zijn. De Anti-Christ zal zich boven God stellen en zichzelf God voelen en als God presenteeren. En als de bloote *belofte*: „gij zult als God zijn" den mensch reeds zóó heeft kunnen bekoren, dat hij den duivel gehoor gaf, hoeveel te grôoter zal de verleidende macht zijn van de *vervulling* dezer belofte, van een mensch die zal zeggen: ik ben God. In dien mensch, in dien tegenvoeter van Christus, viert de zondige menschheid haar hoogste triumf. Zeker: haar *schijn*-triumf, maar dat zal ze eerst later merken. Krachten en teekenen en wonderen der leugenen zullen de menschen voor hem interesseeren, Na deze *schijn*vervulling van zijn verleidende belofte, na deze *schijn*triumf van Satan, komt zijn eeuwig einde.

De Anti-Christ was er dus nog niet; is er ook nog niet. Men heeft heel wat gerekend en gegist. Nero, Galicula, de Paus, Napoleon enz. Deze menschen hebben allen allicht een trek van den Anti-Christ gehad; doch waren niet *de* Anti-Christ.

III. *Wanneer zal hij openbaar worden?* Te zijner eigen tijd. Tot zoolang wordt hij tegengehouden, eigenlijk: *tenonder* gehouden, wordt zijn opkomen belet. En nu zegt de Apostel: wat hem belet om zich te verheffen, hem wederhoudt, zijn openbaar worden verhindert, weet gij. *Wij* weten het echter niet, maar moeten het afleiden uit zijn woorden. Na al het voorafgaande beveelt de volgende verklaring zich echter aan: de Apostel bedoelt niet het Romeinsche Rijk met zijn vaste staatsorde; dat is er immers niet *meer* en de Anti-Christ is er *nog niet.* Bijgevolg kan de Apostel niet gemeend hebben, dat de macht van het Romeinsche Rijk den Anti-Christ zou ophouden.

Wat dan? De Rabbijnen zeiden: Israëls zonden houden de openbaring van het Godsrijk tegen. Het omgekeerde is ook waar: de Heilige Geest houdt de openbaring van den Anti-Christ tegen. Dat is *nu* reeds zoo. De Heilige Geest verhindert *nu* al het overhand nemen der zonde. Hij woont en werkt in de gemeente en van uit de gemeente. De gemeente is, naar Christus' woord, het zout der aarde, het bederf-werende, het bederf-ophoudende.

We komen tot de slotsom, dat de gemeente, deze belichaming des Heiligen Geestes de openbaring van den Anti-Christ verhindert. Eerst als de gemeente zal zijn opgenomen, zal het verderf ongestoord kunnen voortwoekeren en de Anti-Christ vindt het veld voor zich geruimd en kan ongehinderd zijn macht ontplooien.

De volgorde der gebeurtenissen is bij deze veronderstelling dus:

1. De opname der gemeente in den hemel.
2. De openbaring van den Anti-Christ.
3. De komst des Heeren ten oordeel.

Gelukzalig is hij, die 's Heeren zijde koos, en die nu de dagen door, en de toekomst mag tegengaan in de zekerheid, dat God hem niet gesteld heeft tot toorn, maar om de zaligheid te verkrijgen als Christus verschijnen zal om Zijn bruid ten bruiloftszaal te voeren!

L.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Zoo gij dan rechtzaken hebt.

Vraag: Wat bedoelt Paulus met wat hij geschreven heeft in zijn eersten brief aan de Corinthiërs, het zesde hoofdstuk, de verzen drie en vier? N. te M.

In deze verzen lezen we: „Weet gij niet dat wij de „Engelen oordeelen zullen? Hoeveel te meer de zaken, „die dit leven aangaan? Zoo gij dan rechtzaken hebt, die „dit leven aangaan, zet die daarover die in de gemeente „minst geacht zijn".

In de gemeente te Corinthe waren broeders, die met hun mede-broeders zeer onaangename ervaringen hadden opgedaan en de hulp van den rechter hadden ingeroepen. Het gevolg hiervan was, dat de wereld wel een zeer zonderlingen indruk van het Christendom kreeg. Predikte het Christendom niet de liefde? En wees het niet voortdurend op Jezus, die als Hij gescholden werd niet weder schold en als Hij leed, het overgaf aan Hem, die een rechtvaardig oordeel velt? „Zie", zeiden sommigen, die in hun harten geen plaats hadden voor het evangelie, „de leer is misschien wel mooi, maar de practijk verschilt weinig van die van de onze. Zij zijn evenzeer op eer en voordeel gesteld als wij De mensch is niet, wat hij zegt te gelooven, doch wat hij doet".

Paulus, voor wien de verheerlijking van Christus als het hoogste levensdoel gold, waaraan persoonlijke eer en voordeel moesten worden opgeofferd, indien deze daarmede in botsing kwamen, voelde zich diep ontroerd over de handelingen van sommige zich verongelijkt gevoelende leden en in zijn eersten brief aan de gemeente moet hij hun eens een ernstig woordje toevoegen.

* * *

Let wel, de apostel richtte zich in dit zesde hoofdstuk tot degenen, die gelijk meenden te hebben. Zij waren het, die middelen aanwendden, welke hij onmogelijk kon goedkeuren, omdat zij door hun middelen de gemeente in opspraak brachten. Bovendien bewezen zij met hun middelen, dat zij den kern van het Christendom niet verstonden. Want deze kern wil niet, dat men een ander zijn wil oplegt en door geweld aan dien wil onderwerpt, maar wel, dat hij van dien wil kennis neemt om daarna vrijheid van handelen te hebben. Een Christen moet ongelijk en schade kunnen lijden. Wie dat niet kan, moge zich met den mooien naam van Christen sieren, den Geest van Christus bezit hij niet. Ik geloof, dat velen in onze gemeenten, die in moeilijkheden met hun geloofsgenooten het gelijk aan hun zijde meenen te hebben — en zulks niet ten onrechte — goed doen dit te bedenken. Zegt Paulus niet in zijn brief aan de Romeinen: „Wreekt uzelven niet, beminden, maar geeft den toorn plaats, want er is geschreven: Mij komt de wrake doet. Ik zal het vergelden, zegt de Heere?” En vermaant hij niet: „Wordt van het kwade niet overwonnen, maar overwint het kwade door het goede?”

Verder merk ik op, dat Paulus een rechtsgeding niet geheel uitsluit. Rechtsgeleerden zijn beter op de hoogte met de wetten dan particulieren. Wanneer men de eene of andere troebele aangelegenheid getoetst wil hebben aan de wetten, die de gemeenschap beheerschen, staat er niets in den weg, een uitspraak van den rechter uit te lokken. Een discipel van Jezus Christus zal daarbij natuurlijk zorg dragen, dat geen zucht naar gewin, noch lust naar vergelding, noch eenige begeerte naar zelfverheerlijking zijn ziel vergiftige. „Pour estre bien gouverné en ceci, il faut estre gaene d'une vraye charité”, zegt Calvijn, d. w. z., om in deze behoorlijk te handelen, moeten wij met de liefde versierd zijn.

* * *

Na deze toelichtingen kunnen we ons nu bij de geciteerde verzen bepalen.

De apostel is van gevoelen, dat alle moeilijkheden tusschen broeders onderling dienen te worden opgelost. Kunnen zij het zelve niet af, dat zij dan de tusschenkomst van anderen inroepen, maar in geen geval die van de wereld. En waarom niet die van de wereld? Omdat de gemeente in inhoud en beteekenis de wereld oneindig ver te boven gaat. Zal een edelman bij een bedelman aankloppen om advies? De broeders zijn aan hun zelfrespect verplicht om hun verschillen onderling te vereffenen.

„Weet gij niet, dat wij de engelen oordeelen zullen?” roept de apostel uit.

Een Christen is een hoogwaardig schepsel. Hij staat zelfs boven de engelen. Het behoeft zeker niet gezegd, dat het de bedoeling van Paulus niet is om te verklaren, dat wij straks als rechters over die hoogere wezens zullen optreden. Maar veel meer, dat wij in Christus Jezus God beter hebben leeren kennen dan dat de engelen Hem kennen. Want in den Heiland smaken wij de volheid en zoetheid van Gods vergevende liefde, waarvan de engelen bij ervaring niets afweten, dewijl zij zondeloos zijn.

Welnu, wanneer wij in heerlijkheid de engelen overtreffen, die tot de onstoffelijke en hoogere wereld behooren, waarom zouden wij dan ongeschikt zijn om over onze zaken, deze lagere schepping rakende, een oordeel uit te spreken? vraagt Paulus. En dan gaat hij in de warmte van zijn betoog zoo ver, dat hij in de eenvoudigste onder de gemeenteleden, mannen en vrouwen ziet van hooggeestelijken stand, die zoo voornaam zijn, dat zij inzake ongenoegen tusschen broeders niet gepasseerd mogen worden, wanneer naar een oplossing wordt gezocht. „Zoo gij dan rechtzaken hebt, die dit leven aangaan, zet die daarover, die in de gemeente minst geacht zijn”.

Het spreekt als een boek, dat de apostel hiermede niet wil zeggen, dat men bij moeilijkheden tusschen leden op zoek moet gaan naar de minst geachte. Dit is eenvoudig onuitvoerbaar. Wie wil voor een minst geachte versleten worden?

En dat Paulus inderdaad het zoeken naar de minst geachte niet aanbeveelt, bewijst het volgende vers: „Ik zeg u dit tot schaamte. Is er dan onder u geen, die wijs is, ook niet één, die zoude kunnen oordeelen tusschen zijne broeders?”

Neen, geen zoeken naar minst geachte in geval van moeilijkheden onderling. Paulus wil met zijn betoog doen uitkomen, dat een rechtzaak tusschen broeders in strijd is met de heerlijkheid van de gemeente, de hoogwaardigheid van zelfs het eenvoudigste gemeentelid, en met het wezen van het Christendom.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. N. Pekela voor de Congo f 23.20.

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro no. 151970.

Van den Depôthouder.

Mag ik vooral de besturen van tractaatvereenigingen, ja eigenlijk van alle vereenigingen nog eens wijzen op het proefpakket, aangeboden in »De Christen« van 13 Sept. j.l.?

Weet gij uit uw hoofd een antwoord te geven op allerlei vragen der leden?

Zendt toch spoedig een gulden en gij ontvangt een heele collectie goede en zeldzame (anders niet dan bij mij te krijgen) lectuur franco thuis.

Stel niet uit, wat gij heden doen kunt!

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Cand. L. de Haan heeft het beroep naar Stadskanaal (hulpprediker) *aangenomen.*

De Gemeenten Delfzijl 83 leden
" " Harlingen 103 "
" " Workum 56 "
" " Hoorn 29 "
" " Leeuwarden 65 "
gelieven hun contributie alsnog te willen storten op postrekening 134474.

De penningm. van Voorzorg, S. HOUKES.

ONS KERSTNUMMER.

Broeders en zusters! Ik doe een zeer dringend beroep op uwe hulpvaardigheid. De zaak waarvoor wij staan is waard, dat wij onze beste krachten eraan verpanden. Ze is niets meer en niets minder dan de zaak van onzen grooten Koning, Jezus, de Heer.

Organiseer uzelf weer in een

Kerstnummer-colportage-club.

BROEDERS VOORGANGERS! Wordt lid van deze club. Verleden jaar was er tenminste één broeder voorganger, die met Kerstnummers ventte. Was het niet kostelijk! O, ik geloof, dat alle voorgangers graag met een paar honderd stuks op stap zullen gaan, wanneer hun den tijd daartoe wordt gegeven.

BROEDERS OUDERLINGEN EN DIAKENEN! Sluit u aan, sluit u aan! Laat geen leeftijd u in den weg staan. Er is niets meer, dat zoo verjongd en het hart verblijd als den actieven dienst. Veronderstel, dat al onze ouderlingen en diakenen eens aan het colporteeren gingen met Kerstnummers!

Wat een heerlijk schouwspel zou dat wezen!

De

engelen in den hemel

zouden van verbazing de handen in elkaar slaan.

En welk een schoon resultaat zou er verkregen worden!

Er zijn ongeveer dertig gemeenten in ons Vaderland, die naar zuinige schatting honderd zestig kerkeraadsleden tellen. Indien elk kerkeraadslid slechts honderd vijf en twintig stuks verkoopt — en wat is nu honderd vijf en twintig stuks voor een kerkeraadslid eener Baptiste gemeente — dan zouden

onze ouderlingen en diakenen

alleen reeds een oplage van 20.000 exemplaren noodig maken!

Maar op de ruggen van onze ouderlingen en diakenen mogen wij dit mooie Kerstnummerwerk niet afwentelen. De leden kunnen ze helpen en ik vergis mij niet, als ik zeg, dat de leden ze van ganscher harte willen helpen.

Wanneer elk lid slechts

zeven exemplaren

voor zijn rekening neemt, zegge zeven exemplaren, die hij als volgt kan distribueeren: één voor zichzelf en aan drie kennissen elk twee, met een gemoedelijk briefje erbij, waarin verzocht wordt om één Kerstnummer als bewijs van vriendschap te accepteeren en één aan een kameraad of vriendin of familielid door te zenden, dan is er een oplage noodig van

vier en twintig duizend vijf honderd.

Broeders en zusters! Stel u met lichaam en ziel in onzen Kerstnummerdienst. De zaak is het waard.

Verleden jaar hebben vele gemeenten prachtwerk geleverd. Dit jaar moet nog prachtiger werk worden verricht. En het kan!

Heel het Kanaän van het Westen — van Delfzijl en Harlingen af tot Treebeek toe moet onze Kerstboodschap lezen.

Gaarne ontvangen wij uw bestellingen vóór den 1sten November a.s. De prijs is 10 cent per nummer.

De Uwe in den dienst van Hem,
Die Kindje werd in Bethlehem.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Van den Depôthouder.

De gezamenlijke boekjes enz. van het proefpakket bevatten 230 bladz. druks. Er is een boekje bij van 67 bladz., een van 32, van 30, van 27, van 24 bladz. enz.

Stort één gulden op mijn gironummer en gij ontvangt de aangeboden lectuur ter eigen leering en stichting en als wapens in den heiligen strijd om op het rijk der duisternis de overwinning te behalen voor Koning Jezus!

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Sla dit niet over!!

Collega's! denk om onze 7e vergad. D. V. 23 en 24 dezer, te houden in de Bapt. kerk te Deventer.

Woensdag 23 des voorm. 10 uur begin. Dinsdag dus van huis. Er is daar logies en alles volop gereed.

Hebt ge u reeds gemeld bij de Secr. der Gem. A. DIJKSTRA, 1e Weerdsweg 114?

Sneek Oct. Uw dw. H. VISSER, Scriba.

De gemeente *Harlingen* heeft tot haren Voorganger beroepen Ds. J. van D o n g e n van Stavoren.

Van den Administrateur.

Aan onze abonné's

welke hun abonnementsgeld per post betalen, zond deze week een stortingsformulier met beleefd verzoek f 1.00 te willen storten op mijn postrek. voor het 4e kwartaal.

Ik herhaal hier mijn verzoek en noodig U vriendelijk uit, het nu DIRECT te doen, want, uitstel is veelal afstel.

Bovendien spaart U Uzelf 15 cent incasso en de Adm. overbodig werk.

Mag ik op Uw medewerking rekenen? De Adm.

LEESTAFEL.

De Olijftak. Christelijke Scheurkalender. Uitgave „De Olijftak" te Franeker, Dijkstr. 5.

Reeds een paar malen hebt ge een verkleinde reproduktie van dezen kalender met schild in De Christen aangetroffen. Hij is nu verschenen. Behalve de Redactie, bestaande uit Ds. W. D. Linthout en Ds. A. Winckel, hebben twaalf predikanten voorstukjes geschreven. Hierin is dus wel variatie; een verscheidenheid echter die de eenheid geen afbreuk doet. Men schaffe zich deze kalender aan.

Behalve als blok op schild is hij ook ingebonden verkrijgbaar.

Pelagia, de parel van Antiochië, door Käthe Dorn. Dit is het premieboek (gebonden) dat bij bovenaangekondigden kalender aangeboden wordt. 't Is een verhaal uit de derde eeuw, en zal graag en met zegen gelezen worden. L.

No. 2100 VRIJDAG 11 October 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

OCTOBER.

Vallende bladren,
Donkere dagen,
Sombere luchten,
Huilende vlagen,
Ledige velden,
Dorrende gaard,
Vluchtende voglen,
Inslapende aard,
Loeiende stormwind,
Plassende regen,
Welkende planten,
Slijkrige wegen, —
Allen zijn teeknen,
Dat de Natuur,
Zich weer bereidt voor
Nieuwe cultuur.

Dies tijgt de landman
Moedig aan 't ploegen,
Ook in den herfst blijft
Vlijtig hij zwoegen,
Zaait hij en egt hij
't Koren ten grond,
Wachtend tot lente
't Leven verkondt.

Zoo zij mijn leven,
Niet voor het heden,
Maar voor de toekomst!
Moedig beleden,
Waardig gestreden,
Waarheid betracht,
IJvrig gearbeid,
Rustig gewacht!
Moge 't van buiten
Donker ook schijnen
Moog' 's levens sieraad
Ganschlijk verdwijnen —
Is slechts mijn arbeid
Eeuwigheidswerk,
Dan draagt mijn leven
Goddelijk merk.

(Overgenomen).

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De Vader, de Zoon en de Zondaar.

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.
Joh. VI : 44.

In Johannes VI treedt de crisis te voorschijn, die de verschijning van Jezus in Israël verwekt had. Deze crisis liep op een scheiding uit. De tegenstanders des Heeren herwonnen de schier verloren invloed en ten slotte bleek slechts een klein getal reeds onafscheidelijk aan Hem verbonden te zijn.

't Was deze kentering der gevoelens en verandering van houding, die den Heiland aanleiding gaf de woorden te spreken, die hierboven zijn afgeschreven.

De afval der schare verwekte in Hem geen gevoel van onzekerheid. Hij had op hun toeloop niet gesteund en kwam daarom door hun ontrouw niet aan 't wankelen.

Jezus wist zich een Gezondene; iets meer wilde Hij niet zijn. Daarin school Zijn kracht. Hij voelde zich met den Vader verbonden en van den Vader alleen afhankelijk. Wat Hij deed, was niet Zijn werk, maar Gods werk.

Daarom verdroeg Hij, wat wij tegenslagen noemen, zonder te wankelen.

Temidden dier velen, die Hem tot daartoe gevolgd waren, schoon met onzuivere geestdrift, en die zich nu van Hem afwenden, verklaart de Heer met verheven waardigheid: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke".

* * *

Dit woord is dus een woord van berusting, van blijde overgave in een moeilijken weg.

Op 't eerste gehoor heeft het weinig aantrekkelijks. Het schijnt een woord te zijn, waarvan niet de minste bekoring uitgaat op het zondaarshart. Wat staan er, naar 't schijnt, tegenover dit woord een lieflijke en aantrekkelijke uitspraken in het Evangelie! Aan een uitnoodiging leenen we eerder 't oor, dan aan deze uitspraak: Niemand kan tot Mij komen, *tenzij* . . . .

Hier wordt de mogelijkheid om verlost te worden, zeer duidelijk een perk gesteld. Hier worden we gewezen op een voorwaarde, die *buiten* den mensch ligt. De mensch heeft — dat zegt dit woord wel zeer duidelijk — zijn verlossing niet in eigen hand.

Het is *genade*, die zalig maakt.

Niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des *ontfermenden* Gods.

Begin en Aanvang der Zaligheid is de Heer.

Alle roem is uitgesloten.

Bij de menschen is het onmogelijk. Dat nochtans menschen zalig worden, is alleen, omdat alle dingen mogelijk zijn bij *God.*

Gelijk de Verlosser het hier zegt: Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.

* * *

Een voorbeschikking, in dien zin, dat sommigen bestemd zijn voor de zaligheid en anderen naar goddelijk besluit, in 't verderf zullen afdalen, wordt hier niet uitgesproken.

Welk een nacht van ontzetting zou daarmede over 't menschdom neerdalen! Hoe vreeselijk werd dan het leven! Wie zou de gedachte kunnen verdragen, dat wellicht een onwrikbaar besluit hem voor het vuur bestemd heeft? Wie zou er rust bij kunnen hebben, dat het verderf van sommige, misschien wel van alle menschen, onvoorwaardelijk en onveranderlijk zou vaststaan?

De Heer zegt hier niet, dat er menschen zijn, die niet zalig kunnen worden, omdat God hen niet wil trekken.

Hij zegt dit, dat de grond der zaligheid niet in den mensch, maar in God ligt. Dat, wie zalig wordt, zalig worden kan, omdat *God* het wil.

* * *

Hoe hoog plaatst Christus zich met dit woord!

Het komen tot Hem stempelt Hij tot iets heel bizonders, tot iets, dat slechts mogelijk is door het trekken des Vaders.

De gekrenkte zondaarstrots antwoordt: wie maakt gij uzelven?

Maar de Heer zeide dit om Zijn een-zijn met den Vader en Israëls gescheiden zijn van den Vader in 't licht te stellen. Israël meende, dat het in Gods weg, in Gods school was. En dat ontkent de Heer en zegt: wanneer ge u door God liet leiden en leeren, dan zoudt ge tot Mij komen, want de Vader trekt naar Mij toe. „Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot *Mij*" (45). Dit vers verklaart ons wat vreemd-klinkend tekstwoord. Wie niet in de school des Vaders is, kan niet tot Jezus komen.

Wie bij God ter schole gaat, komt tot Jezus.

Tusschen God en Jezus, tusschen Zender en Gezant bestaat samenwerking.

De Joden onttrokken zich aan Christus. Hoe kwam dat? Zij zochten de schuld bij den prediker: „Deze rede is hard, wie kan ze hooren?" (60). De Heer zocht ze niet bij zichzelf. Wel verstond de menigte Hem niet en voelde zich teleurgesteld, maar dat kwam, omdat ze zich niet door *God*, maar door *menschen* liet leeren, dat is, liet *trekken.*

Wie zich door menschen laat trekken, wordt van Christus weggetrokken.

* * *

Dit woord is niet een verontschuldiging voor den mensch.

De vrees voor levensvernieuwing ziet zich hier geen schuilplaats aangewezen.

Jezus stelt met dit woord de schuld Zijner toehoorders vast. Hij bleef met slechts enkelen achter.

Hoe kwam dat?

Niet omdat de Vader werkeloos bleef.

De Vader doet geen *half* werk. Hij maakt Zijn werk volledig. Hij zond Zijn Zoon tot de zondaren en nu trekt Hij de zondaren tot den Zoon.

De Zoon *liet* zich zenden. Hij toonde zich eenswillend met den Vader. Zoodra de *zondaar* zich laat *trekken*, gelijk de *Zoon* zich liet *zenden*, is de verlossing een voldongen feit.

* * *

Hoe trekt de Vader?

Allerlei gissingen zouden hieromtrent gemaakt kunnen worden, maar de Heer heeft hier zelf Zijn bedoeling duidelijk omschreven.

Des Vaders trekken is: leeren. Lees vers 45 maar. Wie het van den Vader geleerd *heeft*, die komt tot Mij. Sommige menschen leeren het echter *niet.*

Om te leeren is opmerkzaamheid noodig. Wanneer we onze zinnen op iets anders gezet hebben, zal de prediking geen vrucht dragen.

God leert ons door Zijn Woord, door Zijn leiding, door Zijn kastijdingen. Hij leert ons daardoor, dat we uit den weg zijn, verloren zijn, en Christus van noode hebben.

Maar slechts wie het geleerd *heeft*, *komt* tot Jezus.

Wilt gij leeren, wat de Vader onderwijst?

Dan blijft ge niet verre van Jezus. L.

Het ware geloof.

Reeds in het gewone spraakgebruik des volks is het op te merken, hoe weinig van het woord geloof en het werkwoord gelooven, begrepen wordt. Op de vraag, b.v.: heeft dit of dat plaats gevonden? of is het geschiedt? bekomt men niet zelden ten antwoord: 'k geloof het wel of 'k geloof het niet. Zulk antwoord is dus niet ontkennend en niet bevestigend — 't is iets twijfelachtigs. Daaruit spreekt dus geen wezenlijk geloof, maar slechts een meening.

Ook op godsdienstig of christelijk gebied treft men die misvatting aan, en dat brengt veel verwarring van denkbeelden teweeg. Als iemand zegt: ik geloof deze of gene leer, is daarmede nog niet altijd aangetoond de persoonlijke overtuiging des sprekers.

Men treft menschen aan, die met eenigen roem zeggen: ik geloof, maar als men hun vraagt, *wat* zij eigenlijk gelooven, zullen ze u antwoorden: »Dat, wat algemeen door de menschen geloofd wordt«. »En wat gelooven dan de menschen in 't algemeen?« — »Dat, wat de kerk gelooft«. »En wat gelooft de kerk?« »Dat, wat zij in hare belijdenisschriften en formulieren heeft vastgelegd«. Iemand, die zoo spreekt, heeft zeker nog weinig of nooit over het persoonlijk geloof in Jezus Christus nagedacht. Men verbindt het geloof in Christus met het lidmaat zijn van een kerk.

Geen wonder, dat vele menschen, vooral met eenige ernstige levensopvatting, vragen, bij het velerlei, hetzij meer of minder orthodox, dat als goed christelijk geloof wordt aangeprezen: wat is nu eigenlijk het ware geloof? — en ten slotte maar op de autoriteit van hun kerk of aangenomen richting afgaan.

Een zeventigjarige werd toegesproken door een geloovig Predikant, en daar het bleek, dat de oude man nog geen vrede voor zijn ziel gevonden had, wees de Pred. hem op het geloof in Jezus, en drong hem aan om den Heiland als zijn Verlosser aan te nemen; waarop de oude antwoordde: »Dominé, ik ben reeds zoo oud geworden en heb niet het voornemen mijn geloof nog te verwisselen. Er zijn tegenwoordig — ging hij voort — zooveel gelooven, dat men niet meer weet, welk geloof men aannemen zal. Daar is mijn buurman rechts, die heeft een ander geloof dan ik, die links weer een ander, mijn vrouw verschilt ook met mij en mijne kinderen ook weer anders, ik wil nu maar zeggen, welke van die heeft nu het ware geloof«? Deze man verwarde dus blijkbaar geloof met kerklidmaatschap en meende dat het spreken met hem, als boven, moest dienen om hem uit zijn kerk te praten. Hij was inderdaad een ijverige kerkbezoeker, een godsdienstig mensch, maar van het geloof in Jezus Christus miste hij alle begrip. Hij is, helaas, maar een uit duizende onder ons Nederlandsche volk.

Neen, stipte kerkganger en toehoorder zijn heeft nog niet de beteekenis van christen of geloovige zijn. Wij kunnen de meest rechtzinnige vrome, godsdienstige gemeenschap toebehooren en hare geloofsbelijdenis op alle punten toestemmen, en nochtans godde-loos zijn.

Ook meenen niet weinigen, dat zij geloovigen in Christus zijn, omdat zij, dat wat de Bijbel leert, als onomstootelijke waarheid aannemen. In het ouderlijk huis en in de chr. school en de Zondagsschool zijn zij met den inhoud des Bijbels vertrouwd geraakt, en van kindsbeen af hebben zij een zekere eerbied betoont voor het Woord Gods. Zij twijfelen niet aan 't bestaan van God, ook niet aan het Gods-Zoonschap van Jezus; zij gelooven ook aan een eeuwige, rechtvaardige vergelding, en zijn nochtans ledig van God, Christusloos en zedenloos, zonder bewustheid van zondenvergeving en vrede des harten, onwedergeboren en kunnen mitsdien het Koninkrijk Gods niet zien of ingaan.

Wat baat het mij, den God des Bijbels voor den eenigen waren God te houden, wanneer Hij niet mijn Vader is, met Wien ik door Christus verzoend ben en Wien ik al mijn tijdelijke en eeuwigheids zorgen vertrouwelijk aan Zijn voeten neerleggen kan? Wat heb ik er aan, wanneer ik aanneem, dat Jezus Gods Zoon is en ik Hem toch niet als mijn persoonlijken Heiland, die mij met zijn bloed gekocht heeft, ken en eer? En wat nut is het mij, als ik al weet, dat er een eeuwige zaligheid en ook een verdoemenis komt, maar ik zelf mij niet bewust ben het oordeel ontkomen te zijn en aan de zaligheid deel te hebben! Kennis van godsdienstige zaken en beginselen, hoe stipt ook, is nog geen geloof. Derhalve zegt Jacobus: »De duivelen gelooven ook en zij sidderen«. Hij wil zeggen, dat ook de duivel niet aan de werkelijkheid, aan het Gods-Zoonschap van Jezus, en aan het daar-zijn van een eeuwig leven twijfelde, maar nochtans een onder het eeuwig oordeel Gods begrepen wezen is. Wij kunnen alle waarheden des Bijbels kennen en accepteeren en toch nog tot hen behooren, die als schuldigen door overtreding van Gods wil en wet, onder den vloek liggen en er eeuwig toe behooren, vereenigd met hen, tot wie de Heere eens zeggen zal: »Gaat weg van mij, gij vervloekten, Ik heb u nooit gekend«!

Anderen treft men aan, die zwetsen, veel godsdienstige en leerstellige praatjes voeren en doen alsof zij het ware geloof hadden. Zij versieren zich met veren van andere vogels, zij spreken de »tale Kanaäns«, spreken dikwijls van den »lieven Heiland«, maar missen nog het wezen des christendoms: het leven des Heiligen Geestes of het leven Gods, door waar geloof in Christus en wezenlijke gemeenschap met Hem. Ook zij zullen ten dage der uitzuivering en der afrekening tot het onkruid onder het koren gerekend worden. Het geloof bestaat niet in woorden, maar is een de medemenschen beïnvloedende kracht; want zooals iemand gelooft, handelt hij. Wie waarlijk in Jezus Christus gelooft, die kent Hem, heeft Hem lief en dient Hem gaarne, en spreekt niet slechts van Hem naardat hij van anderen gehoord heeft, maar van wat hij zelf in de gemeenschap met Jezus beleeft.

Waar geloof komt van God en wordt door Hem gewerkt. 't Is bij den mensch geen aangeboren iets, maar is een schepping Gods in de ziel des menschen. Dit werkt Hij door het Evangelie in allen, die oprecht gelooven. »Het geloof is uit het gehoor«, door de prediking des Woords. N. v. B.

(Slot volgt.)

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Saul verworpen. David gezalfd.

I Sam. 15 en 16.

Les voor Zondag 10 Nov. 1929.

In de vorige les is verteld dat Saul koning werd over Israël. Enkelen spotten. Ze zeiden: „Zoude deze ons verlossen?” Maar spoedig daarna versloeg Saul de Ammonieten, en toen waren de spotters stil. Nog weer een tijd later was er weer oorlog met de Filistijnen, en toen werden ook de Filistijnen verslagen. Saul en zijn zoon Jonathan behaalden met hun legers een groote overwinning op dit strijdlustige volkje. Het scheen wel goed te gaan met den nieuwen koning. Maar er was ook al eens iets gebeurd, dat niet in orde was en waarover Samuël harde woorden tot Saul had moeten spreken. En nu vandaag moeten we vertellen van een gebeurtenis, waarbij Saul heel verkeerd handelde.

Op zekeren dag kwam Samuël bij den koning met een boodschap van den Heere. Vertel de boodschap en herinner dan even aan de geschiedenis uit Ex. 17 : 8—16.

Saul was dadelijk bereid om te doen, wat Samuël hem zeide. Vertel 15 : 4—10. Maar deed Saul wel

(Zie vervolg pag. 3683.)

Ds. A. P. Barendregt

PROGRAMMA RADIO-UITZENDING op Donderdag 17 October 1929.

EVANGELISATIE-SAMENKOMST

vanuit het kerkgebouw der Baptisten Gemeente te Hengelo (O.), 's avonds 8 uur. Voorganger Ds. J. HUIZINGA, Pred. der Baptisten Gemeente te Hengelo (O.) (Huizen 1875).

Sprekers:

Ds. A. P. BARENDREGT Pred. te Emmer-Erfscheidenveen en
Ds. J. HUIZINGA.

De Organist der Gemeente de heer H. Kruidhof aldaar en het Gemeentelijk Zangkoor »Emanuël«, Directeur de heer H. Theesink, verleenen muzikale medewerking.

1. Orgelspel: »Bede« van H. Curschman.
2. Gemeenschappelijk gezang: Ps. 103 : 1, 2.
3. Zangkoor: Gez. 271 : 1 en 4.

O hoofd, bedekt met wonden
Belaan met smart en hoon
O hoofd, ten spot ombonden
Met eene doornenkroon!
Eertijds gekroond met stralen
Van meer dan aardschen gloed
Waarlangs nu drupplen dalen!
'k Breng zeegnend U mijn groet!

Van al den last dier plagen,
Met goddelijk geduld
O Heer! door U gedragen,
Heb ik, heb ik de schuld!
Och zie, hoe 'k voor Uw oogen
Hier als een zondaar sta,
En schenk vol mededoogen,
M' een blik van Uw gena.

4. Bijbellezing: Jes. 53.
5. Gebed.

6. Gemeenschappelijk gezang: »...cht langs de wolken«. Lied 33 uit ... van Joh. de Heer.

7. Toespraak Ds. A. P. Barendre...: »De boodschap van verzoening«. 2 Cor. 5 : 19.

8. Zangkoor: »Vader geldt het ... E. Ruwerob.

1.

Vader, ik hoor dat ...rbarmen
Gij op Uw dwalen... wacht
Dat Gij ze noodt ... open armen
Dat Gij ze roept ...me zoo zacht.
Slaat Gij ook mij, ... genade,
In Uwe liefde zoo ...root
Slaat Gij, o Vader, ...r ook gade,
Geldt het ook mij, ...rijk Gij noodt?

2.

Is het voor mij dat ... bewogen?
Is het voor mij, dat ...nd staat?
Gelden ook mij Uw...de oogen?
Vader o is het voor... laat?
Neem dan o Vader, ...oze leven,
Dat het aan U en ...zij gewijd.
Laat mij dan alles ... geven,
Laat mij U volgen, ...Gij ook leidt.

9. Gemeenschappelijk gezang: Ge... 1, 2, 3 en 4.

10. Toespraak Ds. J. Huizinga, onde...bede tot verzoening». 2 Cor. 5 : 20.

11. Zangkoor: Lied 631. Bundel ...e Heer.

1. Hoort gij niet ...s harten
Waar vind ik ...e op aard
Heeling voor ...arten
Iets, geheel mi...aard?
't Aardsche ka...t niet stillen,
Noch der were...t genot;
't Harte zoekt ...aar ruste,
Tot het ruste ...od. —

Koor: Zie de Heiland wa...og heden zacht
Ik leed en gaf 't le...! Ik red uit den dood,
Geef leven voor d... dan tot Jezus,
...acht, wacht op u.

2. Toen ik kwam ... belijden,
Nam mij de He...ndelijk aan
'k wist niet, ho...t verblijdde,
Dat slechts ach...il gaan
'k Wist niet da...op aarde
Zulk een zoete...eft
En dat 't hart, ...il volgen,
Reeds zulk een ...n heeft.

Ds. J. Huizinga

3. O waarom dan laat gij Jezus
Nog langer kloppend buiten staan?
Moet Hij andermaal vol droefheid
En met smarte henengaan?
Heeft Hij tevergeefs geleden
Telt gij Zijne tranen niet?
Blijft gij doof voor al Zijn kloppen
En opent Hem uw harte niet?

12. Gemeenschappelijk gezang: Gezang 38 : 3 en 4.

(Collecte luisteraars gelieven te storten op Girono. 153759 van Ds. J. Huizinga te Hengelo (O.), of op dat van den penn. onzer Radio-uitz., br. G. Broertjes te Heemstede, Girono. 142741.)

13. Slotmededeelingen en dankgebed.

14. Orgelspel: Gezang 96.

De Secr. U. R. C., J. BOITEN,
Asterstr. 150, Den Haag.

(Vervolg van pag. 3680.)

gehoorzaam, wat hem bevolen was? V. 9. Neen, dat was niet in orde.

In dezen tijd verscheen de Heer aan Samuël in den nacht. Vertel v. 11. Dit berouw van den Heer versta men als een menschelijke uitdrukking over God, die men eenvoudig zoo nemen moet als ze er staat, zonder er over te dogmatiseeren. God wordt ons in den bijbel altijd voorgesteld als vol van liefde en van levende belangstelling. Hij heeft er behagen in, dat het goed gaat met een mensch.

Samuël was geheel ontroerd. 's Morgens vroeg stond hij op. Wat wilde hij? Zijn gedachten waren bij den koning, die terug kwam uit den strijd met de Amalekieten. Er was wel iemand, die hem zeggen kon waar Saul was en wat hij deed, v. 12*b*. (Dit karmel is waarschijnlijk te zoeken ten zuiden van Hebron. Saul richtte eerst een eereteeken voor zichzelf op; toen ging hij naar Gilgal, om God een offer te brengen.) Samuël rustte niet, maar ging Saul tegemoet. Waarschijnlijk hebben ze elkander dicht bij Gilgal getroffen. Denk u het gesprek tusschen deze beide mannen goed in, en vertel het heele hoofdstuk. Let op (15) hoe er eerst een „vrome" verontschuldiging komt (herhaald in v. 20 en 21), dan na zware bestraffing een bekentenis, maar met verontschuldiging (24). In v. 30 volgt nog een belijdenis, maar dat ging om Samuël te bewegen, bij hem te blijven. Samuël deed het, doch niet om de zonde te bedekken. Getuige v. 32, 33; hij deed, wat Saul verzuimd had, en iedereen kon zien, hoe Samuël over Sauls optreden dacht.

Met diepe droefheid in het hart versleet Samuël zijn dagen (zie 15 : 35 en 16 : 1). Geen haat of bitterheid, innige droefheid over den man, die zoo afweek van den Heer, was er in zijn ziel. En dat is een mooie trek in den profeet. Hij had liever geen koning gehad. Toch was er geen leedvermaak bij Samuël, toen het met den koning niet goed ging.

Maar men mag ook weer niet bij zijn droefheid blijven stilstaan. Het leven dwingt ons om verder te gaan. Samuël moest ook weer aan de toekomst gaan denken, want als Saul geen koning zou blijven en zijn zoon hem niet opvolgen zou, dan moest er een ander aangewezen worden. Samuël schijnt daarover niet gedacht te hebben, maar de Heer openbaarde zich weer aan hem, 16 : 1. Dit gedeelte behoeft zeker geen toelichting. Over offermaaltijden schreef ik reeds bij hfst. 1. Tot v. 13 zijn er geen moeilijkheden. In v. 11 leze men voor kleinste liever: jongste. Wij moeten ons David niet al te tenger voorstellen. Hij was een man, die met een leeuw kon vechten; en al zat Sauls harnas hem ook niet gemakkelijk, dat scheen toch niet ondenkbaar, want dan had hij ze niet behoeven te passen. (17 : 38).

Ook het laatste deel (16 : 14—23) schijnt mij niet moeilijk te zijn. Doe uw best en reken op Gods zegen

K. R.

UIT DE GEMEENTEN.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN. Doordat het in den zomer met de werkzaamheden onzer broeders en zusters verbazend druk is, gaat het dan met den gemeentelijken arbeid heel kalm.

De samenkomsten worden nog wel tamelijk goed bezocht, maar toch blijkt, dat de lichamelijke vermoeidheid vooral buitenstaanders weerhoudt, om tweemaal des Zondags ter kerk te gaan.

We kunnen ons indenken, dat bij werkdagen van 16 tot 18 uur, veel van de krachten wordt gevergd en zien daarom altijd met blijdschap voor den gemeentelijken arbeid den Herfst en den Winter tegemoet.

Even zij nog vermeld, dat we samen den 28 Juli den verjaardag van onzen Voorganger vierden en de Heere ons rijkelijk heeft gezegend. De wenschen, die zijn uitgesproken en de band, die opnieuw is versterkt, bevestige de Heer door Zijn wonderbare liefde en genade.

En nu is de werkperiode weer aangebroken en vele dingen zijn reeds geregeld en we verwachten stroomen van zegen.

Daarom verheugen we ons er over, dat God reeds nu druppelen van zegen doet nederdalen.

Voor eenige weken werden een broeder en een zuster, die buiten de gemeente waren geraakt, weer opgenomen, en Zondag 29 Sept. weer twee zusters en een broeder. Ook hadden twee zusters den doop aangevraagd, omdat ze overtuigd waren daarmede den wil des Heeren te doen. Na des morgens belijdenis des geloofs te hebben afgelegd, werden ze des namiddags gedoopt, met Christus begraven, maar ook met Hem opgewekt.

Aan den Disch des N. Testaments werden zoowel de nieuwe leden als zij, die weer teruggekomen waren, een hartelijk welkom toegeroepen bij monde van onzen geliefden Voorganger.

God geve dat allen getrouw mogen blijven en we gelooven dat ze dit zullen, als ze maar dicht bij Jezus blijven, waar wij allen steeds veilig en geborgen zijn.

We gaan steeds voorwaarts met het oog op Jezus.

Broeders en zusters bidt voor ons en God zal groote dingen doen. Met hartelijke broedergroeten,

DE CORRESPONDENT.

GRONINGEN. Ik vermoed, dat de brievenbus van den geachten E.-R. deze week de berichten niet zal kunnen bevatten, die uit alle hoeken van Nederland worden gezonden. Een o p z i e n b a r e n d e stilte. Het was ons, Correspondenten en Secretarissen der verschillende gem., nog niet eens opgevallen, dat het z o o e r g was. Nu ja, we moesten wel eens weer iets melden aangaande den arbeid der gem. Maar, . . . och laten we maar eerlijk zijn, je komt er niet toe. En is er ook eigenlijk wel veel bijzonders te vertellen? Toch wel brs. en zrs. Enkele malen werden te Groningen de deuren, die leiden naar het doopbassin, ontsloten om toegang te verleenen aan verloste zielen, die opgenomen wilden worden in het geestelijk huisgezin.

Bij de Avondmaalsviering op den eersten Zondag in September, waren het een jonge zuster en een jonge br. die bij monde van Ouderl. H. Bos, het w e l k o m werden toegesproken. Daarna hebben een paar jonge brs. de begeerte uitgesproken, om door den doop in de gem. te worden opgenomen. Zoo ervaren we steeds door, dat de Heer de gemeente bouwt. Ons voorrecht is het Gods medewerkers te mogen zijn. En wat is er heerlijker dan te mogen arbeiden in den wijngaard des Heeren? Zaterdag, 29 Sept., hadden we onze laatste openlucht-samenkomst in dit seizoen. Br. H. Bolman sprak een ernstig woord over „h e t g e w e t e n", terwijl Ds. Louw heeft getracht de omstanders duidelijk te maken, dat het God is die de o n w e t e n d h e i d wegneemt, teneinde den mensch r e c h t v a a r d i g te kunnen oordeelen. Br. P. Deursen sprak een kort slotwoord, de toehoorders opwekkend om den zegen, dien zij op de openlucht-samenkomsten ontvingen, door te geven in eigen kring. — Geve de Heer ook ons allen genade om de ontvangen zegeningen door te geven, tot heil van allen die ons omringen. D.

's-GRAVENHAGE. Door den geachten Eind-Redacteur, zijn de Secretarissen en Korrespondenten, een „aardig koor" genoemd. Blijkbaar moet het zijn een „zwijgend koor".

Maar gestel nu eens, geachte E.-R., dat de gemeente(n) „aan de rivieren van Babel" vertoefde(n) en „de harpen aan

de wilgen hadden gehangen"? Hoe kunnen wij, Secretarissen, dan een van de liederen Sions zingen?? Er moet toch reden zijn om te zingen, en eveneens reden om te weenen.

Maar hoe 't zij: de gemeente Den Haag zal een lied instemmen, zij het dan ook met een b a s-stem.

9 Sept. j.l. was voor de gemeente 's-Gravenhage een dag, waarop de Heere door Zijne daden, tot ons heeft gesproken. Onze zuster H. Langeraar-Jansen, een zuster die na 4 jaren van smartelijk lijden door den Heere is opgeroepen en bevorderd tot heerlijkheid, werd aan den schoot der aarde toevertrouwd. Aan de groeve, waar ook velen van de gemeenteleden tegenwoordig waren, werd het woord gevoerd door onzen Voorganger, Ds. Jeronimus, een der Ouderlingen, een zuster van de Vrouwenvereen. en een familielid van de gestorvene. Op verzoek van zuster L. — zuster L. had dat bij haar leven meermalen verzocht — werd bij haar geopend graf gezongen: „Eens zullen wij met Jezus leven", enz.

Van zuster L. kan gezegd worden: „Door lijden geheiligd". Veel heeft zij moeten lijden, maar ook veel genade heeft zij van den Heer ontvangen, om te kunnen lijden en los te worden van haar gel. echtgenoot en 3 nog jeugdige kinderen.

Moge het voor onzen broeder een voortdurende vertroosting zijn, dat zijn gade over het lijden heen is, en wanneer de bazuin der opstanding over de graven van hen, die in Christus ontslapen zijn, zal gehoord worden, ook onze zuster zal opstaan, met allen die Zijne verschijning liefgehad hebben.

Zondag 6 Oct. schaarden we ons wederom om een graf. Maar nu niet op den akker des doods, maar in de gemeente der levendgemaakte zondaars.

Een zuster, die reeds vele jaren den Heer belijdt, en geruimen tijd met ons i n- en u i tgaat, wenschte den Heer nu ook te volgen in den Doop. Op haar eenvoudige belijdenis des geloofs, daalde ze af in het watergraf, om daarna met Christus op te staan, om voortaan in nieuwigheid des levens te wandelen voor Zijn aangezicht en ten zegen voor anderen. Daarna schaarden wij ons om den Disch des Nieuwen Verbonds.

Moge deze dag en voor onze zuster, en voor de gemeente, een gedurige oorzaak zijn, om in te stemmen met een van de liederen onder de kinderen van Korach, b.v. Ps. 87 vers 4, 5.

Wij hebben ons lied uitgezongen en leggen nu gaarne ons oor te luister bij een zustergemeente die over een sopraan of tenor beschikt.

Met br.gr. en heilbede, de uwe in Christus,

P. BUINING, Secr.

De gemeente Deventer maakt zich klaar,
Om in 't begin van 't volgend jaar;
Te houden eene schuldbazaar.
Bazaar Deventer . . . . zie vervolg.

ONS KERSTNUMMER.

Broeders en zusters!

Weet gij, op wien mijn hoop gevestigd is in deze Kerstnummer-campagne?

Ten eerste: op de

achterblijvers van verleden jaar.

Zooals ik reeds verleden week heb gezegd, is er in 1928 prachtig werk geleverd. Hoe zou anders een oplage van 16000 ex. kunnen worden uitverkocht. Maar naast de vele ijveraars, die vervuld met heilige bezieling de Kerstnummers huis aan huis aanboden, waren er ook vele tragen en kat-uit-den-boom-kijkers. Dezen waren zoo traag en kat-uit-den-boom-kijkachtig, omdat zij voor zichzelf er van verzekerd waren, dat een

Baptiste Boodschap

zoo goed als onverkoopbaar is in een land, waar ieder achter kerkelijke muren woont, zoo hoog, dat hij er haast niet over kan kijken. De resultaten echter hebben helder als kristal aangetoond, dat onze voorzichtige broeders en zusters zich deerlijk hebben vergist. Dank zij de ijveraars was het succes onverwacht groot. Maar wat zullen de kat-uit-den-boom-kijkers dezen keer doen? Er waren verleden jaar gemeenten, door God in belangrijke steden geplaatst om er te evangeliseeren d. w. z. om er het vleesch geworden Woord den menschen bekend te maken, — die niet meer dan

één honderd, of *een honderd vijftig*

Kerstnummers bestelden! Ja, ik vraag mij af, welke houding deze gemeenten thans zullen aannemen? Ik ben vol goeden moed, want ik zie, dat het diepe schaamrood hun de wangen kleurt tot achter de ooren toe. Wanneer al onze achterblijvers zich voornemen om dit jaar dubbel goed te maken, wat zij verleden jaar met hun

kat-uit-den-boom-kijk-politiek

ten achter zijn gekomen, dan lijdt het geen twijfel of het zal ons gelukken 20.000 Kerstnummers te plaatsen.

Ten tweede is mijn hoop in deze Kerstnummer-campagne gevestigd op

sommige gemeenten

die uistekend hebben verkocht, doch hun verkoopsucces vermoedelijk nog hooger kunnen opvoeren. Van eene gemeente ten minste heb ik al bericht ontvangen, dat zij haar bestelling hoogst waarschijnlijk

aanmerkelijk zal verhoogen.

Ik weet, dat er gemeenten zijn, die in hun bestellingen niet verder kunnen gaan, maar er zijn toch nog verscheidene gemeenten, die zichzelven en de menschen een grooten dienst zouden bewijzen, als zij voor dit jaar 20, 30 of 40 procent meer bestelden dan in 1928.

Broeders en zusters! Een

oplage van twintig duizend

lijkt een onoverkomelijke berg, maar ze is het niet.

Zorg er voor dat uw maat groot is — geef veel moed, veel toewijding, veel zelfopoffering aan onze Kerstonderneming en onze God zal ons tezamen kronen met Zijn goedheid.

Komt trekken wij
Vereend en blij
Door Nederland
En maken elk
Kerstnummerklant!

Stadskanaal J. W. WEENINK.

P.S. Bestellingen moeten vóór 1 Nov. a s. worden opgegeven aan mijn adres. J. W. W.

Ons Kerstnummer en het adverteerer.

Ons Kerstnummer biedt prachtige gelegenheid voor de gemeenten en onze zakenlieden om te adverteeren.

Onze gemeenten moeten behoorlijk adverteeren. Dat komt hun arbeid ten goede. Zij zijn tot nog toe veel te schuchter geweest in het aankondigen van hun bedrijvigheid.

Waarom zal een gemeente hetgeen zij doet of van plan is, niet op interessante wijze en op behoorlijke schaal bekend maken?

Onze zakenlieden hebben zeker niet van noode, dat ik ze opwek om ons Kerstnummer met hun reclame te willen gedenken. Zij helpen zichzelf en ons en beide factoren moeten hen dringen om een advertentie af te geven.

Gelieve de advertentiën, waarvan de prijs f 0,25 per regel is, te zenden aan br. C. Huijzer, Ged. Schalkburgergr. 44, Haarlem.

J. W. W.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van H. K. te Hengelo (O.) voor de Congo f 15,—; Bapt. Jongel.vereen. te Haulerwijk voor de Congo f 35,68.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Winter-Campagne Friesche Jeugdbond.

Zoo de Heere wil, hoopt het Friesche Jeugd Com. *den 14 November a.s.* een *Districtsvergadering* te houden te S N E E K in de Vredekerk, voor de afdeelingen Sneek, Heeg, Workum, Stavoren, Makkum, Harlingen en Leeuwarden.

Te H A U L E R W IJ K op *Donderdag 21 November* in de Baptisten kerk aldaar, voor de afdeelingen Haulerwijk, Drachten en Bergumerheide.

Voor zoover door de deelnemende afdeelingen nog geen aandeel in de werkzaamheden is toegezonden aan de Secretaris te Harlingen, wordt men beleefd, doch dringend verzocht het nog deze week in te zenden, opdat de agenda's zoo spoedig mogelijk aan de afdeelingen toegezonden kunnen worden.

Helpt allen mede Jong en Oud Baptist Friesland, om deze vergaderingen te doen slagen door Uw gebed en zelfopoffering.

Namens het Comité,
Ds. J. VAN DONGEN, Stavoren, Voorz.
S. P. HELLINGWERF, Harlingen, Secr.
S. VAN DER WERF, Sneek, Penningm.

Het adres van Ds. L. DE HAAN is thans: Schoolkade 27 te *Musselkanaal.*

Het adres van den heer D. MOLIJN, Secretaris der Gemeente Utrecht, is na 21 October a.s.: *Rijnlaan 160* Utrecht.

DEVENTER.

De Gemeente D e v e n t e r heeft tot haren Herder en Leeraar beroepen Ds. A. P. BARENDREGT te Emmer-Erfscheidenveen.

LEESTAFEL.

Driebladige Maandkalender. Uitgave van J. N. Voorhoeve. De kalender is zoo aan de kaarten bevestigd, dat men als het jaar om is, drie aardige kaarten overhoudt.

L.

Verhuisd:
P. H. C. DEURSEN
van Agricolastraat
naar Meeuwerderweg 94
te Groningen.

Zoo de Heere wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders
E. DE VRIES
en
P. DE VRIES—VELLINGA
Dinsdag 25 Oct. hunne
25-jarige Echtvereeniging
te herdenken.
Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wensch van hunne dankbare Kinderen.
Harlingen, 7 Oct. 1929.

No. 2101 VRIJDAG 18 October 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer — Eén geloof — Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen — één — in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.–

Predik het Woord!

2 Tim. 4 : 2*a*.

(Intreepreek, gehouden door L. de Haan te Stadskanaal, 6 October 1929.)

De Apostel Paulus heeft deze tweede Timotheüsbrief vanuit Rome geschreven, toen hij voor de tweede maal in gevangenschap verkeerde. Algemeen wordt aangenomen, dat dit de laatste brief was, dien Paulus schreef.

En nu deze in 's Heeren dienst vergrijsde Apostel het einde ziet naderen, en weldra zijn herdersstaf geheel zal moeten neerleggen, is het te begrijpen, dat hij vooral denkt aan zijn jongere ambtsgenooten, die min of meer nog voor het leven staan.

't Is vooral Tim., waaraan de gevangen Apostel denkt.

Timotheüs was ongetwijfeld een vrucht van Paulus' zendingswerk. We weten, dat Timotheüs een begaafde medehelper van de groote Heidenapostel is geweest en hem op verschillende reizen heeft vergezeld. Bovendien droeg hun onderlinge verhouding een zeer intiem karakter. Want noemt Paulus Timotheüs niet zijn getrouwe zoon in den Heer en zijn echte zoon in het geloof?

En wanneer nu Paulus, die zijn levensavond reeds snel ziet dalen, denkt aan zijn eigen geloofsweg, dien hij heeft afgelegd; wanneer hij denkt aan zijn lijden terwille van het Evangelie van Jezus Christus; en wanneer hij denkt aan z'n stijden tegen dwaalleeringen, dan begrijpen wij, waarom hij hier in deze brief Timotheüs vermaant tot standvastige geloofsgetrouwheid, tot volhardend lijden voor dat geloof, tot een blijven strijden tegen dwaalleeraars en bovenal tot getrouwe ambtsbediening.

Een getrouwe bediening van het ambt is het, waaraan Paulus voor alle dingen denkt. En deze getrouwe ambtsbediening ziet de Apostel vooral in een getrouwe prediking van het Woord! Hoe diep ernstig, maar ook hoe vaderlijk bevelend klinkt het, wanneer hij aan Timotheüs schrijft: Predik het Woord! Houd aan tijdiglijk en ontijdiglijk. Predik het Woord, hetzij het de mensch gelegen of ongelegen komt.

In de gebiedende wijs heeft Paulus deze woorden geschreven.

Deze woorden zeggen ons, dat een dienstknecht des Heeren moet zijn: I Een Prediker en II Een Prediker van het Woord.

I. *Een dienstknecht des Heeren moet zijn een Prediker.*

Wat verstaan wij onder prediken?

In wijdere zin beteekent het iets verkondigen, iets aanprijzen. In engere zin is de beteekenis optreden als een heraut met een bepaalde boodschap van zijn vorst. Zoo wordt het gebruikt van de profeten, van de apostelen en leeraren.

Dus een prediker is iemand, die als een heraut optreedt en de wil en het bevel van zijn Koning verkondigt.

Herauten mogen niet in hun eigen naam komen, maar ze moeten verschijnen voor de volksmenigte op last van hun vorst. Zoo ook weten de ware predikers van het Evangelie zich geroepen tot het predikambt en zullen de boodschap van hun Zender doorgeven aan het menschengeslacht.

De ware prediker komt dus in den naam zijns Heeren. Zoo was het ook reeds onder het oude volk Israël. We kennen uit het O. Testament profeten, die door God geroepen werden, om hetzij een gerichts- of heilsboodschap bekend te maken aan het Israëlietische volk.

Ook weten we van valsche profeten, die in hun eigen naam kwamen en op wie de toorn des Heeren nederdaalde.

Ja waarlijk, de ware prediker weet zich geroepen. En dat is een zeer schoone zaak! Want daardoor wordt hij in moedelooze oogenblikken opnieuw gesterkt; wordt zijn kracht telkens weer vernieuwd als de kracht eens arends; ja, hij voelt zich onder voor- en tegenspoed, bij regen en zonneschijn, bij hitte en koude gedragen door de zalige wetenschap: de Heer is mijn Zender en Hij zal mij niet begeven noch verlaten!

Hoe gaarne ziet de groote Apostel zich in dát licht. Wanneer gij zijn brieven leest, dan zal het u ongetwijfeld opvallen, dat deze brieven bijna zonder uitzondering aanvangen met de woorden: Paulus, een dienstknecht Gods en een geroepen Apostel van Jezus Christus. In zijn brief aan Titus spreekt hij van de prediking, die hem toevertrouwd is.

Deze gedachte heeft hem geschraagd onder lijden en

vervolging, heeft hem gedragen, wanneer hij op het punt stond te vallen. O, dat was een heerlijke zelfbewustheid van de groote Heidenapostel!

En de zegenrijke gevolgen van zijn werk mogen daarin hun oorzaak hebben, dat hij zijn oor niet te luister heeft gelegd aan menschenmeeningen, om daardoor de menschen te bevallen, maar dat hij steeds acht heeft gegeven op de bevelen van Hem, Die Paulus geroepen heeft tot het apostelambt. »Ik ben gesteld tot een prediker en apostel — ik zeg de waarheid en lieg niet — ik ben gesteld tot een leeraar der heidenen in geloof en waarheid«, zoo kan Paulus terecht schrijven.

Een prediker, die door God geroepen is, heeft daarom ook altijd een boodschap. Zijn woord is nooit verouderd. Hij zal zijn stem niet tevergeefs verheffen. Met Jesaja gaan onze zielen jubelen, wanneer we denken aan hen, die de blijde boodschap brengen, en we paren onze stem aan de zijne en zingen het loflied: »Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschapt, die de vrede doet hooren; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning!«

Ja waarlijk, een prediker door God geroepen, heeft altijd een boodschap.

Paulus zegt het hier in ons tekstwoord zoo kort mogelijk en tevens zeer duidelijk: Predik het Woord!

Dat is dan ook altijd weer *de* boodschap, *de* inhoud van alle prediking. En daarom moet:

II. *Een Prediker zijn een Prediker van het Woord!*

Wat bedoelt de schrijver daarmee? Toen de Apostel Paulus zijn tweede Timotheüs-brief schreef, bestond de Bijbel — veelal Gods Woord genoemd — nog niet, zooals wij hem nu kennen.

De eerste predikers van het Evangelie stonden evenals de profeten van oudsher veel meer onder de directe inspiratie van Gods Geest. In die zin waren de profeten van Israël reeds predikers van het Woord, in zooverre zij Gods boodschap overbrachten.

De Psalmist kende reeds dat Woord, waarom hij dan ook kon schrijven: »Want des Heeren Woord is recht«. Tevens kende hij aan dat Woord een onschatbare waarde toe, wanneer hij dat Woord noemt: »Een lamp voor zijn voet en een licht op zijn pad«.

En in het boek Jeremia lezen we, dat 's Heeren Woord is gelijk een vuur en gelijk een hamer, die een steenrots te morzel slaat.

Predikers — 's Heeren dienstknechten — moeten altijd zijn predikers van 's Heeren Woord.

We lezen van Jezus, dat Hij tot de scharen het Woord sprak en dat Hij geheel Galilea omging, leerende in de synagogen en predikende het Evangelie des Koninkrijks. De inhoud van Jezus' prediking was altijd bekeering en het Koninkrijk der hemelen.

Ook werden de discipelen door Jezus uitgezonden, om te prediken het Koninkrijk Gods, dat in Christus nabij was gekomen.

Jezus sprak het Woord Gods. We lezen van de schare, dat ze aandrong op Jezus, om dat Woord Gods te hooren. En Jezus zegt: »Zalig zijn degenen, die het Woord Gods hooren en hetzelve bewaren«.

Jezus sprak het Woord Gods, want Hij zeide: »De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van mijzelve niet«. Geen wonder dan ook, dat we lezen, dat de woorden van Jezus geest en leven waren!

De inhoud van alle prediking moet altijd zijn en blijven het Woord, het Woord onzes Gods, waarvan Jezus zegt, dat het de Waarheid is, de volle, absolute en positieve Waarheid.

Predik het Woord, zoo schrijft Paulus aan Timotheüs, d. w. z.: Predik de volle heilsopenbaring van God; breng de blijde boodschap; predik het Evangelie in zijn gansche omvang, zonder iets te verzwijgen of op de achtergrond te plaatsen. Houd aan met dat prediken, tijdiglijk en ontijdiglijk.

Welk een verheven taak heeft God toch op de schouders van Zijn dienstknechten gelegd! Welk een grootsche roeping is toch aan de predikers van het Evangelie ten deel gevallen!

Wanneer Jezus ten hemel vaart en Zijn discipelen nu voortaan de herauten zullen zijn van het Woord, dan zijn immers Zijn laatste woorden: »Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden«. En tevens ontvangen deze eerste predikers van Jezus' boodschap de verzekering, dat Christus met hen zal zijn, alle de dagen tot de voleinding der wereld.

En wat lezen we verder van de discipelen? Dat ze uitgingen en overal predikten. En verder lezen we, dat de Heer mede wrocht en het Woord bevestigde door teekenen.

O, wat hebben de discipelen de laatste woorden van hun Meester ter harte genomen! Zie hen daar staan op het Pinksterfeest te Jeruzalem, en hoor hen daar vrijelijk spreken, dat Jezus is de Christus. Zie hen daar trekken door de Palestijnsche landen, predikende overal Christus, de geopenbaarde Waarheid Gods.

Ja, wanneer we daaraan denken, dan komt onwillekeurig de bede bij ons op: »O God! geef, dat deze geest van de eerste getuigen ook ons geheel moge vervullen!«

En wat lezen we van Saulus van Tarsen, de groote christenvervolger?

Toen Jezus hem verscheen, dicht voor de poorten van Damascus; toen Saulus zijn Damascusure beleefde; toen van hem gezegd kon worden, dat indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel geworden; het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden — zie, toen Saulus een Paulus werd, lezen we van hem, dat hij terstond in de synagogen Christus predikte, de Zoon van God.

Zijn geheele leven is Paulus getrouw gebleven aan diezelfde prediking.

En aan het einde van zijn leven, toen hij z'n loop bijna geëindigd had, kon hij schrijven: »Ik heb de goede strijd gestreden en heb het geloof behouden«.

En als deze moegestreden Apostel vanuit de gevangenschap zijn leven overziet en wanneer hij dan denkt aan zijn jongere ambtgenoot Tim., dan kan hij niet anders dan z'n geliefde zoon in den Heer nog eens wijzen op een getrouwe ambtsbediening en met al de ernst, die in hem is, schrijft hij: Predik het Woord! Houd aan tijdiglijk, ontijdiglijk.

— o —

Met deze woorden wensch ik tot U te komen Gemeente, nadat ik vanmorgen door Uw Voorganger aan de Gemeente ben vebonden als hulpprediker.

Broeders en zusters van de Gemeente Stadskanaal! Deze dag is niet alleen voor mij, maar ook voor U een dag van zeer groote beteekenis. Stadskanaal toch is de bakermat van het Baptisme in Nederland. Heden ten dage is de Gemeente — ik mag wel zeggen — uitgegroeid tot een zendings-gemeente. Het Woord des Evangelies wordt op verschillende plaatsen, hier en elders verkondigd.

De honger naar het Woord des Levens is groot. Men ziet reeds hier en daar het licht gloren. Nieuw leven breekt zich baan. Nieuwe perspectieven gaat het werk van deze Gemeente krijgen.

Algemeen wordt nu de behoefte gevoeld, dat er hulp noodig is. En de Gemeente gelooft nu die hulp te zullen krijgen, door mij als hulpprediker aan te stellen.

Voor U, brs. en zrs., is deze dag van bizondere beteekenis, omdat Uwe gemeente de *eerste* gemeente van »de Unie van Bapt. Gemeenten in Nederland« is, die gehoorzaam aan 's Heeren Woord: Predikt het Evangelie aan alle creaturen — het heeft aangedurfd een tweede Voorganger te beroepen.

Voor mij eveneens heeft deze dag z'n beteekenis. Vandaag toch is het oogenblik gekomen, waarop ik in de praktische dienst ga treden. Alle voorbereiding en studie tot dusver is slechts het middel geweest, om te komen tot het doel, namelijk een geschikte en bekwame prediker te worden van het Woord!

En nu klopt natuurlijk vol verwachting ons aller hart. Wat zal de toekomst ons brengen? Hoe zal het werk zich ontwikkelen?

Brs. en zrs., laten we niet zien op menschen, ook niet op tijdsomstandigheden, maar laten we onze oogen richten naar den Hooge vanwaar ons hulpe komen zal. Onze hulpe is immers van den Heere, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

En waar de Heer ons Zijn hulp heeft toegezegd, daar verlangt Hij van ons, dat we trouw zijn in het dienen en navolgen van Hem. En van de predikers verlangt Hij, dat ze trouw zullen zijn in hun ambtsbediening; dat ze getrouwe predikers van het Woord zullen zijn en dat ze weten, dat de prediking hun toevertrouwd is.

Een prediker moet daarom altijd als een heraut de boodschap van God de wereld indragen. Want dàt is de groote taak van een prediker, waaraan hij al zijn gaven en tijd moet wijden: de prediking van het Woord!

Aan deze prediking mogen zich velen ergeren; weer anderen mogen ze dwaas vinden, maar voor een verloren menschenkind zijn het klanken, die hem altijd weer lieflijk in de ooren klinken.

Jezus heeft aan deze prediking Zijn geheele leven gewijd, nadat Hij als leeraar was opgetreden. Hoe heeft Hij gepredikt in de synagogen, in de tempel van Jeruzalem, aan de oever van het meer van Galilea en onder het blauwe hemeldak!

De prediking was de groote taak van Paulus en van de andere apostelen. Want was dat niet het bevel van Christus?

Ook de gemeente Stadskanaal heeft het woord van Jezus goed begrepen, dat het volle, rijke Evangelie gepredikt moet worden.

Het is altijd nog waar, wat Paulus geschreven heeft in zijn Romeinen-brief, wanneer hij daar spreekt over de verwerping van Israël — ik zeg die woorden zijn ook nog waar voor onzen tijd en voor ons volk, namelijk: »Hoe zullen zij (de Israëlieten) dan de Naam des Heeren aanroepen, in welke zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in hem gelooven, van welke zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij hooren, *zonder die hun predikt?*«

Zoo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door de prediking van het Woord.

En zoo is de prediking van het Woord onmisbaar voor alle tijden, dus ook voor onze tijd.

Want dat Woord richt de mensch! We lezen in de Hebreën brief: »Het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan eenig tweesnijdend zwaard en gaat door tot de verdeeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen en des mergs, en is een oordeeler der gedachten en der overleggingen des harten«. Door dat Woord te aanvaarden, plaatst de mensch zich onder het oordeel Gods. Want dat Woord laat ons de natuurlijke mensch zien in zijn wanhoopstoestand, het spreekt van zonde, schuld en oordeel.

Dat Woord spreekt echter niet alleen van oordeel, maar ook van redding, van behoud! Het spreekt ons van Hem, Die gekomen is om de zondeschuld te betalen en de zondemacht te verbreken. Zijn naam is Jezus, Zaligmaker, Redder!

De kern van iedere prediking moet daarom zijn het brengen van de heilsboodschap aan het verloren menschengeslacht.

De prediker van die boodschap moet weten, dat de menschelijke ziel de eeuwen door dezelfde is gebleven. Hij moet weten, hoe die ziel dorst naar de frissche waterstroomen en hoe zij onrustig blijft, totdat ze rust vindt in God.

Dan moet de prediker de mensch kennen, waarin de ziel woont; de mensch, de door zijn tijd bepaalde.

De prediker moet weten van de problemen, waarmede de twintigste eeuwer worstelt; moet kennis hebben van de lucht, die hij inademt.

En meteen ziet ge voor u een groot gebied opengaan, waar de prediker door gebed én studie wegwijs moet zien te worden.

En waar wij nu, gemeente van Stadskanaal, aan het begin staan van een nieuwe periode, daar komt — zooals reeds gezegd — onwillekeurig de vraag bij ons op: en wat zal ons nu de toekomst brengen?

Helaas — maar nee gelukkig — we weten het niet. Jeremia heeft 23 jaar het Woord des Heeren geroepen voor de ooren van Jeruzalem zonder zichtbare resultaten van zijn prediking te zien.

Dit weten we echter, dat de Heer heeft gezegd: »Mijn Woord zal niet ledig tot Mij wederkeeren«, en daarom gelooven wij ook, dat Zijn Woord vruchten zal voortbrengen: honderd-, zestig- en dertigvoud, maar . . . . ter Zijner tijd!

Waar de Heere deze Gemeente de deuren opent, zoodat vele menschen bereikt kunnen worden, daar helpe Hij ons, dat wij als Gemeente onze roeping verstaan, om het Woord te prediken en dat wij onze kracht niet zullen zoeken in beweeglijke woorden der menschelijke wijsheid, maar alleen in Christus Jezus, het vleeschgeworden Woord!

Met deze intreepredikatie over: Predik het Woord — wensch ik mijn werk hier in Uw midden, brs. en zrs., op te nemen. De Heere helpe mij, om getrouw te

zijn en te blijven aan deze mijne ambtsbediening, opdat het Evangeliewoord duidelijk verkondigd moge worden; dat Woord, dat is gelijk een vuur en gelijk een hamer, die een steenrots te morzel slaat.

De Heere zegene ons, brs. en zrs. van de gemeente Stadskanaal, in onze gemeenschappelijke arbeid. Amen!

Het ware geloof.

(Slot).

Een schijnbaar onverbeterlijke dronkaard, die een ernstig godsdienstige vrouw had, die hij door zijn gedrag veel verdriet veroorzaakte, liet zich toch eens door zijn vrouw overreden, om eens mede te gaan naar een kerk, waar het ware Evangelie gepredikt werd. De Predikant sprak juist met diepen ernst over het verderfelijke der zonde. Zonder dat hij van zijn nieuwen toehoorder iets afwist, riep hij uit: »Gij, met uw verwoest leven zijt een kind des doods, wanneer gij u niet tot God bekeert. Maar gij kunt nu nog door de genade Gods gered en een nieuw mensch worden«. Deze woorden troffen den armen drankslaaf zoo, dat een vreeslijke angst hem aangreep en hij geheel inwendig ontroerd werd. Hij kon 't niet langer in de kerk uithouden, en verwijderde zich, vluchtte als het ware naar zijn woning en sloot zich op om in de eenzaamheid tot God te roepen en te smeeken om een nieuw hart. Toen zijne vrouw uit de kerk kwam, liep hij haar tegemoet, viel haar om den hals met de woorden: »wat ik voorheen niet wilde gelooven, dat heb ik nu zelf beleefd. Ik ben een nieuw mensch geworden«. God had door de prediking dien man van zonde overtuigd en hem tot Christus uitgedreven, die hem aangenomen en hem tot een kind Gods gemaakt had.

Ziedaar het ware geloof en zijn vrucht. Dit is nog voor ieder zondaar de weg om deel aan Christus te bekomen.

De zaligmakende genade maakt ons door het geloof bezitters van den schat, die Jezus aan het kruis ons verworven heeft: v e r g e v i n g, v e r z o e n i n g onzer zonden. »Van Hem getuigen al de profeten, dat door Zijnen naam allen, die gelooven, vergeving der zonden ontvangen zullen«, (Hand. 10 : 43), en om niet gerechtvaardigd worden. V r e d e biedt Hij aan; want zijnde gerechtvaardigd door het geloof in den Zoon van God, hebben wij vrede met God, door Hem, die onze vrede is, onze Heere Jezus Christus (Rom. 5 : 1). Kindschap en erfenis Gods wordt mede ons deel. Dat is de inhoud der hope des eeuwigen levens. Dit alles heeft Jezus ons door Zijne genade verworven en door den Heiligen Geest verzekerd.

Het ware geloof in Christus Jezus maakt ons nieuwe menschen. Wij denken anders dan vroeger, wij spreken anders en doen anders. Wij leeren dan verstaan, dat wij der zonde gestorven zijn en Gode levend zijn geworden. Wij staan dan in eene nieuwe verhouding tot Christus en door Hem tot God, Zijn Vader; niet meer vijandig en afkeerig, niet meer neutraal en onverschillig, maar als Hem liefhebbende. Wij leven dan bij de bron van vrede en vreugde. Vroeger zochten wij zulks in de wereld met hare, het vleesch streelende aanbiedingen, thans bij alles, wat Christus belooft en geeft. Wij denken ook over het sterven anders, 't is

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde.

Uit het Duitsch van A. Rücker.

6

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. Eerst ging Hij naar de armen, die echter zoo vervuld waren met de strijd om het bestaan, dat zij nergens anders oog voor hadden. Ook bij de rijken wil men niets van Jezus weten. Aan een universiteit wendt men zich ook van Hem af. Zijn woord viel al evenmin in goede aarde in een vergadering van dienaren der kerk. Overal echter waren er uitzonderingen ten goede.)

's Avonds ging Jezus naar een vergadering, die bestond uit geloovigen uit verschillende christelijke kringen.

Het was nog te vroeg om te beginnen, en enkele leidende broeders der deelnemende gemeenschappen beraadslaagden in een aangrezende kamer over de vraag, wie dezen avond met het Woord zou dienen. Zij kwamen overeen, dat ieder spreken zou, zooals de Geest hem zou leiden. De Heer Jezus kwam tot hen met de vraag, of ook Hij dezen avond in de vergadering gelegenheid zou hebben om een woord te spreken. De broeders zagen Hem scherp onderzoekend aan.

Het waren zulke onrustige tijden tegenwoordig, en allerlei geesten probeerden in hun kringen aan het woord te komen. Zij verklaarden, dat zij voorzichtig moesten zijn en niet iedereen konden laten spreken, daar het ongeloof en de kritiek ook in een vroom gewaad rondliepen. Zij als de geestelijke leiders moesten er voor waken, dat de zwakken niet geërgerd werden. Daarom moesten zij Hem eerst eenige vragen voorleggen: of Hij de geheele Schrift erkende; of Hij aan de woordelijke inspiratie en de onfeilbaarheid der Schrift geloofde; of Hij aan een spoedige wederkomst van Christus om Zijn Bruidsgemeente thuis te halen geloofde; hoe Hij over de groote kerken dacht; of Hij uit Babel weggegaan was, (waarmee dan de groote kerk bedoeld was). Deze en nog verschillende andere vragen stelden zij Hem.

Hij zeide hen, dat Hij alles geloofde, wat Mozes en de Profeten geschreven hebben, slechts kon Hij niet meegaan in de letterlijke opvatting van oudere en nieuwere Schriftgeleerden, want de letter doodt en slechts de Geest maakt levend.

Hij geloofde, dat de Heilige Schrift alles wat voor de zaligheid noodig is, zegt, zoodat niets, wat er niet in te vinden is, iemand als geloofsartikel mocht worden opgelegd of als noodzakelijk voor de zaligheid mocht worden aangezien. Wat de wederkomst van Christus betrof, de Vader, die dag en uur zelf wilde bepalen, zoodat ook zelfs de engelen in den hemel noch zelfs de Zoon daarvan wist, zou het alles wel in orde maken, en daarom was het ver-

nu voor ons niet meer »dood gaan«. De dood is niet meer de koning der verschrikking, maar de dienaar Gods, die ons ter bestemming voert.

Inderdaad, wij zijn door het geloof in Jezus Christus nieuwe menschen geworden, die door de kinderen dezer wereld niet worden begrepen.

Lezer, hebt gij reeds leven en vrede in Christus?

(Vrij naar het Duitsch van wijlen Pred. Herrmann.)

N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

David verslaat Goliath; hij wordt des konings schoonzoon.

I Sam. 17 en 18.

Les voor Zondag 17 Nov. 1929.

Het schijnt, dat David slechts korten tijd als harpspeler bij den koning heeft gediend en reeds vrij spoedig weer tot zijn oorspronkelijk beroep is terug gekeerd.

Misschien zijn er wel eenige jaren verloopen waarin David het herdersleven voortzette. Saul vergat David en David werd van jongeling jongeman en rijpte tot een echten strijdvaardigen herder, een, die zijn leven waagde voor een schaap. Slinger en knots hanteerde hij als de beste. Zelfs een leeuw, die een schaap wilde rooven, sloeg hij tegen den grond en op een anderen keer ook een beer.

In de les voor dezen Zondag maken wij weer kennis met David. Wij leeren hem kennen als een moedige en geloovige jongeman, die wel ten voorbeeld gesteld kan worden aan anderen.

— o —

Er was weer oorlog met de Filistijnen. In het land van Juda ontmoetten de legers van de F. en van Israël elkander, maar ze hielden zich steeds op eenigen afstand van elkaar, het kwam niet tot een veldslag. Geen der partijen waagde zich in de vallei, die tusschen beide was.

Eén man was er echter, die zich daar op zekeren dag liet zien en hooren, en daarnà elken dag weer. Het was Goliath, een reus, die te Gath woonde. Stel hem voor en vertel, wat hij deed, 4—16. Vers 12—15 kan wel overgeslagen worden.

Aan het begin van het tweede gedeelte moet men eerst vertellen, dat de drie oudste zoons van Isaï, Davids broers dus, ook in het leger dienden. Dit gedeelte gaat tot v. 30 en behoeft geen „toelichtingen".

Het gedeelte van v. 31 tot v. 40 beschrijft Davids ontmoeting met Saul. Ook dit is „licht" genoeg. — — — — En het vervolg is ook helder. V. 54 sla men over.

Hfdst. 18 sluit onmiddellijk aan het voorgaande. Men vertelle eerst v. 2, daarna 1, 3 en 4. Het wisselen van de kleeding is het teeken voor de vriendschap.

Met v. 5 begint een nieuw gedeelte. David als officier; hij wordt in de volksliederen bezongen om zijn succes, door Saul uit afgunst gehaat. Na een mislukten aanslag werd David verbonden aan een legerkorps, dat tamelijk ver van Sauls residentie lag, 13.

In v. 10 is sprake van de „booze geest Gods". God had Saul overgegeven aan een booze geest; de booze geest was dus ook werktuig Gods. Men vertelle tot 16a.

Dan begint het volgende gedeelte, 17—30. Herinner aan de belofte van Saul, toen Goliath Israël uitdaagde. Die belofte had Saul nog niet gestand gedaan. Waarschijnlijk wilde hij dat nu ook niet gaarne meer doen, maar nu David zoozeer de achting en liefde van het volk won, kon Saul zich niet van hem afmaken.

standiger, zulke vragen noch te stellen noch te beantwoorden. Wat verder de kerken betrof, overal had Hij nog Zijn vrienden, die Hij liefhad en die ook Hem beminden. En wat zij onder Babel verstonden? Och, Babel was naar Zijn begrip de Gode vijandige wereld, niet de een of andere kerkelijke organisatie.

Het was Hem in hun vragen opgevallen, dat zij zoo theoretisch, speculatief en sektarisch waren terwijl zij aan het daadbewijs des geloofs niet zooveel gewicht schenen te hechten.

Voor Hem gold nog steeds woord: »Aan hunne vruchten zult gij ze kennen!« De reinheid des levens was nog belangrijker dan de reinheid der leer. En waar op het eerste gelet werd, zou het laatste niet zou gauw in gevaar komen.

Het Koninkrijk der hemelen bestond niet in woorden, maar in kracht.

De broeders zeiden Hem, dat zij eerst over de zaak beraden wilden, daar zij niets zonder de leiding des Geestes wilden doen; of Hij in de zaal daarnaast wel eenige oogenblikken wilden wachten.

Na eenigen tijd deelden zij Hem mee, dat zij in Zijn antwoorden niets vinden konden, dat direct als dwaalleer was te beschouwen; maar dat zij zoopas onder gebed om de leiding des Geestes overeengekomen waren, dat ieder van hen zich een woord door den Heer wilde laten geven, het was wel het beste, dat zij bij de eens genomen beslissing bleven.

Maar zij zouden er niets op tegen hebben, wanneer Hij den zegen uitsprak. Hij verklaarde, dat ook Hij geen anderen wensch had, dan den Goddelijken zegen uitdeelen. Toen de vergadering ten einde was en de vreemde Broeder opstond, om den zegen uit te spreken, kwam er een wonderlijke stilte over de vergadering, en Hij zeide: »Vrede laat Ik u! Mijn vrede geef Ik u! In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen!

Iedereen gevoelde, dat er kracht van Hem uitging. Allen bleven staan met gebogen hoofd, en toen zij eindelijk weer opzagen, was Hij weggegaan.

's Anderen daags ging Jezus weer uit.

Hij kwam in een vergadering, waar over allerlei hervormingen tot opheffing der sociale misstanden gesproken werd.

»Het moet anders worden!«

Dat was de grondtoon van alle redevoeringen, hoe verschillend men anders ook wezen mocht in allerlei richtingen en aanschouwingen.

De eerste spreker eischte de omwenteling van alle bestaande verhoudingen en toestanden.

Zoolang een klasse des volks nog alle privilegiën bezat en de groote massa des volks onderdrukt werd, zoolang het kapitaal de arbeiders knechtte en uitzoog en hen niet hetzelfde aandeel in de winst wilde geven, zou het nooit anders kunnen worden. Een volkomen omwenteling en hervorming van alle bestaande verhoudingen was het eenigste middel om tot het doel te geraken. Slechts op de puinhoopen van de tegenwoordige maatschappij kon de nieuwe gouden eeuw der toekomst aanbreken.

(Wordt vervolgd.)

Zoo bood hij David zijn oudste dochter tot vrouw aan, maar nog eer de noodige voorbereidingen voor het voltrekken van het huwelijk genomen waren, had de koning zich ook al weer bedacht en liet hij Merab met een zekeren mijnheer Adriël trouwen.

Toch werd David Sauls schoonzoon. Het werd n.l. meer en meer bekend, dat een andere dochter van Saul veel van David hield. Michal heette ze. En tenslotte werd Michal Davids vrouw.

Ik stel voor om van dit laatste gedeelte niet meer te vertellen, dan hierboven is aangeduid. Dat laatste gedeelte is niet bijzonder mooi voor een vertelling aan kinderen; wij hebben bovendien stof genoeg in deze les; als dan David maar Sauls schoonzoon is, dan is het verhaal van deze les compleet. Men vertelle dus alleen, dat het in orde kwam. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Onze nieuwe Jeugdbond.

De tijd van den winterarbeid begint reeds aan te breken, en ik veronderstel dat reeds menig jeugdig hart zich heeft afgevraagd, wat zal er nu van den nieuwen jeugdbond terecht komen. In Hengelo was men overtuigd van de noodzakelijkheid, maar 't zal wel weer net zoo gaan als de vorige keer, het eindresultaat zal ongeveer gelijk aan nul zijn.

Jonge vrienden en vriendinnen dat zal niet zoo zijn. We kunnen U verzekeren dat we er aan bezig zijn. We werken er aan . . . . maar we zijn nog niet klaar.

De vraag die bij ons opkomt is deze: Is het werkelijk mogelijk de jeugdarbeid in onze gemeenten centraal te regelen. Zullen de verschillende vereenigingen in de verschillende gemeenten zich willen omstellen als het Bondsregelement eens andere wegen aanwijst, dan men tot hiertoe bewandelde.

Men kan natuurlijk zeggen: Zoover zijn we nog niet. Laat de jeugdcom. dan maar eerst eens een conseptregelement samenstellen, dan kunnen wij er eens over praten. Daarin ligt veel waarheid. Maar het is toch wel te voorzien, dat zulk een regelement niet allen precies kan voldoen en dat de wijzigingen die door den een verlangd worden, weer juist het bezwaar van den ander gaan vormen.

De grootste moeilijkheid in deze is dat deze nieuwe jeugdbond het te doen heeft met oud materiaal, d. w. z. met vereenigingen die zelf al een methode van werken gewonnen hebben.

Daarom is rekening te houden met velerlei opvattingen en bezwaren, en laat zich een eenheidsbond niet zoo maar even in elkaar zetten.

Op mijn vorigen oproep om schrijven te mogen ontvangen, hoe men zich zulk een jeugdbond dan denkt, heb ik maar 4 brieven ontvangen. Dit geringe aantal is beteekenend. 3 Daarvan kwamen uit Hengelo, 1 uit Den Haag. Die andere gemeenten lieten geen van alle iets hooren.

Toch is het noodig dat wij met elkander in voeling treden, willen wij elkaar verstaan en dienen. Ik wil daarom eenige vragen stellen, waarop een ieder met opgave van naam, ouderdom en kwaliteit, mij gelieven te antwoorden. Ik verlang dus niet alleen brieven van Secretarissen of Voorzitters, maar zou ook gaarne zien, dat gewone leden, onafhankelijk van de besturen der vereenigingen, mij wilden antwoorden.

Men zette op zulke brieven bovenaan in de linkerhoek, voor 't gemak van het overzicht:

Woonplaats . . . .
Naam . . . . . .
Leeftijd . . . . . .
Kwaliteit . . . . . b.v. Secr., of Voorzitter, of gewoon lid, of geregeld bezoeker.
Geslacht . . . . . Meisje of jongen.

Dat moge wat eigenaardig schijnen, maar wij zullen toch zoo moeten gaan werken om tot ons doel te komen. Daarom jonge menschen, wilt gij dat wij U straks niet teleurstellen, stelt dan ook ons nu niet teleur, maar laat een ieder er maar eens een postzegel aan wagen en schrijf.

1. Zijt gij tevreden met de leiding in Uw vereeniging? Zoo ja, noem het goede, zoo neen, noem het kwade.
2. Wat zou er naar Uw meening in Uw vereeniging moeten veranderen om het vereenigingsleven nog bloeiender te doen zijn.
3. Is er op Uw vereeniging hartelijke kameraadschappelijkheid. Of is de sfeer er koud en traag.
4. Wordt er op Uw vereeniging wel vaak op aangedrongen dat ge ook thuis Uw bijbel leest?
5. Leest U geregeld de stukken in De Christen „Voor jeugdwerkers en jeugd"?
6. Zoudt U voor een goed georganiseerden Bapt. jeugdbond, die U een veertiendaags Jeugdblad verschafte, die voor U een vragenbus openstelde, die in den zomer een jeugdconferentie organiseerde, die kampeergelegenheid zocht te vinden, die een goeden invloed zocht uit te oefenen op het vereenigingsleven in Uw gemeente of plaats der inwoning, wel tien cent per week over hebben?
7. Zoudt ge den jeugdbond nog een goed hart toedragen als hij den strijd aanbond tegen het sigaretrooken en tegen te luxueuse kleeding en kapsel en dergelijken?
8. Zoudt ge U beschikbaar willen stellen voor door den bond eventueel aanbevolen arbeid als tractaatverspreiden, verspreiden van Bapt. lektuur enz.?

Beste jonge vrienden. Op al deze vragen niets te antwoorden en 't maar weer laks terzijde te leggen, is erg gemakkelijk. Maar of wij ernst kunnen maken met de ons opgedragen arbeid hangt af van uw reageeren op deze vragen. Daarom schrijf eens, spreek eens wat met ons opdat we ons volkje leeren kennen. Met hartelijken groet,

Emmer-Erfscheidenveen. A. P. BARENDREGT.

HET SMALLE PAD.

I.

DE BEKEERING.

In de gelijkenis van den verloren zoon heeft de Heere Jezus geteekend, hoe de mensch weer in de goede verhouding tot God komt. Luk. XV.

De *voorwaarde daartoe is drieledig:* inkeer, omkeer, terugkeer.

De mensch heeft God verlaten, teneinde eigen heer en meester te kunnen zijn. Dat leven wordt echter een mislukking. Hij voelt zich arm, eenzaam, stervende. Dit gevoel van ellende en teleurstelling leidt echter tot de groote verandering, die we bekeering noemen.

Door zijn droevige ervaringen komt er een algeheele omkeer in zijn oordeel over zichzelf en over het verleden. Hij ziet in, dat hij verkeerd gekozen en verkeerd gehandeld heeft en daardoor zijn vader onrecht heeft aangedaan.

Overeenkomstig dit nieuwe *inzicht* gaat hij nu *handelen.*

Hij *toont* dit veranderde inzicht, doordat hij opstaat en tot den Vader weerkeert.

Hij *belijdt* het, doordat hij zegt, dat hij gezondigd (verkeerd gehandeld) heeft, en nu zijn recht op den Vader verloren heeft en niet meer waardig is, diens zoon genaamd te worden.

Door de onrust van het hart, het gevoel van onvoldaanheid en onvrede komen we dus aan het nadenken over ons leven. Dan bemerken we, dat ons leven een leven zonder God en daarom verkeerd is. Dat is echter niet genoeg. We moeten tot God terugkeeren, Hem onze schuld belijden en ons opnieuw tot gehoorzaamheid verplichten.

Dan hebben we ons bekeerd en staan in de goede verhouding tot God.

UIT DE GEMEENTEN.

HAARLEM. Gaarne geef ik hierbij aan 't verzoek van onzen E.-R. gehoor om onze stem in 't Gemeenschappelijk koor te laten klinken. 't Gaat goed in onze gemeente, de samenkomsten worden druk bezocht en ons lokaal is meermalen tot in

de hoeken gevuld. De vruchten blijven dan ook niet uit, en zoo mochten we er Zondag 6 Oct. wederom getuige van zijn dat 2 jonge broeders en een zuster, allen uit één gezin, hun Heer en Heiland ook in den Doop volgden. Ook thans weer was de zaal geheel gevuld en waren zelfs de gangpaden bezet.

Onze Voorganger sprak over Matth. 3 ons daarbij bepalende, dat de Doop niet (zooals velen meenen) voor de besnijdenis in de plaats is gekomen, doch een uitdrukkelijke eisch des Nieuwen Verbonds is, daar anders de Heiland, besneden zijnde, ons toch niet in den Doop zou zijn voorgegaan.

Nadat de Doop was geschied en door het kerkkoor eenige liederen waren gezongen, vereenigden wij ons om den Disch des Heeren waarbij de nieuwe leden door Ouderling Bakker namens de gemeente werden toegesproken en gelukgewenscht. De Heilige Geest was merkbaar in ons midden en toen een der broeders beleed, dat hij door dit samenzijn weer bij zijn bekeering was bepaald geworden, was hij daarin tevens de tolk van velen. 't Was in één woord een onvergetelijke dag.

De Correspondent.

STADSKANAAL. De Heer heeft groote dingen bij ons gedaan, dies zijn wij verblijd. Had onze gemeente reeds lang behoefte gevoeld aan een tweeden Voorganger, God maakte het zoo, dat eindelijk hierin kon worden voorzien. Br. L. de Haan van Vriescheloo, met algemeene stemmen als hulpprediker beroepen, meende aan deze roepstem gehoor te moeten geven. Zondag, 6 Oct., was de lang verbeide dag daar, waarop onze jonge broeder in zijn ambt ingeleid zou worden.

De bevestiging geschiedde door Ds. J. W. Weenink, met een predikatie over Gen. 27 : 33. Eliëzer, de dienstknecht, gezonden om een vrouw te zoeken voor den zoon zijns Heeren en deze twee te samen te brengen, alzoo een Prediker, een dienstknecht, maar geroepen om een diep gevallen wereld te zoeken en samen te brengen met den Zoon van God, Jezus Christus.

Des namiddags hield br. de Haan zijn intreepredikatie, sprekende over 2 Tim. 4 : 2, waar de apostel Paulus aan zijn geestelijken zoon de vermaning geeft: „Predik het Woord".

De belangstelling was uitermate groot en we mochten opmerken brs. Voorgangers, alsmede afgevaardigden van omliggende zustergemeenten.

Des avonds had een recht hartelijke begroetings-samenkomst plaats, waar naast een rij van andere sprekers, onze jonge br. o. m. werd toegesproken door Ds. Reiling namens de Unie en door Ds. Barendregt namens de Baptiste Predikanten. Van verschillende zustergemeenten, alsmede van enkele brs. Voorgangers waren schriftelijke felicitaties ingekomen, waarvan eveneens voorlezing gedaan werd.

Koninklijk zijn wij door den Heer gezegend; een koninklijke ontvangst hebben wij onzen jongen br. Voorganger willen bereiden, en allen, die daartoe hebben meegewerkt, zijn wij naast God, daarvoor hartelijk dankbaar.

God helpe ons, dat wij als gemeente met onze beide Voorgangers ook koninklijk mogen voorwaarts gaan en nog tot een eeuwige zegen mogen zijn voor hen, die daar nog roekeloos dwalen.

P. S.

MEDEDEELINGEN

ONS KERSTNUMMER.

Mag ik nog even het woord over ons Kerstnummer? Het zal ook dezen keer in keurigen omslag verschijnen en geeft o. a. het volgende:

- vele korte, prettig geschreven Kerstoverdenkingen;
- een Kerstlied, geschikt voor harmonium en zangvereenigingen;
- het antwoord op vragen als: „Waarom ik Christen ben?" „Waarom ik Baptist ben?"
- vele kiekjes uit de Baptiste Jeugdbeweging in Nederland;
- een volledige pagina Palestina foto's;
- reproducties van eenige van onze bedehuizen; van een landschap uit Centraal Afrika en van Chineesch leven;
- korte, geïllustreerde verhalen;
- een boeiende Kindervertelling.

De beste vaklieden zijn druk aan den arbeid om het beste van het beste erin vast te leggen.

Wat we dit jaar kunnen aanbieden, broeders en zusters, is waard om in een

oplage van 20.000 exemplaren

te verschijnen. Per slot van rekening is het toch uwe zaak en zult gij voor uwe zaak niet al uw krachten ten offer leggen?

* * *

Haarlem opent de rij op verdienstelijke wijze. Was het niet in deze Spaarnestad, dat indertijd Kenau de Spanjaarden bepeperde? Haar vrouwenmoed moge in sommige gedeelten der bevolking zijn verloren gegaan, maar ze is in onze dappere gemeente aldaar gebleven. Eer dat de Kerkklokken den Kerstdag inluiden en de damiaatjes van de St. Bavo vroolijk getier maken zullen, hoopt onze broederschaar de goede burgerij met honderden Kerstnummers te bewerken. Haarlem gelooft met hart en ziel in

„Omhoog"

en heeft daarom haar bestelling met niet minder dan

drie en dertig procent

vermeerderd! Is het niet moedgevend?

* * *

Hebt gij nooit gehoord van dien omnibus, die op de allerzonderlingste wijze zijn passagiers in drie klassen vervoerde? De eerste, tweede en derde klasse reizigers moesten naast en tegenover elkaar plaats nemen en het leek wel, alsof er geen verschil bestond.

Toch was er wel terdege onderscheid.

Want toen de bus een heuvel moest oprijden, en het scheen, dat de paarden het niet konden bolwerken, commandeerde de conducteur: „Eerste klassers blijven zitten! Tweede klassers uitstappen en loopen! Derde klassers uitstappen en *duwen!*"

Wij allen moeten in onze mooie Kerstnummer-onderneming derde klassers zijn.

Gemeenten! Broeders en zusters en vrienden in de verstrooiïng! Reist

derde klasse

en zet uw schouders eronder. Organiseer een Kerstnummer-colportageclub. Het is de zaak des Konings. Het is *onze* zaak des Konings. En onze zaak des Konings is het waard!

Komt trekken wij
Vereend en blij,
Door Nederland
En maken elk . . . .
Kerstnummerklant!

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LET OP: Bestellingen moeten vóór 1 Nov. a.s. bij mij zijn ingekomen. De prijs is 10 cent per ex. bij getallen van 25 of meer. Alles franco. J. W. W.

Ons Kerstnummer en het adverteeren.

Ons Kerstnummer biedt prachtige gelegenheid voor de gemeenten en onze zakenlieden om te adverteeren.

Onze gemeenten moeten behoorlijk adverteeren. Dat komt haar arbeid ten goede. Zij zijn tot nog toe veel te schuchter geweest in het aankondigen van haar bedrijvigheid. Waarom zal een gemeente hetgeen zij doet of van plan is, niet op interessante wijze en op behoorlijke schaal bekend maken?

Onze zakenlieden hebben zeker niet van noode, dat ik ze opwek om ons Kerstnummer met hun reclame te willen gedenken. Zij helpen zichzelf en ons en beide factoren moeten hen dringen om een advertentie af te geven.

Gelieve de advertentiën, waarvan de prijs f 0.25 per regel is, te zenden aan br. C. Huijzer, Ged. Schalkburgergr. 44, Haarlem. J. W. W.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. te Zwolle f 8.43; van Wed. D. D. Visser, Hollum (Ameland) f 10.—; van zr. Meyer—Rustebiel, N. Pekela f 5.—.

Nogmaals verzoek ik beleefd, steeds te vermelden, *waarvoor* het geld, dat men stuurt, bestemd is; dat geldt ook voor de contributiegelden en voor het Depôt.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Sla dit niet over.

Collega's! De agenda's voor onze 7e Vergad. zijn U allen toegezonden.

Ge hebt U allen aangemeld bij den Secr. v. Deventers Gem. nietwaar?

Dinsdag 22 van huis.

Woensdag 23 voorm. 10 uur. aanvang.

Zoo God wil, tot ziens dan!

Uw dw. H. VISSER, Scribr.

INGEZONDEN.

DEVENTER, 12 Oct.

Waarde Brs. en Zrs!

Wij vestigen beleefd Uw aandacht op de vervolg-advertentie, welke iedere week in „De Christen" verschijnt. Onze Bazaarcommissie is nog steeds in volle actie, en dank zij deze ijver kunnen wij al rijke vruchten aanschouwen. Daar er echter zooveel moet zijn, drukken wij, (ook door middel van onze advertenties) onze medestrijders voor Gods werk, op het hart, om ook in liefde nog iets voor Deventer te doen.

Het adres van Uw verzamel-depôt is U zeker nog niet vergeten?

Met br.groeten, namens de Bazaarcommissie,

W. DE JONG, Kl. Overstraat 79.

Correspondentie.

Enkele stukken moeten wegens plaatsgebrek overstaan.

Onder de namen van de vertegenwoordigers te Hamburg van de Holl. Provincie van het Baptisme in No. 2098, was die van br. E. Huizinga uitgevallen. E.-R.

Heden ontsliep na een langdurig doch geduldig gedragen lijden, in zijn Heer en Heiland, onze geliefde Echtgenoot, Vader, Behuwd- en Grootvader,

de Heer JORRIT HELLINGWERF,

in den ouderdom van bijna 59 jaren.

¡Uit aller naam:

Wed. J. HELLINGWERF—
V. LEEUWEN.

Rotterdam, 11 Oct. 1929.
Jaffakade 7b.

Met dank aan God, maken wij de broeders, zusters en belangstellenden bekend, dat onze geliefde Ouders,

GEERT PIKKERT
en
ANNA RADEMA,

den 9 Nov. a.s. hunne

40-jarige Echtvereeniging

hopen te gedenken.

Hunne liefhebbende Kinderen.

Nijmegen, Oct. '29.
Biezendwarsstr. 18.

Een goed voorbeeld.

Een onzer Voorgangers deelde mij mee, dat hij bij het huisbezoek 't lezen van „De Christen" ter sprake brengt en hem gebleken is, dat velen geen abonnee zijn. Als voorloopig resultaat kon hij vier nieuwe abonnee's opgeven.

'k Dacht direct bij mij zelven, als nu dezen winter al onze Voorgangers en Ouderlingen bij het huisbezoek dit goede voorbeeld eens wilden volgen, wat zouden er dan een groot aantal nieuwe abonnee's komen.

En ik twijfel niet, of alle Eerwaarde Broeders willen ons werk steunen.

Welnu dan, ik reken op Uwe medewerking. Laten er stroomen van nieuwe abonnee's bij de Adm. binnenkomen. DE ADM.

No. 2102 VRIJDAG 25 October 1929 49ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

RADIOREDE

uitgesproken door A. P. BARENDREGT.

Geachte toehoorders hier tegenwoordig en luisteraars waar gij U ook moogt bevinden en wie gij ook moogt zijn.

't Is mij een groote vreugde en eer voor U dezen avond te mogen optreden. Niet een vreugde en eer die ontstaat enkel door 't bewustzijn van misschien door duizenden gehoord te worden; maar een vreugde en eer, die God mij geeft om aan zoovelen tegelijk de Boodschap der verzoening te brengen.

Is die boodschap tenslotte niet *de* Boodschap die de wereld noodig heeft?

Als verleden Zondag de Zeppelin boven ons land dreef, hebben duizenden met verheuging en verbazing naar dit wonder der techniek gezien en lofliederen gezongen op den mensch die dat tot stand gebracht heeft.

Als de Radio nog een nieuwigheid was en de boodschap er van tot ons doordrong, hebben wij gebeefd van opwinding bij de overdenking van de mogelijkheden die geopend werden.

Maar vrienden er is een tijd geweest dat men geen Radio kende, dat men geen Zeppelins zag, dat er geen vliegtuigen waren. Maar men kon er toch rustig om leven en zalig om sterven.

Wanneer het echter mogelijk ware dat God Zijn boodschap der verzoening introk, zoo was het trots uitvindingen en voortgeschreden wetenschap gedaan met een rustig leven en met een zalig sterven.

't Leven werd een zich verteren in disharmonie met God en zichzelven en het sterven een ondergaan in eeuwige nacht, gelijk het is tot op den dag van heden met hen die *weigeren* de boodschap der verzoening gehoor te geven.

Daarom zijn we ons diep bewust, dezen avond te mogen spreken over het *allerhoogste* en allernoodzakelijkste, als we u spreken over

DE BOODSCHAP DER VERZOENING
naar aanleiding van 2 Cor. 5 : 19.

Dit woord spreekt ons van twee dingen.

a. Van het groote conflict tusschen God en mensch.
b. Van de wegneming van dit conflict van Gods zijde.

Ik kan mij voorstellen dat het hart van den Apostel Paulus gejubeld heeft als hij dit neerschreef. Het woord der verzoening leefde in hem. 't Was niet een dood ding, dat ergens neergelegd stil blijft liggen! 't Was een levend zaad, dat werkte en groeide en vruchten bracht.

Kon het anders? In : 18 bespreekt hij zijn eigen ervaring. Die *ons* met zich verzoend heeft.

Zooiets kon Paulus nooit zeggen of schrijven of hij dacht aan den tijd vóór zijn bekeering. Hij is de man die het groote conflict tusschen God en mensch gevoeld heeft als weinig anderen. Hoe stond hij God tegen!

Blazende dreiging en moord tegen de volgelingen des Heeren. 't Woord doet denken aan de houding der katachtige roofdieren als zij hun prooi bespringen.

En dat andere woord uit zijn geschiedenis, doet ons zijn innerlijke houding tegenover God kennen. 't Is u hard de verzenen tegen de prikkels te slaan.

Toch was hij wel godsdienstig. Ja in zekeren zin was hij vroom.

Hij was overvloedig ijverende voor de vaderlijke inzettingen en naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, was hij onberispelijk en toch volgens zijn eigen getuigenis de grootste der zondaren. Dat juist heeft hem naderhand altijd weer de onpeilbare diepte van het conflict tusschen God en mensch verduidelijkt. Zijn geschiedenis is ook voor ons tot op den dag van heden nog illustreerend. Zij belicht ons het droeve feit dat de wereld in haar *wezen* Gode vijandig is.

Niet alleen de wereld in haar ruwe vormen. Maar de wereld zooals ze in onze tekst bedoeld en gezien wordt als het geheel der menschheid, niet een, zelfs niet de vroomste uitgezonderd.

Daar helpt geen opvoeden aan, daar helpt niet het belijden van een dogma tegen, daar beschermd niet het behooren tot eenig godsdienstig genootschap tegen. Dat is een *zijns*kwestie.

Zij hebben *allen* gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. Daarom staan wij ook allen, midden in het conflict. Wat ons natuurlijk hart voortbrengt al zijn we nog zoo gecultiveerd al zijn wij zog zoo vrijzinnig of rechtzinnig opgevoed. 't Is vijandschap tegen God.

Was Paulus niet een rechtzinnige vrome? Ongetwijfeld! Maar toch stond hij God tegen.

Niet de God zooals hij zich dien dacht. Maar wel God zooals die zich geopenbaard heeft.

Maar ook hierin ligt weer iets van het wezenlijke van het conflict.

Wij *willen* God niet zooals hij zich geopenbaard heeft. Zoo komt Hij ons niet goed voor.

Daarom gaan we zelf over Hem denken en spreken, en meenen dan soms God te dienen en in het wezen der zaak aanbidden wij *onze* Godsvoorstelling en niet God die *is!*

Zoo wordt ook ons dienen van Hem een eigenwillige godsdienst en bijgevolg weer uiting van vijandschap. Tevergeefs eeren zij Mij leerende leeringen die geboden en producten van menschen zijn.

Paulus zeide van dien tijd: Ik meende waarlijk bij mijzelven tegen den naam van Jezus vele tegenpartijdige dingen te moeten doen.

Maar hij had het mis omdat hij zelf zich een God gedacht had.

Ons denken over God beweegt zich altijd in Gode vijandige banen. Het natuuurlijk hart ziet in God zijn vijand en niet zijn vriend. Zooals de dief in iederen politieagent zijn vervolger ziet, ziet ons hart in God onzen grooten tegenstander, die ons verpletteren wil en kan.

Daarom gaan ook al onze gedachten over de mogelijkheid eener verzoening tusschen God en ons weer precies contra de gedachten Gods over deze zaak.

In ons leeft het idee dat God verzoend moet worden, want we erkennen ons in den diepsten grond voor Zijn aangezicht schuldig. Ook de heidenen, die veel minder licht hebben dan wij, denken zoo en handelen zoo.

Zij brengen hunne offers om de goden te verzoenen. 't Zijn werkelijk *offers*.

'k Las eens van een hindoevrouw, die twee kinderen bezat een gebrekkig meisje en een gezonden knaap. Een zendeling bezocht haar en sprak met haar over haar zonden en Christus den Verlosser. Als hij ze na korten tijd weer bezocht, had ze alleen nog het meisje. Op zijn vraag waar de knaap was antwoordde zij, dat zij hem in de Ganges, de heilige rivier, geworpen had als offer voor haar zonden om de goden te verzoenen.

Ze offerde het beste want haar zonden waren vele en de toorn groot naar zij meende.

Is dat niet aangrijpend? En is 't niet aangrijpend dat sommige menschen zich tot bloedens, ja stervens toe gekastijd hebben om God met zich te verzoenen? Is het niet aangrijpend dat Luther zich in Rome het bloed uit de knieën kroop om vrede te hebben. Is het niet aangrijpend dat nog heden velen trachten door hun goed doen, door hun opoffering hier of daar voor God met zich te verzoenen?

Maar 't lukt niet, omdat al deze nood en al dit strijden tenslotte pogingen zijn om het conflict bij te leggen, en God wil niet bijleggen. God kan niet bijleggen, want het zou rechts- en waarheidsverkrachting zijn. God kan noch wil Zich verzoenen met de wereld zooals die reilt en zeilt. De ziel die zondigt zal sterven is Zijn heilige en rechte oordeelsspreuk.

Toch spreekt onze tekst van verzoening. Maar van een verzoening niet van God met de wereld, maar van de wereld met God.

God was in Christus de wereld met Zichzelve verzoenende. Dit is juist het tegengestelde van ons denken en begeeren. Dat is niet *bijleggen* van het conflict maar *wegneming* van hetzelve.

De vijandschap die zich in het conflict tot uiting brengt ligt niet op Gods zijde maar bij ons. Daarom moeten *wij* verzoend worden met Hem, die door de eeuwigheden heen zich gelijk bleef. Niet God is uit het verbond getreden, maar wij zijn de schuldige en konden daarom vanwege Gods heiligheid niet meer leven.

Dat ervaart iedereen die de zonde als schuld voor God is gaan gevoelen. Die niet maar theoretisch of in de leer God ontdekt heeft, maar die Hem ontmoet heeft in zijn leven, omdat Hij hem tegen kwam op zijn godsdienstigen of ongodsdienstigen *verkeerden* weg, zooals bij Paulus naar Damaskus.

Voor zulk een ziel en bij zulk een ervaring wordt het duidelijk, dat er van accordeeren of bijleggen met den heiligen God geen sprake kan zijn.

Maar straalt dán niet de boodschap der verzoening den gloedglans der liefde Gods die daar is in Christus Jezus uit?

Lees den tekst tien, twintig, ja honderdmaal en 't is of er telkens weer lichtvonken U in de ziel spatten.

De Vader *Zelf* heeft U lief zeide Jezus tot Zijn discipelen.

God was in Christus.

Wonderbaar woord. Ik zie het staan boven de kribbe van Bethlehem, boven dit wonderbare, onbegrepen zichzelf opofferende leven. Boven al de daden en woorden, waarmede Jezus gezegend en vermaand en getroost en geleerd en bestraft heeft.

Ik zie het lichten boven dit gansche leven. 't Is God zelve, die in Zijn Zoon, onder Zijn beleedigers en rebellen rondwandeld. Die in Zijn leven onder ons den grooten vijand die van Hem kwaadspreekt en lastert logenstraft.

Die door Zijn ootmoed ons ontdekt aan onzen hoogmoed, door Zijn reinheid ons ontdekt aan onze zonden, door Zijn liefde ons ontdekt aan ons egoïsme.

Ik zie dit woord stralen boven het kruis. Waar Hij zelve al deze ongerechtigheid richt aan den Zoon Zijner liefde, *ons niet* de zonde toerekenende. Maar *onze* zonden zichzelve toerekenende. Onze schuld, die wij bij Hem hadden zelve betaalde en zóó het conflict wegnam, zoodat er van Zijn kant niets meer is tegen een wereld, die van Hem afviel.

De wereld met Zichzelve verzoenende.

Dat wil dus zeggen, dat er voor de wereld, voor den mensch wie hij ook zij, geen principieel bezwaar meer bestaat om weer in de rechte verhouding tot God te komen. Dat is om weer in 't bezit te komen van het eeuwige leven dat ons door de zonde verloren ging.

Onze zonde en schuld staan bij God ons niet meer in den weg. Toen Hij in Christus op deze aarde rondwandelde, vereffende Hij in den Zoon Zijner liefde, dus eigenlijk met Zichzelven die schuld, doordat Hij der wereld de zonden niet toerekende maar Zijnen Zoon.

Zijn heiligheid en vlekkelooze majesteit behoeven ons niet meer te verschrikken, want zij treffen niet den mensch doodelijk, omdat Jezus eens den toorn droeg toen Hij voor ons tot zonde gemaakt werd.

Van Gods zijde is het conflict weggenomen. De toegang vrij tot Hem, door onzen Heiland Jezus Christus in Wien God zelve tot ons kwam.

Er is maar een ding wat de wereld in den weg staat om tot vrede met God te komen. Eén zaak die weer gedurig in het leven van iederen enkeling die dien vrede verlangt moet plaats vinden.

Dat is, dat ook wij den strijd tegen God opgeven, dat ook wij van ons uit het conflict beëindigen. Dat wij leeren ophouden zelf aan een verzoening te werken.

Dat ook wij in Christus komen, d. w. z. dat zooals God rust in en tevreden is met het volbrachte werk van Zijnen Zoon, wij ook leeren rusten en tevreden zijn in Jezus Christus' leven en sterven en opstanding. D. i. kort gezegd leeren gelooven in Hem.

Dan ontmoeten wij persoonlijk God in Christus en onbeschrijfelijke vrede n.l. een vrede niet zooals de wereld die geeft vervult ons hart.

't Is de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat en onze harten en zinnen wil bewaren in Christus Jezus.

Dit is, dit is het oude lied
Er is verzoening gevonden
Het is volbracht, het is geschied
Daar is vergeving van zonden. Amen.

LOSSE SCHAKELS.

Het teeken des Kruises. Ds. Malcolm L. Maxwel te Jeruzalem vertelt dat in de dagen van de vervolging der Joden door de Arabieren, die onlangs de wereld in opschudding gebracht heeft, vele Joden op hun woningen een kruis schilderden, om door dat teeken beveiligd te worden. Mocht Israël leeren, toevlucht te zoeken tegen het groote oordeel, den „toorn, die komt" achter het bloed dat Jezus aan het Kruis vergoten heeft!

Een droog gezantschapsgebouw. Het gebouw van den Amerikaanschen gezant te Londen, generaal Dawes, is droog. Hij heeft de korrespondenten der Amerikaansche bladen uitgenoodigd en tegenover hen verklaard, dat de geruchten, dat, gedurende zijn tijd, drank op het gezantschap gebruikt zou worden, geheel ongegrond en onwaar zijn. Ik heb nooit de gewoonte gehad om in mijn huis drank te schenken, noch in Washington, noch te Illinois en ik ben niet van plan er nu mee te beginnen.

Waarom bad Jona niet? 't Is een vreemd tooneel, dat ons in het eerste hoofst. van Jona geteekend wordt. Daar was een schip in nood en op dat schip voer als passagier een profeet Gods. In den nood hieven allen de handen op naar den hemel en riepen om bewaring. Er werd bidstond gehouden, maar 't was niet de profeet des Heeren, die dien Bidstond belegde. Niet hij riep de opvarenden samen en noodigde ze uit tot gemeenschappelijk gebed. Neen — hij was er zelfs niet eens bij. Terwijl de anderen baden en riepen, „een iegelijk tot zijn God", was hij onder in het schip en sliep.

Het bidden der schepelingen hielp niet en toen ging men den profeet uitnoodigen om toch aan den bidstond deel te nemen. Misschien zou de God, dien *hij* vereerde, antwoorden. En Jona kwam boven, doch bad niet. Hij kòn niet bidden.

Hij was buiten den weg der gehoorzaamheid. In zoo'n geval helpt bidden niets. Bovendien was hij niet voornemens dien weg te betreden. Hij was een ontevreden christen, hij was opstandig en die gemoedsstemming maakt het echte bidden onmogelijk.

't Verwondert mij niet, dat het met Jona, aanvankelijk althans, weer een heel stuk terecht is gekomen. Was hij niet eerlijk-verkeerd? Hij bad niet over zijn ongehoorzaamheid heen. Hij nam geen onware houding aan. Hij demonstreerde zijn ontevredenheid door niet te bidden.

Ja, ongehoorzaamheid staat het bidden in den weg. Wie niet op zijn plaats is en bovendien niet genegen zijn plaats in te nemen, kan niet bidden. Kan ook niets doen tot leniging van den nood van anderen.

Een wereld, die bidstond houdt; die, door den nood aangegrepen, roept „een iegelijk tot zijn God" en de Godvreezenden — slapende. Merkt ge niet, dat de wereld bidstond houdt? Ge merkt het onmiddellijk, als ge maar bedenkt, dat zij roept, „een iegelijk tot zijn God". Men aanbidt de techniek; de wetenschap; den ontdekker, den horoscoop, de mascotte en de handen uitstrekkende, „een iegelijk tot zijn God", roept men: „deze zal ons redden!"

Hoe moesten wij toch aan dien grooten bidstond der menschheid deelnemen roepende tot *onzen* God, die inderdaad en alleen in staat is om den nood der wereld op te heffen en allerwege vrede te geven. O! laat ons treden en blijven in den weg der gehoorzaamheid opdat wij de gebedsvrijmoedigheid mogen bewaren en temidden der, op háár wijze biddende wereld, toegaan tot den troon der genade!

Gebedsverhooringen. Bidden is nooit tevergeefs. Wel is te bedenken, dat ons op gebed *Gods* antwoord komt en dat dat antwoord menigmaal uitgaat boven bidden en denken. Maar wie zijn leven ziet in het licht zijner gebeden, is menigmaal in staat de verhooring aan te wijzen, ook waar deze langs andere wegen kwam, dan de bidder verwachtte. Zulk een terugzien op het verleden, zulk een overdenking van de ervaringen, teneinde te zien hoe *God* geantwoord heeft op *onze* vragen, is geloofsversterkend. In enkele gevallen volgde antwoord direkt en in een vorm, waardoor de verhooring opviel. George Müller, over wien in dit blad voor enkele weken bizonderheden werden medegedeeld, voer eens met de St. Laurenze naar een plaats, waar hij een spreekbeurt moest vervullen. Er hing een dikke mist, waardoor het schip groote vertraging kreeg. Op zijn voorstel zonderde de kapitein zich met hem af teneinde te bidden, dat de mist mocht optrekken. George Müller bad eerst en toen de kapitein zou volgen, maakte Müller er hem opmerkzaam op, dat de mist al optrok.

We gelooven, dat er onder onze lezers zijn, die treffende gebedservaringen hebben opgedaan, ervaringen, die God verheerlijken, de medegeloovigen tot bemoediging zouden kunnen strekken en voor de wereld een ernstig getuigenis zouden zijn, wanneer ze in breeder kring bekend werden. Daarom zullen we gaarne de onopgesmukte ervaringen, die onze lezers op dit gebied hebben opgedaan door middel van »De Christen« bekend maken. Namen zullen we weglaten. We gelooven, dat dit een schriftelijk »Liefdemaal« zal kunnen worden. L.

ZENDING.

IETS OVER ONZE MEISJES.

Terwijl ik hier zit te schrijven, dringt het geluid van kinderstemmen tot mij door. De kleintjes hebben hun school buiten, d.w.z. onder een dak, maar er zijn geen muren omheen. Dit jaar komen er tamelijk geregeld 200 kinderen in school, en als er weer jongens en meisjes zijn, die lezen kunnen, dan gaan die dade-

lijk naar de jongens- of meisjesschool. Dit jaar zijn er al een 40-tal kinderen van de kleine naar de groote school gegaan, maar het getal van de kleintjes schijnt nog te klimmen. Dus er is nog wel hoop voor de toekomst.

Ook hoor ik het geluid van hamers en steenen. Eenige mannen zijn bezig om de laatste huizen van daken te voorzien. Er zijn nu 7 kamers gereed en de andere 3 naderen hun voltooiïng. Maar niet alleen komen er huizen gereed, ze worden ook bewoond. We hebben thans 51 meisjes, die nu nog in 6 kamers wonen, maar deze week zullen we er weer een kamer bij in gebruik nemen. Er is nog geen kast of tafel in die kamer, maar dat komt later wel in orde. Misschien vraagt u, maar welke meubels hebben de meisjes in hun huizen? Nu dat is heel eenvoudig. Een tafeltje en 4 bedden, die veel op tafels gelijken en een kast. De kast is ook zoo eenvoudig mogelijk en is zonder deur. Daarin kunnen ze hun jurken hangen. Maar hoe weinig ook, zoolang als er niets in een kamer is, kunnen de meisjes er niet in slapen. Het zijn hun slaapkamers. Later wordt er nog een eetkamer gebouwd. Nu hebben ze hun tafels buiten, waar ze om heen staan te eten. Als het regent, is er een kleine kamer waar ze kunnen eten, maar die is veel te klein voor 50 meisjes. Doch alle goede dingen komen langzaam.

Toen de Kerstvacantie over was, kwamen er meer meisjes. Zooals ik u toen verteld heb, hadden we in Februari en Maart 28 meisjes. In April stierf een opperhoofd en zijn 8 dochters, die hier waren, gingen allen naar huis. Lobanga, zoo was zijn naam, was een groot opperhoofd, die plm. 40 vrouwen en meer dan 100 kinderen had. Het duurde een heele poos, voor dat alle familiezaken geregeld waren. Ondertusschen is een van de meisjes getrouwd, maar de andere 7 zijn deze maand weer teruggekomen. Anders verlieten ons ook 3 meisjes in April; en in Mei moesten we een meisje, dat hier ruim 5 jaar bij ons geweest was, wegzenden. Een paar andere meisjes kwamen, maar in Juni hadden we slechts 18 meisjes. Mevr. Millman had 17 meisjes, en ook haar getal daalde tot 15. We waren wel erg teleurgesteld, dat de kamers gereed kwamen, terwijl er geen meisjes waren om er in te wonen. Ondertusschen kwamen de meisjes meer geregeld in school, en ook kwamen meer meisjes tot ons. Juli bracht een heele verandering hier. De een na de ander kwam, en sommigen dadelijk met 100 frank, anderen eerst met minder en die brachten het ontbrekende later. En zoo hebben we nu dan 51 meisjes. Een kamer biedt ruimte voor 6 tot 8 meisjes, en die kamers zijn dus nu overvol.

In iedere kamer is een der meisjes huismoeder. Laat mij u iets over de »Holland«-kamers en de bewoonsters vertellen. In de eene kamer is Bosongo huismoeder. In haar kamer zijn 3 meisjes behoorende tot de Turumbu volksstam en de anderen zijn Lokele meisjes. Bosongo is nu $1^1/_2$ jaar hier bij ons geweest. Ze was een schoolmeisje, voor ze kwam en helpt nu om de anderen te onderwijzen.

In de andere kamer is Olengesa huismoeder. Haar nichtje is ook in dezelfde kamer en nog 6 andere meisjes. Olengesa is hier al bijna 5 jaar bij ons en ze is ook onderwijzeres of helpster in school.

Lea is in de derde kamer huismoeder. Ze was hier toen we kwamen, maar later is ze weer naar huis gegaan. Haar vader en moeder zijn beide lid der gemeente. Zij is verloofd en haar verloofde is leerling-onderwijzer en op het oogenblik onderwijzer te Yalikina. Al de andere meisjes in haar kamer zijn hier dit jaar

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

7

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. Eerst ging Hij naar de armen, die echter teveel vervuld waren met de strijd om het bestaan. Ook bij de rijken wil men niets van Jezus weten. Aan een universiteit wendt men zich ook van Hem af. Zijn woord viel al evenmin in goede aarde in een vergadering van dienaren der kerk. Op een vergadering van geloovigen stonden de leidende broeders Hem slechts toe, den zegen uit te spreken. Overal waren echter uitzonderingen ten goede. In een vergadering tot opheffing der sociale misstanden pleitte de eerste spreker voor de revolutie.)

Maar de volgende spreker was van meening, dat met het ruwe geweld en de revolutie het probleem nog niet was opgelost. De eerste voorwaarde voor een ingrijpende reformatie zou zijn goede voorlichting des volks.

Door bibliotheken, populaire wetenschappelijke lezingen, volksconcerten en tooneelstukken en andere soortgelijke middelen moest men het volk een verstandige wereldbeschouwing trachten te geven. Want enkel de onwetendheid was de oorzaak van alle misstanden.

Een derde zeide, dat ook de goede voorlichting, hoe goed en noodzakelijk op zichzelf ook, nog niet voldoende was. Met enkel woorden alleen was er nog niets veranderd, er moest iets gedaan worden. Zij wisten allen, welk een invloed de omgeving, het milieu, op de menschen had.

Het woningvraagstuk moest voor alles opgelost worden, opdat de menschen, die netjes en fatsoenlijk leven wilden, dat ook werkelijk konden doen. Geeft de menschen goede woningen, schept gezonde en normale levensomstandigheden, dan zal alles wel beter worden.

Nog veel anderen spraken, die allen vol ijver waren, het vaderland te redden en de vurig verlangde gouden eeuw binnen te halen.

Eindelijk, toen al hun wijsheid ten beste gegeven was, kwam Jezus ook nog aan het woord.

Het onderwerp, waarmee zij zich hier heden bezig hielden, was voor Hem, zeide Hij, heelemaal niet nieuw of vreemd. Dat was Zijn eenigst levensdoel vanaf den beginne geweest. Ook Hij was 't met hen eens, dat het anders moest worden.

Maar wanneer het werkelijk anders worden zou, moest men de misstanden bij den wortel aanvatten. Het lag echter niet aan een of ander systeem, noch in het monarchistische, nog in het republikeinsche, noch in het autocratische, noch in het democratische, maar in den geest,

gekomen. Bosongo, Olengesa en Lea hebben alle drie hun wensch te kennen gegeven, om onderwezen te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Zij wenschen volgelingen van Jezus te zijn en willen ook graag lid der gemeente worden. We meenden echter, dat ze nog eerst wat moesten wachten. De andere meisjes in die drie kamers hebben in dezen nog geen bepaald verlangen te kennen gegeven. Het kleinste meisje is nog in de school voor de kleinsten en een van de grooteren ook, omdat ze nog niet kan lezen. De anderen zijn in al de verschillende klassen van de meisjesschool. In de laagste klas kunnen ze nu zoowat lezen. Een er van, die al een lange tijd in de hoogste klas was, helpt nu om de kleintjes te onderwijzen.

Later hoop ik u ook nog eens iets over de andere meisjes te vertellen. Als iemand nog gaarne iets wil vragen over het een en ander, dan zal ik met genoegen trachten om die vragen te beantwoorden.

Gaarne beveel ik ons allen en al onze meisjes in uwe voorbede aan. G. R.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Vriendschap en vervolging.

I Sam. 20 en 26.

Les voor Zondag 24 Nov. 1929.

Reeds in de vorige les is verteld van de vriendschap tusschen David en Jonathan. En ook iets van de afgunst van Saul. Die afgunst verbitterde Saul op den duur geheel en David heeft daardoor veel moeten lijden. Gelukkig heeft Jonathan zijn vriendschap niet gebroken. Maar David en Jonathan hadden slechts weinig gelegenheid om van elkanders vriendschap te genieten.

Nog maar heel kort was David met Michal getrouwd, of Saul werd zoo boos op David — niet omdat David kwaad deed, maar omdat het hem goed ging — dat hij hem dooden wilde. Eerst had Jonathan de toorn van zijn vader al een keer gesust, maar later schoot Saul zelfs met zijn spies op David om hem, als het kon, aan den wand te spitten. En toen David vluchtte, stuurde Saul boden naar zijn huis. David was echter reeds naar Samuël gevlucht.

Een tijdje later zocht David stilletjes Jonathan op. En David zei: — — ja, wat er allemaal besproken is, weten we niet, eerst natuurlijk groeten; maar na een poosje zei David tot Jonathan: Zeg Jonathan, wat mag er toch wezen, waarom vader (immers Jonathans vader en Davids schoonvader) de koning zoo boos op mij is, dat hij mij dooden wil? Ach neen, zei Jonathan, dat moet je niet denken David; vader is wel eens erg opgewonden, maar hij meent het niet, dat hij je dooden wil; dan had hij 't mij wel verteld. Maar David dacht, dat de koning het wel echt meende. „Vader heeft het tegen jouw niet gezegd -- zei David — want hij weet wel, dat jij mij toch niet verraden maar veeleer waarschuwen zult. Geloof maar gerust, dat er maar een stap is tusschen mij en den dood". „Nu -- zei Jonathan — zeg maar, wat ik voor je doen zal".

Ga zoo maar door met vertellen.

De nieuwe maan werd altijd gevierd bijna alsof het een sabbat was; hier ook met maaltijden. Vers 6, en eveneens 28, 29 bevatten een onwaarheid. Men prate die niet goed, alsof een leugentje in nood niet zondigt. Zeg gerust, dat hier de zonde ook in David en Jonathan aan 't licht komt; en al willen we — ziende op ons zelf — hen niet hard vallen, we kunnen 't ook niet goed keuren.

De verzen 14—17 laten duidelijk uitkomen, dat Jonathan niet op een nederlaag van David maar op die van zijn vader rekende.

V. 17: Hij liet David nog meer beloven en met eeden bevestigen.

V. 19 en verder: Zij spraken een plaats af, waar David zich verbergen zou, n.l. in de nabijheid van een bekenden steen. Het is niet onmogelijk, dat de hier genoemde naam eerst later aan dezen steen gegeven is. Het kan wel een afleiding zijn van asal = weggaan. Maar hier is geen volkomen

---

waardoor dat alles geleid wordt. Goede voorlichting alleen was ook niet voldoende, want ten allen tijde hadden de menschen wel het betere gezien, maar het slechtere gedaan. Allerlei uiterlijke veranderingen en verbeteringen, wanneer er anders niets geschiedde, was niets anders dan het zetten van nieuwe lappen op oude kleederen. Zij eischten nieuwe verhoudingen, maar hoe zouden zij die scheppen? De menschen konden geen betere verhoudingen scheppen, dan zij zelf waren. Om nieuwe verhoudingen te scheppen, zijn er nieuwe menschen noodig.

De moderne menschen hoorden voorzeker liever citaten uit de classieken dan uit de oude Bijbel; maar nog nergens was het duidelijker en meer waar gezegd, wat zij noodig hadden, dan in de woorden: »Tenzij iemand nieuw geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien!« En wanneer zij zulk een nieuwe menschheid wilden, dan moest ieder bij zichzelf beginnen en zelf een nieuwe mensch worden. Werkelijke hervormingen moesten van religieuze aard zijn en van binnen-uit gewerkt worden. Nieuwe menschen konden echter slechts worden door geboorte uit den Geest van boven, door Goddelijke kracht. Slechts zoo werden verhoudingen in 't leven geroepen, waarvan men zeggen kon: »Het oude is voorbijgegaan; zie, het is alles nieuw geworden!«

Eerst had men Hem toegejuichd, maar spoedig sloeg de stemming om.

Hoonend gelach en woedend geschreeuw maakten zijn verder spreken onmogelijk, en toen ging Hij van daar.

Nog was Zijn taak niet afgeloopen.

Ook de regeerenden zouden Hem hooren. Hij was toch gekomen, om gerechtigheid op aarde te werken en een rijk des eeuwigen vredes op te richten.

In een zaal hielden juist de politieke machthebbers der aarde hun beraadslagingen, hoe zij de vrede onder de volkeren het best konden bevestigen. Daar zich onder de afgevaardigden ook dezulken bevonden, die zich voor navolgers van Christus hielden, moest men ook hen gelegenheid geven om een woord te zeggen. Zoo kwam ook Jezus aan het woord. Hij zeide tot de heeren, dat het een christelijk werk was, wanneer zij een werkelijk vrede-verbond onder de volkeren oprichtten. Maar zulk een vreêverbond kon slechts tot stand komen en duurzaam zijn, wanneer die op goede fundamenten opgebouwd werd. Een politiek van egoïsme en geweld, zooals steeds onder de volkeren geheerscht had, en waarop zij nog veel te veel ingesteld waren, kon nooit staat maken op Gods welbehagen en Gods zegen en zou daarom ook niet kunnen gelukken. Wanneer het egoïsme, de zelfzucht, het verbindingsmiddel was, dat de volkerenbond samen hield, zou er toch geen werkelijk goeds uit te voorschijn kunnen komen. Op den duur zou er slechts de grootste ellende uit ontstaan.

(Slot volgt.)

licht te krijgen. Onwillekeurig denkt men aan den naam Beth-El, wanneer men aanneemt, dat deze naam later gegeven is en „afscheidsteen" beduiden kan. Daar er geen zekerheid is, ga men er in de vertelling niet op in. — — David mocht zich eerst wel op verschillende plaatsen verbergen, maar tegen den tijd, dat Jonathan kon komen na het beëindigen van de plechtigheden, moest hij op die plaats zijn. En dan zou hij aan de woorden, die Jonathan aan zijn schildknaap riep, reeds kunnen weten, hoe de zaken stonden, zie 21, 22.

V. 23 is dan het voorloopige afscheidswoord na het ernstige gesprek.

In de verzen 24—43 hebben wij dan het tweede deel der geschiedenis. Daarover behoef ik zeker niet veel te schrijven.

Bij v. 26 vergelijke men Lev. 11 : 23—28; 39, 40. Men kon in Israël licht u i t w e n d i g onrein worden en moest zich dan tot den avond afzonderen; na gebaad te hebben was men weer „rein". Ook Lev. 15 noemt gevallen van onreinheid.

Wij maken nu een heelen sprong; maar dat gaat niet best in een vertelling, nietwaar? Nu, dan bouwen we een noodbrug van enkele palen en stokken. Vertel dat David voortaan als een vogelvrijverklaarde leven moest. Vluchten moest hij van de eene plaats naar de andere. Zelfs zijn familie was niet meer veilig; zijn vader en moeder vonden een schuilplaats bij den koning der Moabieten; andere familieleden kwamen tot David om met hem het vluchtend leven te deelen, 22 : 1—4. Ook sloten zich nog vele andere menschen bij David aan, zoodat David langzamerhand een legertje kreeg. Nooit is het Saul gelukt om David te dooden, maar toch was het een donkere tijd in 't leven van David. In dien tijd heeft hij ook menigmaal op kromme wegen zijn heil gezocht. Gelukkig heeft hij nooit gepoogd zelf Saul te dooden.

Na zulk een noodbruggetje te hebben gebouwd, gaat gij verder om de hoofdzaken uit hfdst. 26 te vertellen.

Eens gebeurde het, toen David met zijn legertje heelemaal in 't uiterste zuiden was, aan 't begin van de woestijn, dat Saul met een leger kwam om David gevangen te nemen. (Het verraad van de Zifieten verzwijgen wij maar, omdat we nog al veel stof hebben. Dit hfdst. is alleen maar bedoeld als een enkel voorbeeld uit dien moeilijken tijd.) Saul had zijn kampement op de hoogte van Hachila en David ging met een deel zijner mannen in den nacht stilletjes uit om te zien, waar en hoe Saul gelegerd was. En David en zijn mannen zagen, dat Sauls officieren niet eens schildwachten hadden uitgezet. Men scheen geen zorgen te hebben. 't Was alles even stil. (Wagenburg kan ook enkel „legerplaats" heeten.) Vertel verder wat David en Abisaï deden. Abisaï's raad en Davids verweer, enz.

V. 13 doet vermoeden, dat er naast Hachila een vallei is geweest en daar naast weer een hoogte. Vertel ook dit laatste gedeelte. Het is niet gewenscht, dit breed te maken, daar we dan teveel stof krijgen. K. R.

BERICHT

voor Zondagsschoolonderwijzers.

Wilt s.v.p. zoo spoedig mogelijk melden, hoeveel roosters door U gewenscht worden voor 1930.

Nw. Weerdinge. K. REILING.
3e Kruisdiep. Postrek. 109502.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Eleazar de zoon van Dodo of de vasthoudende macht van het doen.

David had vele helden, mannen, die door het eene of andere wapenfeit, in bijzondere eere werden gehouden. Onder deze lieden nam Eleazar de zoon van Dodo een zeer voorname plaats in. Hij werd gerekend onder de eerste drie en had zijn grooten roem vooral te danken aan een overrompeling van eenige Filistijnen, die hij met goed gevolg had afgeslagen. Het geval wilde, dat de soldaten waren afgetrokken en hij was achtergelaten om de wacht te houden over het kamp, toen de vijanden in tamelijk groot aantal kwamen opdagen. Maar onze Eleazar stond zijn mannetjes. Hij sloeg ze en zwaaide zijn zwaard, totdat het aan zijn hand kleefde! En de Heere wrocht dien dag een groote overwinning.

Een zwaard dat aan de hand kleeft!

Een aardig licht werpt de schrijver Dumas op deze geschiedenis. „Ziet ge", laat hij een van zijn rijke figuren zeggen, „als *mijn arm een zwaard vasthoudt, wordt het zoo geheel ermede* vereenigd, dat de spieren de hardheid en de veerkracht van het staal overnemen en het staal schijnt bezield en warm te worden, alsof het levend vleesch ware. Van dat oogenblik af is mijn arm mijn zwaard en mijn zwaard mijn arm. Er is dan ook geen sprake meer van vermoeidheid, want een zwaard wordt niet uitgeput".

Mij dunkt, dat Eleazar met deze beschouwing wel accoord kon gaan.

Hij streed met zulk een ernst en sloeg links en rechts met zulk een kracht, dat de vijand verschrikt werd en op de vlucht ging. En de spieren van zijn vuist om het handvat werden onder het zwaaien zoo hard, dat hijzelf niet meer zeggen kon, waar zijn arm eindigde en zijn zwaard begon. De man was aan zijn zwaard gegroeid.

* * *

We ontmoeten in het vastgekleefde zwaard van Eleazar een beginsel, dat in elk leven tot uiting komt.

Dit beginsel: onze bezigheden, onze verrichtingen hebben een vasthoudende macht.

Gebeurt het niet vaak in ons leven, dat wij na een dag van inspanning of ontspanning ons ter ruste begeven met de bedoeling natuurlijk om te slapen, maar dat er van slapen geen sprake is? De dag maakt nog eens parade voor ons. We hebben het huis zorgvuldig gegrendeld om de wereld buiten te houden. We hebben de slaapkamer goed afgesloten om niet door de huisgenooten lastig gevallen te worden. We hebben ons recht verkwikkelijk in de dekens gerold, het licht uitgedraaid en de oogen toegeknepen, maar . . . ons zwaard is aan onzen arm gegroeid!

Eens dreef er een dood schaap in de Niagara. Plotseling kwam een arend opdagen, die om het lijk cirkelde en eindelijk erop neerstreek om zich er aan te vergasten. Toen het levenlooze lichaam de waterval was genaderd, sloeg de vogel zijn vleugels uit, maar inplaats van op te vliegen, ging het al klappend mee in de ontzaggelijke diepte. Iemand, die dit tafereel had gadegeslagen, wilde de oplossing van dit mysterie weten. Hij ging op zoek naar het lijk en vond het met de vogel er vast aan. De arand had zich blijkbaar voorgenomen om vóór het gevaar zijn prooi los te laten. Maar hij had niet gekund, want het was een bitter kouden winterdag geweest en de klauwen van den vogel waren in het vleesch van het schaap vastgevroren geraakt.

En zoo zit menigeen des daags aan zijn kluif van arbeid of pret, en als de nacht er is, kan hij zich er niet van ontdoen.

* * *

Ook onze gewoonten zijn aan dit beginsel onderworpen en hebben een vasthoudende macht.

Een raclasseeringsambtenaar, die heel veel ondervinding met veroordeelden heeft opgedaan, spreekt in een van zijn boeken zijn waardeering er over uit, dat sommige bekeerde misdadigers toch nog weer tot hun booze praktijken terugkeeren. Hij wijdt o. a. eenige bladzijden aan een boekbinder, een uitstekend vakman, die tegelijk . . . uitstekend inbreker was! Het droevige van het geval bestond hierin, dat de boekbinder geheel in den inbreker verloren was gegaan. Eenige welmeenende vrienden deden hun best om de volgorde om te keeren en de inbreker in den boekbinder te laten verdwijnen. Zij wisten gedaan te krijgen, dat rechters en ambtenaren van het openbaar ministerie en werkgevers en dominé's zich voor den ongelukkige interesseerden. De man kreeg werk en verwierf zich weldra een goede positie. Hij kreeg een gezelligen, eigen haard, legde een kapitaaltje achteruit en had alles, dat maar kon worden gewenscht. Hij betoonde zich in alle dingen nauwgezet, ijverig, ordelijk en eerlijk. Maar op zekeren nacht werd hij gesnapt juist toen hij bezig was in een warenhuis in te breken. Blijkbaar was hij op dit avontuur niet uitgeweest met de bedoeling om zich te verrijken, want bij fouilleering bleek, dat hij zestig gulden bij zich had. „Ik vertelde hem", zegt onzen ambtenaar in den dienst der reclasseering, „dat ik niet kon begrijpen, dat zulk een verstandig, vlijtig en bedreven vakman als hij, zich tot de misdaad kon verlagen". Hierop antwoordde hij: „Gij kent de betooverende macht van het drinken, ook die van het kaarten

en het hazardspel. Breng het drinken en het kaarten en het hazardspel tezamen en zij wegen niet op tegen den onbedwingelijken lust om in te breken. De diepe stilte van den nacht en de activiteit van mijn geest, het element van gevaren en de kansen van te slagen of te mislukken maken met elkaar dat het inbreken onweerstaanbaar heerlijk is! Waarom bedrinken zich sommige menschen? Omdat zij het moeten. Ik ben inbreker en daarom ben ik gedwongen inbreker te zijn".

Het zwaard was met den arm samengegroeid.

* * *

Dit beginsel voert niet alleen heerschappij over slechte gewoonten.

Eveneens over de goede.

Ds. Jansen had veertig jaren lang in een sjees het evangelie gebracht aan vele afgelegen gehuchten. Het was hem nooit te warm of te koud geweest en de Heer had hem gezegend met een gezond lichaam. Toen hij op sterven lag en op het punt stond de tocht naar het Vaderland der ruste te ondernemen, hoorden de omstanders hem prevelen: „Alles klaar! vooruit blesje!"

Ook bij Ds. Jansen was het zwaard met zijn arm vereenigd geworden!

Gelukkig de jongeling en jongedochter, die van ganscher harte den Heer dient en in Zijn dienst goede gewoonten vormt. Hij zal in de ure van lusteloosheid ondervinden, dat die gewoonten hem dragen en bewaren!

* * *

Dit beginsel heeft heerschappij in den hemel!

Zelfs is onze Heer er aan onderworpen!

Lezen we niet, dat de zonden van Ephraïm menigvuldig waren en zijn dwaasheden om het oordeel riepen?

Toch kan de hand, die hem hield, zich niet losmaken.

„Hoe zoude ik u overleveren, o Ephraïm?"

De doorboorde hand van onzen Heiland, die de onze gegrepen heeft, wordt gelukkig ook stevig en als staal onder het vasthouden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Gedachtenis.

Onze geliefde broeder, Jorrit Hellingwerf, in leven trouwe verzorger van zijn gezin, trouwe dienaar van zijn superieuren en vriend onder zijn vakgenooten; ouderling der gemeente en volhardend deelnemer in het werk des Heeren — is uit onze rijen opgeroepen naar hooger.

Na een smartelijk lichaamslijden gedurende acht maanden, is hij rustig, als in zijns Heilands armen, ontslapen.

Nu rust hij van veel zorg en verdriet, vooral op gemeentelijk terrein.

De gedachtenis van dien rechtvaardige zal zeker tot zegening zijn.

Vele jaren lang heeft hij, met zijne teeder zorgende Echtgenoote, zijn hart en huis voor kinderen Gods en voor allen, die zij hulp konden bieden, opengesteld gehad.

Vele buitenlandsche christenen hebben in hun huis, tijdens de mobilisatie van ons land, een toevlucht en liefderijke behandeling genoten.

Br. Hellingwerf was een echte Fries, een man — zooals men wel spreekt — uit een stuk. Zoo was hij ook als christen. Hij liet zich niet omvoeren, maar was zeer beslist, man van beginsel, zonder enghartig te zijn jegens hen, met wien hij 't niet in alles eens was.

Baptist van den echten stempel. Hij onderzocht ernstig de Schrift en ook hetgeen hij naar tijd en gelegenheid, in verband daarmede lezen kon. En steeds heeft hij naar de mate zijner kracht en tijd de gemeente trachten te dienen.

Schrijver dezes heeft jaren lang met br. H. zeer broederlijk samen gearbeid, gestreden en gebeden en eert nu gaarne zijne gedachtenis. Met vele menschen, ook broeders, is hij teleurgesteld — met br. H. nimmer.

In no. 2096 van dit ons blad, konden we een verzoek van onze kranke lezen om voorbede der gemeenten. Er is ongetwijfeld veel gebeden voor hem. Schijnbaar zijn die gebeden niet verhoord — althans als men alleen om lichaamsherstel gebeden heeft. Toch zijn de gebeden eenigszins verhoord, want eenige dagen voor zijn sterven trad er zooveel herstelling in, dat hij tot blijdschap ook van de zijnen op kon staan en zich een weinig door z'n huis kon bewegen en zelfs nog eenmaal met zijn gezin en een gast aan de tafel kon eten.

Daarop is de inzinking spoedig gevolgd.

Waarom hij nu reeds weggenomen is weten wij niet. Dit weten we zeker: onze God vergist zich niet. N. v. B.

UIT DE GEMEENTEN.

STAVOREN. Gaarne voldoe ik langs dezen aan het verzoek eenige dagen geleden gedaan door den E.-R., namelijk om onze gemeentestem eens te laten hooren. En wat nu bovenst op het hart ligt, moet er eerst maar uit. Ja brs en zrs. wij hebben spannende dagen beleefd. De gemeente Harlingen herhaalde wat zij enkele maanden geleden ook gedaan had, namelijk een beroep uitbrengen op onzen geliefden Voorganger. En nu verstaan wij als gemeente heel goed dat onze zustergemeente onzen br. Ds. van Dongen vurig begeerde als Voorganger, maar minstens even vurig wenschten wij genoemde br. in ons midden te behouden. Zooals gezegd, hebben wij spannende dagen beleefd, en dat onze blijdschap thans groot is, nu onzen Voorganger geen vrijmoedigheid kon vinden om ons als gemeente te verlaten behoef ik zeker niet te vermelden.

En nu gemeente Harlingen, dezelfde God die onze gebeden in dezen verhoord heeft, wil ook de uwe verhooren, wanneer het gevraagde overeenkomstig Zijn wil is. Moge de Heere der gemeenten ook die ledige plaats bij u, niet naar ons kortzichtig verstand, maar naar zijn alleenwijzen raad, spoedig vervullen.

In de gemeente gaat het goed, ja meer dan goed, want een Zangkoor heeft zich eenigen tijd geleden gevormd onder leiding van br. S. Venema, hetwelk met succes werkt. Zoo gaan wij dan als gemeente dankbaar en met blijdschap in het hart de wintertijd tegemoet. Een tijd met verschillende takken van geestelijken arbeid, maar:

Werken wij zoo God het eischt,
En is ons doen steeds met gebed omlijst
Al dreigt dan storm, wat zou het hind'ren?
God zal wel zorgen voor Zijn kind'ren!

Zoo gaan wij dan gemoedigd voort.

De Secr. J. W. ZWAAN.

MEDEDEELINGEN

DEVENTER.

Ds. A. P. Barendregt te Emmer-Erfscheidenveen heeft voor het beroep naar Deventer *bedankt.*

HARLINGEN.

Ds. J. v. Dongen te Stavoren heeft voor het beroep naar Harlingen *bedankt.*

De Heere zegene de teleurgestelde Gemeenten en voorzie genadig in al hare behoeften!

ONS KERSTNUMMER.

EEN LAATSTE WOORD.

Toen de beroemde admiraal Nelson in 1805 met zijn vloot bij Trafalgar verscheen en een ongelijke worsteling moest aanbinden met de vereenigde Spaansche en Fransche schepen, riep hij zijn volk toe: »Engeland verwacht, dat iedere manschap zijn plicht zal doen!«

En iedere manschap deed zijn plicht, met het gevolg, dat de vijand werd verslagen.

Ik ben geen Nelson en wensch het niet te zijn, al waren zijn lauweren ook dubbel zoo talrijk en belangrijk en al had hij geen arm en oog verloren.

Ik ben een mede-arbeider in Gods Koninkrijk en voel de groote verantwoordelijkheid, die op onze Gemeenten rust in verband met de Kerstnummer-uitgave.

Onze Overste Leidsman en Voleinder des geloofs en met Hem al de verheerlijkte strijders rondom Zijn troon verwachten, dat

elke Baptiste manschap zijn plicht zal doen.

Gemeenten! Broeders en zusters en vrienden! Bestel vóór 1 Nov. a.s.; bestel *nu* en bestel bij honderden en duizendtallen.

De Uwe in den dienst van Hem,
Die kindje werd in Bethlehem.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

INGEZONDEN.

Aan de Baptiste Gemeenten! Geliefden in den Heere!

Het heeft mij grootelijks verwonderd dat ik op mijn vragen in „De Christen" van 20 Sept. slechts één particulier schrijven heb ontvangen. Zoo gaarne had ik van een of andere broeder of zuster hierover een openbaar schrijven in „De Christen" gezien. Mogelijk hebben verschillende andere zaken de hoofden en harten in beslag genomen, zoodat de vragen of niet opgemerkt zijn, of niet genoegzaam in verstand en hart opgenomen zijn, om er een duidelijk antwoord op te geven, daarom wil ik ze nog eens herhalen en hoop dan een antwoord daarop: dat tot eer des Heeren en tot zegen der gemeenten kan leiden.

Vraag 1: Heeft Jak. 5 : 14, 15 ook waarde voor onzen tijd?

Vraag 2: Wordt Jak. 5 : 14, 15 in één Bapt. Gem. in eventueele gevallen in toepassing gebracht? Zoo ja, waar?

Vraag 3: Daar het misschien sporadisch is, dat Jak. 5 : 14, 15 in toepassing gebracht wordt, wat zou de oorzaak daarvan zijn, EN MOET DAT ZOO BLIJVEN?

Spijkenisse. C. BARENDREGT.

Heden ontsliep in haar Heer en Heiland, onze innig geliefde Vrouw, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

FREDERIEKA KASPER GERRITS,
Wed. BERENDS,

in den ouderdom van 57 jaar.

Haar lievelingslied was Nr. 5, Zangb. Joh. de Heer. Ze wist in wien ze geloofde. Volkomen vreugde wacht haar in het Vaderhuis, dit troost ons allen, tot weerziens.

H. KASPER.
JAN BERENDS.
G. J. BLENKERS-Berends.
H. BLENKERS.
MIENTJE en
GERRIT BLENKERS.

Voor de vele bewijzen van belangstelling en deelneming gedurende de ziekte en bij het overlijden van onze lieve Echtgenoot en Vader ondervonden, brengen wij langs dezen weg *onzen hartelijken dank.*

Wed. HELLINGWERF—
VAN LEEUWEN
en Kinderen.

Wie kan

mij het tegenwoordig adres zenden van

B. v/d Veen, voorheen te Foxhol,
H. Paalman voorheen te Deventer?

Bij voorbaat dank. De Adm.

Om schuld te delgen, een Bazaar!
Daartegen is toch geen bezwaar.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG.

No. 2103 VRIJDAG 1 November 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Organ der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Geloofsvertrouwen.

Heb geduld en hoop, mijn hart!
Ook uw bloemen zullen bloeien;
God bepaalt de maat der smart.
Die uw tranen vaak doet vloeien,
En Zijn Vaderharte let
Op het kinderlijk gebed.

Wolken komen, wolken gaan;
Hoop gij slechts op 's Heeren zegen;
Tot der vreugde zonnebaan
Voert God u langs donkre wegen,
Maar Zijn trouw houdt altijd wacht:
Vrees dus niet in storm en nacht!

Klem aan de eeuwge Rots u vast,
Werp u aan Gods Vaderharte,
Met geheel den zwaren last
Van uw droefheid, van uw smarte;
God is goed, en Hij verkwikt
't Lijdend kind, dat opwaarts blikt.

Vat geloovig nieuwen moed,
Kracht zal u uw Helper zenden;
Met die Hand, die wondren doet,
Zal Hij eens uw lijden enden.
God bepaalt de maat der smart:
Hoop en heb geduld, mijn hart!

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Blijdschap in God.

Laat in U vroolijk en verblijd zijn allen, die U zoeken. Ps. 40 : 17.

Deze woorden van David worden hier in den vorm van een gebed uitgesproken. De dichter is onder den indruk geraakt van de blijdschap der wereldlingen, die er vermaak in hadden met de godvruchtigen te spotten, en er zich in verheugden, wanneer het de vromen tegen vleesch en bloed in ging, of te lijden hadden. Nu gaat zijne verzuchting op tot God, niet maar voor zichzelven, doch voor alle God-zoekers.

De godvreezenden des Ouden Verbonds waren zich zeer wel bewust, dat God een levende God en Zijn woord een levend woord is, zoodat de waarlijk vrome en geloovige niet enkel aan het bestuur en de leiding van eenig mensch is overgelaten. Wie Gods aangezicht zoeken, dat wil zeggen die zich tot Hem keeren, Hem naderen, vinden in het woord 's Heeren openbaring, zelfs kinderen, uit wier mond Hij Zich lof bereidt. Wie den levenden God van harte zoeken, worden met vroolijkheid en blijdschap verzadigd, en kunnen niet nalaten daar gedurig blijk van te geven; evenals iemand, die een grooten schat vindt, niet kan nalaten daarvan uit den overvloed zijner vreugde te spreken. Wie in God door Christus zijn Vader heeft leeren kennen, heeft macht om te zeggen: God is met mij en ik ben met Hem, en »Hij denkt aan mij«.

Dit ook in den uitersten nood te weten is de ware vreugde hebben en verzekerd zijn van het eeuwige, onvergankelijke leven. Voor de zoodanigen heeft de dood geen prikkel meer, maar is veranderd in een Engel, die het huis des Vaders voor Zijne kinderen opent.

De blijdschap in God heeft, van onze zijde gezien, haar grondslag in het zoeken van God — waarop ongetwijfeld vinden volgt — en het naderen voor Zijn aangezicht, dat als 't hoogste middel dient om Hem meer te leeren kennen, bij aanvang en bij voortgang. Dan is er verrassing en zielevreugde. Dan ook de juiste stemming daar, om God naar Zijn wil te dienen en te verheerlijken.

In Psalm 100 heet het: »Dient den Heere met blijdschap; komt voor Zijn aanschijn met vroolijk gezang«. Dat is de sieraad van wat men »godsdienst« noemt. God wil met blijdschap gediend worden, niet zuchtende — althans niet over den dienst in het werk des Heeren!

De blijdschap in God, maakt steeds meer tot 's Heeren dienst geschikt. Immers die blijdschap gaat met liefde samen liefde voor het voorwerp of voor Hem, die in ons blijdschap wekt. In Psalm 119 : 83 (berijmd) zingen wij: »Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdroten«.

»*Een vroolijk hart is een gedurige maaltijd*« (Spr. 15 : 15).

Het is uit het verband van bovenstaanden tekst duidelijk op te merken, dat de dichter van Psalm 40 zich een tegenstelling dacht, n.l. de blijdschap der wereldlingen en die van hen, die in God verblijd zijn. De blijdschap der wereld, is steeds werktuigelijk en opgeschroefd, heeft steeds bittere gevolgen. De blijdschap in God voert het hart en de zinnen af van de lagere dingen, van zorgen en bekommeringen en voert op tot de zalige gemeenschap met God, en zoo ook tot de gemeenschap met wie we in God één zijn.

Zoo bad David dan ook voor a l l e n, die God zoeken. Dat is de goede — Gode welbehagelijke gezindheid. En deze vindt voeding in de blijdschap en 't geluk in God. Daar is dan een waar medegevoel aanwezig voor en met allen, die met ons deelgenooten zijn in de gemeenschap Gods, door één Heiland Jezus Christus. Onze Zaligmaker zelf heeft zich verblijd, toen Hij ziende den nederigen stand Zijner volgelingen, uitriep: Vader, Ik dank U, dat Gij dat wat voor de wijzen en verstandigen verborgen is, den kinderen hebt geopenbaard. — Ja Vader, zóó is geweest Uw welbehagen!

De blijdschap in God is van hemelschen aard; daar, waar zij zich laat gelden, is een teeken van waardeering en dankbaarheid vanwege de liefde en weldadigheid en genade Gods, waarvoor dan de oogen geopend zijn.

Een in God verblijd mensch, zal altijd een gunstigen indruk op zijn medemenschen, bijzonder op zijn broeders en zusters in Christus, maken. Daarom is de zoodanige zoo bijzonder aangewezen om anderen te dienen met het Evangelie, en ook kranken te verplegen. O, waar heilige blijdschap op de aangezichten van verplegers (sters) merkbaar is, daar zal dat reeds een verkwikking voor lijders zijn en zij zullen vertrouwen in hun helpers toonen. Een vriendelijke, deelnemende dokter wint terstond het vertrouwen zijner patiënten.

Broeders en zusters, laat het ook onze voortdurende bede zijn, dat we met hemelsche blijdschap onze mede-menschen mogen dienen met de zegeningen des Evangelies!

Iemand hoorde een Evangelie-prediker en zag hoe de man een stuursch uiterlijk had, en toen merkte hij op: die man heeft geen goede uitkijk om het vriendelijk Evangelie te bedienen!

S. N. v. B.

De Bijbel en Bijbel-onderzoek.

Een van de gunstige en voor een Christen verblijdende teekenen van onzen tijd is te achten, de bijzondere actie voor bijbelvertalingen, uitgaven en verspreiding. Wij denken — om binnen de grenzen van ons eigen land te blijven — aan den gezegenden arbeid van het Ned. Bijbelgenootschap — dat de steun van alle geloovigen verdient — alsmede aan de vereeniging tot goedkoop, desnoods gratis verspreiding der H. Schrift, etc.

Elke Bijbelvriend en -vriendin behoort daarvoor dankbaarheid te toonen. 't Is een algemeen belang voor het menschdom, voor de christenen bijzonder. 't Is ongetwijfeld de belangrijkste zendingsarbeid, die er uitgevoerd wordt. Dit geldt beide inwendige en uitwendige zending. Wat is zending zonder den Bijbel?! Niets dan ijdel menschelijk bedrijf, dat in wezen nutteloos is — zoo niet erger.

De 30ste en 31ste van deze maand zullen als »Bijbeldagen« te Groningen gehouden worden. Dit gaat uit van de Provinciale Commissie en de afdeeling Groningen van het Nederlandsch Bijbelgenootschap.

Er zal op die dagen door vele en verschillende redenaars over den Bijbel en zijn hooge waarde, en over den arbeid van het genootschap gesproken worden. Er zal zelfs een Bijbeltentoonstelling gehouden worden, d. w. z. er zullen veel verschillende uitgaven uit ouden en nieuweren tijd te zien gegeven worden. Ook zal er — ook al in verband met den Bijbel en Bijbelverspreiding — een l i c h t b e e l d e n a v o n d ingericht worden.

Alles zal moeten dienen om de liefde en eerbied voor den Bijbel op te wekken. Moge dat doel bereikt worden!

De »Bijbelstudie-vergadering«, die op den tweeden dag, 's namiddags te 2 ure in het Concerthuis gehouden zal worden, achten wij hoogst belangrijk.

En wij Baptisten, hoe staan wij tegenover zulke beweging? — *Het wil ons voorkomen, dat het niet* anders dan zeer sympathiek kan zijn. Immers wij zijn Bijbelmenschen, wij hebben den Bijbel als eenige levensgids. En als we nog andere boeken en geschriften betreffende de Bijbelleer lezen, geschiedt dit toch uitsluitend om den Bijbel en zijn inhoud beter te leeren kennen en verstaan.

Zóó althans meenen wij, dat het geschieden moet, om den zegen van den Bijbel te kunnen ervaren, en hem als Gods boek te waardeeren.

Schrijver dezes heeft wel eens bij christenen het vermoeden moeten opvatten, dat bij hen het peil van Schriftkennis wat te laag stond, en dat hetgeen men al wist, wat een te oppervlakkige opvatting verrade.

De Bijbel is al onze aandacht meer dan waard. Immers hij is de eenige betrouwbare reisgids voor onzen tocht door het leven, en naar de gewesten der eeuwigheid. Zonder de voorlichting des Bijbels dwalen alle menschen steeds verder af van God als van het eenig ware levensdoel. Dit wil ook zeggen, de rampzaligheid tegemoet. Alleen in den Bijbel wordt ons Gods wil en weg te kennen gegeven, opdat wij dienaangaande volle zekerheid zouden hebben.

In werkelijk christelijke gezinnen wordt er wel dagelijks in den Bijbel gelezen, althans bij de maaltijden. Op zichzelf een goede regel, maar niet altijd goed uitgevoerd. De luisteraars, kinderen of andere huisgenooten, krijgen vaak den indruk, dat het voorlezen alleen een vrome plechtigheid is. Soms wordt er op eens een lang hoofdstuk, met zeer verschillende onderwerpen, geheel uitgelezen, omdat men zulks een plicht acht. »Man hat dann des Guten zuviel«, en men weet dan niet, waarover men bepaald nadenken zal. De onschuldige reden daarvan is bij vele hoofden van gezinnen een gewoonte bij hunne verkregen opvoeding, en die gaat weer op komende geslachten over. Ook de verdeeling der hoofdstukken, die niet oorspronkelijk tot de heilige schriften behoort, werkt er zeker vaak toe mee. De duidelijkheid wordt er niet altijd door bevorderd.

Het bijbellezen zoo in 't algemeen in het gezin — hoe belangrijk ook, is intusschen niet voldoende. Oude en jonge christenen moeten 't zich tot taak stellen elken dag een schriftgedeelte of enkele verzen, naardat het met den zin uitkomt, alleen v o o r z i c h z e l v e n te lezen. Dit te doen, heel eenvoudig, nadenkend en met een stil gebed in het hart en op de lippen, geeft steeds zegen voor verstand en hart.

Dat er nog vele gezinnen zijn, die zich christelijk achten, waarin, helaas, hoogst zeldzaam, of geheel niet in den Bijbel gelezen wordt, kan men maar al te dikwijls ontdekken.

Doch hoe het zij, Bijbel-onderzoek is nog weer heel wat anders dan al het boven opgemerkte. Over dat onderzoek hopen we een volgende maal nog iets te zeggen. N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Sauls dood.

I Sam. 28 en 31.

Les voor Zondag 1 Dec. 1929.

Wij hebben nu eenige Zondagen van Saul verteld, en het bleek ons, dat het met dezen eersten koning van Israël snel achteruit ging. In deze les vernemen wij van zijn dood. En wij vernemen, dat het einde van den koning bijzonder treurig was. Hij, die God verlaten had, ondervond, dat God hem verliet.

Voor wij van Saul vertellen, moeten wij nog even over David praten. Na de gebeurtenissen, die in de vorige les behandeld zijn, was David moedeloos geworden, 27 : *1a*. Hij durfde zijn schoonvader geen oogenblikje te vertrouwen; ook de burgers van Juda vertrouwde hij niet meer en zoo besloot hij, door vrees gedreven, om over de grenzen te trekken en een schuilplaats te zoeken bij de Filistijnen, die hij voorheen als Israëlietisch officier zoo menigmaal bestreden had. Natuurlijk moest hij het een of ander uitvinden, om het vertrouwen van de Filistijnen te winnen — en dat zal wel een zoogenaamd noodleugende zijn geweest. Bij Achis, den koning van Gath, vond hij vertrouwen en gunst. Ziklach, een provinciestad, werd David ter woonplaats aangewezen voor zich en zijn mannen met hun gezinnen.

Toen David een jaar en 4 maanden bij de Fil. gewoond had, kwam er weer oorlog tusschen de Fil. en Israël. Een heel stuk land hadden de Fil. reeds onderworpen; tot midden in het West-Jordaanland waren ze doorgedrongen. Saul moest wel zijn leger mobiliseeren en trachten hen tot terugtrekken te dwingen. Maar toen maakten ook de Fil. zich gereed voor een grooten slag.

Achis, de koning van Gath, sprak met David. David moest ook mee. Dat was een leelijk geval voor David, maar wat moest hij? »Mijnheer de koning — zei David — U zult zien, wat Uw knecht doen zal«. »Nu — zei Achis — dan zal ik U tot commandant van mijn lijfwacht stellen«.

Zoo zou 't gebeuren. Maar toen de legers allen naar het terrein van den aanval oprukten, hadden andere Filistijnsche vorsten bezwaar tegen David. Ze vertrouwden hem niet. Ze dachten: Hij kan wel eens tot de Israëlieten overloopen, om daarmee weer de

gunst van Saul te winnen, maar dat zou ons ongelukkig maken (29 : 4, 5). En ten slotte besloot Achis om David maar terug te sturen. Ik geloof, dat dit een geluk voor David was.

—o—

Nu lagen de legers van Israël en van de Filistijnen tegenover elkander. Israël was gelegerd op het gebergte Gilboa, de Filistijnen lagen bij Sunem. Slechts een paar uren gaans scheidde hen. Spoedig zou de groote slag komen. Saul was zeer onrustig. Nog nooit was hij zoo bang geweest voor een oorlog als ditmaal Wanneer hij, staande op het gebergte, in de verte de legerplaats der vijanden zag, beefde hij van angst (5) En in zijn angst riep Saul tot God, maar hij kreeg geen antwoord. Een priester werd geroepen, maar die kreeg ook geen antwoord. Profeten moesten God vragen, maar God zweeg. En dat alles maakte Saul nog veel onrustiger. O, wat is een mensch toch ongelukkig als hij God verlaten heeft en dan nergens meer heen kan.

Vertel wat Saul in zijn angst deed, 7, 8 en vervolgens tot v. 25 toe. Vertel er tusschen, hoe Saul zelf op grond van Israëls wet de waarzegsters gedood of over de grenzen gejaagd had, 9. Daarom vertrouwde de vrouw zich pas, nadat Saul gezworen had, 10.

Laat mij tusschen de verzen 11 en 12 een paar opmerkingen mogen schrijven, die misschien wat licht kunnen verspreiden over deze voor ons ongewone dingen. Meestal brachten bezweerders en waarzeggers en dergelijke lieden zichzelf in een toestand van vervoering, die soms zoo werkelijk was, dat zij inderdaad bijzonderheden zagen en hoorden. Ik neem aan, dat ook deze vrouw het een of ander heeft willen doen, wat volgens haar noodig was bij haar kunst, doch dat de Heer tusschen beide is gekomen, voor demonische geesten zich van haar meester konden maken en dat Hij haar, terwijl ze zelf geheel normaal was, Samuël heeft laten zien in een spookachtige gestalte. Was zij in echten waarzeggersstaat geweest, zooals dat bij de heidenen zooveel gezien is, dan zou ze stellig niet geschrokken zijn, want dan was zij in de macht der geheele situatie.

De rest is m. i. niet moeilijk. Men late met weemoed gevoelen, hoe ellendig Saul er — vooral op den terugweg — aan toe was.

—o—

Eenigen tijd hadden de beide legers nu reeds tegenover elkander gelegen. Saul had wel ingezien, dat de beslissende slag komen moest; en wat hij in zijn wanhoop gedaan had weten wij nu ook. Angstig verbeidde hij den morgen, den morgen van zijn laatsten dag.

De Filistijnen rukten op en vielen aan. Steeds heeter werd de strijd. Reeds sloegen afdeelingen van Israëls leger op de vlucht (30 : 1). Jonathan sneuvelde; Abinadab en Malchisua eveneens. Saul werd met zijn afdeeling door Filistijnsche boogschutters aangevallen. Zijn wanhoop steeg ten top, 3. Vertel dan ook de verzen 4 5 en 6. Nu volgde een algemeene vlucht van de Israëlieten. De Filistijnen hadden een volkomen overwinning, 7.

Den volgenden dag kwamen de Filistijnen om de lijken te plunderen. Eer de dooden onder den grond gestopt werden, namen de Filistijnen alles, wat de verslagenen aan waarde op zich hadden. Zoo zoekende

vond men ook de lichamen van Saul en zijn zonen. De Filistijnen herkenden ze, en in ruwe oorlogsvreugde hieuwen ze hun eerst de hoofden af en namen ze daarna hun kleeren en wapenen om die overal in hun land te laten bekijken. In een tempel legden zij ze neer ter eer hunner afgoden. En hun lichamen — zonder hoofden — hingen ze tot spot der menschen en tot prooi voor roofvogels aan den muur van de stad Beth-San. Wat toch een treurige en smadelijke dood! Nog een klein glimpje van vriendelijkheid lichtte er in dezen nacht. De burgers van Jabes, die in het begin van Sauls regeering door den koning uit de macht der Ammonieten waren verlost, betoonden hun dankbaarheid. Vertel 11—13.

Hoe donker worden beide het leven en het sterven, als een mensch God verlaat. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

De zege van het vergeten.

Sommige menschen hebben de gave van het vergeten.

Zij vergeten vroeg op te staan, vergeten de eieren, die al twintig minuten lang aan de heerschappij van het kokende water zijn overgeleverd, vergeten het carbidbakje aan de fietslantaarn te draaien en kunnen zich 's avonds om half elf maar niet begrijpen, dat ze niet branden wil, vergeten dat de slaapkamer voor den tijd van drie dagen de logeerkamer is geworden van grootvader, hetgeen in het holst van den nacht niet zonder schrik van weerszijden wordt vereffend . . . Menige redacteur van een weekblad zou met de rubriek „het gezellige hoekje" geen raad weten, als de specialisten en professoren onzer dagen niet de kunst van het vergeten ten toppunt hadden opgevoerd. Naalden, scharen, lancetten, verbandgaas en wat er meer zij, liggen als vergeten kleinodiën eens dokters gevangen op vreemde plaatsen.

Maar welk een euvel het vergeten ook moge wezen, toch is het in vele gevallen een groote zegen. Gelukkig is de mensch, die vergeten kan. Blaast de Bijbel op enkele van zijn bladzijden het reveil voor het gedenken, hij doet het ook voor het vergeten. Zalig zijn zij, die vergeten, wat moet worden vergeten, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

* * *

Wij moeten onze successen vergeten.

Succes is heerlijk als honig, maar wanneer wij ons er niet van kunnen losmaken, sleept het ons ten grave. Menigeen, die het succes gegrepen heeft, werd op zijn beurt door het succes bevangen en had geen succes meer.

Was koning Sauls ondergang niet zijn eigen gewonnen succes? Samuël sloeg den spijker op den kop, toen hij Saul zijn voorspoeden verweet in de woorden: „Is het niet alzoo toen gij klein waart in uwe oogen, dat gij het hoofd der stammen Israëls geworden zijt".

Ook was de droevige slotperiode van koning Uzia's leven toe te schrijven aan zijn succes. De Kronieken merkt van dezen vorst op: „Maar toen hij sterk geworden was, verhief zich zijn hart tot verdervens toe".

Het zijn altijd sterke beenen geweest, die de weelde hebben kunnen dragen, zoowel de weelde van het succes in het maatschappelijk leven als die in den arbeid voor onzen Heer en Koning.

Wij doen goed om in ons werk ons los te maken van ons verleden, voor zoover dat verleden geen bevestiging is van Gods trouw en ons van dag tot dag voor onzen Heer te stellen als menschen, die niets bezitten. Immers houdt succes in het rijk des Heeren zonder eenige uitzondering nauw verband met de bewuste armoede van den dienstknecht.

Zalig zijn de armen van geest.

* * *

Wij moeten onze waardigheid vergeten.

Die kunnen velen tot hun eigen schade en schande niet kwijt worden. Zij meenen zich op een zekere waardigheid te mogen beroemen. Het levenslicht is hun opgegaan in een welvarende omgeving. Al de zorg, die liefhebbende,

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Als Jezus weder kwam op aarde

Uit het Duitsch van A. Rücker.

8

(Verondersteld wordt in dit verhaal, hoe de menschen zich zouden houden tegenover Jezus, als Hij in menschengestalte zich weer eens onder de menschen begaf. Eerst ging Hij naar de armen, die echter teveel vervuld waren met de strijd om het bestaan. Ook bij de rijken wil men niets van Jezus weten. Aan een universiteit wendt men zich ook van Hem af. Zijn woord viel al evenmin in goede aarde in een vergadering van dienaren der kerk. Op een vergadering van geloovigen stonden de leidende broeders Hem slechts toe, den zegen uit te spreken. In een vergadering tot opheffing der sociale misstanden werd Zijn woord onderbroken door hoonend gelach en woedend geschreeuw. Eindelijk was Zijn gang nog naar een vredeconferentie en wees Hij daar op de politiek van geweld en egoïsme der volkeren.)

En niet alleen het brute geweld der oorlogsvoering, zeide Jezus, moest worden beschouwd als gruwelijke broedermoord, maar ook de verdrukkingspolitiek, der honger- en zakenblokkade. De Goddelijke weg tot den vrede onder de volkeren was het woord: »Hebt uwe vijanden lief!« en niet: »Onderdrukt en overweldigt hen!«

Ook voor politiekers en diplomaten golden de geboden: »Gij zult niet dooden! Gij zult niet stelen! Gij zult geen valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste! Gij zult niet begeeren iets, dat uws naasten is!« Wanneer zij naar deze grondregels zouden willen werken, kon er iets goeds tot stand komen; maar naar alles, wat Hij tot nu toe gezien en gehoord en in hun harten gelezen had, was het heelemaal niet zoo ernstig gemeend, een bond van vrede en recht voor alle volkeren te stichten. Nu geleek het er meer op, alsof zij een verbond wilden maken om uit het ongeluk van andere volkeren slechts politieke en materieele voordeelen te halen.

Maar voor zulk een volkenbond was reeds het »mene tekel« aan de muur geschreven: Volkerenrecht, gerechtigheid en waarheid zagen er in Gods oogen heel anders uit, dan door de politieke bril, die door nationale trotsch, eerzucht en hebzucht zeer bedenkelijk beslagen was. Wat de schuld aan de

vermogende ouders kunnen besteden, is hun deel geworden. Maar hun scheepje heeft de stormen niet kunnen trotseeren. Het is gestrand.

Wat nu te beginnen? De handen uit de mouwen te steken? Werkman of koopman te spelen? Daartegen komt hun hart in opstand en het gevolg is, dat ze een zeer zuinig gesmeerden boterham moeten eten. Zij zijn het slachtoffer van hun vermeende waardigheid.

Hoeveel slachtoffers van vermeende waardigheid loopen er in onze gemeenten niet rond! Zij ontzeggen zich de medewerking aan verschillende vereenigingen, omdat het daar te arm is of te rijk, te kunstig of te smakeloos, te gemoedelijk of te weinig wijsgeerig — o ja, dat woordje wijsgeerig moet ik niet overslaan, want het is een woord van onzen tijd. En met al deze terughoudendheid, voortgesproten uit het beklagenswaardige feit, dat zij zichzelf niet kunnen kwijt worden, vermageren hun zielen bij den dag en loopen zij groot gevaar te versterven.

Wij moeten onze waardigheid vergeten. Ook onze onwaardigheid. Menige moeilijkheid in onze gemeentelijke samenleving of vereenigingen wordt daaruit geboren. Men verbeeldt zich dat men wordt ten achter gesteld bij anderen, dat men geen voldoende rekening houdt met hun zienswijze, dat er een schromelijk tekort is aan liefde, terwijl al den tijd de beter gesitueerden de vruchten des Geestes Gods in bewonderingswaardige kwantiteit en kwaliteit groeien. Men verbeeldt zich al deze dingen en gevoelt zich intusschen min of meer onbehagelijk te midden der leden juist omdat men zichzelf niet vergeten kan.

* * *

Wij moeten onzen wrevel vergeten.

Werkers in den wijngaard des Heeren behooren alleen te kijken op hun Patroon en hun werk.

„Wat zal deze?" vroeg Petrus aan Jezus, terwijl hij op Johannes wees. Het antwoord luidde: „Wat gaat u dat aan. Volg gij Mij!"

Wij staan persoonlijk verantwoordelijk.

Wie zich door zijn mede-arbeiders en geloovigen van streek wil laten maken, krijgt volop gelegenheid Is wrevel niet een van de doeltreffenste wapenen van de vorst der duisternis?

Er zal wel geen enkele strijder zijn, die niet eens onaangenaam getroffen is door een woord van onbillijke critiek van de zijde desgenen, die voorstanders moesten zijn, of door de vlucht van een mede-werker, die zijn taak in zijn macht had.

Gods groote mannen hebben zich door den wrevel nimmer laten verleiden. Zij hebben hem op de deur van hun hart hooren kloppen en zelfs opengedaan. Maar zij hebben hem geen gastvrijheid aangeboden en het bed gespreid.

Zeg ik te veel wanneer ik beweer, dat zij nauwelijks den wrevel kennen? Zij leven in deze donkere wereld uitsluitend van het Rijk de lichts en in het volle besef niets te bezitten. Zij laten zich in de moeitevolle uren van den dag bij ledige plaatsen en luie dienstknechten niet geheel ontmoedigen. Zij wenden hun oogen af van menschen, zelfs van de beste onder hen, en richten ze weer op het stukje grond, hun toebetrouwd, en op Hem, die gezegd heeft: „Ik zal u niet begeven". Zij weten het in het diepst van hun ziel, dat zij geen elastieken kereltjes mogen zijn, die enkel kunnen staan als zij worden opgeblazen.

Wij werken onder de jeugd, christen-leden van allerlei gemeentelijke vereenigingen, wij moeten de heilige kunst van het vergeten beoefenen.

Stadskanaal J. W. WEENINK.

HET SMALLE PAD.

II.

DE VERLOSSING.

De bekeering bestaat daarin, dat we breken met het leven naar eigen wil en begeerten en ons onderwerpen aan God.

De mensch, die inziet, dat zijn leven verkeerd is, de wereld den rug toekeert en tot God gaat, om voortaan Hem te dienen, *ontvangt de vergeving der zonde.*

Door het berouw en de eerlijke belijdenis van zijn zonde, wordt de mensch geschikt voor de ervaring

oorlog betrof, moest elk zich op de eigen borst slaan. Wel werd gezegd, dat de wereldgeschiedenis het wereldgericht is, maar een oorlog maakt nog niet de wereldgeschiedenis uit, en een verloren oorlog is ook nog niet het geheele wereldoordeel, maar het wereldgericht zou vroeg of laat allen achterhalen, die tegen de Goddelijke wetten van recht, waarheid en liefde hadden gezondigd.

Langzamerhand was het onrustig geworden in de vergadering. Wel waren er verschillenden die Hem gelijk gaven, maar de toonaangevende persoonlijkheden trachtten Hem duidelijk te maken, dat men in de politiek met zulke taal niets kon beginnen. En zoo had men tenslotte slechts een voorname geste der geringschatting voor Hem over, die vele politiekers zoo graag gebruiken tegenover christelijke idealisten.

Toen de Heer Jezus zoo Zijn tocht volbracht had vergaderde Hij Zijn vrienden uit de verschillende kringen, die Hem gehoord en herkend hadden. Het was een klein troepje mannen, verschillend van karakter, van rang en stand. Zij vraagden elkander niet, welke namen zij droegen; zij allen wisten slechts, dat zij vrienden van Jezus waren. En Hij zeide tot hen: »Nog een kleine tijd, en gij zult Mij niet meer zien, want Ik ga heen tot Mijn Vader. Maar Ik ben met ulieden alle de dagen. Gij zult Mijne getuigen zijn in deze wereld. Gij zult Mijn werk voleindigen en de wereld vervullen met Mijn waarheid. Hebt echter voor alles liefde onder elkander, want daaraan zal iedereen weten, dat gij Mijn discipelen zijt. Ofschoon velen Mij nog niet herkend hebben, verlangen zeer velen toch naar Mij.

In duizenden en duizenden harten brandt het verlangen. Ziet, Ik heb u een geopende deur gegeven, en niemand kan die sluiten. En ofschoon eenigen van u door dagen van leed moeten gaan: Vreest niet! Weest getrouw tot in den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens!

Ziet! Ik kom haastelijk en Mijn loon is met Mij! Dan zal de woning Gods bij de menschen zijn, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn. Alle tranen zullen van hunne oogen gedroogd worden, en de dood zal niet meer zijn, noch leed, noch geschrei, want het eerste is voorbijgegaan. En die overwint, die zal alles beërven!«

EINDE.

van de vergeving der zonde. Als de zonde vergeven is, is ze weggenomen, teniet gedaan (Jes. 43 : 25; 44 : 32; Hebr. 9 : 26). Dan staat de mensch niet langer schuldig, behoeft dus niet meer te vreezen voor straf en heeft bijgevolg rust voor zijn ziel.

Op de bekeering volgt echter niet slechts de vergeving der zonde, *doch daarenboven de wederaanname tot kind.* Met de vergeving wordt de oude schuld vereffend, en staat de mensch schuldvrij, maar toch nog arm tegenover God. Maar op de vergeving volgt het herstel: God plaatst den mensch weer in zijn vroegeren stand en bezittingen. De verloren zoon verwachtte alleen de vergeving en hoopte als huurling aanvaard te zullen worden, doch werd *boven* zijn verwachting hersteld in zijn volle eer en recht als zoon. (I Kor. 2 : 9.)

De vergeving der zonde is de openbaring van Gods *genade;* de aanneming tot kind daarna en daarenboven is de openbaring van den *overvloed* der genade (Rom. 5.)

Zoo we tot God terugkeeren ontvangen we niet slechts de vergeving der zonde, doch bovendien weer het recht, weer Gods kinderen te mogen heeten (Joh. 1 : 12; 1 Joh. 3 : 1). Christus is gekomen opdat we het leven (de vergeving) zouden hebben én overvloed (het eeuwige leven). (Joh. 10 : 10.)

De vergeving èn de aanneming tot kinderen is Gods dubbel antwoord op de bekeering.

UIT DE GEMEENTEN.

HARLINGEN. De gemeente Harlingen liet geruimen tijd niets van zich hooren. Wat was daar toch wel de oorzaak van? Kwam het misschien daardoor, dat alle gedachten in beslag werden genomen door de verbouwing van het onlangs aangekochte lokaal? 'k Veronderstel van wel, doch die nadert nu hare voltooiïng.

Het bestaande lokaal is gerestaureerd en een weinig vergroot, en door groote schuifdeuren verbonden aan het nieuw gebouwde lokaal, dat bestemd is voor kleine vergaderingen. Bij het openen der schuifdeuren vindt ge een mooi royaal doopvont naar de eischen des tijds. Een enorm verschil bij het oude in lokaal „Bethel", waar we het reeds zoovele jaren mee moesten doen. Het oude en het nieuwe lokaal zien er keurig uit; 't geheel is een kijkje waard. Ieder belangstellende overtuige zichzelven!

Zoo zegent de Heere de gemeente op stoffelijk en geestelijk gebied. Dit mochten we Zondag 20 Oct. in 't bizonder ervaren.

Was begrijpelijker wijze de gemeente teleurgesteld, dat hare begeerte, om weer een Herder en Leeraar te bekomen, ook ditmaal niet werd vervuld, God gaf ons, evenals een vorige maal, weer een tegengift door ons zeer onverwachts, een broeder en zuster te zenden, die de begeerte hadden te kennen gegeven om gedoopt te worden

Ons nieuw doopvont zou dus al ingewijd worden. De gemeente Sneek was zoo bereidwillig haren Voorganger voor dien dag af te staan.

Om bepaalde redenen kon de doopsbediening niet gepubliceerd worden, evenwel waren toch alle plaatsen bezet en werd met aandacht geluisterd naar de prediking, naar aanleiding van 1 Petr. 3 : 21.

Daarna werd door de gemeente gezongen: „Dat 's Heeren zegen op U daal", terwijl onder ademlooze stilte de Doop werd voltrokken. Moge het voor velen een prediking geweest zijn!

In dankbare stemming kwamen we 's avonds om 8 uur weer te samen om met de nieuw gedoopten het H. Avondmaal te vieren. 't Was een groote schare, welke mee aanzat niet alleen uit eigen gemeente, maar nog vele brs en zrs van elders.

Door onzen br. Ouderling werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheeten. 't Was een goede ure aan deze Avondmaalsdisch; door woord en lied werd vertolkt de dankbaarheid des harten,

Onze wensch en bede is, dat God zelve Zijn werk hier in Harlingen in stand houde en dat we steeds meer mogen verstaan dat alle dingen moeten medewerken ten goede.

De Heer sterke ook hen, die steeds belangloos het werk des Heeren dienen, omdat in en door alles Gods naam verheerlijkt worde in toebrenging van het verloorne.

R. v. d. S.

HENGELO. Evenals vorig jaar konden we ook Zondagmiddag 20 Oct. onze 10e gemeentelijke jaarvergadering openen met uit volle borst te zingen: „Loof, loof den Heer mijn ziel met alle krachten". We waren dankbaar dat we onze Heer lof, dank en aanbidding konden brengen dat Hij de gemeente 10 jaren heeft willen sparen en dragen op de vleugelen zijner liefde. Dat Hij de gemeente opgebouwd heeft en uitgebreid en gemaakt heeft tot wat ze nu is.

Onze Voorganger bepaalde ons een oogenblik bij Phil. 3 en liet vooral naar voren komen dat wij als gemeente, hoe ook gezegend en gegroeid toch geenszins mogen rusten, maar ons Paulus voor oogen moesten houden, waar hij in vers 12 van genoemd hoofdstuk zegt: Niet dat ik het alreede gekregen heb of alreede volmaakt ben; maar ik jaag er naar enz. Paulus strijd niet in de eerste plaats voor zichzelf alzoo ook wij niet maar we jagen ernaar of we het ook grijpen mochten waartoe wij van Christus Jezus ook gegrepen zijn. God geve ons kracht en genade om met een open oog, een liefdevol hart en een oprecht gemoed onze taak hier op aarde als Zijn gemeente naar Zijn welbehagen te kunnen volbrengen.

't Is ons een vreugde en genoegen de brs. en zrs. van Nederland en daarbuiten goed bericht te kunnen geven uit onze gemeente. Hoewel het doel, nagestreefd door een onzer ijverige ouderlingen „Twente voor Jezus", bij lange na nog niet is bereikt, omdat de Twentsche nijverheid nog niet nijverig is in de dingen van Gods Koninkrijk, zooals de Secr. in zijn verslag opmerkte, toch zijn ook dit jaar weer 16 zielen door den doop toegetreden tot de gemeente welke thans bijna 400 belijders van Jezus telt. Even werd ons hart geroerd als we hoorden dat een 5-tal zielen door den Heere des Oogstes binnengehaald waren om in de voorraadschuren Gods te prijken als vruchten van Christus voor ons volbracht werk. Toch kunnen we dankbaar zijn omdat zij wisten in Wien zij geloofden.

Weer werd het ons even pijnlijk als ons in herinnering werd gebracht het bedanken aan een 5-tal brs. en zrs. God geve genade en wijsheid van weerszijden opdat niet een van dezen verloren ga. Maar nog smartelijker was het ons toen ons voor den geest werd geroepen het oogenblik dat een tweetal afgesneden moesten worden. We kunnen niet anders doen dan bidden: O, God wees hen genadig, treedt Gij hen in den weg en behoudt hen. Zoo is het in het huisgezin Gods als één lid lijdt lijden alle leden, maar ook als een lid vreugde heeft hebben alle leden vreugde. Dit wordt nog sterker gevoeld als een 3-tal het voorrecht hebben op deze jaarvergadering als gouden jubilarissen te mogen feestvieren. 't Waren onze oude brs. ter Braak en Stenvers en zr. Haverkate die de Heere het voorrecht schonk 50 jaren lid van Zijne Gemeente te mogen zijn. Voorwaar een feit, dat niet onopgemerkt voorbij mag gaan. Loof, loof den Heer met alle krachten!

We hopen, als de redactie zulks toestaat, onze 3 jubileerende leden in een der eerstvolgende nummers aan u voor te stellen door middel van een foto*). Voor velen zijn het zeker oude bekenden.

God geve ons volgend jaar nog meer stof tot jubelen.

De uwe in Christus,
S. W. VIS, Correspondent.

*) Dat zal ons aangenaam zijn. E.-R.

HOORN. Het is reeds langen tijd geleden, dat gij iets door middel van ons blad van onze gemeente gehoord hebt, en nu is de vraag: hoe komt dat, is er niets te melden? en dan wil ik dit er direct achter laten volgen: zeker, er is altijd nieuws. Ook in onze kleine gemeente gaat het gelukkig, met 's Heeren hulp, goed. Al hebben wij nu direct geen zichtbare zegeningen, toch groeit onze gem. in innerlijke kracht. De verschillende vereenigingen bloeien. Wij hebben gedurende de kermisweek gezegende samenkomsten gehouden. De Heere was kennelijk in ons midden en immers wanneer de Heere

met ons is, dan kan de zegen niet uitblijven. Onze gel. br. Voorganger weet, ondanks het feit, dat hij 2 gemeenten dient, toch nog tijd te vinden om er nieuwe takken van arbeid bij te winnen. Zoo hebben wij hier nu een tractaatvereeniging in onze gemeente, welke zich ten doel stelt door middel van verspreiding meer bekendheid te geven aan het Goddelijk Evangelie, en tevens om onze gemeente meer naar voren te doen komen. En dan hebben wij j.l. Zondag onze eerste familiesamenkomst gehad, waar de Heere weder kennelijk in ons midden was. Gel. brs. en zrs., gedenk onze kleine gemeente, welke hier staat als een baken in zee, in uwe gebeden. En wij bidden Hem, dat Hij u ook mildelijk zegene!

DE CORRESPONDENT.

Gebedsverhooringen.

't Is Zaterdagmorgen kwart na 6. Al vroeg was ik — gelijk meer gebeurd — wakker; ik hoorde de klok 4 uur slaan, 't was o zoo donker in mijn ziel. In een kort gebed maakte ik den Heere bekend de nood mijner ziel, en daarop ging ik opstaan.

Ik waschte en kleedde mij, ging naar beneden, zette theewater op en boog ik mijn knieën en neigde ik mij tot het gewone morgengebed. Daarop nam ik De Christen ter hand en las ik o. m. ook het slot van „Losse Schakels", waar U vraagt om mededeelingen van gebedsverhooringen. Ik dacht, laat ik dan maar terstond mededeelen de ervaring, die ik vanmorgen in de vroegte reeds maakte. Wij lezen in de Psalmen: „Gij hebt mijn ziel op haar gebed, verhoord, gered, haar kracht gegeven". Nu dat was — gelijk zoo vaak reeds geschied — mijn ervaring. Het donker klaarde op, en jubel kwam in mijn ziel.

Wat is het toch een heerlijke zaak, dat God ons het gebed gegeven heeft en daarbij zulke kostelijke beloften als: Roep Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen".

De 7e Predikatenvergadering

Mededeelingen door A. P. BARENDREGT.

De 7e Predikantenvergadering daagde den 23en en 24en Oct. te Deventer. Deze vergadering is een van de besten geweest in dit genre. Ook Voorgangers moeten leeren en als ik deze laatste vergadering vergelijk met de eerste die ik 4 jaar geleden medemaakte mag ik concludeeren, dat wij in dien tijd leerden op echt stichtelijke wijze bijeen te zijn.

Het is indertijd van de gem. Stadskanaal een kostelijk idee geweest om zulk een vergadering in 't leven te roepen, want dat is toch zeker dat ons werk in Nederland ermede gebaat is, indien wij als Voorgangers elkaar verstaan.

En wij verstonden elkaar, en wat we niet van elkaar verstonden, dat werd door broederlijke bespreking en het verlangen elkander te waardeeren klaar en duidelijk voor een ieder.

Het korte inleidende woord, dat de voorzitter Ds. Weenink in wenschvorm uitsprak, is ongetwijfeld vervuld geworden en zal ook in dit jaar dat weer voor ons ligt nog verder in vervulling treden. Hij wenschte als resultaat van deze vergadering ons een drievoudigen zegen toe.

a. Versterking van de liefdeband, waarmede Christus ons verbond.

b. Meer zin tot waardeering van elkanders gaven en krachten.

c. Meer ijver voor het werk waarin wij door 's Heeren genade mogen bezig zijn.

Aan mij werd de aangename taak opgedragen de leden van onze gemeenten door middel van ons blad zooveel mogelijk van deze vergadering te laten weten, welke taak ik met blijdschap aanvaardde.

Ik ben er van overtuigd, dat onze gemeenten met haar Voorgangers minstens even sterk medeleven als de Voorgangers met de gemeenten, en daarom ligt het in mijn voornemen om in een reeks van 6 of 7 stukjes den lezers van ons blad mededeelingen te doen.

Allereerst wil ik echter een woord van hulde richten aan de gemeente Deventer, die op zulk een gastvrije wijze onze broederschap heeft uitgenoodigd, ontvangen en verzorgd. Zij is het waard om spoedig een uit ons midden als haar Voorganger te mogen begroeten. Toch heeft ze zich niet met het oog daarop eens extra vriendelijk voorgedaan. Integendeel. Een hartelijke belangstelling in, en waardeering van den arbeid onzer broeders is haar kenmerk geweest reeds in al de jaren, dat ik haar mocht kennen.

Ook de Deventersche burgerij heeft zich dit jaar weer goed gehouden jegens ons. Wij waren behalve bij onze gemeenteleden ondergebracht bij Hervormden, Gereformeerden en Lutherschen, en overal werd fijnheid en vriendelijkheid, ja broederschap ervaren.

Het weer was evenevens prachtig. Het Octoberzonnetje trachtte ons dag aan dag vroolijk te stemmen, en ofschoon wij den meesten tijd in het kerkgebouw doorbrachten, waren we er toch dankbaar en opgewekt door, want de oogenblikken van pauseeren werden door 't schitterende weer in de openlucht intens genoten.

Is het een wonder dat bij zooveel goeds ook onze harten gestemd werden elkander het goede te doen hooren?

Maar daarover een volgende keer.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Jongeliedenvereen. »Jezus alleen« te Muntendam voor de Congo f 10.— ; van de Gem. Bergumerheide f 18.—.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Ontvangen van: B. te A. f 1.—; luisterclubje te H. f 0.85: Bapt. Gem. te D. f 3.40; luisterclubje te S. f 2.50; M. te S. f 1.—; Bapt. Gem. te Nw. W. f 12.—; fam. B. te A. f 1.—; Bapt. Gem. te H. f 4.05; Bapt. Gem. te A. f 24.—; H. te B. f 1.—; E. te G. f 1.50; P. te W. f 2.50; M. te H. f 1.45; S. te G. f 2.50; K. te H. f 1.—; T. te W. f 2.50; G. te H. f 1.—; G. te H. f 2.50; H. te H. f 2.—; S. te H. f 1.—; V. te H. f 1.—; Coll. K. te A. f 2.—; H. te H. f 3 25; J. te W. f 5.—; fam. S. te H. f 2.—; H. te M. f 1.55; K. te H. f 2.50; L. te H. f 1.—; Bapt. Gem. te H. f 30.—; A. te A. f 1.—; Ds. J. te D. f 1.—; M. te N. f 2.—; B. te H. f 1.—; Wed. N. te S. f 2.—; B. te E. f 1.50; B. te Z. f 1.—; S. te H. f 1.—; H. te F. f 1.—; Ds. J. te 's-G. f 2 80; J. te H. f 1.—; M. te F. f 1.—: B. te G. f 1.—; Wed. V. te A. f 5.—; R. te H. f 1.—; V. te V. f 2 50; H. te L. f 1.—; S. te d. H. f 10.—; Z. te G. f 10.50; V. te H. f 1.—; luisterclubje te W. f 1.—.

Bijeen f 166.35. Hartelijk dank.

Heemstede, 27 Oct. '29. G. BROERTJES.
Postrekening no. 142741. Penn. U. R. C

BERICHT

voor Zondagsschoolonderwijzers.

Wilt s. v. p. zoo spoedig mogelijk uw roosters voor 1930 bestellen. 't Eenvoudigste is: Bestel per giro en betaal meteen. Ze kosten 6 cent per rooster.

Nw. Weerdinge, K. REILING.
3e Kruisdiep. Postrek. 109502.

Indien op gewestelijke jeugddagen een officieele vertegenwoordiging van den jeugdraad gewenscht wordt, gelieve men dit zoo spoedig mogelijk bij mij op te geven.

De jeugdsecr. A. P. BARENDREGT, E.-Erf.sch.veen.

Correspondentie.

We maken in dit Nr. een begin met de plaatsing van de ons toegezonden mededeelingen over ervaren gebedsverhooringen.

Moge het lezen van deze brieven anderen er toe brengen om met de mededeelingen van hun ervaringen niet achter te blijven. De namen der inzenders worden door ons verzwegen. E.-R.

LEESTAFEL.

Geïll. Christelijke Scheurkalender. Uitgave van J. N. Voorhoeve te Den Haag.

Het schild, keurig uitgevoerd en in warmen toon gehouden, stelt voor: Ouderdom en Jeugd in den Bijbel lezende. Het blok is, gelijk gewoonlijk, goed verzorgd. Aan de voorzijde groote datumcijfer, met daaronder de dagtekst. Op den achterkant der blaadjes opbouwende verhalen, afgewisseld door korte schetsjes: »bijbelfiguren«. Acht keurige ansichten van Palestina zijn in het blok vastgehecht.

De kalender verschijnt thans voor de *veertigste* maal.

Premieboeken zijn (gebonden):

De Visscher van Nispenrode,

door W. Schippers, den bekenden schrijver, wiens werken in onze kringen graag gelezen worden, en

De hooge Vloed,

door A. Corkey.

De Zegepraal der Overwonnenen, door K. Papke. Historische Roman, uitgave van C. F. Callenbach te Nijkerk.

Dit boek is het vijfde deel van den 32sten jaargang van de Chr. Bibliotheek, die wordt uitgegeven door C. F. Callenbach. Het is een boek, dat boeit en door de leden van bovengenoemde Vereeniging met graagte zal worden gelezen. Het verplaatst in het Zuid-Duitschland der 14e eeuw en beschrijft den belangwekkenden strijd van de trotsche gravin van Sponheim-Hackenburg met den Keurvorst-Aartsbisschop Boudewijn van Trier.

Een drukfout maakt Petrus tot schrijver van den brief aan de Efeziërs. L.

ZIE VERVOLG.

Zoo de Heere wil hopen
JOHANNES HEUKERS
en
MEILTJE DE GROOT
Donderdag 7 November a.s. hunne
40-jarige Echtvereeniging
te herdenken.

Receptie van 's morgens 10 tot 12 uur.

Nieuwe Pekela C 4.

No. 2104 VRIJDAG 8 November 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Wat is onze voornaamste zorg?

»Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelven, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen en den dienst, welken ik van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods«.
»Ik heb den loop geëindigd . . .«
Hand. 20 : 24. 2 Tim. 4 : 7.

Er zijn heel wat dingen in het leven, teveel om op te noemen, die ons bezorgd maken en onze ziel terneer kunnen drukken. Bestaat er wel een middel om ons daartegen te verzetten?

O zeker, wanneer wij ons laten vervullen door één groote, heilige zorg, die al het andere verdringt. »Een ding is noodig«. En Paulus spreekt in bovenstaande woorden ook van één groote, brandende, heilige zorg, die dezen man vervulde tot diep in zijn binnenste. »Dat ik toch mijn loop mag volbrengen ..« En God schonk hem genade, dat hij misschien slechts enkele uren voor zijn martelaarsdood zeggen kon: »Ik heb den loop geëindigd«.

Of Paulus zich in de gevangenis te Rome herinnerde het gebeurde aan het strand te Milete? Wij weten het niet. Maar toen de ouderlingen van Efeze daar voor hem stonden, zeide hij tot hen: Wat er met mij te Jeruzalem gebeuren zal, ik weet het niet. Maar de Heilige Geest betuigt: banden en verdrukkingen wachten mij. Maar ik acht op geen ding, slechts, dat ik mijn loop mag volbrengen!

—o—

Hebben ook wij niet noodig daaraan herinnerd te worden, dat ook wij in onzen tijd als onze voornaamste zorg betrachten, onzen loop te volbrengen?

Paulus had een bijzondere voorliefde voor het beeld van den wedloop. De één of andere keer in zijn leven moet de apostel eens een wedstrijd in de arena hebben bijgewoond en was onder den indruk gekomen van de geweldige inspanning, die de menschen er voor over hadden, om de wedloop te winnen.

Toen heeft de groote man tot zichzelf gezegd: Zoo vat ik het leven, mijn leven op.

En, nietwaar? er is geen enkel werkelijk invloedrijk leven op aarde geleefd, ook zonder het Christendom, wanneer het mannen en vrouwen betrof, die 't leven beschouwden als een plaats van vermaak. Maar juist zij, die het leven beschouwden als een strijd, een wedloop naar een klaar omlijnd doel, brachten het tot iets.

Vooral geldt dat ook bij de kinderen Gods.

—o—

God heeft elk van ons zijn bepaalde loopbaan aangewezen. Dat wij onzen loop mogen volbrengen, daarop komt het aan.

Wanneer de apostel Paulus 's morgens ontwaakte, was zijn eerste vraag: Wat wil God heden van mij? Waarin bestaat heden mijn taak? Welk gedeelte der baan heb ik heden te loopen? O, dat een groot verantwoordelijkheidsgevoel in betrekking tot God ons mocht doordringen. Hoeveel waardevoller, rijker, schooner zou dan ons leven zijn. »Dat ik mijn loop mag volbrengen«. Mijn loop, mij door God toegedacht en aangewezen. Wij hebben het toch niet zelf uitgezocht, wat wij vandaag weer beleven en meemaken, nietwaar?

Door God ons toegewezen? Wie dat rustig overdenkt en er ernst mee maakt, zal ervaren, hoe deze eenvoudige waarheid verheerlijkend licht werpt ook op het eenvoudigste menschenleven. Het kind van God, wanneer het 's morgens zijn arbeid begint, zegt: »dat is mijn loop!«

En wanneer een eentonige, moeilijke taak moet vervuld: dat is mijn loop!

En wanneer een groot verlies geleden wordt of een bitter heimwee gesmaakt: dat is mijn loop! Ik wil dien met blijdschap volbrengen. Op alle dingen des levens staat dan het opschrift: Den Heer geheiligd, Hem gewijd!

—o—

Het kost verder een geweldige inspanning, wanneer men het doel des levens bereiken wil!

Is dit beeld, door Paulus gebruikt, niet zeer aanschouwelijk? Ziet gij die jonge gestalten niet in de arena? Ziet gij niet, hoe elke spier gespannen is, ziet

gij niet die inspanning die geteekend staat op het gezicht? Hoe moet men zich concentreeren op het doel! Zoo, zegt de apostel, heb ook ik slechts één wensch: dat ik mijn loop mag volbrengen. 't Is alsof hij zeggen wil: Geheel mijn leven staat onder een geweldige hoogspanning. Ik ga tot de uiterste grenzen van mijn kracht en vermogens. Ik haal het laatste en diepste uit mijn wezen en werp het heen in den strijd voor mijn God . . .

Er is nog *nooit iets grootsch tot stand gebracht* door een mensch, die nooit buitengewone dingen wilde, die er nooit buitengewone inspanning voor over had, het doel des levens te bereiken. Wie meent, dat het over hem zal komen als in den droom, in den slaap, zal spoedig tot de ontdekking komen, dat anderen hem snel achterhaald en overvleugeld hebben. Inspanning tot het uiterste, is nu eenmaal de wet onzes levens in al zijn deelen. »In het zweet uws aanschijns . . .« is een wet Gods.

Meenen wij in ernst, dat een christelijk karakter zich vormen kan zonder uiterlijke inspanning?

Het gaat er om, het Beeld van den Zoon van God gelijkvormiger te worden, nietwaar? Dat is toch pas een Christen, die die naam verdient, die zijn Heiland zooveel mogelijk gelijkend geworden is. Maar dat kost oneindige moeite, een dagelijks worstelijken en strijden tot het uiterste. Zeker, God moet het werken in ons door Zijn Geest, maar het gaat werkelijk niet buiten ons om, wij moeten er bij zijn en ons inspannen opdat dit doel Gods met Zijn kinderen bereikt wordt.

—o—

Ten slotte: vooruit komen moet het kenteeken van een gezond Christenleven zijn. Dat ligt toch ook in het beeld van den wedloop. Of ziet gij niet, dat de loopers steeds snel voorwaarts gaan en elke minuut dichter bij het doel aankomen? Draagt ons Christendom het karakter van een ononderbroken, gezond voorwaarts gaan? O, hoe is het met betrekking tot menig Christenleven bittere ironie, wanneer men het vergelijkt met een wedloop.

Bij de gymnastiek heeft men een zekere oefening, waarbij men druk bezig is met armen en beenen, tot vermoeid worden toe, zonder echter ook maar een stap vooruit te komen.

Maakt niet het christendom van vele z g. christenen zulk een indruk?

Men komt niets verder, altijd weer zijn het dezelfde fouten en hartstochten, die overwonnen moeten worden. Na vele jaren kan men tegen een of andere broeder of zuster iets hebben en men kan niet tot vergeven en vergeten komen.

Is dat wedloop? Noemt gij dat vooruit komen?

—o—

Wat moet onze grootste zorg wezen?

Onze loop volbrengen! Dat beteekent niet, dat er vroeg of laat aan ons leven een eind zal komen. Dat gebeurt ook wel zonder ons toedoen. Wat bedoelt Paulus dan? O. hij heeft maar een wensch, dat, hetgeen God *in* zijn leven heeft ingelegd, er uit te voorschijn mag komen. Is dat ook uw voornaamste zorg? De Psalmist bidt eens: »O Heere! neem mij niet weg in het midden mijner dagen!« Neem mij niet weg, voor ik mijn taak vervuld heb, die Gij mij opgedragen hebt te doen!

Paulus zeide aan 't eind van zijn loopbaan: »Ik heb den loop geëindigd!« God heeft het doel met mij bereikt.

Jaag ook gij daarnaar, in de kracht des Heeren uw belijdenis uit te leven.

N. P. G. B.

De Bijbel en Bijbel-onderzoek.

II.

Niet iedereen kan den Bijbel wetenschappelijk lezen en onderzoeken. Er zijn intusschen nog wel vele onwetenschappelijken, die het meenen wel te kunnen, zelfs wel critisch, terwijl het toch moet blijken het niet te kunnen. Men leest dan uit den Bijbel — als men er in leest — dat, wat men gaarne zou hebben dat het er in stond!

Goed lezen in zijn eigene taal is natuurlijk wel behoefte Doch daarvoor wordt in dezen tijd op de scholen voor het tegenwoordig geslacht wel gezorgd. Gode zij dank.

Eene voorname kennis is bij het onderzoeken van den Bijbel voor ieder mensch wel noodig — dat is kennis aan eigen zielsbehoefte, terwijl het harte om de vervulling dier behoefte schreit. Dat beteekent dus de ware zelfkennis. Hierbij komt wel bijzonder de inspraak van het geweten tepas. Iemand, die naar de vermaning des gewetens luistert, heeft levensernst. Iemand, die telkens weer zich van die vermaning afwend en er tegen zondigt, verliest alle menschelijke levensopvatting, alle ernst, en wordt verhard. Totaal onverschillig.

Zulk een zal misschien nog wel eens, als naar gewoonte — dat op verre na, ofschoon zij een Bijbel in huis hebben, nog niet met allen het geval is — den Bijbel of gedeelten er van lezen, maar van ernstig naspeuren komt er niets.

Om met vrucht voor verstand en hart de H. Schrift te lezen en te onderzoeken, moeten twee vereischten voorop staan: ten eerste de geloofsovertuiging: het is God, die in dat boek tot mij spreekt, en mij betaamt daarom de uiterste eerbied voor dat Woord. Het is den Spreker beleedigen als wij geen acht op Zijn woord geven en te toonen dat wij er geen belang in stellen, of ook Zijn woorden minder te achten dan die van menschen. Indien wij beseffen: God van den hemel spreekt tot mij handelt met mij en vraagt mijn aandacht, dan gaat ons onderzoek gepaard met aanbidding en dankzegging.

Ongetwijfeld zal nog menig geloovige met leedwezen moeten verklaren: er ontbreekt menigmaal bij mij zooveel van dien ernst, van dat onderzoek, die aanbidding en dankzegging. Gelukkig echter, als het in dat geval werkelijk tot leedwezen is, en wij daarmede voor 's Heeren aangezicht komen en met eerlijke belijdenis ook vergeving zoeken bij God door Jezus Christus. Wij mogen onszelven bij ons onderzoek der Schrift geen minderen eisch stellen.

Vervolgens is er voor een vruchtbaar onderzoek noodig een bereidwillig hart om wat men leest en leert ook aan te nemen en met geloof en gehoorzaamheid gepaard te laten gaan. Zonder die gezindheid is lezen en onderzoeken een dooden vorm.

Wat baat het ouders, die hunnen kinderen iets leeren of voorschrijven, wanneer de kinderen niet aannemen en gehoorzaam zijn. In de practische toepassing leert men begrijpen, en ook zijn behoefte aan kennis inzien. De ervaring ook in het leven der Christenen, dat de meest getrouw meelevenden en werkzaamsten ook de meest belangstellenden zijn, om in geestelijke kennis en begrijpen van het geschrevene en gesprokene woord toe te nemen, is bekend. Zoo zullen wij het woord Gods, hoe het ook tot ons komt, als openbaring des Heiligen Geestes, steeds meer waardeeren, meer genieten als spijze, meer liefhebben en met eerbiedigheid aanwenden om er ook anderen mede te dienen.

Wij hebben het woord ook als een wapen in den strijd, waartoe iedere Christen geroepen wordt. 't Is het eenig beproefde wapen in den heiligen strijd. Zelfs onze Heere en Heiland heeft dat wapen gehanteerd in Zijn strijd tegen den duivel en tegen verbitterde tegenstanders onder de menschen »Er staat geschreven« heette het dan. Er werd dan door den Meester veel nadruk gelegd op een eerlijk en juist gebruik maken van het Woord. Door alle tijden zijn er velen onder de z.g.n. godsdienstige menschen geweest, die het Woord verdraaiden en vervalsten, en het bogen naar eigen goedvinden. Dat zulks gruwelijke zonde is, behoeft zeker niet met vele woorden betoogd te worden.

»De inzichten verschillen« zegt men. Dit wordt zeker veel ervaren, maar dat moet ons destemeer aandrijven om een goed, met de Schrift in overeenstemmend inzicht te mogen hebben.

Hoe zeer moet dat de bede van ons hart zijn!

De gemeenten der geloovigen, ons Nederlandsche volk, ja de geheele Christenheid over de aarde verspreid, heeft als ieder Christen persoonlijk behoefte aan dat, wat de Heere Jehovah, door den Profeet Amos den Israëlietischen volke beloofde (H. 8 : 11):

»Ziet de dagen komen spreekt de Heere Jehovah, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood noch dorst naar water, maar om te hooren de woorden des Heeren«.

De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.

N. v. B.

Statuten.

VEREENIGING: Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland, gevestigd te Amsterdam. (Gewijzigde statuten.)

Naam, duur en plaats van vestiging.

Art. 1. De naam der unie is: Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland. Zij is aangegaan voor den tijd van 29 jaren en 11 maanden, te rekenen van 9 Juni 1889. Bij het verstrijken van genoemd tijdvak is de vereeniging opnieuw aangegaan voor den tijd van 28 jaren en 11 maanden.

Zij is gevestigd te Amsterdam.

Grondslag.

Art. 2. Onder Baptiste gemeenten worden verstaan gemeenten, die belijden, dat Jezus Christus de eengeboren Zoon van God en de algenoegzame Zaligmaker voor zondaren is; die naast persoonlijk geloof den doop (onderdompeling) als verplichtend tot het lidmaatschap stellen.

Lidmaatschap.

Art. 3. *a.* De unie omvat Baptiste gemeenten of gemeenten van gedoopte Christenen, die rechtspersoonlijkheid verkregen hebben of volgens de Wet op de Kerkgenootschappen van 10 September 1853 (*Staatsblad* no. 102) bij de Regeering bekend zijn en die tot het lidmaatschap der unie zijn toegelaten.

b. Een gemeente, die tot het lidmaatschap der unie wenscht te worden toegelaten, moet zich met overlegging harer statuten bij den secretaris der unie opgeven, door de commissie der unie aan de algemeene vergadering der unie voorgesteld worden om door de algemeene vergadering opgenomen te worden.

c. Een gemeente verliest haar lidmaatschap van de unie door daarvoor te bedanken of ook doordat zij door de algemeene vergadering der unie uitgesloten wordt. Bij het verlies van het lidmaatschap vervallen alle rechten, aan het lidmaatschap verbonden.

Doel der Unie.

Art. 4. Het doel der unie is:

a. onder haar leden liefde, achting en samenwerking te bevorderen;

b. gelegenheden te verschaffen om de beginselen der gemeente bekend te maken en het Evangelie te verbreiden;

c. mede te werken tot verbreiding van het Evangelie in het algemeen.

Organisatie.

Art. 5. De unie treedt handelend op door middel van een algemeene vergadering en haar commissie.

De algemeene vergadering.

Art. 6. De algemeene vergadering bestaat uit:

a. de erkende predikanten of voorgangers der gemeenten;

b. de leden der commissie;

c. de afgevaardigden der gemeenten; deze afgevaardigden zullen jaarlijks door de gemeenten gekozen worden en hebben het geheele uniejaar zitting;

d. de door de algemeene vergadering benoemde eereleden.

De commissie.

Art. 7. *a.* De commissie der unie zal uit minstens 3 leden bestaan.

b. Zij wordt door de leden der algemeene vergadering gekozen uit leden der aangesloten gemeenten.

c. Zij vertegenwoordigt de unie zoowel in als buiten rechten.

d. Haar adres is tevens het centraal adres in Regeeringszaken voor al de aangesloten gemeenten.

Financiën.

Art 8. De uitgaven der unie zullen bestreden worden uit:

a. een jaarlijks door de algemeene vergadering vast te stellen contributie der aangesloten gemeenten;

b. andere baten, die haar mochten ten goede komen.

Huishoudelijk reglement.

Art. 9. Al hetgeen verder betrekking heeft op de regeling der werkzaamheden en de belangen der unie wordt nader bepaald in een huishoudelijk reglement, in overeenstemming met deze statuten vast te stellen.

Verandering der statuten.

Art. 10. Voor verandering in deze statuten is noodig minstens 2/3 der door de algemeene vergadering uitgebrachte stemmen en de Koninklijke goedkeuring.

(*Volgen de onderteekeningen.*)

Goedgekeurd bij Koninklijk besluit d.d. 4 Nov. 1926 no 52

Mij bekend,

De Minister van Justitie,

Namens den Minister,

De Secretaris-Generaal,

van Blom.

Huishoudelijk Reglement.

Art. 1. *Bepalingen tot het lidmaatschap.*

a. Elke bij de unie behoorende gemeente is verplicht van elke verandering in haar statuten aan de commissie kennis te geven.

b. In deze statuten moet de bepaling voorkomen, dat bij eventueele ontbinding der gemeente haar baten aan de unie vervallen en onmiddellijk onder het beheer der unie komen, met dien verstande dat wanneer binnen den tijd van 10 jaar in dezelfde plaats weer een Baptiste gemeente verrijst, en in de unie is opgenomen, de unie verplicht is, genoemde baten aan deze nieuwe gemeente af te dragen.

Art. 2. *De algemeene vergadering.*

a. De algemeene vergadering zal gehouden worden eenmaal 's jaars op tijd en plaats die minstens drie maanden te voren door de commissie bepaald en in het orgaan der unie gepubliceerd zijn. Eventueele veranderingen zullen per eerste gelegenheid in bedoeld orgaan bekend gemaakt worden.

Op verzoek in schrift door $^3/_5$ van de leden der algemeene vergadering of op voorstel van de commissie zal zij binnen zes weken in een buitengewone zitting worden bijeengeroepen.

b. Gemeenten mogen voor elke vijftig leden of gedeelte daarvan, benevens haar predikant of voorganger, één afgevaardigde zenden.

c. Van hun benoeming zal behoorlijk kennis worden gegeven aan den secretaris der unie, minstens zes weken vóórdat de algemeene vergadering zal gehouden worden.

Elke gemeente heeft het recht om voor den afgevaardigde die verhinderd is zijn opdracht te vervullen een plaatsvervanger aan te wijzen, mits daarvan vóór de opname der presentielijst aan den secretaris der unie kennis gegeven wordt.

d. Teneinde in de agenda te kunnen worden opgenomen, zullen alle voorstellen in schrift en geteekend en van toelichting voorzien, aan den secretaris der unie moeten worden toegezonden, minstens acht weken voor dat de algemeene vergadering gehouden wordt. Toelichtingen van de zijde des voorstellers kunnen worden gepubliceerd. Later ingekomen voorstellen kunnen met goedvinden der commissie op de agenda geplaatst worden, doch zullen het laatst behandeld worden.

De commissie is bevoegd, desgewenscht met verantwoording aan de algemeene vergadering een voorstel of een toelichting ter zijde te leggen.

e. Voorstellen kunnen worden gedaan door de commissie, de sub-commissies der algemeene vergadering en door de gemeenten.

f. Alle besluiten met volstrekte meerderheid van de uitgebrachte stemmen genomen, zullen van kracht zijn. Wanneer het personen betreft zal bij voorkeur schriftelijk gestemd worden.

g. De algemeene vergadering kiest voor haar bijeenkomsten haar leider uit de leden der commissie.

h. De notulen worden aan het slot van elke zitting vastgesteld.

Art. 3. *De commissie.*

a. De leden der commissie regelen onderling de functies.

b. De leden der commissie worden gekozen voor den tijd van drie jaren. Zij aanvaarden hun functie na afloop van de algemeene vergadering die ze gekozen heeft. Zij treden volgens rooster af, en zijn in het jaar van aftreden niet herkiesbaar.

c. Tusschentijdsche vacatures worden zoo spoedig mogelijk aangevuld. De gekozene treedt af op het tijdstip, waarop de persoon in wiens plaats hij gekozen is, zou aftreden.

d. Elke gemeente, alsook de commissie der unie heeft het recht voor iedere vacature één candidaat te stellen. De namen der candidaten moeten minstens 8 weken vóór de algemeene vergadering aan den secretaris bericht worden.

Indien geen gemeente van haar recht gebruikmaakt voorziet de commissie daarin.

e. De commissie zal niet minder dan tweemaal in het jaar bijeenkomen en behoorlijk door den secretaris der unie tot die bijeenkomsten worden opgeroepen. Buitengewone bijeenkomsten der commissie zullen op verzoek van de meerderheid harer leden met opgave van reden eveneens door den secretaris worden samengeroepen.

f. Een commissielid kan geen afgevaardigde van een gemeente zijn.

g. De algemeene vergadering heeft het recht eereleden te benoemen. Zij mogen met vergoeding van reis- en verblijfkosten alle vergaderingen der unie bijwonen en hebben een adviseerende stem.

h. De secretaris der unie zal aan de algemeene vergadering een jaarverslag aanbieden. Gemeenten wier secretarissen acht weken vóór de algemeene vergadering niets voor het jaarverslag hebben ingezonden behoeven in het verslag niet besproken te worden.

i. De algemeene vergadering en de commissie kunnen sub-commissies benoemen.

j. Bij ernstige oneenigheden in een gemeente is de commissie der unie bevoegd zelf of een door haar aan te wijzen sub-commissie, na behoorlijk overleg met de betreffende gemeente onderzoekend en raadgevend op te treden, wanneer minstens het vijfde gedeelte der leden der betreffende gemeente daartoe schriftelijk een verzoek tot de commissie der unie richt, nadat zij de andere partij vooraf met haar voornemen in kennis heeft gesteld, of wanneer de commissie der unie het noodig oordeelt.

Na gedaan onderzoek en advies brengt de uniecommissie rapport uit aan de algemeene vergadering, en voegt daarbij eventueel een voorstel.

k. Voorzitter, secretaris en penningmeester zijn aangewezen als commissie van dagelijksch bestuur en kunnen onder verantwoording aan de commissie in spoedeischende zaken handelend optreden.

l. De commissie benoemt tijdig rapporteurs die de boeken der penningmeesters nazien en op de algemeene vergadering verslag uitbrengen.

m. De commissie zorgt tijdig voor de publicatie van een door haar in bijzonderheden geregelde agenda voor de algemeene vergadering.

Art. 4. *Voorgangers.*

Zij, die voorganger worden, kunnen eerst twee jaar na den datum waarop hun eerste dienstverband begonnen is, op voorstel van de commissie der unie, gehoord hun gemeenten en na goedkeuring der algem. verg. bevestigd en ingeschreven worden als erkende predikanten.

Personen, die niet door tusschenkomst van de algem. verg. zijn opgeleid, kunnen niet erkend worden, wanneer zij niet onderzocht zijn volgens art. 6.

Art. 5. *Van de opleiding tot den dienst des Woords.*

Broeders die wenschen opgeleid te worden voor het ambt van dienaar des Woords moeten door hun gemeenten aan de commissie der unie worden voorgedragen. De unie-commissie laat een onderzoek instellen naar hun roeping en ontwikkeling.

Wanneer de uitslag van dat onderzoek bevredigend is en de algem. verg. hem aangenomen heeft wordt de candidaat-kweekeling, indien noodig, zooveel mogelijk door de unie in de gelegenheid gesteld een behoorlijke opleiding te ontvangen. Plaats en duur der opleiding zal door de unie-commissie in overleg met den candidaat-kweekeling worden bepaald.

Art. 6. *Onderzoek van candidaat-voorgangers.*

Een commissie van onderzoek, aan te wijzen door de commissie der unie, brengt over elken candidaat tot het voorgangerschap, die niet door tusschenkomst van de algemeene vergadering is opgeleid advies uit, alvorens hij wordt beroepen.

Art. 7. *Finantiën.*

Het finantieele jaar loopt van 1 Mei tot 30 April. Gemeenten, die aan haar verplichtingen niet hebben voldaan, zullen geenerlei rechten tot de algemeene vergadering hebben.

De verslagen der kashouders en der administrateurs worden met de rapporten der rapporteurs als bedoeld bij art. 3, sub 1, zoo spoedig mogelijk vóór de algemeene vergadering gepubliceerd.

De commissie der unie dient een begrooting in.

Art. 8. *Notulenboek.*

De verhandelingen der algemeene vergadering en der commissie worden behoorlijk genotuleerd en na goedgekeurd te zijn, mede door den voorzitter onderteekend. Alle besluiten, zoo niet uitdrukkelijk anders bepaald wordt, zullen onmiddellijk van kracht zijn, totdat zij worden opgeheven. De besluiten en moties zullen afzonderlijk geboekt en naar mogelijkheid gedrukt worden.

Art. 9. *Geschriften.*

I. *a.* De unie geeft een blad uit, dat zij als haar officieel orgaan erkent. Het wordt geredigeerd door een commissie van redactie, bestaande uit minstens vier leden, jaarlijks gekozen of herkozen door de algemeene vergadering, aan wie zij van alles en te allen tijde verantwoording schuldig is.

b. De commissie van redactie regelt de werkzaamheden onderling. Ieder redacteur is verantwoordelijk voor het door hem verzorgde gedeelte.

Zij bekleeden hun functies van 1 September tot 31 Augustus.

c. Wanneer er eenig verschil bij de redactie mocht ontstaan over het wel of niet plaatsen van stukken, enz. dan kan zij zich beroepen op de commissie der unie en zal zij moeten handelen overeenkomstig het besluit dezer commissie

d. De administrateur wordt behoudens goedkeuring der algemeene vergadering door de commissie benoemd en is aan haar verantwoording schuldig

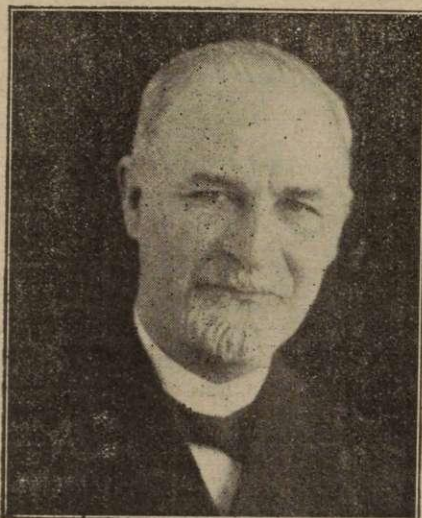
II. *a.* De unie geeft een evangelisatieblaadje uit. Het wordt geredigeerd door één redacteur jaarlijks gekozen of herkozen door de algemeene vergadering waaraan hij ten allen tijde en van alles verantwoording schuldig is.

b. Wat de administratie betreft gelden dezelfde bepalingen als onder I d in dit artikel.

III. Door de unie wordt een boekhandel gedreven. Voor alle geschriften als: tractaten, boekjes enz, die daarin verkrijgbaar zijn, staat de commissie der unie verantwoordelijk.

Wat de administratie betreft gelden dezelfde bepalingen als onder I d van dit artikel.

Aldus gewijzigd en vastgesteld op de algemeene vergadering te Hengelo (O.), den 11 Juli 1929.

Ds. B. PLANTING.

PROGRAMMA
van het Radio-Ziekenuurtje

vanwege de Ned. Christ. Radio-Vereen. te houden door den pred. der Bapt. Gemeente te Amsterdam, Ds. B. Planting, *op Donderdag 14 Nov.* des nam. van 4—5 uur.

1. Psalm 103 vers 2 en 3 (zang).
2. Gebed.
3. Lezen Openb. 21 : 1—12 en vers 21—27.
4. Lied 19 uit de bundel van Joh. de Heer (zang).
5. Toespraak over Jesaja 33 : 24.
6. Dankgebed.
7. Lied 248 : 2 en 4 uit de bundel van Joh. de Heer (zang).

Secr. U. R. C., J. BOITEN,
Asterstr. 150 Den Haag.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

David koning te Hebron.

II Sam. 2 en 3.

Les voor Zondag 8 Dec. 1929.

Zoo was dan Saul gestorven, en daarmee was voor David de tijd der vervolging teneinde. Van die zijde bezien had David reden om dankbaar te zijn. Maar zijn eerbied voor de zalving van Saul — op Gods bevel voltrokken — en zijn liefde tot Jonathan beletten hem om zich over te geven aan gevoelens van vreugde. Vooreerst treurde hij als een echt Israëliet over de nederlaag van zijn volk, over den dood van den koning en zijn helden en om Jonathan treurde hij wel het allermeest.

Maar David begreep ook, dat er nu een nieuwe tijd aanbrak. En hij — reeds lang geleden tot koning in Sauls plaats gezalfd — overlegde, wat hem te doen stond. Hij vroeg den Heer om raad. En Die liet hem niet in den steek. Het werd David duidelijk, dat hij het land der Filistijnen moest verlaten om zich in Hebron, ongeveer de voornaamste stad in den stam van Juda, te vestigen.

David trok dus naar Hebron. Zijn legertje — het was al haast een leger — dat bij hem was, nam hij natuurlijk ook mee, mannen, vrouwen en kinderen. In Hebron en in de bij Hebron behoorende dorpen vonden ze allen een plaats.

Het bleek spoedig, dat David hartelijk welkom was in Juda. Het duurde maar heel kort, of daar kwamen de oudsten al bij David, om met hem te overleggen over het koningschap en weldra werd David gezalfd tot koning over Juda.

Toen David goed en wel koning was over Juda, vernam hij wat de mannen van Jabes aan Saul hadden gedaan. Vertel II Sam. 2 : 4b.—7. De mededeeling in v. 7b zal wel bedoeld zijn als een poging om zichzelf even aan te melden: „Wilt gij er misschien eens over denken, of gij 't ook doen zult?" Zoo versta ik het tenminste.

De verzen 8 en 9 kunnen dan zoomaar aan het voorafgaande toegevoegd worden: Of de andere stammen David wel als koning begeerden weten we niet. De generaal van Saul, Abner heette hij, maakte Sauls zoon Isbóseth koning. Als residentie werd Mahanaïm gekozen; vermoedelijk met het oog op de macht van de Filistijnen. Isbóseth was toen 40 j. oud. Hij was echter geen man van beteekenis. Abner was eigenlijk DE man in het rijk der overige stammen Israëls. V. 10b en 11 kan wel verzwegen worden.

Het schijnt, dat ruim een jaar lang de beide koninkrijken naast elkander hebben bestaan zonder oorlog, (ik leid dat af uit v. 10m) maar toen was het uit met den vrede. Abner dacht zeker ook Juda wel aan zich te kunnen onderwerpen. In elk geval kwam hij met een leger dicht bij de grenzen van Davids rijk. David stuurde er zijn soldaten ook naar toe onder bevel van zijn krijgsoverste Joab.

Bij Gibeon kwamen de legers tegenover elkander. In plaats van dadelijk een gevecht tusschen de legers te openen stelde Abner voor, dat twaalf mannen van ieder leger een soort steekspel zouden uitvoeren: men kan het ook als een twaalfvoudig duël beschouwen. Joab had er niet op tegen. Vertel verder tot 3 : 1.

Chelkath Hazurim (v. 16) beteekent: Akker der smeden, of der scherpe zwaarden.

Voor v. 23a kan men het best zeggen: Toen wierp Abner zijn spies en trof Asaël in de borst, precies in de hartstreek, zoodat Asaël oogenblikkelijk dood was.

Met v. 27 heeft Joab m. i. willen zeggen: Als gij niet gesproken hadt, was het na het spel der 24 soldaten meteen uitgeweest. Toen was al te zien, dat een oorlog tusschen ons op vernietiging moest uitloopen. Maar gij hebt toen immers het bevel tot den aanval gegeven.

Van hfdst. 3 kan v. 2—5 in deze vertelling wel verzwegen worden.

Hfdst. 3 : 6—39 is niet moeilijk.

V. 6 bedoelt te zeggen:

Abner liet goed blijken, dat Isbóseth niet veel te beteekenen had en dat hij eigenlijk de teugels in handen hield.

M. i. blijkt uit de v. 7 en 8 niet duidelijk, dat Abner werkelijk in ongeoorloofde betrekking met Sauls bijwijf heeft geleefd. Indien hij dat wel gedaan heeft, is het te beschouwen als een verklaring, dat hij in de rechten van Saul wilde treden en ook koning begeerde te worden. Vergelijk I Kon. 2 : 22a. Mij dunkt wij kunnen deze bijzonderheid wel uit de vertelling weglaten. Als we zeggen, dat Abner meer en meer de baas begon te spelen en dat er toen een conflikt tusschen hem en Isbóseth ontstond, dan loopt de vertelling ook wel, zonder dat aan de waarheid tekort is gedaan. Men kan dan evengoed wel vertellen, wat Ab. volgens vers 8 tot Isb. gezegd heeft met weglating van den laatsten zin.

Met v. 22 begint het tweede deel van het hoofdstuk. In de vertelling late men dit uitkomen door na een korte adempauze in een ietwat anderen toon opnieuw te beginnen.

In v. 25 liet Joab het voorkomen, alsof Abner alleen op spionnage uit was. In werkelijkheid trachtte Joab den dood van Asaël te wreken.

Uit v. 39 blijkt, dat David tegen Joab en Abisaï niet veel durfde te doen. K. R.

HET SMALLE PAD.

III.

DE WEDERGEBOORTE.

De wederaanneming tot kind van God, heeft plaats door een wedergeboorte. De wedergeboorte is een verandering in den mensch zèlf, die héél den mensch omvat. Bij den christen behoort het oude leven tot het verleden en is een nieuw begin ontstaan.

De wedergeboorte komt tot stand door den Heiligen Geest. Door de wedergeboorte ontstaat een geestelijke mensch, die geschikt is om het Koninkrijk Gods te zien en met God, die een Geest is, gemeenschap te hebben (Joh. III). Deze mensch is bij de geboorte compleet, maar moet uitgroeien tot volkomen grootte.

Door de wedergeboorte krijgt de mensch persoonlijk deel aan den Heiligen Geest, die op den Pinksterdag eens voor altijd werd uitgestort. De Doop in dien Geest baat echter slechts in zooverre, als de mensch zich voor dien Geest ontsluit. Daarom zegt de Schrift: „wordt vervuld met den Geest".

Dàn alleen kan de Geest alle krachten en gaven opwekken en heiligen en de nieuwe mensch tot vollen wasdom komen.

Voor de bekeering zijn we verloren, dood voor God en eerst door de mededeeling van den Heiligen Geest beginnen we voor God te leven, gelijk de Vader van den verloren zoon zei: „deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden". Zoo is de mensch, vóór zijn bekeering, voor God dood, weg, verloren, en begint hij eerst nà den Doop in den Heiligen Geest voor God te leven. De Geest Gods geeft in het hart getuigenis dat we weer kinderen Gods zijn. (Rom. VIII.)

Dat leven wordt gekenmerkt door het aanroepen van God als Vader, door dankbaarheid, gehoorzaamheid en vrede.

INGEZONDEN.

Aan broeder C. Barendregt te Spijkenisse.

In No. 2102 van 25 October j.l. beklaagt U zich er over, van niemand eenig openbaar schrijven te hebben ontvangen, in antwoord op de door U gestelde vragen naar aanleiding van hetgeen geschreven staat in Jac. 5 : 14 en 15. Ik verwonder mij daarover niet, want het betreft hier een terrein, dat met groote omzichtigheid moet worden betreden en waarod niet aan ieder vrijen toegang kan worden verleend.

Wanneer ik het dan toch waag aan Uw verlangen tegemoet te komen, dan doe ik dat met groote schuchterheid en bescheidenheid en als gevolg daarvan, in een anderen vorm als door U gewenscht, want ik ga Uw vragen niet categorisch beantwoorden, maar alleen enkele nuchtere feiten aanhalen die mij, bij het lezen van Uw vragen, voor den geest kwamen.

Wanneer wij de geest en de toestanden van onzen tijd stellen tegenover die welke de wordingstijd der Gemeente van Christus beheerschten, dan zien wij dat nu andere middelen moeten worden aangewend om de wereld (dat is de massa) te overtuigen van de kracht en de waarheid van Jezus' leer, dan die welke in die geboortetijden noodig waren. Dingen die toen indruk maakten en de menschen tot de overtuiging brachten van de waarheid en de kracht van het gesproken woord, worden nu krachteloos gemaakt door de meerdere kennis die men meent verkregen te hebben van het leven en de werking der ziel, dat in zulk een nauw verband staat met onze lichamelijke gesteldheid.

Een uitvloeisel van die kennis is dat men, gesteld dat er zich zulk een wonderdadige genezing volgens Jac. 5 mocht voordoen, die genezing zou weten terug te brengen tot die geheimzinnige inwerking van de ziel des eenen op die des anderen (suggestie of magnetisme) dat daaraan elke bovennatuurlijke of Goddelijke inmenging zou worden ontzegd en waarvoor de genezingen bij de grot van Lourdes dan zeker de noodige stof zou leveren.

Maar aannemende dat het er niet meer om te doen is, die wonderdadige genezingen aan te wenden als een middel tot uitbreiding van Gods Koninkrijk, dan zou het toch wellicht van groot belang kunnen zijn wanneer die kracht nog kon worden toegepast binnen den eigen kring der geloovigen, waarom door U vraag 2 wordt gesteld.

Zou dat waar zijn? Zou het werkelijk te wenschen zijn, dat die gave nog in de Gemeente werd gevonden? Ziet, om voor een bepaalde zaak te kunnen bidden, moet er zijn geloof en moet er zijn vrijmoedigheid en nu hangt het alles maar van de omstandigheden af, waaronder men in een bepaald geval verkeert, zoodat ik mij kan voorstellen dat men, in een afgelegen oord verkeerende, waar men ver verwijderd is van elke menschelijke hulp, tot het geloovig gebed de toevlucht neemt, omdat men gelooft in de almacht Gods.

Ook kan er geloof en vrijmoedigheid zijn zelfs in een geordende samenleving, wanneer het een hopeloos geval geldt, en alle middelen zijn uitgeput.

Maar maak er nu geen stelsel of dogma van! Want dan rijst de nuchtere vraag: In welke gevallen en tot welken leeftijd moet dit „stelsel" worden toegepast? Mag men daarbij het menschelijk gevoel laten spreken en dus bij het ziekbed van een huisvader die, naar onze meening noode kan worden gemist of bij de stervenssponde van een gezins-moeder, die van haar kinderen geen afscheid kan nemen, de voorbede van de ouderlingen inroepen, maar degenen wier tijd men gekomen acht, zonder die voorbede laten?

En wat dan, wanneer zulk een gebed geen verhooring vindt? De tekst zegt: „het gebed ZAL den zieke genezen", maar wanneer God het in Zijn wijsheid nu eens anders heeft bedoeld en de patiënt neergeveld wordt, wat doen we dan met ons stelsel? Zal dat dan geen schade toebrengen en aan onszelf en aan anderen?

U bemerkt, waarde broeder, dat Uw vragen nog al wat

wedervragen hebben uitgelokt. Ik spreek in deze uit ervaring. Ik heb iemand gekend die in alle oprechtheid de tekst in toepassing heeft willen brengen en dus naar een jonge, ernstige zieke toog om geheel te handelen volgens het voorschrift van Jac. 5, maar helaas, de zieke werd erger en stierf en hij die gebeden had, geraakte in de war met zichzelf en met die Bijbelsche uitspraak en hij wist niet beter te doen, dan er voortaan maar over te zwijgen.

O ik twijfel er niet aan, of er zullen er onder de lezers wel zijn, die zullen kunnen getuigen van wondere gebedsverhooringen en genezingen in de meest hopelooze gevallen, want wij gelooven immers in de waarheid van het woord: „U geschiede naar Uw geloof" en daar hebben wij dus het bedoelde uit den Jacobus-brief niet voor noodig, dat betrekking heeft op een machtsperiode uit de wordingsgeschiedenis der Gemeente van Christus.

Wij moeten dus met dergelijke uitspraken voorzichtig zijn. Zoo zijn er meer in den Bijbel te vinden. Uitspraken die niet in letterlijken zin kunnen worden opgevat, maar waaraan een geestelijke verklaring moet worden gegeven. Ik denk aan het woord van Jezus: „Indien gij een geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tegen dezen berg zeggen, wordt ontworteld en in de zee geplant en het zou geschieden". Gelukkig degene die, in figuurlijken zin, het geloof kent dat bergen verzet.

Wanneer het mij niet is gelukt U te bevredigen, zal het mij spijten, maar desniettemin neem ik met een broedergroet van U afscheid.

Wissenkerke, 28 Oct. 1929. R. J. VERHORST.

Een tweede antwoord wordt D. V. volgende week geplaatst.
E.-R.

MEDEDEELINGEN.

Het doet ons leed bekend te moeten maken, dat de Gemeente te Arnhem »ter ziele« is gegaan. Den leden, die tot het laatste toe tot haar hebben behoord, is aangeraden zich binnen 2 maanden, te rekenen van 1 Nov. af, bij een Baptiste Gemeente, elders gevestigd, aan te sluiten, daar zij bij verzuim als niet-Baptisten zullen worden beschouwd.

* * *

Op de laatst gehouden vergadering der Unie-Commissie werd o. a. besloten om de gemeenten op te wekken *Unie-avonden* te houden. Het was het gevoelen van alle aanwezige leden, dat onze gemeenten van een zekere magerheid in Unie-besef niet geheel vrij zijn te pleiten en dat de oorzaak moet toegeschreven worden aan gebrek aan kennis. De broeders oordeelden het noodig, dat de predikanten der Commissie onze gemeenten gaan inlichten over den arbeid, door de Unie op het oogenblik verricht, en vooral over de grootsche taak, waarvoor God haar in de naaste toekomst wil plaatsen.

* * *

Ten slotte nog vragen we even de aandacht voor een zekeren Zöllner. Op onze predikantenvergadering merkte een der broeders op, dat deze jonge man zich ergens ten onrechte voor vertegenwoordiger der Baptiste gemeenten heeft uitgegeven. Bijzonderheden over genoemd jongmensch kan ik niet melden, alleen deze, dat hij in geen geval onze vertegenwoordiger is en de voorgangers, die hem een weinig kennen, hem het vertrouwen niet schenken.

Stadskanaal. J. W. WEENINK, U.-S.

Ondergeteekende deelt aan belanghebbenden mede, dat de volgende Nrs. der obligaties zijn uitgeloot: 10, 31, 42, 119, 185.

Namens de Comm. v. Afl., J. VELLINGA.

Groningen, 1 Nov. 1929.

BERICHT
voor Zondagsschoolonderwijzers.

Vergeet nu niet uiterlijk 15 Nov. de roosters voor 1930 te bestellen. Wie per giro bestelt en meteen betaalt, spaart tijd en geld.

Nw. Weerdinge, 3e Kruisdiep. K. REILING. Postrek. 109502.

De gemeente Apeldoorn hoopt D. V. 11 en 12 November a.s. te $7^1/_2$ uur bijzondere Evangelisatie-Samenkomsten te houden, waarin zal voorgaan Ds. J. Louw te Groningen. Het zangkoor »de Blijde Boodschap« verleent medewerking. De leden buiten de plaats worden ook verwacht.

Hartelijk in de voorbede aanbevolen!

Correspondentie.

Wegens opname van Statuten en H. Reglement in dit Nr. moeten verscheidene stukken blijven overstaan.
E.-R.

EEN REKBAAR GEWETEN.

Van vader Gossner wordt verhaald, dat hij eens aan een Pruisischen minister vroeg hoe het mogelijk ware, dat deze met een vrij geweten des Zondags des Heeren Avondmaal had gevierd en des Maandags een tweegevecht had gehouden. Hij antwoordde, dat hij het eene gedaan had als minister en het andere als christen. „Maar veronderstel eens, excellentie", zeide Gossner, „ dat de duivel hedennacht den minister kwam halen, waar bleef de Christen dan?"

Met dank aan God, doen wij alle broeders en zusters en belangstellenden weten, dat onze geliefde Ouders
CORNELIS BARENDREGT
en
MAAIKE HENDRIKA V. REE
den 16 Nov. a.s. hunne
40-jarige Echtvereeniging
hopen te gedenken.
Hunne liefhebbende Kinderen.
Spijkenisse, Nov. 1929.

No. 2105 VRIJDAG 15 November 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Het Geheim van Dr. F. B. Meyer.

Ik zal nooit den avond, vele jaren geleden, in dien ouden tent vergeten. Ik herinner mij, dat men er samen was gekomen voor een bidstond. Het waren de dagen, dat George Grubb en anderen met hun ernstige toewijding nog in hun volle kracht stonden. Ik verliet den bidstond, die mij erg en sloop weg uit de tent en ging de heuvels op. Ik voelde, dat de tijd gekomen was, dat ik alles moest verkrijgen, of mij zou het hart breken. Wellicht zal in aller leven dat oogenblik moeten komen, het oogenblik dat hun verlangen bevredigd wordt of dat zij aan een krenkende teleurstelling gaan lijden.

Ik zal dien avond nooit vergeten. De sterren schenen helder en zoo nu en dan dreven er wolken voorbij. Aan mijn voeten lag het glinsterende meer waarin de maan zich helder afteekende. Zacht voer de adem van de wind over de aarde. — Ik liep heen en weer, zeggende tot God: »Ik moet het beste hebben, ik kan zoo niet langer voortgaan«. En een stem zei tot mij: »gij kunt het alles krijgen, wanneer ge het wilt aannemen«. Het was mij alsof die stem ook zei: »Adem de lucht in. Adem haar in en wanneer ge die inademt in uw longen, laat dat zijn als het aannemen van God«. Ik was volkomen rustig maar ontsloot mijn geheele natuur en opende mijn hart en leven, zoover ik mijzelf kende. Er was een leelijk ding waarmede ik had te kampen, het duurde een poosje voordat ik het meester geworden was. In elke ure van overgave heeft men iets te overwinnen. Na een poos zei ik: »ik ben niet gewillig, maar ik ben bereid mij gewillig te laten maken«.

God nam mij bij dat woord. Ik ademde in en ik geloof dat God binnenkwam. Dan keerde ik om en de Duivel zei: »Je bent een dwaas«. »Waarom *nu* juist een dwaas« vroeg ik. »Je hebt niets ontvangen«. »Heb ik wel«. »Je voelt er niets van«. »Het is maar, dat ik niets voel, maar ik heb het aangenomen. Christus stond aan de deur en klopte reeds lang aan, maar toen ik opendeed kwam Hij binnen, ofschoon ik Zijn voetstap niet hoorde, antwoordde ik«.

Toen ik terugkwam van de heuvels, kwamen mijn vriend George Grubb en verschillende andere juist uit den bidstond. We gingen tezamen ergens zitten en bleven een uur in gesprek. Zij bleven er bij, dat men het *voelen* moest en ik hield vol, dat men het als waarheid moest aanvaarden. Dan gingen we ieder onze weg. Ik voelde nog steeds niets, totdat ik op mijn kamer kwam, waar de maaltijd voor mij klaar stond, maar ik wenschte niets te gebruiken. Ik liep de kamer op en neer en zeide: »Snellijk zal tot Zijn tempel komen die Heere, dien gijlieden zoekt, te weten de engel des Verbonds, in Wien Ik een welbehagen heb«.

Bedenk, dat van dat oogenblik uw aangezicht, zoolang als ge leeft, de heerlijkheid des Heeren moest weerspiegelen. En gij kunt dat alleen, naar mijn gevoelen, ten eerste door de hindernissen des levens te aanvaarden, de negatieven, die God wil dat ge zult veranderen in positieven en ten tweede door de vereeniging met Christus, door Hem dagelijks te aanvaarden, en ten derde door overgave van heel uw zijn aan Zijn dienst, waardoor het eigen-leven wordt verdrongen door de inwoning van onzen Heer door de genade van den Heiligen Geest.

LOSSE SCHAKELS.

Aangaande de laatste dingen. Begin September werd door belangstellenden een konferentie gehouden te Karlshöhe — zoo deelt de Wahrheitszeuge mede — waarop zoo goed als algeheele overeenstemming verkregen werd over onderstaande punten:

1. Het Evangelie des Koninkrijks zal gepredikt worden in de geheele (cultuur-)wereld, tot een getuigenis voor alle volken, totdat de volheid (het volle getal) der heidenen is ingegaan (Matth. 24 : 14 ; Luk. 21 : 24; Hand. 15 : 14—17).

2. De oude christenheid zal aan het einde van deze bedeeling afvallen van God en van Christus (2 Thess. 2) en door het anti-christendom opgezogen worden. Een persoonlijke Tegenchristus zal, als Beheerscher der wereld, de spits van deze beweging zijn.

(Openb. 13; Matth. 24 : 24; Joh. 5 : 43; 2 Tim. 3; 2 Thess. 2 : 11).

3. De Antichristelijke wereldmacht zal de hoer Babylon, de ontaarde Wereld-(eenheids-)kerk, omstooten en Gods oordeel aan haar voltrekken (Openb. 17 en 18).

4. Reeds voor dien tijd geldt voor de geloovigen Openb. 18 : 4 : »gaat uit van haar, (thans niet meer inwendig, doch ook uiterlijk) mijn volk! opdat ge aan hare zonde geen gemeenschap hebt en opdat ge van hare plagen niet ontvangt!«

5. Voor de geloovigen, die niet uitdrukkelijk geroepen zijn tot het martelaarschap, is de vlucht buiten het antichristelijk rijksgebied, plicht, welke vlucht reeds voor dien tijd plaats gehad moet hebben. (Luk. 21 : 36; Openb. 3 : 10; Openb. 12; Jes. 26 : 20; Jes. 52 : 11, 12; Jerem. 51 : 6; Zef. 2 : 3; Zach. 2 : 11; Mal. 3 : 16—20; Spreuk. 22 : 3; 27 : 12; Matth. 24 : 15 en volg.; Luk 17 : 32; 18 : 7, 8).

6. Gelijktijdig met deze ontwikkeling zullen oordeelen van groote kracht de nabijheid des Rechters aankondigen. (Openb. 8 en 9 en 16 en 18 : 46 en volg. verzen; Matth. 24).

7. De persoonlijke, door alle bewoners dezer aarde waargenomen verschijning van Christus, (Matth. 24 : 27—30; Openb. 1 : 7; Zach. 12 : 9, 10; 14 : 5) zal het oordeel over de levenden, die uit-opstanding (eerste opstanding) en de verandering der nog levende getrouwen en hun opname den Heer tegemoet (na de vlucht) bewerken. (Fil. 3 : 11—21; 1 Kor. 15 : 23, 51 en volg. verzen; 1Thess. 4 : 13—18).

8. Na het uit den weg ruimen van den Antichrist en van zijn aanhang (Jes. 63 : 1—6; Openb. 14 : 17—20; Openb. 19 : 17—21; 2 Thess. 1 : 7—10; 2 Thess. 2 : 8) zal Christus op de aarde regeeren. De opgewekten en de in een punt des tijds veranderden zullen altijd bij Hem zijn en met Hem regeeren de duizend jaren. (Openb. 19 en 20).

9. Gedurende dezen tijd zal de Satan geen macht hebben op de aarde; gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen en de voorspellingen der profeten aangaande het Koninkrijk des Heeren zullen in vervulling gaan.

10. Na afloop van deze periode zal de Satan weer invloed op de menschen verkrijgen, de dan op aarde zijnde sterfelijken — niet de opgewekten — zullen aan een geloofsproef onderworpen worden en voor 't meerendeel die niet bestaan. (Openb. 20 : 7—10; Ezech. 38).

11. Daarmede begint nog eens een totaal-oordeel over de levenden en het slot-oordeel over de dooden.

12. Als laatste punt toont het profetisch perspectief den nieuwen hemel en de nieuwe aarde en het nieuwe Jeruzalem.

Wij vermoeden dat de meeste onzer lezers zich over 't algemeen wel met de hier gegeven teekening der dingen zullen kunnen vereenigen. L.

LAODICEA.

»Nu gij lauw zijt«.

Laodicea was rijk en verrijkt in eigen oogen en had geens dings gebrek v. 17*a*.

Gelukkige en toestand der geloovigen, die immers den Paarl van groote waarde gevonden hebben, welke alle schatten der aarde overtreft. Ezau mocht zeggen: »Ik heb *veel* mijn broeder!« maar Jakob kon, na de worsteling met God te Pniël, betuigen: »Ik heb *alles!*« Terwijl David, de gunsteling van Jehova in Ps. 23 betuigt: »De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken«. Alzoo ook de geloovige, die van verloren zondaar een kind en erfgenaam Gods is geworden, verrijkt met hemelsche zegeningen, met eeuwigdurende, onvergankelijke schatten.

Wat blijft zóó iemand nog te wenschen over?

En toch lezen wij in datzelfde 17e vers » . . . en gij weet niet, dat gij zijt *ellendig, jammerlijk, arm, blind* en *naakt*«.

Welk een ontgoocheling, welk een droevig contrast van de inbeelding met de werkelijkheid! Hoe bedrogen zullen die geloovigen straks uitkomen! Wat is wel de oorzaak van dit schromelijk zelfbedrog?

Dat de Heiland *aan de deur* staat en niet in het hart zetelt en regeert met Zijn liefde, met Zijn wijsheid, met Zijn kracht. *Daar* behoort Hij niet te staan, *daar* kan Hij Zijn gezegenden invloed niet uitoefenen. Vandaar die lauwheid, die Hij walgelijk vindt, want zonder Hem kunnen zij wel een groote verbeelding hebben van zichzelven, maar niets *goeds* doen, geen Gode welbehagelijke vruchten dragen. Zegt Hij niet: »Die in Mij blijft en Ik *in* hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen?«

De apostel Paulus kon zeggen: »*Ik* leef, doch niet meer *ik*, Christus leeft *in* mij. Ziedaar het geheim zijner kracht; hij vermocht alles door Christus, die hem kracht gaf, die door Zijn Geest 't willen en het volbrengen in hem werkte naar Gods welbehagen.

Daardoor kon hij zooveel presteeren (de liefde van Christus drong hem) en gevoelde hij zich Grieken en barbaren, wijzen en onwijzen een schuldenaar, om hun den weg der zaligheid te verkondigen. Daardoor kon hij zooveel trotseeren en had hij altijd goeden moed in gevaren ter zee en te land; in vervolging, in gevangenis en doodsgevaar. Daardoor volhardt hij in den goeden strijd roemt hij in de verdrukking en verdraagt hij den lastigen doorn in zijn eigen vleesch.

Het leven is hem Christus, het sterven gewin.

Ziedaar het leven des geloofs, wil het niet een dood geloof zijn, dat de werken mist.

»Ik in hen en Gij in Mij«. Zoo beschrijft de ware Hoogepriester de gemeenschap der Zijnen met den Vader en den Zoon. (Joh. 17.)

Is Hij het leven van ons leven, dan zal het geloof niet ledig en onvruchtbaar zijn, maar wordt Hij uit ons leven uitgeschakeld, dan gaat het ons als het ijzer dat spoedig afkoelt, als het aan 't vuur onttrokken wordt; dan houden wij op zijn best een gedaante van Godzaligheid over, maar de kracht is verloochend; een inbeelding van rijk zijn en in waarheid *ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt.*

[Wordt voortgezet.]

De 7e Predikantenvergadering.

Mededeelingen door A. P. Barendregt.

II.

Nadat er eerst verschillende kleine en zakelijke aangelegenheden, zooals presentielijst, bestuursverkiezing en dergelijken geregeld waren, begonnen wij het stichtelijke gedeelte met een bidstond. Dat doen we ieder jaar, omdat we overtuigd zijn dat bidden helpt.

't Is op zoo'n vergadering een zoo echte gelegenheid voor ons, die weten mogen in 's Heeren werk te staan, om dat werk in 't gebed bij God te bepleiten.

Natuurlijk zou het niet goed zijn, als we dat alleen op zulk een gemeenschappelijke wijze deden, maar we hebben van elkander het vertrouwen dat het ook privaat geschiedt.

Toch ligt er in dit gemeenschappelijk gebed een rijken zegen. We voelen ons daar meer met het geheel van het werk, zooals zich dat in onze Unie doet kennen, verbonden. We hebben van te voren al eens vlug elkander gevraagd: Hoe gaat het je, en met de gemeente? In 't jeugdwerk? En zoo ons meer of minder bewust geprepareerd om in zulk een bidstond centraal te bidden.

Ook nu ontging ons den zegen niet. We werden gesterkt en bemoedigd. Zulke oogenblikken doen ons ook sterk den zegen van de gemeentelijke bidstonden beseffen.

In een gem. waar wekelijks een opgewekte bidstond is, loopt alles als gesmeerd. Eens per week gezamenlijk op de hoogten der gemeenschap met God vertoefd, geeft aan ieder persoonlijk, maar ook aan een gemeente in haar geheel den blik naar het groote, het ware, het hemelsche. Met zulk een blik begiftigd, wordt het ons gemakkelijk, die wondere eenheid te ontdekken en te handhaven, waartoe Christus ons geroepen heeft.

Na de bidstond verkreeg Ds. Reiling het woord over een onderwerp *waarvan u zult versteld staan*. Toen ik zelf nog geen voorganger was, vertrouwde ik onze predikanten maar half, zoo bij elkaar. Ik dacht, ze zullen natuurlijk wel altijd weer spreken over versterking van hun positie in de gemeenten, betere traktamenten, enz. Maar 't was een stukje Farizeër, die mij dat influisterde. Niets is minder waar.

Ds. Reiling sprak over het onderwerp: „Kan een gemeente de dienstbetrekking van haar voorganger opzeggen.?" Hij beantwoordde deze vraag bevestigend. Ds. Reiling is namelijk een man met een zeer ontwikkeld rechts- en billijkheidsbesef. Het antwoord op deze vraag vindt hij al gegeven in het feit, dat de voorganger het recht heeft, ook al bedroeft hij er zijn gemeente mede, om zijn verbinding met haar te verbreken: b.v. bij een beroep.

Voor hem en bijna voor alle aanwezigen staat de zaak helder en klaar daar, dat dan ook de gemeente een zoodanig recht moet bezitten. Maar waarom zulks besproken? Is het er ons voorgangers om te doen, wel eens een bedankje te beleven? Neen dat nu juist niet. Ook is dat gevaar niet zoo groot, want in onze eigen gemeente houden ze allen van ons. Maar . . . . We hebben bij de bespreking en haar conclusiën weer aan ons werk in Nederland in zijn geheel gedacht. Het komt zoo nu en dan voor en is in onze geschiedenis al vaak voorgekomen, vooral met voorgangers die min of meer langs niet geordenden weg tot den dienst kwamen, dat hun zijn in de gemeente het werk niet diende maar in den weg stond.

In zulke gevallen moet er voor een gedupeerde gemeente een soort rechtsweg zijn om zich van zulk broeder vrij te maken. Goed zou het zijn, wanneer de gemeenten gingen beroepen, zij dat evenals in Engeland het gebruik is, b.v. voor bepaalden tijd deden. Liep dan die tijd ten einde en bleek de arbeider niet geschikt, dan was men vanzelf vrij. Met de goeden daarentegen kon men opnieuw accordeeren.

Deze regeling moet bij onze Engelsche broeders perfekt bevallen naar wij vernemen. En als nu eens een trouwe broeder door hooge leeftijd 't werk niet meer naar behooren kan doen, zou dan ook de gemeente het recht hebben hem den dienst op te zeggen?

Deze vraag, die wellicht bij de lezers oprijst, werd ook ter vergadering gedaan. Deze vraag is ernstig. Men kan wel zeggen: Zulke oude voorgangers moeten den moed hebben, om vrijwillig terug te treden en zóó het werk te dienen. Maar twee dingen zijn daarbij moeilijk. In de eerste plaats merken zij 't zelf vaak niet, dat het beter was dat zij ophielden. In de tweede plaats hebben zij ook een maag en de hunnen ook. Wat is hier te doen? Wij moeten een goed geregeld pensioenfonds zien te krijgen, en laat ik wat mogen verklappen. 't Is al in de maak en eer 't verslag van deze predikantenvergadering ten einde is, zult ge er meer van hooren

Nog even zij mij vergund mede te deelen, dat er uit den aard der zaak over bovenstaande besprekingen, door ons, voorgangers, geen besluit kon genomen worden. 't Was ons alleen maar om de bespreking van dit thema te doen.

De vergadering duurt voort.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

David koning te Jeruzalem.

II Sam. 4; 5 : 1—12; 6; 7.

Les voor Zondag 15 Dec. 1929.

Wat een stuk om te vertellen, nietwaar? Drie hoofdstukken geheel en dan nog 12 verzen! En nu is dit eigenlijk ook nog niet alles. Het is noodig, dat de Zondagssch.onderw. ook leest, wat van deze dingen in I Kron. staat. Hfdst. 11 : 1—9; 13—17. En toch geloof ik, dat in 15 à 20 minuten deze les heel goed te vertellen is. Men moet er zich in oefenen om uit te vinden, wat belangrijk is en wat niet. Wat niet belangrijk is moet weggelaten of — als dat om der wille van het verband niet kan — kort worden verteld.

Zoo moet de dood van Isbóseth beknopt worden verteld. De bijzonderheden van deze geschiedenis zijn grootendeels ongeschikt om bij te dragen tot bevordering van dat, wat wij gaarne willen kweeken in het kinderhart. Maar wij kunnen dit stukje ook niet overslaan, omdat er dan geen verband in de geschiedenis zit. Voor de kleinste klassen geldt dit bezwaar niet. Jonge kinderen geven niets om het verband. Zij leven bij momenten. Als men hun vertelt, dat David later koning geworden is over geheel Israël, dan is dat wel voldoende.

Mijn ruimte laat mij niet toe, in elke les alle dingen te bespreken; daarom wijs ik nu eens op dit en dan weer eens op dat, om op deze wijze alle onderw. tot zelfstandig nadenken en oordeelen aan te sporen.

Voor de oudere klassen is het m. i. voldoende als men met weglating der bijzonderheden en aansluitende bij de vorige les, eenvoudig vertelt, dat Isbóseth spoedig na den dood van Abner door twee oversten van zijn leger onthoofd is. Misschien hebben deze mannen wel gedacht: Nu Abner dood is gaat het verkeerd; nu zal David toch overwinnen en als wij trachten goede vrienden met David te worden, dan krijgen wij misschien wel een hooge betrekking in zijn leger. Maar toen ze bij David kwamen en hem het hoofd van Isbóseth brachten, sprak David heel anders dan zij gedacht hadden. Hij vond het echt gemeen, dat zij hun koning zoo maar in zijn slaapkamer, terwijl hij een middagdutje deed, hadden vermoord. En hij vond, dat ze als moordenaars gestraft moesten worden; wat dan ook gebeurde. Het hoofd van Isbóseth, dat zij meegebracht hadden, liet David begraven in Abners graf.

Nu waren de stammen, waarover Isbóseth 7 jaren geregeerd had, zonder koning. De vertegenwoordigers der stammen overlegden, wat nu het beste zou zijn. Wat ze onder elkander beredeneerd hebben, blijkt wel uit 5 : 2. Vertel het en laat hen dan tot David gaan, om hem ook te zeggen, hoe ze over de zaken dachten

en laat David dan koning zijn over geheel Israël.

In het hartje van het land woonden nog altijd de Jebusieten. Zij woonden in Jeruzalem. De Jebusieten dachten, dat hun stad onneembaar was: ze spotten met David. Ze zeiden: »De kreupelen en blinden, die hier in de stad zijn, kunnen uw leger wel afslaan«. Maar dat viel hun niet mee. Joab had spoedig de sterke vesting bestormd en ingenomen. Tot belooning werd hij nu voorgoed tot opperbevelhebber van Davids leger benoemd. In Jeruzalem liet David zich een mooi paleis bouwen.

Met hfdst. 6 begint een heel andere geschiedenis. Ook deze geschiedenis gaan we niet zoo breed mogelijk uitmeten, maar ze mag ook niet afgeroffeld, worden.

Sedert de ark van Silo was gehaald naar het leger was zij niet in het heiligdom teruggebracht. De Filistijnen hadden ze naar Beth Semes gezonden en daarna was ze in het huis van Abinadab op den heuvel te Kirjath Jearim (zie I, 7 : 1) gekomen en aldaar gebleven.

Toen David zich in Jeruzalem gevestigd had en daar met medewerking van den koning van Tyrus ook reeds een mooi paleis had gebouwd, hinderde het hem, dat de ark des Heeren daar nog altijd als een zwerveling in Kirjath Jearim vertoefde. Hij bouwde een nieuwe tabernakel te Jeruzalem en besloot toen om met groote militaire eer de ark naar Jeruzalem over te brengen (vergelijk hier vooral II Kron.). Maar het ging al te militair. David bedacht niet, dat God alleen naar zijn eigen wet bediend en geëerd wil worden. Inplaats van de ark door priesters uit den stam van Levi te doen dragen, liet David haar op een wagen rijden. 't Was wel een heele mooie optocht. Veel volk en muziek, o, wat een muziek .... Nu kan ik 't u niet verder voorzeggen. Ga dus zelf maar verder. Dat aanraken van de ark door Uzza maakte de maat der onteering vol.

Bij II 6 : 14*b* vergelijke men I Kron. 15 : 17.

II 6 : 23 kan in deze vertelling gerust overgeslagen worden.

Met II Sam. 7 hebben we nog weer een nieuw stukje geschiedenis uit Davids leven. Het moet volledigheidshalve wel verteld worden; en omdat wij niet voor alles een middag kunnen nemen, moet het er ditmaal maar bij, beknopt.

David was een vroom man. Hij had zijn God lief. Wanneer hij er aan dacht, dat hij zelf in zoo'n mooi paleis woonde, terwijl de ark des Heeren slechts een tent had — al was het dan ook een heele fijne — dan hinderde hem dat. Vertel verder zijn plan en gesprek met den profeet Nathan, II 7 : 2, 3. Het leek den profeet blijkbaar heel best toe. Maar de Heer dacht er anders over. David zou niet den Heere een huis bouwen, maar de Heer zou David een huis bouwen, d. w. z. zijn geslacht zou het koningschap niet verliezen zoodat er steeds een koning uit »het huis van David« zou regeeren. De opvolger van David, wiens rijk veel meer dan dat zijns vaders een vrederijk zou zijn, die zou voor den Heer een tempel bouwen, een mooien tempel, een kostbaren tempel, zooals het paste voor den grooten God.

David was er wel een beetje sneu van, maar hij was aan den anderen kant ook heel blij, want nu wist hij, dat God ook zijn nageslacht zou zegenen.

Na het Kerstfeest hooren wij, zoo God wil, meer van David en ook van zijn opvolgers. K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Leeft gij het blijde leven?

In het boek »Heilige Liefde« teekent ons de schrijfster, Helene Christaller, een vrouw van hoogadelijke geboorte, die Christus' voetstappen wil drukken en daarom afstand doet van al haar voorrechten en het leven van den grootsten eenvoud leidt. Haar kruis — naar het mij wil voorkomen voor een groot gedeelte door haar zelf getimmerd en niet door God, maar deze aangelegenheid is thans buiten beschouwing — is soms buitengewoon zwaar, zoo zwaar zelfs, dat wij er ons meermalen over verwonderen, dat zij er niet onder bezweken is. Toch leeft zij blijde en als zij aan het einde van hare moeitevolle dagen is gekomen, kan zij het uitgeteerde gelaat naar den hemel wenden en stamelen: »Ik dank u o, God, dat gij mij geschapen hebt«.

Chiara was een gelukkig mensch. Zij was een diep ernstige natuur, die dagelijks gretig dronk uit de Bron van het eeuwige leven, terwijl haar hart blijde klopte bij de aanvaarding en betrachting van al hetgeen zij zich tot plicht rekende.

Wij moeten bovenal blijde christenen zijn.

Een Engelsch spreekwoord zegt: een glimlach verspreidt zich een mijl ver. Is er wel iets, dat sterker aantrekt en meer op prijs wordt gesteld dan een vreugdevol gemoed? De bekende schrijver de Jong, die met zijn werken over Merijntje Gijzen's Jeugd grooten opgang heeft gemaakt, vertelt o. a. dat Flierefluiter bijzonder opgewekt van aard was. »Onder zijn dikke wenkbrauwen keken een paar heldere, grijze oogen uit, die bijna altijd straalden, als zagen zij bij voortduring mooie en blijde dingen .... « Het verwondert ons dan ook niet een eindje verder te lezen: »Overal was hij een graag geziene gast en voor hem gingen alle deuren open, hoe weinig het landvolk overigens ook op zwervers en leurders gesteld was«.

Van welke godsdienstige kleuren de menschen ook mogen zijn — van zwaar christelijk orthodox af tot anti-theïst toe; en van welke politieke richting ook zij warme voorstanders mogen zijn — van de Hervormde Staatspartij of van de rapaillebeweging — overal waar menschen waren wordt het woord van den Spreukendichter bevestigd: »Een vroolijk hart is een gedurige maaltijd«. Het maakt een medicijn goed, terwijl een verslagen geest het gebeente verdroogt.

Wij moeten blijde leven.

Met de blijdschap als die van een Flierefluiter, indien dat mogelijk is. Ze is de blijdschap van onzen aanleg.

Maar in elk geval met de blijdschap van een Chiara. Ze is de blijdschap van een hart, dat met den Heiligen Geest van God is vervuld.

* * *

Er was eens een mensch, die zijn blijdschap had verloren.

Hij was een bijzondere man, die in zijn dagen een zeer belangrijke rol heeft gespeeld in het openbare leven. Hij had de ziel van den dichter en menig lied heeft hij geschreven, dat een weg gevonden heeft naar de woning der edelen en machtigen der groote bevolkingscentra zoowel als naar de afgelegen hutten van de kolonisten in een ander werelddeel dan het onze. Ook was hij staatsman van den eersten rang. Hij wist zijn volk te verlossen van het verderfelijke particularisme en samen te binden tot een machtige eenheid. De vorsten dongen naar zijn vriendschap en achtten zich gelukkig hem als bondgenoot te mogen beschouwen. Voorts was hij een ongeëvenaard veldheer, die niet alleen op verrassende wijze legers versloeg en steden tot overgave dwong, maar tevens zijn manschappen kon bezielen voor elke onderneming, die hij noodig oordeelde en zulk een toegenegenheid bij ze wist op te wekken, dat ze gaarne hun bloed tot den laatsten droppel toe voor hem zouden laten vloeien. Doch in weerwil van zijn vele talenten en zijn buitengewoon succes als kunstenaar en koning voelde David zich diep ongelukkig. Het heerlijk zonnetje van de waarachtige levensvreugde was in zijn ziel ondergegaan en zelfs geen maankwartier verscheen er aan zijn hemel om een weinig van die zon terug te kaatsen. Hoor, hoe hij in den 51sten psalm tot God roept: »Geef mij weder de vreugde uws heils«.

Wij kunnen onze blijdschap verliezen en dan zijn geen vorstelijke vrienden en verzekeringen van hoogachting en verworven lauweren en gewonnen trofeeën bij machte de geleden schade te vergoeden. Wat is het, dat ons deze schat afhandig maakt? Het is de bewuste zonde van daad en van nalatigheid.

Wie willens doet, wat God verbiedt of wie met zijn christenplichten lichtvaardig omgaat, kan ervan verzekerd wezen, dat hij de rekening gepresenteerd krijgt. Hij moet betalen met zijn eigen levensvreugde.

Laat ons blijde leven en daarom voorzichtig wandelen, gelijk de apostel het zegt. Laat ons God ernstig afsmeeken dat Hij ons beware voor de zonde van het doen en ook voor die van het niet-doen, opdat Zijn vreugde in ons blijve.

* * *

In den hemel leven alle schepselen blijde: De engelen, die op hun aangezichten voor den troon nederknielen en God aanbidden, zeggende: »Amen. De lof en de heerlijkheid en de wijsheid en de dankzegging zij onzen God in alle eeuwigheid. Amen«.

De menschen, die, naar de beschrijving van den ouden Johannes, met lange, witte kleederen bekleed zijn en God dienen dag en nacht in Zijn tempel. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten en het Lam zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren.

Geen wonder, dat daar blijdschap fonkelt in het oog van ieder: want de kleederen zijn wit.

Immers heeft God de blijdschap, hetzij die verblijf houdt in den hemel of hier op de aarde, een vaste woonstede gegeven. Daar is ze bij voortduren te vinden en die verlaat ze nooit, zelfs al kreeg de Satan voor een wijle heerschappij en al veranderde de aarde haar plaats. Die woonstede is het witte kleed.

Leef het blijde leven en bewaar uzelve rein van de afgoden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

HET SMALLE PAD.

IV.

De verlossing omvat heel den mensch en heel het leven.

De schuld der zonde wordt vergeven.

De overmacht der zonde wordt teniet gedaan.

De gevolgen der zonde worden gestuit.

De christen bevindt zich hier in een overgangstoestand. Hij ondergaat een gedaanteverwisseling (II Kor. 3 : 18; 4 : 16). Hij is wedergeboren, er is iets nieuws in hem ontstaan, en nu is zijn oude mensch stervende en de nieuwe in hem opwassende en steeds meer te voorschijn tredende (Gal. 2 : 20). Omdat er nu twee menschen in hem voorhanden zijn, is hij bestendig in tweestrijd: het vleesch, d. i. zijn oude, zondige natuur, begeert tegen den Geest en de Geest tegen het vleesch.

Het is echter geen strijd, waarvan de afloop onzeker is. Hoe machtig de zonde ook moge zijn, de genade is grooter aan macht en zij heeft derhalve de toekomst. De onwedergeboren mensch kan niet nalaten te zondigen (Rom. 7 : 14): hij is onder de wet, d. w. z. onder de macht der zonde (Rom. 7 : 21). De wedergeborene echter zal eens niet meer kunnen zondigen v.g.l. 1 Joh. 3 : 9 : een iegelijk, die uit God geboren is *blijft* niet zondigen. Dat is de zaligheid des hemels. De christen staat onder de wet (macht) van den geest des levens, die in hem is.

De voorwaarde voor dit leven van overwinning is geen andere, dan de inwoning van Christus in het hart. Gelijk de magneet de wet van de zwaartekracht in het ijzer opheft, zoo heft Christus de wet der zonde op in den mensch, die in verbinding met Hem staat.

Omdat Christus voor ons stierf, ontvangen we de vergeving der zonde; omdat Christus in ons leeft, worden we volkomen vrij van de zonde zelf. Dat is onze toekomst: een leven zonder zonde.

„Gij hoort het Gebed".

Dat de Christenen een God evenzeer voor hunne stoffelijke zaken als voor hunne zielen hebben, bewijst onderstaande.

Een br. fabrikant kocht door een agent zijn grondstoffen in Indië. Tusschen koopen en ontvangen verliepen ongeveer 3 maanden, dus moest ik altijd 3 maanden voor mijn grondstof op was, bestellen.

Eens rekende ik dat mijn voorraad begin Sept. op was en moest en dacht einde Mei in te koopen. Het was toen April. Aanbiedingen met monsters kwamen geregeld en juist toen kreeg ik in April, Mei en Juni geen aanbiedingen, ook op mijn schrijven niet. Het werd einde Juli en nog geen aanbod, en ik weet niet hoe 't was, maar was volstrekt niet ongerust dat ik zonder grondstof zoude komen. Steeds was in mijn hart: „ga naar Hamburg" maar daar was ik nooit geweest

en wist alleen de naam van een man, maar die verschilde van branche van mij als een koekenbakker en een smid. Dus bij di epersoon kon ik niet slagen, en in Holland kon ik niet koopen, daar de prijs veel te hoog was. Ik beluit naar Hamburg te gaan maar aangezien ik daar volkomen onbekend ben schrijf ik een br. student daar op de school „kunt gij bij den trein wezen om mij af te halen en den weg te wijzen?" Op reis moest ik in Oldenburg overstappen op de trein Bremen en als ik een half uur gereden heb, blijkt dat ik in de trein zit van Bremen naar Willemshaven b.g.v. in de verkeerde trein. Het eerste station waar de trein toen stopte was Varel en daar moest ik 2 uur wachten eer ik weer naar Oldenburg kon terugkeeren en rekende ik uit, dat deze vergissing mij vier en een half uur later in Hamburg deed zijn. Wat moest nu die hollandsche br. student, die zeker bij 't station was, van mij denken? die gedachte was mij smartelijk.

Als ik 's avonds, vier en een half uur later, in Hamburg arriveer, is die br. niet bij den trein; waar moest ik heen, welke kant moest ik uit? Ik liep maar waar de meeste menschen liepen en zie, nog geen 10 minuten had ik geloopen, of ik lees met groote letters (Wilhelm Hard) de naam van den eenigen man, wiens naam ik alleen wist. Ik stapte die zaak binnen, vertel hem mijn doel en vraag of hij mij verder kan helpen. Hij wist welk vak ik uitoefende. „Mogelijk" zegt hij „kunnen wij zaken doen". Ik antwoord: „uw branche is mij onbekend". „Neen neen", zegt hij, „ik heb juist iets voor U". (Nu moet U weten, dat in onze branche wel 25 soorten van grondstoffen zijn en ik 3 bepaalde soorten verwerkte). „Ik heb 3 soorten waar ik mee verlegen zit, waar ik op een vreemde wijs aangekomen ben". Hij noemde de 3 soorten en dat waren juist de soorten die ik moest hebben. (In stilte had ik al God gedankt en Zijn leiding in alles gezien, ook dat ik verkeerd reisde).

De partij schikte mij precies, de prijs was zeer gunstig en op mijn vraag waar de partij was, zegt hij: „Ze ligt in Zwolle en ik ben blij ze aan U verkocht te hebben, want ik wist niet waar ik er mee heen moest het is onze branche niet".

Zie, brs. en zrs., ik was nog geen half uur in Hamburg of alles was naar wensch beklonken. Geen wonder dat toen ik 's avonds in het hotel overnachtte, allereerst onzen trouwen Hemelschen Vader dankte en Zijn leiding in alles nog eens naging. Nu was mij duidelijk, waarom er geen aanbiedingen kwamen, waarom er geen ongerustheid in 't hart was, waarom ik mij moest vergissen met reizen, enz., enz.

Wonderbaar hoe ook onze Heer in onze stoffelijke zaken voorzag en bleek te weten, wat voor ons het beste was.

Dat de Heer ook in het aardsche wil helpen, bleek ook Mozes (Ex. 15 : 3) toen hij zag, dat de Heer ook als Krijgsman zich kan openbaren. Hij wil in alles helpen en heeft van al onze zaken kennis.

Jeugddag in Twente.

De Twentsche jeugd achtte het niet ondienstig iets van haar werk in ons blad te laten hooren.

Den 5den October l.l. werd door ons opgericht een Centraal Comité voor Jeugdwerk in Twente, ten doel hebbende het bestaande jeugdwerk in deze streken te bestendigen, hooger op te voeren en uit te breiden, terwijl tevens gestreefd zal worden een band van saamhoorigheid tot stand te brengen onder de Twentsche jeugd. Dit Comité bestaat uit zooveel maal vier leden als er plaatsen zijn in Twente waar Jeugdvergaderingen gehouden worden.

Om bovengenoemd doel werkelijkheid te doen worden besloten wij om de twee maanden groote Jeugdvergaderingen te beleggen te Hengelo (O), Almelo en Enschede, zijnde plaatsen waar we reeds een Jongeliedenvergadering rijk zijn. Gezamenlijk trekken wij dan op naar de plaats der conferentie of demonstratie (hoe wilt ge het) om in de middagvergadering elkander te leeren kennen, bouwen en waardeeren en ter propagandeering van ons werk in de avondbijeenkomst.

Ons eerste samentreffen had plaats op Zaterdag 26 Oct. in de kerk te Hengelo (O) om 4 uur 's namiddags onder leiding van Ds. J. Huizinga. De opkomst was bevredigend. Na een korte bidstond konden we onzen geest verrijken met een drietal opstellen over de onderwerpen „De goede Herder" (Joh. 10 : 1—11), „Een oproerig woord van ootmoedige lippen (Mark. 5 : 20) en „De tegenpartijder" (1 Petr. 5 : 8). Op elk opstel volgde een leerzame bespreking van de zijde der hoorders. Na een korte dankstond, voor de zegen nu reeds genoten, werd pauze gehouden, welke benut werd om de meegenomen boterham met de hulp van een kop koffie ter bestemder plaats te doen arriveeren.

Om half acht kwamen we weer samen tot het houden van de openbare samenkomst. De kerk was gevuld en met aandacht volgde men het openingswoord van Ds. J. Huizinga naar aanleiding van Psalm 75. Spr. schetste ons in een gloedvol woord de schoonheid van Jezus; besluitende met een opwekking ons nooit of te nimmer voor Hem te schamen, maar vrijelijk Hem te zoeken, te dienen en te belijden. Nadat nog een tweetal jongeren uit de verg., ter bevestiging van het zoo juist gehoorde, kortelijks iets zeiden, zong de Zangvereen. een lied en kreeg onze student uit Hamburg br F. E. Huizinga het woord. Naar aanleiding van een gedeelte uit Psalm 25 sprak hij over het onderwerp „Het einde komt", verdeeld in 2 punten, n.l. „Het einde van den strijd" en „Het einde van de genade".

Den jongen soldaten in het leger van onzen grooten Koning werd toegeroepen te volharden in dien vaak moeilijken, maar toch zoo schoonen strijd, terwijl tot slot allen, die nog geen deel aan Jezus hadden, opgewekt werden niet langer te wachten met het kiezen van Hem, die ons kocht met Zijn bloed omdat ook de tijd der genade eens een einde zal hebben.

De Twentsche jeugd had een goeden dag. Wel zijn we met deze vergaderingen nog niet waar we wezen willen, maar dit was ook de eerste op deze wijze belegd. Boven ons werkprogram blijft staan „Exelsior". Twente is het land der onbegrensde mogelijkheden. Ook op het terrein van Koning Jezus. Dat gelooven wij. Daarom gaan we met moed voorwaarts onder de banier des kruises en met het consigne „Twente voor Jezus"

Hartelijk groeten wij jeugdwerkers en jeugd.

Hengelo (O). G. M. HEIJNEN
Kolmansweg 11. Secr. Centraal Comité.

INGEZONDEN.

W. br. Barendregt!

Als antwoord op uw herhaald vragen in De Christen over Jac. 5 : 14, 15, meen ik het volgende te moeten schrijven.

Ten eerste: Dat onze vertalingen eenigszins verschillend zijn omreden de vertaling van Hamelsveld en de Leidsche Vertaling luidt: „hij ontbiede de oudsten der gemeente", terwijl onze Statenvertaling luidt: „dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente".

Het zal in dien tijd wel net als nu geweest zijn, dat een ouderling niet altijd de oudste is en de oudste niet altijd de ouderling is.

Mijns inziens moeten we trachten te begrijpen, wat de Schrift hier bedoelt en rekening houden met den tijd, waarin het geschreven werd. Wij hebben den Bijbel in zijn geheel. In den tijd van Jacobus hadden zij dat niet. God wrocht in dien tijd meer door wonderen en teekenen, omdat men toen den vollen Bijbel nog niet had en al had men die gehad, er zouden toch weinigen geweest zijn, die hem konden lezen. Het door u bedoelde schriftgedeelte heeft wel veel waarde voor onzen tijd, doch niet hoofdzakelijk om letterlijk te verlangen wat Jacobus aanraadt, maar veelmeer om de grootheid des Heeren in dezen te zien. De Heer houdt rekening met tijd en omstandigheden. Mij is ook niet een Baptiste Gemeente bekend, waar bedoeld schriftgedeelte letterlijk in toepassing wordt gebracht. Wat de oorzaak hiervan is, kan moeilijk met zekerheid gezegd worden. Er zijn tegenwoordig ook vele hoogstaande ouderlingen, welke mogelijk even hoog staan als de ouderlingen van dien tijd, toen Jacobus dien raad gaf. Wij hebben het volle Woord Gods, en de Heere zal misschien daarom die wijze van evangelieverkondiging niet meer gebruiken, en daarom zal dat zoo moeten blijven.

Hiermede bedoel ik niet, dat men de raad van Jacobus achteloos ter zijde moet leggen, neen, laten we haar zooveel mogelijk betrachten, met dien verstande, dat de hoofdinhoud van de gebeden zij: „Uw wil geschiede".

De uwe in Chr. E. te H.

„Zorg toch, dat ieder het weet!”

Zorg toch, dat ieder het weet!
Zorg toch, dat ieder het weet!
Wij hebben een machtigen Heiland,
Zorg toch, dat ieder het weet!

Laat geen tijd verloren gaan. Haast U! Verkondig het! Laat waarvan uw hart zoo vol is, uw mond spreken. Gij voelt in u een macht, die sterker is dan gij zelf zijt. Gij hoort innerlijk een stem, die u zegt: „Verkondig het op de daken, wat gij nu in 't verborgene verneemt”. De nood is mij opgelegd; wee mij, wanneer ik het Evangelie van Jezus Christus niet verkondig. Dat ware de bron van leven, van licht, van vreugde dichtwerpen. Dat ware het afknijpen der levensader, dat ware mijn stervensuur.

Deze drang doet een mensch, op 't gevaar van alles te verliezen, zeggen: „Ik kan niet anders”. Deze drang doet een mensch gaan naar plaatsen, waar zooveel duivels zijn, als pannen op de daken. Deze drang is buiten menschelijk bovenmenschelijk. Deze drang is goddelijk; vandaar dat 't den mensch een nood wordt.

God verschijnt ,vlammend een Mozes, dien Hij tot gezant maakt.

God breekt de hemelen open, en werpt Saul ter aarde, om hem tot zendeling te maken.

God staat voor u, als gij door Zijn Woord wedergeboren wordt, en Hij zegt: „Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen”.

Wij zijn zendelingen, gezondenen; wij allen. Er zijn onder ons geen priesters, die tot God naderen, terwijl de gemeente wacht. Dat was bij de Israëlieten en is zoo bij de Roomschen. Wij zijn allen priesters — en hebben allen tot God te gaan om van Hem de boodschap te ontvangen voor het volk, dat buiten wacht.

En nooit heeft een menschenkind een betere boodschap gehad dan de priester van het Nieuwe Verbond.

Wij brengen geen boodschap van gericht, van straf, van oordeel en verderf — wij hebben een evangelie — een blijde boodschap. Zorg toch, dat ieder het weet! Wij hebben een machtigen Heiland. Zorg toch, dat ieder het weet!

Wij hebben de boodschap van Hem, die ons den vrede aanbrengt, die onze krankheden op Zich genomen, onze smarten gedragen heeft, die om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld is. Wij zijn geen gezanten, die een ultimatum overhandigen, maar die den vrede verkondigen.

Wie wil deze boodschap niet brengen? Wie wil dit niet verkondigen aan de menschheid, die in duisternis zit, die worstelt en omkomt, ondergaat?

Daarna hoorde ik een stem des Heeren, dewelke zeide: „Wien zal Ik zenden? en wie zal ons henengaan?” Toen zeide ik: „Zie, hier ben ik, zend mij henen”.

Ik wil gaan, neem mij aan. Geef mij Uw woord in mijn mond, wanneer ik in de werkplaats sta. Geef mij moed, om daar te zijn, waar de vorst dezer wereld heerscht. Daar wil ik in Uw naam Uw Koninkrijk oprichten door woord, door daad, door lied en tractaat. Door mijn woord zal de vredesboodschap klinken. Uit mijn werk zal mijn vrede stralen; in mijn lied zal ik van dien vrede zingen; door het gedrukte woord zal ik die boodschap verbreiden.

Heere, Gij zendt mij. Gij staat achter mij. Ik zal niet wankelen, niet bevreesd zijn. Met U spring ik over een muur, met U ga ik door een bende. Daar mogen de slagregens van spot neerkletteren — ik sta op de rots; Daar mogen de winden van haat waaien — onwankelbaar ben ik in U. Waterstroomen van sarcasme en bitterheid mogen spoelen. Gij houdt mij.

O God, ik dank U voor dit alles; Gij, rots der eeuwen! En ik bid U, wanneer ik nu uitga Uw woord uit te leven, te zingen, te verspreiden — leg Uw zegen op mijn werk, op het werk, dat Gij door mij doen wilt. Ik weet — Uw Woord zal niet ledig terugkeeren. Ik zal met Uwe hulp, o God, zorgen

dat ieder het weet!

LEESTAFEL.

De Hebreeërbrief, door W. D. Linthout. Uitgave W. S. Koopmans, Dijkstr. 5, Franeker.

De Brief aan de Hebreeën wordt hier gelezen met de kinderen der 20e eeuw. Deze verklaring, die nu in boekvorm wordt uitgegeven, is loopende in »Ons Orgaan«, het blad der Vrije Evangelische Gemeenten. We ontvingen de afleveringen I en II, gaande tot hfdst. II : 8. We verblijden ons over elke poging, de menschen van onzen tijd dichter bij het Levende Woord te brengen, en hebben ook deze frissche verklaring van den veel terreinen bestrijkenden Hebreeënbrief, voor zoover hij hier voor ons ligt, met genoegen gelezen.

Veiligheid, Zekerheid en Genot, uitgave J. N. Voorhoeve.

Aanbevolen lektuur voor hen, die geen zekerheid hebben voor hun ziel.

Zondagsschooluitgaven. Uitgave van G. F. Callenbach te Nijkerk.

Callenbach is er weer! In de serie van 10—150 cent verschenen dit jaar 37 nieuwe boeken en boekjes. De bekende serie »Voor onze Kleinen«, werd met een deeltje vermeerderd, terwijl van vijf een herdruk verscheen. Twee boeken van Gerdes werden ditmaal uitgegeven.

We lazen meerdere der nieuwe boekjes en verblijdden ons over den gezonden, door en door echten toon dezer verhalen. Het geweten wekkende element, waarom het ons te doen is, is er doorheen geweven op een wijze, waardoor een diepere werking haast niet kan uitblijven. De uitvoering is keurig. Men bestelle den goed verzorgden katalogus!

L.

MEDEDEELINGEN

Van den Uniepenningmeester.

Het blijkt toch noodig te zijn enkele Gemeenten te herinneren aan hun Unie-verplichtingen.

Gaarne ontving ik van de volgende Gemeenten ten spoedigste de daarachter genoemde bedragen:

2e Exloërmond	f 24.40
Foxhol	„ 9.60
's-Gravenhage	„ 40.40
Groningen	„ 93.80
Heerlen	„ 8.—
Hoogezand	„ 19.20
Muntendam	„ 32.80
Sneek	„ 21.20

Broeders en zusters, brengt de Unie-huishouding niet in de war, maar helpt mede dat alles uitstekend marcheert. Daartoe moet de Unie-contributie op tijd betaald.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Aandacht als het u belieft voor ONS KERSTNUMMER.

Het is met de bestellingen van ons Kerstnummer goed gegaan. Sommige gemeenten hebben mij bepaald verrast. Andere zijn wat zuinig geweest Zij gaan blijkbaar nog niet mee met den machtigen evangelisatievloed, waarin haar zusters drijven. Een broeder Voorganger betreurt het, dat er in zijn gemeente niemand is, die met Kerstnummers er op uit wil gaan. Hij heeft nu voor eigen rekening 200 exemplaren besteld!

Van de volgende gemeenten heb ik nog geen opgave van het benoodigde aantal gekregen:

Delfzijl, Hoogezand, Foxhol, 2e Exloërmond, Workum, Zwolle.

Mag ik deze gemeenten *zeer dringend* om bericht verzoeken?

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

BELANGRIJKE ADRESSEN.

Commissie der Unie:

Voorzitter: Ds. K. Reiling, N. Weerdinge.
Secretaris: Ds. J. W. Weenink, Stadskanaal.
Penningm.: Ds. G. Bouritius, N. Pekela.
Postrekening: 151970.

Depôthouder: Ds. G. Bouritius, N. Pekela.

»De Zaaier«: maandblad voor evangelisatie.

Redacteur: Ds. B. Planting, Tolstraat 117, A'dam.
Administrateur: Ds. J. Jeronimus, Kepplerstr. 326, Den Haag. Postrekening 107005.

»De Kindervriend«: Weekblad voor kinderen.

Redacteur: Ds. J. Louw, P. Heinstr. 58*a*, Groningen
Administrateur: Ds. C. Brandt Haulerwijk.
Postrekening 139378.

Nederl. Bapt. Jeugdraad:

Voorzitter: Ds. J. W. Weenink, Stadskanaal.
Secr.-Penningm.: Ds. A. P. Barendregt, E.-E.veen.

Zending:

Penningmeester: Ds. G. Bouritius, N. Pekela.
Postrekening 151970.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. N. Pekela f 50.—, als gedeelte dankoffer br. en zr. Heukers—de Groot bij gelegenheid van hunne 40-jarige Echtvereeniging.

N. Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Zulk liefdewerk voor 't huis van God,
Is voor Gods kind'ren een genot.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG.

Verhuisd:

van Leeuwarden, v. d. Kooijstr. 16

naar

Oudebildtzijl, Sportstraat

F. J. DE VRIES.

DE HERDERSFLUIT.

Eens ging ik langs het lage riet,
Dat ruischen kan en anders niet,
Toen langs mijn pad een herder kwam,
Die een van deze halmen nam,
En dien besnoeide en besneed,
En maakte tot zijn dienst gereed.
Door dit gekorven rietken, dat
Als dood in zijne handen had,
Dien stemmeloozen stengel, zond
Hij straks den adem van zijn mond.
En als hij blies, zoo zong het riet,
En, als hij zweeg, verstomde 't lied:
De zoete, pas ontwaakte stem
Bestond en leefde slechts door hem.

Zoo gaf ik gaarne wensch en wil
In 's Heeren hand en hield mij stil.
Zoo dat, als door een rieten fluit,
Bij zwijgend eigen stemgeluid,
Gods adem door mij henen blies.
»Hoe groote winst bij kleen verlies!«

JAC. v. d. WAALS.

No. 2106 VRIJDAG 22 November 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Morgenglans.

Morgenglans der eeuw'ge zon.
Weerschijn van des hemels zalen.
Licht uit de onuitput'bre bron!
Kom met schitterende stralen,
En verdrijf door Uwe macht
Onze nacht.

Mits de nacht maar overga.
Waar wij slapen in het duister,
En het licht van Gods gena
Optrede in zijn morgenluister,
Schudden wij den slaap van 't graf
Van ons af.

Dale een koele morgendauw
Zachtkens op 't verschroeid geweten,
Tot de vlakte, dor en grauw,
Weer een groene wei mag heeten.
En de bloem die kwijnt en treurt,
't Hoofd weer beurt.

Geef ons, aan de zonde dood,
't Oude leven af te sterven,
Doe bij 't nieuwe morgenrood
't Nieuwe leven ons verwerven.
Door den doodsnacht heengegaan,
Opgestaan.

Bergen wij het oude kleed
In den grafkuil onzer zonden.
Want de mantel ligt gereed,
Voor Gods oogen rein bevonden:
't Kleed van Zijn gerechtigheid
Ons bereid.

De opgang uit de hoogte straalt
Voor ons uit op 's levens wegen.
Ook, waar 't pad in d' afgrond daalt,
Schijnt dit hemellicht ons tegen
Veilig gaan we in allen nood
Tot den dood.

Eenmaal rijst dan 't eeuwig licht
Glansrijk op in al zijn klaarheid,
En met hemelsch aangezicht
Staren we in de volle waarheid.
Rein van hart met helder oog.
Ginds omhoog!

Vluchtheuvelzangen.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Tusschen den Vriend in den hemel en de vrienden op aarde.

Vriend! leen mij drie brooden overmits mijn vriend van de reis tot mij gekomen is, en ik heb niet dat ik hem voorzette.
Luk. XI : 5, 6.

»Gij hebt ons gemaakt tot priesters«.

Wie een discipel van Christus geworden is, is tot de priesterlijke waardigheid verheven. Hij heeft toegang tot God en hij heeft omgang met de menschen. Wat hij boven de anderen voorheeft, moet de anderen ten goede komen. Want niet tot egoïsten maakt de Christus ons, doch Hij verheft ons tot den rang van priesters.

* * *

Uiting van het priesterlijk besef is de voorbidding. Van haar zegt de Heiland in de gelijkenis, waaruit hier boven een zin afgeschreven, vierderlei.

Haar *drijfveer* is de nood, waarin *een ander* verkeert

De bidder staat in het middernachtelijk uur voor de deur van een zijner vrienden, omdat de nood hem achtervolgt. Hij wil brooden hebben. Niet omdat eigen behoefte hem plaagt, maar omdat onverwacht iemand bij hem kwam, die honger heeft. Die iemand is een vriend van hem. En diens honger, de honger van dien vriend, dreef hem naar buiten, want honger is een *scherpe* nood.

Met zulke behoefte staat de bidder voor Gods paleis. Geen eigen behoefte, maar die van anderen drijft hem naar God toe, en die anderen zijn zijn vrienden. Daar-

om kan hij ze niet afwijzen, er niet onverschillig voor blijven. De nood van mijn vriend is *mijn* nood; dien neem ik over, en ik kan geen rust vinden, voordat mijn vriend uit den nood is.

Het *hart* maakt u tot priester. Wie niet lief heeft, kan niet *mede*lijden; die doorleeft den nood van een ander niet als zijn eigen nood. Voorbede eischt vriendschap; slechts liefde maakt tot den priesterlijken dienst bekwaam.

Hebben uw kinderen, uw kennissen, uw buren, een vriend in u? Doorvoelt ge hun nooden? Leest ge in hun oog de onrust? Kent ge hun geestelijken strijd? Zijt ge op de hoogte met hun verzoekingen en werkt dat alles in uw ziel na? Dan zult ge hun *priester* kunnen zijn.

* * *

De voorbidding vertoont de *eigenschap* van zelfverloochening.

De Heer laat den vrager te middernacht aankloppen aan het huis van zijn vriend. Welk een ongeschikte tijd! Het kon niet ongelegener. Nochtans gebruikt hij dit niet als een verontschuldiging. Hij vergeet tijd en ontijd, zoozeer als hij in beslag genomen wordt door den nood van zijn bezoeker. Hij is vol van één zorg: zijn vriend het noodige te verschaffen. Zijn vriend moet brood hebben en een andere vriend van hem heeft brood. Daarom gaat hij daarheen. Te middernacht. Dat is de weg der zelfverloochening — de weg van den priester.

Ook volharding kenmerkt zijn gangen. Zijn poging slaagt niet direkt. De aangeroepene treuzelt. Hij stelt de liefde van den vrager op de proef. Het hartelijke »Vriend! leen mij drie brooden«, wordt beantwoord met een stug: »Doe mij geen moeite aan!« Maar bij den vrager weegt de behoefte van zijn hongerigen vriend zwaarder dan al wat ter verontschuldiging wordt aangevoerd. Daarom neemt hij geen weigering aan. Zijn vriend *moet* geholpen worden. De voorbidder houdt aan.

Hoe heerlijk, als we zoo sterk bewogen worden door anderer nooden! We doen wel eens iets, doch worden zoo gauw ontmoedigd. Na een eerste weigering zijn we 't al beu.

Dat volharden kunnen hangt van de sterkte onzer liefde af.

Sta klaar — voor den ander — te middernacht!

Help hem en — help hem zonder moede te worden!

* * *

De voorbidding heeft *haar grond* in persoonlijke armoede. Niet de gierigheid dreef den vrager te middernacht van huis. Neen gebrek. Hij had niet. Daarom ging hij naar zijn vriend, die wèl had, en zeide: help *mij*, omdat ik mijn vriend-in-nood zal kunnen helpen.

Aan het besef, dat wij de wereld niet kunnen geven wat ze behoeft om gered te worden, paart zich de zekerheid, dat God dat wel heeft. Hij heeft *brood.* God *heeft.* God *kan.*

Een ziel, die hongert en dorst, kunnen wij niet laven. Elkanders diepsten nood vermogen wij niet op te heffen.

Maar God!

God is rijk; God weet raad. En die God is onze Vriend. Hoe heerlijk, hier in deze geestelijk arme wereld, een rijken, een vermogenden, invloedrijken vriend te hebben!

Hebben anderen geen geloof — geloof gij voor hen! Kunnen anderen niet bidden — dan kome uw gebed hun ten goede!

* * *

Te Zijner tijd komt God en *geeft het begeerde brood.* Hij geeft het *u*; Hij geeft u wat u ontbreekt, zal uw leven anderen ten zegen kunnen zijn. Gij verstaat, hoe ge den vragenden moet antwoorden; den kouden, den onverschilligen moet toespreken, den hongerenden het Evangelie moet brengen.

Gij bezit, wat »brood«, levensnoodzaak is voor hen. Gezegende plaats, de plaats tusschen den Vriend in den hemel en de vrienden op aarde! L.

HET SMALLE PAD.

V.

DE NIEUWE BESTEMMING.

Als God ons aanneemt, dan neemt Hij ons aan voor een taak.

Het is onze taak God te dienen. Nu kunnen we God echter niet onmiddellijk dienen, want Hij *behoeft* onze dienst niet. (Hand 17 : 25), maar we dienen Hem door de menschen te helpen. We kunnen God niet liefhebben en dienen buiten de menschen om, maar wat aan de menschen gedaan wordt, dat geldt als aan Hem gedaan. (Mtth. 25 : 40).

Reeds in de natuur merken we op, dat God rekent op het werken van den mensch. Slechts doordat God en mensch *beide* werken komt er een oogst. En zoo noemt Paulus de evangeliedienaren »Gods medearbeiders«.

God dienen bestaat dus niet in het doen van buitengewone dingen, maar het wil zeggen: tegenover de menschen zoo handelen als naar Gods wil is. Daarom is het ook God-dienen, wanneer men zich in het belang van den naaste van geoorloofde dingen onthoudt.

Het nieuwe leven heeft zijn bestemming bereikt, wanneer de eens verloren, maar weer aangenomen zoon, het beeld van den Zoon van God gelijkvormig geworden is. Deze verandering geschiedt trapgewijze onder de werking van den Heiligen Geest. Ze ontvangt haar voltooiïng in de vernieuwing van het lichaam bij de komst van den Heere Jezus in heerlijkheid. (Fil. 3 : 21).

Aan haar is alles ondergeschikt en maakt God alles dienstbaar.

Daarom is het leven der geloovigen een werkendwachten.

De heiliging van den christen bestaat daarin, dat hij zich geheel overgeeft aan dit doel: te worden, zooals Christus is en daartoe in volkomen gehoorzaamheid Christus in zich en door zich laten werken.

DRIE VETERANEN:

Br. Stenvers. Br. ter Braak.

Zr. Haverkate.

HENGELO. Als een onvergetelijke dag zal Zondag 3 Nov. in de annalen der Gemeente Hengelo voorkomen. Onze drie jubileerende leden, die U in dit No. van ons blad worden voorgesteld, werden op dien dag gehuldigd. Door onzen voorganger werd gememoreerd dat ruim 50 jaren geleden het evangelisatiewerk in Hengelo begonnen was door een jongeling van 22 jaren, n.l. de later zoo bekend geworden Ds. J. de Hart, en dat als vruchten van dien arbeid weldra een kleine kring Baptisten ontstond, waaronder ook onze drie gehuldigde oudjes. Moeilijke tijden waren het en de jubilarissen, die nu nog onder ons verkeeren, kunnen met recht de pioniers genoemd worden van het Baptisme in Hengelo.

Bij velen zullen zeker aangename herinneringen opkomen, als ze het bekende gezicht van br. ter Braak voor zich zien, die in z'n jongere tijd heel Baptist Nederland als Unie-centreiziger heeft bezocht. Ook br. Stenvers is voor velen geen onbekende en onze zr. Haverkate, de wed. van wijlen J. Haverkate heeft er ook veel toe bijgedragen, dat haar man den arbeid kon steunen, hier en elders.

't Was een treffend oogenblik toen hen door ons allen staande werd toegezongen: Dat 's Heeren zegen op U daal'. En toen de vragen van den voorganger, of zij hun belijdenis voor 50 jaren afgelegd, nog gestand wilden houden met een volmondig »ja« beantwoordden, kwam in ons hart de bede op: Och geef Heer, ons ook genade om trouw en standvastig te blijven en onze taak als uwe kinderen, tot het einde te volbrengen.

Onze God geve hen nog enkele jaren om Zijne Gemeente te versieren en straks als paarlen te blinken aan de Koningskroon van onzen Heiland.

DE CORRESPONDENT.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Voorzeggingen aangaande den Messias.

Gen. 3 : 15; Num. 21 : 1—10; Lev. 16.
Jes. 53 : 3—6, 9, 10; Micha 5 : 1.

Les voor Zondag 22 Dec. 1929.

Als de dag gekomen is, waarop deze les verteld moet worden, staat het Kerstfeest voor de deur. Daarom laten we David maar een poosje in Jeruzalem met rust. We gaan eerst maar eens Kerstfeest vieren.

Het feest der geboorte van onzen Heiland is een groot feest geworden onder ons. En dat is goed, want het is een gewichtig iets, dat Jezus, de Zoon van God, als een menschenzoon op aarde kwam. De boodschap van zijn geboorte is een blijde boodschap, omdat deze Jezus zulk een groot werk volbracht heeft. Hij is de Verlosser der zondaren.

Er was dan ook reeds lang tevoren door God zelf gezegd, dat deze Verlosser komen zou tot heil der menschen. Ook hebben de profeten van Israël van Hem gesproken. En nu willen wij vandaag ons voorbereiden op het Kerstfeest, door te vertellen van eenige voorzeggingen aangaande de Messias.

Het oudste woord over onzen Heiland vinden wij in Gen. 3 : 15. Gen. 3 verhaalt ons, hoe de eerste menschen zich door den verzoeker hadden laten verleiden om te gelooven, dat God slecht was en hen onderdrukken wilde. Zij hadden dat geloofd en zich geheel met den verleider vereenigd. Maar o, wee, wat bracht hun dat een ellende. En God wist, dat het hun nog veel, veel meer ellende brengen zou. Daarom kwam God Adam en Eva opzoeken. En nadat de Heere met beide menschen gesproken had, sprak Hij tot de slang: »Ik zal vijandschap zetten tusschen . . . enz.« Dat wil zeggen: Ik zal maken, dat de menschen U niet meer vertrouwen, maar U als hun vijand leeren beschouwen. Ik zal dat doen door een nazaat dezer vrouw. — — — Deze woorden zien op Jezus. Pas dat nog een beetje toe.

Toen veel, veel later de Israëlieten in de woestijn murmureerden, kastijdde de Heere hen met vurige slangen. Velen werden door slangen gebeten (vertel kort die geschiedenis).

De Israëlieten zullen niet gedacht hebben, dat die koperen slang naar Jezus heen wees, maar Jezus heeft er later zelf over gesproken. Vertel Joh. 3 : 14—17. Zoo blijkt dus, dat God ook door de geschiedenis op Jezus heeft laten wijzen.

Ook door de voorschriften van de wet is op Christus gewezen. Wij noemen er maar een punt uit: De wet op den grooten verzoendag. Onlangs (21 Juli) is het

nog in de Z.school verteld; nu willen we dat nog even weer in 't geheugen terug roepen. Vertel hoe de hoogepr. zijn heilige kleeren aantrok; na zich eerst heelemaal te hebben gebaad, hoe hij dan voor zich zelf en zijn huis het bloed van den var op het verzoendeksel sprengde. Dan vertelt gij iets breeder van de twee bokken en vertelt dan een paar verzen uit Jes. 53, b.v. vers 5 en 6. Dat kan mooi bij het lot van den eersten en den tweeden bok gebracht worden.

Dit alles was door God geboden en later door den Heer aan Jesaja te spreken gegeven met het oog op Jezus, onzen Heiland. Dat kunnen we heel duidelijk zien bij vers 9. Vertel, en wijs er op, dat men Jezus natuurlijk met de gekruisigden had willen begraven. en ook, hoe Hij in Jozefs graf gekomen is. Maar dit wist Jezus dan ook zeker: Als Hij Zijn leven zoo tot een schuldoffer zou gesteld hebben, dan zou het eerst recht vruchtbaar worden. Want dan zou Hij vele zielen redden voor het eeuwige leven.

De Joden hebben indertijd deze dingen meestal niet begrepen, en daardoor verstonden ze Jezus ook niet, toen Hij op aarde was. Maar één profetie hadden ze goed verstaan. Dat was een woord van den profeet Micha (5 : 1). Lees het voor. Daaruit verstonden de Joden, dat de Messias uit de stam van Juda zou komen, dat Hij van eeuwigheid zou zijn, maar dat zijn geboorte onder zijn volk in Bethlehem zou plaats vinden. Dat dit ook waarlijk zoo is gebeurd, weten reeds ongeveer alle kinderen. Op Kerstdag zullen ze er opnieuw van hooren.

We eindigen hiermee de vertelling over de voorzeggingen aangaande den Messias. K. R.

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Stille heldhaftigheid

1

(Dit korte vervolgverhaal, dat in 't bijzonder tot onze jeugd zal spreken en hen zal waarschuwen, is bewerkt naar het boek van C. Heitefuss : „Den Weg entlang". 't Is een greep uit het volle leven).

Als jong, onervaren ding van zeventien jaar was Trijntje, het strijkstertje, in dienst gekomen van een caféhouder. De vrouw des huizes, een ziekelijke, zachte, stille dulderes, kon eigenlijk weinig meer uitvoeren. Men zag het haar aan, dat het onrustige, drukke cafèbedrijf haar een last was, met moeite hield zij zich op de beenen en sleepte zich door het huis. Toen was de flinke, ijverige Trijntje een uitnemende hulp voor haar, en gaarne liet zij het eene werk na het andere aan Trijntje over.

De vrouw stierf, en Trijntje bleef er in dienst. Zij was zoo langzamerhand onontbeerlijk geworden in de groote huishouding, en de caféhouder liet haar vrij haar gang gaan en was vriendelijk, meer dan vriendelijk tegenover haar.

Niemand waarschuwde het jonge meisje voor deze gevaarlijke vriendelijkheid . . . .

Dan die oude treurige geschiedenis vol lust en heerlijkheid in het begin . . . . dan een wonderlijke ure, het kloppende geweten wordt onderdrukt en aan de opgezweepte hartstochten wordt vrij spel gelaten . . . . en dan een vreeselijk ontwaken tot de werkelijkheid, het leven verwoest, lichaam en ziel bezoedeld, een terug onmogelijk.

Naar buiten krampachtige pogingen, onbevangen te schijnen en de oude te zijn, en van binnen angst en vertwijfeling.

De vroolijkheid, die men laat blijken, is gemaakt en is wel wat onnatuurlijk luidruchtig.

En men moet wel luidruchtig zijn, om de vreeselijke stemmen van binnen te overstemmen, men moet altijd wat in 't zicht hebben, altijd weer wat anders van plan zijn altijd, altijd, dag en nacht, opdat men maar geen tijd tot denken heeft.

Maar zij heeft zijn vriendelijkheid niet meer geduld, zij heeft zich met alle kracht op haar werk geworpen, wie weet hoe zeer. En dan is zij dit huis uitgegaan, heel stil, zonder iets te eischen, daartoe was zij veel te trotsch.

Bij een ver verwijderd familielid werd haar kleine jongen geboren.

In de bange weken vooraf heeft zij den Heiland van zondaren kennen geleerd en is heimelijk tot Hem gegaan en heeft Zijn voeten met haar tranen natgemaakt.

En toen heeft Hij haar aangezien en heeft haar met Zijn liefde tegen de haar verdoemende en verachtende menschen gedekt en heeft zeer waarneembaar tot haar gezegd: »Uw zonden zijn u vergeven. Ik wasch u met Mijn bloed, opdat gij weder wit

Zending onder de Joden.

(Een en ander ontleend aan „De Elimbode".)

De zendeling Rottenberg, redacteur en leider der vereeniging voor Zending onder Israël te Rotterdam, deelt in het October-nommer van genoemd orgaan veel belangrijks mede aangaande den arbeid onder de Joden, veel onder de Emigranten, die uit verschillende landen, vooral uit Rusland, via Rotterdam naar Amerika reizen en vaak eenigen tijd in R. vertoeven en dan door genoemden Zendeling voortgeholpen worden en meteen van hem het Evangelie van Jezus Christus leeren kennen.

Eerst lezen we dan in genoemd blad over **„de tegenwoordige toestand der Joden".**

Geen tijdperk in de wereldgeschiedenis heeft misschien — neen zeker — zooveel en zulke groote veranderingen op bijna elk gebied van 't menschelijk leven ondergaan als deze (en de voorgaande) eeuw. De vermeerdering van kennis en wetenschap, en het toenemen der middelen en der snelheid van 't verkeer en communicatie tusschen landen en volken, hebben niet alleen de gedaante der wereld veranderd; maar ook tegelijk den gang en den geest van geheel het menschelijk bestaan gewijzigd.

Van die merkwaardige ontwikkeling is geen volk meer beïnvloed dan het Joodsche. In vroeger jaren waren de Joden niet alleen onverschillig voor alle geleerdheid, die niet met hun godsdienst samenhing, maar stonden er beslist vijandig tegenover. Reeds het lezen in niet-Joodsche boeken werd als hoogverraad tegen het Jodendom beschouwd. Zoo geweldig was het verzet der Joden tegen de Christelijke cultuur, dat Mozes Mendelsohn, die hen in deze

richting trachtte te leiden, tenslotte moest uitroepen: „Mijn volk is zóó vervreemd van al wat beschaving is, dat het zeer twijfelachtig mag heeten, of er nog een mogelijkheid tot verbetering bestaat". En wat zien we nu? Zonen en dochteren van Mendelsohn's volk bekleeden heden ten dage, voorname plaatsen in de wetenschap, in de kunst, in den handel, zijn zelfs meesters op sociaal, economisch, politiek en journalistisch terrein, terwijl zij verkeeren in de meest ontwikkelde en beschaafde kringen.

Niet geringer is de verandering bij den Joodschen proletariër (werklieden, armen). Waren zij niet eeuwen lang de verstootelingen van het talmudische Jodendom? Een Joodsch werkman werd gebrandmerkt als een schandvlek voor de geheele familie. Werkman zijn stond vrijwel gelijk met ontrouw. De Talmud (een Joodsch zedenleer-boek) leert immers: „Als een Israëliet niet handelt naar Gods wil, moet hij zijn werk zelf doen; erger — dan moet hij voor anderen werken." Ja, de werkende klasse had den Talmud en het talmudische Jodendom zoo tegenover zich, dat deze menschen dat ten gevolge had, dat de Joodsche arbeiders zichzelven minachtten en verwaarloosden. Eerst in de laatst voorbijgegane eeuw kwam hierin wijziging ten goede. Joodsche arbeiders loopen zelfs in Oost-Europa niet meer in smerige kaftans en in kruipende houding rond. Onder den invloed der christelijke beschaving hebben zij hun hoofden opgeheven en de wereld in de oogen leeren zien.

Doch de allergrootste verandering onder de Joden vindt men ongetwijfeld op godsdienstig gebied. Wat de rechtzinnigen van Mendelsohn's tijd met beving en siddering duchtten, is vooral in de laatste eeuw werkelijkheid geworden. Toen Mendelsohn den Pentateuch (de 5 boeken van Mozes) in het Hoogduitsch vertaalde, ten einde de Joodsche jeugd aan hun eigen taal te ontwennen en zoodoende een der sterkste scheidsmuren tusschen Joden en niet-Joden uit den weg te ruimen, werd hij als vermaledijde ketter door de wetgetrouwen vervloekt. In Duitschland slingerde men den banbliksem tegen zijn vertaalde Pentateuch en in Polen werd die in tegenwoordigheid van een groote menigte belangstellenden plechtig verbrand. Men vreesde de vrijheid van verkeer met de ontwikkelden uit de niet-Joden als een doodelijken slag voor het talmudische stelsel, dat de voorwaarde voor het behoud van het Jodendom werd geacht.

Dat de wetgetrouwen zich in hun vrees niet vergist hebben, bewijst de tegenwoordige toestand van het orthodoxe deel der natie duidelijk. Op een Joodsche conferentie, verleden jaar gehouden, formuleerde Dr. C. G. Montefior het aldus: „Het orthodoxe Jodendom is in een staat van verval, zoowel onbeschaafden als beschaafden, en zonderling genoeg: zoowel aan de zijde van het geloof als aan die der practijk." *) Een andere Joodsche schrijver verzekert in een artikel van dat zelfde blad: „Eer dit geslacht is voorbijgegaan, zal het orthodoxe Jodendom, als levend geloof ophouden te bestaan, om de eenvoudige reden, dat het jongere geslacht, bijna zonder uitzondering, onverschillig is." Zelfs in de meest exclusieve centralen der Joodsche orthodoxie in Polen, die ik in de laatste jaren nog vaak bezocht — zegt de schrijver — heeft de jeugd gebroken met de overlevering der vaderen en zich met al den hartstocht der Joodsche natuur geworpen in den geestelijken en socialen strijd dezer dagen.

Is deze nieuw ingeslagen weg beter dan de oude? Helaas, deze vraag moet ontkennend beantwoord worden. Van de oude kabeltouwen losgemaakt, zijn de meesten thans een baar der zee gelijk, die van alle winden gedreven en op-en-neergeworpen wordt. „Wat doen de Joodsche leidslieden daar tegen?" heeft men mij gevraagd. Wat kunnen zij doen? Sommigen doen pogingen om het oude Jodendom weer op te heffen en in overeenstemming te brengen met de resultaten der wetenschap. Doch gesteld dat hun dit gelukte, wat dan? „Dan" — zoo zeggen zij — „dwalen wij niet meer zoekende rond; dan hebben wij 't gevonden, dan zijn wij zalig." Alsof een Joodsche godsdienstleer, waarin de begrippen van zonde, van vergeving en verzoening, van den Middelaar en van het offer voor onze zonden niet meer genoemd worden, werkelijk een kracht tot zaligheid zou wezen.

Het Joodsche, zoowel als het niet-Joodsche, met schuld bezwaarde hart zoekt den Goël. Hij, naar Wien de Joodsche ziel zoekt, is de Messias, de grondslag en inhoud van de H. Schrift of van de Thora Nebiim en Ketoebim.

Een ander kenmerk dezer eeuw is de opnieuw ontbrande haat tegen de Joden. De Jodenhaat is zoo oud als het volk zelf. In alle eeuwen werden de kinderen Israëls veracht, vervolgd, geplunderd en vermoord. Telkens stonden er nieuwe koningen op, die Joseph niet gekend hadden, en zeiden: „Kom aan, laat ons wijselijk tegen hetzelve handelen, opdat het niet vermenigvuldige." Op elke bladzijde van Israëls bijna vierduizendjarige geschiedenis kunnen wij lezen de woorden van den 124sten Psalm.

Maar onze eeuw noemt zich toch de eeuw van beschaving bij uitnemendheid. Zij houdt toch niet op te roemen in haar verdraagzaamheid — in haar vrijheid der conscientie en der beweging. Hoe is dat nu te rijmen met het anti-semmitisme, dat juist in de laatste decenniën het hoofd opsteekt? Hoe komt het dat een verdraagzaam geslacht, zooals het tegenwoordig beweert te zijn, de Joden niet kan verdragen?

Wat is de oorzaak daarvan?

N. v. B.

(Wordt vervolgd.)

*) (The Jewich Guardian 1928.)

Het Sanhedrin en de herziening van Jezus' rechtszaak.

Ik maak melding van een beweging onder sommige Joden in Denver, Colorado (U.S.A.), om een herziening van het proces van Jezus voor te bereiden en daartoe allereerst een Sanhedrin samen te stellen. De aanleidende stoot tot deze beweging was gegeven door Solomon Shwayder te Denver. Op deze zaak wil ik wijzen, dat het niet alleen de Joden van Colorado zijn, die zich met dusdanige plannen bezig houden. In de lente van dit jaar werd onder bescherming der Unie van Orthodoxe Joodsche Gemeenten van Amerika een diner gegeven, waar Rabbi Dr. H. P. Mendes de voornaamste spreker was en verklaarde: „De tijd is gekomen om weer den Joodschen Hoogen Raad bijeen te roepen, het Sanhedrin, om te beslissen over godsdienstige vraagstukken, die door moderne toestanden in het leven geroepen zijn." Dr. David de Sola Pool, rabbi van de Spaansche en Portugeesche Synagoge, stelde vast dat de beslissingen van zulk

GROOTE WINTER-AAN EDING! Slechts 4 weken!

ONOVERTROFFEN GELEGENHEIDS-AANBIEDING!

Eéns per jaar, wanneer de avonden zéér lang zijn, komen wij met oote Aanbieding, die berekend is op het koopen van Boeken-cadeaux, en ook voor de aanvulling van de boekenplank van het gezin en de Bibliotheken. Wie nu zijn n den kost geeft, neemt onmiddelijk pen en papier en noteert de nummers zijner keuze! Want een zóó schitterende verzameling, tegen zulke scherp berekende prij dt U nergens elders. Bij ons vindt U bovendien bekende prachtboeken die overal uitverkocht zijn! Op de Groote Najaarsveiling legden wij ditmaal beslag op heel mooie nu egen een „zacht prijsje", gelijk wij dat in Friesland zeggen. Welnu! de oude klanten gaan er vanzelf op los en de nieuwe klanten komen weer bij honderden, want inderda s alles goed e.. goedkoop! Ook voegden wij weer eenige nieuwe spotgoedkoope uitgaven in. Doe spoedig keuze s.v.p. opdat wij alles tijdig kunnen verwerken.

No. 1—8 Prachtserie voor JONGENS en MEISJES. Royale uitg. fraai geill.

1 Blomberg—Zeeman. Trineke Prachtverh. 175 bl. met 20 platen, 79 ct Rijk geb. 139 ct

2 Blomberg—Zeeman. Hij zorgt voor u! Treffend, 164 bl. met 14 platen 79 ct Rijk geb. 139 ct

3 W. Gilles. De Jonge Verkenners Schitterend jongensb. 160 bl. met 24 platen 76 ct Rijk geb. 136 ct

4 J. Schouten. De Jonge Leeuw van het Vijfstroomenland Zendingsverh. 140 bl. met 30 platen 69 ct Rijk geb. 129 ct

5 Aletta Hoog. Een Hollandsch meisje in Amerika Keurig, 138 bl. met 40 platen 64 ct Rijk geb. 124 ct

6 Westerbr.—Wirtz. Zwak en toch machtig Héél mooi, 104 bl. met 24 platen 56 ct Rijk geb. 116 ct

7 J. L. F. de Liefde. Het lichtje in de verte Lief verh., 90 bl. met 16 platen 51 ct

8 Aletta Hoog. Tomba, het Soendaneesje Fijn! 76 bl. met 17 platen 49 ct

No. 1—8 bijzonder aanbevolen!

9 Twee groote Bijbelsche Teekenboeken Inh. o.a.: Oostersche reiswagen, De Pottenbakker, Ploegen met een juk ossen, Olijfpers, Filistijnsche Afgod, enz. enz. Iets nieuws! Prachtig! Gemakkelijk! Samen 42 ct

10 Fred. J. P. De Pelsjager Prachtverhaal uit West-Amerika. Gr. fr. uitg. met platen 142 pag. Prachtband 139 ct

11 Helène. Dora en Betty Lief meisjesverh. Groote uitg. 152 bl. met platen fr. geb. 139 ct

12 v d. Wal. Echte Jongens Fijn hum. verhaal Om te schaterlachen, 186 bl. met pl. fr. geb. 139 ct

13 Streefkerk. Een Dappere Jongen Schitterend verh. 208 bl. met platen fr. geb. 139 ct

14 A. Daiber. Per luchtschip Argonout. Fijn reisavontuur Mooier dan Jules Verne, 190 bl. met platen 79 ct

15 Gerdes. De Marskramer Mooi verh. Spaansche tijd, 100 bl. 49 ct

16 Gerdes. In Leiden en Vlaanderen. Uit bange dagen, 190 bl. 79 ct

17 Schippers. De Visscher van Nispenrode Prachtig! 160 bl, fr. geb. 112 ct

18 Schmid. Rosa van Tannenberg, het Kolenbrandersmeisje Aandoenlijk, 165 bl met platen 49 ct

19 Wormser. Het leven van den Transvaalschen generaal P. J. Joubert, met platen 112 bl. sl. 29 ct

20 D'Arbez. Napoleon Bonaparte Zijn leven en daden, 100 bl. met pl. sl. 29 ct

21 Stamperius. Drie Jongens op een schip, 160 bl. met pl. 75 ct fr. gec. 105 ct

22 Stamperius. De Ezel van den Bakker, 264 bl. met pl. 100 ct fr. gec. 130 cent

23 Been. Spekkie, de Pijper der Zeeleepers 192 bl. met pl. 100 ct fr. gec. 130 ct

24 Been. De portier van de Langepoort, 244 bl. met pl. 100 cent fr. gec. 130 ct

25 Aletta Hoog. Alléén 't Nestje, 190 bl. met pl. 100 ct fr. gec. 130 ct

26 Aletta Hoog. Een gelukkig Viertal, 160 bl. met pl. 75 ct fr. gec. 105 ct

27 v. Lummel. De Bijlhouwer van Utrecht gr. uitg. 184 bl. 79 ct

28 v. Lummel. De Smidsgezel van Utrecht gr. uitg. 128 bl. 69 ct

29 Brandstädter. Recht door Zee! Beroemd jeugdverh. 250 bl. sl. 69 ct

30 Fokkens. De Grootvader onzer Koningin Uit den tijd van Waterloo, 10-daagsche Veldtocht, enz. Mooie hist. verh 260 bl. sierl. geb. 69 ct

31 Penning. Neerland en Oranje hereenigd Schitterende verhalen uit bange dagen, o.a. Napoleon's tocht naar Rusland 1812 — De slag bij Waterloo 1815, enz. enz. 320 bl. met 80 pl. 179 ct Rijk geb. 259 ct

32 Joh. Breevoort. Een Slechte Week, en Mevr. Luiting. Vóór het donker wordt Twee mooie verh. 96 bl. met 7 pl. 29 ct

33 Kruisman. Kris uit de Nachtbuurt. Opgeleid tot zakkenroller, maar „als een brandhout uit het vuur gerukt" 116 bl. 39 ct

34 Groot Afrikaansch Leesboek. Schat van verhalen o.a.: Bij de Bosjesmannen in Afr. wildernis — Dingaansdag, enz 290 bl. 69 ct

35 De Vriend des Huizes I Pracht- en Plaatwerk, vol verhalen, anecdotes, verzen, raadsels, 570 bl. 100 platen w.o. vele kunstpl Voor heel het gezin! fr. gec. 165 ct

36 De Vriend des Huizes II Idem 570 bl. meer dan 100 zéér fraaie platen Onuitputtelijk fraai gec. 165 ct

37 A. Corkey. De Hooge Vloed Prachtverhaal uit Amerika, 152 bl. fr. geb. 112 ct

38 Penning. Vredeburg! Uit Transvaal Heel mooi, 216 bl. fr. geb. 125 ct

39 Jhr. Jan Feith NEDERLAND IN HET HEDEN Prachtwerk over ons eigen schoone land en nijvere volk Uitgegeven met steun der Regeering! Met 200 fraaie platen o.a. van onze Zeeschepen, Visscherij, Landbouw, Vliegwezen Onze Bosschen en Plassen, enz. Ook uit Oost- en West-Indië Een schitterend panorama 430 bl. gr. uitgave, bijzonder koopje 99 ct fraai gec 129 cent

40 Penning. De bestorming van Arnhem *Mooi hist. verhaal 268 bl. fraai geb. 125 cent*

41 Brouwer. Luther's leven Prachtig verhaald, 272 bl. met 22 platen 98 ct

42 v. Loon. Keesje éénarm, Treffend! gr uitg. 142 bl. 74 ct

43 Louwerse. De oude Valkenier Hist. verh. 184 bl. 69 ct

44 Straatman. De jager van Velgersdijk Spannend! 188 bl. 69 ct

45 Westerbr.—Wirtz Van velerlei verwachtingen Héél mooi meisjesb. 230 bl. fr geb 125 ct

46 Schippers. Het Veerhuis en de Rozendonk, Uit een huwelijksleven, 160 bl. 82 cent

47 Madsen. De pastorie van Grauwbeek Treffend, 160 bl. 82 ct

48 Bunjan Pelgrimsreize naar de Eeu heid Met 18 prachtpl. 160 bl. fraai gec.

49 Bunjan Pelgrimsreize, kl. uitg. 150 bl.

50 Mevr. Beecher—Stowe. De Parel het Eiland Schitt. verh. 342 bl. fr. geb. 1

No. 51—54 Vier beroemde verhalen Mevr. Bosb.—Toussaint

51 Een Leidsch student in 1593 Fijn verh. 378 bl. geïll. 79 ct fr. geb. 139 ct

52 De Graaf van Devonshire Treffend milieverhaal 398 bl. geïll. 79 ct fr. geb. 1

53 Frits Millioen en zijn Vrienden. Sc rend, 394 bl. geïll. 79 ct fr. geb. 139 ct

54 De Engelschen te Rome en De T van Pisani. Twee prachtverh. 364 bl. 79 ct fr. geb. 139 ct

55 UIT DEN GROOTEN WERELDOOR Schat van verh len met name uit het Oorlogsjaar 1915 Inhoud o.a.: Strijd o Italië werpt zich in den strijd. De oorl de lucht. Duikbootenoorlog. In sneeuw e bij de Yserlinie. Het sombere leven der graven. Een duizendkilometerslag, enz enz kol. zéér groot werk, met 300 Oorlogsp In geïll. band 240 ct

56 Jonkvr. v. Schmidt. Van het Land de Rijzende Zon Prachtboek over het e aardige Japansche land en volk, zeden woonten, godsdienst, kleeding, kunst, enz. Groot kw. form. 256 pag., 83 prachtpl. g kunstdr. fr. gec. f 4.90 nu 165 ct

57 Schippers. De Vleermuis Prachtig, bl. 82 ct

58 J. de Jong. Gesch van het Vader Vanaf de vroegste tijden. Leesb. voor het gezin, Handb. voor de Vereeniging, 3 dl 3 gec. bd. 520 bl. sl. 169 ct

59 Joh. Breevoort. Heimwee naar Prachtboek, luxe uitg. 202 bl. 150 ct rijk gb.

60 *Joh Breevoort. Over schuimende g* 232 bl. in het kwarto form., luxe uitg. f rijk geb. f 3.25

61 Yester, het Armenische meisje, On rend, 132 bl. f 0.51

62 *Dr. Schmidt. Weezenverpleging in* derland tot 1795 Over het lot der weeze vroeger eeuwen, Ontroerend, 290 bl. gr. f 3 90 nu f 1.12

63 Idsardi. Als door Vuur Uit het Frie Volksleven, 280 bl. fr. geb. f 1.25

64 Joh Dose. Vrouwenadel! prachtve bewogen tijd 30-j. Oorlog, 300 bl. f 0. geb. f 1.31

65 v. Linschoten. Mathilde, de dochter den kermis-komediant Ontroerend verhaal bl. royale uitg. fraai geb. f 1.25

66 J. F. v. O. Mooi Annie. Treffende Z Afrika-vertelling, 256 bl. met platen, fraai f 1.29

67 Schrijver, Vage figuren. Fijne schet Moeders plaats, Het vreemde licht, enz. bl. fraai geb. f 0 91

68 Haardt Metella! Uit de vervolging o Keizer Nero. Prachtig, 248 bl. fraai geb. f

De Boer. De Erfdochter van de Door- h. Uit de Hervormingstijd, 340 bl. f 0.98 nden f 1.46

A. van S. Haar Levensdoel. Treffend aal uit 't leven, 320 bl. f 0.79

Uddo. Aller Afschrapsel. Uit de vervol- en gevangenschap der Afgescheidenen in , 150 bl. f 0,59

Visser Modern bijgeloof. Over Spiritis- Waarzeggerij, Sterrewichelarij, enz. Leer- m, waarschuwend, 124 bl. f 0.59

Arndt. De Vier Temperamenten. Een eeltje, rustgevend in 't gejaagde leven, 82 f 0,29

Pro Libertate De vervolging in Vlaan- en, o.a. De Gesch. van de Torenwachter Gent Héél mooi, 280 bl. f 2.50 nu f 0,96 gebonden f 1.46

Robinson Crusoë. Groote, beste uitg. bl. fraaie platen, keurig geb. nu f 1.59

Ulfers. Oostloorn. Wereldberoemd, 340 fraai geb. f 2,50

Marie Honig Vosje, Een harde les, Zoo 't goed, e. a. kinderverhalen, 204 bl. f 0 62

Pluim. *Vertellingen, o.a. Het Heidekind,* heltje, enz. 198 bl. f 0.59

Joh Breevoort. Van Velerlei begeerten zaam schoon, 228 bl. f 0.92

P. Keuning. De Kracht van hunne kracht *tsen uit Groningerland, prachtig, 176 bl.* gebonden f 1.25

P. Keuning Kinderen in verstand en in sheid. Idem, 250 bl. fraai geb. f 1.25

Spurgeon. Voor Iederen Avond. Schitte- Dagboek van den vermaarden Prediker bl. fraai geb. f 1.59

Penning. Noodweer. Schitterend hist. 256 bl. fraai geb. f 1.25

Vader Chinique. Vijftig jaren in de kerk Rome. Treffende levensgesch. o.a.: Jeugd, Monnik, De Biecht, Kijkje in het nonnen- ster, Bekeering. In groot gevaar, Uitred- enz., 320 bl. f 1.12

W. Evers. Jan. 't Leven en sterven van *opgeschoten jongen. Diep doorvoeld, 172* 0.90 fraai geb. f 1 40

Joh P. Ruys. Brave Zonen hunner jeugd tterend prachtb. luxe uitg. 300 bl f 2,50 gebonden f 3,25

Ds. de Wet (Z-Afrika), Waarom ik ge- ! Inhoud o.a.: Het bestaan van God, Hoe aan onzen Bijbel zijn gekomen, De Bijbel de Natuurwetenschap, Jezus' wederkomst Prachtig, leerzaam, 364 bl. f 1,19

Jo van Neerden. Sanatoriumleven. Uit dagboek van een verpleegde, 160 bl. f 0,90 gebonden f 1.30

Hocking. De Overwinning der liefde. sleepend verhaal uit een huwelijksleven, bl. f 0,79

Seerp Anema. In 's Levens Opgang. emd verhaal, 254 bl. fraai geb. f 1,25

Ds G. Doekes. De Beteekenis van Israëls Romeinen 9—11. Eervol vermeld hoofdwerk van den pas ontslapen dienaar f 5,50 uitsluitend voor dezen uitverk. f 1,59

92 Ds. J. C. Rullmann. De Afscheiding Voornaam werk, prachtig! 350 bl. met platen en foto's f 1,70 fraai geb. f 2,25

93 De Zeeuw. De Worsteling om het Kind Meesterwerk over onzen Schoolstrijd, boeiend Gr. prachtuitg. 444 bl. met 100 platen. Rijk geb. 4,20

94 YASKA. Mijn leven als Boerenmeisje, Bannelinge en Militair. Prachtverhaal uit Rusland tijdens den Wereldoorlog. Vol aangrijpende episoden, 325 bl. f 0,96 fraai geb. f 1,46

95 Dr H. Bouwman. Persoonlijk geloof en Roeping, noodzakelijk voor de H. bediening f 0,90 nu f 0,29

96 Prof. Biesterveld. Vier Toespraken: Corinthe's gemeente, Zwak en toch machtig, Kinderen huns tijds, Denken en spreken. 1,50 nu 0,62

97 Dr. A. G. Honig, Schrift en Ervaring f 1,90 nu f 0,69

98 H. Marinus. Het oordeel zuiver, Begin Geelkerken-zaak. Belangrijk stukje historie f 0,45 nu f 0,22

99 Da Costa. Complete Dichtwerken 3 dln ong. 1000 bl. in één pr.bd. f 2,95

100 Idem. In twee pr.bd f 3,40

101 Idem. In drie pr.bd. f 3,60

102 Bilderdijk Dichtwerken. Met Levensbeschr en Aant van Dr J. v. d. Valk, 2 dln fraai geb. 450 bl. f 1,25

103 Van Suylestein Liederen van een Vinder Fijne, teedere poëzie, keurig geb. f 3,50 nu f 0,98

104 Prof Lemme (Heidelberg). Chr. Ethiek Standaardwerk, uitg. Kemink. Ook geschikt voor ontwikkelde leeken, 2 gr. dln in 2 pr.bd. 1140 bl. f 14,— nu f 5,90

105 Huntington Briefwisseling tusschen „De luisterende Steenuil" en „De zingende Nachtegaal" (Hoogl. 2 : 12 en Jes. 43 : 20). Merkwaardig, schoon boek, gr. uitg., 220 bl., f 1,39

VOOR DE DAMES.

Handwerkboeken Mevr. v. Wessem.

106 Wollen Kleeding voor Dames en Meisjes Gehaakt en gebreid. 40 Modellen met de patronen f 0,55

107 Wit Borduursel Voor Kleeding, Blouses, Tafelkleedjes, enz., 32 modellen, met voorbeelden, beschrijving en afstrijkpatronen. f 0,46

108 Kleur-borduursel Voor Kussens, Kleedjes, Blouses enz. 35 modellen met voorbeelden, beschrijving en afstrijkpatronen, f 0,46

109 Nieuwe Wollen Kleeding voor Kinderen Gehaakt en gebreid. Met volledige beschrijving enz. f 0,46

110 Hoe maak ik mijn Hoed op? Voll. Handl. voor zelfmaken van hoeden voor elke leeftijd Met 105 Afbeeldingen, raadgevingen voor veranderingen, patronenblad, enz. f 0,46

De Serie 106—110 ineens f 2,10

111 Voordrachtenbundel 6. Inhoud o.a. Soldatenlist, Drie studenten, Kreupel wil voordansen, De ledige stoel, enz. 100 bl. f 0,55

112 Bundel 7 Inhoud o.a Zeldzame genezing. De Koloniaal, 'n Grap van Jan Steen, enz 100 bl f 0,55

113 Bundel 8 Inhoud o.a Het Pleegkind, Bloode Piet. De Pleegzuster, enz 100 bl f 0,55

114 Bundel 9 Inhoud o a De Wandelende Jood, Bart en Elsje, Bram de Dichter enz 100 Bl f 0,55 No 111—114 ineens f 2,—

115 W Metz Luimige Rijmen en Verzen Inhoud o a: Leepe Saartje — Bootsman Thijs — Een oude vrijster over het huwelijk, enz 92 bl f 0,49

116 W Metz Vroolijke Rijmen en Gedichten Inhoud o a Een smokkelhistorie — Haarlemmerolie — De Porder — Niet erg lief enz 96 bl f 0,49

117 Mevr Bakker Groot Huishoud- en Kookboek „De Practische huisvrouw" Voor verloofden en reeds gehuwden Over het opzetten der huishouding De inrichting van het huis, enz Voorts volledig KOOKBOEK Met afb 204 bl 0,79

118 Dr D L Schaap Wat goed is te weten bij ziekte Geneeskundig Handboek voor het Huisgezin Zulk een boek is goud waard wanneer de dokter niet direct bij de hand is, of bij ongevallen, kleine ongesteldheden, die ge zelf kunt afdoen, enz Inhoud o a: Typhus, Roodvonk, Pokken, Bloedvergiftiging, Kanker, Aambeien, Galsteen, Longontsteking, Zenuw- Oor- Oog- en Huidziekten, Wratten, Likdoorns, enz enz Met breed register Alle ziekten Gr uitg 174 bl f 0,79

VOORWAARDEN:

1. Opgaaf der No's is voldoende.
2. Bestellingen per postw. of anderszins. Op de strook s. v. p DUIDELIJK de no's en uw adres. Kan ook per Giro op ons No. 31769.
3. Beneden f 1.— leveren wij niet.
4. WIJ ZENDEN FRANCO THUIS.
5. Buitenland met verhooging van 20 procent wegens extra vracht.
6. Dit aanbod is tijdelijk.

Uitgeverij Boeijenga

Kleinzand 89 - Sneek

een lichaam bindend zouden zijn voor de Orthodoxe Joden.

Onderscheiden Joden hebben op verschillende tijden reeds gevraagd naar de hersamenstelling van het oude Sanhedrin en sommigen hebben den wensch uitgedrukt om de rechtszaak van Jezus geheel te herzien. Een der grootste hoofdstukken van Jesaja, het negen en vijftigste, beschrijft met electrische energie en een zeldzame woordenweelde den zedelijken en geestelijken toestand der Joden, vanaf zijn tijd tot aan het einde van de tijden der volken. In het vierde vers klaagt de profeet: „Er is niemand, die voor de gerechtigheid roept en niemand, die voor de waarheid in het gericht zich begeeft". Aldus is door de eeuwen heen de toestand geweest. Wie van de Joden heeft ooit om recht gevraagd voor Jezus van Nazareth, sinds de leiders van dit volk Hem overgaven om gekruisigd te worden? Hoeveel hebben om waarheid gepleit voor Jezus, wanneer Joodsche moeders hunne kinderen slechte dingen omtrent Hem vertelden of als dat vunzige geschrift **Toldoth Yeschu** onder de Joodsche jeugd verspreid werd? Niet voor dat Dr. Klausner zijn stem als een bazuin tegen **Toldoth Yeschu** verhief, was er een klare Joodsche uitspraak tegen de vuile laster betreffende de moeder van Jezus en haren Zoon. Het wordt hoog tijd, dat Israël een vereenigd protest tegen het vonnis van zijn oude leiders doet hooren. Wij mogen deze nieuwe beweging van groote beteekenis achten, die de ernstige aandacht verdient van elken Christen.

Er is trouwens nog een feit, dat samen met de beweging onder de Joden, het jaar 1929 meer dan gewone beteekenis geeft ten opzichte van het begin van het einde van de tijden der heidenen, n.l. de herstelling der wereldlijke macht van het Pausdom. Niet zonder diepe meening werden Rome en Jeruzalem, deze twee domineerende namen der geschiedenis, dikwijls samen verbonden. In onze dagen komen zij opnieuw naar voren, om straks elk zijn eigen, door de Goddelijke Voorzienigheid beschikte bestemming, hetzij ondergang of glorie, te bereiken. Rabbi Hess had een vèrzienden blik, toen hij in 1862 zijn boek over de Zionistische herstelbeweging den titel gaf van **Rome en Jeruzalem.** De eene naam beteekent de ontwikkeling en bereiking van Gods doel met en door Israël. De andere vertegenwoordigt den tegenstand van Satan en de wereldmachten aan den grooten Messias en Zijn Koninkrijk.

Dat de Joden zeer snel op weg zijn naar nieuwe tijden van crisis en ellende, is duidelijk. Zij zijn niet ver van de Groote Verdrukking die onder de regeering van den Antichrist over hen komen zal. Hoe bitter hun leiden in de geschiedenis ook geweest is, toch moeten zij de allerzwaarste en allerlaatste beproeving nog doorstaan. Israël moet nog gaan door het vuur, waarin het gelouterd zal worden. Wie zal zeggen, of de bloedige gebeurtenissen, die zich pas in Jeruzalem en Palestina hebben afgespeeld, daar niet de voorboden van kunnen zijn? In het licht der profetieën, Israël betreffende, zien we al deze dingen volkomen passen in het kader, dat de Geest van God ons daar geteekend heeft.

Ik heb altijd behoord tot de Christenen, die zich persoonlijk niet geroepen achten om op eenigerlei wijze aan politiek te doen. Hier is echter de politiek, die onze aandacht vraagt: **Rome en Jeruzalem.** Dat zijn de beide spilpunten, waarom de eindgebeurtenissen dezer bedeeling zich wentelen. Het zijn de twee polen, waartusschen het wereldleven draait. Die aan Rome en Jeruzalem, bij het onderzoeken der Heilige Schrift, zijn ware plaats weet te geven, zal voor veel exegetische dwalingen bewaard blijven. En, wat het best is van al, hij zal op vaststaande gronden kunnen weten dat de voetstappen van onzen komenden Heiland gehoord worden in de gebeurtenissen welke zich in onze nabijheid afspelen. Wij hebben Hem reeds lang verwacht, maar Hij zal gewisselijk komen en niet vertoeven! Maranatha, Jezus komt!

(Overgenomen uit „Onze Hoop"). G. B.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

WAARVOOR INTERESSEEREN ZICH ONZE JONGEREN?

In de Jongerenrubriek van een der laatste nummers van de „Zondagsbode", het orgaan van onze Doopsgezinde broeders, schrijft Ds. J. IJntema o.a. het volgende:

„Te Bazel is een Protestantsch perscongres gehouden voor West-Europa dat eenigszins te beschouwen is als een voortzetting van de persconferentie van verleden jaar op de Pressa te Keulen.

Ons land was vertegenwoordigd door een vijftal bekende persmenschen: de professoren Grosheide en v. Veldhuizen, Ds. J. J. Meijer, Mr. Bartels en den bekenden Tijdstroom uitgever, den heer Sijsling.

In de bespreking over de taak en nooden van de Protestantsch-Christelijke pers kwam duidelijk uit, hoe men gevoelde stelling te moeten nemen naar twee kanten: tegen Rome en tegen het Communisme.

Wat te zeggen van het jongste decreet in Sovjet-Rusland, waarbij bevolen werd dat men de naam God voortaan met kleine letter heeft te schrijven evenals godsdienstig vereerde personen als Jezus Christus, Boeddha, Mohammed; blijkt uit zoo'n kleinzielig besluit eigenlijk niet, dat de Sovjet-regeering de beteekenis en den invloed van den godsdienst nog heel hoog aanslaat?

De laatste congresdag was een conferentie van redacteuren van Christelijke jeugdbladen. Gesproken werd over de taak dier bladen, in hoeverre men z'n verantwoordelijkheid beseft voor de godsdienstige opvoeding van jeugd en jongeren en welken invloed de pers hierbij kan oefenen.

Door Ds. Müller van Gütersloh werd een inleiding gehouden over de vraag: „Waarvoor interesseert zich tegenwoordig de jeugd?" Daar de handelingen van dit congres nog niet in druk zijn verschenen, weet ik niet, hoe het antwoord van den inleider is uitgevallen. Prof. v. Veldhuizen schreef in het Alg. Weekblad v. Christendom en Cultuur dat zijn stuk niet bepaald optimistisch was.

Hoe denken de lezers over deze vraag?

In persoonlijke gesprekken hoort men ouderen nog al eens de jeugd verwijten, dat zij zich enkel interesseert voor sport en dancing, cinema en cigaretten.

Dit is schromelijk overdreven. Ik was laatst in de gelegenheid de tentoonstelling voor oude kunst in het Rijksmuseum te Amsterdam te bezoeken. Het viel mij op hoeveel jonge menschen ik daar zag. De belangstelling der jongeren ligt dus ook wel degelijk in die richting.

Het lijkt me interessant en ook niet van belang ontbloot om eens te vernemen, hoe men denkt over de vraag, waarvoor zich onze jongeren interessee-

ren en welke persoonlijke ervaringen men in dezen heeft opgedaan."

Tot zoover nemen we Ds. IJ's bijdrage woordelijk over. De rest van het artikeltje is een vriendelijk verzoek aan het adres van zijn jeugdige geloofsgenooten om te zeggen, waarvoor naar hun gevoelen de jongeren bijzonder belangstelling hebben.

* * *

Ik vind deze materie inderdaad interessant en van groot gewicht en zal te zijner tijd gaarne kennis nemen van hetgeen de jongeren in de Doopsgezinde kringen hierover hebben mee te deelen. Misschien dat straks de vrienden van deze rubriek er het een en ander van zullen vernemen. Immers zijn ze even nieuwsgierig als ik.

Intusschen ben ik van gevoelen, dat wij de jonge discipelen van de Doopsgezinde gemeenten gerust aan het werk kunnen laten gaan en goed doen ons zelve met deze aangelegenheid ernstig te bemoeien.

Willen mijn lezers mij eens schrijven, waarom de jongeren van onzen tijd zoo weinig van de kerk gebruik maken?

Om deze vraag behoorlijk beantwoord te krijgen is het noodig, dat de kerkverzuimers er over aan het woord komen. En om hun woord machtig te worden zullen onze jongelieden en jeugdwerkers naar ze toe moeten gaan om deze zaak met ze te bespreken.

Is dit niet een aardig kluifje naar onze hand? Het vraagt een weinig moed, maar die hebben we immers wel? Laat een ieder nu eens bij een vijf- of tiental jongelui informeeren, waarom zij de kerk niet bezoeken. Noteer de verontschuldigingen en zend ze aan mij en ik hoop te zijner tijd ze geheel of gedeeltelijk te publiceeren of te behandelen.

Niemand zij nu traag. Het belooft leerzaam en misschien wel beschamend te worden de kerkweigeraars van oost en west en zuid en noord te hooren verklaren, waarom zij de godsdienstoefeningen den rug hebben toegekeerd.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

LAODICEA.

»Nu gij lauw zijt«.

(Slot).

Is dat nu niet een toestand om er wanhopig bij te worden? Beter dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden; onmogelijk te vernieuwen tot bekeering, onvruchtbare, verdorde ranken, bestemd om in het vuur geworpen te worden; geloovigen, die onbewust ten verderve gaan, omdat zij het contact met Christus ontbeeren.

Is dat nu niet hopeloos?

Neen! Gode zij dank, neen!

Waarom niet?

Omdat Hij, die alle macht heeft, nog niet ver weggegaan is, maar *aan de deur staat*. Niet op Zijn plaats en toch in dit geval wél op Zijn plaats.

Al meent men Hem niet meer noodig te hebben, al behaagt hem die lauwe toestand volstrekt niet, Hij *kan* daar niet vandaan. Hij is met innerlijke ontferming over zulke geloovigen bewogen en heeft deernis met hun lot gelijk de Hovenier met den boom, die drie jaren lang zonder vrucht gebleven was. Al werden zij

---

wordt gelijk de sneeuw. Uw geloof heeft u behouden. Ga heen in vrede. Gij moet het leeren verdragen, wanneer de menschen zich van u afwenden, maar bij den Vader heb Ik u aangenaam gemaakt. Wilt gij u daarmee vergenoegen?«

O zij wilde wel.

Gemakkelijk was het wel niet, wanneer de menschen haar vermeden en verachtten. Dan verzette het trotsche hart zich wel eens en zeide: »Gij zijt ook zondaars, gij liegt en steelt en rooft en breekt de echt en niemand weet het, en niemand verwijt het u. Maar God weet het!«

In de school van den Meester werd zij deemoedig en geduldig, zij leerde van de menschen afzien en alleen daarop achtgeven, dat het bij haar aan niets ontbrak, dat er geen verhindering kwam tusschen haar en haar Heiland en dat de hemel haar geopend bleef.

Wanneer men werkelijk genade mag ontvangen maakt dat sterk en blijde, maar het houdt zoo iemand ook deemoedig.

Menigeen begreep er niets van, dat zij de gewillig aangeboden ondersteuning van den caféhouder weigerde.

Maar zij wilde niemand het recht geven, voor haar kind te zorgen.

Eischte God het niet als een boetedoening harer schuld, dat zij den zoon voor Hem opvoedde?

Dat deed geen afbreuk aan de waarde, die zij hechtte aan de vrije genade. Niemand had het misschien dieper gevoeld dan zij, dat de mensch niets geven kan, om zijn ziel te verlossen, dat geen berouw, geen beter-worden, geen werken in staat zijn, begane schuld uit te delgen en het aanklagende geweten te stillen, maar dat het bloed van Christus Jezus rein maakt van alle zonde en het geloof aan Zijn offerande vrede geeft.

Maar juist, omdat zij zulk een diep begrip van de genade Gods had, was haar het oog ook open gegaan voor hetgeen de Heer van Zijn kinderen verwacht. Hij verwacht dat zij zullen doen hetgeen Hem welbehagelijk is. Hier verwachtte God, dat Trijntje voor het kind een trouwe moeder zou zijn, en dat wilde zij ook zijn alle menschen ten spijt. Zij nam de aardsche gevolgen van haar zonde op zich, zooals Jezus de eeuwige voor haar gedragen had.

Haar tante probeerde haar over te halen, een nieuwe dienst te zoeken in een stad, waar men haar niet kende.

Zij zou dan het kind wel houden en er voor zorgen.

Trijntje trok wel naar de stad, maar met haar kind. De moederliefde was zoo sterk in haar ontwaakt, dat zij dit als het eenig juiste en als vanzelfsprekend beschouwde. Zij begreep niet, hoe men zich van zijn kind kon losmaken; had zij gezondigd, dan zou de kleine er tenminste niet onder lijden, Integendeel, zij zou het licht, dat zij nu bezat, zooveel mogelijk laten schijnen in dit leven, zou voor dit kindje waarlijk moeder zijn en het probeeren te leiden tot de ware Vader over allen, die kinderen heeten in hemel en op aarde.

(Slot volgt.)

ontrouw, Hij blijft getrouw, Hij kan zichzelven niet verloochenen. Hij, die het gekrookte riet niet verbreekt, de rookende vlaswiek niet uitbluscht.

Hij staat daar met Zijne oprechte liefde, die hun dwaling geenszins verbloemt, die hen ernstig bestraft en kastijdt, hun onbewimpeld de ontzettende waarheid zegt en hun geenszins de vreeselijke dreiging onthoudt van uitgeworpen te worden, als er geen verandering komt. Hij staat daar niet slechts als toeschouwer en beschuldiger, maar veelmeer als helper, want Hij *klopt* en wenscht binnen gelaten te worden. Niet als een gerechtsdienaar, om procesverbaal op te maken, maar als gast om Avondmaal met hen te houden.

Zal het weer goed worden met die geloovigen, dan moeten zij Hem weer op Zijne plaats, in het hart begeeren, met Hem gemeenschap hebben als in 't eerst.

Zij hebben Hem uit 't oog verloren, maar Hij zal hun Zijne stem doen hooren, opdat zij weten, dat Hij hen niet opgeeft, maar nog Avondmaal met hen wil houden als weleer.

Maar zij hebben immers niets om Hem voor te zetten, waarmede zullen zij Hem aangenaam zijn?

Met een eerlijke belijdenis van hun *ellendigen, jammerlijken* toestand zonder Hem, Hij brengt alles mee, wat daarbij behoort n.l. *genade, vergeving, vrede,* want *in* Hem woont al de volheid om in onze zondaarsbehoeften te voorzien.

Welk een heerlijk Avondmaal zal dat worden, als zij Zijne stem hooren en Hem open doen. Zoo geheel anders, dan dat vormelijke, waar Hij buiten staat, inplaats van als Gastheer aan het hoofd van den disch.

Hij staat daar ook met goeden raad als een Koopman, die onontbeerlijke koopwaar voor hen mee brengt.

Hij wil niet, dat Zijne schapen in dien ellendigen toestand zullen blijven, maar dat zij het *leven* en *overvloed* hebben; dat zij zich in Zijn rijkdom zullen verlustigen inplaats van in de vergankelijke schatten dezer wereld, of in schittering eener uitwendige godsdienstigheid.

Zij moeten weer met den Psalmdichter kunnen betuigen: »De Heer is mijn deel«, »De Heer is mijn licht en mijn heil, voor wien zou ik vreezen?« »De Heer is mijn levenskracht, voor wien zou ik vervaard zijn?« »Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde«.

Daarom wil Hij 't reine *goud* Zijner, door 't heetste vuur beproefde liefde, in hun hart uitstorten, die sterk is als de dood en door vele wateren niet wordt uitgebluscht, die elken tegenstand overwint en waardoor het geloof werkzaam wordt.

Welk een onschatbaren rijkdom, daarmede verrijkt te mogen worden.

Hij biedt hun aan het vlekkeloos *witte kleed* Zijner gerechtigheid, om hunne naaktheid daarmede te bedekken en de *oogenzalf* Zijner ontdekkende Waarheid, om de werkelijkheid der dingen ver en klaar te leeren zien.

En wat moet dat alles kosten?

Dat is niet te betalen, maar Hij vraagt daarvoor uitlevering van den vermeenden rijkdom; van het klatergoud der vormendienst; van dat wegwerpelijk kleed der eigene gerechtigheid, dat aan alle kanten te kort en te smal is, om de naaktheid der zonde te bedekken; van die ingebeelde idee van zelfgenoegzaamheid. Dan zullen zij in de Waarheid wandelen, *arm, dwaas, zwak, niets* in ons zelven, maar *rijk* in Hem, *wijs* door Hem, *sterk* in Zijne kracht en roemende alleen in Zijn genade, door welke wij zijn die wij zijn.

Dan zullen wij als Paulus, *presteeren* en *trotseeren* en *overwinnen* en daarna niet *aan de deur* staan te kloppen: »Doe ons open!« — tevergeefs — maar aanzitten met Abraham, Izaäk en Jakob in Zijn Koninkrijk, ja, zitten met Hem in Zijnen troon, gelijk Hij met Zijnen en onzen Vader, in eeuwige heerlijkheid.

Utrecht, Oct. '29. K. KUIPERS.

Van de Secretaris-tafel.

Unie-avonden.

Op de vergadering van de Commissie der Unie, onlangs te Deventer gehouden, werd door alle leden de bijzondere wenschelijkheid betuigd om in onze gemeenten het saamhoorigheidsbesef en de Unie-bewustheid aan te kweeken. De broeders waren eenparig van meening, dat, hoewel de verschillende gemeenten de Unie een warm hart toedragen, zij zich niet allerwege in die liefde en toewijding mag verheugen, waarop zij aanspraak heeft. Het groote voorrecht van onze gemeenten om geheel naar eigen inzicht te mogen werken, brengt ze in gevaar zich in haarzelf te verliezen en weinig oog of in elk geval geen voldoende oog te hebben voor de velden, die wit zijn om te oogsten en waarin alleen door nauwe samenwerking de oogstlieden kunnen worden gezonden. Na rijpe overweging en, naar gevoeld werd, onder voorlichting van den Heiligen Geest Gods, werd besloten de gemeenten uit te noodigen Unie-avonden te beleggen. De bedoeling van deze avonden zal wezen om

a) het bewustzijn op te wekken, dat we deel zijn van een geheel, dat op sommige voorposten het hard te verantwoorden heeft;

b. in kennis te stellen met wat het geheel verricht heeft en thans doet;

c) duidelijk te maken tot welk een heerlijke taak God het geheel in de naaste toekomst roept en dat het geheel die taak volkomen kan vervullen al zijn de krachten ook weinige, omdat de God der deelen ook de God is van het geheel;

d) de harten en de handen der plaatselijke gemeenten te sterken ten behoeve van het plaatselijke werk.

Het lijdt geen twijfel of deze Unie-avonden zullen rijken zegen afwerpen zoowel voor de plaatselijke gemeente als voor den gemeenschappelijken arbeid.

Als spreker zal een van de voorgangers der Unie-Commissie optreden, wiens onkosten voor rekening der Unie komen.

Willen onze gemeenten deze zaak — die een oprechte poging van de zijde der Commissie is om den arbeid der Unie te dienen — biddend overwegen? En ze op de agenda plaatsen van haar ledenvergaderingen? En een avond in de week, zegge een bidstond- of anderen avond, daarvoor reserveeren?

Gaarne zie ik sympathie-betuigingen en uitnoodigingen tegemoet.

Een ontwerp van een programma van een Unie-avond doe ik hierbij aan de hand.

1) Gebruikelijke opening; 2) woord van welkom

door den voorganger of diens plaatsvervanger; 3) een lied of muzieknummer door een zangkoor, dubbelkwartet, mandoline-club enz.; 4) toespraak van den afgevaardigde van de Unie-Commissie; 5) een lied of muzieknummer; 6) thee- of koffiekwartier, waarin vragen gesteld worden of wenken gegeven; daarna collecte, die geheel of gedeeltelijk aan de Unie wordt afgestaan ter bestrijding der onkosten; 7) slotwoord door den voorganger.

Namens de Commissie der Unie,
Stadskanaal. J. W. WEENINK.

INGEZONDEN.

Een oogenblikje attentie a.u.b. voor . . . Hoorn!

Geliefde Broeders en Zusters!

In Hoorn bestaat, Gode zij dank, reeds bijna 50 jaren een Baptisten Gemeente. Het mag waarlijk wel een wonder heeten dat ze, temidden van zulk een „moderne" omgeving, nog genoemd wordt. Het is haar vreugde, voor haar Heer en Hoofd Jezus Christus, een getrouwe getuige te mogen zijn. Zij is zoo gelukkig, al sinds jaren een eigen gebouwtje voor hare diensten en vereenigingen te hebben. Het merkwaardige hiervan is wel dat dit voorheen een kroeg was, en zoo dus nu van een plaats waar de zonde werd gediend is veranderd in een „huis des gebeds".

Er is echter een schaduw, die langzamerhand grooter wordt en dat is dat 't gebouwtje bedenkelijke teekenen van verval begint te vertoonen.

Zoo lang mogelijk is getracht door telkens opnieuw te repareeren een algeheele restauratie uit te stellen, omdat die vele kosten medebrengt, doch thans is 't zoo ernstig dat het *NIET LANGER KAN.*

Gaarne hadden wij gewild dat dit niet in „de Christen" had behoeven geschreven te worden, doch aangezien wij als gemeente (30 leden, w.v. versch. die in 't geheel niets kunnen doen) het niet zelf kunnen bekostigen, zagen wij ons genoodzaakt deze weg in te slaan.

Met gemengde gevoelens van schroom en ook eenige vrijmoedigheid wenden wij ons tot onze zuster-gemeenten in den lande met het vriendelijk verzoek ons in dezen te willen helpen, door b. v. op de a.s. feestdagen een speciale collecte voor dit doel uit te schrijven.

Wij zijn ons echter bewust dat overal de behoeften en de krachten weinige zijn, doch wij bidden den Heere dat Hij Uwe harten gewillig make tot het brengen van een offer voor den arbeid des Evangelies in deze „zee van modernisme".

Alle geldzendingen gelieve men te richten aan den penningmeester der Gem.: S. Prost, Keern, te Hoorn.

Bij voorbaat onzen hartelijken dank.

Namens het Bestuur der Gem.
G. VISSER.

N. B. De Commissie der Unie verleende haar sanctie aan deze poging onzer Gemeente. — G. V.

En gij, lezer, zorgt voor het slagen van deze poging van de Gemeente Hoorn, nietwaar? E.-R.

Deventer, 15 November '29.

Waarde Brs. en Zrs.!

Omstandigheden nopen ons, om nogmaals Uw aandacht te vragen, voor onze „Bazaar" en wel met het oog daarop, dat we deze eerder moeten houden, dan aanvankelijk het plan was.

Daarom verzoeken wij, om het ons toegedachte, nu reeds aan het depôt in Uw gemeente af te dragen, of waar geen depôt is, aan mijn adres.

We hebben het graag spoedig, opdat we dan een beter overzicht hebben.

Met hartelijke groeten, verblijft de Uwe in Chr.

Namens het Bazaarcomité
Kl. Overstraat 79 W. DE JONG.

„Gij hoort het Gebed"

Naar aanleiding van Uw verzoek, om treffende gebedsverhooringen aan U mede te deelen en zoodoende onze medemensch misschien nog ten zegen te zijn of te bemoedigen, kom ik U hierdoor een ervaring uit mijn kinderjaren vertellen.

Het was op een warme zomeravond, dat mijn beide zusters, een vriendinnetje en ik, alleen thuis waren. Het duurde niet lang of er kwam een hevig onweer opzetten en hoewel we niet erg bang waren, klopte ons hart hoe langer hoe angstiger. Ten slotte werd het zoo erg dat we afspraken de buren te gaan halen. Twee gingen heen en mijn zus en ik bleven thuis. We waren jong, maar voelden toen reeds dat ons leven in Gods hand was, samen vielen we op onze knieën en baden of het onweer op mocht houden en we gespaard mochten blijven. We stonden op en juist kwamen ook de buurman en de twee andere meisjes weer thuis. Het was echter niet noodig geweest. Nog een slag hoorden we en het toch zoo zwaar onweer was eensklaps voorbij.

Welk een bemoediging vloeit daar nog steeds uit voort, voor mij persoonlijk en zoo ik hoop, nu ook voor ouderen en kinderen.

MEDEDEELINGEN.

Ontvangen van luisterclubje te H. f 4.40; idem te S. f 5.85; S. te Z. f 2.—; Bapt. Gem. te E. f 11.75; luisterclubje te E. f 1.41; B. te S. f 1.05; fam M. te O. f 6.85; B. te S. f 4.10; Mevr. B. te H. f 10.—; K. te ter A. f 2.50; Ds. H. te H. f 3.87⁵.

Bijeen f 53.78⁵. Hartelijk dank.

Heemstede, 27 Oct. '29. G. BROERTJES.
Postrekening no. 142741. Penn. U. R. C.

VERBETERING.

In het artikeltje over Het geheim van Dr. F. B. Meyer is een woord uitgelaten, direkt in het begin. Er moest staan: Ik verliet den bidstond, die mij erg druk scheen . . .

ADRESVERANDERINGEN.

Verhuisd: J. Visser, Secr. Bapt. Gemeente te Leeuwarden, van Noordvliet 11 Leeuwarden naar v/d Kooystraat 16, Leeuwarden.

J. Maarssen, Penningm. Bapt. Gemeente te Utrecht, van Abel Tasmanstr. 61, naar Parklaan 13. Villa Marianne *Bilthoven.*

Br. Ds. D. Laansma, is kort na zijn Ned. reis ernstig ziek geworden doch nu weer hersteld en in staat om allen arbeid te verrichten. We nemen hiervan met dankbaarheid kennis. E.-R.

Correspondentie.

L. K. te 's-H. De door u aanbevolen uitgave wordt telkens na verschijnen door ons aangekondigd en aanbevolen. Er is daarom geen reden om uw ingezonden stuk daarover op te nemen. E.-R.

Het Smalle Pad. Boven het laatste stukje in deze rubriek (Nr. 2105 van De Christen) ontbreekt het opschrift. Er boven moest staan: *Het nieuwe Leven.* E.-R.

Wegens plaatsgebrek moesten wij veel voor dit no. bestemd, o.a. Gemeentenieuws, vervolg Predikantenvergadering enz., laten overstaan.

Verloofd:

EDUARD DE RUIJTER

en

GRIETJE SMIT

's-Gravenhage, 17 Nov. 1929.
Fahrenheitstraat 3.
Regentesselaan 242.

Ondertrouwd:

ALLE KOST

en

HENDERIKA HOFKAMP

Huwelijksinzegening
5 December, 3 uur n.m.
Roostenlaan 154.

Adres: Gladiolenstr. 17.
Eindhoven-Stratum.

Abonneert U op „De Christen".

Den 5 November 1929 overleed onze kleine lieveling

Lukiene,

in den ouderdom van 17 maanden.

De Heiland, die ook kleine kinderen tot Zich riep, vertroost ons in onze smart.

Alle Broeders en Zusters, die blijken gaven van hun medeleven, betuigen wij onzen hartelijken dank.

H. DE VRIES
L. DE VRIES—SWARTS
en Kinderen.

Oude Pekela, Nov. '29.
Weddeiweg.

Met hartelijken dank aan God deelen wij aan alle belangstellenden mede dat onze geliefde Voorganger

DS. J. V. D. SCHORS

en

MEVR. J. W. V. D. SCHORS-KOOPMANS

den 1 Dec. a.s. hunne

$12^1/_2$-jarige Echtvereeniging

hopen te gedenken.

Fil. 4 : 7 is de bede van de Bapt. Gem. te Haarlem.

Den 24sten November 1929 hopen onze geliefde Ouders

ADRIANUS VAN DER MEI

en

JANJE VAN DAM

hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Hunne dankbare Kinderen.

Ontvangdag 25 Nov.

Haulerwijk, Nov. '29.

Wie mee wil doen een kleinigheid,
Vindt in „Bazaar" gelegenheid.
Wie liefd'rijk denkt aan de Bazaar,
Die vindt al ligt iets, hier of daar.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE
REDACTEUR Ds. W. M. ROEST
BAPT. PRED. DELFZIJL

Dit blad heeft een steeds stijgend aantal abonné's. In één jaar tijd steeg onze oplage van 2500 tot 7000 exemplaren per maand. Zij die zich met Jan. 1930 abonneeren ontvangen de nog in dit jaar verschijnende nommers — waaronder ook ons extra mooi geïllustreerd Kerstnommer — gratis.

(Elke abonné is tot steun voor de gratis verspreiding in de godsdienstlooze dorpen van Noord-Oostelijk Groningen, welke maandelijks 3000 ex. omvat.)

Men schrijve aan:
BUREEL: »DE EVANGELIE BOODSCHAPPER« - DELFZIJL

No. 2107 VRIJDAG 29 November 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Wat de liefde is.

De liefde is lankmoedig. 1 Cor. 13 : 4.

De lente van den 21sten Maart is soms in hooge mate teleurstellend. Zij moet er dan wezen. De kalender verklaart het met bijzonderen nadruk en wanneer deze het zegt, wie gelooft het dan niet? Maar intusschen blaast de wind koud en guur uit het oosten en worden de winterkleeren in eere gehouden.

De lente kondigt zich niet aan door middel van den almanak, hoe duidelijk ook deze zich over haar moge uitlaten. Zij geeft haar tegenwoordigheid op andere wijze te kennen n.l. door den zoelen, koelen zuidenwind, door de zachte stralen eener zon, die met ontferming bewogen schijnt over een arme, verkleumde wereld, door uitbottende boomen en struiken, door den terugkeer van vogels, die geruimen tijd met vacantie op reis zijn geweest en die nu blijde zijn over hun thuiskomst, door duizenden pasgeboren bloemen, die onschuldig naar den hemel kijken.

De liefde is als de lente.

Hoevele huisgezinnen — ook christelijke — en hoeveel gemeenten zijn er niet, waar men geen andere liefde kent dan die van den almanak!

Het huisgezin wordt immers opgericht in de liefde en bestendigd in haar. Wat anders zou het gestalte kunnen geven? Zoo wordt er allerwege geredeneerd. Dat is de praat van rijk en arm. En heeft de gemeente van Christus Jezus niet de liefde gemaakt tot een der voornaamste programmapunten? Slaat zij in haar belijdenis de broederlijke liefde niet heel hoog aan?

Maar o, wat kan het onbehaaglijk kil zijn in het huisgezin — ook in het christelijke — en wat kan een gemeente die heerlijke warmte missen, waaraan onze zielen soms een schreeuwende behoefte hebben.

De liefde is als de lente! Niet daar waar de almanak haar aanwezigheid voorschrijft, spreidt zij haar zegenende vleugelen uit. Maar dáár, waar de menschen zich onder haar hoede stellen en haar werktuigen willen zijn.

* * *

De liefde openbaart zich o. a. in lankmoedigheid, d.w.z. omvang van gemoed. We kunnen onmogelijk over de liefde handelen, of we moeten denken aan Hem, die liefde is, namelijk God.

Wat is God groot van gemoed!

Het gansche Oude en Nieuwe Testament is niets anders dan een indrukwekkend verhaal van Zijn lankmoedigheid.

Maar zijn wij zelve niet de levende monumenten ervan? Immers al hetgeen wij zijn — menschen, wien veel is vergeven en veel niet toegerekend en bovendien met een hemel op aarde en een hemel in het verschiet — wij danken het Gode.

Petrus zegt: »acht de lankmoedigheid des Heeren voor zaligheid«. Geeft de apostel hier niet een beschrijving van een stukje van zijn eigen ervaring? Vroeger had hij Jezus eens gevraagd: »Hoe dikwijls zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik het hem vergeven? Zevenmaal?« Ik twijfel er niet aan, of de apostel dacht al een zeer edelmoedige aanbieding te hebben gedaan. Zevenmaal!

Maar tot zijn groote ontsteltenis antwoordde Jezus: »Niet zevenmaal, doch zeventig maal zevenmaal!«

Zeventig maal zevenmaal! Vergeving tot in het oneindige! En als ik mij niet vergis heeft de apostel deze onafzienbare reeks van vergevingen tot de laatste toe noodig gehad. Ik zie hem voor mijn geest bezig met zijn brief. Even moet hij de pen neerleggen, want zijn ziel wordt heengetrokken naar de aanbiddenswaardige genade van God. De ontroering maakt zich van hem meester en zijn oogen vullen zich met tranen. Hij denkt aan de dagen van vroeger, aan zijn zevenmaal en aan Jezus' zeventig maal zevenmaal. En ik hoor den ouden strijder fluisteren: »Ik heb geen enkele van Jezus' zeventig maal zevenmaal kunnen missen. De lankmoedigheid des Heeren is mijn zaligheid!«

Alzoo handelt de liefde in God jegens Petrus en jegens ons.

En alzoo handelt de liefde in ons jegens elkander.

Want hetzij de liefde woont in den hemel, hetzij op de aarde, ze blijft zoowel in God als in mensch zichzelve gelijk. Zij is groot van gemoed.

* * *

om hem vervolgens voor te stellen als een hemeltergend contrast met alles wat waarachtig leeft en geniet! Ja, zoo is ons Protestantsche volk. Heeft het deze eigenschap misschien gekregen als een erfstuk van zijn Roomsche voorvaderen? Want dit weten we, dat onze zuidelijke broeders, de Frankische zonen van een door de hervorming niet gestoorde Roomsche kerk, schoon onafscheidelijk met deze kerk verbonden, heel losjes over haar en haar geestelijken zich uitlaten. Of deze trek van ons volk een erfstuk van Rome is of niet, doet er op het oogenblik al heel weinig toe; feit is het, dat deze trek dik geplooid ligt op het aangezicht der jongeren. Wat genieten wij, als wij onzen dichter beluisteren in zijn lof op Ds. Humanus:

Gij redeneert, dat elk u volgen kan;
Gij hebt geen stel van stemmen of gezichten,
Geen heilig soort van maten en gewichten;
Gij vreest uw God en zijt oprecht: een man!

Of wanneer hij het heeft over de jongens van de catechisatie:

Zij worden gevoed met de zuivere leer,
Dees jeugdige Protestantjes;
Hun levensbeschouwing is melancholiek,
Al lijken het vroolijke klantjes!

Zij weten dat heel 't menschdom diep
In Adam is gevallen,
En dat verdoemd zijn reeds voorlang,
De meesten, zoo niet allen!

Intusschen schijnt hun vroolijkheid
Voorloopig niet te storen,
Of dáár, op één die zalig wordt,
Tienduizend gaan verloren!

Of over de ijdelheid en eerzucht van de predikanten:

't Is geen goed Christen, op mijn woord,
Die mij niet gaarne preeken hoort!

De hoofdoorzaak van onze bijzondere waardeering voor de Genestet ligt nog niet in zijn critischen aanleg en nuchteren kijk op de dingen, hoezeer wij die ook op prijs stellen, maar veelmeer hierin, dat zijn leekedichten van toepassing zijn op hedendaagsche toestanden. Zij zijn actueel en de lezing van zijn verzen doet ons zien hoe weinig er gedurende een tachtig jaren in ons Hollandsche Kanaän veranderd is. Hij kan den spot drijven met een eeuwenoud schotje:

Het staat, het scheidt en scheurt, ten schand
Van waarheid en verlichting!
Dat schotjen is — een formulier,
Dat schotjen is een richting!

Klinken deze woorden ons niet als gloednieuw in de ooren?

Wij leven in een nieuweren tijd. Wij beschikken over een techniek, waarvan de dichter niet het geringste vermoeden had. Wij brengen de heele wereld onder in een hoekje van onze huiskamer. Maar dat schotje is nog altijd overeind en minstens zoo stevig en bijna even hoog als een eeuw geleden!

* * *

De Genestet is Remonstrantsch predikant geweest, maar was niet, wat men noemt, theoloog. Ook kan hij niet voor man van wetenschap doorgaan of diepe denker. Hij had echter den intuïtieven blik, dichters eigen. Hij kon een zaak doorvoelen en het rechte woord spreken.

Hij zelf overschatte zich niet. Hij was in staat een

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Stille heldhaftigheid

2

(In dit korte vervolgverhaal wordt ons een jong meisje geschilderd, die een dienst kreeg in een café, daar verleid werd en met haar kindje naar de stad trekt, om er voor te werken en het voor den Heer op te voeden, Die zij in de moeitevolste tijd haars levens gevonden had en had aangenomen als haar Verlosser en Zaligmaker).

Zoo trok zij dus met haar kindje naar de stad, huurde daar twee kamertjes, meubileerde die zeer bescheiden van het opgespaarde loon en begon toen den strijd met het leven.

Al spoedig was de zeer bekwame strijkster bekend en gewaardeerd.

Het ontbrak haar nooit aan werk, maar het was een heete, moeilijke arbeid, die zij doen moest. Zij mocht zich nooit geen rust gunnen.

Naast haar werktafel speelde kleine Karel. Onder haar oogen maakte hij zijn schoolwerk, aan haar hand ging hij 's Zondags met haar naar de kerk.

God zegende haar door haar kind, zij had eigenlijk niets dan vreugde van haar jongen.

Hij was een beste leerling, de onderwijzers verwonderden zich altijd over zijn opvallende begaafdheid.

Toen deed zij een tweede stap, die velen niet konden begrijpen, zij zond hem naar het Gymnasium. Zij had indertijd geen hoogvliegende plannen met hem gehad, zij zou geschrokken zijn, als zij het doel van den weg, die zij nu betrad, en de moeilijkheden, daarmee verbonden, toen had overdacht. Nu handelde zij eenvoudig onder den indruk: Ik wil nu voor mijn zoon doen, wat ik nu doen kan, het morgen liet zij in het geloof liggen in Gods handen.

In het begin had men in de stad de strijkster gewaardeerd gewoon als een bekwame, betrouwbare werkkracht. Maar langzamerhand begon men haar met andere oogen aan te zien.

Men zag hoe zij te worstelen had en men kreeg groote achting voor haar.

Bij alle familiefeesten in de voorname huizen werd zij de kookster, die men onvoorwaardelijk alles gerust toevertrouwde.

En men vertrouwde haar nog meer toe dan enkel aardsche bezittingen, de volwassen dochters leerden de behandeling van fijne stoffen en het strijken bij haar.

En toen heeft zij eens een jonge bruid in de stille uren van het gezamenlijk werken haar hart

mooi origineel lied te scheppen, ondeugend wezen en ook gevoelig, maar hij wist, dat hij veel meer realist was dan romanticus en dat hij als kunstenaar door velen werd overtroffen. Hij is geen Vondel, geen Bilderdijk, geen Da Costa, geen Victor Hugo, geen Heine, geen Goethe, geen Byron. En juist omdat hij geen van deze dichterlijke genieën was, heeft hij zoovele vrienden kunnen maken onder zijn tijdgenooten en het nageslacht.

Ik breng in herinnering, wat hij — bescheiden man als hij is — geschreven heeft in de 5e strophe van den »Mailbrief« :

'k Was nooit een dichter om in lucht en wolk
te zweven
'k Zoek mijn fortuin liefst in de waarheid van
het leven,
Ik zit graag en vertel in 't hoekje van den haard
Of 's zomers in de tent in onzen rozengaard.

Gelukkig elke mensch, die zichzelf kent en wiens oog eenvoudig genoeg blijft om allen schijn te doorzien. Gelukkig hij, die naar de kronen van vorsten niet streeft en die bij allen lof de begeerte weet te bewaren om niets meer en niets minder dan zichzelf te zijn.

Het heeft onzen dichter aan leed gedurende de laatste jaren van zijn leven niet ontbroken en in de liederen van dien tijd kunt gij de echo ervan duidelijk hooren. Hij had een huisgezin, waarin de liefde woonde. Zelf geeft hij ons daarvan een indruk in zijn: »Jong Hollandsch binnenhuisje«. Helaas moest hij reeds op dertigjarigen leeftijd, na een zeer gelukkig huwelijk van zeven jaar, zijn vrouw naar het graf brengen. Niet lang na deze beproeving stierf zijn eenige zoon en toen is hij zelf kort daarop van verdriet gestorven.

De Genestet is nauwelijks twee en dertig jaar oud geworden.

Maar wat heeft hij in die kleine spanne tijds niet mogen doen! Hij heeft zijn talenten gebruikt en is onsterfelijk geworden.

Men behoeft hier op aarde niet lang te leven om veel te bereiken.

Zeiden de Joden niet tot Jezus: »Gij hebt nog geen vijftig jaren!« Onze Heer was drie en dertig toen Hij aan het hout stierf en wat heeft Hij niet tot stand gebracht?

Het komt er op aan, dat wij zuiver eerlijk staan tegenover God.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

HET SMALLE PAD.

VI.

KENMERKEN VAN HET NIEUWE LEVEN.

Het nieuwe leven moet openbaar worden. Woorden alleen zijn daartoe niet voldoende. Zoowel voor onze eigen zekerheid (Joh VII : 17) als om bij anderen geloof te vinden, moet de werkelijkheid van de vernieuwing in daden blijken (Jak. II).

De fouten, tegenover menschen begaan, moeten zooveel mogelijk beleden en hersteld worden.

De omgang moet zich kenmerken door zachtmoedigheid en nederigheid.

De zonden van anderen moeten door vergevingsgezindheid gestuit worden in hun werking (Mtth. XVIII : 15—35).

Het leven moet een leven zijn van goede werken; dat zijn werken, die vrijwillig, naar den drang der

---

opengelegd: »Nu is Karel spoedig zoover, dat hij in 't ambt komt«, hij had in de theologie gestudeerd, »en ik heb nu mijn taak volbracht«.

»O Trijntje, houdt dan nu op met werken, nu begint de blijdschap voor je. Je goede zoon zal je zeker vergelden, wat je aan hem gedaan hebt«.

»Ja, juffrouw, dat zal hij, maar de zaak is toch niet zoo eenvoudig.

Ik wil toch niet bij hem zijn, zijn gemeente zal nooit met de vinger op hem wijzen, als hij berouw en bekeering predikt: »wees maar gauw stil, uw eigen moeder was zelf een groote zondares!«

»Dat zullen de menschen zeker niet doen, wij kennen je allen veel te goed«.

»Zeker, juffrouw, zij zullen het doen. Wie zelf de genade nog niet noodig meent te hebben, weet ook niet, hoever de genade reikt. Barmhartig is slechts diegene, die zelf barmhartigheid ervaren heeft. Ik zal nooit met mijn zoon meegaan.

Hij zal zich in zijn ziel niet verwonden om zijner moeder wil.

Ik had eigenlijk een hartelijk verzoek aan u, mag ik spreken?«

»Zeker, Trijntje, graag, wanneer ik doen kan, wat je wenscht, zal het gebeuren. Ik heb je liefgekregen«.

»Juffrouw, u gaat nu heel gauw weg, ver, ver weg van het vaderland, en ik weet, dat uw moeder bezorgd is over u. Neem mij mee naar dat verre land Ik zal voor u doen wat ik kan«.

»O Trijntje, dat zou heerlijk zijn. Ik ben toch wel een beetje bang om met mijn man naar dat vreemde land te vertrekken; en dan zou ik, als mijn man niet thuis was, altijd een stukje vaderland bij mij hebben. Maar ik vrees, dat je toch niet best van je zoon zult kunnen scheiden, je hebt hem toch veel te lief daarvoor«.

»Ik heb hem wel zeer lief, juffrouw, maar daarom juist moet het zijn.

Want ware liefde is sterk als de dood. Zij kan zichzelf verloochenen«.

— — — — — — — — — — — — —

Trijntje is niet meegegaan naar het vreemde land, de zoon weigerde beslist en wilde liever zijn ambt opgeven, dan zijn moeder heen laten gaan.

Maar zij is heengegaan naar dat Land, waar geen geween, geen tranen en geen veroordeelen meer zijn zal.

Voordat de zoon als predikant bevestigd was, stierf zij aan bloedvergiftiging, die zij bij het behandelen van een vreemde wasch had opgedaan.

God had haar wensch vervuld, maar op Zijn wijze.

EINDE.

liefde van Christus en uit dankbaarheid voor de ervaren verlossing gedaan worden.

Zoo'n leven is als een licht voor de wereld (Mtth. V : 14—16), trekt de oprechten aan, is hun ten zegen en is tot verheerlijking van God. — Aan arbeid tot redding van verlorenen zal de verloste gaarne deelnemen, want daartoe dringt de liefde van Christus hem.

Het zal zich daarom ook openbaren in de voorbede en in een geregeld en vrijwillig geven. Dat geven is een bewijs van dankbaarheid voor den grooten dienst, dien Christus ons bewees, doordat Hij voor ons stierf.

Het geven moet vrijwillig en geregeld geschieden, van eerlijk verkregen geld, met een hart, dat niet mokt.

Dit geven is een goddelijke voorwaarde voor persoonlijken en gemeentelijken zegen. Richt uw leven zoo in, dat een deel van uw inkomen vrij blijft voor het werk van den Heer. Vooral: breng en houd regel in uw geven en geef ook dan, als ge 't moet doen van wat ge zelf noodig hebt.

De 7e Predikantenvergadering

Mededeelingen door A. P. Barendregt.

III.

Een volgend punt op de Agenda heet: Autonomie der gemeente volgens het N. Testament. Inleider is Ds. Weenink.

Het kan heel goed zijn dat de een of ander van mijn meest pientere lezers zal opmerken: In dat thema schuilt een pleonasme. Alleen het N. T. is toch de basis waarop de gemeente rust, dus ook de autonomie der gemeente is volgens het N. T., dat behoeft nog niet eerst eens gezegd te worden.

't Is waar, bij zulk een beschuldiging zouden wij het hoofd moeten neigen ter aarde. Ter aarde zeg ik, want dáár leven wij en dáár leven ook de gemeenten, en dáár hebben ze ook haar autonomie en dáár schijnt (of vergis ik mij?) ook een soort autonomie te zijn die niet naar het N. T. is.

Inleider begint met te zeggen, dat dit onderwerp door de A. V. van dit jaar te Hengelo op het tapijt gebracht is.

Zij die deze vergadering bijwoonden, kunnen zich nog wel herinneren, dat bij de besprekingen over het belangrijk voorstel van de gem. Groningen het begrip Autonomie der gemeente stimmuleerend gewerkt heeft.

Voor een oogenblik kwam een heele geringe meerderheid in den ban van de waanvoorstelling dat, indien zulk een voorstel door de autonome gemeenten gezamenlijk genomen, zou in werking treden, het een aanval zou zijn op de autonomie der afzonderlijke gemeenten. Mijn waarde lezer zal zeggen, die redeneering begrijp ik niet best. Nu dat wil ik gelooven, zelf begrijp ik ze ook niet. Maar het feit, dat zulks Anno 1929 op onze A. V. plaats vond, was de aanleiding voor bovengenoemde trouwe broeder om op onze vergadering over dit thema te refereeren, en tenslotte hebben we het nu niet met de A. V. te doen maar met de predikantenvergadering.

In 5 stellingen werd ons de autonomie der gemeente getoond en ook die autonomie in verband met de Uniegedachte gebracht.

I. *Gebondenheid aan den wil van Christus is voor de gemeente eisch.*

Dat wil dus zeggen, dat autonomie nooit eigenzinnigheid beteekenen kan, maar het leven naar 't bevel des Heeren Jezus Christus, die de gemeente schiep en beloofd heeft in haar vergaderingen tegenwoordig te zijn.

II. *Het is de roeping van alle gemeenteleden, zorg te dragen, dat de wil van Chr. gekend en geëerbiedigd wordt.*

Geen enkele Baptist mag er zich dus afmaken met het idee de voorganger en 't bestuur weten het wel. Dat wil niet zeggen dat men zich door de dwangvoorstelling moet laten beheerschen dat die het juist niet weten. Dan zou men 's Heeren werk in den weg staan en aan de leidende broeders onnoodig last bezorgen. Maar een ieder is verplicht alle voorstellen altijd weer te toetsen aan den wil van den Heiland. Alleen op die wijze houden wij actieve gemeenten.

III. *Elke vereeniging van Christenen ten doel hebbende God te verheerlijken en den wil van Christus te leeren kennen en doen is een gemeente en autonoom.*

Weer valt het mij op dat de autonomie eigenlijk een eutopie is. De gemeente beheerscht niet zichzelve, maar wordt door Christus beheerscht. 't Eenigste wat eigenlijk aan 't begrip autonomie herinnert is, dat een gemeente zich wel bewust stelt onder de gehoorzaamheid van Christus. Zichzelve onveranderlijk de wet stelt om Jezus na te volgen.

Dat daaruit een machtige zekerheid t.o.v. haar handelingen naar buiten ontstaat is zeker. In dien weg weet de gemeente zich de draagster van de wilsopenbaring van haar Heer.

IV. *Dezelfde beginselen die een gemeente verplichten geen hoogere autoriteit dan zichzelven te erkennen, verplichten haar ook de besluiten te eerbiedigen van andere gemeenten van dezelfde orde.*

Dat spreekt vanzelf. Zou 't anders wezen dan zou het farizeïsme welig tieren. Ook in die andere gem. was Christus tegenwoordig. Haar besluiten zijn ook wilsopenbaring des Heeren.

Dit te erkennen bewaart ons, indien wij 't eens niet met elkander eens zouden zijn bij een eerlijk strijden, bij een rustig de dingen onder 't oog zien. En voert ons praktisch op den weg der beslissing bij meerderheid van stemmen.

V. *Onze A. V. is een vergadering van geloovigen waaraan Christus Zijn tegenwoordigheid verbonden en Zijn hulp beloofd heeft.*

't Gevolg daarvan is, dat ook zij autonoom is en verwachten mag, dat de gemeenten haar besluiten zal eerbiedigen.

De stellingen heb ik woordelijk weergegeven, het andere zijn opmerkingen van mij die in den lijn van het referaat liggen.

Zooveel is zeker, de Unie met haar A. V. kan een zegen zijn voor ons werk in Nederland. Maar we moeten meeleven, elkander vertrouwen, een blik voor 't geheel hebben, niet aan persoonlijke belangen werken, ja zelfs gemeentelijk offers willen brengen aan het Uniebelang dat zich over 10 van onze 11 provinciën uitstrekt.

De vergadering duurt voort.

UIT DE GEMEENTEN.

APELDOORN. Zooals u, gel. brs. en zrs., weet, uit ons orgaan De Christen van 8 Nov., zouden we 11 en 12 Nov. Evang. Samenkomsten beleggen. Ze behooren nu tot het verleden. En ofschoon Apeldoorn overvloeiende is van verschillende geestelijke stroomingen, was ons kerkje tamelijk bezet.

Ik wil gel. van het gesprokene geen verslag maken, dan zou ik er misschien veel van bederven, maar ademloos werd geluisterd naar de weldoordachte rede. Het zangkoor „De blijde boodschap", met zijn heerlijke uitgezochte liederen, deed er het hare aan toe, dat rede en lied een geheel vormde.

We twijfelen er niet aan, of de Heere zal, neen, heeft reeds zielen overtuigd van Zijn goedheid en trouw. Een jonge dochter kon het kloppen aan haar hartedeur niet langer weerstand bieden en liet den Heiland binnen. Halleluja! hier zal meer op volgen. Een wolkje als een man's hand, maar wij bidden om stroomen van zegen. De jongedochtersver., die sluimerde, is weer ontwaakt en hoopt in 's Heeren naam en kracht, voorwaarts te gaan. Ook de jongeliedenverg. heeft weer een aanvang genomen.

In de gem. gaat het goed, maar het is niet prettig, dat sommige leden wegens verschillende omstandigheden onze woonplaats moeten verlaten. Wij zeggen echter met Paulus, „wij hebben altijd goeden moed".

Gedenk onze kleine gem. in uwe gebeden.

Uw br. in Christus, R. ZWAAL, Secr.

GRAND RAPIDS. Aan een zeer uitvoerig schrijven van br. W. de Vries, buitenl. korrespondent dezer gemeente, is het volgende ontleend:

Den 22sten October j.l. was het 35 jaren geleden dat de gemeente Grand Rapids gesticht werd. Als een bizonderheid mag daarbij vermeld worden, dat dezelfde Voorganger, die dien dag als zoodanig gekozen en bevestigd werd, de gemeente nog steeds dient en dat van weerskanten met onverdeelde liefde, ijver en lust. Dankbaar kwam de gemeente dien avond samen, dankbaar voor de vele zegeningen, haar op geestelijk en stoffelijk gebied door den Heer geschonken.

Den 20sten Oct. had de Voorg. een gedachtenisrede gehouden naar aanleiding van Psalm 34 : 3. Slechts de Heer werd verheerlijkt. De Voorg. vertelde in zijn predikatie, dat iemand hem op den dag van zijn intrede gezegd had: „Douwe, als je het zeven jaren volhoudt, ben je glad uitgepreekt" en nu mocht hij tot Gods eere mededeelen, dat hij den 20sten Oct. de 7166ste predikatie geleverd had.

Den Voorg. werd als blijk van liefde een som gelds overhandigd om zich daarvoor een blijvende herinnering aan te schaffen.

Velen schaften zich een ex. aan van een keurig met 12 foto's geïllustreerd boekje, behelzende een kort historisch overzicht van de gemeente. Belangstellenden in Nederland kunnen een ex. bestellen bij Ds. D. Laansma, 1069 Quarry Ave, Grand Rapids, Mich.

Vol moed gaan we als gemeente ons 36ste jaar in, hopende, dat nog velen zullen worden toegedaan, en dat onze gel. Voorg. door Gods genadige bijstand ons het Brood des levens steeds moge blijven breken.

De opkomst is goed; de bidstonden worden flink bezocht. Liefde en eensgezindheid bindt ons tezamen.

Verslag van de Gewestelijke Jeugddag te Emmer-Erfscheidenveen.

14 Nov. 1929 is eindelijk aangebroken en ofschoon het weer niet al te mooi is, trekken toch heel wat jongelui naar E.-Erfsch.veen, want hier zal de eerste Jeugddag in deze winterperiode worden gehouden. Al dadelijk heerscht er een gezellige en opgewekte stemming en onder het drinken van een kop thee, wordt er druk gebabbeld. Omstreeks half vier wordt de vergadering, die geleid wordt door Ds. Barendregt, geopend, na het zingen van: „Waarheen pelgrim, waarheen gaat gij".

Allereerst krijgt Ds. Reiling het woord, die ons iets te zeggen heeft over: „Onze onderlinge gesprekken". Dit is een onderwerp, dat wel eens besproken mag worden, want hoe vaak praten we maar, zonder ons rekenschap te geven van onze woorden; hoe vaak stichten onze gesprekken geen kwaad! Het oude spreekwoord: „Kwade samensprekingen, bederven goede zeden", is wel waar. Laat ons over heel veel dingen liever zwijgen; maar laat ons spreken over iets goeds. Ook over gewone dagelijksche zaken mogen we spreken. We moeten echter vooral spreken over onzen Heer Jezus Christus. Laat Hem vaak het middelpunt zijn van ons gesprek. We zullen ondervinden, dat een gesprek over Hem ons rijkelijk zegent. Indien we het doen, komt ons gesprek op hoog peil te staan. Reine gedachten zullen dan uitgesproken worden en het geluk zal in ons leven heerschen!

Na deze ernstige leering krijgen we opstellen te hooren van drie jongemenschen. Het eerste heet: *Medewerking*. Hoe kunnen wij medewerken in onze vereenigingen? 1e door getrouwheid en 2e door voor elkaar te bidden, maar ook vooral met elkander op de bidstonden. Nadat dit opstel is voorgelezen, worden er eenige vragen gesteld, die vlot beantwoord worden. Het tweede opstel luidt: *Gehoorzaamheid* is beter dan offerande. Na het lezen ervan, wordt er nogmaals gewezen op die eene groote levenseisch: Gehoorzaamheid aan God. Met stille aandacht is alles aangehoord en nadat we nog een lied zingen, geven we onze belangstelling aan het laatste onderwerp: *Voor het alziend oog van God is niets verborgen.* 't Is voor velen een benauwende gedachte, dat God elke zonde ziet, maar stel u gerust, God heeft immers ook gezien uw berouw en hoe ge tot Hem zijt gekomen met belijdenis van zonden. Ook dit opstel wordt onder ademlooze stilte beluisterd en het is of niemand de stilte 't eerst durft verbreken en we hebben behoefte aan een stil oogenblik. Deze stille wensch wordt vervuld, want er wordt nu eerst een korte bidstond gehouden; we hebben veel dankenstof. God heeft en zal ons nog verder rijkelijk zegenen. De waarheid van het korte openingswoord wordt wel bevestigd, want wij hebben ons in den Heere verlustigd, en Hij heeft ons onze begeerten gegeven. Hem zij daarvoor de dank.

Na een gezellige pauze wordt de avondvergadering om 7 uur geopend met gebed en een gedeelte lezen uit de H. Schrift. Ds. Reiling spreekt ons toe naar aanleiding van het voorgelezene: De twee schuldenaars. Ofschoon de eerste slaaf alle schuld is kwijtgescholden, eindigt zijn leven toch in de gevangenis, in de ellende. Wat is nu voor ons de les? Al heeft Jezus ons de zonden vergeven, maar wij willen onzen broeder niet vergeven, dan zal ook ons leven treurig eindigen, daarom vergeeft elkander. Laten we ons verootmoedigen voor onzen God, opdat we anderen kunnen vergeven. Heel velen, die Jezus nog niet volgen, praten over de zonden van hen, die Christus' naam belijden, en houden zich daardoor verre van Hem. Och, beken toch uw eigen boosheid voor Jezus, spaar uzelven niet, dan maakt Hij u vrij. Direct na dit referaat, luisteren we naar de toespraak van Ds. Barendregt over de twee zonen, die in de wijngaard van hun vader moeten werken. Het gaat vele menschen als de eerste zoon. Ze zeggen: „Ja Heere, ik zal tot u komen", maar hun leven laat zien, dat ze toch niet één met Christus zijn geworden. Anderen weigeren bits, als de Heer hen roept, maar ze krijgen berouw en geven zich over. Doe als de tweede zoon en geef Jezus uw hart. We gevoelen, dat

de Heere met kracht werkt en we zullen stil wachten, totdat Hij de stroomen van zegen geeft.

's Middags heeft de zangvereeniging van Nw. Weerdinge haar liederen doen hooren en in de avondvergadering het koor van Ter Apel. Na het dankgebed keeren allen gezegend naar huis terug en met blij verlangen zien wij uit naar den volgenden Jeugddag, vast overtuigd zijnde, dat God ons ook dan weer zal zegenen.

MEDEDEELINGEN.

Een Kerstnummerkreet!

Moeten wij stranden met de haven in het zicht?

Zooals reeds gezegd hebben vele gemeenten zich dezen keer prachtig gehouden. Het getal bestellingen is geklommen tot bijna

negentienduizend exemplaren.

Waar wij zoo dicht het doelwit van ons aller streven zijn genaderd, heb ik gemeend een oplage van

twintig duizend

te moeten laten drukken. Ik heb niet anders kunnen handelen. Daarvoor is mijn geloof in onze mooie papieren boodschapper en in de toewijding en werklust der broeders te sterk.

Gemeenten en leden! ik heb een gevoel, dat gij het mij euvel zoudt geduid hebben, als ik dit waagstukje niet had aangedurfd.

Maar help mij nu van deze extra duizend af. Kunt gij het door u gevraagde kwantum niet met eenige tientallen verhoogen?

Er zijn altijd nog vele menschen onder ons, die zich op geregelde tijden

netjes laten bepreeken

en op de onderlinge bijeenkomsten zeer wijze woorden spreken, doch er niet toe kunnen komen om voor Jezus Christus iets ter hand te nemen, dat botst met hun vermeende eigenwaarde. Zij zijn als die jonge dame, die ik bij haar roeping bepaalde om haar medemenschen tot een zegen te zijn. Zij vroeg mij: „Wat kan ik dan voor Jezus doen? Ik heb soms een verlangen om voor Hem bezig te zijn". En toen ik antwoordde: „Ik zoek een Zaaier-colportrice voor deze omgeving, Wat denkt u daarvan?" zeide zij:

»Dat juist wil ik NIET doen«.

Broeders en vrienden, God geeft u een gezond lichaam, een zekere mate van welvaart, eenige vrije avonden in de week, honderden en duizenden menschen, alsmede onze Kerstnummers. Hij wil de menschen en de Kerstnummers bij elkaar brengen en u daarvoor gebruiken. Zullen de groote voorrechten, waarin gij u moogt verheugen . . . . . oorzaak zijn, dat gij een weigerachtige houding aanneemt? Neen, zeg niet, dat dit een mooi werkje is voor de jongeren. Het is een mooi werkje voor allen en ook voor u. Zult gij ons laten

stranden met de haven in het zicht?

De Uwe in den dienst van de God der heerlijkheid, die zich niet schaamde om in Jezus de knechtelijke gestalte aan te nemen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

INGEZONDEN.

Waarde Br. Barendregt,

Bij de antwoorden op uw vraag over Jac. 5 : 14, 15, zou ik nog gaarne een paar vragen voegen.

1. Zou Paulus in Col. 4 : 14 geschreven hebben van „Lukas, de medicijnmeester, de geliefde" als hij meende, dat men in geval van ziekte, **altijd** moest handelen zooals Jacobus schrijft?

2. Zou Paulus in 2 Tim. 4 : 20 zoo vrijmoedig geschreven hebben: „Trofimus heb ik te Milete krank gelaten", als hij **verzuimd** had de gave der gezondmaking, die hij toch wel had, in toepassing te brengen?

Nog iets. Vele jaren geleden had een zuster onzer gemeente twee kinderen zwaar ziek aan typhus. Zij had den dokter, en de medicijnen werden aan de kinderen gegeven met de bede tot den Heer, dat Hij ze zegenen mocht tot herstel.

Op zekeren dag kwam iemand bij haar, dien zij zeer goed kende, en zei: „Ik moet u iets zeggen. Uwe kinderen gaan dood, omdat gij niet den Heere te hulp geroepen hebt, maar den medicijnmeester". Onze zuster, altijd slagvaardig, antwoordde: „Hoor eens, daar staat geschreven: U geschiede naar uw geloof, en nu zal u geschieden naar uw geloof en mij naar 't mijne". De kinderen herstelden.

Zou Paulus' woord: „Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd" ook in dezen niet van toepassing zijn?

A.

Correspondentie.

Onder deze rubriek stond vorige maal L. K. te s-H. moet zijn L. K. te O. E.-R.

W. V. te H. Zendt ter opname in ons orgaan enkele opmerkingen over een art., dat voor ruim twee maanden verscheen in »De Christen«.

Hij zal begrijpen, dat we aan zijn stukje thans geen plaats meer kunnen verleenen.

Men schrijve a.u.b. direkt, als men meent goed te doen door op 't geen »De Christen« biedt, in »De Christen« te reageeren. E.-R.

Wegens plaatsgebrek blijven stukken overstaan.

E.-R.

Den 19 Nov. verblijdde ons de Heer met de geboorte van ons dochtertje

Lukiene.

H. DE VRIES
L. DE VRIES—SWARTS
Oude Pekela
Weddeiweg.

Hiermede betuigen wij onzen

hartelijken dank,

aan allen die hunne belangstelling hebben getoond bij onze 40-jarige Echtvereeniging.

C. BARENDREGT
en Echtgenoote.
Spijkenisse, Nov. 1929.

No. 2108 VRIJDAG 6 December 1929 49ste Jaargang

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Dank en aanbidding.

O God, Gij Schepper aller dingen,
Wij prijzen U in 't heiligdom,
Waar wij met blijde harten zingen,
Tot hooger roem Uws Naams alom.
Gij kroondet met Uw rijke gaven,
Rondom ons, over 't gansche land,
Uw zegenstroom komt allen laven,
Uit Uwe milde Vaderhand.
Gij schonkt ons zonneschijn en regen
Voor iedere vrucht, ter rechter tijd;
Zoo gaaft Gij wasdom als Uw zegen,
Op onze akkers uitgespreid.
Tot millioenen Uwer scheps'len
Reikt Uwe wond're mildheid heen;
Gij voedt de vromen en de zondaars,
— 't Is Uw genaad' en trouw alleen.
Wie kan toch al dat heil omvatten,
Dat hooger dan de wolken reikt?
Wie durft ondankbaar U vergeten —
Uw liefde, die nooit van ons wijkt?
Wij willen Uwer steeds gedenken,
Dewijl we begenadigd zijn,
En ned'rig letten op Uw wenken,
U bidden: maak ons harte rein!
(Naar 't Duitsch gevolgd.)

N. v. B.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Naar het Woord.

Tot de wet en de getuigenis! Zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat ze geen dageraad zullen hebben.

Jes. 8 : 20.

Een van de verschijnselen, die meer of minder belangrijk zijn op godsdienstig en kerkelijk gebied, is wel dit, dat men uit verschillende hoeken en uit verschillende richtingen steeds luider de vermaning laat hooren: naar den Bijbel moeten we terug, als tot onzen raadgever, in onze leeropvatting of godsdienstig denken! Dit spreken vele christenen als hun overtuiging uit.

Als wij dat hooren verblijden wij ons, en rijst in ons de opwekkende hoop, dat eindelijk vele geloovigen, ondanks hun dogma's en 't zich vastklemmen aan de de confessie en overleveringen van de vaderen, toch wel eens in 't volle licht van Gods Woord zullen gaan denken en wandelen, hun zelve tot heil en voor de menschheid ten zegen.

De profeet Jesaja, die de hier bovenstaande woorden schreef, zag in zijn profetischen blik de afzinking van geheel zijn volk, afzinking in politieken en godsdienstigen zin. Als de oorzaak daarvan zag hij de afkeering des volks van God en Zijn Woord. Dat was een vreeselijke toestand. Het was toen, evenals nu: de afwijking van God deed zich allereerst kennen door het afwijken en loslaten van het Woord Gods, in denken, spreken en handelen.

De oproep des Profeten is: »Tot de wet« (wordt ook vertaald, de onderwijzing) »en tot de getuigenis«. De wet, als openbaring van den wil Gods, was de onderwijzing, de »getuigenis«, was alles wat in den typischen eeredienst onder Israël te aanschouwen gegeven werd. Zoo heette de tabernakel als belichaming des heiligdoms, ook wel tabernakel der getuigenis.

Zoo hebben we ook in de bediening des N. Testaments drievoudig openbare getuigenissen: het gepredikte Woord, de Doop en het Avondmaal, welke getuigenissen het volbrachte werk Gods tot verlossing der menschheid door Christus uitdrukken, wat dan het getuigenis des Heiligen Geestes in het binnenste der geloovigen bevestigt. De »getuigenis van Jezus is de geest der profetie«. (Openb. 19 : 10.)

Door den ganschen Bijbel heen worden wij vermaand en opgewekt om op Gods getuigenis, dat is op Zijne openbaring, acht te geven. Zij is voor het geslacht der menschen het eenig geestelijk licht. En dewijl dat licht in den persoon van Jezus, het vleesch geworden Woord, belichaamd is, is Hij *het* licht der

wereld. Wie Mij volgt, zeide Hij, zal in de duisternis niet wandelen, maar het licht des levens hebben.

Hiermede is ook de hooge waarde en beteekenis van dat licht ons onder de aandacht gebracht.

Van de onderwijzing en de getuigenis Gods, had de meerderheid van het Israëlietische volk zich afgewend, omdat zij God verlaten hadden.

Het zelfde doet nu nog de groote massa van zich noemende christenen, en dat wordt kennelijk door het loslaten of verwerpen van 's Heeren Woord en getuigenis. Men houdt er dan nog een Christendom naar eigen opvatting of smaak op na, of men volgt als blindelings, alles wat vroeger en later, door menschen geleerd of gedogmatiseerd is.

Daarom geldt des profeten woord ook nog voor het tegenwoordig geslacht: »Tot de wet (de onderwijzing) en de getuigenis«. De volle getuigenis, waar niets van afgedaan is, die hebben we noodig!

Het gevaar tot afwijking is groot.

Het gevolg, dat als oordeel op die afwijking volgt, is ontzettend. De Profeet drukt dat zoo uit: »het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben«. Voor de verlaters van Gods Woord breekt geen morgen meer aan. 't Blijft nacht voor hen: de glanzende morgenzon gaat niet voor hen op. Zoo is de geestelijke duisternis, waarin de verwerpers en verlaters van Gods getuigenis als in een eeuwigen nacht wegzinken. Is het niet daardoor, dat vele duizenden van onze beschaafde en dicht bij het Woord verkeerende tijdgenooten in de duisternis van on- en bijgeloof omdolen en zoo zeer onkundig zijn aangaande het Evangelie onzer zaligheid?

Wij meenen daarop bevestigend te moeten antwoorden.

Nu vinden wij 't zeer belangrijk veel werk te maken van de verspreiding der H. Schrift onder de menschen. Doch daarbij moet niet uit het oog verloren worden, dat het bezit en zelfs het lezen der Schrift niemand kan behouden, die niet tot den Auteur, tot God zelf, komt, of zich door den Middelaar, Jezus Christus tot God laat brengen. Het gaan tot de Bron van den zegen des Woords moet steeds gepaard gaan met het gebruik maken van de H. Schrift. God is met Zijn Woord onafscheidelijk één. Ook geloovigen hebben immer te bedenken, dat zij, om Gods Woord met vrucht voor hun ziel te lezen, eerbiedig, ootmoedig en gehoorzaam voor God en Jezus Christus, Zijn Zoon, hebben te buigen. Wordt dit uit het oog verloren dan wordt ook ons bijbellezen een bloote vorm zonder wezen. Ook daarop volgt nachtelijke duisternis, kennelijk in verregaande onkunde betreffende de goddelijke dingen.

Ware christenen zijn geen kinderen des nachts noch der duisternis, maar des lichts (Eph. 5 : 8 en 1 Thes. 5 : 4).

God wil ons onder de leiding van Zijn Geest door Zijn onderwijs en getuigenis opvoeden en ieder, die zich wil laten leiden en opvoeden, wordt steeds meer verlicht en al nader gebracht tot die gewesten, waar na het licht in eeuwigheid geen donkerheid zal komen. — »Daar zal geen nacht zijn«.

N. v. B.

LOSSE SCHAKELS.

De oproep van den Wereldbond. Het Uitvoerend Comité van den Wereldbond richt tot de geloovigen aller landen en namen de volgende oproep:

»Het Uitvoerend Comité van den Baptiste Wereldbond, vergaderd in Detroit, Ver. St. van Amerika, op 17 Mei 1929, roept de Baptisten van elk ras en elke taal en de andere beminnaars van godsdienstvrijheid in alle deelen der wereld op tot aanhoudend en vereenigd gebed voor hun medegeloovigen in Rusland, en voor alle anderen die, in dat land en in deze twintigste eeuw, zich verstoken zien van godsdienstvrijheid en blootgesteld aan onaangenaamheden en verdrukking, omreden van hun trouw aan hun geweten en hun Heere«.

Dr. Rushbrooke voegt hieraan toe:

»Er kan niet genoeg den nadruk op gelegd worden, dat de toestand nu, niet minder ernstig is, dan ten tijde toen de oproep de wereld werd ingezonden, zes maanden geleden. Het is noodig dat, over heel het rond der aarde voortdurend, vereenigd, ernstig gebed wordt opgezonden«.

Het Baptisme en het Internationale Leven. Door middel van het Uitvoerend Comité van den Wereldbond, laat het Baptisme zijn stem hooren in het internationale leven. Aan de weduwe van Dr. Streseman, den laatsten minister van Buitenlandsche zaken in Duitschland, zond het een telegram van deelneming, daarin uitdrukking gevend aan zijn waardeering voor de diensten, die Dr. Streseman bewezen heeft aan de bevordering van een goede verstandhouding tusschen de voormalige vijanden.

De Amerikaansche leden van voornoemd Comité zonden Mac Donald, den Engelschen minister-president, bij gelegenheid van zijn bezoek aan Washington ter voorbereiding van de Konferentie voor de ontwapening ter zee, den volgenden brief:

»Geëerde Heer,

In naam van de bijna 8 millioen Baptisten der Ver. Staten, heeten de ondergeteekenden, de Am. leden van het Uitv. Com. van den Baptiste Wereldbond, U warm en hartelijk welkom aan haar kusten.

We hebben vertrouwen in U en in de zending, die U hier komt vervullen. We zijn er van overtuigd, dat de wereld nauwelijks een grooter ramp zou kunnen treffen, dan de verbreking van de reeds zoo lang bestaande vriendschap tusschen de twee groote Engelsch sprekende volken. Uw bezoek aan ons kan de toestand slechts ophelderen en zal, naar wij vast gelooven, de band van broederschap die alreede bestaat, slechts sterken.

We zijn niet onbekend met de vraagstukken van nationaal en internationaal gewicht, die op uw schouders rusten. We hebben echter vertrouwen in Uw bekwaamheid en leiding. We begroeten daarom met blijdschap Uw komst tot ons met deze vriendschapszending. Moge haar resultaten in de schoonste vruchten van echte internationale vriendschap openbaar worden.

Met de ernstigste hoop, dat Uw bezoek gezegend moge worden met een bestendig groeiende openbaring

van den wil ten goede, en dat niet slechts Uw land en het onze, maar heel de wereld er van overtuigd moge worden dat de weg des vredes de weg tot welvaart is voor enkelingen en volkeren,

verblijven wij« enz.

Nieuwe Periodieken. Wij ontvingen het eerste Nr. van »Onze Gemeentebode«, maandblad van de Baptiste Gemeente te Stadskanaal. De Redactie ligt in handen van de beide predikanten dier gemeente Ds. Weenink en Ds. de Haan. Laatstgenoemde is tevens Administrateur. Volgens een »voorwoord« werd de behoefte aan zulk een maandblad reeds lang door de redactie gevoeld, maar tijdsgebrek verhinderde tot de uitgifte over te gaan. Nu de arbeid echter is komen te liggen op twee paar schouders is die hindernis opgeheven en het blad verschenen. Het wil verstrooide en oude leden dienen, vervolgens de vrienden der gemeente, ook haar talrijke jonge vrienden en haar oud-leden en oud-vrienden op de hoogte houden van haar werkzaamheden en hen, die de gemeente nog niet kennen op de hoogte brengen met hare beginselen.

Evangelisatie beoogt dit maandblad dus niet. Ongetwijfeld zullen allen, die op eenigerlei wijze met de gemeente Stadskanaal verbonden zijn, waar ze ook wonen gaarne door middel van »Onze Gemeentebode« op de hoogte gehouden worden. Voor f 1.00 wordt het ieder, die 't wenscht, franko een jaar lang toegezonden.

De Administrateur, Ds. L. de Haan, woont te Musselkanaal.

Omhoog, maandblad der Gemeente Haarlem is hier reeds eerder genoemd. Door deze uitgave wil Haarlem zoowel haar gemeentebelangen dienen als evangelisatiearbeid verrichten. Finantieel drijft deze periodiek op de bijdragen van hen, die er f 1.00 per jaar voor geven. Redacteur is Ds. v. d. Schors en de Administratie is in handen van L. P. Tiggelman, Pres. Steynstr. 119 te Haarlem, Postrek. No. 147986.

De Evangelieboodschapper is een persoonlijke uitgave van Ds. Roest te Delfzijl. Dit maandblad, royaal formaat, is uitsluitend gewijd aan den evangelisatiearbeid. Het blad drijft op de opbrengsten der advertenties en de abonnementsgelden.

„Kerkbode", heet het maandblad, dat ten dienste der Baptiste Gemeente te Groningen wordt uitgegeven. Het 2e Nr. van den tweeden jaargang is verschenen. Het heeft ten doel de leden en de vrienden der gemeente op de hoogte te houden met hetgeen er in de gemeente voorvalt en mededeelingen te verstrekken van ontworpen plannen. Tevens wil het bij verderafstaanden vooroordeelen wegnemen en kennis verspreiden over onze beginselen en onzen arbeid.

Oud-leden der gemeente zoowel als vrienden der gemeente, die in de stad of elders wonen, kunnen het blad een jaar lang franko toegezonden krijgen voor f 1.00 per jaar, terwijl het ook door giften gesteund wordt. De Administrateur is H. Weersing, Tuinstraat 42, te Groningen.

Voor geregelde toezending dezer periodieken houdt de E.-R. van De Christen zich vriendelijk aanbevolen.

Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap. Het 125ste jaarverslag van het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap zegt op welsprekende wijze hoe de Bijbel zich een weg veroverd naar alle landen. Dit Genootschap, dat niet het eenige is, dat voor dit doel werkt, heeft meer dan 397.000.000 exemplaren van de Schrift (voor 't meerendeel evangeliën) verspreidt gedurende zijn bestaan.

De jaarlijksche groei van het aantal verspreide exemplaren is even merkwaardig als het totaalcijfer. Tot 1811 toe ging de jaarlijksche »omzet« de 100.000 niet te boven. Ongeveer 35 jaren later was deze gegroeid tot 1000.000 ex. Het laatste jaar was dit cijfer 11.399.540, het hoogste cijfer, immer bereikt. Dit beteekent dat het Genootschap 1300 geschriften per uur heeft omgezet.

Een der meest belovende velden voor het werk van dit Genootschap is China. Wijl het land wordt omgewoeld door revolutie en burgeroorlog, en de vreemdelingen nauwelijks geduld worden, zou men verwachten dat de verkoop van den Bijbel sterk achteruit gegaan was. Maar juist het tegenovergestelde had plaats. In 1902 was de omzet in China minder dan een millioen, terwijl het laatste jaar 5.000.000 ex. het depôt te Shanghai verlieten, van welke bijna 4.000.000 ex. in Chineesche handen kwamen.

Gedurende de laatste 25 jaren heeft het Genootschap f 94.944.000 uitgegeven voor de vervaardiging en verspreiding van Bijbels. Het helpt alle kerken op de zendingsvelden zonder uitzondering en ook de interkerkelijke zending gelijk de China Inland zending. Voor het vervullen van zijn taak moet 5.400.000 gulden per jaar worden ontvangen. L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Davids wensch afgewezen.

De belofte aan Jonathan vervuld.

II Sam. 7 en 9.

Les voor Zondag 5 Jan. 1930.

Het eerste deel van deze les is ook reeds opgegeven voor Zondag 15 Dec. 1929. Waarschijnlijk heb ik toen in de meening geleefd, dat dit gedeelte geen plaats gekregen had op de rooster van 1930, doch ik kan mij niet meer herinneren, waarom ik het aan die les heb toegevoegd. In elk geval hoop ik, dat niemand deze geschiedenis voor 't Kerstfeest reeds heeft verteld. De waarschuwing op de laatste pagina van dit no. van De Christen zal wel door allen gelezen zijn. Wien dit ontgaan is, die vertelle 5 Jan. een mooi verhaal aan de kinderen.

— o —

Davids wensch afgewezen.

David was een vrome man. Hij had zijn God lief. Wanneer hij er aan dacht, dat hij zelf in zoo'n mooi paleis woonde, terwijl de ark des Heeren slechts een

»U moet Willem vergeven«, ried een predikant aan, toen hij op bezoek was bij twee ouders, die gebroken waren over een verloren zoon. »Het is moeilijk, ik weet het, doch het moet«.

»Vergeven?« schreide de vader, »vergeven? Maar dominé, u weet niet, hoe lief wij hem hebben!«

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Kerstfeest.

Luk. 2 : 1—20.

Les voor 25 Dec. 1929.

Blijde Kerstgeschiedenis, zal ik u nog »toelichten«? Alle kinderen kennen u en alle onderw. kennen u door en door. Ik maak er een feestdag van voor mij zelf, deze week. Want een »feestdag« is het, als er eens wat tijd vrij komt. Op 't Kerstfeest zitten immers toch alle klassen bij elkaar. En de beginners onder het onderw. personeel zijn vrij van de bijbelsche geschiedenissen. De leider van het feest, soms zelfs de voorg. van de gemeente, vertelt de Kerstgeschiedenis. En die hebben haar wel in de macht. Ik zal hen niet beleedigen, door hun nog »toelichtingen« aan te bieden. Zelfs geen aanteekeningen geef ik, want zij hebben zelf wel bronnen, waaruit ze kunnen putten, als ze zich hier of daar nog wat onvoldaan gevoelen.

Maar, denkt misschien iemand bij 't lezen, waarom schrijft u dan nog? Wel, dat zal ik u zeggen. In de eerste plaats om u deelgenooten te maken van mijn blijdschap, boven genoemd. En in de tweede plaats om u een gezegend Kerstfeest te wenschen en u te zeggen, dat ik in uw blijdschap deelen zal, als gij overal met uw blijde kinderscharen het heerlijke Christusfeest viert. En in de derde plaats om een verzoek tot u te richten: Wilt ge mij eens uit elke Zondagsschool één briefje zenden en daarin iets van uw Zondagsschoolleven berichten? B. v. of er bij u een Z.sch vereeniging is, of er een bespreking van de les plaats vindt, hoe het met uw Z.school gaat met kinderen en onderwijzers(essen). En — dit niet het minst — of er ook op- of aanmerkingen zijn over de toelichtingen. Ze verschenen nu reeds 2 volle jaren: Het vreemde, dat alle nieuwe dingen aankleeft, is er af. Schrijf er nu s.v.p. eens over. Onlangs ontving ik een brief van een Z.sch.vereeniging, waarin een wensch werd geuit. Tot mijn spijt zal ik daaraan slechts voor een zeer gering deel kunnen voldoen, aangezien het gevraagde te veel ruimte in ons blad zou eischen. Maar toch was ik blij eens zulk een schrijven te ontvangen en gaarne ontvang ik nog meer. Het zal ongetwijfeld zijn nut hebben. 't Helpt mij misschien om met vrucht te zoeken naar verbetering der toelichtingen; misschien is er ook wel iets bemoedigends en ongetwijfeld zal zulk een schrijven de gemeenschap tusschen ons versterken. En dat laatste is voor ons werk veel waard.

Welnu dan, God zegene ons allen op 't Kerstfeest en daarna door en voor het heerlijke werk in de Zondagsschool. Met hartel. gr.

K. REILING.

Zending onder de Joden.

(Een en ander ontleend aan „De Elimbode".)

II.

Hoe komt het, dat een verdraagzaam menschengeslacht, zooals het tegenwoordige beweert te zijn, de Joden niet kan verdragen? Met deze vraag besloten wij het eerste gedeelte van dit artikel.

De Israëlitische zendeling, br. Rottenberg, geeft daarop het volgende antwoord:

De haat der volken tegen de Joden is niet slechts een gevolg van Gods rechtvaardigen toorn over Zijn volk, maar ook een middel in Zijne hand om hen te verhinderen zich met de volken te vermengen en hen te bewaren voor hunne eigenlijke bestemming: »een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk« te zijn. Zeer merkwaardig is in dit verband het gezichtspunt van den welbekenden ethnoloog (volkenkundige) John Fraser, die opmerkte: »De feiten der geschiedenis toonen duidelijk aan, dat het joodsche volk, zoolang het onderdrukt werd, vasthield aan de religie der vaderen. Maar het begon daarin te verslappen en den niet-Joden gelijk te worden, zoodra het met den niet-joodschen burger op voet van gelijkheid gesteld werd«. Wij zien dus van den kant der vijanden gebeuren, als voor vele eeuwen in Egypte geschiedde: zij hebben kwaad tegen het volk der Joden gedacht, doch God heeft het ten goede gedacht, om een groot volk in het leven te behouden.

Onder bovengemelde omstandigheden van een breedere beschaving, religieuze conflicten en anti-semitisme is het politieke Zionisme ontstaan. Zijn stichter, Dr. Theodoor Herzel, schreef in 1896 de brochure, getiteld: »De Jodenstaat« en stelde daarin voor om een joodschen staat te vormen *in Argentinië*, of *in Palestina*. Zijn persoonlijke keuze was Argentinië, doch het eerste Zionistencongres te Bazel in 1897 gaf de voorkeur aan Palestina. Het doel van de Zionistische organisatie — vastgelegd in het Bazeler program — is Palestina voor het joodsche volk in eigendom te verkrijgen en daar niet slechts een staat, maar een m o d e l s t a a t te vormen. Ontzaggelijk veel geld en kracht is voor dit doel reeds besteed en aanmerkelijke vorderingen zijn er gemaakt. Palestina onderging een ongekende verandering. Het moet een genot zijn het land te bezoeken. (In den laatsten tijd is dat obternisme heel wat gedaald N. v. B.) De joodsche kolonisten hebben allerwege verkeerswegen aangelegd, zoodat men ze (dank ook de auto's) gemakkelijk kan bereizen. Bloeiende landbouwkolonies hebben zich gevestigd, met prachttuinen van palmboomen en heestergewas, wijnbergen en graanvelden. En de joodsche bevolking is belangrijk toegenomen, vooral sinds Groot-Brittanje het mandaat over het land aanvaardde en den Joden het recht toekende Palestina als hun rechtmatig vaderland te beschouwen.

Maar is het joodsche Palestina nu een modelstaat? Zijn de toestanden, vooral op geestelijk gebied, van dien aard, dat ze als voorbeelden kunnen dienen voor andere niet-joodsche staten? — Helaas, neen, hoe zouden wij zulks ook kunnen verwachten van een beweging, in eigen menschelijke kracht ondernomen? Toch geloof ik, dat zij door Gods voorzienig-bestel

in 't leven geroepen is en veel grooter en beter uitkomsten zal bereiken dan de Zionisten vermoeden.

Maar hoe staan de hedendaagsche Joden tegenover den Christus? Is er hierin een verandering ten goede waar te nemen? Want wat baat het hun, zoo zij de geheele wereld zouden gewinnen en schade hunner ziel lijden? Is er in het Jodendom iets waar te nemen, dat wijst op de vervulling der woorden van den Heiland, zoo kennelijk op Israël doelende: »Leer van den vijgeboom deze gelijkenis; wanneer zijn tak nu teeder wordt en de bladeren uitspruiten, zoo weet gij dat de zomer nabij is?« — Ongetwijfeld!

Vooreerst zijn daar de verschillende nationale bewegingen, zooals de Zionistische, Mizrachistische, Agudaistische, de Pool-zionistische, enz. Het verschil tusschen al deze partijen gaat alleen over de wijze, waarop de joodsche nationale strevingen, naar men meent, het meest doeltreffend gesteund worden. En daarin juist onderscheiden zij zich van de meer ontwikkelde Joden aller voorafgaande eeuwen, wier streven het was den scheidsmuur tusschen Joden en niet-Joden weg te nemen. De geschiedenis bewijst, hoe God in de voorbereiding tot de hoogtepunten hunner historie, eerst dat volk heeft afgezonderd uit de andere volken. Hij zonderde hen af, want van nature waren en zijn de Joden geneigd zich met de volken te vermengen. De bewijzen daarvan liggen in het Oude Testament voor het grijpen. Ook in de volheid des tijds valt dat eigenaardig verschil waar te nemen. Waar zij te voren immer gevaar liepen hun afzondering te verbreken en in de wereldzee weg te zinken, vertoonden zij — waar God de zaligheid uit hen zal doen voortkomen — dezelfde neiging tot het bewaren van hun isolement, dat hen heden ten dage zooveel sterker nog dan ooit te voren kenmerkt. Mogen we ook hierin niet een teeken des tijds zien, dat wijst op het uitbotten van den vijgeboom Israël en op het door God toebereid worden tot een belangrijke taak? —

Een ander merkwaardig bewijs voor het teeder worden der takken is wel het gansch gewijzigd standpunt der intellectueele Joden tegenover den Christus. Als Messias erkennen zij Hem nog niet, maar de vroegere verachting heeft plaats gemaakt voor bewondering. Hij is hun geworden de grootste van Israëls profeten, »een leeraar van God gezonden«. Dr. Kaufman—Köler (een Jood) zegt: »Jezus is een groote persoonlijkheid, die als geen ander tusschen hemel en aarde staat, even na verwant aan God als aan den mensch. Jezus, de Helper der armen, de vriend der zondaren, de broeder der lijdenden, de Trooster der vermoeiden en belasten de geneesmeester der kranken, de oprichter der gevallenen, de liefhebber der menschen en de bevrijder der vrouwen, heeft het hart van het menschdom veroverd, heeft den wereldtroon beklommen, om Koning der gansche aarde te wezen!«

Waar vindt men onder de Joden der vorige eeuwen iets, dat op dit getuigenis gelijkt? .... Met het volste recht kan de welbekende joodsche journalist en schrijver, Dr. S. M. Melamed uitroepen: »Heden ten dage is Jezus een geliefkoosd onderwerp, niet alleen in liberaal joodsche kringen, maar zelfs in het hart van het Ghetto is Hij een gewenscht thema voor discussie«. Er gaat hoegenaamd geen protest meer op tegen deze belangstelling in den persoon van Jezus. Wonderlijker nog: de Joden beschouwen deze geweldige omkeer als een heel natuurlijk verschijnsel. Zoo lezen wij in een joodsch maandblad: »In de laatste jaren is bij de intelligente Joden een groote belangstelling ontwaakt voor het wezen van het Christendom. Dit is een heel natuurlijk verschijnsel. Voor den intelligenten Jood is Jezus geen woord der verschrikking meer. De religieuze ban, die tot hiertoe op alles, wat christelijk is, lag, is vanzelf verbroken en beschaafde Joden beginnen belangstelling te gevoelen in de verschijning, die de gansche cultureele wereld omvat«.

En ten slotte noem ik het betrekkelijk groot getal der bekeerde Joden in onzen tijd als bewijs voor het uitbotten van den vijgeboom. Ik weet wel, dat deze stelling niet klopt met de veel herhaalde bewering, dat de Joden-zending zoo onvruchtbaar is, een bewering, die vaak wordt uitgesproken in het bijzijn van bekeerde Joden, wier tegenwoordigheid alleen reeds alle wederlegging overbodig maakt Het is een feit, dat het getal der bekeerlingen uit de Joden dat der heidenen naar getalsverhouding verre overtreft En dat ondanks de stiefmoederlijke behandeling van het werk der zending onder Israël. Ja waarlijk, Israëls wintertijd is voorbij, bloemen worden gezien in alle landen; de zangtijd genaakt!

Die Jezus Christus liefhebben, moeten zijn als wanneer de zon opgaat in hare kracht. Waakt op! waakt op! als in de dagen van ouds! Zegt der dochter Zions: »Zie, hier is uw God!«

N. v. B.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

Een dichter naar ons hart.

Het is vandaag een eeuw geleden, — ik schrijf deze regelen op Donderdag 21 November — dat de Genestet werd geboren. Waarom zou ik niet eens een enkel woord aan hem wijden? Immers zijn er weinig dichters, die wij zoo liefhebben als dezen jong gestorvene. De frischheid en fijnheid van zijn rijm doen ons van hem genieten als ware hij een tijdgenoot.

Het is vooral zijn spot met de zwaarwichtigheid der menschen, met hun holle deftigheid, die ons tot zijn warme vrienden heeft gemaakt. Wij jongeren zijn nu eenmaal opstandelingen. De geest van verzet zit ons tot aan de teenen toe. Opstaan is ons vak, behalve . . . . in de vroege morgenuren! En wanneer wij op vormen stuiten zonder inhoud, op ceremonieel zonder geest, op phrazen zonder zin dan presenteeren wij ons oogenblikkelijk als de ware hervormers der maatschappij en breken af met buitengewone voortvarendheid.

Wij grijpen graag naar de gedichten van de Genestet juist omdat hij zoo opstandig is.

Maar wat in hem onze harten gestolen heeft, al is hij ook reeds zeventig jaar overleden, zijn z'n fijne spotternijen met de kerken en haar dominé's. Is het geen zwak van ons volk — of zwak? Misschien wilt ge liever van »deugd« hooren — om de kerkelijken, de stokstijve kerkelijken in het zonnetje te plaatsen? En wat mogen ze dolgraag een geestelijke een lange slipjas aantrekken en een kachelpijp op het hoofd zetten

tent had — al was het ook een heel fijne tent — dan hinderde hem dat.

1. Davids gedachten; met den profeet Nathan besproken, 7 : 1—3.

2. Gods woord tot den profeet Nathan. V. 4—17.

a. God wenschte niet, dat David Hem een huis bouwen zou. Hij had daar ook nog nooit eenige regeerende familie om gevraagd, 4—11*a*.

b. God wilde, dat Davids zoon Hem een tempel zou bouwen en God beloofde, dat Hij David een »huis« zou bouwen. God zou zijn goedertierenheid op een bijzondere wijze aan zijn opvolgers betoonen. Als ze zondigden, zou Hij ze als menschen kastijden, maar Hij zou toch het koningschap in Davids geslacht bevestigen, 11*b*—16. Deze boodschap bracht de profeet N. aan David over, 17.

3. Davids dankgebed, v. 18—29.

David zal wel een beetje teleurgesteld geweest zijn, maar hij was nog veel meer dankbaar. Dat blijkt heel duidelijk uit dit gedeelte. Men kan dit niet als geheel weergeven; maar wie het geheel zich goed eigen gemaakt heeft, zal in eigen woorden de hoofdgedachten, die David uitgesproken heeft, wel kunnen vertellen. Voor de kleinen zal dit het moeilijkst zijn. Men make het voor hen wat korter; als maar goed duidelijk wordt, dat David heel dankbaar was voor hetgeen God hem beloofde.

Nu, wie Davids geschiedenis verder leest, die zal ook vinden, dat God David zeer gezegend heeft. Wie oorlog tegen hem voeren wilde, verloor het gewis, want God bewaarde David overal. Langzamerhand waren alle naburige volken hem onderworpen van de rivier de Eufraat in 't Noorden tot aan de grenzen van Egypte in het Westen en de woestijn in het Oosten. En als David in een oorlog goud of zilver buit maakte, dan legde hij het weg tot een schat voor het Godshuis, dat zijn zoon later bouwen zou.

Rustig en gelukkig dacht David nog eens na over zijn leven en . . . . toen dacht hij ook weer aan zijn vriendschap met Jonathan. Hij herinnerde zich den tijd, toen zij elkander liefhadden . . . . en toen hij al vluchtende moest leven. Wat was het hun hard gevallen, toen zij afscheid nemen moesten (I Sam. 20). Wat had Jonathan ook weer gezegd? . . . . Ja, David herinnerde het zich. En David had hem met een eed beloofd. dat hij 't ook doen zou. Daar was — zoo dacht David — nu wel de meest geschikte tijd voor gekomen. Zoo komen wij tot het tweede deel van deze les:

D e b e l o f t e a a n J o n a t h a n v e r v u l d.

1. David vroeg en werd door een knecht uit de familie van Saul gewaar, dat er nog een zoon van Jonathan leefde. Mefiboseth. Kreupel aan beide voeten, door een val, zie II Sam. 4 : 4; 9 : 1—4.

2. Mefiboseth gehaald, vernam Davids gunst en betuigde zeer nederig zijn dank, 9 : 5—8.

De uitdrukking in v. 8 klinkt in onze ooren wel erg nederig. Wij noemen onszelf niet zoo licht een hond. De oosterlingen waren altijd wat overdreven beleefd. M. zal wel gedacht hebben aan zijn kreupelheid. Hij bedoelde: Ik ben immers een stumper.

3. Davids woord aan Ziba. 9 : 9—11. Volgens de wet der lossing kon David zulks heel gemakkelijk

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

JIM.

1

(Wederom zetten wij onze lezers een kort vervolgverhaal voor, dat doet zien, hoe ook onder de diepst gezonken menschen wel edelsteenen te vinden zijn en er allicht aanknoopingspunten ontdekt kunnen worden, waar wij kunnen trachten hen te helpen om Jezus' wil).

Ik bevond mij op een spoorstation in Indiana, waar ik enkele uren op een anderen trein moest wachten. In de nabijheid van de locomotievenloodsen zaten een aantal spoormenschen, die zeker schafttijd hadden en elkander wederkeerig hun ervaringen bij het spoor vertelden.

Ook ik voegde mij bij hen en was misschien de meest belangstellende toehoorder na enkele oogenblikken.

Ik wachtte op trein no. 2.

De machinist, die van hier uit dienst had te doen, bevond zich ook onder deze groep, terwijl zijn stoker de machine op een zijspoor had staan, aan het poetsen was en alles verder in orde bracht.

»Wie brengt no 2 hier vanmiddag?« vraagde nu een stoker, die in mijn nabijheid zat.

»Jim«, antwoordde de machinist laconiek en sneed daarbij aan een stukje hout, zonder verder een woord te zeggen.

»Jim is een wonderlijke snaak« zeide dan de remmer.

Voor een oogenblik was alles stil; dan zag de machinist mij aan en zeide vragend: »U kent Jim zeker niet, of . . . . «

»Neen«, antwoordde ik, »ik ben trouwens in deze geheele streek onbekend«.

»Jim is een eigenaardig mensch«, herhaalde nu de machinist en begon dan met een vertelling, die ik hier wil trachten weer te geven. Omdat ik echter niet met de technische uitdrukkingen der spoormenschen bekend ben, zal ik ook niet beproeven, mij daarvan te bedienen, maar overigens de geschiedenis zoo nauwkeurig mogelijk trachten te vertellen.

»Het was in Maart van het jaar 1872, toen ik de eerste maal met Jim bekend werd. Ik had toen een goederenlocomotief en reed in dit district.

Op zekeren avond laat bracht ik mijn locomotief uit de loods, om mij gereed te maken, den komenden trein verder te brengen.

Het weer was niet al te best, en een koude regen deed iemand, die er in te verkeeren had, huiveren.

De trein kwam en spoedig was mijn machine er voor gekoppeld. Daar zag ik opeens in de nabijheid van een open goederenwagen een man staan, die waarschijnlijk tot de beruchte klasse der »tramps« (zwervers, landloopers) behoorde. Hij stond, met de handen in zijn zakken, de hoed diep over het gezicht gedrukt, huiverend in de lichten van mijn

doen, daar hij over het noodige geld wel beschikte.

De laatste woorden van vers 11: »Ook zou M. . . . . enz.« zijn in dit geval niet geheel helder. In den mond van Ziba passen ze niet. In Davids mond iets beter, maar ook dan zijn ze niet geheel helder. 't Beste is, deze zin in de vertelling niet op te nemen. De beide laatste verzen zijn duidelijk genoeg en voldoende.

4. Slotopmerking, waarin nog een paar bijzonderheden over M. worden verteld. 9 : 12, 13.

K. R.

HET SMALLE PAD.

VII.

DE GELOOVIGE IN DE WERELD.

Als we het eigendom van den Heere Jezus geworden zijn, zijn we burgers van Zijn Koninkrijk en vreemdelingen in deze wereld geworden. We gaan steeds meer voelen, dat het nieuwe leven niet in deze wereld past. De gehoorzaamheid aan den Heiland brengt ons met haar in botsing.

Wordt ge om uws geloofswille bespot, dan zult ge in byzondere mate de tegenwoordigheid des Heeren ervaren. Het lijden om Christus' wil vervult het hart met byzondere blijdschap.

Probeer niet in 't geheim een discipel van Christus te zijn, want dat is onmogelijk. Het licht, dat onder de korenmaat gezet wordt gaat uit. En als wij den Heere Jezus niet belijden op aarde, zal Hij ons ook niet belijden voor den Vader. De christen die zijn geloof verzwijgt, heeft geen blijdschap en verliest zijn geloof tenslotte.

Bedenk, dat de Heer uw getuigenis noodig heeft. Hoe zal Hij bekend worden, als Zijn discipelen over Hem zwijgen? Hij zendt geen engelen, maar *ons* uit om Zijn getuigen te zijn.

Bedenk, dat de wereld uw getuigenis noodig heeft. Gij zijt het licht der wereld. De wereld kan niet zonder de boodschap van Gods liefde in Christus. En wie zal haar deze boodschap brengen, als Zijn discipelen het niet doen?

Houdt u van de wereld gescheiden. Wordt haar niet gelijkvormig. Vereenig u niet met de ongeloovigen in een kerk. Sluit ook geen huwelijk met een ongeloovige. Als we ons met de wereld vereenigen, verliezen we onzen invloed op haar en, glijden met haar af en worden met haar veroordeeld.

Ieder, die Christus' discipel wordt, moet elken dag zijn kruis opnemen, zal hij Christus' discipel kunnen *blijven*.

De 7e Predikantenvergadering.

Mededeelingen door A. P. Barendregt.

IV.

Het volgend punt op de Agenda heet: W ij B a p t i s t e n en wordt verzorgd door Ds. H. Visser van Sneek. De broeders zetten zich eens goed op hun zetels, want het onderwerp kondigt zich aan als „het" onderwerp der vergadering. Immers wie en wat ligt ons nader aan het hart dan ons eigen zelf? Wanneer wij als Baptisten wel eens verdwaald geraakt zijn in een Gereformeerde kerk is het onze zenuwen bijna te sterk geweest, telkens weer te hooren: „Wij Gereformeerden",

locomotief, en zijn geheele voorkomen gaf den indruk van een mensch, die ellendig en hongerig is.

Wij hadden in dien tijd nogal heel wat last van de »tramps«, maar deze zag er zoo deerniswaardig uit, dat ik hem toestond, zich in de nabijheid van mijn machine te warmen. Hij zeide geen woord, maar zag mij aan met een smeekende blik, die mijn hart week maakte, en voor mijn trein het station verliet, zag ik hem in een half geopende goederenwagen klauteren, maar ik had niet den moed en had er ook geen lust toe, om deze arme kerel bij de stationspolitie aan te geven. Want uit mijn blik moet hij zeker hebben opgemaakt, dat hij van mijn kant niets te vreezen had.

Wij reden dus het station uit en hadden een ruwe, koude Maartsche nacht voor ons, een dier nachten, waarvan men zegt, dat zij een mensch zoo'n koude laten lijden dat hij het in het merg zijner beenderen gevoelt.

Te middernacht kwamen wij aan bij een klein, eenzaam station, Steinsville genaamd, waar ons bevolen werd, op een zijspoor te gaan en een passagierstrein voorbij te laten rijden.

Dicht in de nabijheid van dit station was een rivier, waarover een houten brug lag, die echter nog wel als bruikbaar beschouwd werd. Wij hadden evenwel opdracht, deze brug steeds te onderzoeken, voor wij passeerden, en ik besloot, met den passagierstrein weg te rijden en de brug te onderzoeken, of liever, om te zien dat de passagierstrein er over reed.

Ik liet mijn locomotief over aan de hoede van den stoker en beklom de machine van den passagierstrein. Ongeveer honderd schreden van de rivier verwijderd stopten wij. Een remmer en ik gingen vooruit, om de brug te onderzoeken, wij gingen er over en daarna terug en gaven toen het signaal, dat alles veilig was.

Wij hadden bevel, direct na dezen trein te volgen; daarom wachtte ik op mijn trein, om hier voor de brug er op te stappen. Omdat mijn trein echter niet kwam, ging ik weer terug naar Steinsville. Daar hoorde ik, dat een van de remmers van de waggon gevallen was en geen dienst meer kon doen.

De conducteur had zijn best gedaan, een andere remmer te vinden, vandaar het oponthoud.

En nu verklaarde hij mij, dat de trein niet verder kon, zonder de gekwetste man te vervangen.

»Wacht, ik weet er een«, zeide ik en ging terug naar de goederenwagen, waar ik wist dat de »tramp« moest zijn. Ik vond hem daar dan ook tusschen een hoop stroo en slapende. Ik belichtte zijn gezicht met mijn lantaarn en zag, dat het nog zeer jeugdig was maar dat er reeds een smartelijke uitdrukking op was gelegd.

»Hé, sta op!« riep ik; »wil je werk hebben?«

»Ja moeder; ik denk, ik kan gauw werk krijgen, misschien».

De arme jongen droomde, hij droomde van zijn moeder.

(Slot volgt.)

maar een mensch is een vreemd wezen. Toen het thema werd afgekondigd, was het alsof de geheele vergadering gestaald werd. „Wij Baptisten". Ja, wij Baptisten, mogen wij er niet zijn? Zijn wij niet op één na de grootste Protestantengroep? Maar daarover wordt in dit referaat niet gesproken. Er wordt ook niet gesproken over het feit, dat wij Baptisten zoo moeilijk een goed georganiseerde eenheid vormen, omdat het individualisme onder ons, soms bijna in een gevaar ontaardt.

Er wordt ook niet gesproken over het verschijnsel dat „wij Baptisten" ons vertrouwensmenschen kiezen, die wij, zoodra ze iets willen, wat wij niet begrijpen, direkt gaan wantrouwen.

Er wordt ook niet gesproken over het verblijdend teeken dat „wij Baptisten" vroeger nog meer mank gingen aan dit euvel dan tegenwoordig.

De geachte referent houdt zich met al deze peripherische dingen niet bezig. Hij steekt onmiddellijk af naar de diepte met zijn vraag:

„Verstaan wij Baptisten onzen doop wel?"

Nu is het ongetwijfeld waar, dat dit een hoofdvraag is. Met 3500 Baptisten, die hun doop verstaan, is Nederland aan de voeten van Jezus te brengen, mits zij dien doop dan ook beleven.

Spreker voert ons in, in de beteekenis van den doop. Hij zegt, dat een ieder die zich laat doopen, een aan het eigene IK gestorvene is, het althans behoord te wezen, omdat hij het in zijn doop belijdt.

Maar meer nog. Hij zegt verder dat in ieder gedoopte, dus in ieder Baptist, de Heiland voor dat IK in de plaats is getreden. Hieruit volgt dat een Baptist zijn leven niet meer laat leiden door de vraag naar het eigen begeeren. Zijn eerste vraag is niet hoe wil ik het, maar zijn eenigste zorg is zich open te stellen om den wil van Jezus te verstaan en zich bereid te stellen om dien te doen.

Hij steunt bij de ontwikkeling van deze gedachten op het woord van een der eerste Baptisten, *namelijk Paulus*: „Ik ben met Christus gestorven en ik leef, maar niet meer ik ben het die leef; Christus leeft in mij".

Zoo nu en dan wordt in het referaat die vraag: Verstaan wij Baptisten onzen doop wel? herhaald. En terecht.

Als ik op die vraag een antwoord moest geven, zou het niet uitsluitend bevestigend wezen, tenminste als verstaan zooveel als beleven moet beteekenen. Naar 't mij voorkomt, verstaan lang niet alle Baptisten hun doop. Wat een handhaven van ons nietig „Ikje" is er toch in ons leven. Ik ken Baptisten die, wanneer de wind hun niet in 't lapje waait, op gemeentevergaderingen en dergelijken, dreigen met opzegging van het lidmaatschap. Die, als de Voorganger niet naar hun zin gesproken heeft, twijfel aan zijn „zuiverheid" uitstrooien. Die, al geeft de Heiland hun nog zooveel gelegenheid voor Hem te getuigen, zwijgen omdat ze bang zijn voor wat spot. Ik heb onder hen hoogmoed aangetroffen in groven vorm, zoodat zij zelfs met den armen broeder geen gemeenschap wilden hebben.

Het woord van den Apostel Paulus hierboven aangehaald, is een prachtig woord om er over te preeken. 't Is ook een mooi woord voor een gezelschapsavondje om er over te praten. Maar 't is een woord, zoo moeilijk, ja, moeilijker dan de Gordiaansche knoop, voor wie het beleven wil.

Alexander de Groote, die de wereldheerschappij, welke, volgens het orakel, aan het ontbinden van dien knoop was verbonden, wilde bemachtigen, hakte hem met z'n zwaard door. Dat is ook in het geval van ons, B a p t i s t e n, de weg. Wie zijn doop wil verstaan en beleven, die late zich niet met allerlei kleingeestigheid in, die zoeke niet naar middelen om op vroom gepolitoerde wijze toch z e l f in 't zadel te blijven. Maar hij neme het zwaard des Geestes en keere het tegen zijn eigen IK en doorsteke het, zoo vaak het zich weer roert. Die make het woord door ons zoo vaak opgezongen in zijn leven waar:

Kost mij Uw dienst ook verlooch'ning en pijn,
Toch wensch ik eeuwig Uw volg'ling te zijn.

Natuurlijk was het referaat voor ons, predikanten, bestemd en we hopen er winst mede te doen. Ik meende echter, dat er ook voor ons Baptisten in 't algemeen, wat uit te leeren is, redenen waarom ik zijn kern onder uw aandacht gebracht heb.

De vergadering duurt voort.

INGEZONDEN.

Geliefde Brs. en Zrs. in Christus Jezus!

Daar ik reeds tweemaal mijn vragen over Jak. 5 : 14, 15 in „De Christen" mocht herhalen, kunt gij wel begrijpen dat ik zelf over het onderwerp ook heb nagedacht, en ik hoop en vertrouw, dat de Redactie zoo welwillend zal zijn om eenige ruimte af te staan om U mijne gedachten mede te deelen.

Vooreerst mijnen dank aan Br. Verhorst en Br. E. te H. die getracht hebben mijn vragen te beantwoorden.

Wanneer de Heere een Broeder of Zuster met krankheid bezoekt, bedenkt men dan wel, dat het van den Heere is? Legt men zichzelf de vraag wel voor: Waarom of waartoe zendt mij de Heere die krankheid? En wanneer wij het raadsel niet kunnen oplossen, vragen wij het dan e r n s t i g aan den Heere? en is er dan in het hart: Merk op mijn ziel, wat antwoord God u geeft!? Zie, dat zijn eenige vragen waarvoor een Christen zich niet mag verbergen! Menschen, die den Heere niet kennen als hun God, trachten zoo spoedig mogelijk zich van hun krankheid te bevrijden op welke wijs dan ook; maar de Christen heeft ook rekening te houden met Hebr. 12 : 7. Wanneer de Heere aan Zijn kinderen krankheid toezendt, doet Hij zulks met wijsheid en liefde; of om het geloof te beproeven; of hun over een of andere verkeerdheid te bestraffen; of gelijk ons onderwerp Jak. 5 : 14, 15 aangeeft, tot Zijne verheerlijking en tot samenbinding in de liefde.

Het is ganschelijk mijn bedoeling niet om een stelsel of een dogma hiervan te maken, maar wel om op een groote leemte te wijzen in het leven ook van ernstige Christenen. In Jak. 5 : 13 vinden wij: "Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde. Dit lijden is merkbaar iets anders dan de krankheid, waarvan in het 14e vers gesproken wordt, dewijl het lijden op verschillende wijze kan geleden worden, of in zaken; of door vijanden; of door vervolging, waaraan die eerste Christenen niet vreemd waren. Hun werd geraden te bidden. Al is de tijd ook al wat veranderd, toch denk ik dat deze raad ook voor onzen tijd het beste is wat wij kunnen doen, als wij ten minste niet door eigen schuld ons het lijden berokkenen.

Is iemand krank onder u, dat hij tot zich roepe de Ouderlingen of de Oudsten der Gem. en dat zij over hem bidden enz. Hier hebben wij vast te doen met een ernstige krankheid, waarin misschien de persoon zelf niet kan bidden of zijne gedachten regelen vanwege de ernstige krankheid, en in dit geval wordt de raad gegeven om alzoo te handelen en de Gem. daarin te betrekken, door Ouderlingen of Oudsten te roepen, en ik zou denken dat elke Broeder of Zuster die m e d e l i j d t, daarbij ook op zijn (haar) plaats zou zijn. Immers wanneer één lid lijdt, lijden al de leden mede. Door zoo te handelen wordt niet alleen het geloof, maar ook de liefde geoefend en beoefend.

Ik moet daarop wijzen dat n i e t de oorzaak ligt in andere tijdsomstandigheden, maar in gebrek aan geloof en liefde. Dit wil ik duidelijk maken door te wijzen op de 9 apostelen, die beneden waren gebleven toen de Heere met 3 discipelen op den Berg was. Bij die gelegenheid stonden die 9 discipelen machteloos tegenover dien onreinen geest Deze discipelen waren nog kort tevoren verblijd geweest dat de geesten hen onderworpen waren, en waar zij nu machteloos daar tegenover stonden en zij dat niet konden begrijpen, heeft de Heere hun gezegd dat de oorzaak daarvan in hun ongeloof schuilde. Deze vergelijking is duidelijk — ook voor ons — d a t o n z e m a c h t e l o o s h e i d i n k r a n k h e i d e e n g e v o l g i s v a n o n s o n g e l o o f. en niet van veranderde tijdsomstandigheden.

Spijkenisse. C. BARENDREGT.

ZENDING — ZUSTERHULP.

Geliefde Zusters,

Gaarne willen we U herinneren aan onze afspraak, om de inhoud van het busje „Zusterhulp" in de maand December te storten op giro 151970 Nieuwe Pekela, met bijschrift „voor Zusterhulp".

Daar het werk nog in het begin is, zullen de bedragen nog niet zoo hoog zijn, maar vele kleintjes maken één groote. Alle zendingen zullen dan tezamen in „De Christen" verantwoord worden, hopenlijk eind December. Is er in een gemeente misschien nog een vrouwenvereeniging, die, hoewel nog niet voor „Zusterhulp" werkende, toch een gave voor dit werk wil geven, we zullen ze dankbaar aanvaarden. Zegene de Heer het eenvoudige *werk*, *dat we in Zijn naam zijn begonnen.*

Met vr. groeten, Het bestuur van Zusterhulp te N. Pekela.

UIT DE GEMEENTEN.

HILVERSUM. Waarde brs. en zrs., wij deelen u mede, dat we hier begonnen zijn te vergaderen, ofschoon we nog *weinige in getal zijn. Ons vertrouwen is op den Heer,* die beloofd heeft daar in het midden te zullen zijn, waar twee of drie in Zijn Naam samenkomen Wij zijn een station van Utrecht geworden, waarvoor wij deze gemeente recht dankbaar zijn. We vragen nu uw aller voorbede.

De Secr. FREDERIKS, Lorentzweg 63.

Nader vernemen wij, dat de broeders te Hilversum des Zondags iederen voor- en namiddag samenkomen. Des namiddags gaan om beurten voor de broeders Zerbst, Maarssen en Jansen. Den tweeden Zondag in iedere maand wordt er het Avondmaal bediend.

Het Lokaal staat aan het Noordsche Boschje.

Des Maandagsavonds houdt de kring bidstond.

E.-R.

Iets over het Jeugdwerk in Friesland.

Het voor dit jaar fungeerend Jeugd-Comité had twee districtsvergaderingen uitgeschreven, welke te Sneek op 13, en te Haulerwijk op 21 November werden gehouden, in de Kerken der Baptisten Gemeenten ter plaatse.

Deze districtsvergaderingen werden geleid door Ds. J. van Dongen te Stavoren. De plaatselijke Predikanten, Ds. H. Visser en Ds. C. Brandt, kregen, na de opening der samenkomsten, gelegenheid een opwekkend woord te spreken, waarna door woord en lied door de jeugd ruimschoots het zaad des evangelies werd uitgestrooid ten aanhoore van een groote schare jonge menschen. Het zou te veel gevergd zijn van de plaatsruimte in dit blad, om alle werkzaamheden van de programma's uitvoerig weer te geven, en daarom wil het Comité volstaan met te zeggen, dat zij verbaasd stond te kijken, over dat, wat door de jeugd werd gepresteerd, in betrekking tot de voordrachten, opstellen en voornamelijk door de inleidingen welke gegeven werden, alsook daarna over de bespreking der onderwerpen: „Is een noodleugen geoorloofd?" en ten tweeden „Hoe denkt gij U de Nieuw Testamentische Gemeente in hare vorming en hare openbaring?" Deze gedachtenwisseling bracht veler tongen in beweging. En de conclusie was dat, voorzichtigheid te betrachten in het leven, een eerste vereischte *is voor het vormen van ons geestelijk leven, en dat geen* dogmatiek ons blijvenden vrede geeft, maar alleen in het beoefenen van de bede: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Een woord van dank, zoo zeide de geachte leider, willen we *niet uitspreken*, want Gods Naam moet alleen de eere ontvangen, maar toch willen we onze erkentelijkheid uitspreken voor de gastvrijheid in de Gemeenten Sneek en Haulerwijk ondervonden, alsook voor de gaven en talenten, door God aan vele jonge menschen in onze Friesche Gemeenten geschonken. Geve de Heere, dat uit het jonge geslacht onze Gemeenten *mogen groeien en bloeien, tot eere van Gods* grooten Naam.

Namens het Comité:

Ds. J. v. DONGEN, Stavoren.
S. P. HELLINGWERF, Harlingen.
S. v. d. WERF, Sneek.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen voor de Congo van Chr. K. te W. f 2.50.

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Van den Archivaris.

Sommige Gemeenten geven gemeentelijke maandblaadjes uit. De Broeders waren zoo vriendelijk, mij een eerste no. te zenden, welke ik bewaar in het Unie-Archief.

Indien er Gemeenten zijn, die ook een blad beginnen uit te geven, een jaarboekje, gedenkschrift of iets van dien aard, geef ik hen in vriendelijke overweging een ex. aan mij te zenden voor het Archief.

De Archivaris der Unie
Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.

Van den Uniepenningmeester.

Aan enkele Gemeenten: denk a. u. b. aan de contributie ! ! !

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Van den Depôthouder.

Vergeet niet bij het houden van Evangelische Samenkomsten geschikte tractaten uit te reiken, met plaatjes p. 100 f 0.65, p. 500 f 3.—, p. 1000 f 5.50.

Heb in voorraad »Wie wij zijn en wat wij willen« p. 100 f 1.75.

Gemeente bestelling 20 procent korting.

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Geachte Jeugd en Jeugdwerkers.

Op de vragen die ik in De Christen van 18 Oct. j.l. liet plaatsen, zijn een aantal brieven binnengekomen. De meesten deden den wensch kennen, om toch vooral te komen tot de oprichting van een jeugdbond.

Het dagelijksch bestuur van den Jeugdraad besloot dan ook, gezien de vele wenschen in die richting, het vraagstuk grondig onder de oogen te zien en te *zoeken* naar de mogelijkheid van zijn bevredigende oplossing.

Van de gehouden jeugddagen in Friesland ontving ik van te voren officieele programma's. Dat is een best idee. Wie onder ons werkelijk voelt voor centralisatie volge dit voorbeeld.

't Is geen overdaad als men den secretaris op de hoogte houdt van wat er gebeurt of gebeuren zal.

Met hartelijken groet, A. P. BARENDREGT.

AGENDA VOOR DE E. K. KERSTDAGEN.

Stavoren: 1e Kerstdag 9 uur prediking
3 „ Liefdemaal
2e Kerstdag 9 „ prediking
5 „ Kinderkerstfeest.

Alle brs en zrs van elders hartelijk welkom.

Groningen. Deze Gemeente houdt den ***eersten Kerstdag*** 's namiddags *5 uur* Liefdemaal en noodigt broeders, zusters en vrienden van elders hartelijk tot deelneming uit.

LEESTAFEL.

De beide volgende werkjes zijn uitgaven van G. F. Callenbach te Nijkerk.

In dagen van ziekte, door L. Aalders.

Dit werkje is door Ds. L. Aalders, predikant te Vaals, geschreven op aandrang van zijn broeder Prof. Dr. W. J. Aalders, gelijk in een »Ter inleiding« wordt medegedeeld. Het bevat veertien korte stukjes, eenvoudig, duidelijk, teer, dus bij uitstek geschikt zieken ter lezing te geven of voor te lezen.

Dit boekje is ook in luxe uitgaaf verkrijgbaar.

Vier Kerstvertellingen, door L. Keenink e. a.

De »anderen« zijn: A. Koffyberg en Sybrand Heger. Elke vertelling beslaat ongeveer 20 blz. Wie weet, hoe groot de roep is om een »vertelling« op de kerstdagen, zal Callenbach dankbaar zijn voor deze uitgave. Men bestelle het boekje (75 blz.) en zal zich heel wat zoeken en vragen besparen. L.

Gedichten, bundel poëzie verzameld voor de Christelijke school door H. H. de Jong. Uitgave N. V. H. J. Spruyt's uitgevers Mij., Amsterdam. Prijs 60 cent.

Een uitnemend boekje, waarin behoorlijk plaats is ingeruimd aan Jacqueline v. d. Waals, G. W. Lovendaal, Nellie, e. a., aan Vlaamsche dichters o. a. Guido Gezelle en aan Zuid-Afrikaansche o. a. Celliers.

Heils- en Strijdzangen. Voor Opwekkingssamenkomsten en Huiselijken Kring. Verschijnt om de twee maanden. Abb. prijs f 1.— per jaar. Uitg.: *Het Leger des Heils, N. Achtergracht 138, Amsterdam (C).*

De Leger des Heils-muziek is populair en pakkend en de woorden veelzeggend. f 1.— per jaar is niet te veel voor hen, die belang stellen in goede Christelijke liederen. Vooral zij, die meer een directe taak hebben ten opzichte van den zang in samenkomsten, vinden allicht hun keuze in deze liederen. J. W. W.

Correctie!

Zondagsschoolonderw.!

Het laatste deel der les voor Zondag 15 Dec. (zie De Christen no. 2105) moet pas 5 Jan. 1930 verteld worden. Zie in dit no. onder de rubriek: voor de Zondagsschool, de eerste alinea.

K. REILING.

De roosters voor 1930 zijn ter perse. Wie ze niet bij de bestelling betaald heeft, doe het spoedig na ontvangst. Postrek. 109502.

Correspondentie.

K. K. te U. Uw bijdrage wordt te zijner tijd opgenomen. We plaatsen bij voorkeur stukken, niet langer dan 5000 letters.

E.-R.

Ingezonden stukken maken we niet langer dan 2500 letters. Dan heeft men den meesten kans dat ze geplaatst en . . . gelezen worden.

E.-R.

U. Z. te W. Die aangelegenheid is van plaatselijken aard en dus niet geschikt voor behandeling in ons blad.

E.-R.

J. P. te H. Zend a. u. b. opnieuw het Gemeentebericht, dat ge eenmaal een dwaalweg hebt opgezonden.

E.-R.

H. V. te S. Binnenkort zullen we ook dàt heugelijk feit vermelden.

Ontvang den groet mijns harten.

Uw E-R.

Waarde Brs. en Zrs.!

De gem. Deventer verzoekt allen, die iets voor haar Bazaar over hebben, zulks aan het adres van Br. J. Rietberg Kolkweg 64 te zenden.

Met belangstelling uitziende verblijft,

Uw Br. in Chr., W. DE JONG.

Men denkt: de schuld moet v/d kerk,
Ik doe ook mee aan 't liefdewerk.
d' Een geeft heel graag een brokje tijd,
Voorheen der ledigheid gewijd.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG

De oorzaak, waarom het Christendom zoo weinig invloed op de wereld heeft, is niet, omdat Christus niet gepredikt wordt, maar omdat Hij niet genoeg uitgeleefd wordt in de wereld.

De grootste hindernis voor het Evangelie en het Koninkrijk Gods is het onheilige leven van zooveel Christusbelijders. De prediking en het getuigenis van Christus vindt vaak zoo weinig bevestiging in het dagelijks leven. Het zout is zoo dikwijls krachteloos geworden.

No. 2109 VRIJDAG 13 December 1929 49ste Jaargang

DE CHRISTEN

Organ der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

De stilte.

Min de stilte in uw wezen,
Zoek de stilte, die bezielt;
Zij, die alle stilte vreezen
Hebben nooit hun hart gelezen,
Hebben nooit geknield.

Draag uw kleine levenszegen
Naar het droomenlooze land,
Lijk de golve heur oogst bewegen,
Tot zij zachtjes breken tegen
Het doodstille strand.

Zie den boom de paden tooien
Rondom zijnen stillen voet,
Laat uw ziel zich zoo ontplooien
En haar bloemen om zich strooien
Uit een vroom gemoed.

Leer u aan de stilte laven —
Waar het leven u geleidt;
Zij is uwe veil'ge haven,
Want zij is de groote gave
Van de eeuwigheid.

Sluit de stilte in uw gaarde,
Wees in haar gelukkig kind:
Al wie ze aan haar schoot vergaarde
— Alle zaligen op aarde —
Hebben haar bemind.

(C. S. ADAMA v. SCHELTEMA.)

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Hij komt!

Matth. 21 : 1—11.

Eens deed Jezus Zijn intocht in Jeruzalem. Velen waren toen bereid Hem te ontvangen. Zijn wij in dezen adventstijd ook bereid, Hem te ontmoeten?

Een hooggeplaatste, Engelsche Lord werd eens door zijn koning uitgenoodigd om aan te zitten bij een feestmaal. »Ik kan niet komen, verontschuldig mij«, was zijn antwoord aan den dienaar, die de boodschap overbracht. Verbaasd zeide deze: »Kunt gij niet komen, als de koning u vraagt?« »Neen«, is het antwoord, »want ik heb zelf iemand uitgenoodigd«. »Dat moet dan wel een groote mijnheer zijn«, meende de boodschapper half verwonderd, half spottend, »dat gij om zijnentwil den koning afzegt«. »Gij hebt gelijk, het is de hoogste Gast, die men ontvangen kan. In de adventstijd denkt men aan de komst van den Heer Jezus op aarde. En ik heb Hem hartelijk uitgenoodigd, of Hij ook tot mij wil komen. En wanneer ik zulk een Gast verwacht, kan ik niet de gast van iemand anders zijn«.

—o—

O, dat alles wat u verhinderen wil om Jezus te ontvangen, moge worden weggedaan. Er is zoo veel wat ons verhinderen wil Jezus te ontmoeten.

Open Hem geheel Uw harte,
Jezus maakt er woning in!

Hij komt! Jezus onze Heiland.

Geeft Hem dan een hartelijk welkom!

Zegt: Gij Heilige Koning, Jezus Christus, gisteren en heden en dezelfde tot in alle eeuwigheid, kom tot ons! Wees met Uwe dienstknechten en laat hen Uwe herauten zijn in de Gemeente en daar buiten! Laat hen boodschappers zijn van U! Laat in Zion geboren worden vele kinderen des Allerhoogsten. Kom tot ons en doe ons bespeuren de kracht Uwer tegenwoordigheid. »Gij Gezegende des Heeren, waarom zoudt Gij buiten staan?«

—o—

Hij komt!

Neen, dat wil niet zeggen: het Christendom komt tot ons. Dat is niet voldoende.

Zeg ook niet: de herinnering aan zijn vroegere komst op aarde komt tot ons. Dan zouden onze Kerstmisbijeenkomsten slechts rouwdiensten zijn.

Zeg niet slechts: »Zijn Woord komt tot ons!« Dat is slechts de zoom van Zijn kleed.

Hij komt! Hij komt zelf! Zooals Hij bij het afscheid tot Zijn discipelen zeide: »Ik en de Vader zullen komen

en woning bij u maken«. Hij komt overal waar nood is, waar treurigen en hongerigen zijn, vermoeiden en belasten.

Hij komt als Heerscher, zonder leger,
Hij komt als Strijder, zonder speer,
Een vredevorst met rijken zegen
En aller heeren Opperheer!

—o—

Hij komt! Het is een zalige boodschap, dát Hij komt. Maar het is een niet minder zalige tijding, hoé Hij komt.

Hoe komt Hij dan?

Nu, ten eerste stuurt Hij Zijn boodschappers voor zich uit.

Eens twee discipelen, misschien dezelfden, die ook naar de Paaschzaal moesten, Petrus en Johannes, die Hij zond naar Bethfagé.

Nu zendt Hij allerlei verkondigers van de Blijde Boodschap.

Och, wat al een boodschappers gebruikt de Heer, wanneer het er om te doen is, een menschenhart te vinden en voor zich te gewinnen.

Zeker, er zullen ook genoeg boodschappers tot u komen van de zonde, de wereld, Satan. Maar het zal toch ook beslist niet ontbreken aan die stille, geheime boodschap van den hemelschen Koning.

Boodschappers in zwart en in licht gewaad, om elk op zijn eigen manier u aan te zeggen: zie, menschenkind, uw Koning wil tot u komen en zoekt uw ziel te gewinnen. Vreugde en leed, blijde gebeurtenissen zoowel als droevige ervaringen gaan tot u als engelen van dezelfde Vredekoning met de tijding: »Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop!«

—o—

Jezus wil ook u tot Zijn boodschapper maken, opdat ook gij voor anderen een leidsman wordt tot Jezus. En Jezus wil, dat wij elkander zullen helpen. Hij stuurde altijd twéé discipelen uit; en gij echtgenooten, broers en zusters, verloofden, vrienden, medeberoepsgenooten, zou het niet Gods bedoeling zijn, dat de één den ander steune, trooste, leere en elkander tot sterkte zij? En zou voor dezulken dan niet in bijzonderen zin waar zijn het woord des Heeren: »Waar twee onder u het eens zullen worden op aarde, waarom gij bidden zult, het zal u geschieden van Mijnen Vader, die in de hemelen is!«

—o—

»Dochter Zions, zie, uw Koning komt tot u:« Hoe? Zachtmoedig!

Hij komt niet om te vernietigen, maar om te redden, te dienen. Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rookende vlaswiek zal Hij niet uitblusschen.

Zachtmoedig!

De menschen oordeelen soms hard over u, maar Hij verwerpt u niet. Hij heeft gedachten des vredes met u, en niet van leed.

Hij wil tot u komen, als gij uw zonde belijdt en laat, als gij roept: »Kom mijn ongeloof te hulp!«

Hij komt op 't gebed van het arm en zondig menschenkind.

»O roep Hem aan, zoo klinkt de stem van boven,
O roep Hem aan in 't bitterst lot.
Hij zal u redden en gij zult Hem loven,
O roep Hem aan, Hij is uw God!«

—o—

Wat verwacht de Koning, als Hij tot ons komt? Een hartelijk welkom! »Gezegend is Hij, die komt, in den naam des Heeren?«

Dat is niet de stemming en de stem van iedereen. Dat was 't ook te Jeruzalem niet. Er waren daar allerlei menschen, die grimmig den steeds grooter wordende aanhang zagen en die met allerlei middelen in 't openbaar en in 't geheim de voor hen lastige invloed van Jezus probeerden te ondergraven. Zulken zijn er ook nu.

Er waren onverschilligen te Jeruzalem, die nauwelijks een blik door het venster wierpen, toen de stoet voorbijkwam. Al het andere was voor hen van belang, alleen niet de dingen van Gods Koninkrijk. En wanneer zij werkelijk vluchtig zouden opzien, de één van zijn werk, een ander van zijn rekeningen, de derde van zijn weelderige maaltijd, om de koele vraag te doen: »Wie is dat daar?« en men zou antwoorden: »Jezus van Nazareth!« zou het hen al meer dan genoeg wezen en zouden zij de schouders ophalen.

Maar er zijn gelukkig ook anderen, die warm kloppende harten voor Hem hebben, zielen, die vragen:

»*Hoe* zal ik U ontvangen, *hoe* wilt Gij zijn begroet?«

—o—

Is het u ernst met die vraag, dan geeft de Schrift u een drievoudig antwoord. In drie woorden: Volgzaamheid, blijheid, getrouwheid.

Volgzaamheid.

De discipelen déden, wat de Heer gezegd had, hoewel zij 't niet goed begrepen zullen hebben.

Ook de bezitter van de ezelin dééd de wil des Heeren, hij gaf het dier.

Ook het volk dééd, wat het kon, het offerde de kleederen, brak de groene twijgen van de boomen en wierp die op den weg.

En gij, wat offert gij? »Gehoorzaamheid is nog beter dan offerande«. Wilt ook gij gewillig gaan, waarheen Hij u zendt, ook langs onbegrepen wegen?

Wilt gij gewillig geven, wat Hij verlangt, wanneer het mes de takken en loten uwer neigingen en wenschen afsnijdt en gij ze aan Zijn voeten legt?

Blijheid!

Een volgzaam hart ten eerste, een blij hart ten tweede.

Aan het juichen en jubelen en feestvieren zal het voorzeker ook in de komende Kerstdagen niet ontbreken. Het kind van God is altijd blijde, zelfs in 't leed.

En getrouwheid!

Ja, ook een getrouw hart is noodzakelijk. Gij weet, hoe spoedig het beeld veranderde. Uit het »hosanna« werd het »Kruist Hem!« Er zijn menschen, die 's Zondags bidden en zingen en in de week geheel meegaan met de wereld. »Hosanna!« riep het volk. Dat beteekent: Heer, help toch! Laat het ook ons gebed zijn voor de komende feesttijd en daarna. Wij kunnen weinig, maar Heer help toch, dat wij volgzame, blijmoedige, getrouwe harten mogen hebben.

N. P. G. B.

Een gelukkig huwelijk.

»Het huwelijk is een strijd tot den dood toe«, las ik vanmorgen in Balzac, en dat woord laat mij niet los. Ik vond het een verwarrend en verbijsterend woord, maar, zooals dat met zulke boutaden (wonderlijke invallen) altijd het geval is, er is wel een greintje waarheid in. En toen ging ik eens nadenken over al de huwelijken, die ik mijn leven heb ingezegend, gadegeslagen, heb zien losraken, uit elkaar gaan door allerlei oorzaken, en ik moest bekennen: de geestige Franschman heeft met zijn boutade toch wel een klein beetje gelijk.

Een groote fout lijkt me wel dit te zijn: dat men maar niet nalaten kan van 't eerste oogenblik af dat twee jonge menschen verloofd zijn, alles aan hen en rond hen in het mooiste meest poëtische licht te zien. »De jongelui zijn stralend gelukkig!« Dat is de stereotype verzekering van de wederzijdsche papa's en mama's, en overal waar ze komen worden jongverloofden, en nog 100 % meer als ze bruid en bruidegom zijn, als half-hemelsche gelukzaligheden behandeld, bepraat en . . . . belogen!

Wordt bij zulk een opvatting een goed en gelukkig huwelijk voorbereid? Men moet toch van meetaf aan toonen te begrijpen, dat er een heel ernstig feit in het zicht is, een feit van het grootste belang voor twee menschen en voor de gansche maatschappij. Ja, Balzac heeft het nog niet zoo mis: het huwelijk is een strijd! Een strijd om zichzelven waarlijk te verloochenen, om van de zelfzucht los te komen, om waarlijk voor elkander, voor zijn gezin, voor de menschen te leven.

Er zijn menschen, die meenen dat alleen dàn van een gelukkig huwelijk sprake is, wanneer de een zich gewillig en onvoorwaardelijk aan den ander onderwerpt. In die gevallen is het meestal de man die het loodje legt! Het afgezaagde beeld is in verreweg de meeste gevallen maar àl te treurig wáár: »de man is het hoofd, de vrouw is het nekje".

Nu zijn er inderdaad mannen, zelfs mannen van beteekenis en groote energie, die in de wereld ontzaglijk veel te zeggen hebben en voor wie alles beeft en siddert, die door een vrouw zoo voorzichtig tactvol geleid, ja geregeerd worden, dat zij het zelven heel niet merken en zich waarlijk gelukkig voelen. Want dàt is een charisma van vele vrouwen, dat zij kunnen leiden zonder dat de bestuurde het merkt en betreurt. Ibsen zegt ergens — ik weet niet meer wáár — »eene vrouw is het machtigste op aarde en het ligt in hare hand den man te sturen waar God hem hebben wil«.

Toch is dit niet het mooie, oude Germaansche ideaal, om van het christelijke nu heel niet te spreken. Volgens dat hooge ideaal is de man het hoofd, de vrouw de ziel van het huisgezin. Alleen waar deze twee factoren aanwezig zijn, kan men hopen op een gezond en gelukkig huwelijk.

Waarin bestaat het geluk van het huwelijk?

Hierin: dat de man geheel en al de man, de vrouw geheel en al de vrouw kan zijn. Niets kan een goede vrouw verhinderen zich af te vragen: »ben ik nu waarlijk de ziel van het huis? Leef ik voor mijn man en ben ik voor mijn kinderen ten zegen? Help ik hem met verstand en met tact zijne levensroeping te vervullen?« Dat lijkt mij een der gewichtigste zaken, die eene vrouw doen kan, maar helaas zoo vaak niet doet: hem te steunen, aan te vuren, op te wekken bij het vervullen van zijn werk; belangstelling te toonen (maar dan moet zij ze eerst hebben!) in zijn streven. Hoe menige vrouw heeft de energie, den moed bij haar man er uit gehaald, om 't even of dit nu door vervelende en bête-makende lievigheid of door zeuren en bekrompen critiek geschiedt. En in plaats van een onmisbaar element wordt zulk een vrouw op den duur een sta-in-den-weg, zoodat de man opademt als zij een poos, een goede poos, uit logeeren gaat.

Elkander ten zegen te zijn, dat is genoeg — dat is àlles.

Zóó ontstaat die mooie kameraadschap tusschen man en vrouw, die, als de hartstocht, het onevenwichtige der eerste jaren voorbij zijn, nog veel schooner en verheffender is dan dat »stralend-gelukkige« van jongelui, die elkander nà-loopen, nà-springen om maar een extra-hartelijkheid en extra-verrassing uit te halen... dingen, die toch op den duur een bijsmaakje van belachelijkheid en kleinheid krijgen. Neen, dan worden het twee menschen, die met elkaar door dik en dun heengaan, alle vreugde en rampen van het leven samen dragen, en bij alle onderling verschil van aanleg en karakter (die ze toch in 's hemels naam niet verdoezelen moeten!) samen werken en samen bidden om hun kinderen een goede, stalende, vormende opvoeding te geven. En als God hun kinderen ontzegt, welnu dan besteden zij al die liefde en al die kracht aan hun wederzijdsche vorming voor dit en voor het volgende leven.

De groote Bismarck zegt in een van zijn brieven aan zijn broeder: »Datgene, waarin God mij het meest gezegend heeft, en voor het voortduren waarvoor ik het vurigst bid, is de vreedzame welvaart in mijn huisgezin, het geestelijk en lichamelijk welzijn mijner kinderen. En als ik dien zegen behouden mag, zooals ik dat van God hoop, zijn alle andere zorgen licht en alle klachten frivool«.

Ik wil nu eens opzettelijk geen »stichtelijk« slot aan dit opstel geven. Moge het sommigen iets te zeggen hebben!

(*Uit Pniël*). N. v. B.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Oorlog met de Ammonieten.
Davids diepe val.

II Sam. 10—12.

Les voor Zondag 12 Jan. 1930.

Inleiding: David was machtig geworden. De oude vijanden van Israël hielden zich maar 't liefst rustig. Ze voelden wel, dat dit het beste voor hen was.

Toch moet men niet denken, dat die overwonnen volken het mooi vonden, om onderworpen te zijn en „geschenken" te m o e t e n brengen aan een buitenlands vorst. Ze wilden wel graag hun onafhankelijkheid terug hebben, als ze maar kans zagen om te

winnen in den strijd. Er broeide wel wat, en toen er bij de Ammonieten een jonge koning aan de regeering kwam, verzekerde dit volk zich den steun van andere volken en begon het den opstand tegen David.

Op een eigenaardige manier kwam de zaak aan 't rollen. Vertel:

I. Oorlog met Ammonieten en Syriërs.

a. David beleedigd door de leelijke manier, waarop zijn boden behandeld werden, 10 : 1—5.

b. Oorlog. De Ammonieten huurden hulptroepen, 33000 man, in door David onderworpen landen, zie hfdst. 8. David mobiliseerde ook zijn leger. (Bleef zelf thuis.) Joab, die den strijd op twee fronten moest voeren, stelde een deel der troepen onder commando van zijn broer, met wien hij de noodige afspraken maakte, viel aan en overwon, 10 : 6—14.

c. De door Israëls leger verslagen en gevluchte Syriërs vereenigden zich met andere Syriërs. David begreep hun actie en ontmoette de verbonden legers bij Helam. De Syriërs werden verslagen en waagden het niet weer om de Ammonieten te helpen, 13 : 15—19.

Nu krijgen we een droeve geschiedenis te vertellen. Ze blijft de donkere plek in Davids leven.

II. Davids diepe val.

Het spreekt van zelf, dat de Ammonieten er nog niet af waren. Na de overwinning op de Syriërs werden zij opnieuw aangepakt, zoodra daarvoor het geschikte jaargetijde was gekomen. Onder 't bevel van Joab togen Israëls legers opnieuw ten oorlog. De koning zelf bleef weer te Jeruzalem.

a. Bathseba in 't paleis.

Op zekeren avond toen David een beetje op het dak van zijn paleis rondwandelde, werd zijn aandacht getrokken door een vrouw, die juist bezig was zich te wasschen. Dadelijk voelde hij zich aangetrokken tot die vrouw. Hij kon wel begrijpen, dat zij de vrouw van een anderen man was, en had terstond moeten denken aan het gebod des Heeren: „Gij zult niet begeeren uws naasten vrouw"; maar daar dacht David niet aan. Hij ging eens vragen of ook iemand nadere inlichtingen over haar kon geven en spoedig vernam hij, dat zij de huisvrouw was van een zijner officieren, van Uria den Hethiet.

„Zoo", zei David, „ze moet maar eens bij mij komen; haal haar maar eens op!" En Bathseba, zoo heette de vrouw, kwam bij David, en David ontving haar, alsof ze zijn eigen vrouw was. Lang bleef zij echter niet bij hem. Nog dien zelfden avond ging zij weer naar haar eigen huis. Maar vanaf dezen dag ging David snel voort op den weg der zonde.

b. Uria in Jeruzalem, terug, dood.

Een poos later stuurde David bericht naar Joab, dat hij Uria naar Jeruzalem moest zenden, en weldra meldde de officier zich bij den koning aan. De koning liet zich vertellen over den stand van den oorlog en gaf hem toen verlof om naar zijn huis en naar zijn vrouw te gaan. Hij zond hem zelfs een knecht met een geschenk na, waarschijnlijk iets, om er het thuis een beetje goed van te hebben. Maar Uria wilde niet naar huis. Hij bleef bij de andere dienaren van het paleis, sliep ook in dezelfde slaapplaats als zij. De

---

VERVOLGVERHAAL.
BEWERKT DOOR G. B.

JIM.

2

(Dit verhaal toont, dat er ook onder diep gezonken menschen wel edelsteenen te vinden zijn. Wachtende op een spoorwegstation in Indiana, beluisterde ik voor de aankomst der trein een verhaal over Jim, verteld door een machinist. Deze deed Maart 1872 dienst op een goederentrein. Jim, een „tramp", die er ellendig uitzag, was in een goederenwagen geklommen.

Dicht bij een houten brug was een remmer van den wagon gevallen, kon geen dienst meer doen en daarom ging de machinist naar den goederenwagen, om den „tramp" te wekken, die daar sliep en van zijn moeder droomde.)

„Hallo!" riep ik nogmaals en bracht hem eindelijk zoover, dat hij in staat was, te begrijpen, wat men van hem verlangde.

De conducteur gaf hem een lantaarn en legde hem uit, wat hij te doen had; daarop brachten wij onzen goedentrein op het hoofdspoor en reden weg in de richting van de brug.

De nieuwe remmer was zoopas over de tender heen naar de machine gekropen, om zich wat te warmen, toen onze trein tot stilstand kwam; want wij moesten eerst weer de brug onderzoeken.

„Ben je wel eens eerder bij het spoor geweest, mijn jongen?" vraagde ik den tramp.

Hij knikte met zijn hoofd.

„Ken je de signalen?"

Hij knikte nogmaals.

„Hoe heet je?"

„Jim", was het antwoord.

„Kom mee, Jim", zeide ik, en wij sprongen van de machine, die ik overliet onder de hoede van den stoker, opdat hij den trein over de brug zou rijden, zoodra hij het signaal zou aanschouwen.

Het water was merkbaar gestegen, sedert de personentrein passeerde, en het ijs dreef met hevige kracht tegen de pijlers aan.

De jongen volgde mij op den voet, toen wij de brug betraden, en ik meende bijna zelf te bespeuren hoe koud hij het had, toen hij uit den kouden trein, dun gekleed, mij volgde.

Toen wij de eerste pijlers bereikt hadden, gaf ik den stoker het signaal, langzaam te volgen. Maar wij drongen voorwaarts, tot ik plotseling een ongewone windstoot bespeurde. Ik schrok geweldig, trachtte de duisternis te doordringen, deed nog een stap . . . en stortte dan van het einde der gebroken brug af in de diepte! Het lot van mijn trein lag nu geheel in de handen der ongeschoolde remmer en van mijn stoker.

Het einde van de geschiedenis heeft Jim mij eens verteld, maar ook slechts éénmaal, want Jim spreekt geen enkel onnut woord.

Jim zag mij vallen en zag toen toen op 't zelfde oogenblik, dat de brug weggespoeld was, ten minste vanaf de tweede rij pijlers. Om mij kon hij zich

koning vroeg hem, 11 : 10b. Vertel het antwoord van Uria. Nu, dacht de koning, goed, dan ga jij maar weer naar 't leger; ik zal wel raad met je weten. En David schreef een brief aan Joab, en David schreef een slechte boodschap. Uria moest den brief naar Joab brengen. En Joab las: v. 15.

Joab zal wel raar opgekeken hebben, denkt gij misschien! Ach, Joab gaf er niet zooveel om, wat hij deed. Denk maar eens aan de manier, waarop hij Abner heeft gedood. Joab dacht: Dat komt wel in orde. De koning en ik moeten elkander helpen, want we hebben elkander noodig. Vertel v. 16 en 17. Weldra kwam er een bode van Joab bij David. Hij moest vertellen, hoe het met den oorlog stond. En toen hij vertelde, zeide hij: „Uw knecht Uria is ook dood, mijnheer, de koning". Zoo — zei David — och ja, het kan den één even goed treffen als den ander. Jullie moeten maar moedig door vechten en overwinnen.

De bode ging weer weg. Uria's vrouw kreeg bericht, dat haar man in den oorlog gestorven was en zij trok haar rouwkleeren aan. Maar toen de rouwtijd voorbij was, liet David haar weer in het paleis halen. En nu hield hij haar voor goed als zijn eigen vrouw. Maar, zoo staat er van in den bijbel, deze zaak, die David gedaan had, was kwaad in de oogen des Heeren.

(Deze inderdaad moeilijk te vertellen geschiedenis heb ik maar een beetje volledig beschreven, in de hoop het gemakkelijk te hebben gemaakt. M. i. is het niet noodig over eenig deel breeder uit te wijden, dan hier boven gedaan is.)

III. Wat daarna gebeurde.

Vertel het bezoek van den profeet Nathan, de gelijkenis en de toepassing, 12 : 1—14.

Vers 15—25 slaan wij over. Het is genoeg, als verteld wordt, dat het kindje van Bathseba spoedig daarna gestorven is.

Vers 26—31 worde heel kort verteld. Het geeft eenige ontspanning aan het slot dezer droeve geschiedenis:

De oorlog met de Ammonieten eindigde met de overwinning van Israël. Toen het beslissende moment gekomen was, noodigde Joab den koning uit om zelf den strijd te komen leiden. David wilde dat wel graag doen. Hij kwam met heel wat soldaten, en nam de stad in. De Ammonieten werden voor hun opstand zwaar gestraft. Ze zullen dien wel heel erg betreurd hebben.

Meer wijde men over 't slot niet uit.

Ook I vertelle men niet al te breed. Daartoe ontbreekt ons de tijd, en 't is ook niet bepaald noodig. Het is moeilijk deze geschiedenis in tweeën te nemen; daarom moeten wij sommige deelen maar een beetje beknopt behandelen.

Aanteekeningen:

10 : 2. Wat Nahas voor goed aan David gedaan had, is niet beschreven. Misschien had hij hem deelneming betuigd bij 't overlijden van zijn vader. 't kan ook zijn, dat hij hem heeft gefeliciteerd, toen hij koning werd. Davids gezantschap moest deelneming betuigen.

10 : 4. Het was een groote schande, den baard

---

niet bekommeren, want hij kon van mij iets zien noch hooren; maar achter hem naderde de trein het verderf, en al zijn gedachten waren vanaf dit oogenblik bij den trein.

Jim vloog den trein tegemoet, zwaaide uit alle macht met zijn lantaarn totdat deze plotseling ergens tegenaan sloeg. Het glas spatte in scherven, en hij stond nu in de duisternis!

Het duizelde hem in het hoofd.

Hij zag, hoe de trein langzaam het verderf tegemoet reed, zonder in staat te zijn, ook slechts een teeken te kunnen geven. Al zijn geroep was eveneens tevergeefs.

Hij liep nog iets verder den trein tegemoet, zwaaide met zijn gebroken lantaarn, maar werd niet opgemerkt, zelfs dan niet, toen hij reeds in de lichten van den locomotief stond; want de stoker had met ongeloofelijke lichtzinnigheid zijn post verlaten, om één of andere schroef in orde te maken.

Nu moest hij op zij springen, om niet overreden te worden, en in dit oogenblik kreeg hij nog een reddende gedachte. Juist toen hij aan den kant van de rails stond, was de locomotief er ook reeds, en zonder lang bezinnen slingerde hij zijn lantaarn door het glas van de locomotiefcabine. Dat deed den stoker opschrikken en redde den trein; want deze stopte nauwelijks zes voet van den gapenden afgrond".

„Maar wat gebeurde er met u?" vraagde ik verwonderd.

„Ik was all right. Ik ben hier, zooals u ziet. Het water was zeer hoog, ik viel op een ijsblok en was misschien eenige minuten bewusteloos. Mijn eerste gedachte was, dat ik aanstonds den trein zou zien neerstorten; daarop kreeg ik de gedachte, dat het misschien den „groenen jongen" mocht gelukken, den stoker te waarschuwen.

Kortom ik dreef op mijn ijsblok weg en werd den volgenden morgen, ongeveer zeven uur, door een farmer opgemerkt en in meer dan halfbevroren toestand gered".

„En wat gebeurde er met Jim?"

„O, hij is nog bij het spoor. Hij is nu machinist. Hij begon met de plaats in te nemen van den lichtzinnigen stoker en werd bevorderd, zoodra hij de noodige kennis bezat. Het beste van de geschiedenis is echter, dat hij zijn moeder hierheen meenam, die nu voor hem de kleine huishouding verzorgt en waarmee hij heden nog samen leeft. Zij vereert haar Jim bijna en meent, dat er nergens een betere jongen bestaat dan hij is".

Na enkele minuten kwam onzen trein, en toen de locomotief voorbijreed, zag ik een vriendelijk gezicht en een groetende handbeweging uit het venster van de cabine.

„Dat is Jim", zeide de verteller met een buiging en ik besteeg den trein met de gedachte: Wel de oude moeder, die zulk een zoon heeft! Maar ik dacht nog meer: Zelfs onder de tramps zijn er verborgen parels te vinden, dat was ook zoo bij onze Jim.

EINDE.

afgesneden te hebben. Hoeveel te meer dan, wanneer die half — aan de eene zijde — afgesneden was!

11 : 8. Gerecht is hier ook wel te vertalen met geschenk. Waarschijnlijk heeft David hem willen laten smullen thuis.

11 : 11. Het schijnt, dat de ark vaker meegenomen werd in den strijd. Zie I Sam. 14 : 18.

12 : 3. De armen sliepen zoo maar op een mat op den grond. Het lam lag naast hem.

K. R.

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

ONZE VRAGENBUS.

Hoe kwam Paulus aan zijn geld?

Vraag: In het 21ste hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen, het 23ste en 24ste vers, lezen we, dat de leiders der gemeente te Jeruzalem Paulus den raad gaven om de onkosten te doen van vier mannen, die een gelofte gedaan hadden. Had Paulus geld? Kort daarop beriep de apostel zich op den keizer. Waar kreeg hij het geld vandaan om zulk een duur proces te kunnen voeren?

Wij Christenen zijn wel der wereld gestorven en beschouwen goud en zilver als slijk, maar dit hebben wij met de kinderen der duisternis nog altijd gemeen, dat wij dolgaarne willen weten, hoe een ander aan zijn geld komt! Wanneer een goede bekende zich weelderiger openbaart, dan ons lief is of zijn bronnen van inkomsten naar onze meening toelaten, beginnen wij te vragen, te twijfelen, te vermoeden. Hij wordt het onderwerp der gesprekken in onze onder-onsjes, waar elk zijn gansche weten zorgvuldig doorsnuffelt en ter tafel brengt ten einde uit de som het aanstootgevende phenomeen te verklaren.

* * *

Paulus had geld, anders zouden Jacobus en de overige leiders der gemeente te Jeruzalem hem het voorstel niet hebben gedaan om „de onkosten te doen" van vier mannen, die een gelofte gedaan hadden.

Deze onkosten liepen tamelijk hoog in de papieren, en het zou hoogst onbillijk zijn geweest die een armen evangelieverkondiger af te dwingen.

Ook moet het voeren van een proces voor het opperste gerechtshof van die dagen niet gering worden geacht. Processen zijn nog nooit goedkoop geweest en „de hoogste instantie" heeft ten allen tijde groote sommen opgeslokt. Het recht is duur in ons landje en in het Romeinsche rijk was het niet minder kostbaar.

Paulus moet dus de beschikking hebben gehad over een goedgevulden buidel

Ook blijkt uit allerlei bijzonderheden van zijn laatste vier levensjaren, dat hij een man was zonder geldzorgen en verscheen als iemand, van wien men veronderstelde, dat hij een flinken duit achter het handje had. Het is wel zeer opmerkelijk, dat Paulus van zijn gevangenneming te Jeruzalem af tot en met zijn verblijf in Rome toe met bijzondere onderscheiding werd behandeld. Stadhouder Felix en zijn vrouw Drusilla ontvingen hem en converseerden met hem. Koning Agrippa en zijn zuster Bernice waren er op gesteld om met hem kennis te maken. Alles woelt hier om verandering en wat gisteren nog gold voor modern en ongeloovig is vandaag orthodox en stichtelijk, maar een zaak is er, die de stroom van de eeuwen niet heeft kunnen wegsleuren. Ze is deze: dat de edelen en rijken dezer wereld zich voor de armen interesseeren anders dan om een kruimpje van hun tafels te laten vallen.

Te Cesarea hield de apostel verblijf in het paleis van Herodes, waar hij zoowel zichzelf als twee bedienden moest onderhouden. In Rome was hij in staat een woning te huren en de kosten te betalen, die de bewaking door een soldaat medebrachten.

Maar hoe was Paulus aan zijn geld gekomen?

Hadden de gemeenten misschien collecten voor hem gehouden? Zeer zeker zal er wel eens een goede broeder zijn geweest, die het voorrecht wilde hebben om den geldelijken last van den apostel een weinig mee te dragen. Dat echter de gemeenten in het algemeen ten zijnen behoeve gelden bijeenbrachten, staat te betwijfelen, want dan zou de nauwgezette schrijver van de Handelingen er gewag van hebben gemaakt. Hoe de vork precies aan den steel zit, zal wel niemand kunnen zeggen. Hier moeten we het terrein der gissingen betreden. Het is zeer waarschijnlijk, dat de apostel, wiens ouders bemiddeld waren, zijn erfdeel zorgvuldig bewaard heeft en het in deze critieke jaren heeft gebruikt. Of dat er, indien het waar is, dat zijn ouders hem onterfd hebben' een verzoening heeft plaats gevonden — de tusschenkomst van zijn oom-zegger te Jeruzalem schijnt in die richting te wijzen — en dat de familie hem bijsprong. In elk geval maakte Paulus zoowel op Felix als op Festus den indruk Romein te zijn van Joodsche afkomst en aanzienlijken stand en groote geleerdheid en van geld.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

UIT DE GEMEENTEN.

HAARLEM. 't Was Zondag 1 Dec. een blijde dag voor onze gem. Immers, onze geliefde Voorganger en zijn gade gedachten dien dag het feit, dat zij gedurende twaalf en half jaar in den echt waren vereenigd. Hoewel zij zelven dezen dag waarschijnlijk liever onopgemerkt hadden laten voorbijgaan, zoo dacht de gem. er toch anders over en in alle stilte waren de voorbereidingen getroffen. In den avonddienst nam ouderling Bakker, na een korte prediking van onzen Voorganger, de leiding en noodigde de jubilarissen uit om op 't podium plaats te nemen. Nadat hen door het koor en de gemeente een lied was toegezongen, werd ouderling Broertjes verzocht beiden namens de gemeente toe te spreken. Niet omdat wij zoo uitdrukkelijk beteekenis hechten (zei spreker) aan deze dagen, want hoe zinken ze niet weg bij eeuwigheidslicht, maar omdat wij u beiden liefhebben met een liefde, die haar oorsprong heeft in de eeuwige liefde Gods, geopenbaard door de zoenverdienste van onzen Heiland. Ook om wille van het werk, dat ge beiden in ons midden verricht. Soms onder tranen en droefheid, maar ook weer met den blijden glimlach van den eeuwigen morgen. Spr. eindigde met den wensch, dat beiden nog lang voor onze gem. gespaard mochten blijven.

Vervolgens werden de jubilarissen in poëzie en proza geluk gewenscht door afgevaardigden van de vrouwenkrans, het zangkoor, de jongelingsvereen. en jongedochterskrans, waarna eerst werd gepauzeerd en het lichaam versterkt.

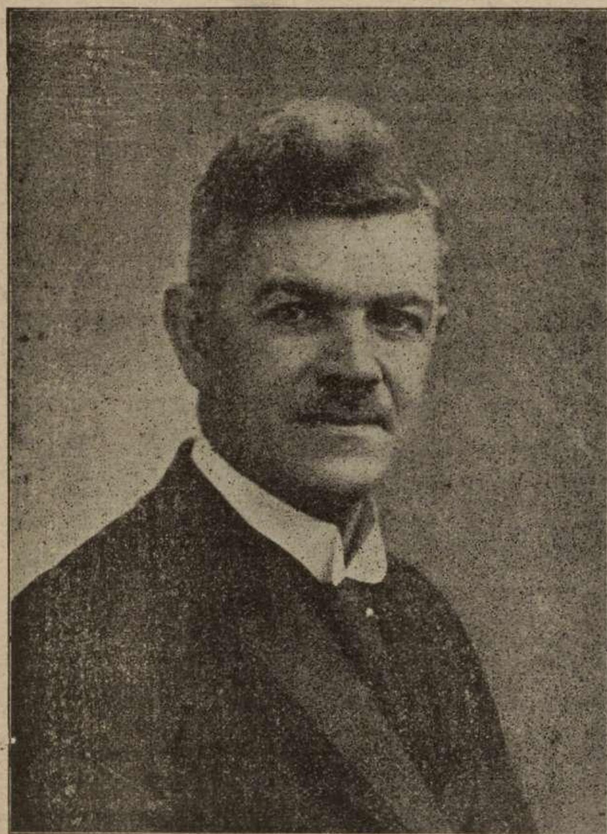
Hierna volgden 2 jeugdige afgevaardigden van de kleine meisjeskrans, die in een alleraardigst gedicht van hun aanhankelijkheid blijk gaven en waarbij ook bloemen niet ontbraken. Ten slotte kwamen nog de knapen, catechisanten en de Zondagsschool aan de beurt, waarna door beide jubilarissen werd dank gebracht voor de vele blijken van liefde en waardeering in de afgeloopen 14 dagen ondervonden, waarvan het stoffelijk gedeelte bestond in een huiskamerameubelement. 't Was beiden aan te zien, dat zij door alles verrast waren en dat deed ons goed.

Hierna vereenigden wij ons om den Disch des Heeren, waarbij wij nog gelegenheid vonden in gebed en zang 's Heeren zegen voor onzen Voorganger en zijn gade en hun werk in ons midden, af te smeeken.

Zondag 10 Nov. hadden we een gouden Bruidspaar in ons midden, n.l. br en zr. Boudewijn. Beiden werden hartelijk door onzen Voorganger toegesproken terwijl het kerkkoor eenige liederen zong en een zestal sprekers het woord voerde. Door ouderling Bakker werd namens de gemeente een enveloppe met inhoud aan de oudjes overhandigd. ('t Resultaat van een oproep in ons maandblaadje „Omhoog").

Ten slotte vermelden wij nog dat van 11—14 Nov. Ds. Hekhuis van Muntendam in ons midden was. Ook dit waren gezegende avonden. Ons lokaal was bijna iederen avond gevuld met een aandachtige schare. Den laatsten avond vond een zuster haren Heer en Heiland Wij twijfelen niet of het gesproken woord van die avonden zal zijn uitwerking niet missen. Immers: Gods Woord keert nooit ledig weder.

CORRESPONDENT C. H.

PROGRAMMA

van het ziekenuurtje van de Ned. Chr Radio-Vereeniging,

op Maandag 16 Dec. 1929, 's nam. 4—5 uur.

Uitzending van uit Huizen (1875 M.)

Spreker: Ds. JERONIMUS, Predt. te 's-Gravenhage.

De liederen zijn uit den Zangbundel van Joh. de Heer.

1. Zang No. 394 : 1, 3.
2. Schriftlezing Hebr. 12 : 1—11.
3. Gebed.
4. Zang No. 411 : 1, 4.
5. Tekst Hebr. 12 : 11: Alle kastijding, als die **tegenwoordig** is, schijnt geene zaak van vreugde maar van droefheid te zijn; doch **daarna** geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn.
6. Toespraak (eerste gedeelte).
7. Zang No. 39 : 1, 4, 5.
8. Toespraak (tweede gedeelte).
9. Zang No. 723 (koor alleen bij vers 1 en 4).
10. Toespraak (derde gedeelte).
11. Dankgebed.
12. Collecte voor de Ned. Chr. Radio-Vereen. te storten in de blauwe busjes of op Girono. **107005** van Jeronimus, Kepplerstraat 326 **Den** Haag.
13. Zang No. 3 : 1, 3.

Secr. U. R. C., J. BOITEN,
Asterstraat 150, Den Haag.

Een ander roept: „voor de Bazaar",
En offert wekelijks een sigaar.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG

HOORN. Tot onze groote vreugde heeft het den Heere behaagd, ons ook een zichtbaren zegen te schenken en hebben wij weder ondervonden, dat de Heere ook ons, Zijn kleine gem. alhier, niet vergeet. Zondag 3 Nov. mochten wij ons doopvont wederom openen. Na een heerlijk getuigenis, waardoor wij tot tranen toe bewogen werden, daalde een jonge zuster in 't watergraf, om met haar Heiland weder op te staan.

Na de doop schaarden wij ons aan den Avondmaaldisch en werd onze jonge zuster eerst nog hartelijk toegesproken door onzen Ouderling. Het was een heerlijke dag.

Geve de Heere, dat er op deze droppelen een milden regen moge volgen. DE CORRESPONDENT.

MUNTENDAM. Gaarne kwijt ik mij van mijn taak, om onze medepelgrims weer eens iets te laten hooren over den arbeid die in onze gemeente geschiedt. Een gezegende zomer ligt achter ons. In Mei mochten we een br. en een zr. in het watergraf zien afdalen. In Juni zagen we den doopvont weer geopend en konden we 2 brs. en een zr. door den doop in de gemeente opnemen. De Heer werkt groote dingen hier ter plaatse.

Onze Voorganger werkt steeds met lust en ijver, niet alleen hier, maar ook in 2e Veensloot. In 2e Veensloot, gem. Meeden en onder Veendam werden in dezen zomer weer goed bezochte openlucht samenkomsten gehouden. Onze muziek- en zangver. verleenden daarbij hare medewerking. Groote scharen menschen werden hierdoor bereikt met het Evangelie. Bij degenen die in dezen zomer gedoopt zijn, was een echtpaar uit Zuidbroek en Noordbroek. De Heere doet hier en in de omgeving verblijdende dingen.

Op Woensdag 27 Nov. vierde de jongeliedenver. „Jezus alleen", haar 8ste jaarfeest. De muziekver. Elad verleende op dien avond haar medewerking. De kerk was geheel bezet met belangstellenden. In alles wat geboden werd hoorde en zag men Jezus alleen. De ver. meende bij deze gelegenheid van haar 8-jarig bestaan, haar dapperen Voorzitter, Ds. Hekhuis, een blijk van waardeering te moeten geven, daarom bood ze hem en mevrouw, bij monde van haar secr., br. K. Prins, een prachtige bloemenmand aan. De ver., die zich in een gestadigen bloei mag verheugen, telt reeds 57 leden. Ook deze arbeid brengt zijn vruchten voort.

Zondag, 1 Dec., was weer een vreugdedag voor de gem., daar we weer een br. en zr. door den doop aan de gem. konden toevoegen. Ook aan dien br. en zr. had de Heere groote dingen gedaan. Zij waren vruchten van den gezegenden reclasseeringsarbeid, die onze geliefde Voorganger hier verricht. Ook kunnen wij ons als gemeente, vooral 's avonds, in een uitstekend kerkbezoek verheugen. Van den machtigen Heiland, die met ons is, verwachten wij nog groote dingen

M. J. GROART.

MEDEDEELINGEN.

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gemeente Sneek [Zendingsvereeniging] f 50.— voor de Congo [Zr. Reiling].

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

Groote Noordelijke Jeugddag op Woensdag 18 December in de Baptiste Kerk te Muntendam.

Namiddagvergadering 3 uur.
Leider Ds. J. de Haan.

Ds. J. de Haan onderwerp: »Getrouw«.
Opstel lid van Stadskanaal.
Duet Muntendam.
Voordracht lid van N. Pekela.

Pauze $5^1/_2$—$6^3/_4$ uur.

Avondvergadering.

Leider Ds. J. W. Weenink.

Ds. L. de Haan onderwerp: »Geloof en leer«.
Zangkoor »Euphonie« N. Pekela.
Opstel K. Prins, Muntendam.
Voordracht R. Wijbinga, Vriescheloo.
Vrije toespraken.

Onze jeugd hoopt dien dag aanwezig te zijn. 'k Hoop dat de jeugd van de omliggende plaatsen zich ook zal vrijmaken. Waar een wil is, daar is ook een weg. De jeugd van Muntendam zorgt voor koffie.

Laat ons dezen dag niet alleen aan de jeugd, maar bovenal biddende aan God bekend maken. De toegang is vrij voor alle jeugdigen en belangstellenden in het jeugdwerk.

Ontvangen van Radiovrienden te D. f 6.20; P. te Z. f 3.—; luisterclub te H. f 5.70; idem te G. f 2.05; J. te 's-G. f 1.75; R. te 's-G. f 1.05; J. te 's-G. f 6 50; O. te N. P. f 1.—; B. te N. P. f 1.—; H. te H. f 8.10; A. te F. f 1.—.

Bijeen f 31.15. Hartelijk dank.
Heemstede 3 Dec. '29. G. BROERTJES.
Postrekening no. 142741. Penn. U. R. C.

De gem. **Apeldoorn** is voornemens D. V. op de 2e Kerstdag n.m. 4 uur in haar kerkgebouw Hoogakkerl. 50, liefdemaal te houden. Ze noodigt bij dezen broeders, zusters en belangstellenden uit omliggende plaatsen vriendelijk uit. HET BESTUUR.

De gemeente te **Leeuwarden** houdt den 2den Kerstdag 's nam. 5 uur een gezellige bijeenkomst, waarbij vrienden en belangstellenden, ook van andere gemeenten, hartelijk welkom zijn! De laatsten gelieven vooraf even te schrijven aan den secr. v. d. Kooystr. 16.

De gemeente *Deventer* heeft tot haar Herder en Leeraar beroepen Ds. G. Bouritius te Nieuwe Pekela.

Namens het Bestuur,
R. VAN DER GOOT, I.-Secr.

Correspondentie.

Mag ondergeteekende ieder, die hem iets schrijft, waarop antwoord verwacht wordt, wel verzoeken een postzegel voor antwoord in te sluiten of van een briefkaart met betaald antwoord gebruik te maken?

E.-R.

U. Z. te W. Uw schrijven kan niet met de gemeenteberichten op een lijn gesteld worden, daar geen gemeente U opdracht gaf. De lezers van »De Christen« staan buiten deze zaak. E.-R.

Zuster, de

Wed. P. Visser

was ons eene gel. en liefhebbende ziele, die getrouw was in haar huis en voorbeeldig in de gem.

Gedurende de lange jaren van haar Wed.staat heeft de Heere wonderlijk haar door geholpen. Hare roem was voortdurend: Gods vrije genade en gunst.

Verhoore de Heere hare vele gebeden om Chr. wil.

Namens de Bapt. Gem.
H. VISSER, Pred.

Sneek, 9-12-'29.

Heden ontsliep zacht en kalm, in haar Heer en Heiland, onze lieve en zorgvolle Moeder

Antje Boersma,

Wed. van P. VISSER,

in den ouderdom van ruim 62 jaar.

Openbaring 14 : 13.

Hare diepbedroefde Kinderen
SIETSCHE.
TJEERD.
JACOBUS en
Verloofde.

Sneek. 9 Dec. 1929.

Abonneert U op

„De Christen"

Broeders Correspondenten

die het 4e kwartaal nog niet hebben afgerekend, verzoek ik vriendelijk dit nu ten spoedigste te doen. Het jaar is bijna verstreken, wacht dus niet langer.

Allen, die iets hebben te vorderen van de Adm., noodig ik beleefd uit hiervan spoedig opgave te doen.

H. de JONGE, Adm.

No 2110 VRIJDAG 20 December 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

In eenvoud.

In den pralenden pracht
Van een Oosterschen nacht
Werd eens Jezus als kind naar de aarde gebracht
Godes boden daalden
Maalden,
In de teerste kleuren
't Groot gebeuren
Thans gewrocht
Uit het Hemelparadijs
Werd een beestenstal de woning
En een kleine krib de troon
Van den grooten Vredekoning.

Mensch, treft U den eenvoud niet,
Waarmee God Zijn Zoon U biedt?

(Overgenomen.)

AAN ZEER STILLE WATEREN.

Emmanuël.
(God met ons).

Jes. 7 : 14.

Dit is ongetwijfeld wel een van de schoonste benamingen voor Hem, die ons verlost uit de macht der zonde.

Hier is niet dat *wenschelijke*: »*God zij met ons*«, zooals het randschrift onzer zilveren munten te lezen geeft en menigeen twijfelend hoopt; maar het *wezenlijke*, dat geen twijfel overlaat.

Het is niet een naam, Hem gegeven door enthousiasten, die gaarne overdrijven, zoodat 't bitter tegenvalt, maar gegeven door den éénigen, waarachtigen God, die niet liegen kan; die in de benaming van eene zaak of persoon het wezen uitdrukt.

»*Emmanuël*« wil dus niets minder zeggen, dan dat God zelf met ons is; zich met ons verbindt in onveranderlijke trouw, waarop wij rekenen kunnen.

Zoo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn? Alzoo daagt Paulus (Rom. 8 : 31) de grootste machten a. h. w. uit.

Dit is evenwel nog sterker. Met »Emmanuël« kunnen wij niet alleen den felsten tegenstander trotseeren en zeggen: »Zoo God mijn Schild en Hulp wil wezen,
Wat zal een nietig mensch mij doen?« maar verheffen wij ons ook boven eigen machteloosheid en doemwaardigheid zeggende:

»*In God is mijn heil*«

Hoe diep ook gezonken, hoe schuldig ook voor Zijn aangezicht; wat onmogelijk is bij de menschen, is mogelijk bij God, die de dooden levend maakt en roept de dingen, die niet zijn, alsof ze waren.

Als toch mijn Rechter mijn Redder wil wezen; mijn Schuldeischer, mijn Borg; dan kan ik zonder vreezen het strengst gericht trotseeren.

Voor den Almachtige moet immers de macht der hel zwichten?

Voor den spiegel der Heilige Wet geplaatst, is de gansche wereld verdoemelijk voor God. Raadplegen wij ons eigen geweten, dat nog altijd aan de zijde Gods staat, dan klinkt het onheilspellend in ons binnenste:

»*God tegen ons*«.

Onze natuur boos, ons pogen om van zondebanden vrij te komen vruchteloos bevindende, zijn wij haast geneigd, met Kaïn uit te roepen: »Mijne zonden zijn te groot, dan dat God ze zou kunnen vergeven!«

Langs dien weg is het dan ook onmogelijk om God te behagen, en dat is ook nooit Gods bedoeling geweest. Hij verlangt van Zijn gevallen schepsel het onmogelijke niet, maar wil alleen, dat de zondaar eigen machteloosheid inzie en zich zal laten verlossen.

Waartoe anders in het Paradijs den Kopvermorselaar beloofd, waartoe een Borg, een Held, een Sterkere, die den gevangenen vrijheid zou uitroepen, den gebondenen opening der gevangenis; die den treurigen Sions zou beschikken, dat hun gegeven werd sieraad voor asch, vreugde-olie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een benauwden geest? Jes. 61 : 1 v.v.

Waartoe in Profetie een »*Emmanuël*« (God met ons) in uitzicht gesteld als de eenige hoop voor ellendigen en nooddruftigen?

»E m m a n u ë l«

is de éénige Rustaanbrenger voor vermoeiden en belasten, de éénige troost voor het schuldgevoelend geweten, de éénige Helper der machteloozen, de éénige Naam onder den Hemel gegeven tot zaligheid, de éénige oplossing van het raadsel, hoe een zondig menschenkind uit Satans macht verlost kan worden en rechtvaardig voor God.

Die goddelijke beloften zijn vervuld in den Zoon der Maagd, die »Emmanuël« moest genaamd worden; en verwezenlijkt in het Kindeke van Maria, te Bethlehem. In Hem heeft God de zaak van den gevallen mensch tot de Zijne gemaakt; door Zijne geboorte treedt God in den ellendigen toestand des zondaars.

Niet als »*God tegen ons*«, »*God toornig op ons*«, maar als »*God met ons*«, opdat Hij de wereld zalig make.

Is dat niet verblijdend voor de wereld?

Ziedaar iemand afdalen in de Jordaan om van Johannes gedoopt te worden in hetzelfde water, waarin ook tollenaars en zondaars gedoopt zijn, belijdende hunne zonden.

Een stem uit den Hemel laat zich hooren: »Deze is mijn geliefde Zoon, in welken Ik mijn welbehagen heb«. Dat is »Emmanuël« (God met ons).

Is dat niet hoopgevend voor die menschen? Wat toch zou hun belijdenis baten, als Hij niet hunne vergeving kwam bewerken?

Ziedaar iemand aanzitten bij Levie in het tolhuis, omgeven van tollenaren en zondaren, aan den maaltijd. De Farizeën ergeren zich aan dien Rabbi van Nazareth en noemen Hem spottend: »Een vriend van tollenaren en zondaren«, maar Hij zegt: »Die gezond zijn hebben den Medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn«. Dat is weer Emmanuël (God met ons). Is dat niet moedgevend voor verachte zondaren?

Ziedaar iemand, weggeleid buiten Jeruzalems poorten naar den heuvel Golgotha om met twee moordenaars den kruisdood te ondergaan. Hoewel onschuldig verklaard, hoewel machtig om zich aan dat vonnis te onttrekken, laat Hij zich toch gewillig leiden, bespotten en pijnigen. Hij bidt zelfs voor zijn beulen:

»Vader, vergeef het hun, zij weten niet wat zij doen!« Dat is nogmaals Emmanuël (God met ons). Dat is het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Nu behoeft niemand, hoe diep ook gezonken, hoe diep schuldig ook, te wanhopen; want daar is niets te doen overgebleven: In »E m m a n u ë l« zijn alle dingen nu gereed. De *arme* is met Hem rijk, de *dwaze* wijs, de *zwakke* sterk, de *verlorene* behouden.

«E m m a n u ë l« (God met ons).

Een volkomen Zaligmaker voor een gansch verloren zondaar.

Maar toch is dit zonder meer, niet voldoende. Het kan *buiten onzen persoon* niet omgaan. God was *in* Christus de wereld met zichzelven verzoenende, hunne zonden *hun* niet toerekenende. Emmanuël was er Borg voor. Zoolang wij nu evenwel, niettegenstaande die groote liefde Gods, *buiten* Christus blijven in onverzoenlijke houding, dan hebben wij geen deel aan Hem en Zijne zaligheid.

Wat zullen wij dan doen? Wij zullen juist niets doen. Dengene, die niet werkt, maar gelooft in Dien, die den goddelooze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

Zullen wij er om bidden en dan geduldig wachten, tot het den Heere behaagt, ons te geven? Dat is ook niet Gods bedoeling.

Hij heeft *gegeven*. Nu past het ons te *nemen*, geloovig, dankbaar te nemen, te aanvaarden den Emmanuël, den éénigen Naam, den éénigen Middelaar Gods en der menschen. Zoovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden, n.l. die in Zijnen Naam gelooven.

Aannemen wil dus zeggen: macht verkrijgen; niet aannemen: machteloos blijven.

Zonder geloof is het onmogelijk, God te behagen. Niet door ongeloovig bidden, om wat in Christus reeds gegeven werd, maar wel door geloovig danken. »Wie *dankoffert*«, zoo lezen wij (Ps. 50 : 23) »die zal Mij eeren, en wie zijn weg wél aanstelt, dien zal Ik Gods heil doen zien«.

Hoe zullen wij onzen weg nu beter aanstellen, dan door ootmoedig onze dwaling te erkennen en den goeden Herder gehoorzaam te volgen? Dan kunnen wij van onze zijde zeggen: »*God met ons!*« *God met mij!* De Heer is *mijn* Herder, mij zal niets ontbreken. De Heer is *mijn* licht en *mijn* heil, voor wien zou ik vreezen; de Heer is *mijn* levenskracht, voor wien zou ik vervaard zijn?

Zonder dit »*mijnen*« kan Emmanuël u niet baten lezer! *In* Hem hebt gij alles; *buiten* Hem niets.

In Hem geen verdoemenis; buiten Hem niets dan verdoemenis, eeuwiglijk.

Utrecht. K. KUIPERS.

LOSSE SCHAKELS.

Een jaar van jubilea. Het jaar, dat we over enkele weken zullen intreden (D. V.), belooft veel vreugde in onze Unie te zullen brengen. Men legge het feestkleed maar vast klaar!

Er zijn enkele gemeenten, die dit jaar in 't goud gezet zullen worden. We willen ze hier even noemen in de volgorde hunner jubilea en eenige, ons bekende bizonderheden omtrent hun plannen vermelden.

Groningen. Deze gemeente herdenkt op Vrijdag 24 Januari 1930 haar stichtingsdag. Die bijeenkomst zal een officieel karakter dragen. Hoofdpunten uit haar geschiedenis, haar ontwikkeling typeerende en beheerschende, zullen dan gememoreerd worden, terwijl toespraken verwacht worden van vertegenwoordigers van andere corporaties en van genoodigden uit de stad.

Zaterdagavond voert de jeugd het door haar opgestelde program uit.

Zondag, den 26sten, is de jubileums-Zondag. Dan verwacht de gemeente een groote toeloop van belangstellenden en meelevenden uit Baptist Nederland.

's Morgens, 's middags en 's avonds zijn er dan samenkomsten. De twee, nog in leven zijnde oud-

Voorgangers der gemeente, Ds. N. v. Beek en Ds. B. Planting hebben reeds voorloopige toezegging gedaan van hun deelneming aan deze feestelijkheden en zullen beiden op dien Zondag het woord voeren.

Voorts is er een gedenkboekje in voorbereiding, dat 32 blz. groot zal worden, waaronder 8 blz. foto's Het zal vermoedelijk bevatten een overzicht van de geschiedenis der gemeente en bijdragen van de oud-Voorgangers en de tegenwoordige Leeraar. Dit geschriftje zal verkrijgbaar zijn voor *25* cent per stuk plus porto. Wie hiervan een ex. wenscht te ontvangen (en wie zou dat niet?) storte het bedrag (f 0.30) op de postrekening van Ds. J. Louw, No. 102064 te Groningen, en doe dat vóór 1 Jan. 1930 a. u. b.! Op hetzelfde Nr. kunt ge ook een dankoffer en feestgave storten.

Haarlem zal, naar we meenen, de tweede zijn. Bizonderheden omtrent de wijze, waarop dit feit daar zal worden herdacht, zijn ons nog onbekend. We zullen er echter nog wel meer van vernemen.

Haarlem was steeds een wakkere gemeente en is de periode der kinderziekten gelukkig reeds jaren te boven. Haar offervaardigheid stelde haar in staat dié stappen te zetten, die voor een gezonde ontwikkeling noodig zijn. Ze houdt echter met de eischen, die bij gezonden groei aan haar gesteld zullen worden, rekening. Tegen dat nieuwe behoeften daar zijn, wil ze klaar zijn. Wijzende op 't geen ze zelf doet, mag ze met alle vrijmoedigheid vragen om door Baptist en Baptist-voelend Nederland met een jubileumsgave te worden verblijd en aangemoedigd. We hopen, dat Haarlem's jubileum met dank aan God en waardeering jegens allen, die aan haar opbouw gewerkt hebben, gevierd moge worden.

Hoorn liet zich reeds in De Christen hooren. „In een zee van vrijzinnigheid" staat die gemeente, vertelde ons haar trouwen Voorganger. Mij dunkt, 't is nog ongunstiger. Noord-Holland boven het IJ is godsdienstig-onverschillig. De gemeente heeft er een heele dobber gehad en 't getuigt wel van de groote trouw en toewijding onzer broeders en zusters daar, dat de gemeente daar nog staat en . . . werkt. Moge de Heer haar een blijden gedenkdag schenken en wie van onze lezers 't doen kan, legge te Hoorn een feestgave op het altaar des Heeren.

Hoorn houde stand!

Sneek. 13 September 1930 zal voor Sneek de groote dag zijn. Haar Voorganger schrijft:

„**Sla dit niet over**

1880 :—: 13 September :—: 1930.

Zoo God wil, hoopt de gem. Sneek in genoemde maand haar Gouden Jubileum te vieren. Zij verzoekt intijds alle buitenwonende oud-leden iets mede te deelen per brief of hoe dan ook, dat met deze zeer belangrijke gebeurtenis verband houdt. Ons werd door 'n broeder medegedeeld, dat bij de eerste steenlegging harer kerk in 1882, foto's genomen zijn, die wellicht deze of gene nog bezitten. Gaarne zouden we zoo iets, of andere zaken betreffende dit heugelijke feit in bruikleen ontvangen.

De gemeenten Leeuwarden, Heeg en Hoorn, die spruiten zijn van de Sneeker plant, willen zeker gaarne van dit berichtje nota nemen. De E.-R. zal ons gewis ter wille zijn, als we later hierover nog wat vermelden.

Namens de gem.

Uw dw. in Chr.,

Sneek, H. VISSER, Voorg."

W. Lodewijkstraat 45.

L.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Absaloms opstand

II Sam. 15—19 : 40.

Les voor Zondag 19 Jan. 1930.

Wat een lange les! Veel te lang! Ik hoor u al roepen, waarde Zondagsschoolvrienden! Maar zeg eens: Zou het gewenscht zijn aan deze droeve geschiedenis twee middagen te wijden, daar onze tijd toch zoo beperkt is? Ik heb gedacht, dat we het niet moesten doen. Het is ook niet noodig. „Overleg is 't halve werk", zegt een spreekwoord, en het is waar.

Wij moeten het gedeelte eerst aandachtig lezen en dan een overzicht zien te krijgen over de gemelde gebeurtenissen, en dan overleggen, wat we vertellen zullen en wat niet.

Zie hier een overzicht:

1. Absaloms opstand voorbereid en uitgevoerd, 15 : 1—12.
2. Davids vlucht, 15 : 13—16 : 14.
3. Absalom in Jeruzalem. De raad van Achitofel en Husaï. 't Bericht aan David en diens aankomst te Mahanaïm. 16 : 15—17 : 24 en 27—29.
4. Nederlaag en dood van Absalom, 17 : 25, 26; 18 : 1—17.
5. Bericht en droefheid over Absaloms dood. Joabs woord tot David. 18 : 19—19 : 8.
6. Davids terugkeer naar Jeruzalem, 19 : 9—40.

Naar mijn gevoelen moet no. 1 tamelijk volledig verteld worden. Vooral op v. 6b. worde de aandacht gevestigd. Voor „ten einde van 40 jaren" in v. 7 zegge men liever „na eenigen tijd". Het kan ongeveer 40 j. zijn geweest na de zalving van David in zijn vaders huis door Samuël. De uitleggers geven allerlei mogelijkheden voor een verklaring van deze woorden. Ik zal ze maar niet opnoemen. Ze zijn voor niet deskundigen toch wel wat erg ingewikkeld.

In no. 2 worden heel wat bijzonderheden vermeld. Wie daarvan een compleet overzicht wil geven, vergt veel van onzen tijd en . . . . van het geheugen der kinderen. Men doe het liever niet. Vertel kort, dat David hoorde, wat Abs. te Hebron had gedaan en dat hij besloot om Jeruzalem te verlaten. De koning en allen, die tot het hof behoorden, omgeven door de lijfwacht en voorafgegaan en gevolgd door groote legerafdeelingen, vluchtten uit Jeruzalem in de richting van Jericho. Om het ten N. O. van Jeruzalem gelegen steppenland schijnt deze weg woestijnweg te hebben geheeten.

Krethi en Pleti is lijfwacht.

De 600 Gethieten (v. 18b.) zijn stellig de 600, die reeds bij David waren, toen hij nog geen koning was en die Gethieten zijn genoemd wegens hun verblijf in Ziklag, dat onder Gath hoorde. Ithaï is ongetwijfeld een Filistijnsch legeraanvoerder geweest, die kort te voren in Davids dienst was gekomen, v. 19. Het „gisteren" in v. 20 beteekent „nog maar kort geleden".

De priesters wilden met David mee gaan en de ark meenemen, maar dat wilde David niet, v 25, 26.

Een ander man wilde David ook niet mee hebben, Husaï, 32—39. Waarom niet? V. 31.

Om de veelheid van de stof stel ik voor Ziba en Mefiboseth te verzwijgen; Simeï worde genoemd. Dit heele gedeelte is dan in een paar minuten verteld.

In no. 3 verzwijge men de eerste raad van Achitofel, 16 : 21, 22.

Abs. kwam met zijn gevolg te Jeruzalem, en ontmoette daar o. m. ook Husaï. H. wendde voor, dat hij gaarne Absalom dienen wilde, en Absalom stelde hem tot zijn raadsman naast Achitofel. Dat moge alweer genoeg zijn. Dan vertelt gij Achitofels raad en Husaï's raad, en laat daarna de boden vertrekken. De dienstmaagd in v. 17 zal wel gegaan zijn, alsof zij water moest halen. De fontein Rogel was even buiten Jeruzalem. Vandaar konden de boodschappers gaan, zonder de aandacht der Jeruzalemmers te trekken.

Bahurim lag aan den weg tusschen Jeruzalem en Jericho. Wie vreest, tijd te kort te komen, die late de boden maar dadelijk tot David komen.

Van de aankomst te Mahanaïm zegge men kort, dat David daar vriendelijk werd ontvangen en geholpen, vooral door zeker rijk man, Barzillaï.

Nu laat gij Absalom met zijn leger, onder aanvoering van Amasa, in Gilead komen. En dan rukken Davids legers uit onder Joab, Abisaï en Ithaï. Dadelijk laat gij den strijd beginnen en die van Absalom vluchten. In het vluchten ontmoette (18 : 9) Absalom plotseling soldaten van David. Waarschijnlijk is hij toen een zijpad ingeslagen, dat niet geschikt was om een ruiter door te laten, doch dat hij niet kende. Velen zijn in het dichte woud verdwaald en omgekomen.

In no. 5 vertelle men niet omslachtig van Ahimaäz en Cuschi. Men kan immers ook zeggen: David zat in de ruimte tusschen de poorten in de buitenmuur en in de binnenmuur te wachten en hoorde daar de berichten van twee boden, die van het slagveld kwamen; en hij vernam, dat Abs. dood was. Daarop volgt Davids droefheid en Joabs woord.

Joab had blijkbaar de intocht in de stad uitgesteld, tot David zich liet vinden om zich in de poort te zetten, daar het leger voorbij te zien trekken en het als een zegevierend leger te begroeten.

Voor no. 6 zal er wel niet veel tijd meer zijn. Welnu, dan vertelle men alleen, dat David spoedig daarna een nieuwen intocht in Jeruzalem gehouden heeft en daar weer zijn eigen paleis heeft betrokken. Dat hij toen Jehovah bij den tabernakel ook dankoffers gebracht heeft, mogen wij gerust aannemen. Denk aan 15 : 25, 26.

De inleiding geef ik ditmaal 't laatst.

Na de treurige geschiedenis van de vorige les heeft David veel verdriet beleefd. Eerst had zijn zoon Amnon een grove misdaad gepleegd. Zijn zoon Absalom haatte Amnon daar zeer om, dat hij hem bij gelegenheid van een scheerfeest liet vermoorden. Hij vluchtte toen naar Gesur, ongeveer op de grens van Israël en Syrië. Later heeft hij echter gratie gekregen en woonde hij weer te Jeruzalem. Van deze Absalom zou David echter nog veel meer verdriet beleven, want Absalom was niet dankbaar voor de gunst zijns vaders. Integendeel! Hij peinsde op middelen om zijn vader van den troon te dringen en zelf koning te worden.

K. R.

ZENDING.

Vreugde, Teleurstelling en Hoop.

In mijn laatsten brief heb ik u een en ander over onze meisjes verteld. We hadden den eersten Zondag in October een goeden dag. Vroeg in den morgen kwamen we samen in de kerk en na een kort samenzijn gingen we naar de rivier om getuige te zijn, dat 30 personen gedoopt werden. Omdat er zoovelen waren, werden er telkens 2 tegelijk gedoopt. Wij doopen in de rivier, dus was er plaats genoeg. Ook een van onze meisjes werd gedoopt. Haar naam is Olengesa. Zij is nog betrekkelijk jong, maar haar belijdenis was zoo, dat we haar met blijdschap in het water zagen afdalen. Ook werden 4 van de meisjes van Mevr. Millman gedoopt, een vrouw en 24 mannen en jongens. Er zijn nog altijd heel weinig vrouwen lid der gemeente. De macht van het heidendom schijnt de vrouwen het langst te binden.

Ook hebben verscheiden van onze meisjes hun wensch te kennen gegeven om meer onderwezen te worden in de dingen van Gods Koninkrijk. Daarvoor zijn we heel dankbaar en we hopen dat, waar ze ge-

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Hoe een danklooze dankdag eindigde.

I

(Nog eens laat ik een kort vervolgverhaal verschijnen, om niet bij de intrede van het nieuwe jaar midden in een verhaal te zitten.

Daar ons geliefd weekblad „De Christen" in Januari zal verschijnen in vergrootte vorm, lijkt het mij passend dan ook met een nieuw verhaal te beginnen, waarvan de lezers telkens een grooter stuk kan worden voorgezet, dan tot dusver het geval was).

Het was in het jaar 19 . ., toen de volgende geschiedenis plaats vond in een der westelijke staten van Noord-Amerika.

Laat op den namiddag van den jaarlijkschen dankdag zaten mijnheer De Bruin en zijn vrouw bij elkander in de donkere woonkamer van hun eenvoudig, bijna armelijk ingericht huis.

De wind huilde klagend in den schoorsteen en buiten dwarrelden de sneeuwvlokken, die, eerst spaarzaam, daarna steeds dichter vallend, eindelijk overgingen tot een flinke sneeuwstorm. De dorre, kale grond werd spoedig bedekt met het dikke, warme kleed van den winter.

De bejaarde heer des huizes schoof met zijn gemakkelijke leuningstoel dichter naar het vuur toe en staarde onder diepe gedachten in de roode, stralende gloed der kolen, die de geheele kamer vertrouwelijk belichtten.

Hij scheen wel geheel in gedachten verzonken.

Plotseling echter verbrak hij de stilte met de klacht: »Marie, moeten wij nu toch gelooven, dat het vandaag dankdag is, terwijl het er toch veel op lijkt, dat wij ieder jaar weer minder reden tot dankbaarheid kunnen hebben?«

De arme, geduldige vrouw, die nu al vele jaren lang lijdend was en aan haar kamertje gebonden, zag tot haar man op met een uitdrukking van weemoed op haar nog steeds mooi, mild en vriendelijk gezicht.

»Beste Johannes«, zeide zij zacht, »zoo moet je niet spreken«.

Maar De Bruin ging verder: »Het lijkt wel, alsof ons elk jaar iets meer ontnomen en ontrukt wordt. Eerst, het is nu, laat eens zien, vijftien jaar geleden, dat je zoo vreeselijk bent gevallen, en tot op dit oogenblik ben je nooit weer geheel in orde geweest zooals vroeger.

kozen hebben om Jezus' volgelingen te zijn, ze op dien weg mogen voortgaan. De verzoekingen zijn vele voor hen en daarom bevelen we hen bijzonder in uwe voorbede aan.

Maar het is niet alles vreugde geweest. Het was een groote teleurstelling voor ons, dat de dochters van Lobanga ons allen in stilte gingen verlaten. Nu de Vader er niet meer is, hebben de verschillende zonen vaders gezag onder zich verdeeld en de vele vrouwen, met hunne kinderen, zijn nu meer of minder het eigendom van de zonen van hun man en vader. Dus nu komt het er op aan wat de broer gebiedt; daarnaar moet het meisje nu wel luisteren. We hadden, gehoopt, dat ze hier lang genoeg waren gebleven om hun toevlucht te leeren zoeken bij Jezus, die alleen in staat is om de banden van het heidendom te verbreken.

Nu het niet zoo mocht zijn, verheugen we er ons in, dat ze gedurende hun verblijf hier onderwijs hebben ontvangen en hopen, dat ook zij mogen verlangen naar Hem, die ook voor hen stierf.

Met het bouwen gaat het nog steeds langzaam vooruit. De 10 kamers zijn nu gereed en als we nu genoeg meisjes krijgen, kunnen ze bewoond worden. Reeds hebben eenigen gevraagd te mogen komen, maar hun werd gezegd tot het volgend jaar te wachten. Zoo zien we dus met verlangen uit naar een nieuw begin in het nieuwe jaar. Mogen onze plannen en wenschen maar allen uitgewerkt worden tot eer van den Naam des Heeren.

Nu zijn we reeds bezig plannen te maken voor het Kerstfeest. Zeker zijn bij u ook velen bezig om daarvoor alles voor te bereiden. Van harte wensch ik u een rijk gezegend Kerstfeest.

G. R.

De 7e Predikantenvergadering.

Mededeelingen door A. P. Barendregt.

V.

Br. Planting van A'dam krijgt nu gelegenheid tot het inleiden van zijn onderwerp:

„De beteekenis van 's Heeren wederkomst naar het N. Testament".

Ook dit onderwerp is urgent. In onzen tijd wordt er veel over gesproken, ofschoon, naar mate, dat de verschrikkingen van den oorlog verder in 't verleden komen te liggen, minder, dan in dien bangen tijd.

't Is echter de bedoeling van den inleider niet te spreken over het al of niet levend zijn van de verwachting dienaangaande, doch om ons objectief op grond van 't N. Test. te bepalen bij het feit, dat die wederkomst geleerd wordt.

De groote beteekenis van dit feit wordt belicht door de omstandigheid, dat een niet gering deel van het N. Test. zich daarmede bezig houdt.

Reeds in de woorden door Jezus zelf gesproken vinden wij vele, vele malen de belofte van Zijn wederkomst. 10 van 30 gelijkenissen door onzen Heere gebezigd, staan in direct of indirect verband hiermede. Een groot deel van Jezus' laatste toespraken hebben op Zijn wederkomst betrekking.

De Apostelen komen er in hun brieven herhaaldelijk over te spreken en 't laatste boek de Openbaring is er zoogoed als geheel aan gewijd.

Dat 's Heeren wederkomst een zaak van groot gewicht is blijkt voorts uit den bizonderen nadruk, die gelegd wordt in al die woorden, die hierover handelen. En bij Jezus' hemelvaart wordt zelfs een Engel gezonden om het den Apostelen nog eens recht goed en nadrukkelijk te zeggen, dat Jezus zal wederkomen. Het geloof in deze belofte, heeft dan ook de Apostelen zoodanig beïnvloed, dat het een van hun krachtigste motieven geworden is, om de gemeenten te troosten, te versterken, te waarschuwen en te vermanen.

Om al deze dingen mag de leer van 's Heeren wederkomst ook bij ons niet verwaarloosd worden. Wel heeft ons leven als christenen reeds hier zijn doel, n.l. in de uitbreiding van Gods Koninkrijk, maar het hoofddoel van ons leven ligt tijdelijk en zakelijk achter 's Heeren wederkomst.

De prediking van deze heilswaarheid kan in ons verlevendi-

Toen kwamen die ontzettend moeilijke tijden. Juist, toen eindelijk de zaak weer een beetje beter begon te gaan, en wij het geld, dat onze kleine winkel ons inbracht, zoo noodig moesten gebruiken, kwam die man uit de groote stad om hier een filiaal te openen.

Daardoor werd ons langzamerhand de geheele klandizie ontnomen, zoodat ik tenslotte, of ik wilde of niet, de zaak wel sluiten moest.

Spoedig daarop werd ik geplaagd door rheumatiek en wel zoo erg, dat ik bijna geheel invalide geworden ben en ongeschikt voor het werk zoo'n beetje omhokken moet. Vrouw, wanneer ik niet het kleine pensioentje van de regeering had, wat moest er dan van ons worden, dan waren wij misschien al lang verhongerd«.

»Maar, Johannes, zie toch eens aan, moesten wij dan niet juist dankbaar zijn voor je pensioen? Want daarmee zijn we toch nog altijd tot op dit oogenblik rondgekomen«.

»Beste Marie, nu vraag ik je toch, je weet toch, dit kleine pensioentje te ontvangen is mijn goed recht.

Dat *moet* mij uitbetaald worden. Dat is men mij verschuldigd. Heb ik niet trouw mijn land gediend, er voor gevochten, mijn leven er voor gewaagd? Ben ik niet door een kogel getroffen? Ben ik niet zwaar gewond geweest en heb ik niet maanden en maanden in het hospitaal gelegen?«

De zachte, lichtelijk bevende stem van de eveneens invalide vrouw bracht, terwijl een paar parelende tranen bij de fijn doorgroefde wangen neergleden, het gesprek op een ander onderwerp.

»Wanneer die vreeselijke oorlog met Spanje niet gekomen was, hadden wij onze lieve zoon Karel nog bij ons, waarop wij ons in de dagen des ouderdoms hadden kunnen verlaten, maar God weet het het best, waarom het allemaal zoo gebeuren moest. Hoe lang, o hoe lang heb ik nu al gewacht en gehoopt en gebeden, dat hij van de verre eilanden terug mocht komen tot ons; maar het is nu al bijna zes jaar geleden, dat hij weg is. Hij zal misschien niet eens meer leven, anders zouden wij in deze lange tijd toch zeker wel eens iets van hem gehoord hebben«.

Bij deze treurige herinneringen loosde zij meermalen een diepe zucht. Maar nochtans was de arme vrouw, ofschoon lijdend en veel ontberend, voor allerlei dingen toch altijd dankbaar en in den grond des harten wachtte zij nog altijd geloovig op de hulp van haar God.

(Slot volgt).

ging en versterking van de hoop werken. Zij zal voorts wezen een krachtige opwekking tot waakzaamheid, zelfonderzoek, ijver, trouw, reiniging, heiligmaking en volharding. Ook zal die prediking op het gebied der evangelisatie vruchtbaar blijken te zijn.

De bespreking van dit thema doet blijken, dat menigeen van de broeders gevoelt, dat deze verkondiging ook in onze gemeenten wat meer moet worden vernomen: en dat wij ons niet uit een bewuste of intuïtieve reageering op een overdreven Maranatha-a c t i e, hierover mogen stilhouden, nademaal wij er zelven van harte in gelooven.

* * *

Een paar boekbesprekingen die nu volgden, zullen de lezers misschien minder interesseeren. O. m. kwam het gesprek op den verderfelijken invloed, die er uitgaat van de boeken van Lindseij, een kinderrechter in Amerika. In zijn werken openbaart zich een geest, die in lijnrechte tegenstelling met het Evangelie staat.

Hij is iemand, die onder schoonschijnende leuzen het kwade goed en het goede kwaad heet.

Toomelooze uitleving van de laagste instincten wordt goedgepraat onder een s c h ij n (maar meer dan een schijn is het niet en dan nog een valsche) van grondige en liefhebbende psychologische studiën. Zijn boeken zijn op zedelijk gebied gelijk te stellen met het boek van Ernst Heackel op natuurkundig gebied.

Als wij Baptisten er een „index" op na hielden, kwamen Lindseij s boeken er zeker op te staan.

(Slot volgt).

VOOR JEUGDWERKERS EN JEUGD.

„Gij zijt mijne vrienden".

In het dorpje A. woont een predikant van de — kerk, die vol ijver is voor de zaak des Heeren en daarom allerwege geëerd wil worden, zelfs boven het hoofd der school en den burgemeester. Hij moet gereformeerd of confessioneel zijn — in elk geval zoo gewichtig, dat men er niet licht over denken mag — maar hij rekent zichzelf natuurlijk tot de ethischen te behooren. Deze dienstknecht van God en menschen heeft een parochiaan, wiens zoon al eenige maanden in een tentje tevergeefs op betere tijden voor het lichaam wacht. Hij had gehoopt, dat dominee hem eens zou komen opzoeken om hem een aangenaam half uurtje te bezorgen, maar die hoop werd niet vervuld. Eindelijk hield vader den trouwen arbeider in den Wijngaard des Heeren aan en herinnerde hem aan zijn zieken jongen met de verzekering erbij, dat een vriendenwoord hem goed zou doen. En weet gij, wat de geestelijke antwoordde? Het is juist dat antwoord, dat mij thans weer voor den geest staat en met verbazing vervult. Dit zeide hij: „Een vriendenwoord? Ik heb hier in het dorp geen vrienden. Ik kan mij toch zeker met arbeiders niet be vriend maken! Als ik bij de menschen kom, dan ben ik hun predikant hun geestelijke verzorger en anders wil ik niet bij ze zijn!" Of deze zieleherder bij den jongeling in zijn tent op visite is geweest, kan ik niet zeggen. Vermoedelijk wel, maar — en het spreekt als een boek, want dat is hij aan zijn stand immers verschuldigd — in dat geval uitsluitend als adviseur in hemelsche zaken! Denk nu niet, dat dit een drama is in het brein van een redacteur opgeklommen op het oogenblik, dat hij achter de schrijftafel is gezeten en niet weet, wat hij zijn lezers moet voorzetten. Het kan van a tot z den toets der waarheid doorstaan. De plaats der gebeurtenis ligt in het hartje van Nederland en het tijdstip in het vorige jaar!

* * *

Gereformeerd, confessioneel, ethisch, rechtsch, uiterstrechtsch, linksch, uiterst-linksch maar . . . geen vriend.

Ik herhaal dat ik niet weet, of die jongeling zijn dominee aan zijn sponde heeft gehad. Ik voor mij zou er, indien het bezoek uitsluitend het karakter van meester en pupil moet dragen, niet op gesteld wezen. Den leeraar in den godsdienst heb ik niet noodig, noch in zieke noch in gezonde dagen. Maar waarnaar mijn hart alle dagen en alle nachten in voorspoed en onspoed in gezondheid en ziekte hongert? Het is naar niemand, die zich niet boven noch onder maar naast mij plaatst als mijn vriend en broeder en mij van onzen Vader kan vertellen. De waarheid wordt heel vaak met eerbied behandeld en weer de deur uitgelaten, als ze door een leeraar aan ons wordt voorgesteld. Wordt ze echter door een vriend binnengeleid, dan is de kans groot, dat wij ze niet alleen uitnoodigen om nog een oogenblik te praten, meer zelfs, een slaapkamer voor haar in gereedheid brengen en haar als huisgenoote opnemen.

Welk een vriend was onze Jezus! Hij wilde de menschen voorlichten en helpen, maar alvorens te doceeren ging Hij zich met ze verbroederen. Hij leefde met ze mee in hun verdriet en zette Zijn schouders onder hun lasten. Hij was de vriend van allen, die Hij wilde zalig maken. Hij was leeraar, doch in de allervoornaamste plaats vriend, wetende dat de boodschap van den leeraar gaarne wordt beluisterd en overwogen, wanneer ze in een vriendenhart is geboren.

* * *

Een aardig licht werpt Dr. Thomson in zijn beschrijving zijner oostersche reizen op de vriendschap die Jezus den menschen schonk. Eens werd hij in de tent van een opperhoofd als welkome gast ontvangen. Toen de maaltijd zou beginnen, doopte de gastheer een stuk brood in druivensap en bood het hem aan. Vervolgens werd den anderen leden van het gezelschap een op dezelfde wijze behandeld stuk brood toegereikt. Daarop sprak het opperhoofd: „Nu zijn wij broeders. Wij hebben het brood en het zout gedeeld. U kunt naar believen onder ons reizen. Het is mijn plicht u te helpen en te beschermen, zelfs al zou het mij mijn leven kosten".

Toen eens een geleerde Europeaan in de opperste deelen van Egypte zich ophield, weigerde hij met een invloedrijken Arabier koffie te drinken, omdat hij in een belangrijke aangelegenheid met hem van meening verschilde. Nadat de Arabier de kwestie nog eens rijp overwogen had, vroeg hij den geleerde om een kop koffie. Hij gaf daarmee te kennen, dat hij hem niet langer wilde tegenstaan. Hij dronk de koffie met de woorden: „We vergeten hetgeen achter licht".

Jezus noodigde zichzelf gaarne bij de menschen aan tafel teneinde hun te verstaan te geven, dat Hij al het Zijne aan hun voeten nederlegde. Geen wonder, dat de vrouw van Samaria in hooge mate verwonderd was. Hij had om drinken gevraagd en daardoor haar doen weten, dat Hij de vleugelen van Zijn ontferming en bescherming over haar wilde uitstrekken. En geen wonder, dat zij Hem een luisterend oor gaf. Wie weigert een vriend gehoor te geven! Wij kunnen nu ook begrijpen, waarom Zacheüs zoo haastig uit den vijgeboom gleed. Jezus begeerde bij hem in huis te zijn en had hem Zijn vriendschap aangeboden

* * *

Zal onze arbeid rijke en rijpe vruchten dragen, dan moeten wij vriendschap geven. Onze gemeenten en vereenigingen bloeien, naarmate de leiders en de leden op vriendschappelijken voet met elkaar omgaan. En het onderwijs kan niet zonder nuttig effect blijven, waar het

gedragen wordt door vriendschap. Het is dan onze eerste taak bij al ons doceeren en regeeren om vriend te zijn.

Eenige jaren geleden gooide een straatjongen, die zelden een vriendelijk woord hoorde, een sneeuwbal naar een predikant met het gevolg, dat deze zijn hoed moest naloopen. De gedupeerde wenkte den scheidsrechter. Deze kwam schoorvoetend naar hem toe en verwachtte een leelijken uitbrander. Maar onze predikant legde zijn hand op den schouder van den knaap en noodigde hem hartelijk uit om een bijbelklas te bezoeken. De vriendschap van den dominee werd oorzaak, dat de jongen zijn voeten op een beteren weg zette. Op het oogenblik is hij een van de bekwaamste geneesheeren der wereld Vriendschap maakt dokters, flinke lieden, uitnemende christenen! Ze vervult de harten met hoop. Ze doet het geloof in zichzelf en God ontwaken. Ze is de middenstof, waarin al ons werk leeft en tot bloei komt. De Heer helpe ons allen om niet enkel de docenten en presidenten van onze jeugdigen of volwassenen te zijn, doch ook hun vrienden.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

HET SMALLE PAD.

VIII.

DE NIEUWE GEMEENSCHAP.

Het is niet genoeg dat de geloovige zich afgescheiden houdt van de wereld; hij moet ook gemeenschap oefenen met zijn medegeloovigen.

De nieuwe gemeenschap, waartoe hij behoort, wortelt in het nieuwe leven en overbrugt alle verschillen van ras en stand. Ef. II.

Gods kinderen vormen een geestelijke familie. Het geloof in Christus kan niet bestaan zonder de liefde tot Gods kinderen. De geloovigen verstaan elkaar en zijn elkander door uitwisseling van gedachten en ervaringen tot steun. I Joh. III : 1. Wie zich aan deze gemeenschap onttrekken missen den zegen, die Gods kinderen door elkander kunnen ontvangen. Omgekeerd zal hun leven voor anderen geen waarde krijgen. De Heer is dáár, waar Zijn discipelen samen zijn.

Onder de eerste Christenen was een levendig en hartelijk gemeenschapsleven. Men besprak samen de moeilijkheden, Hand. XV; men zond liefdegaven aan de gemeenten, die in bijzonderen nood verkeerden, II Kor. VIII en IX; men verzorgde de arme geloofsgenooten Hand. VI : 1—6; Evangeliedienaren bezochten geregeld de verschillende gemeenten. Kortom: men droeg elkanders lasten en deelde in elkanders vreugde. Hand. II : 42—46.

Gemeenschapsoefening met geloovigen is echter slechts dàn mogelijk, wanneer men zelf in gemeenschap met God leeft. En om in gemeenschap met God te leven, moet men zijn zonde belijden I Joh. I : 6, 7.

Ootmoedig moet de Christen zijn tegenover God; dan zal hij zachtmoedig zijn tegenover de menschen, en lankmoedig, geduldig tegenover hun gebreken, Efeze IV : 1—3. Wie zich om de gebreken der geloovigen aan de gemeenschap met hen onttrekt of daarvan laat afhouden, toont, dat hij zelf niet in het licht wandelt. Beoefen de liefde tot alle heiligen en in 't bizonder tot hen, die u niet sympathiek zijn. Bid juist voor dezulken.

UIT DE GEMEENTEN.

NW. WEERDINGE. 't Is reeds geruimen tijd geleden, dat we op deze plaats onze stem lieten hooren.

Laat mij U allereerst even vertellen, dat het ons als Gemeente goed gaat.

Onze diensten worden geregeld flink bezocht; en om ook d i e menschen te bereiken die niet i n de kerk willen komen, zijn er dezen zomer op verschillende plaatsen openluchtsamenkomsten gehouden, welke over 't algemeen ook goed bezocht waren. We vertrouwen, dat het daar uitgestrooide zaad ook t.z.t. vruchten zal dragen.

Zondag 1 Dec. was voor ons een ware feestdag, daar we vier zusters in ons midden hadden, die door den doop de Gemeente zouden worden binnengeleid.

Bij die gelegenheid was onze kerk tot in alle hoeken gevuld en sprak onze geliefde Voorg. over de beteekenis van den doop naar aanleiding van Marc. 16 : 16. Met groote aandacht werd geluisterd, waarna de doop werd bediend onder 't zingen van Ps. 89 : 7 en 8. Hierna schaarden wij ons aan 's Heeren Disch en werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheeten.

Wij zijn dankbaar voor deze zegeningen en hebben goede verwachting voor de toekomst.

Binnenkort hoop ik weer bijzondere zegeningen te kunnen vermelden. De Secr.

INGEZONDEN.

Geliefde Broeders en Zusters!

Baptisten lezen hun „Christen" van a—z. Ons verzoek om hulp ontsnapte dus aan de aandacht van geen der lezers.

Wij verzochten onze zuster-gemeenten in de feestdagen een collecte voor ons te houden, op welk verzoek wij van geen enkele der gemeenten een afwijzende beschikking ontvingen. Hoe zullen deze collecten uitvallen? Zij zullen zijn zooals „Uw" hart is! dat is dus koninklijk of . . . . Denk er evenwel aan dat het penningske der weduwe was „de gave van een Koningsdochter".

Wij herstellen bij dezen een ingeslopen fout in ons vorig „Ingezonden": Lees bij de 6e alinea: „Wij zijn ons echter bewust dat overal de behoeften vele en de krachten weinige zijn", enz.

Nogmaals zij medegedeeld, dat alle geldzendingen moeten gedaan worden naar den Penningm. der Gem.: S. Prost, Keern, Hoorn. Bij voorbaat onzen hartelijken dank!

Namens het Bestuur der Gem. Hoorn,
G. VISSER.

N.B. De Heere zelf schenke U een rijk gezegend Christusfeest: Het: „Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave", ruische in Uwe en onze zielen. G. V.

In „De Christen", grooter van omvang dan zij heden is, hopen we van Hoorn's Locaal een afbeelding te geven. E.-R

MEDEDEELINGEN

DE CHRISTEN VERGROOT.

Het was mij, alsof *De Christen* den laatsten tijd *hoe langer hoe kleiner* werd. Hoe kwam dat? Was het, doordat mijn geest bezig was met het nieuwe formaat en mijn handen het oude nog tastten? Of kwam het, omdat er elke week zooveel kopy in portefeuille moest blijven of moest overstaan? Enkele medewerkers en schrijvers zullen allicht dezelfde twijfel hebben voelen opkomen.

Nu, met Januari a.s. wordt het gemakkelijker. We zullen dan ongeveer $1/3$ meer plaatsruimte krijgen. Dat moge voor onze geliefde broeders Voorgangers als een uitnoodiging zijn om, naar den wensch van velen, ook ons zeer gewaardeerd orgaan te gebruiken als een kanaal om allerwege de terreinen van gemeentelijk,

persoonlijk en gezinsleven te bevloeien met wat hun liefdevol denken opzoog uit de klare Bron van Gods Waarheid.

Zijn we de gelukkige periode nog niet ingetreden, dat ook anderen dan de beroepsleiders in ons werk, waardig en vaardig de pen weten te voeren tot voorlichting en stichting der medeverbondenen? Reeds lang! We hopen slechts dat, die nu reeds spreken, zich vaker zullen laten hooren, en anderen nu zonder dralen hun stem in 't koor van „Christenverzorgers" zullen gaan mengen.

Men rekene echter met . . . de mode! Kort, a. u. b. Niemand steke zijn geesteskinderen in een sleepend gewaad! Bij voorkeur make men geen bijdrage van meer dan 5000 letters.

E.-R.

Ontvangen van de Bapt. Gem. te S. f 10.—.
Hartelijk dank.

Heemstede, 9 Dec. '29. G. BROERTJES.
Postrekening 142741. Penn. U. R. C.

SNEEK.

1ste Kerstdag 's morgens 9½ uur prediking.
's middags 3 uur Kinderfeest.
2de Kerstdag 's morgens 9½ uur prediking.
's middags 3 uur liefdemaal.

Brs. en Zrs. van elders komt ons verblijden door uw tegenwoordigheid.

Ieder is hartelijk welkom.

De Gemeente te Groningen is voornemens den *1sten Kerstdag*, 's namiddags 5 uur *Liefdemaal* te vieren en noodigt ook brs., zrs. en vrienden van elders hartelijk tot deelneming uit.

Agenda van de Gemeenten FOXHOL en HOOGEZAND voor den 2en Kerstdag.

's Morgens om 10 uur: Begroetingssamenkomst en dankstond van beide Gemeenten in de Kerk te Foxhol.

Deze verg. is *uitsluitend* toegankelijk *voor leden dezer Gemeenten*. We hopen dat al de brs. Schippers, die lid zijn, het mogelijk kunnen maken tegenwoordig te zijn.

's Namiddags om 5 uur: Gemeenschappelijk Liefdemaal, eveneens in de Kerk te Foxhol.

Hiertoe noodigen we ook anderen hartelijk uit.

De Besturen voornoemd.

D. V. hoopt de Gem. MUNTENDAM, den 2den Kerstdag, 's namiddags 2 uur Liefdemaal te houden.

Zij noodigt de omliggende Gemeenten hartelijk uit hare afgevaardigden te willen zenden.

Namens de Gem., M. GROART, Secr.

„DE CHRISTEN" :-: Uw Weekblad??

ATTENTIE S. V. P.

In de advertentie in ons Kerstnummer staat dat »De Christen« f 1.— per jaar kost.

Velen begrepen reeds dat dit een drukfout(?) is.

De prijs is en blijft f 1.— per kwartaal.

Met 1 Januari wordt het formaat echter belangrijk vergroot, zonder prijsverhooging. Ieder neemt nu natuurlijk een abonnement op »DE CHRISTEN«.

Men vrage gratis proefexemplaren aan bij den Adm.

Nw. Weerdinge.

Nieuwjaarsadvertenties gelieve men ten spoedigste in te zenden om tijdig geplaatst te kunnen worden.

H. DE JONGE, Adm

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een Dochter

Eelkje.

Alles wel.

W. V D ZWAAG.
W. V/D ZWAAG—VISSER.

Odoorn, 10-12-'29

No. 2111 VRIJDAG 27 December 1929 49ste Jaargang.

DE CHRISTEN

Orgaan der Unie van Baptiste-Gemeenten in Nederland

Eén Heer
Eén geloof
Eén doop

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres:
Ds. J. LOUW - Piet Heinstraat 58a - Groningen
Administratie-adres:
H. DE JONGE, Nieuw-Weerdinge, Postrek. 42318

Allen
— één —
in Christus

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling voor Nederland en Koloniën per kwartaal f 1.—; Buitenland per jaar f 5.-

Oudejaarsavond.

„Blijf met ons, want het is bij den avond . . . .”
„En Hij ging in, om met hen te blijven! . . . .”
Lucas 24 : 29.

Neen Heer, wij laten U niet gaan,
Nu 't zonlicht gaat verdwijnen;
Blijf Gij met uw genadelicht
Ons vriendelijk beschijnen!
Geheel dit jaar waart Gij een *Vriend*,
Een trouwe *Leidsman* tevens
Die onvermoeid ons ging ter zij,
Nooit moede werd des gevens!

Niet aanstonds hebben w' U herkend, —
Toch brandde ons het harte,
Zoo dikwijls Gij uw troost ons boodt,
Als balsem voor de smarte:
Als Gij uw levenswoorden sprak,
Die in ons harte vielen,
Als water op het dorre zand,
O, *Bron van* onze zielen!

Hoe dikwijls hebt Gij ons bevrijd
Uit dwaze zondenbanden!
Gij greept bij 't donk're wanhoopsdal
Ons aan met beide handen,
En wijken moesten op uw wenk
Veel bergen van bezwaren,
Gered heeft ons uw wondermacht
Uit duizenden gevaren!

Blijf bij ons Heer, want d' avond daalt
En 't donker doet ons vreezen.
U is de toekomst als de d[illegible]
Ons hart kan rustig we[illegible]
Als 't voor U, Heiland, op[illegible] ging,
Die d' onrust kunt verdrijven.....
Kom treed dan vriendelijk bij ons in,
Om ook met ons te *blijven!*

Den Haag, W. A. 't HART.

AAN ZEER STILLE WATEREN.

De goede Verwachting.

Immers zullen het goede en de weldadigheid mij volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het Huis des Heeren blijven in lengte van dagen. Psalm 23 : 6.

Hier spreekt de dichter zijn verwachting uit voor den tijd, die komt. En die verwachting is zeer blijmoedig en hoopvol: voortaan zullen het goede en de weldadigheid zijn gevolg uitmaken en het Huis des Heeren zal zijn woning zijn.

* * *

Ervaring en verwachting zijn twee dingen, die in nauw verband met elkander staan.

Als we aan de toekomst denken, houden we rekening met het verleden.

Wie pijnlijke ervaringen heeft opgedaan en door nood omringd is, durft niet aan de toekomst te denken. Uit de ondervinding van gisteren, welt vrees op voor den dag van morgen.

Maar hij, wiens weg effen was, gaat met vertrouwen voorwaarts. Op de ervaringen van het verleden, mogen we toekomstverwachtingen bouwen. De Apostel doet het ook: »Zou Hij, die Zijn eeniggeboren Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?« En een andermaal: »indien wij met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, hoeveel te meer zullen wij behouden worden door Zijn leven!«

Er is bij God geen verandering.

Wie christen werd, mag hoopvol voortgaan.

De Heer laat niet varen de werken Zijner handen.

* * *

Deze Psalm geeft een schildering van het leven in Gods gemeenschap. Hier leest ge in treffend beeldschrift, wat God den Zijnen is, en hoe Hij hen bewaart en weidt. En, daaruit opbloeiend, komt, in den toon der stelligste zekerheid, de verwachting voor den tijd, die komt.

En deze verwachting is van rijken inhoud.

Wie in den Heer zijn herder heeft, zal achtervolgd worden door het goede en de weldadigheid. Een andere vertaling zegt: geluk en genade zullen mij volgen. 't Is altijd nuttig te rekenen met den tijd, die komt. Elke daad schept resultaat.

Er zijn dingen, die voor 't oogenblik genot schenken, maar in hun gevolgen bitter zijn.

Er is een weg, die den mensch recht *schijnt* in zijn oogen, maar het einde van dien is bitterheid.

Een schriftverklaarder leest ons schriftwoord zoo: het goede en de weldadigheid zullen mij vervolgen, zoeken in te halen. En deze opvatting wordt gesteund door de ervaring van velen. Gods genade is een achtervolgende genade. Niet slechts een aanvaardende, maar ook achterhalende en terugleidende in den weg van den Heer.

Metterdaad leert men dat inzien en aflezen uit eigen levensboek. Genade gaat na, haalt in en brengt weer. En dan vormt ze de achterhoede op den weg naar boven.

Dat was Israëls behoud, toen het uit het diensthuis uittrok. De Heere stelde zich tusschen Israël en het leger der Egyptenaren. En naar den kant der Israëlieten verlichtte de Heer den weg en naar de zijde der Egyptenaren maakte Hij het pad donker.

God tusschen de toekomst en ons verleden.

God tusschen den hemel en onze zonde.

God, die de werking der zonde een »halt« gebiedt; die de zonde van gisteren en eergisteren steriel maakt.

Onze zonde zal ons nooit meer vinden.

Uit het leven van Gods kind komt het goede te voorschijn. Wie als zondaar aan het einde staat en zijn weg overziet, merkt, dat pijnigers hem gaan omsingelen.

Maar de mensch, die zich door de Heer laat herderen, kan wel in moeite en strijd gewikkeld worden, maar 't is tot zijn opvoeding, als hij verdraagt. Als de kastijding voorbij is, smaakt hij de gerechtigheid als een lieflijk gevolg. Achteraf blijkt, dat God bij hem alle dingen deed samen werken ten goede.

Het lijden dezes tegenwoordigen tijds bewerkt een gansch zeer uitnemend gewicht van heerlijkheid. Het lijden is daartoe niet willekeurige voorlooper, doch onmisbare voorwaarde. De heerlijkheid — gansch, zeer, uitnemend, groot en eeuwig — is gevolg, vrucht van het lijden.

Daarom aanvaarden we ook den nood van het leven, geloovende, dat het God is, die ons in nood brengt, geloovende, dat het goede en de weldadigheid in de schrikgestalte van het lijden, tot ons komen en heerlijkheid uit hetzelve te voorschijn drijven. Gesluierde engelen omgeven Gods kinderen.

Uit alle kwaad, uit elke misstap, uit alle menschelijk bedrog en boosheid weet God het goede te voorschijn te roepen voor degenen, die Hem liefhebben.

* * *

Hebt gij de vrijmoedigheid om te zien?

Weet ge wel, onder wiens geleide gij den jaardrempel overschrijdt?

Het goede en de weldadigheid zullen *mij* volgen. *Wie* vormen uw geleide? De duivelen van zonde en wereld-dienst? Van geldzucht en eigenliefde? Of waken de engelen: het Goede en de Weldadigheid over uw gangen? Hebt ge de zekerheid, dat het u goed zal gaan? Goed zal gaan, al de dagen uws levens? Ook den laatsten dag?

* * *

In het Huis des Heeren te zullen blijven, is een zalige zekerheid.

Niet, dat David er aan dacht van den tempel een klooster te maken. Het Huis des Heeren staat voor de gemeenschap met den Heer.

Die blijft, en hooger klimt de begeerte der verlosten niet.

Ook niet voor 't jaar, dat straks aanbreekt.

't Is ons genoeg te weten, dat we blijven zullen in de gemeenschap van dien Heer, die ons tot hier toe herderde.

Daarom danken we, bij de overgang, voor het goede en de weldadigheid, die ons dien eeuwigen zegen waarborgen. L.

LOSSE SCHAKELS.

1930 en de Wereldbond. Dr. J. H. Rushbrooke, de Secretaris van den Baptisten Wereldbond brengt de volgende aangelegenheden onder de aandacht van ons en onze medebroederen op den aardbol:

1. 4 Februari, Zondag gewijd aan den Baptiste Wereldbond.

2. Van 22 tot 29 Juni zal dat jaar het eerste Baptiste Kongres van Latijnsch Amerika te Rio de Janeiro plaats vinden.

3. Op 17 Juli zal de Baptiste Wereldbond een kwart eeuw bestaan hebben.

4. In Septenber en Oktober zullen de gewestelijke Konferenties in Europa gehouden worden, waarvan voor Holland vermoedelijk in Groningen.

5. Bovenal: laat ons het geheele jaar door hunner voor Gods troon gedenken, die, vooral in Rusland, lijden om des gewetenswil.

»Moge«, zoo zegt onze broeder, »des Heeren tegenwoordigheid en kracht zich machtig bewijzen in alle leden van onze, de wereld omspannende broederschap!«

Dr. E. Stanley Jones over den Doop. Deze zendeling, ook in ons land in wijden kring bekend geworden door de twee boeken: Christus langs den Indischen Heirweg en Christus aan de Tafelronde, zegt:

»De Doop is de openbaarmaking, zichtbare weergave van een innerlijke gemeenschap, en als weergave van dat verborgen feit, is hij de schoonste handeling. Maar als hij geen weergave, geen zichtbare afbeelding is van die onzichtbare betrekking, dan is hij het onvruchtbaarste wat men zich denken kan — een blasfemie. Tienduizenden zijn de christelijke kerk binnengekomen met een onechte verklaring en waar sommigen van ons den nadruk gelegd hebben op de innerlijke werkelijkheid, zoo geschiedde dit uit de behoefte het evenwicht te herstellen. Maar dat beteekent niet, dat we niet zouden gelooven in de Nieuw-Testamentische doopspraktijk. Wij gelooven in haar zoo zeer, dat we haar graag in overeenstemming zouden willen brengen met het N.-Testament en zoodoende opheffen uit het verval, waar-

in ze hier (in Engelsch Indië) geraakt is, waar de Doop gebruikt wordt om iemand tot christen te proklameeren, afgezien van zijn innerlijk leven en zijn levenswandel«.

Kerkelijk leven in de Vereenigde Staten. Voor de jaren 1916 tot 1926 worden ons de volgende gegevens verstrekt:

Naar verhouding is het ledental der kerken sterker toegenomen dan de bevolking. De laatste steeg van 102 millioen in 1916 tot ruim 117 millioen in 1926, een toename dus van 14.8 %. Gedurende dienzelfden tijd steeg het ledental van de verschillende kerken van 42.000.000 tot 54.500.000; dat is wat ruim 30 %.

De onkerkelijken gingen vooruit met 2.500.000 gedurende de periode van 1916—1926, terwijl de bevolking, gelijk uit bovenstaande cijfers blijkt, met bijna 15.000.000 zielen aanwies.

De kerken hebben dus met goed gevolg onder de massa gewerkt.

De niet-Roomsche kerken zijn voorspoediger gegroeid, dan de Roomsche kerk. Gedurende de jaren 1916—1926 groeide de Roomsche kerk 18.3 % of van 15.700.000 leden tot 18.600.000. De andere kerken van 26.200.000 tot bijna 36.000.000 leden of 37.22 %.

De negerkerken groeiden sterker dan de negerbevolking. De laatste nam toe met 6.46 %, en het ledental der negerkerken met 13 %. Terwijl deze kerken in 1916 opbrachten ruim 45.000.000 gulden, bedroeg dit in 1926 ongeveer 107.000.000 gulden.

Bijna 2/3 gedeelte van de zwarte christenen is Baptist.

We zien uit deze gegevens:

a. dat de los-van-de kerk beweging, die zich in Europa, vooral in de groote steden, laat gelden (25 %, der Amsterdammers behooren tot geen Kerkgenootschap), in Amerika geen voet wint. De afwezigheid van een staats- en een volkskerk heeft daar blijkbaar voorkomen, dat die heftige tegenzin tegen de kerk is opgekomen, die in de beschavingscentra in het met staats- en volkskerken bezochte Europa, zoo overhand neemt.

b. dat de meening, dat Rome overal aan macht, invloed en aanhang wint, niet op de feiten berust. In de van ouds christelijke landen wint Rome geen veld en op de zendingsterreinen staat het bij de protestantsche groepen ten achter.

De Zondagsscholen in de Vereenigde Staten Ook hier houdt de bevolking der Zondagsscholen geen gelijken tred met de toename der bevolking. Dit verschijnsel neemt men haast overal waar. Wie geeft er een verklaring van? Weet men, waarom het Zondagsschoolbezoek daalt, dan is ook allicht aan te geven hoe de bakens verzet moeten worden.

Cijfers niet alles. Men telt in die groote Republiek 223 georganiseerde kerkgroepen, wat niet wil zeggen: zooveel gezindten. Er zijn o. a. 23 Baptiste groepen bij.

We willen ons op deze cijfers niet blind staren. De kwaliteit is een faktor van beteekenis. Maar toch mogen we dankbaar zijn voor den invloed, die van het Evangelie op het volksleven aldaar uitgaat. De kerken zijn daar blijkbaar niet versteend, en meer dan schatbewaarders van het verleden. Moge het hun gegeven worden steeds getuigen te zijn van den levenden, tegenwoordigen Heiland; organen waardoor Hij nu kan werken en Zijn boodschap voor het geslacht van heden laten hooren!

Een Baptist Arbeidersleider. William Green, de Voorzitter van de Amerikaansche federatie van arbeiders, welke dit jaar (1929) zijn jaarvergadering in Toronto gehouden heeft, is een overtuigd Baptist. Hij is lid der gemeente te Coshorton (Ohio) en was jarenlang Zondagsschoolleider en onderwijzer van een bijbelklas, totdat zijn verplichtingen als hoofd van bovengenoemde federatie het hem onmogelijk maakten elken Zondag de kerk zijner woonplaats te bezoeken. Als voorzitter der Arbeidersfederatie hield hij een toespraak op de vergadering der Noordelijke Baptisten te Washington en op den Arbeidszondag in 1928 preekte hij in de Johannes Kathedraal te New York. In de kerk te Yorkminster sprak hij op een Zondag over het doel hetwelk de Arbeidersfederatie nastreeft in de veranderde en veranderende industrie en vroeg hij de Chr. kerken om sympatie en medeleven. Het onderwijs van Jezus wenschte hij ten gronde gelegd te zien aan de organisatie van maatschappij en industrie. Ds. Cameron heette hem, bij zijn spreekbeurt in de kerk te Yorkminster, welkom als een lid der Baptiste Familie en noemde de uitnoodiging aan hem om te Yorkminster te spreken, een teeken van symphatie met de vele millioenen arbeiders, die Green en zijn federatie vertegenwoordigden.

De roep der leege kerken. Onlangs vertelde iemand, dat hij zich in een nieuw stadsgedeelte had gevestigd. De meubels waren nog niet geplaatst of de groote processie begon, die weken aanhield. De krantenmannen, melkslijters, slagers, bakkers, waschbazen, groenteboeren, glazenwasschers, schoenlappers uit de omgeving kwamen aan de deur hun diensten aan te bieden en met hen een schare kooplui, vooral in stofzuigers. Binnen vijf minuten van mijn woning zijn drie kerken, die nooit meer dan half vol zijn, maar niet een van hen toont voldoende belangstelling in de talrijke nieuwe bewoners om hen óf persoonlijk uit te noodigen of een schriftelijke uitnoodiging te zenden.

Maakt niet een onzer gemeenten zich aan een dergelijk verzuim schuldig? Zorgt ge er voor, dat de inwoners van uw woonplaats en die het voorrecht hebben het te worden, weten waar de Baptiste kerk staat! Dat ze daar welkom zijn en geen zitplaatsengeld behoeven te betalen?

L.

BEPROEVEN.

Vooral in de boeken des Nieuwen Verbonds vinden we voor de geloovigen vele vermaningen om te beproeven, d.w.z. te onderzoeken of hetgeen ons gezegd, geschreven of aangediend wordt, ons vertrouwen waard of e c h t is.

De Heere belooft Zijnen getrouwen in 't geloof een witten keursteen (Openb. 2 : 17). De juwelier be-

proeft het metaal, dat hem als goud voorgelegd wordt, en heeft daartoe een keursteen.

Dat beproeven, ons in het N. T. bevolen, geldt voor personen en dingen en vooral tegenover zich openbarende geesten. Bijzonder sterk drukt de Apostel Johannes zich ten dien opzichte uit (1 brief 4 : 1) en zegt: »Geliefden! gelooft niet iederen geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn, want vele valsche profeten zijn uitgegaan in de wereld«.

De noodzakelijkheid daarvan merkt ieder Christen wel, niet het minst ook in onzen tijd, nu er op christelijk gebied als het ware een groot leger van verschillende geesten — ook vele verleidende geesten — zich voordoet. Inderdaad de satan dringt met een bont leger op 's Heeren gemeente aan. Wat zijn er verschillende kleuren! Dit maakt het beproeven nog gewichtiger en noodzakelijker.

De beproevende moet beginnen met beproeven van zichzelven: eigen bedoelen, eigen denken, eigen begrippen, spreken en handelen. Dan mag het beproeven van anderer bedoelen, beschouwen, beweren en handelen volgen. Dit mag nooit critiek uit de hoogte of vitterij zijn. Zulks leidt slecht tot twist en strijd of tot verbittering.

Nu laat zich nog de vraag gelden: bij welken maatstaf moet het beproeven geschieden? Ons eenig deugdelijk antwoord er op is en moet zijn — de heilige Schrift, Gods Woord, dat alleen is licht en geeft ons licht. Is dat Woord ons een lamp voor den voet en een licht op ons pad, dan worden we geleid op den weg der waarheid en stelt het ons in staat om te onderscheiden.

Niet lang geleden hoorde ik een geloovige Professor spreken over de waarde en het rechte gebruik van de H. Schrift. Er werden vele uitnemend schoone gedachten uitgesproken door dien hooggeleerde. Maar tenslotte had hij zijne bezwaren en zijn critiek. Sommige bijbellezers, predikers en theologen, meende hij, deden 't voorkomen, alsof men zich bij het zoeken der waarheid alleen bij de openbaring Gods moet bepalen bij den tijd van het ontstaan van de H. Schrift, en alsof in latere eeuwen in de geschiedenis der chr. kerk de Heilige Geest niet meer had door gewerkt en licht had ontstoken. De Professor dacht dus aan een doorgaande openbaring. Dus de traditie.

Die gedachte pakte mij en wekte vragen in ons hart op. We zouden niet gaarne ontkennen de waarheid van het denkbeeld, dat de H. Geest door alle eeuwen heen werkt in de geloovigen en in de gemeente. Ongetwijfeld, Hij verlicht de harten en leidt Gods kinderen in al de waarheid. Maar de H. Geest schept geen nieuwe, nog nooit uitgesproken waarheden of openbaringen. Wanneer we dat wel veronderstellen en aannemen, dan geraken we op een gevaarlijk geestesterrein, waarop reeds duizenden verdwaald en omgekomen zijn.

Wij hebben allereerst voor ons zelven vast te stellen, dat de H. Geest nooit iets openbaren zal, wat in strijd is met wat Hij vroeger, door den Heere Jezus en de Apostelen en Profeten geopenbaard heeft. Wij hebben in de H. Schrift de volle waarheid en volledige openbaring Gods. Alle menschen, ook alle geloovigen, hebben er behoefte aan om, onder de voorlichting en leiding des Geestes, de waarheid te verstaan en ze toe te passen.

Dat is het alleen, wat alle Christenen noodig hebben om veilig te zijn en het volle genot en de kracht der waarheid te ervaren en ook ten dienste van anderen gezegend te worden.

Deze nuchtere opvatting is noodig en moge dienen

VERVOLGVERHAAL.

BEWERKT DOOR G. B.

Hoe een dankIooze dankdag eindigde.

2

(Laat op den namiddag van den jaarlijkschen dankdag zaten De Bruin en zijn vrouw bij elkaar en hij klaagde over de moeilijke tijden. De bejaarde invalide heer des huizes was verre van tevreden. Zijn vrouw was veel dankbaarder gestemd en hoopte nog altijd op de terugkeer van den zoon Karel, die in den oorlog verdwenen was. Want het oude echtpaar moest trachten rond te komen van een zeer klein pensioentje, waarvoor de vrouw echter dankbaar was. Zij wachtte nog voortdurend op de hulp van haar God.)

Toen de oude man zag, dat er allerlei smartelijke herinneringen wakker geroepen werden bij zijn vrouw, stond hij langzaam uit zijn stoel op, strompelde op haar toe, streek haar langs het zachte, witte haar en zeide tot haar met bevende stem: »Ziet gij nu, Marie! Het was heelemaal niet mijn bedoeling, droevige gedachten bij je op te wekken en dat nog wel op dezen dag; och, ik ben toch maar een ruw en hard mensch, dat ik God niet dank voor zulk een lieve, getrouwe en geduldige vrouw.

Het is nu bijna zeven uur, liefste, weet je, wat we moesten doen? Dan komen we meteen tot andere gedachten. We moesten uit den Bijbel lezen en bidden, net als in de eerste dagen van ons huwelijk en later, toen we de kinderen nog om ons heen hadden.

Weet je nog, dat je dan altijd dicht bij de kachel zat met de jongste op je schoot? Ook Karel is dan zoo vaak daar in slaap gevallen, terwijl ik in den Bijbel las«.

Zooals de zon, na den regen van achter de wolken te voorschijn komend, alles met een gouden schijnsel overgiet, zoo straalde ook het gezicht van de oude vrouw onder deze woorden onder een mild lachje.

»Dat vind ik mooi van je, liefste«, zeide zij tot haar man.

»Ik wist wel, dat je het niet zoo bedoeld hebt straks, toen je zoo aan 't murmureeren waart. Laat ons nu in onze eenzaamheid een bescheiden dankdag houden ter eere Gods«.

De oude haalde de trouwbijbel van de plank, schoof zijn stoel dicht bij de tafel, stak de lamp aan, zette zijn bril op en begon in het boek te bladeren. Toen vond hij het eerste hoofdstuk van de brief van Jacobus, dat zoo ontroerend spreekt van het geduld en het kruisdragen onder het lijden. Toen hij het tot het einde gelezen had, deed hij het bijbelboek dicht, vouwde de handen en bad

om het voorbeeld der Bereërs te volgen, die, toen hun het Evangelie het eerst verkondigd werd, dagelijks de Schriften onderzochten, om te verstaan, dat de dingen, die hun ter oore gebracht werden, alzoo waren, d. i. in overeenstemming waren met het geschrevene Woord (Hand. 17 : 11).

N. v. B.

De 7e Predikantenvergadering

Mededeelingen door A. P. Barendregt.

VI.

Door Br. Reiling werd nog een inleiding gegeven over een op te richten pensioenfonds voor emeriti predikanten. Hebben wij dan zoo'n fonds niet in Voorzorg? „Voorzorg" is begonnen dezen weg te gaan. Wie de geschiedenis van 't ontstaan van Voorzorg en de statuten van deze vereeniging kent, komt tot de conclusie, dat de geheele opzet van Voorzorg haar grondslag heeft in de liefde tot de broederen, in dit geval speciaal tot de broeders Voorgangers.

Voor zoover mij bekend is, waardeeren wij als predikanten allen het streven van Voorzorg en zouden niet gaarne de verdienste der broederen, die dit initiatief genomen hebben, ook maar een streep betwisten.

Er zijn echter door deze vereeniging bepalingen gemaakt, die verschillende gemeenten als een verhindering zagen om tot haar toe te treden. Vandaar dat „Voorzorg", die, wat haar karakter aangaat wel terdege een Uniezaak is, toch nog altijd los van het Unieverband is blijven staan, ofschoon al de bij haar aangesloten gemeenten Uniegemeenten zijn.

In den loop van haar geschiedenis zijn er meermalen pogingen gedaan, om de van haar ver staande gemeenten te benaderen, maar wederzijds waren de bezwaren van dien aard, dat het resultaat gelijk nul was.

Daar dit eigenlijk te betreuren was, gaven het vorige jaar de broeders predikanten, gedreven door liefde tot het werk, en bewust, dat voor de gezonde ontwikkeling van ons werk noodig is, dat brs. Voorgangers op tijd hun posten aan jongeren overlaten, aan drie brs. uit de vergadering opdracht, te zoeken naar een mogelijkheid, tot pensionneering van emeriti en invalide Predikanten.

Br. Reiling was en is een van die drie en als zoodanig was hij dan ook de geschikte persoon om dit onderwerp in te leiden.

Met blijdschap kan worden geconstateerd, dat de broeders over dit onderwerp een van hart en een van zin waren.

Dezelfde gedachte van een jaar geleden was ook nu achtergrond: HET WERK HEEFT HET NOODIG!!

Hebben de Voorzorg-mannen hun werk gedaan uit liefde tot de Voorgangers, wij willen hun onzen dank bewijzen door zelf mee aan te pakken uit liefde tot het werk.

't Is immers toch een feit, dat er een tijd kan komen in het leven van gemeenten, dat zij met alle eerbied en liefde voor haar Voorgangers, tóch wenschen dat zij hun taak neerleggen. Zij hebben hun dag gehad en besteed en dan is 't avond geworden en allerlei invloeden doen zich gelden en ofschoon de toewijding nog dezelfde is, de werkkracht is minder.

Nu zullen in den regel zulke broeders wel gaarne den jongeren plaats maken, vooral daar hun daarmede lang niet alle arbeid ontzegd is — men denke b.v. slechts aan onzen Nestor Br. N. v. Beek. Hoe vult die zijn avond nog! —

Maar kunnen zij ophouden? Zij hebben 't al eerder dan hun gemeenten gevoeld, dat de schaduwen lang werden. Maar wie zorgt voor hen, zoodat zij de nooddruft des levens hebben?

Natuurlijk zal dat de Heere doen, maar onze God is een God van orde en in den weg der middelen komt Zijn zorg tot ons. „De kinderen der wereld zijn voorzichtiger dan de kinderen des lichts in hun geslacht", heeft Jezus eens gezegd en wel met de tendenz, dat wij ook voorzichtigheid zouden leeren.

Welnu: onder de kinderen der wereld gaat het zoo toe, dat werkgever en werknemer samen voor het pensioen van den arbeider zorgen. Dat is dan ook één van de grondslagen waarop de inleider het plan, dat hij ook namens die beide andere broeders belichtte, bouwde. Door samenwerking van alle gemeenten en alle Voorgangers is er wel iets te doen om deze questie draaglijk op te lossen.

Het ligt niet op mijn weg om nog verder hierover te spreken. De vriendelijke houding van Voorzorg t.o.v. deze zaak; de practische mogelijkheden en moeilijkheden; de cijfers

---

stotterend, dat ook hem zulk een geduld gegeven mocht worden. En onwillekeurig sprak hij ten slotte de bede uit, waarvan hij wist, dat zijn levensgezellin die gedurig op het hart had, of de Heere God den zoon, indien hij nog in 't leven mocht zijn, hem spoedig wilde thuisbrengen.

»Wanneer zij nog spreken, zal Ik hooren«, zegt hetzelfde bijbelboek.

Dat zou ook nu bewaarheid worden! Het gebed der moeder, zoo dikwijls opgezonden, zoo lang reeds een geloovig moederhart ontsprongen, zou onuitsprekelijk heerlijk verhoord worden.

Want nauwelijks had vader de laatste lettergreep uitgesproken, of het was net, als schudde en rukte de sneeuwstorm buiten nog heviger aan de huisdeur.

Maar neen, het was niet de wind, maar in een geweldige ulster gehuld, stond daar iemand voor de deur van het echtpaar De Bruin en schudde de sneeuw van de schouders en de voeten en klopte aan.

De verlorene kwam thuis, de zoon kwam terug!

Juist, toen de vader zijn stijve knieën strekte om zich naar de huisdeur te begeven, juist, toen de moeder bezorgd zeide: »Nu, wie zal er met dit weer nog op bezoek willen komen?« werd de deur opengedaan en een vreemdeling stapte zoomaar naar binnen en deed de deur in een ommezien weer achter zich dicht.

»Vader, . . . moeder, . . .« riep een stem, »kent gij mij niet meer?«

Een onbeschrijfelijke glans der vreugde vloog over de beide rimpelige gezichten, waarop elke rimpel scheen te verdwijnen, terwijl echter hun tong als verlamd scheen. De moeder vond het eerst de spraak weder. Vol blijdschap juichte zij: »Vader, onze jongen! God zij geloofd en geprezen! Onze gebeden zijn boven bidden en denken verhoord!«

Zij zou, zonder in dit oogenblik de volle waarheid te vermoeden, toch terecht waarheid gesproken hebben!

Karel begon nu verslag te geven van zijn ervaringen. Hij was op de Filippijnen in een van de eerste veldslagen zwaar gewond geworden. Toen volgden lange maanden in het hospitaal en toen kwam langzamerhand de genezing. Eindelijk werd hij genezen verklaard en uit den dienst ontslagen, was in een pas geopende goudmijn terecht gekomen en was nu een tamelijk rijk man geworden.

Zijn oude ouders waren nu goed bezorgd.

Zoo eindigde in dit huis van bedroefdheid een droeve dankdag onder lof en dank tegenover God in een blijde avond van jubel en vreugde.

EINDE.

en reglementeeringen, enz. 't Zal alles wel binnen korten tijd besproken worden in dit blad, door den secr. van de commissie tot onderzoek naar de mogelijkheid van pensionneering der Voorgangers, Ds. K. Reiling.

Ik eindig hiermede mijn mededeelingen over de 7e predikantenvergadering in de hoop, dat ze hebben bijgedragen om de band, tusschen de Unie en haar Voorgangers nóg vaster te maken.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOL.

Salomo wordt Koning. Davids einde.

I Kon. 1 en 2 : 1—11.

Les voor Zondag 26 Jan. 1930.

Na de zware les van de vorige week zal deze ongetwijfeld aangevoeld worden als een lichte les. De stof is gemakkelijk te beheerschen, zoodat we niet telkens behoeven uit te zien, of er ook een gelegenheid is om te snoeien, er zijn ook weinig moeilijkheden in. Misschien vinden sommige brs. en zrs. er wel te weinig stof in. Hun raad ik om er een zendingsverhaaltje aan toe te voegen.

I Kon. 1 : 1—4 kan wel uitvallen, en dan natuurlijk ook 15*b*. Laat ons Abisag maar verzwijgen. Als wij bedenken, dat het hebben van meer vrouwen in dien tijd niet vreemd werd gevonden, dan begrijpt men ook wel eenigszins de raad van Davids knechten. En dan wordt ook 2 : 22 begrijpelijker; denk ook aan II Sam. 3 : 6, 7. Ik wil deze bijzonderheid (v. 1—4) stilletjes passeeren.

Heel gemakkelijk is het, om het geheel van deze les te overzien. In hfdst. 1 zie ik vier op elkander volgende bijzonderheden:

I. Adonia's poging om koning te worden, 5—10.

II. Nathan bij Bathseba; die beiden bij den koning, 11—31 (zonder 15*b*.)

III. Salomo op Davids bevel gezalfd, 32—40.

IV. Hoe Adonia's plan mislukte, 40—53.

Daarop volgt dan nog als een nieuw gedeelte der geschiedenis:

V. Davids laatste bevelen en zijn dood, 2 : 1—11.

Adonia was een jongere volle broer van Absalom. Hij schijnt met soortgelijke ideeën bezielt te zijn geweest. Knap van gestalte was hij. Een echte heer! Nu, hij deed ook heel heer-achtig, bijna alsof hij een koning was. Hij hield een heele hofhouding, 50 wagens en ruiters had hij. En als hij uitreed, had hij 50 loopers — net als een koning — die voor zijn wagen liepen.

Zijn vader, koning David, had dit wel vernomen, maar Adonia was een beetje verwend. Dat bleek in deze zaak vooral, want David riep hem over deze manier van doen niet eens ter verantwoording. 't Was anders erg genoeg. De menschen konden er wel eens uit afleiden, dat Adonia in de plaats van zijn ouden vader koning was geworden.

't Allerergste was, dat het Adonia er werkelijk om te doen was, koning te worden, 5*a*. Hij heeft stellig gewild, dat de menschen in Jeruzalem hem voor den kroonprins zouden houden; daarom deed hij zoo voornaam.

En toen Adonia vernam, dat er, naar 't scheen, niemand boos werd om zijn groot doenerij, toen sprak hij eens met den bejaarden krijgsoverste van zijn vader, met Joab, en ook met den priester Abjathar over zijn plannen.

En die leek het ook wel goed toe, dat Adonia koning werd. Maar met David werd er niet over gesproken. Waarschijnlijk wisten zij wel, dat David Salomo tot zijn opvolger had bestemd. Hij zou dus Adonia niet steunen.

Op zekeren dag . . . . v. 9 en vul aan met v. 25*b*. Ze riepen daar al: De koning Adonia leve.

Misschien hebben ze gedacht, dat er geen wapengeweld bij te pas zou komen, om Adonia koning te maken, want na de zalving ging men eerst maar eens flink maaltijden. De heele zalving van Salomo was al gebeurd, toen die maaltijd geëindigd was, zie v. 41. Ze hebben zeker gedacht, dat zeer velen Adonia wel als koning begeerden en dat de tegenstanders er wel in berusten zouden.

De gesprekken van het tweede gedeelte dezer les behoeven wel geen toelichting, nietwaar?

Toen de profeet Nathan tot den koning toegelaten werd, heeft Bathseba zich even verwijderd, in v. 28 moest ze weer geroepen worden.

Ook het derde deel is niet duister. Men schenke de volle aandacht aan allen en alles. 't Werd duidelijk voor iedereen, dat deze zalving volgens den wil van David was.

Eveneens heeft het vierde deel geen ernstige moeilijkheden. „Vroom" in v. 52 is te verstaan als „onderdanig"; Salomo wilde hem wel het leven laten maar dan moest Ad. zich als een rustig burger gedragen. Later kreeg Salomo den indruk, dat Adonia weer probeeren wilde om koning te worden, (zie 2 : 22); toen is Adonia gedood.

Wij weten niet, hoelang David nog geleefd heeft na de zalving van Salomo; waarschijnlijk niet zoo heel lang meer. Toen David zijn einde voelde naderen, liet hij zijn zoon Salomo nog eens bij zich komen om hem nog enkele dingen op te dragen. Vertel ze . . . . . Salomo was een verstandige jongeman. Aan hem kon David een en ander gerust toevertrouwen.

David is spoedig daarna gestorven. Velen hadden op zijn leven geloerd, doch Gods trouw faalde niet!

K. R.

DRANKBESTRIJDERS-ZONDAG.

Wij lazen onder dit hoofd in „The Baptist Times":

De drankbestrijders-Zondag is onder ons ingeburgerd en heeft zijn waarde en beteekenis nog niet verloren. Wel hebben de tijden veel verandering gebracht in de gewoonten van ons volk en komen de dronkemans-tooneelen niet meer zoo veel voor als vroeger. Dat danken we aan verschillende oorzaken. Maar het is nog bitter noodig dat wij door werken. De meer wetenschappelijke bestudeering van het drankvraagstuk heeft ons de enorme lichamelijke, geestelijke en moreele schade, met al de vreeselijke economische gevolgen daar aan verbonden, aangetoond. Geen lijst van gevallenen kan ons ooit de heele geschiedenis van het verlies en de smart, veroorzaakt door den oorlog, vermelden en zoo kan ook nooit een zakelijke statistiek ons de schade en de ellende voor oogen stellen, die door den drank veroorzaakt wordt. Wij zijn dankbaar dat er matiger geleefd wordt in Brittannië maar voldaan zijn we nog niet. Gelukkig getuigen vele leiders in geestelijke bewegingen of industrieële- of handelsondernemingen tegen de drank. Toch gelooven we, dat God nog iets beters voorheeft met Groot Brittannië dan dat zij jaarlijks 288.000.000 pond (f 3258.000.000) zou uitgeven voor sterken drank.

De drankbestrijders-afdeeling van de Baptiste Unie geeft steeds haar aandacht aan alles, wat gedaan kan worden tot bestrijding van dit kwaad. Met anderen strijdt zij voor betere wetgeving in dezen; tracht zij voorlichting te geven en de kerken strijdbaar te maken tegen dit groote kwaad.

Wij vragen uw gebed, uw hulp en uw gave. Willen de Zondagsschoolonderwijzers en ambtsdragers enkele oogenblikken reserveeren om deze zaak te bepleiten? Wij verspreiden 25.000 geschriften en geloftenkaarten en zouden gaarne hebben dat op het teekenen der onthoudersgelofte werd aangedrongen. Wilt u op de drankbestrijders-Zondag enkele woorden aan deze zaak wijden en ze in uw gebed gedenken?

— o —

Tot zoover onze Engelsche broeders. Wanneer zal geheelonthouding een plaats innemen in ons kerkelijk leven?

Niet noodig?

Gij vergist u. Ik weet wel, in onze gemeenten is het in dezen veel beter dan in andere kerken, maar de vijand ligt op de loer. Vernam ik niet laatst van een broeder, die trouw is in het gemeenteleven, dat hij, toen het hem aangeboden werd, een borrel pakte?

Voor hem, die vroeger reeds door den drank met den strafrechter in aanraking kwam, een groot gevaar, grooter dan hij zelf besefte.

Vernam ik niet van een Baptist, die door den drank in het tuchthuis terecht kwam? Waarom noem ik zulke pijnlijke dingen in het openbaar? Opdat gij, mijn broeder, en allen, die leiding hebben te geven in onze gemeenten, wakker zoudt worden. „Wij zijn waakzaam", roept ge mij toe. Sommigen zeker, maar niet allen. Sprak ik niet twee onzer jongere theologen, die in matig gebruik van wijn niets verkeerds konden ontdekken en maar niet konden beseffen, dat wij die schuldig zijn voor elkander het leven te stellen, toch zeker geroepen zijn *de steenen weg te ruimen, waarover zoo menigeen viel.* Dat wij n i e t m o g e n door spijs en drank in gevaar brengen dien, voor wien Christus Zijn leven gaf?

Zeker theoretisch is matig drinken wel te verdedigen, evenals het eten van offervleesch in Paulus' dagen, maar ons beslist stellen tegen het kwaad en zelfs den schijn te mijden van er aan mee te doen is eisch der christelijke liefde en der christelijke vrijheid.

Trb. J. R. F.

„Gij hoort het gebed".

Het spreekwoord zegt:

„Leeringen wekken,
Voorbeelden strekken".

Daarom wil ik een paar voorbeelden aangeven in verband met de vragen over Jak. 5 : 13, 14.

Een zuster, die een gelukkige moeder van 6 kinderen was, waarvan de oudste 12 en de jongste 1 jaar oud, stond op Maandag aan de waschkuip. Druk bezig zijnde kreeg zij opeens zulk een pijn, dat zij niet verder kon, zij riep een buurvrouw, die haar hielp om in bed te komen. Toen de man thuis kwam, ging hij dadelijk naar den Dr. Toen Dr. kwam, kon hij de patiënte slechts oppervlakkig onderzoeken, en gaf pijnstillende medicijnen.

Na twee dagen stelde hij een nauwkeurig onderzoek in en oordeelde, dat hier oogenblikkelijk een operatie moest plaats hebben en wel in het ziekenhuis. De vrouw schrok en huiverde daarvoor, en zeide: „daar hoop ik voor bewaard te blijven!" Dr. zei: „morgen kom ik terug!" De zuster leed aldoor hevige pijnen.

Als Dr. weer komt en op operatie aandringt, en zij daartoe niet kan besluiten, zegt hij: „laat nog eens een andere Dr. erbij komen", en toen die kwam oordeelde deze eveneens dat een operatie onvermijdelijk was, en dadelijk moest geschieden. Zij kon daar echter niet toe besluiten.

Het werd in de gem. bekend gemaakt, en van de gem. werd veel voor haar gebeden. Nu werd gevraagd, wat die zuster dan wilde, en toen zeide zij, dat zij zoo behandeld wilde worden als in Jak. 5 : 13, 14 staat.

Nu was het Zondagmorgen dat aan Ds. M. een briefje werd gezonden met verzoek om bij die zuster Jak. 5 : 13, 14 in toepassing te brengen; en bij de Avondmaalsbediening werd de heele gemeente er in betrokken, en na afloop ging Ds. M. met twee Ouderlingen daarheen.

Toen die brs. bij haar kwamen en zij met elkander het bedoelde hoofdstuk gelezen hadden, werd haar gevraagd wat zij nu wilde. En zij herhaalde toen haar begeerte en zei: *H e e r e J e z u s, i k g e e f m i j a a n U o v e r. G i j k u n t m i j g e n e z e n z o n d e r o p e r a t i e!* Na deze ontboezeming was plotseling de pijn verdwenen en onze zuster als in een andere wereld. Voorts werd met deze zuster gehandeld naar het voorschrift en tevens werd met haar het Avondmaal in haar huis gehouden, met brs. en zrs. die daarbij tegenwoordig waren. Werden de andere brs. en zrs. gezegend, onze kranke zuster werd bovenmate gezegend met vreugde en blijdschap door den H. Geest.

's Maandags kwam Dr., die van deze zaken niets wist, nog eens zien en vroeg of zij er nu wel ernstig over nagedacht had? Onze zuster antwoordde: „niet opereeren!" en daar zij het met een glimlach zeide, meende Dr. dat zij niet goed bij haar zinnen was. *Hij* zei: „*U weet niet hoe ziek U is, en* 't kan onmogelijk zonder operatie!" „De Bijbel zegt: wat bij menschen onmogelijk is, is mogelijk bij God!" antwoordde de zr. Dokter vond het vreeselijk, afstand te doen van man en 6 kinderen en wilde persé met haar man spreken; maar als blijkt dat de man er evenals zijn vrouw over denkt, acht de Dr. dat ze beiden van hun zinnen beroofd zijn.

Onze zuster, die aanvankelijk nu vrij van pijn was, moest vanwege verzwakking nog 3 maanden rust houden en toen was zij volkomen hersteld. Zij is nu na 31 jaren nog een flinke, krachtige vrouw.

Zoo kort mogelijk heb ik deze geschiedenis meegedeeld. Wanneer iemand er belang in stelt en er meer van weten wil, dan wil ik gaarne het adres opgeven van deze gelukkige zuster. Een ander maal hoop ik een andere geschiedenis te vertellen, die minder gunstig afliep, doch zeer leerzaam is.

Van den Secretaris-tafel.

In Oost-Europa wordt tegenwoordig een heerlijk evangelisatie-werk gedaan door Baptiste evangelisten en colporteurs. De berichten, die ons daarover worden toegezonden, vervullen ons met groote dankbaarheid, maar ook met heilige afgunst. Ik wil slechts twee of drie bijzonderheden uit de »Mededeelingen« aanhalen, opdat onze menschen voor zichzelf kunnen oordeelen:

»Br. K. schrijft: Het werk gaat goed vooruit. 16 Personen, die den laatsten tijd tot bekeering kwamen zijn gedoopt . . . . «

Br. N.: »Vele zielen besloten om den Heer te dienen. Een ex-priester hoorde het evangelie en nam zich voor om de voetstappen van Jezus te drukken«.

Br. S.: »In Wolhynien hadden wij heerlijke samenkomsten. 17 Personen zijn gedoopt. Met zijn kornet blaast hij in een oogenblik de dorpelingen bij elkaar . . . . «

Br. Si..: »Velen kwamen tot bekeering en verblijden zich in Jezus den Heer. In deze omgeving zijn 70 bekeerden van den laatsten tijd op hun geloof gedoopt geworden«.

Zoo zouden wij kunnen voortgaan. We vinden in al hetgeen ons wordt voorgehouden niets anders dan de bevestiging van het gevleugeld woord van Dr. Rushbrooke: »Zaai een bijbel en gij oogst een Baptiste gemeente«.

De leider van dit zoo rijk gezegend zendingswerk is br. B. Götze van Warschau, een man in de kracht van zijn leven en vervuld met heilig vuur voor God en menschen. De weinige voorgangers onzer gemeenten, die hem kennen, spreken met grooten lof over hem. Nu wil br. Götze gaarne mededeelingen doen over de wonderen van genade onder Polen en Russen geschied en stelt zich voor onze kringen beschikbaar na den 15 Januari 1930. De Commissie der Unie heeft in haar laatst te Deventer gehouden vergadering zijn verzoek rijpelijk overwogen en besloten hem den weg te bereiden. Zij is van gevoelen, dat kennisneming

onzerzijds van de liefde en toewijding en opoffering en arbeidsmethoden van onze geloofsgenooten in andere deelen der wereld, ons eigen werk ten goede komt. Br. Götze vraagt geen geld, maar is dankbaar voor al den finantieëlen steun, als collecten, bijdragen enz., die hem voor het zendingswerk in Oost-Europa worden gegeven.

Willen onze gemeenten zoo goed zijn hem een uitnoodiging te sturen?

Ds. J. Hekhuis te Muntendam zal de rondreis van onzen broeder regelen en zorgen voor vertalers. Richt dus uw correspondentie tot Ds. Hekhuis.

Persoonlijk hoop ik, dat vele gemeenten de deuren open zetten. Veel geld hebben we niet, maar we hebben behoefte aan veel zegen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

MEDEDEELINGEN

Van den Zendingspenningmeester.

Ontvangen van de Gem. N. Pekela voor Zr. Reiling f 20.—; Gem. Zwolle f 4.50.

Nieuwe Pekela. G. BOURITIUS.
Giro 151970.

LEESTAFEL.

Evangelisatie-Bibliotheek, uitgave van J. N. Voorhoeve te Den Haag.

De derde zending van den jaargang 1929 bestaat uit:

Het geheim van het boek;
Christus en de Bijbel;
De zwarte dokter;
Gewichtige vragen;
De slapende schildwacht;
Bestaat er een God, een ziel, onsterfelijkheid;
Twee optochten; Hunner is het Koninkrijk; De trein van 8.18; De sneeuwbal op een verkeerde plaats;
Maandkalender;
Enkele traktaten.
Leest en verspreidt deze lektuur!

L.

Een schilderij, een plaat, een boek,
Vergeten in een donk're hoek,
Nog netjes uiziend exemplaar,
't Brengt ook een deel aan de bazaar.

BAZAAR DEVENTER . . . . . ZIE VERVOLG

Geheel onverwacht nam de Heere door een ongeluk plotseling van ons weg, ons trouw lid

HENDRIK SMIT,

in den jeugdigen leeftijd van 22 jaar.

Hem bij Jezus weder te zullen vinden is de wetenschap en het verlangen van de Jongeliedenver. „Jezus Alleen".

Namens de Bapt. Jongeliedenver. „Jezus Alleen" te Muntendam,
de Secr. K. PRINS.

Verloofd:

ALI J. KRUZE
en
JAN F. v. d. BURG

Den Haag
Ernst Casimirlaan 23

Schiedam
Broers vest 85

26 December 1929.

Door een ongeluk op de Zuiderzee bevorderde de Heere plotseling tot heerlijkheid, onze geliefde Broeder

H. SMIT,

in den bloeienden leeftijd van 22 jaren.

De God aller genade vertrooste de diep bedroefde familie in dit smartelijk verlies. Als Jezus komt zullen we ook hem weerzien.

Openb. 20 : 6, 13*a*.

Namens de Bapt. Gem. Muntendam,
M. GROARD, Secr.

